

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Land of the Beautiful Dead

R. Lee Smith

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ayrıca R. LEE SMITH:

Is1

Arcadia'nın Lordları Serisi:
Griffinlerin Bakımı ve Beslenmesi
Ormandaki Büyücü Taryn
MacTavish'in Yolları
Mab Olivia'nın Ordusu

The Scholomance

Cottonwood

Gann'ın Son Saati

Çok Yakında!

Havuz

OceanofPDF.com

ARAZİ
O'NUN
GÜZEL ÖLÜ

R. Lee Smith

OceanofPDF.com

Bu Aaron için.

Telif Hakkı© 2015 by R. Lee Smith

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, fotokopi veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Purplhouse@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Feribotçunun kamyonetinin arkasında altı bilet daha vardı ve daha gidecek çok yolu vardı, bu yüzden kasabada durmadı. Sadece yanaşma kapısına yanaştı, kapağı açtı ve ona inmesini söyledi.

Lan dışarı çıktı, minibüsün zırlı tavanında dikkatle ilerliyor ve altında tırmanan Yiyenlere bakmamaya çalışıyordu. Yolda pek fazla görmemişlerdi ama kasabalarda her zaman Yiyenler olurdu ve bu kasaba da bugünlerde oldukça büyüktü.

Duvarın üzerinde Yiyenlere ateş eden ve sigara içen çocuklar vardı. Yanlarında yaylar ve yanan zift kovaları vardı ama sabahın büyük bölümünde yağmur yağmıştı ve ölümler yakılamayacak kadar ıslaktı, bu yüzden onun yerine silah kullanıyorlardı, Yiyenlere mermi harcayabilecek bir kasabanın zenginliğini gösteriyorlardı. Onu gördüklerinde çocuklardan biri merdiveni indirip onun için sabitledi, bir diğeri de vapurun yan tarafına çizilmiş, başı kesilmiş ceset yığınının üzerinde kılıcını havaya kaldırmış kızıl saçlı siren resminin altındaki ismi not aldı. *Boudicca* yazıyordu, Lan'ın bunu bilmesinin tek nedeni feribotçunun onu bindirdiği Morrow-up-Marsh'tan buraya kadar övünerek anlatmış olmasıydı.

"Lanet olası İrlandalı," dedi çocuk, şimdi ona dönmüş, yazdığını fark etsin ve etkilensin diye kaleminin ucuna vuruyordu. "New Aylesbury'ye hoş geldiniz. Ne istiyorsunuz?"

"Sadece geçiyordum."

"Eğer sadece siz kalacaksanız ilk gece ücretsiz, ama daha uzun süre kalacaksanız gecelik bir 'slip, artı yatak ücreti. Eğer yatak için para ödemeye kararlıysan," diye ekledi. Bunu söylerken ona bakmamıştı ama kadın aralarında dolaşan sözsüz daveti hissedebiliyordu.

Lan tekrar, "Sadece geçiyordum," dedi ve öylece bıraktı. Bozuk parası yoktu ama sırt çantasında bolca takas malzemesi vardı ve her halükarda adam onun için çok gençti. Tek başına bir kızın pek fazla vicdan azabı çekmeye gücü yetmezdi ama Lan, çamurdan bir kasabada bir yatak parası için bir duvar faresinin ilk palavrası olmayacaktı.

Çocuk hayal kırıklığına uğradıysa da belli etmedi. Sadece bir sonraki soruya geçti. "Nereden?"

"Norwood."

Kitabından başını kaldırdı, şaşkın gözlerinin altında gülümsüyordu.

"Nerede bu?"

"Lancaster yakınlarında." Omuz silkti. "Yakın."

"Peki ya sen?"

"Lan."

Çocuk gözlerini devirdi ve yazdı. "Evet, tamam, *Lan*'dan Lancaster."

"Lan," dedi Lan yumuşak, taş gibi bir sesle. Annesinin sesi. "Norwood'dan."

"Sen nasıl istersen," dedi çocuk, ona inanmıyor ve bunu bilip bilmediğini umursamıyordu. Defterindeki harflerin üzerine bir çizgi çekip yenilerini yazmaya başladı. Bunu yaptıktan sonra arkadaşına başıyla işaret etti, o da aşağıdaki feribotçuya işaret etti. Çocuklar merdiveni yukarı çekerken, feribot Yiyenler'e çarparak ve ardında eski kan ve çürümüş et lekeleri bırakarak uzaklaştı. "Norwood'dan Lan," dedi çocuk, kitabını ve kalemını kaldırarak. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Başka bir feribota ihtiyacım var. Düzenli olarak geliyorlar mı?"

"Evet, birkaç tane aldık ama sabaha kadar ayrılmayacaklar. Hey, Jakes!" diye seslendi, yanaşma kulesinden eğilerek. "Senin için bir yolcum var!" Lan'a zırhlı feribot minibüslerinden oluşan bir ağıldan merakla yukarı bakan çocuklardan birini işaret etti ve onu tek başına aşağı inmeye bırakarak duvara geri döndü. Çocukların hepsinin minibüslerinin yan tarafında, bir Yiyen'de poz vermiş ya da sadece poz vermiş, açık saçık giyimli kadınların resimleri vardı. Jakes adındaki çocuğun üzerinde çalıştığı minibüsün yan tarafına bir düzine ya da daha fazla şehrin damgası basılmıştı ve çıplak kadının altında, her bir narin elinde taşıdığı palalarla Yiyenleri kesip biçiyordu.

"Bu Koca Bertha," dedi çocuk gururla, yağlı elini gömleğine silerek sallayabilsin diye. "Dört teker üzerindeki en hızlı, en acımasız sürtük. Nereye bağlısın, aşkım?"

Ona söyledi.

Güldü. Bütün vapurcular güldü. "Benim vapurumda olmaz. Burası çok büyük bir dünya olmayabilir ama ben öyle bırakmayacağım."

"İyi ödüyorum."

"Temiz vajina ve saf meth ile ödeme yapabilirsiniz, ama yine de başka birine ödeme yapacaksınız."

Onunla tartışmadı. Bu saatte başka vapur olmayacağından, bunun yerine ona pansiyonun yolunu sordu.

Bugünlerde tüm pansiyonlar gibi burası da hem hapishane hem de kasaba duvarlarının yıkılması halinde acil durum sığınağı olarak iki görevi birden yerine getiriyordu. Lan anahtarını aldı ve kendini müsait olan ilk hücreye kilitledi. Bir gardiyan sık sık elinde kaynamış suyla geliyordu; diğer her şeyin bir fiyatı vardı (para birimi pazarlığa açık olsa da, dedi, kolunu okşamak için parmaklıkların arasından uzanarak). Sırt çantasında yiyecek vardı ama bu yabancı kasabada kimsenin onun olduğunu bilmesini istemiyordu. Banyo yapabiliirdi ama banyo yaparken izleneceğini biliyordu. Lan'ın tek istediği bir sonraki feribot gelene kadar uyumaktı ama bu hücrenin tek anahtarının kendisinde olduğuna inanmıyordu, bu yüzden yatağı olan topaklı şilteye oturdu ve dar pencereden Lan'ın bildiği tek gökyüzü olan doğal olmayan karmaşaya baktı. Azrail'in yükselişinden bu yana tam olarak ne kadar zaman geçtiği konusunda kimse hemfikir görünmese de, Lan bu dünyadan başka bir dünya tanımamıştı. Annesi hatırladığını söylerdi ama Azrail geldiğinde daha çocuktuk -altı ya da yedi, belki de sadece beş-.

Kimse Azrail'in kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyordu. İblis popüler bir teoriydi. Azrail bunu hiç inkâr etmedi. Büyücü, Şeytan, uzaylı ya da mutasyona uğramış insan olduğunu da inkar etmedi. Ama başka ne olursa olsun, Lan'ın annesi onun Ölüm olduğunu söylerdi. Bu alanın efendisi olarak, ilk yoldaşlarını hak ettikleri huzurdan koparmış ve onları yeni isimler altında, hafızasız, insanlıktan yoksun bir şekilde kendi yanına yerleştirmişti. Belki de insanoğlunun dünyasını uysalca ona teslim etmesini, yönetimini sorgusuz sualsiz kabul etmesini ve ona kızgınlık duymadan tapınmasını bekliyordu.

Lan'ın annesi, hikayenin bu kısmı gündeme geldiğinde her zaman "Karşı koyduk," derdi. 'Biz' derdi ve bunu gururla söylerdi, belki yedi, belki de sadece beş yaşındaki o çocuktuk. "Sözde çocuklarını büyüttü ve güneş batmadan önce onları tekrar öldürdük. Çoğunu."

Lan bunun nasıl olduğunu biliyordu. Norwood'un şerifi resimleri saklamıştı ama o saklamamış olsa bile, hatırlayacak yaşta olsun ya da olmasın pek çok insan hâlâ bu olaydan bahsediyordu. Bundan gurur duyuyorlardı, Azrail'in ilk evinin kapılarını kıran, direnmeden durdukları yerde yeni doğmuş cesetleri katleden askerlerle gurur duyuyorlardı.

Azrail üzerlerine düştü. Lan'ın annesi, güneş batmadan ve aynı güneş tekrar doğmadan önce Azrail ve kalan üç Çocuğunun kaçtığını söylerdi, ama çok uzağa değil. Çok geçmeden geri dönmüş, beraberinde ateşleri, zehirli yağmuru ve hala dünyevi bir adı olmayan o hastalıklı renkle aydınlanan gökyüzünü de getirmişti. Tüm bunları, evet, ve Yiyenleri.

Başlangıçta, insanların Yiyenler'in ne olduğunu bildiklerini sandıkları, beyne sıkılacak bir kurşun kadar basit bir şeyle durdurulabileceklerini düşündükleri zamanlarda onlar için başka isimler de vardı. Hayır. Burası Azrael'in dünyasıydı ve onun serbest bırakma sözü dışında hiçbir şey ölmezdi. Onları kırabilir, yakabilir ya da çürüyüp kemiğe dönüşene ve artık peşinizden gelemeyene kadar bekleyebilirdiniz ama o zaman bile onlardan geriye kalan her şey bir tür korkunç yaşamı sürdürmeye devam ediyordu. Lan, bir komşusunun ölümünden sonra annesinin yanmış bir kafatasından dişleri çekip ona gösterdiğini, dişlerin annesinin elinde nasıl titrediğini, bir araya gelip ısırmaya çalıştığını hatırlayabiliyordu. O zamanlar umut yoktu, sadece yaşayanlar azalıyor, ölülerin sayısı artıyor ve aralarında paylaşacakları zehirsiz topraklar gittikçe azalıyordu.

Lan'ın annesi şimdi bundan ne kadar acı bir şekilde bahsetse de teslimiyet kaçınılmazdı ama teslimiyet savaşı sona erdirmemişti. Azrael o parçalanmış dünyanın liderlerini bitmek bilmeyen intikamı için kabul etmişti ama onları teslim eden insanları affetmemişti. Yükselişinden bu yana geçen yıllarda Azrael büyük ordusunu eski büyüklüğünün fısıltısına indirgemişti ama bir avuç Hortlak bile bütün köyleri yok etmeye yetiyordu, oysa tek yapmaları gereken bir duvarı yıkmak, Yiyicileri içeri almak ve beklemektir. Yaptıkları diğer her şey -yakmalar, parçalamalar, kazığa oturtmalar- sadece meydan okumaktan böylesine akılsızca gurur duyan herkesi bekleyen kadere dair bir uyarı niteliğindeydi.

Gerçekten de Azrail'in onlardan korkacak neyi vardı ki? Bir zamanlar İnsan'ın ağırlığı altında inleyen dünya artık sessizdi. Milyonları barındırmak için yapılmış şehirler onlarca yıldır boştu, yıkılmış ve büyümüştü. Son barajlar çoktan patlamış, son köprüler yıkılmıştı. Geyikler eski yollarda otluyor, Hortlaklar yeni yollarda devriye geziyor ve halk bugünlerde çoğunlukla evde kalıyordu. Böyle yaptıkları sürece Azrael burada bile yaşayanlara tahammül etmekten memnun görünüyordu, yeter ki şehrinden, Cennetinden, güzel ölülerin diyarından uzak dursunlar.

Artık çok yakındı, çok yakındı. Lan iki ay önce annesinin dumanlı ateşinden uzaklaştığında başlayan bu aptalca yolculuk artık sadece

bitmesine bir gün kalmıştı, keşke onun yerine bitirecek birini bulabilseydi.

Lan gözlerini kapattığını hatırlamadan sürükleyerek açtı. Uykuya dalıyordu ve yabancı bir kasabada uyku asla güvenli değildi. Ayağa kalktı ve yatağını hücre kapısına doğru sürükledi, sürgülü panele dayadı, böylece gece biri onunla içeri girmeye çalışırsa itilip kakılmaktan başka bir şey yapamayacaktı. Sonra uzandı, başını hantal ve rahatsız sırt çantasına yasladı ve uyumaya gitti.

* * *

O karanlık, rüyasız gecenin ortasında bir ara, bir el Lan'ın hücresinin parmaklıkları arasından kayarak ayağını kavradı. Kaldırıldı, sertçe sallandı ve bırakıldı. Lan ayağa fırladı, bıçağını sırtındaki gizli kılıfından çıkardı ama kesmedi. Ay ışığının aydınlatdığı hücrede gölgeler arasında sadece bir gölge görebiliyordu ama gölge saldırmıyordu. Kovboy şapkası takmış gibi görünüyordu ve şurada burada metal bir toka, bir cepkane kemeri, bir silah olabilecek parıltılar vardı.

"Sen Lan mısın?" dedi gölge. Ses bir erkeğe aitti, beklediğinden çok daha yaşlıydı. Vapurculuk bir çocuk oyunuydu, hem de pervasız, nihilist bir çocuk. Onu buraya kadar getiren herkes kendi yaşında ya da daha gençti. Burada belki de eskiden bir şehirde yaşamış bir adam vardı, eskiden şehirlerin olduğu gibi, ıslıl ıslıl ve insanlarla dolu. Belki bir işi vardı. Belki bir ailesi vardı.

"Ben Lan," dedi ihtiyatla. "Nereye gitmek istediğimi söylediler mi?"

"Ödeme yapabileceğini söylediler."

Sırt çantasının fermuarını açtı ve ona iki litrelik şeftali şişelerini gösterdi. "Bu yılın" dedi ona. "Norwood'dan."

Bir tane aldı ve mührü test etti ama gözlerini seçemese de hâlâ ona baktığını hissetti. "Başka ne var?"

"Beni oraya götürürsen böyle olur." Lan şeftalileri geri aldı ve fermuarını çekti. "Ama beni duvardan geçirirsen bunu ve içindeki her şeyi alabilirsin."

Bir tartışma ya da en azından bir kahkaha bekliyordu. Onun yerine, sanki hiç umurunda değilmiş gibi, "Hazır olur olmaz gidebiliriz," dedi.

Lan gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

Gölge arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Van şarj oldu. Işık onları rahatsız etmiyor, karanlık da beni. Hadi gidelim."

Lan ayağa fırladı, kapıyı bulmaya çalışırken yatağı kapıya doğru ittiğini hatırladı. Karanlıkta feribotçuyu takip etti, hiç daha hızlı yürüyormuş gibi görünmese de peşinden koştu, ancak sade, boyasız minibüsüne ulaştığında yetişebildi. Minibüslerinde uyuyan diğer feribotçular onların gidişini izliyordu. Lan, Jakes'in başını salladığını ve yatağına geri dönerken ona güldüğünü görebiliyordu.

Yola çıktıklarında ona ilk kez iyice baktı. İlk izlenimi sinir bozucuydu. Çok yakışıklıydı. Yurtta düşündüğü kadar yaşlı değildi. Annesinin yaşındaydı, belki biraz daha büyüktü ama bunu daha çok gözlerinde taşıyordu. Cildi pürüzsüzdü, çizgisizdi. Sakalı yoktu, sakalının gölgesi bile yoktu. Tek kusuru burnunun köprüsü boyunca ve bir yanağından aşağıya doğru inen bir kesikti. Yarayı temizlemiş ve dikerek kapatmıştı (çok iyi temizlemişti; en ufak bir kızarıklık ya da şişlik bile yoktu. Loş ışıkta gerçek bir yaradan çok boyalı bir çizgiye benziyordu) ama henüz iyileşmeye başlamamıştı.

Vapur görevlisi onun bakışlarını yakaladı. CD'lerden oluşan bir kitabı işaret etti ve kaba bir şekilde onu bir tane seçmeye davet etti. Lan plastik sayfaları karıştırdı ve rastgele bir tane seçti. Vapurun hoparlörlerinden çalan müzikten hoşlanmamıştı. Çok tuhaftı, artık kimsenin yapamadığı enstrümanlarla yapılmış karmaşık notalarla doluydu. İçinden gelen bir dürtüyle ona Azrail'den önce dünyanın nasıl bir yer olduğunu sordu.

"Hatırlamıyorum," dedi ona ve ondan sonra konuşmadı.

Gecenin geri kalanı ve ertesi günün büyük bir kısmı boyunca yol aldılar, gün batımından birkaç saat önce son varış noktasına o kadar yakın bir ara istasyonda durdular ki ufuktaki bulutlar aslında turuncuydu ve sokakları aydınlatan elektrik ışıklarını yansıtıyordu. Yiyiciler çitlerin etrafında aptalca dolanıyor, jiletli tellere takılıp yırtınıyor ve yeterince tazelerse ara sıra birbirlerinin yaralarını çiğniyorlardı. Kapının yanında sigara içen ve kuru olanlara işaret fişeği atan birkaç genç çocuk vardı ve feribot görevlisi kapıyı temizlemek için Yiyenleri ezmeyi bitirdikten sonra onları içeri aldılar.

İstasyonda park etmiş sadece bir minibüs daha vardı, bu nedenle çok sayıda şarj portu açıktı. Ayrıca yatak ve sıcak yemek vaat eden yağlı görünümlü bir lokanta da vardı. Ne servis ediyor olabileceklerini Lan bilmiyordu. Yol istasyonlarının çoğu küçük meyve bahçelerinin ya da keçi ağaçlarının etrafına inşa edilmişti.

ya da domuzlar. Burada hiçbir şey yoktu, atıkların yanmış siyah molozlarından başka bir şey yoktu.

Çocuklar feribotçuyu tanıyor gibiydiler ama ona ismiyle hitap etmiyorlardı. Lan bekledi, Yiyenler'in kendilerini toparlayabildiklerinde toparlamalarını, toparlayamadıklarında da kıvranmalarını izlerken, feribotçu inip minibüsün akülerini şarja taktı. Geri döndüğünde ona yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini sordu. Kadın istediğini söyledi ve adam minibüsün arkasındaki yırtık pırtık şiltenin üzerine tırmanıp ona baktı.

"Temiz değilim," diye yalan söyleyerek ona katıldı. Tek başına bir kız çok şey öğrendi

Yalanlar.

Ona bunun önemli olmadığını, elinden geleni yapmasını söyledi ve sonra

ifadesiz yüzüyle çelişen hüzünlü bir ses tonuyla, ona bunu yaptığında soyunmasını söyledi. Ona bakmak istediğini söyledi. Ve bu iyiydi. Lan soyundu ve feribot adamı hissetmek istediği şeyi hissederken onun elini kullandı. Avucunun içinde soğuktu, yavaş tepki veriyordu. Çok yavaştı. Çok soğuk. Merakla ağzını onun üzerine koydu.

Tadı ölü gibi değildi, diye düşündü kararsızca. Ölümün tadının neye benzediğini bildiğinden değil. Çürümüş et, diye tahmin etti. Ama canlı tadı yoktu, bu kesindi. Tadı ter, misk, sidik ya da erkek gibi değildi. Tadı... deri yalamak gibiydi. Eski deri, yaşına göre fazla pürüzsüz. Yani şimdi ölü bir adamın tadının nasıl olduğunu bildiğini tahmin ediyordu.

Uzun süre uğraştı ama bunun olmayacağını biliyordu. Vapurcu minibüsünün tavanına baktı, elini saçlarına dayadı ve hiç konuşmadı. Penisi yavaş yavaş ısındı ama asla sertleşmedi. Bir süre sonra, "Bu kadar yeter," dedi ve onu yavaşça geri çekti. Fermuarını çekti ve onun giyinmesini izledi. "Anlayabildin mi?" diye sordu sonunda.

"Sana dokunana kadar değil," diye dürüstçe cevap verdi.

Başıyla onayladı ve minibüsün arka kapılarını açtı. "Sanırım istersen bir şeyler söyleyebilirsin," dedi kadın dışarı çıkarken.

"Bir şeyler yemeyi tercih ederim."

Tekrar başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Lokantaya girdiler, derme çatma bir arenada fareleri yarıştıran daha genç bir grup çocuğun yanından geçtiler. Çocukların hepsi bağırıyor, tezahürat yapıyor, silahlarını havaya sallıyordu ve görünüşe göre Lan ile feribotçuyu umursamıyorlardı. Lan, onların küçük, pis ve tehlikeli

Geri döndüklerinde minibüsün içinde el izleri vardı ama feribotçu soygundan endişe ettiyse bile bunu belli etmedi.

Lokantada sadece üç müşteri vardı; genç bir vapurcu ve onun yolcuları, ya kız kardeşler ya da anne-kız, birbirlerine yakın oturuyorlardı. Genç olan yaşlı olanla fısıldayarak tartışıyordu; yaşlı olan sessizliğini koruyordu ama ağlıyor gibi görünüyordu. Vapurcuları Lan'ı güvenmediği bir ilgiyle süzüyordu.

"Sana dokunmamı söyle, tamam mı?" diye mırıldandı sarkık bir masaya oturduklarında.

Cevap vermedi ama bileğini tutup kasıklarının üzerine sıkıca yerleştirdi. Bu durumdan mutsuz, boyun eğmiş ama biraz da korkmuş görünüyordu, sanki adam tehlikeliymiş gibi. Elbette tehlikeliydi. Onlardan biriydi - belki bir Yiyen değildi ama yine de ölülerden biriydi. Ve burası artık onun dünyasından çok onun dünyasıydı.

Az sonra masalarına bir kız geldi. Ergenlik çağına henüz girmemişti, vücudu gergin ve hoş bir şekilde sergileniyordu ama gözleri çoktan yaşlı ve yorgundu. "Kahve, viski, elma şarabı ve suyumuz var. Sadece Goldslip. Takas ve kağıt oyun parası yok."

"Temiz su mu?" diye sordu vapur görevlisi. Sormak zorundaydınız. Her zaman doğruyu söylemezlerdi, ama en azından sormazsanız, ellerinden gelen her şekilde size kazık atarlardı.

Kız yuvarlak omuzlarından birini kızgın bir şekilde silkti.

"Haşlanmış." "Kahve o zaman. İki tane. Ve akşam yemeği. Ne

k a d a r s ı n ı z ?" Mesela

Suyu sorgularken, sorması bekleniyordu.

"Bir emme için beş. Yatakta yirmi, duvara karşı on," dedi ve mutfakta çalışan adama parmaklarını göstermek için döndü. Babası olabilirdi. Ya da erkek kardeşi. Ya da her ikisi. Yol istasyonları her zaman bir aile işiydi ve bu aileler sıkı fıkıydı. "Sadece kış."

"Bakire misin?"

"Ben ayaklarının altında başka bir velet istemeyen bir kızım. Sadece kış. Hoşuna gitmiyorsa, elini kullan."

Lan yumuşak kasıklarına masaj yaparken kayıkçı düşünüyormuş gibi yaptı. "Belki bir dahaki sefere," dedi sonunda.

"Kalp kırıcı," diye alay etti kız ve yan masanın bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmaya gitti.

Yemeklerini başka bir kız getirdi. Aynı yüz, daha genç model, hafif meraklı gözlerle. Şimdilik feribotçular ve yolculukları heyecan vericiydi,

Ama Lan, göğüsleri tomurcuklandığında bunun değişebileceğini düşünüyordu.

Kahve sıcaktı ama sulu ve acıydı. Tahminine göre kavrulmuş köklerden yapılmıştı ve çok da az yapılmıştı. Akşam yemeği sert ekmek ve yahniydi, o da acı ve suluydu. Kayıkçı odayı izleyerek yemeği biraz itip kaktı. Lan kendi kâsesini bitirdiğinde, o da kendi kâsesini uzattı. O da yedi, iğrenç bir şeydi, bir daha yemek yemesinin günler alabileceğini biliyordu, bunun son yemeği olabileceğini de biliyordu.

Yan masadaki feribotçu garsonla pazarlık ederek bir beşik ayarladı ve onlar üst kata çıkar çıkmaz iki yolcusu kalkıp Lan'ın masasına geldi. "Eastport'a gidiyoruz," dedi yaşlı olanı.

"Yanlışı yöne gidiyor."

"Siz geri dönene kadar birlikte gideceğiz." "O zaman ödeyeceksiniz."

Bedava binici yok."

Genç kız elini ceketinin cebine attı ve yarısı toz halinde beyaz haplarla dolu küçük kahverengi bir şişe çıkardı. "Penisilin," dedi. "Otuz doz. Eğer şimdi gidersek otuz doz daha."

Lan'ın feribotçusu, diğer adamın coşkusunun kısık seslerinin duyulduğu merdivenlere ve ardından minibüsünün üzerindeki şarj ışığının yeşile döndüğü pencereye baktı. Azrail'in krallığının sikkesi olan dövülmüş altından birkaç parça çıkarıp masanın üzerine attı. "Hadi o zaman."

Çocuklar dışarı çıktıklarında fare yarışlarına geri dönmüşlerdi ve hiç ayrılmamış gibi davranıyorlardı. Vapurcu yanlarından geçerken onlara inanmış gibi yaptı. Sonra beklenmedik bir hızla dışarı fırladı ve birini yakaladı. Lan'ın gözlerini kırptırması arasında elinde bir bıçak vardı ve bıçağı çocuğun omzuna sapladı. Diğer çocuklar ilk gümüşü çılgınlıkla birlikte geriye doğru dağıldılar ama kaçmadılar. Tutsak arkadaşlarının kıvranışını ve kanamasını çekingen gözlerle izlediler. "Geri koy onu," dedi kayıkçı sakince, bıçağı çevirerek. "Hepsini geri koy."

Küçük eller ceplere girdi. Küçük ayaklar minibüse doğru süründü ve geri döndü. Feribotçu rehinesini sürükleyerek geri dönüşlere tanıklık etti ve görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde bıçağını çekip çocuğu binaya doğru itti, tam o sırada kapı çarparak açıldı. Diğer feribotçu koşarak dışarı çıktı, kemeri ve gömleği açıktı, küfürler savuruyordu.

"Atla," dedi kayıkçı, diğer adamın hücumunu izlerken.

Onu.

İki kadın minibüsün arkasına atladılar ama Lan bir ayağı koşucunun üzerinde, izlemek için oyalandı.

Diğer feribotçunun kendi bıçağı vardı. Lan'ın feribotçusu bıçağını kaldırdı. Son anda, diğer adam sıçradı ve kıpırdamayan rakibine çarptı. Lan, feribotçunun göğsüne inen on beş santimlik çelik yumruğu gördü. Sonra adamın, çocuğu yakaladığı kadar hızlı ve kolay bir şekilde uzanıp diğer adamın kafasını çevirdiğini gördü. Boynunun kırılma sesi, alçak bir çıtırtının üzerine gelen yüksek bir patlamaydı. Kayıkçı bıçağı çıkardı ve katlayarak kaldırdı. Cesedin ceplerini karıştırdı, ne bulduysa aldı ve gerisini şarj istasyonunun sahibine bıraktı. Çocuklar çoktan feribotçunun kamyonetine varmış, yağma için ağız dalaşına girmişlerdi.

"Bin," dedi vapur görevlisi tekrar, şoför kapısına doğru yürürken. Gömleğinde küçük bir delik vardı. Kan yoktu.

Lan minibüse bindi.

* * *

Kadınlar arkaya bindiler ve perdeli karanlıkta şiltenin üzerine uzanarak kısa süre içinde ikisi de uykuya daldı. Lan ve kayıkçı gece boyunca sessizce yol aldılar ve güneş gri bir sabaha doğru yükselirken Azrail'in krallığının duvarları görünür hale geldi.

"Arkaya geç," dedi vapur görevlisi. "Uzan. Ne olursa olsun, uyumaya devam et." Sesini hafifçe yükseltti. "Beni duyuyor musun?"

"Evet," dedi yaşlı kadın. Kolları, titreyerek ablasının/annesinin ellerini tutmak için yukarı uzanan genç kadının etrafında sıkışmasına rağmen gözlerini kapalı tuttu. "Aslında içeri girmiyoruz, değil mi? Sadece geçip gideceğiz, değil mi?"

Vapur görevlisi cevap vermemeyi tercih etti. Bunun yerine basitçe, "Beni durduracaklar ve sana bakmak isteyecekler. Ne dediğimi unutma: Ne yaparlarsa yapsınlar uykuda kal. Panik yaparsan seni koruyamam."

Lan şiltenin üzerine çaprazlama uzandı, yüzü kadınların ayaklarına yakındı, eski ayakkabıların ve son mola yerinin rutubetli çamurunun kokusunu alıyordu. Gözlerini kapadı ve minibüsün tekerleklerinin altındaki yol uğultusunu dinleyerek vücudunun rahatlamasını istedi. Genç kadın birkaç dakika burnunu çekti, ama sadece birkaç dakika. Sonra üçü de sessizleşti ve hareketsiz kaldılar.

Minibüs yavaşlamaya başladı. Döndüğünü ve tekrar yavaşladığını hissetti. Dışarıdan biri onlara seslendi. Minibüs hareket etmeyi bıraktı. Motor durdu. Vapur şoförü camı indirdi.

"Kapılarınızı açın. Efendimizin emriyle, tüm araçlar girişten önce aranacaktır."

"Efendimizin kanunlarına aşınayım," diye cevap verdi feribotçu. Minibüsün kilitleri açıldı. "Çok tanıdık."

Minibüsün arka kapıları açıldı. Lan dış dünyanın çürümüş ve yağmurlu soğuk havasını hissetti. Yüzünü kavrayan el onu rüzgâra doğru çevirdiğinde bile kıpırdamadı. Dokunuşu soğuk ve kuruydu, duygusuzdu, sanki bir eldivenle dokunuluyormuş gibiydi.

"Ellerinizi temiz olsa iyi olur," dedi feribot görevlisi.

"Araçtan inin. Direnmeyin."

"Beni geciktirmek akıllıca olmaz," dedi kayıkçı, kımıldamadan.

"Gecikmeyeceksiniz," diye cevap geldi, kelimelerin altında güçlü bir küçümseme notası vardı. "Tutuklanacak ve eğer çok şanslıysanız idam edileceksiniz. Canlıların ticareti yasaktır."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" diye sordu vapur görevlisi. Sesi sanki gülümsüyormuş gibi geliyordu. Adam eğilip bir bölme açıp bir şey tutarken Lan minibüsün hafifçe sallandığını hissetti. "Bu mührü tanıdın mı?"

İnce bir çınlama sesi.

"Lord Solveig'in mührü," dedi birisi sertçe. "Ama ben Azrail'in kanunlarını uyguluyorum."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye yanıtladı kayıkçı ikna edici bir kayıtsızlıkla, "ama ödüllendirilmeyi bekleme. Gerçekten Lord Solveig'in babasının haberi olmadan kendini eğlendirdiğini mi sanıyorsun?"

Rüzgâr Lan'ın yüzünün üzerinden, boynundan aşağı, bol gömleğinin açık yakasının altından geçti. Meme uçları taş gibi sertleşmişti. Ağrıyorlardı.

El onu serbest bıraktı. Kapılar kapandı.

"Akıllıca bir karar," dedi kayıkçı. "O kadar akıllıca ki, eminim benden ya da kargomdan bahsetmemenizi söylememe bile gerek yok. Ne de olsa yaşayanların trafiği yasaktır. Kimseyi utandırmak istemeyiz."

Cevap gelmedi. Minibüsün motoru çalıştı. Vapur şoförü camı açtı, görünmeyen kapılar açılırken çıkan ağır tangırtı ve iniltiyi susturdu. Tekrar hareket etmeye başladılar.

"Çocuklardan biri için sahte mührü nereden buldun?" Lan sessizce sordu, hâlâ yatıyordu ve gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Sahte değil."

"Ve ona kız mı getirdin?"

"Kızlar ve erkekler." Minibüs bir dönüş yaptı. "O özel biri değil."

Onu saraya kadar götürdü, başka bir kapıdan ve bir dizi muhafızdan geçerek bir garajın çevreleyen karanlığına götürdü. Vapur yavaşladı ve tekrar döndü, aşağı doğru eğildi, toprağın altında gittikçe daha derine indi, sonunda ölülerin her zaman dikkatli gözlerinden uzakta durdu ve onu dışarı bıraktı.

Daha önce hiç yeraltına inmemiştir. Bundan hoşlanmamıştır - bu uzaklaştırılma ve kapatılma hissinden. Şehri göremiyordu ama şehrin ağırlığı çok alçak tavandan üzerine çöküyordu. Duvarlar boyunca dizilmiş lambalar vardı ama yanmıyorlardı. Vapurdaki farlar olmasa, karanlık görünmeyen şehir kadar ağır ve mutlak olacaktı. Her ses büyük yankı yapıyordu. Islak tuğla ve fare kokuyordu.

Vapur görevlisi, onun bu özelliiksiz mezarda olabildiğince az yön bulmasını bekledikten sonra karanlığı işaret etti. Gözlerini farların parıltısından koruyarak, başka türlü görünmeyen bir kapının hafif açık rengini seçebildi. "Kilitli değil," dedi ona. Alçak sesi yuvarlanıp geri dönerken ona söyledi ve söyledi. "Muhafızların o koridoru çok yakından izlememe emri var ama Çocuklar, özellikle de Solveig duvardan kendisine bir teslimat geldiğini duyunca izleyebilir. Yemeklerini babalarıyla birlikte yemeleri gerekiyor ama... karşı gelebiliyorlar." "Hortlaklar var mı?" diye sordu, yolu uzatarak sert uzuvlar.

"Revenantlar. Mızrakçılar. Gözcüler. Hizmetkârlar bile gerektiğinde onun muhafızlarıdır."

"Kaç kişi var?"

"Ölü sayısı kaç?" diye karşılık verdi.

Sırt çantasını aldı ve bıçağının kılıfını gömleğinin altına yerleştirirken onu izledi. Ona hiçbir soru sormadı. Hiçbir şekilde ilgi göstermedi. Gözleri sadece onların gözlerinin olabileceği kadar ölüydü.

"Senin adın ne?" diye sordu. Nedenini bilmiyordu, gerçekten. Sadece bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti.

Vapurcu, "Bana hiç vermedi," dedi ve minibüse geri döndü. Motor, kapalı havada kulakları sağır eden bir gürültüyle çalışıyordu. Kuyruk lambalarının kırmızı ışıltısının üzerinde, Lan dışarı bakan kadınlardan birinin solgun yüzünü gördüğünü sandı, ama bu onun hayal gücü de olabilirdi. Daha önce

Çocukken çok canlı bir hayal gücü vardı, ama artık bunu büyük ölçüde aşmıştı. Norwood'daki Kadınlar Lokali'nde annesiyle birlikte kamp yatağında yattığını, gecenin karanlığına baktığını ve o siyah brandanın üzerinde kendi kendine resimler gördüğünü hatırlıyordu - uzun kulelerdeki kadınlar, canavar kılığına girmiş erkekler, erkek kılığına girmiş canavarlar.

O artık bir çocuk değildi.

Lan el yordamıyla duvara doğru ilerledi ve kapıyı bulana kadar yokladı. Söz verdiği gibi kilitli değildi. Diğer taraftaki boşluk aydınlık değildi ama garajdan daha iyi kokuyordu ve bunun içeri girmek için iyi bir neden olduğunu tahmin etti. O da öyle yaptı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Bu bölüm için bir plan yapmak imkânsızdı, her ne kadar herhangi bir bölüm için bir plan yapmak mümkün olsa da, bu yüzden başka bir kilitli kapı bulana kadar yürüdü. Kapı geniş bir koridora açılıyordu, iyi aydınlatılmıştı ve şimdiye kadar gördüklerinden çok daha görkemliydi. Zemin ahşap kalaslardan yapılmıştı ama koyu kehribar rengi bir parıltıyla cilalanmış ve birbirlerine o kadar düzgün bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki Lan'ın bildiği herhangi bir ahşaptan çok cam gibiydiler. Duvarlar alçı olabilirdi ama ne çatlak, ne yama, ne leke, ne de herhangi bir bozulma vardı. Koku taze ve temizdi, Lan'ın çoğunlukla bildiği iki kelime. Lambalar bile çalışıyordu, temiz cam kapakların arkasındaki elektrik ampulleri, bazıları kristal damlatıyor ya da özenle yapılmış tutuculara yerleştirilmişti. Zemini düzenli aralıklarla yumuşatan kilimlerin hepsinin mükemmel kenarları, derin renkleri ve yumuşak lifleri vardı. Her şey süslüydü, kapıların menteşeleri ve elektrik düğmelerinin etrafındaki plakalar bile.

Lan dolaştı, canı nereye dönmek isterse oraya döndü, her açık kapıda durup her karanlık ve lüks odanın zenginliğine baktı. Acelesi yoktu. Binlerce dolambaçlı koridor, yüzlerce yankılı merdiven vardı ama kralın krallığında tüm yollar mutlaka tahta çıkıyordu. Hoş bir yürüyüşü, Lan'ın beklemediği tek şey de buydu; burada yürürken merak duyabileceğini, kıskançlık hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Burada görülecek o kadar çok şey vardı ki, o kadar çok güzel şey. Bir süre sonra hepsi birbirine karışmış gibi görünüyordu ama Lan tanıdık bir yüz görünce durmak zorunda kaldı.

Boyalı bir yüz. Bir portre. Bir salondan çok bir fuayeye benzeyen geniş bir mekânın duvarında asılıydı. Çerçevesi ağır bir şekilde oyulmuş ve altınla fırçalanmıştı. Öznesi bir kadındı, başı ve vücudunun üst kısmı. Yaşlı bir kadındı, saçları demir, gözleri çelik gibiydi. Başka hiçbir şeyi gülümsemese bile ağzı gülümsüyordu.

Norwood'daki şerifin ofisinde duvarda asılı olan resimle aynı değildi ama kesinlikle aynı kadındı. Lan onun adını hiç duymamıştı, sadece Azrail'in yükselişinden önce kraliçe olduğunu biliyordu. Şerif Neville ne zaman ikizlerin en iyi içkilerinden bir şişe getirse, "Tanrı kraliçeyi korusun," der, yardımcılarında biri de her seferinde Tanrı'nın getirmediğini, Azrail'i Tanrı'nın getirdiğini söylerdi.

Şerif, "Tanrı Azrail'i korusun," derdi ve hepsi gülerdi. Lan on ya da on iki yaşındayken, Azrail'in eski bir gazete sayfasındaki resmi bir çerçeveye yerleştirilmiş ve kraliçeninkinin yanına asılmıştı, ama tabii ki maskelenmişti. Ve şimdi Lan merak ediyordu... bu salonlarda onun başka portreleri var mıydı? Ve düşününce neden bunu bırakmıştı? Neden o ya da herhangi bir fatih, önceki hükümdarlığını hatırlatacak şeyler istesin ki?

Uzaktan, ağır ayak sesleri duydu ve kaçabileceği çok sayıda kapı ve çapraz koridor olmasına rağmen, saklanmak için burada değildi. Lan bekledi, yavaş ve düzgün nefes almasına rağmen kalbi çarpıyordu ve çok geçmeden iki muhafız bir koridordan çıkıp onunkine girdi. Tam bir uyum içinde olmasa da durdular ve ona baktılar. Hortlak değillerdi ya da en azından Lan'ın gördüğü resimlerdeki Hortlaklarla aynı üniformayı giymiyorlardı. Benzerlerdi belki ama aynı değillerdi. Tam olarak bataklık standardı değil, ama çok daha sade. İkisi de erkekti ve çok çekiciydiler, Buna rağmen onların Özellikler vardı güzel daha ziyade daha Askerce. Ne olursa olsun, taşıdıkları mızraklar ve bellerindeki kılıçlar parlak ve keskindi ve hiçbir şekilde süs değildi.

"Azbail'i görmeye geldim," dedi Lan.

İki muhafız birbirlerine bariz bir tereddütle bakıyordu; onu bu güzel koridorlarda koşarken ya da bu güzel odalarda saklanmaya çalışırken yakalamış olsalardı böyle bir tereddüt yaşamayacaklarından emindi. Lan sanki gerçekten bir avantaj varmış gibi avantajını kullanmaya karar verdi.

Kendinden emin bir tavırla çenesini kaldırarak öne doğru bir adım attı. "Beni hemen ona götürün."

Muhafızlar birbirlerine bir kez daha uzun uzun baktılar.

"Eğer beni Azrail'e götüremiyorsan, götürebilecek birini bul," diye emretti Lan ve umursamaz bir ilhamla ekledi, "Geç kaldım."

Sonunda karar vermiş gibi görünen şey buydu. Azrail'i görmeye geç kalması onu beklediğini gösteriyordu ve gerçekten de başka türlü şehre nasıl girebilir ve onun izni olmadan kraliyet sarayına nasıl bu kadar girebilirdi?

Muhafızlar bir dakika kadar daha görüştüler ama Lan mucizevi bir şekilde kazandığını zaten biliyordu. Çok geçmeden tekrar yürümeye başlamıştı, iki yanında birer muhafız vardı ve onu sarayın derinliklerine doğru asık suratlı, güzel yüzlü bir sessizlik içinde götürüyorlardı.

Lan'ın yaşadığı bazı evler kadar büyük odalardan, havada donmuş elmas patlamaları gibi parlayan ışıkların altından, tabloların, heykellerin ve hatta kolaylıkla kullanılabilecek mobilyaların yanından geçtiler.

Lan'ın gözünde sanat olmuştu. Azrail'den önce tüm dünyanın eskiden böyle görünüp görünmediğini merak etti. Bir daha geri dönüp dönemeyeceğini merak etti.

Onu yüksek bir kapıya götürdüler ama orada durdular, Lan arkalarında kısa bir yol beklerken belirsizlik içinde birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ancak onlar herhangi bir karara varamadan kapılar açıldı.

Diğer tarafta birkaç saray mensubuyla birlikte Leydi Batuuli duruyordu. Lan onu hiç çaba harcamadan hemen tanıdı. Kraliyet ailesi dünyada kalan tek ünlülerdi. Şerifin ofisinin duvarında onun resmi asılı değildi ama şerifin sakladığı eski haber sayfalarında ve dergilerde onlardan bolca vardı ve Lan'ın annesi diğer odada aylık kiralalarını öderken, küçük Lan oturup tüm o eski gazetelere bakardı. Evet, Batuuli'yi tanıyordu.

Muhafızların ve saray mensuplarının hepsi ölüm güzeliyken, Leydi Batuuli çok güzeldi. Koyu teninde muhteşem bir şekilde göze çarpan beyazlar giymiş, kusursuz vücudunu bir erkeğin altında ne yattığını merak etmesine neden olacak şekilde tasarlanmış bir tür tanrıça tülüyle örtmüştü. Koyu porselen yüzü, kristalleşmiş nefret parçaları gibi mükemmelliğinden parlayan gözleri olmasa gerçekten nefes kesici olabilirdi. Lan'a bakmaktan çok onu kazığa oturtuyorlardı. Lan'da gördüğü çirkin şeyi görmeyi bitirdiğinde, Leydi Batuuli aynı bakışı muhafızlarına çevirdi. "Bunu açıklayın."

Muhafızlardan biri, "Onu Lord Azrail çağırdı," dedi; şüphesiz güvenli bir varsayım olduğunu düşünmüştü ama Lan bunu doğru bulmadı.

Leydi Batuuli dudak büktü (bunu bile zarafetle yapmaktan kendini alamadı) ve arkasını dönerek küçümseyici bir tavırla ve sessizce onları takip etmelerini işaret etti. Saraylıları hem küçümsemeyi hem de geri çekilmeyi yankıladı. Lan muhafızlarıyla birlikte onların peşinden kraliyet yemek salonunun altın ışığına ve uzaktan gelen müziğine doğru ilerledi.

Burada koridorlar ağır perdeler, sanat eserleri ve yüzlerce silahlı muhafızla kaplıydı. Altınla süslenmiş ve düzinelerce çifte mızraklı asker tarafından korunan bir dizi ağır, oymalı kapıya geldiklerinde, Leydi Batuuli'nin zarif elini sallaması onları içeri almak için yeterli oldu.

Salondan duyduğu müzik, şimdi bu devasa odanın ortasında yükseltilmiş bir sahnede ölümler tarafından çalınıyordu. Çoğunlukla ölümler, diye değiştirdi özel olarak; flüt çalan kadın yaşıyor olabilirdi, ama ölü olmak için yeterince güzeldi. Daha iyi bakmaya çalıştı ama gözleri bir türlü odaklanamıyordu. Görecek o kadar çok şey vardı ki

temiz, ışılı ve süslüdü ama hiçbir gerçek gibi görünmüyordu. Işık çok parlaktı. Renkler çok cafaflıydı. Salon boyunca uzanan iki sıra masa, aralarında Norwood'un tüm locasının sığabileceği genişlikte bir koridor bırakıyordu. Aynı şekilde, orada oturan ölü erkekler ve kadınlar da dirsek dirseğe, ancak sadece dış taraf boyunca, değerlendirici bir göz için yerleştirilmiş bebekler gibi birbirine bastırılmıştı.

Oyuncak bebekler gibi. Boş bir düşünce ama yerinde bir düşünce. Oyuncak bebekler gibi giyinmişlerdi, kusursuz bir şekilde makyajlanmış ve süslenmişlerdi. Çoğu, hem kadın hem de erkek, bir çeşit üniforma giyiyordu ve birçoğu, artık var olmayan ordular ve hükümetler tarafından kendilerine verilen madalyaları gururla sergiliyordu. Birkaç istisna dışında, ne genç ne de çekiciydiler; bu gerçekler onları korumak için gösterilen özenle gizlenmek yerine vurgulanıyordu.

Burası Haven'ın meşhur ölüler mahkemesiydi. Azrail'in yükselişinin son günlerinde son isyanın liderleri oldukları, asla teslim olmayacaklarına yemin etmiş bir halkın yüzleri ve sesleri oldukları söylenirdi. Bir zamanlar harabelerin içinde durup İngiliz topraklarının kutsallığı ve asla ölmeyecek olan insan ruhu hakkında konuşmalar yapmışlardı. şimdi buradaydılar, kimsenin anlatmadığı şakalara gülüyor ve artık ihtiyaç duymadıkları yiyecekleri yiyorlardı...

Yemekler.

Birden, Lan'ın baktığı her yerde, Norwood'un bir yılda yiyebileceğinden daha fazla yiyecek vardı. Altın tozlu tüylerle süslenmiş bütün kızarmış kuşlar. Pişmiş yılan balıklarının sos içinde 'yüzdüğü' uzun tabaklar. Etleri içlerini dolduran hayvanların şeklinde pişirilmiş turtalar. Sıcak orbalar ve soğuk orbalar. Sırlanmış soğanlar ve doldurulmuş mantarlar ve tereyağlı havuçlar ve ne için? Kimin için? Yiyenler bile sadece açlığı hissetmek için yaratılmıştı, ona yenik düşmek için değil. Ölülerin hiçbirinin yemek yemeye ihtiyacı yoktu ama yine de buradaydılar, yiyorlardı. Sarayın başka bir yerinde, güzel yemeklerini mideye indirmek için gidebilecekleri aynı büyüklükte başka bir oda var mıydı? Ölüler hasta olabilir miydi, yoksa boğazlarına bir hortum sokup mekanik olarak emmeleri mi gerekiyordu? Ya çok fazla yerlerse? Ölü bir adam yanlışlıkla bağırsaklarını patlatırsa, bu tıbbi bir acil durum muydu yoksa sadece kabalık mıydı?

Kendisine bakıldığını biliyordu ve ilk başta onların da kendisine baktığını düşündü ama kısa süre sonra gözlerini kaırmalarının ve başlarını sallamalarının Batuuli için olduğunu anladı. Ve o yanlarından geçip gittiğinde, onlar sadece konuşmalarına ve

Gereksiz yemekler. Arada sırada, ölü bir göz oyalanabilirdi, ama sadece boş bir merak olarak, tıpkı Lan'ın kapıyı açıp sinsice içeri giren bir köpek olması gibi. Burada olmaması gerekiyordu, konuşulmayan fikir birliği idi, ama kimse başka bir adamın masasındaki köpekleri, çamurlu sokak köpeklerini bile azarlamazdı.

Bir zamanlar, aynı insanların bu dövüşün çok önemli olduğunu iddia etmelerinin nedeni Lan'dı. Şimdi ise yemek odasındaki bir köpekti ve onlar da Azrail'in saray idi.

Batuuli'nin uzun adımları yavaşlamamıştı. Lan onu sahnenin etrafında takip etti -flüt çalan kişinin sarkan kolu Lan'ın yanağına örümcek ağı gibi değiyordu- ve işte oradaydı, yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeki imparatorluk masasında tek başınaydı. Azrail'in ta kendisi.

Henüz onu fark etmeye tenezzül etmemişti. Tüm dikkati müzisyenlerin üzerindeydi. Bu ona ona bakma şansı verdi, ama oda o kadar büyüktü ve aralarında hâlâ o kadar çok boşluk vardı ki, zaten resimlerde gördüğünden başka bir şey göremiyordu: bir adam figürü, bir insan tanrısı, vücudu aynı anda zayıf ve grotesk bir şekilde kaslı görünecek şekilde oyulmuştu. Çok az giysi giyiyordu ve bunların çoğu da yağmaydı - geniş göğsünün üzerinde ağır bir şekilde duran altın levhalardan yapılmış bir yaka, bir kolunun üzerinde mücevherli bir bant, kaplamalı bir kemer ve altın halkalarla ağırlaştırılmış uzun, çok katmanlı bir peştamal. Ve tabii ki maske. Şimdiye kadar gördüğü tüm resimlerde maskeliydi, genellikle yükselişi sırasında taktığı boynuzlu altın maske (şerifin duvarında asılı olan resimde o maskeyi takıyordu), ama bugün maskesi taştan yapılmıştı ve büyük ölçüde özelliksizdi - gözler için yuvaları, bir burun çıkıntısı, dudaksız bir ağız önerisi olan pürüzsüz koyu renkli bir oval. Azrail'in gerçek yüzünü gören biri olduysa bile, Lan bunu hiç duymamıştı.

Batuuli onun için geri dönene ve Lan'ın yüzünün önünde parmaklarını şıklatarak onu büyülenmiş halinden uyandırana kadar bir şekilde yürümeyi bıraktığının farkında değildi. Lan irkildi, bir eli içgüdüsel olarak yumruk olurken diğer eli geri çekildi ve kendini hatırlamadan önce gömleğinin altındaki bıçağa uzandı. "Özür dilerim," dedi ama Batuuli çoktan dönmüş ve uzaklaşmaya başlamıştı.

Düşüncesizce yaptığı hareket Batuuli'nin dikkatini çekmeye değmese de başka gözleri çektiği kesindi. Azrael'inki değil, onunki sahnedeki hiç ayrılmadı ama Lord Solveig masasındaki konuşmaları susturmak için elini kaldırdı ve ona gülümsedi.

Batuuli'yi tanıdığı gibi onu da hemen tanıdı. Halk dergileri basmayı bırakmadan önce onu birçok kez dergilerin sayfalarında görmüştü. O kış günü ordusu Kanal'dan çıkıp Britanya topraklarına ilk ayak bastığında Azrail'in sağ kolundaydı; onu giysileri nemli, saçları kaygan ve damlarken, sudan çıkarken ciğerlerini kusarken görmüştü. Onu Haven sokaklarında, Haven henüz Haven olmadan önce, eskiden ev olan bir moloz yığınının üzerinde, küçük bir kolun kör bir şekilde ışığa uzandığı karanlık bir kuytuya süngü saplarken görmüştü. Onu Azrail'in sarayı ele geçirdiği gün, kendisi daha doğmadan yıllar önce görmüştü ve aynı görünüyordu.

Şimdi yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyor, bir bacağını altın yaldızlı kolunun üzerine dikkatsizce atıyor, etrafı kendisi kadar güzel ölü erkek ve kadınlarla çevrili, ihtiyacı olmayan yemekleri yiyor ve kaynamış su yerine şarap içiyor, ona gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Babasına baktı ve bekledi.

Onunki doğu duvarında sıralanan üç masadan biriydi, karşılarındakilerden daha büyük ve daha özenli döşenmişti, kendileri de salonun güney ucundakilerden fark edilir derecede daha zengindi. Çocuklarının burada oturması ve onunla birlikte fazlasıyla yer olan imparatorluk masasında oturmamaları garipti ama o zaman maiyetleri nereye oturacaktı? Lord Solveig'in masasında sekiz, Batuuli'ninkinde ise on iki kişi vardı; Lan bu masayı sadece ortasındaki boş sandalyeden değil, Batuuli'nin hizmetkârlarının masanın arkasında yer alarak zarif bedenler ve parlak beyaz tuniklerden oluşan bir fon oluşturmamasından da tanıyordu.

Azrail'in üç çocuğundan sonuncusu tek başına oturuyor, ne yemek yiyormuş gibi yapıyor ne de müziğin tadını çıkarıyordu. Leydi Tehya'nın etrafındaki boş sandalyeleri dolduracak bir yoldaşı yoktu, ancak bir tür hizmetçisi vardı - heykel gibi görünmeleri için beyaza boyanmış yarım düzine ölü çocuk. Babası gibi o da maske takmıştı ama onunki güzel bir oyuncak bebeğinkine benziyordu: kemik beyazı, gözlerin etrafında koyu renk astar, mükemmel bir kalp şeklinde ağız ve yanaklarda iki şaşırtıcı pembe halka. Lan yanından geçerken başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde Leydi Tehya uzanıp porselen maskesini çıkardı; altındaki yüz aynı şekilde boyanmıştı ama her tarafı çatlamıştı. Ve sonra bunun boya olmadığını fark etti. Tehya'nın yüzü... kırık. Pürüzsüz, beyaz ve temiz cildi, belediye başkanının güzel tabaklarından biri gibi parçalanmış ve tıpkı bir tabak gibi tutkalla yeniden onarılmıştı.

Lan, muhafızının koluna çarpana kadar kaçtığıнын farkında değildi. Ölü adam onu tekrar hizaya sokmak için itti, böylece o da

Onu iten diğ er gardiyana karşı sertçe tökezledi. Elleri ve dizleri üzerinde yere dü ştü, ancak yere dü şer dü şmez kabaca yukarı çekildi, tam olarak ayağ a kalkamadı, böylece yürüyemedi ama sürüklenmek zorunda kaldı.

Leydi Batuuli koridorun sonuna ulaştı ve kendisini görmezden gelen babasını görmezden gelerek boş sandalyesine gitti. Lan'ın korumaları birkaç adım daha ilerledikten sonra nihayet Lan'ı ayağ a kaldırdılar, ancak ayakları Lan'ın altından kayıp dü ştü. İçlerinden biri elini ensesine koyarak onu zonklayan dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Lan elinden geldiğince direnmemeye çalışarak saçlarının arasından yukarı baktı ama Azrael ona aldırmadı. Maskesinin yuvalarının arkasından beyaz bir ışık parlıyordu; eğer bakışları buysa, orkestrada sabit kalmıştı. Müziğ i dinlerken bir elinin pençeli parmağ ı zamana vuruyor, ne kıpırdayan muhafızlarını ne de aralarındaki canlı Lan'ı fark ediyordu. Arada sırada çatal ve bıç ağ ını kullanarak imparatorluk masasına hakim olan altın rengi kızarmış domuz kafasını çevreleyen çok sayıdaki tabaktan bir ısırık alıyordu.

Müzisyenler durmadan çalışıyordu. Yavaş ve tıknaz, Lan'ın tarzı değ il. Özellikle flüt kulağ ına küçük bir dikenli çekiç gibi vuruyordu ama bunun müzisyenin hatası olduğ unu düşünmüyordu. Çalarken kendini oldukça kaptırmış görünüyordu, hiç gergin değ ildi ve kesinlikle yeteneksiz de değ ildi. Lan sadece melodiyi beğ enmemişti. Bu da sorun değ ildi. Onun için çalmıyorlardı.

Sonunda Azrail'in dikkati dağılmaya başladı. Önce onu görmezden gelen Leydi Batuuli'ye, sonra Lan'ı kuşatan mızraklılara ve son olarak da Lan'ın kendisine. Bir elini avuç iç i yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve sessizce bir pençe salladı. Dört el aynı anda Lan'ın üzerine kapandı, onu yukarı çekti ve aralarında bir çember oluşturacak şekilde itip kakarak lordlarının incelemesine tamamen açık hale getirdi. Azrael şarabını yudumlarken, gözünü kırpmadan bakan bakışları Lan'ın ayakkabılarına kadar inip tekrar saçlarına kadar çıktı. Sonunda çıkan ses, tıpkı elleri gibi çatlak, gri ve sivri uçluydu. "Kimsiniz?"

Sonunda onu fark etmek için özgür kalan masadaki neredeyse tüm başlar döndü.

Müzisyenler çalmaya devam etti.

Lan'ın solundaki muhafız eğ ilerek selam verdi. "İsted iğ iniz insan, Lordum."

"Öyle mi?" Azrail altın fincanını aldı ve bir başparmağ ını kazıdı kenar boyunca. "Böyle bir talepte bulunduğ umu hatırlamıyor olmam ne garip."

"Geldim-" Lan başladı ama adam susturucu bir el kaldırıncı durmak zorunda kaldı.

"Misafirimizi nerede buldunuz?"

"Batı salonunda, lordum," diye cevap verdi muhafız, artık belirgin bir şekilde gergindi.

"Sarayın batı salonu mu?" "Evet, lordum."

"Lord Azrael," dedi Lan. "Uzun bir yoldan geldim-"

"Ve sen onu... buraya mı getirdin?" Azrael bakışlarını kısarak ve ağzında hafif bir mizahla öne doğru eğildi. "Seni bir şekilde gücendirdim mi? Yönetimimden memnun değil misin?"

"Lordum?"

İki muhafız daha onlara doğru geliyordu, bu bereketli odanın birkaç gölgesinde sessizce, aç kediler gibi Lan'ın eskortlarını takip ediyorlardı.

"Sana bu sonsuz yaşamı ve bana hizmet etme onurunu armağan ettim ve sen de bu kararımdan pişmanlık duymam için bana hiçbir neden vermedin, ancak evimde bir suikastçi bulduğunda ve onu hedefinin ölüm mesafesine getirmeyi seçtiğinde, bu sadece beceriksizlik veya ihanet eylemi olabilir. Hangisi?"

"Ben bir suikastçi değilim."

"Ya sessiz ol ya da susturul," dedi Azrael, gözlerini onun muhafızlarından ayırmadan. "Siz bu görev için yetiştirilmediniz. Bunun için yeteneğiniz olmayabileceğini anlıyorum. Ve bu... bu benim hatam. Ama şimdiye kadar bana iyi hizmet ettiniz. Hoşgörölü olmaya eğilimliyim. Bu nedenle hangi ceza sana uygun görünüyor?"

Şimdi arkalarında kendi muhafızları olan iki ölü adam, sadece bu gözlerin ışıltısında durabiliyorlardı. İçlerinden biri, "Bizi affedin lordum," demeyi düşündü ama diğeri sadece boynunu büktü ve gözlerini kapattı.

"Affetmek mi? Hayır. Suçlar-" Gözleri Leydi Batuuli'ye kaydı. "- ele alınmalı. Aynı fikirde değil misin, kızım?"

"Fikrimin ne önemi var?"

"Sizinle birlikte gelmediler mi?"

"Belki de. Belki de benim emrimle geldiler, öyle mi düşünüyorsun?" Batuuli soğuk bir kahkaha attı ve şarabının tadına baktı. "Senin azarını işitmeden arboretumda yürüyemiyorum ama sen istediğim zaman suikastçi kiralayabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben-"

Azrail gözlerini kızından ayırmadan onu işaret etti.
Lan ağzını kapattı ve derin nefesler alarak yükselen hayal kırıklığını yatıştırdı.

"Onları salonda buldum," dedi Batuuli. "Durumları hakkında sizden fazla bir şey bilmiyorum ama madem sordunuz, şunu söyleyebilirim. Kız ne kadar canı olursa olsun ya da olmasın, karşınıza çıkmasına izin verilmiş olması, tartışmasız, aranmadan, sadece bu odada birinin sizi öldürmek istediği anlamına gelebilir."

Azrael taş maskesinin gösterdiğinden daha az duyguyla onu inceledi.
"Aptalca bir dilek. Yine de biri bundan kolayca pişmanlık duyabilir."

Leydi Batuuli güldü ve özenle örülmüş saçlarını savurdu. "Ah baba! Tekrar söylüyorum, bunu ben yapmadım. Size karşı asla bir suikastçı göndermem, bunu kesinlikle biliyorsunuz!" Şarabından küçük bir yudum daha aldı ve gülümsedi. "Seni kendim öldürmeyi tercih ederim."

Lan irkilerek ona baktı.

Azrael şaşırmadan sadece başını salladı. "Öyle olsun. Onları garnizona götürün. Ben de birazdan geleceğim. Ve siz de odalarınıza," dedi Batuuli'ye ölü adamlar götürülürken. "Serbest bırakılmayı hak edene kadar orada gözetim altında kalacaksınız."

"Öyle mi? Ben de cezalandırılacağımı sanıyordum." Leydi Batuuli ayağa kalktı, Lord Solveig'in oturduğu masaya baktı ve tüm bu olanları sıkılmış bir gözle izledi. "Sürgünde bana katılacak mısın kardeşim? Tabii kalıp sevgili babamızın arkadaşlığının tadını çıkarmayı tercih etmezsen."

"Bilmiyorum," dedi Solveig, bir saray mensubunun göğsünü okşarken bir yandan da gözlerini Lan'a dikmişti. "Bu geceki arkadaşlığı oldukça sevdim."

Azrael'in gözleri maskesinin yuvalarından ısıltı ısıltı parlıyordu. Bir elini kaldırdı ve odadaki her mızraklı asker duvardan bir adım dışarı çıktı.

Solveig sırayla her birine baktı, ardından imparatorluk masasına çarpık bir gülümseme gönderdi. "Beni hâlâ affetmediniz, değil mi?"

Azrail bekledi, eli havada hareketsizdi, tıpkı mızrakların sivri uçları gibi.

"Teselli olacaksa, o kadar da iyi değildi." Solveig sandalyesini geriye itti ve şarap şişesini de yanına alarak ayağa kalktı. "Aslında hayal kırıklığına uğradım. Bir sıcakkanlının daha canlı olacağını düşünürdünüz."

Batuuli onunla birlikte güldü ve birlikte, kol kola, saray mensupları ve hizmetkârları peşlerinden giderken ayrıldılar. Azrael onların gidişini izledi, bir kez Lan'a baktı, sonra da son Çocuklarına baktı.

Leydi Tehya yine kendini gizledi.

"Git o zaman," dedi Azrail, kadehini kaldırarak.

Leydi Tehya kollarını iplere bağı bir kukla gibi uzattı ve başını garip bir açıyla eğdi. Titredi, sonra ayağa kalktı ve imparatorluk masasına doğru bir bebek yayı çizdi. Tekrar doğrulurken kolları aşağı indi ve aniden, hiç hareket etmeden, artık bir kukla değildi. Odanın geri kalanı yiyip içip gülerken o hiç konuşmadan babasına baktı. Sonra döndü ve heykel-çocuklarını işaret etti, hepsi de arkasında iki düzgün sıra halinde dizilip onu takip ettiler.

"Şimdi," dedi Azrail ve gözlerini sonunda Lan'a çevirdi.

"Konuş." "Lord Azrael," diye başladı Lan.

"Öyle miyim?"

Yine kekeleyerek durdu. "Ha?"

"Ben sizin lordunuz muyum? Yaşayanlar tarafından hiçbir zaman unvan almadım. Gerçekten de, İnsanların temsilcileriyle son konuştuğumda, onların benim yönetim hakkımı asla kabul etmeyeceklerini ya da boyun eğmeyeceklerini söylediler." Bakışları ölü sarayının üzerinde gezindi. Gözünün takıldığı yerlerde, ölü erkekler ve kadınlar sandalyelerinden eğilip ona yaltaklanan gülümsemeler gösterdiler. "Her şey ortaya çıktığı gibi, yanıldılar. Ama eğer yaşayanlar sonunda yenilgilerini kabul etmeyi akıl edebiliyorlarsa, sanırım ben de onların onurlandırmalarını kabul edecek kadar nazik olabilirim." Tekrar ona baktı. "Artık ölülerin olduğu kadar yaşayanların da efendisi miyim? Tüm halkımın yeminlerini dinlemeleri için Hortlaklarımı göndereyim mi? Benim adıma bir haraç isteyecekler mi? Ya da senin adına?"

"I..."

"Boş övgülerle ya da hiçbir insanın onurlandırmayacağı unvanlarla aptallaştırılmam. Beni bir daha böyle aşağılama." Pençesi kadehinin kenarına vurdu. "Kimsin sen?"

"Lan."

Yüzü asıktı ama yine de bir nebze olsun ilgi gösteriyordu. "Bunu hiç duymamıştım. Bunu büyük kitaba eklemem gerekecek."

"Lanachee'nin kısaltması."

"Daha da iyi." Ona baktı, bir parça ekmeği domuzun kafasının etrafında biriken sosa batırdıktan sonra maskesinin taş dudaklarının arasından geçirdi. Kan kadar koyu ve kırmızı olan sos, o korkunç yaranın kuru kenarlarından sızarak boğazının kenarından aşağı süzüldü. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Annemin çocukken yaşadığı yer. Kasaba ya da belki eyalet, hatırlamıyorum. Annem Amerika'dan gelmişti, oranın sadece orası olmadığını bilinmeden önce."

"Ne tesadüf. O topraklardan geriye çok az şey kaldı." "Hiçbirinden geriye pek bir şey kalmadı."

Birkaç saray mensubu bu cüretkâr ifade karşısında mırıldandı ama Azrail sadece homurdanmakla yetindi ve domuzun sağ gözünden kendine yardım etti. "Onlara hak ettiklerinden fazlasını bıraktım. Uzun bir yoldan geldiğini söylüyorsun." Sol göz. "Nereden?"

"Norwood."

Alaycı kahkahalar saray mensuplarından hangisinin buranın neresi olduğunu bildiğini gösteriyordu ama Azrael sadece başını eğmekle yetindi. "Mesafe görecelidir, sanırım, ama bu uzun bir mesafeden çok uzun bir zaman gibi geliyor. Ne zamandır seyahat ediyorsunuz? Biliyor musunuz?"

"İki ay. Eğer yapabilseydim-"

"Nereden biliyorsun?"

Ona göz kırptı, telaşlanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"İki ay olduğunu nereden biliyorsunuz? İtiraf etmeliyim ki, yükseliş çağında zamanın insanoğlunun ilk teslim olacağı kavramlardan biri olacağını düşünmüştüm. Bir gün diğerine çok benziyor. Onları nasıl sayıyorsun?"

Adam onunla dalga geçiyordu, öyle olmalıydı... ama kadın şakayı göremiyordu ve adamın maskeli yüzünden okuyabildiği tek şey merakı. "Aya yemin olsun ki," dedi Lan sonunda. "Norwood'dan Yeni Karga Ayı'nda ayrıldım ve şimdi Dolunay'ı geçti."

"Bunlar çiftçilik isimleri." Azrail ona daha büyük bir ilgiyle baktı. "Norwood'da çiftçilik yapıyorlar mı?"

"Evet. Annemle benim küçük bir meyve bahçemiz vardı." "Ne?"

"Şeftali. Lord Azrael, eğer-" "Ne durumda?"

"Ne?"

"Şeftaliler," dedi Azrail sabırla, sarayın üyeleri kıs kıs gülererek birbirlerine fısıldarken. "Ailenizin meyve bahçesini ne durumda bıraktınız?"

"O... Meyveler," diye kekeledi, bu soru karşısında hiç şaşırılmamıştı. "Her zaman biraz meyve vardır. Sera kullanıyoruz."

"Ah. Evet, sanırım bu lanetli iklimde buna mecbursunuz. Hiç getirdin mi?"

"Ben... Ben onları feribotçularla takas ettim."

"Yazık. Bir keresinde şeftali yemiştin. Onu sevgiyle hatırlıyorum." Bir hizmetçiye işaret etti. "Deimos'u getir. Yine de Norwood'dan Haven'a gitmek için iki ay şüpheli derecede uzun bir süre," diye devam etti hizmetçi giderken. "Yürüdün mü?"

"Yolun bir kısmı. Lütfen, sadece-"

"Kaç gün yürüdüğünüzü söyleyebilirsiniz?"

Lan hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle pes etti ve "Altı. Norwood'dan Ashcroft'a."

"Peki ya sonra?"

"Feribotlara bindim."

"Ah." Azrael yaban domuzu kafasından bir şerit et kopardı ve tabağın üzerinde biriken sosa buladı ama yemedi. "Yani aslında ne uzun bir yoldan geldiniz ne de uzun bir süre seyahat ettiniz. Biraz yürüdünüz, biraz ata bindiniz ve çoğunlukla beklediniz."

Etrafındaki masalardan yine kahkahalar yükseliyordu. Lan orada öylece durdu ve yanaklarının ısındığını hissetti.

"Ama boş verin. Nasıl olduysa oldu, artık buradasın." Azrail çağıran bir el kaldırdı ama Lan'a değil.

Arkasında botlar yürüyordu. Lan arkasına dönüp baktığında bir mızraklı süvari ya da saray muhafızı değil, tam üniformalı bir Hortlak gördü; göğsünde gümüşten tırpan işareti vardı ve rütbesi siyah örgüler ve kurukafa şeklindeki uçlarla bir şekilde belirtilmişti. Ona bir bakış bile atmadı, doğrudan kürsüye gitti ve yanında diz çöktü. Dinlenirken bile eli kavisli kılıcının kabzasını kavırıyordu, sanki kendisi ve türünün çok iyi bilindiği ve korkulduğu katliamı yapmak için sabırsızlanıyordu.

Çok gençti ya da öldüğünde öyleydi. Belki Lan'dan bile daha gençti. Ona baktı ve birinin oğlunu, birinin ağabeyini, birinin savaşa giden ve bir daha geri dönmeyen yiğidini görmeye çalıştı... ama göremedi. O artık bir Hortlak'tı, hayatta her ne idiyse.

"Norwood'a bir Hortlak öncü birliği gönderilmesini istiyorum," dedi Azrael, Lan'ı hastalıklı hayranlığından kopararak. "Şeftalileri geri getirin."

"Derhal, lordum," dedi Hortlak, boynunu bükerek eğildi.

Lan hiç düşünmeden Hortlak'ın önünü kesmek için hamle yaptı ama yolu çapraz mızraklarla hemen kesildi. Sonra Azrael'e saldırdı ve tek bir adım bile atamadan dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. "Kes şunu!" diye bağırdı, kendisini bu kadar kolay tutan mızraklılara karşı zorlanarak. "Bunu yapamazsınız! Onları öldüremezsin!"

"Sizi temin ederim, yapabilirim," dedi Azrael, şaka yapmadan. "Yine de Hortlaklarım tahrik olmadan öldürmezler. Onlar benim devam eden iyilikseverliğime karşılık olarak bir boyun eğme göstergesi sunmaya giderler, bağışlanabilecek olandan fazlasını değil. Bunun için hakarete uğrayacak ve saldırıya uğrayacaklar ve bu nedenle gelecek katliamda tamamen haklı olacaklar. Bana karşı duran herkes gibi Norwoodlular da kaderlerini hak edecekler."

Mantık ağzını kapatamadan öfkesi kabardı ve "Katil!" diye tükürdü.

Ölümler nefes almaz, yine de odanın her yerinde mumlar yankılanırken, saray mensupları ya şok numarası yaparak ya da gerçekten uzun zamandır gömülü olan yaşam içgüdülerine kapılarak soluk soluğa kaldılar. Sadece çalmaya devam eden müzisyenler dışında herkes gergin ve sessiz bir şekilde onu izledi. Azrael maskesinin arkasından kısık bir kahkaha atmakla yetindi ve ona hoşgörülü bir bakış attı. "İyilik istemek için tuhaf bir yöntemin var."

Kızardı, zor nefes alıyordu ve kendinden nefret ediyordu. Buraya gelmek için yaptığı onca şeyden sonra, nasıl olur da her şeyi bu kadar berbat edebilirdi? Sadece birkaç dakika içinde Norwood'a ihanet etmiş, Azrael'i aşağılamış ve her şeyini kaybetmişti.

Ama anlaşılan onu idam ettirmek için acelesi yoktu. Adamın işaretiyle boynundaki ve omuzlarındaki eller çözüldü ve Lan yavaşça ayağa kalktı.

İşaret etti.

Hareket etmedi.

Başını eğdi. Kadını tekrar çağırdı ve kadın ayakta durmaya devam edince elini bırakıp parmaklarını bir kez masanın üzerine vurdu. Sarayın geri kalanı kendi aralarında fısıldaşırken ve duvarları kaplayan muhafızlar yer değiştirip onun emirlerini beklerken hareket etmeden uzun süre ona baktı. Sonunda sakince şöyle dedi: "Korkusuz olursan, meydan okursan ilgimi kazanacağımı bir an bile düşünme. Önüme çıkan her erkek ve evet, her kadın, bana ilk küstahlığı gösterenin kendileri olduğunu, isyankâr ruhlarından bir şekilde etkileneceğimi sanıyor. Onların gücüne hayran olacağımı ve bu yeni keşfedilen hayranlık sayesinde insan olmanın ve merhamet göstermenin ne olduğunu öğreneceğimi."

Masanın üzerinde öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine geçirdi ve çenesini parmaklarının üzerine koydu. "İlk karşılaşmamızda bir insanın bana gösterdiğini hiç görmediğim tek şeyi biliyor musun? Hm? Saygı. Fethedilmiş bir halkın fetheden tanrısına duyduğu saygı değil, sanırım bu çok şey istemek olurdu. Sadece bir yabancının diğerine, evimdeki bir misafire gösterdiği saygı."

Korkmazdı. Gözlerini kaçırmayacaktı. Geri adım atmayacaktı ve en önemlisi, boyun eğmeyecekti. O Norwood'un Lan'ıydı ve korkmuyordu.

"Burası senin evin değil." dedi.

Saray halkı mırıldandı. Azrael hiçbir şey yapmadı. Maske takmıyor olsaydı bile yüz ifadesinin çok değişeceğinden şüpheliydi.

"Zorla alınan topraklar üzerinde hak iddia etmek geçersiz olsaydı, İnsanların hiç evi olmazdı. Sen," dedi, şimdi ona olan ilgisini kaybetmiş ve onun yerine şarabına aktarmış gibi görünüyordu. "Ayakkabılarını nereden geldin?"

"Ne?"

"Ayakkabıların."

Lan aptal aptal onlara, sonra tekrar ona baktı. "Takas ettim onları.

" "Kimden?"

"Posey Goode."

"Peki onları nereden bulmuş?"

Tuzağın dişleri aniden görünür oldu. Lan onu hissedebiliyordu yumruk yapmak isteyen ellerini açık kalmaları için zorlamak zorunda kaldı. "Bir feribotçudan."

"Peki," diye sordu Azrael sakince, "onları nerede bulmuş olabilir?"

Haklı olduğu için cevap vermeyeceğini düşündüyse...

"Sanırım onları ölü bir adamdan almış," dedi ve gözlerini hiç ayırmadı.

O da bilmiyordu. "Çıkar o zaman. Onlar senin değil." Lan hareket etmedi.

"Öyleyse, anlaştık. Mülkiyet kanundur." Tahtına yeniden yerleşti ve şarabından derin bir yudum aldı, sonra ona gülümsedi, genişçe ve kötü niyet olmadan. "Evimdesin çocuğum ve davetsiz bir misafire nazik bir ev sahipliği yaptım ama lütfumun sonuna geldim." Arkasındaki muhafızlara işaret ederek dikkatini tekrar müzisyenlere çevirdi. "Yine de, senin

Bu gece buraya davet edilmeniz küstahça olduğu kadar cesurca bir davranıştı ve ben de bunu ödüllendirmek istiyorum. Haven sınırlarına kadar size eşlik edilecek ve sonrasında istediğiniz yere güvenli bir şekilde ulaştırılacaksınız. Mantık çerçevesinde."

Muhafızlar onun kollarını gayri şahsi bir şekilde tuttular. Lan bakışlarını Azrael'e sabitledi. "Henüz dinleyicim olmadı."

"Senin de bir borcun yok," dedi Azrael. "Beni gördünüz ve ülkenize sağ salım döndüğünüzde bu hikâyeyi anlatmak için yaşayacaksınız. Bu yeterince onurlu bir davranış."

"Beni dinleyene kadar gitmiyorum."

Kraliyet muhafızları öfkelen-di, soğuk parmakları doğaüstü bir güçle ona doğru ilerledi. Arkasında, orkestra şarkılarının sonuna geldi ve bir diğerine başladı. Azrael kadehindeki şarabı yuvarladı ve "Bu sarayda merhamet hafife alınmaz ve hafife alınmamalı" dedi.

Lan çenesini kaldırdı. "Beni dinlemek zorundasın."

"Yapmak zorundayım." Azrael kadehinin kenarına boş boş vurdu, görünüşe bakılırsa izleyen saraylıların fısıltılarından habersizdi ama Lan'ın titrediğinin farkındaydı. Sonunda kıpırdandı ve küçümseyen bir el salladı. "Bizi yalnız bırakın."

Emrinin açık bir muhatabı yoktu; herkes itaat etti. Orkestra enstrümanlarını toplarken müzik yarıda kesildi. Garsonlar servis yapmayı bıraktı, tabaklarını ve ewer'larını bıraktı ve mutfığa döndü. Ölü saray geri çekildi, tüm renkleri ve güzel kıyafetlerinin hışırtısı onları ürküp kaçan bir kuş sürüsü gibi gösterdi. Kapıcı kapıları kapattı ve yalnız kaldılar.

Bu boş odanın sessizliğinde en küçük ses bile kulağı tırmalıyordu. Lan'ın nefesi, giysilerinin hışırtısı, kalbinin çarpıntısı... Azrael hepsini duydu ve aynı göz kırpmayan bakışla değerlendirdi.

Sonunda tahtında arkasına yaslandı; hareket ederken vücudunun gıcırdağını duyabiliyordu, deri bir eldivenin yumruk haline getirilmiş sesini. Eli fincanıyla kısa bir süre oynadı ve sonra havaya kalktı. Çağırdı.

Emin olamayınca bir adım attı. Sadece bir adım.

"Bana göre," dedi küçük bir iç çekişle. "Sana daha iyi bakmak istiyorum. Ve sanırım sen de bana daha iyi bakmak istiyorsun."

Öyle miydi? Ayakları yere sağlam basıyordu ama kalbi daha da hızlı atıyordu. Bazıları onun yüzü olmadığını, maskelerin altında sadece ateşle dolu kırık bir kabuk olduğunu söyledi. Diğerleri ise bir yılanın, bir çakalın ya da bir

örümcek sürüsü. Ya da kendi kafatasına çivilenmiş insan yüzleri taktığını - maskenin altında bir maske - ve bunun altında sadece karanlık olduğunu. Ve bunlar sadece Norwood'daki ve yol üzerindeki pansiyonlardaki fısıltılardı. Dünya çapında daha kaç bin söylenti olduğunu kim bilebilirdi? Gerçeği gerçekten bilmek istiyor muydu? Bildiği halde buraya söylemek için geldiği şeyi söyleyebilir miydi?

Lan ne zaman yürümeye başladığının tam olarak farkında değildi. Sadece bir şekilde ona doğru sürüklendiğini, sanki sadece onun iradesiyle çekildiğini biliyordu.

-gerçek gözleri yok, sadece derin yuvalara yerleştirilmiş soluk bir parıltı, boş bir gökyüzündeki ikiz yıldızlar gibi-

Yaklaştıkça adamın yara izlerini daha net görebiliyordu ve bu izler içini umutsuz bir korkuyla dolduruyordu.

-sol tarafında, içinden beyaz kaburga çizgileri görünen kararmış yanık-

Bir zamanlar hiç erkek olmuş muydu?

-Sert karnının üzerinde, her birinden parlatılmış bir parmak kemiği ya da bir diş sarkan gümüş halkalarla diktiği derin kesik.

Eğer bir adam, canlı bir adam olsaydı, şimdi ölmüştü.

-Boğazına kazınmış çok sayıda çizgi, sayısız bıçaktan arta kalanlar, bazıları hala kuru tendon ve kansız etin deri parçalarının arkasından görünmesine izin verecek şekilde açık-

Ve eğer ölmüşse, dünyayı öldürmüş olması neden umurunda olsun ki?

Kürsünün kenarına ulaştı ve durdu, gözlerini ona dikti -Tanrı Azrail, Fatih, Ölüm Olan Azrail- ve adam masasının üzerinden öne doğru eğilerek artık evi olmayan ve kimsenin kızı olmayan ona -Lan'a- baktı. Kürsüye tırmanmak için sadece üç sığ adım vardı, onu masasına götürecek üç kısa adım daha. Doğruca ona gidebilirdi. Eğer nefes alıyorsa, nefesini duyabilecek kadar yaklaşabilirdi. Cesaret edebilirse eline dokunabilir ve soğuk ve ölü mü yoksa maskesindeki deliklerden yanan cehennem ateşiyle sıcak mı olduğunu görebilirdi.

Lan olduğu yerde titreyerek durdu.

İlk olarak, değişiklik olsun diye yapmacık görünmeyen, yavaş ve meraklı bir şekilde konuştu: "Sen bir çocuksun."

"Yeterince büyüğüm," diye ısrar etti Lan hemen, neye ısrar ediyor olabileceğini düşünmeyi bile bırakmadan.

"Hm." Azrail tahtına geri yaslandı ve onu düşünmeye başladı. Sonunda bir elini kaldırdı ve açık bir hareketle etrafındaki birçok masaya, gereksiz ziyafetinin obur zenginliğine doğru salladı. "Otur çocuğum. Kaderine karar vermeden önce karnını doyurmaman için hiçbir neden göremiyorum."

"Aç değilim."

"Böyle önemsiz konularda bile benim huzurumda yalan söylemek akıllıca değildir. Benim sınırlarımdan dışındakiler her zaman açtır. Ben bunu gördüm. Ekin tarlaları ve hayvanlarla dolu ağaçlarınız olsa bile, karnınızın bu işe girişmeden önce yemek yemeye izin vermeyecek kadar sinirle dolu olduğunu tahmin ediyorum. Benimkini paylaş."

"Buraya gelmeden önce yemek yedim."

"Dışarı o zaman," dedi sertçe, ayağa kalkmak için ağır tahtını geriye iterek. "Zamanımı yalancılarla harcamam. Muhafızlar!"

Kapılar hemen açıldı. Lan çaresizlik içinde, "Yemek yedim! Sadece... bir süre önceydi."

Azrail durakladı, masadan bir uzun adımdan fazla uzaklaşmamıştı. Onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, gözleri nerede durursa dursun derinden kesiyordu. "Bir süre."

"Dün gece," diye itiraf etti. "Bir yol istasyonunda."

"Feribotçunuzun elinden besleniyor sanırım." Uzun bir süre sonra Azrail sandalyesine döndü. Lan onun özlü el sallamasının yarattığı gölgeleri gördü ve muhafızların bir kez daha geri çekilip kapıları sessizce kapattıklarını duydu. "Benimkilerden biri mi?"

Lan tereddüt etti, kovulmaya çok yakın olduğunu ve bu şansın bir daha asla gelmeyeceğini biliyordu ama onu şehre getiren adama ihanet etmek istemiyordu.

Onun tereddütü Azrail için yeterli bir cevaptı. "Bilmediğimi mi sandın? Ve başka kim duvarlarımdan geçme ayrıcalığını satabilecek kadar kesinliğe sahip olabilir ki? Onlara kötü niyet beslemiyorum," dedi endişelenmeden, neredeyse hiç ilgilenmeden. "Bana zararları yok. Feribotçunuz size ne yedirdi?"

"Yahni."

"Ah evet. Kökler ter içinde kaynadı."

"O kadar da kötü değildi." Yine de çok daha iyi olmamıştı. "Orada et."

"Hm." Bu küçük sözde çok fazla bilmiş bir eğlence vardı, "Fare mi, karga mı?" demesine gerek kalmayacak kadar sözsüz bir ses.

"Bilmiyorum," dedi Lan, yüzü kızararak. "Ve umurumda değil. Yemek daha yedim kötü."

"Ben de öyle," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Bu yüzden daha iyi yemeyi tercih ediyorum."

Gel. Genç gözlerinize grotesk gelebilir ama sizi temin ederim, genç bir domuzun yanağından daha lezzetli bir şey yoktur. Acıkmışsın," dedi ve onun imparatorluk masasının en önemli parçası olan domuz kafasına bakışını izledi. Domuzun göz kapakları boş yuvaların üzerinden aşağı kaymış, ona sadece uyuyormuş gibi bir görüntü veriyordu, ancak ağzı, rüyalarının pek de hoş olmadığını düşündürecek şekilde bakıyordu. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Evet. Ve açlık kadar korkunç bir şey yoktur, sadece bir gün için bile olsa, iki ya da üç öğün yemek istemek. İnsanın içini kemirir." Bir pençesini tabağının üzerinde biriken kalın sosa batırdı ve tadına bakmak için maskesinin ağız yarığına soktu. "Bu yüzden bunu bana isyan edenler için saklıyorum. Ama sen bu suçtan suçlu değilsin. Henüz değilsin. Bu yüzden oturun. Nereye isterseniz."

Kendi kendine başka seçeneği olmadığını, onu tekrar reddetmenin sadece kendisini dışarı attıracağını söyledi. Belki de bu doğrudu ama sonuçta Lan'ın el yordamıyla bir sandalyeye gidip oturmasının ve ancak bunu yaptıktan sonra Leydi Batuuli'nin yerini kendi yerine aldığını fark etmesinin nedeni bu değildi. Yemek tabakları etrafını sarmış, onu bir baharat cümbüşü içinde yutmuştu: karanfil ve tarçın mızraklarıyla süslenmiş kızarmış elma kuleleri, biberle kaplanmış balıklar, otlu tereyağında pişmiş sebzeler. Domuz etinin seçkin parçaları o koyu, parlak sostan bir havuzda yüzüyordu, o kadar pürüzsüzdü ki orada yansıyan mumları görebiliyordu, sadece parlayan alevlerini değil, altın tutucularını da. Kendi yüzünün aşağıya baktığını, onu izlediğini, sırf masasına oturduğu için Şeytan'ın yemeğini yiyip yemeyeceğini görmek için beklediğini görebiliyordu.

"Demek evime davetsiz girdin. Haraç getirmiyorsun. Şimdi de misafirperverliğimi reddediyorsun." Azrael tahtında arkasına yaslandı ve ellerini yaralı karnının üzerinde birleştirdi. Yarasını çoğunlukla kapalı tutan gümüş halkalar usulca şingırdadı. "Bunlardan hangisinin sana aradığını söylediğin seyirciyi kazandıracağını hayal ettin?"

"Seninle konuşmaya geldim."

Sormak için-" Talep."

Lan kekeleyerek durdu ama başka bir şey söylemedi, sadece onu izlemeye devam etti. Tereddütle tekrar başladı. "Sormaya geldim-"

"Talep et. Soran kişi, önünde yalvardığı kişinin evini istila etmez. İsteyen kişi onun isteğini saygıyla karşılar ve kovulduğunda uysalca gider. Hayır," diye bitirdi sözlerini, sanki kadının burada bulunma nedeni, başından savabileceğı böceklerden başka bir şey değılmiş gibi kolunu havada gezdirerek. "Buraya istemeye gelmedin, o yüzden taleplerini dile getir ve git."

Hayal kırıklığı ve sinirler bir kez daha onu kırdı. Duramadan, "Dinleyene kadar seninle konuşmayacağım" diye bağırdı.

"Git o zaman."

"Konuşmama izin verene kadar gitmiyorum."

"Aha, bir muamma. Nasıl çözölür...?" Adam düşünür gibi yaparken, kız da domuz eti ve kızarmış elma kokusu bağırsaklarını tırmalamıyormuş gibi yaptı. Birden parmaklarını şıklattı ve kızın sıçramasına neden oldu. "Yükselişimin ardından İnsanlarla yaptığım ilk görüşmede, köleleri bana liderleriyle görüşebilmek için bir inanç gösterisinin gerekli olduğunu söylediler. Bu yüzden. Silahını çıkar," diye emretti. "Buraya, önüme koy."

"Silahlı değılim."

"Sizi tekrar uyarıyorum, huzurumda yalan söylenmesine müsamaha göstermem," dedi sabırsızca tahtından kalkarak. "Bir daha konuşursan buradaki zamanın sona erer. Silahını çıkar. Yere bırak."

Yüzü kızaran Lan gömleğinin altından, orada tuttuğı küçük bıçağı uzandı. Adam kürsüden inerken, "Bu savunma için," diye ısrar etti. "Uzun bir yol kat etmek zorunda kaldım." Adam hâlâ geliyordu; gidecek hiçbir yeri olmamasına ve ondan kaçmasına imkân olmamasına rağmen sandalyesini geriye itti ve ayağı fırladı. "Onu senin üzerinde kullanmayacaktım!"

"Hayır mı? Ama elbette çocuğum." Kollarını açtı. "İyi bir vuruşla dünyayı kurtarabilirsin."

İnançsızlıkla bıçağı, işaret parmağından daha uzun ve daha geniş olmayan bıçağı ve ona, on binlerce kansız yara izi olan bu tanrıya baktı. "Hayır," dedi. Bunu söylemeye pek gerek yoktu ama yine de söyledi.

"İsrar

ediyorum

."

"Hayır!"

"Zihnini rahatlatmak için." Aralarındaki son mesafeyi de kapatarak onun üzerinde yükseldi. Yakından bakınca, maskesinin ağız yarığından gülümsemesinin kıvrımlarını görebiliyordu. "Bir şeyi kanıtlamak için."

"Kanıtlamak istediğın tek nokta, hiçbirimizin güvenilir olmadığı!" bıçağı masanın üzerine fırlattı. Bıçak takırdadı.

önemsiz bir şekilde, bir kaşık gibi, bir kalem gibi. "Bu yüzden burada değilim! Bu şekilde olmasını sağlayamazsınız! Bunu kanıtlamak için beni kullanamazsınız!"

"Aklımdan geçenleri bildiğini sanma." Bıçağı aldı, kenarının gülünç oyuncağını başparmağıyla test etti, sonra ucunu göğsüne dokundurdu. "Nasıl istersin, küçük kahraman? Buraya mı?" Bıçak boğazına doğru hareket etti, aslında o korkunç açık yaranın içinde, kas ve kemiğin arasında görünmeyen bir yere bastırmak için. "Yoksa buraya mı? Söyle bana, bıçaklayayım mı yoksa keseyim mi?"

Lan dudaklarını birbirine bastırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"İkisi de denendi elbette." Azrail bıçağı boğazından çıkardı ve eğlenen bir küçümsemeyle inceledi. "Bundan daha büyük kılıçlar tarafından. İsimleri kadar güzel ve soyları onları kullanan adamlar kadar asil olan kılıçlar tarafından parçalandım. Her geçmiş çağda, kaybettiklerini öğrenen kahramanlarla karşılaştım-" Kılıcın ucunu koluna dokundurdu ve yavaşça aşağı doğru çekti. Eti yarıldı; katran taneleri gibi siyah kan aktı, düşemeyecek kadar kalındı. "-Ben ölmem."

"Buraya seni öldürmeye gelmedim."

"Yine de şahit olun." Bıçağı tekrar göğsüne götürdü, ona baktı, sonra gidebildiği kadar derine itti. "Bunun zaman kazandırdığını fark ettim." Kabzayı bıraktı ve eliyle işaret etti. "İstersen çevir."

Başını salladı, elleri yumruk olmuştu.

"Öyle olsun." Bıçağı çıkardı ve kadının tabağına fırlattı. Bıçak siyaha bulanmış ama kanamamıştı. "Beni yaralayamazsın. Her damarı açabilirsin ama asla hayatımı fişkırtamazsın. Etim yırtılabilir ama yanmaz ve çürümez. Kemiklerim kırılmaz. Delmeye çalıştığın kalbim-"

"Bilmiyorum."

"-Bu dünyanın kendi eskimeyen nabzıyla aynı anda atar. Sevgi, pişmanlık ve merhamet hissetmez ve asla durmayacaktır."

"Buraya seni öldürmeye gelmedim, lanet olsun!"

"Hayır. Açıkçası, diplomatik bir görev için geldiniz. Benzersiz bir şekilde vasıfsız olduğunuz bir görev."

Lan kızardı. "Sadece konuşmak istiyorum!"

"İnsanların 'konuşma' tarzına aşina olduğumu unutuyorsun." Söylerken gülümsemiş olsa da, bu kelime ağzında bir küfür gibiydi. "İnsanlara yalvaran biri oldum. 'İnancımın göstergesi' olarak yaptıkları her hakarete itiraz etmeden katlandım. Vücudumu açmalarına, okşamalarına ve hatta içine girmelerine izin verdim. Ve kendilerini tamamen tatmin ettiklerinde

Silahsız olan bu barış adamları silahlarını çıkarıp üzerime boşalttılar. Her şeyden kurtulduğum gibi bundan da kurtuldum ve onlara hak ettiklerinden daha iyi bir ölüm yaşattım diyebilirim. Böylece bu iş tamamlandı ve ben de kölelerine öldürme emrini vermiş olan bu adamlara benimle dürüstçe ilgilenmeleri için her türlü fırsatı tanıyarak hak ettiğim dinleyicilerin arasına girdim. Taleplerimi ilettim, dikkat ederseniz rica ettiğimi söylemiyorum," diye ekledi yan gözle bakarak. "Kölelerinin çadırın etrafına saçılmış cesetleri hâlâ silahlarının dumanıyla boğulurken ve kanımla ıslanmışken, beni henüz koymadıkları hapishaneyi işgal etme ve henüz bana vermedikleri çocukları katletme planları yaparken bile bana her türlü anlaşmayı yaptılar. Yaşayanlar işte böyle 'konuşur'... gülümsemeler ve yalanlarla."

Lan başını salladı ve duvara baktı, pişman olacağını bildiği başka bir şey söylememek için çenesini sıkıca birbirine kenetledi.

"Söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?"

"Zaten dinlememeye karar vermişsin."

"İnsan başka türlüünü nasıl bekleyebilirdi diye merak ediyor." Boş odaya göz gezdirdi, sonra onun yanından geçip kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında, koridorun ötesi Lan'ın görebildiği kadar derin muhafızlarla doluydu. Azrail onlara doğru eliyle işaret etti. "Yokluğumda iştahın yerine gelirse, elbette kal ve karnını doyur evladım. Yemeğini bitirdiğinde adamlarım seni güvenli bir şekilde seçtiğin kasabaya götürecekler. Norwood'dan uzak durmanı tavsiye ederim." İlk muhafızına döndü. "Yolculuğu için yiyecek ve su. Başka istekleri olursa bana bildirin."

"Bekle!" Onun peşinden koştu ama kapıda durmak zorunda kaldı, iki muhafız mızraklarını onun önünde çaprazladı.

Azrail durdu ama dönüp ona bakmadı. "Asi bir misafir olduğunu kanıtlıyorsun," diye uyardı. "İstenmeyen biri olmamak için dikkatli ol."

"Konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum!" Lan boş yere bir kazığı itti ama kazık, onu tutan ölü adamdan daha fazla boyun eğmiyordu. Hayal kırıklığı içinde kapının kendisine vurdu, çok az ses çıkardı ama elini incitti. "Dinlemek zorundasın!"

"Bana hiçbir şey emretmiyorsun."

"İnsanlar ölüyor! Savaş bitti ama siz hala bizi öldürüyorsunuz!"

"Savaş mı?" Azrail döndü, başı hücumla kalkmak üzere olan bir boğanın gibi eğikti. "Ben savaş istemedim. Taleplerim küçüktü. İhtiyaç var

hiçbir zaman çatışma olmadı. Yalnızlık çağımdan sonra sadece arkadaşlık aradım. Bakirelerden ondalık istedim mi? Gözde ilk çocukları için onları yağmaladım mı? Hayır! İstemediklerini, bir avuç kadarını, benimle huzur içinde yaşamaları için yetiştirdim. Hapsedilmekten, onların gözetimi altında Çocuklarımla birlikte Zaman'ın sonuna kadar yaşamaktan memnundum, eğer bu onların zevkiyse. Kimsenin bunun için acı çekmesine gerek yoktu. Kimsenin onları ya da benim korkunç benliğimi bir daha görmesine gerek yoktu. Yine de bana meydan okudular. *Konuşmak* için beni ayarttılar ve çılgılık atmayı bile bilmeyecek kadar masum olan çaresiz Çocuklarımı durdukları yerde katlettiler. Şimdi onların başlattığı savaşı, onların *talep ettiği* savaşı protesto etmek için karşıma çıkmaya cüret ediyorsun!"

"Bu ne zaman yeterli olacak?" diye karşı çıktı. "Kaç milyon hayat, kaybettiğiniz, ailelerinden çaldığınız, mezarlarından çıkardığınız birkaç hayata eşit?"

"Yeter!" Azrail muhafızlarına döndü. "Onu meditasyon bahçesine götürün. Belki de zincirli bir gece misafirimizin davranışlarını iyileştirir."

Muhafızlar hemen itaat ettiler ve her biri onun kollarından birini sıkıca kavradı. Belli ki mücadele bekleniyordu ama o, çekmelerine rağmen onlarla birlikte gitti, çektikleri için değil. Koridorda kollarını yaralı göğsünde kavuşturmuş duran Azrael'in yanından geçerken, "Vazgeçmiyorum. Gitmeyeceğim. Benden kurtulmak için beni öldürmeniz gerekecek."

İfadesiz maskesinin arkasından kıkırdadı. "İnancından şüphem yok evlat, ancak senin gibi dünyevi bir gezginin, *öldürmenin* benim için bilinen bir şey olmadığının farkında olması gerekirdi."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Söz verdiği gibi, Lan geceyi zincirler içinde, elleri arkasında ve başı eğik bir şekilde diz çökmeye zorlanacak şekilde bir desteğe bağlı olarak geçirdi. Birkaç saat boyunca canı yanmıştı ama o zamandan beri biraz alışmış ve ağırlığını desteğin almasına izin vermişti, bu yüzden şimdi çoğunlukla sadece kaskatı kesilmişti. Dizlerinden aşağısı uyuşmuştu, ama hareket edip onları uyandırmaktan korksa da, özellikle de şu anki arkadaşı düşünüldüğünde, rahatsızlıklarının önemsiz olduğunun farkındaydı.

Soğuk bir geceydi ama Azrail'in sarayındaki meditasyon bahçesinin etrafı rüzgârın çoğunu kesen yüksek duvarlarla çevriliydi ve Lan'dan çok uzakta olmayan bir yerde yanan ateş en kötü saatlerde bile onu oldukça sıcak tutuyordu. Ateşin sahibi bir adamdı. Kazığa oturtulmadan önce bir tür yağa batırılmıştı, böylece gece boyunca yağlı duman sütunları çıkaran alçak yeşilimsi alevlerle yanmıştı. Şimdi adam, bacakları, bir kolu ve kafasının bir düğümü olduğu izlenimi veren kömürleşmiş bir topaktan biraz daha fazlasıydı. Lan adamın ya kendini kurtarmak ya da peşinden gelmek için çırpınırken çıkardığı çatırtıları duyabiliyordu ama onu izlemedi. Yanık et kokusu bütün gece yüzüne vurdu; annesini düşündü ve her ne kadar yapmamak için mücadele etse de bazen ağladı.

Yanan adam bahçeyi onunla paylaşan üç kişiden sadece biriydi. Güneş morarmış gökyüzünde yükseldikçe onları daha iyi görebiliyordu. Biri kısa saçlı, düz göğüslü, cılız bir gençti, büyük olasılıkla bir erkekti. Elleri arkadan bağlıydı ve pençe şeklinde donmuştu. Bu basit bir kazığa oturtma işlemiydi; çivinin kendisi sahneye bir vurgudan biraz daha fazlasıydı - adamın bağlı bacaklarının arkasına saklanmıştı ve kırık dişlerinin arasından birkaç santimden fazla çıkıntı yapmıyordu. Hızlı bir ölüm olmamıştı ve geri dönmek için daha da kötü bir yoldu. Bir Yiyen olarak, onu yerinde sabitleyen çivinin farkında bile değildi. Tek bildiği Lan'ın orada olduğu, canlı etin şaşırtıcı bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde olduğuydu ama tek yapabildiği aç bir bakış ve yavaşça kıvranmaktı ve onu görmezden gelmek yeterince kolaydı.

Üçüncü adam en kötüsüydü. Bir gardiyandı ve hâlâ üniformasının büyük bir kısmını giyyordu, rütbesi ve nişanları sökülmüştü. Kazığa oturtulmasına izin verilmemişti ama bu merhamet değildi: kalın teller onu iki ya da üç düzine noktadan delmişti ama bu sadece onu desteklemek ve bağlamak içindi; göz kapakları kesilmişti, böylece gözleri bağlı olduğu boru çerçevesinden damlayan yapışkan sıvıyla kayganlaştırılabilecekti. Kendisi çürümemiş olsa da, karnı açılmıştı ve solgun gün ışığı yırtılma belirtileri gösteriyordu. Konuşmak için hiçbir çaba göstermiyordu ama arada sırada gözleri kapaksız yuvalarında kıpırdayıp Lan'a bakıyordu.

Sabah uzadı. Lan yanan adamın çığırısını dinledi ve yeni doğmuş Yiyen'in ona bakarken kazığa geçirilmiş dikeninin etrafından salyalarının akmasını izledi. Hava ısındıkça, girişimci kuşlar kanat çırparak eski muhafızın kemerine tünedi ve bağırsaklarını gagalayarak kahvaltı hazırladı. Azrail'in sarayının koridorları günlük rutinlerine devam eden hizmetkârlarla dolmaya başlarken, açık pencerelerden aşağıya kısık sesler süzülüyordu. Gökyüzü aydınlanırken Lan elinde olmadan Norwood'u ve hiçbir şey değişmemiş olsaydı şu anda ne yapıyor olacağını düşündü. Günü, Muggs Ana için kadınlar locasının ocağını süpürmek ve odun kovanını doldurmakla başlayacaktı. Sonra aceleyle Belediye Başkanı Fairchild'ın evine gidip arka kapıdan içeri girecek ve domuzlarına, keçilerine ve kazlarına bakmak için ağıllarına gitmeden önce onlar için de aynı şeyi yapacaktı. Eğer Bayan Malikânenin Hanımefendisi gibi hissediyorsa, Lan'a daha sonra yemesi için ailenin kahvaltısından arta kalanlardan oluşan bir kutu öğle yemeği verilebilirdi, ancak öyle olmasa bile, Lan genellikle Fairchild'ların mutfakları olan kaostan bir parça peynir veya ekmek kabuğu çalabilirdi. Her iki durumda da, şimdiye kadar karnını doyurmuş ve seradaki kendi sıralarında çalışmaya başlamış olurdu.

Yemek hakkında düşünmeyi bırakması gerekiyordu, çünkü bu onu sadece daha da acıktırıyordu. Bu nedenle, iş hakkında düşünmeyi bırakması gerekiyordu, çünkü hareket edememek o yorucu işleri bile cazip hale getiriyordu. Ve özellikle de ev hakkında düşünmeyi bırakması gerekiyordu, çünkü bir evi yoktu.

Bahçe kapıları açıldığında Lan orada diz çökmüş, düşünmüyordu. İki Hortlak onun için geldi, zincirleri destek iskeletinden çözdüler ama prangalarına bağlı bıraktılar. Onu kaldırdıklarında biraz çığlık atmaktan kendini alamadı; paslı menteşeler gibi olan eklemleri de onunla birlikte çığlık attı.

Hortlaklar onun ayaklarını bulmasını beklemeden, onu aralarında sürükleyerek bahçenin dışına çıkardılar. Yanan adam kıvranıyor, son kolunun kütüğünü onlara doğru uzatıyor, dudakları olsaydı kelime olabilecek buharlar tıslıyordu. Hortlaklar onu görmezden geldi. Lan için gelmişlerdi. Başka bir ilgileri yoktu.

Sarayın güzel odaları ve büyük koridorları boyunca yürüdüler ve Lan'ı taşıdılar. Sonunda, yürüyecek gücü olmamasına ve denemek için bile çok şiddetli titremesine rağmen inlemeyi bırakabildi. Onun dünyası acı, kristaller, kramplar, altın ışık, gözyaşları ve ara sıra gördüğü güzel, ölü yüzlerden ibaretti.

Geniş koridorlar yavaş yavaş daraldı ve karanlıklaştı. Avizelerin ve apliklerin yerini, penceresiz duvarlar boyunca daha geniş aralıklarla yerleştirilmiş daha sade armatürler almıştı. Bir merdivene, boş bir koridora, bir başka merdivene ve bir başka koridora geldiler; bu koridorda bir düzine çift ya da daha fazla mızraklı asker vardı ve demir şeritli ağır bir kapıyla son bulan bir tür canlı ya da cansız koridor oluşturunuyorlardı. Lan gözlerini kapadı ve düştüğünü hissedene kadar bir daha açmadı. Zincirleri yeni bir çapaya bağlanırken şangırdadı ve sonra muhafızları onu terk etti.

Sonunda gözlerini açtığında yalnız olduğunu gördü. Oda genişti, birkaç geniş nişe açılıyordu ama hepsi boştu ve ışıksız apliklerin altında karanlıktı. Aslında, birkaç armatür görebilmesine rağmen, odadaki tek ışık karşı duvardaki şöineden geliyordu. Duvarları kaplayan gömme oyuklar gibi şöinenin de dekoratif amaçlı olduğu belliydi ama süslü şöine rafı boştu ve pirinç paravanı dikkatsizce kenara itilmişti. Alevler havalandırma borularından geliyor gibi göründüğünden ve kıvılcım çıkarmadığından önemli değildi; yanıyormuş gibi görünecek sahte bir kütük bile yoktu. Odanın tek dikkat çekici özelliği, yüksek, ısıltılı bir fiskiye idi ve birkaç açıklıktan, ahşap bir kafesle sınırlanmış opak cam panellerle kısmen korunmuş karanlık bir havuza durmaksızın su akıtıyordu. Diğer tarafta, sanki onları gizlemek için saklanmış gibi, Azrail'in çok sayıda maskesi, her biri kendi özelliksiz ahşap bloğunda, düz bir masa levhası üzerine yerleştirilmişti. Mobilyaların geri kalanına gelince, sadece uzak köşeye yerleştirilmiş ve neredeyse görünmez olan hantal bir gardirop vardı.

Demek onun odasıydı. Öyle olmalıydı. Dünyanın hükümdarı için hayal ettiği şey bu değildi, en azından arkasına bakıp Norwood'daki kurutma kulübesi büyüklüğünde bir yatak görene kadar. Bir çatısı, sütunları ve perdeleri vardı.

Kendi başına, sanki bir evmiş gibi. Yatak takımları ateş ışığında parılıyordu, hepsi siyah ve altın rengindeydi. On tane minder saydı, hepsi farklı şekillerdeydi ve hiçbirisi birbirine benzemiyordu. Azrail'in sarayı nasıl bir ev ya da Haven nasıl bir kasaba ise bu da öyle bir yataktı.

Bir yataktı... ve Lan yatağa zincirlenmişti.

Ağır kapı bir kez daha açıldı. Gelen Azrael'di. Kadın hantalca yayıldığı yerden kalkmaya çalışırken ona bakmadı, çeşmeye doğru yürüdü ve yürürken üzerindeki giysileri sıyrıp attı. Altındaki et her gölgeyi yakalıyor ve her yarayı gösteriyordu. Sırtı eski kırbaçlarla öylesine yırtılmıştı ki, omurgasının kemikleri çıkıntı yapmış, derisinin donuk gri rengine karşı ilginç bir şekilde parlak, fildişinden çok inciye benziyordu. Gerçek Azrail -ölümsüz Azrail, ebedi Azrail, güzel ölülerin efendisi Azrail- kendini teşhir ederken Lan unuttuğu zincirlerine tutunarak baktı ama Azrail yüzünü ona döndüğünde gözlerini hızla kaçırdı.

"Alçakgönüllülük," diye gözlemledi Azrael. "Söylesene, bu ejderhanın inine bu kadar korkusuzca gelen bir bakire mi?"

"Hayır."

"Böylesi daha iyi." Arkasını döndü, maskesinin hassas mandallarını uzun bir pratiğe işaret eden kör bir ustalıkla çözdü. Adam paravanın arkasına geçerken, silüetinin maskeyi alıp diğerleriyle birlikte masanın üzerine koyduğunu gördü. Yüzünü ovuşturdu - yılan başı ya da kafatası değildi ama insan da değildi - ve havuza indi. "Bakirelere ihtiyacım yok ve onları eğitmek için sabrım da yok."

Lan eğilmiş dizlerinin arasındaki fayanslara baktı ve Azrail yıkanırken onu dinledi. Kendi kokusunu alabildiğini fark etti; sokakların ve kendi terinin kokusu, kaç gündür yıkanmadığını Tanrı bilirdi. Kesin olarak haftalar. Belki de aylar. Su artık banyo yapmak gibi anlamsız bir şey için çok değerliydi ama annesi ona küçük bir çocukken kocaman beyaz bir küvette göğsüne kadar suyla yıkandığını, kendini baloncuklarla boyadığını anlatmıştı. Eskiden oyuncaklar yaptıklarını söylemişti, sadece suyun içinde oynamak için oyuncaklar.

Duman kokuyordu. Duman ve kömürleşmiş, ölü et. Bir an için neredeyse onunla birlikte şeftali çiçeklerinin kokusunu da alabileceğini düşündü, tıpkı o gün ateş yandığında aldığı gibi.

"İtiraz duymuyorum."

Anılarından uyanan Lan hemen bir şey anlamadı. "Neyi protesto etmem gerekiyor?"

"Benim açgözlü iradem."

"Bunun ne yararı olur ki?"

"Şaşırabilirsin." Azrail kendini tamamen suyun altına daldırdı ve büyük bir sıçramayla yukarı çıkarak damlacıkları ekranın üzerinden Lan'a kadar düşürdü. İlk başta sıcaktılar ama hızla soğudular. "Görünüşümün acımasız bir kucaklaşmayı çağrıştırdığının farkındayım ama korkudan ya da acıdan zevk almıyorum. Çığlıklar ve çırpınışlar beni rahatsız eder. İyi bir direnişle kaderinden tamamen kaçamasan bile onu kolayca erteleyebilirsin."

"Çığlıklar ve çırpınışlar beni de rahatsız ediyor," dedi Lan. "Anlamsızlar. Bir Yiyen'in gözyaşlarıyla geri döndüğünü hiç görmedim."

"Yine de onları tartışmayla döndürdünüz, ya da bana laf yetiştirirken öyle varsaymalıyım."

"Sen hiç sevdiğin birini kaybetmedin mi?"

Silueti bir, belki de iki saniye boyunca tamamen hareket etmeyi bıraktı. Alçak, düşünceli bir ses tonuyla, "İlk defa biri bana sevebileceğimi söylüyor," dedi. Ona sırtını döndü ve yıkanmaya devam etti. "Bununla biraz gurur duymalısın. Artık pek çok ilke rastlamıyorum."

"Annemi çok severdim," dedi Lan. "Tüm dünyada sahip olduğum ve gerçekten benim olan tek şeydi. Ve sen sadece onu benden almakla kalmadın, onu başka bir şeye dönüştürdün. Beni tanımayan bir şeye. Yok edilmesi gereken bir şeye."

"Planın bu mu çocuğum? Sempatimi kazanmak için mi?" Azrail banyodan çıktı ve yeni bir maske seçti, hırlayan bir kurt kafası şeklinde siyah bir maske. Maskeyi taktı, sonra da paravanın arkasından çıkıp ateşin yanında çıplak bir şekilde kurulanmaya başladı. Lan onun ayaklarını izledi, sadece ayaklarını. "Şansın hakkında pek bir şey söyleyemeyeceğim."

"Madem söyleyeceklerimi duymak istemiyordunuz, neden beni buraya getirttiniz?"

"Seni yatağıma sohbet etmek için çağırdığımı düşünecek kadar aptal olamazsın. Neden nazlanıyorsun?" diye sordu Azrael, şömineye yaslanarak. "İkimiz de buraya neden geldiğini biliyoruz."

"Buraya zincirler içinde getirildim."

"Sen," dedi bir pençesini ona doğrultarak, "evimde beni aramaya geldin. Seyirci gibi laflar ettin, savaştan ve barıştan bahsettin ama yanında iyilik yapmak ve ticareti tatlandırmak için hiçbir şey getirmedi. Hayır, gerçek niyetin seni görmem, seni adil bulmam, sana merhamet göstermemdi... ve bunun sonu buradan başka nerede olabilirdi ki? Bana şaşırmış gibi davranma. Sen

Yatağıma katlanmayı düşünen ve böylece sizi sefaletten kurtaran ilk kişi olduğunuzu mu hayal ediyorsunuz?"

"Bunun için gelmedim."

"Mm. Bunda yalan yok. İlgi çekici. Size inanmayı seçiyorum. Öyleyse," dedi düşünceli bir şekilde. Parmakları şömine rafına vurdu. "Yapacak mısın?"

"Ne yapayım?"

"Şeytanla birlikte uzan."

Bunu tam olarak anlayamıyordu. Anlaması gerekiyordu ve bir parçası anlaması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Bazı parçaları kilden bir fincana ait olan kırık bir bardağı birleştirmeye çalışmak gibiydi. "Yani..." Bu kelime bile onun ağzında biraz saçma görünüyordu. "Yani beni oyuncak kızın olarak mı istiyorsun?"

"Çiftçilikten daha kolay bir iş olduğunu söyleyebilirim." "Sen ciddisin."

"Öyleyim."

Sadece bakabildi. Bu karşılaşmanın olası her sonucunu, olası her ölümü hayal etmişti ama bunu değil.

"Şüpheli görünüyorsun. Başka ne olursam olayım, ben bir erkek değil miyim? Bir erkeğin arzularına sahip olmam o kadar imkânsız mı?" Bakışları kadının vücudunda gezindi. "Yüce Soytarı, sonsuz bilgeliğiyle, beni baştan çıkarmaya davet eden bir formdan mahrum bırakmayı uygun gördü, ama müzakere-" Gülümseyerek bir pençesini kaldırdı. "-Hem yeteneğim hem de kaynaklarım var. Sana Norwood'da bıraktığından çok daha iyi bir hayat sağlayabilecek konumda olduğumu düşün. Kesinlikle şimdi," diye ekledi alçak bir gülümsemeyle.

"Artık Hortlaklarınızı gönderdiğinizde göre demek istiyorsunuz." Bu düşünceyi ve onunla birlikte gelen tüm korkunç hayalleri yakaladı ve onu demirlemek için kullandı. "Bütün kadınları böyle mi elde ediyorsun? Cinayetle mi?"

"İnsan arzuladığı balık için oltaya yem takar. Bazıları için bir ışıltı. Diğerleri için leş. Ama senin için..." Pençesini şöminenin üzerine vurdu. "Sarayımın lüksü sizi cezbetmeye yetmiyorsa, sizi serbest bırakmayı seçersem dış dünyada sizi bekleyen dehşeti düşünseniz iyi edersiniz."

Lan'ın gözleri iradesi dışında Azrael'in bacaklarından yukarı, sikinin rahatlamış sopasına kadar kaydı. Neredeyse ama tam olarak insan formunda olmayan, aşinalıktan bükülmüş karanlık bir vaat gibi asılı duruyordu. Tekrar fayanslara baktı. "Buraya o dehşetten kaçmak için gelmedim. Onları bitirmeye geldim."

"Oh?" İlgi ses tonunu keskinleştirdi; eğlence ise köreltti. "Sonuçta bu bir suikast mı?"

"Hayır, dinleyici olarak geldim," dedi inatla. "Lütfen. Savaş sona erdi. Bizi öldürmeyi bırakmalısınız."

Maskenin ardındaki yüzü sertleşti. "Ben kimseyi öldürmem."

"Oh, bu tam bir saçmalık! Bir tuzak kurduğumda ve içine bir fare girdiğinde, orada durup onu öldürmediğimi söylemem. Bir tuzak kullandım ama o fareyi öldürdüm. Burada, Haven'da oturup masummuş gibi davranabilirsin ama o lanet Yiyicileri sen yetiştirdin ve onlar insanları öldürüyor, bu da senin *insanları öldürdüğün* anlamına geliyor!"

Azrail homurdandı. Maskesinin ağzından daha çok bir hırıltı olarak çıktı. "Norwood'da böyle mi pazarlık yapıyorlar?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Hayır, hayır, sanırım sizin yönteminizi tanıdığım diğerlerine tercih ederim. Bir izleyici..." Kollarını kavuşturdu, bir pençesini pazusuna vurdu, sonra omuz silkti ve bir kez başını salladı. "Öyle olsun. Sen kimsin?"

Bu kolay teslimiyet karşısında telaşlanan Lan, ona adını tekrar söyledi.

Elini kaldırarak durdu ve başını salladı. "Sizin halkınız kim? Norwood'un çiftçileri değil, daha büyük bir toplam mı? Merhametimi dilemek için zincirler içinde diz çökerken kimi temsil ediyorsun?"

Lan tereddüt etti, sonra cesurca, "Hepsi," dedi.

"Hayır, hayır, şimdi dürüstçe. Yeni Dünya İttifakı mı? Aryan Halkı Cumhuriyeti mi? Roma'nın Kutsal Askerleri mi? Teslim olma koşullarınızı müzakere etmek üzere liderinizi çağırdığımda kimi çağırayım?"

Lan hiçbir şey söylemedi.

Azrail ona doğru geldi ve ona bakmak için eğildi. İlk gördüğünde bembeyaz olan gözleri, şimdi solgun parıltının altında gömülü ve görülmesi zor renklerle doluydu: bataklık suyu gibi yeşiller, kil gibi kahverengiler, suya batmış et gibi griler. Bunlar ölüm renkleri idi, diye fark etti Lan, hayatı boyunca ölümün gece yarısı siyahları ve kan kırmızılılarıyla geldiğine inanmıştı, ama hayır. Artık kanın hayat olduğunu ve gecenin sadece güneş battığında var olan şey olduğunu açıkça görüyordu. Ölümün kendi rengi vardı ve bu Azrail'in gözlerinden parlayan renkti.

İncelemesini bitirdi ve kurt kafası maskesinin dişlerinin arasından ona gülümsedi. "Yalnız mı geldin çocuğum?"

Lan başka tarafa bakmayı reddetti ama yanaklarındaki kızarıklığı hissedebiliyordu. "Birinin yapması gerekiyordu."

"Ve o sendin. Ne kadar gereksiz bir jest. Önemli değil. Pazarlık olmayacak. Seni çoktan yendim. Teslim olman umurumda değil. Bu kadar yeter." Uzanıp onu çenesinden yakaladı ve yüzlerini birbirine çok yaklaştırdı. Bakışlarını karşılamak zordu, sadece renkleri ya da o beyaz ateşlerden gelen doğal olmayan ısı için değil, orada gördüğü açlık için de. "Yapacak mısın?" diye sordu sessizce. "Hayır dersen oyun biter. Seni zorlamayacağım. Seni aç bırakmayacağım, kırbaçlamayacağım ya da duvarlarımın dışında leş yiyen akılsız ölümlere çılgılık attırmayacağım. Seni bir arabaya bindirip evine göndereceğim. Hayır de. Tükür." Çenesiyle omuz silkti, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Artık kolayca kırılmayacak kadar çok hakarete katlandım. Tek söylemen gereken hayır."

"Peki ya evet dersem?"

Başını hafifçe eğdi. "Pazarlık yapıyoruz." "Ne yapmam gerekiyor?"

"Tüm istediğim bu. Tatsız olacak ama itaatinizin karşılığını fazlasıyla alacaksınız." Adamın eli yavaşça açıldı ve kadının çene çizgisine dokundu. Parmakları sertti, taş gibi sertti ama dokunuşu nazikti. "Bana vermediğin hiçbir şeyi almayacağım."

Maskesinin karanlık yüzeyinde yansıyan kendini görebiliyordu, çarpıtılmış, grotesk. Gözleri şişkin yuvalardı. Ağzı palyaço gibi sırtıyordu. Bunu yapamazdı, yapmazdı, ama çarpık yansımasının söylediği şey ateşli bir ret değildi, sadece küçük, kekeleyen bir "Bilmiyorum... yapabilir miyim bilmiyorum."

Gülümsedi ve gülümsemesi korkunç derecede sempatikti. "Bir deneme o zaman." Doğruldu ve kasıklarını işaret etti. "Beni memnun et ve ödüllendiril."

"Ne ile?"

Ellerini iki yana açtı. "Ne alırdınız? Ve takdir edersiniz ki, bedeninizin zevklerinden yararlanma ayrıcalığını kazanmak için size pek çok şey vaat edebilirim ama ben size dürüst davranmayı seçiyorum."

Ne isteyeceğini bilmiyordu, bu yüzden önemli olduğunu bildiği tek şeye geri döndü. "Bir duruşma."

"Bunu zaten yaşadınız," dedi biraz da kızgınlıkla. "Adil bir duruşma."

"Neyi ima ediyorsun? Durumunuzu değerlendirirken adil olmadığımı mı?"

"Bana ne istediğimi sordun."

"Sabrımı deniyorsun çocuğum ve seni uyarıyorum, derin bir kuyu olabilir ama dipsiz değil. Eğer ısrar ettiğin seyirci bu değilse-" Çenesini yakaladı ve başını geriye iterek onu kalınlaşan sikinin ötesine, çok yukarıdaki gözlerinin somurtkan korlarına bakmaya zorladı. "-Ne oldu?"

Lan zincirlerini şingırdatarak kollarını kaldırdı. "Esaret."

"Öyleyse. Benim tutsağım olarak, hapsedilme koşullarınızı belirlemeyi düşünüyor musunuz?"

"Bana pek çok şey yapabilirsin," dedi Lan, olabildiğince tarafsız bir şekilde, "orada yatar ve çoğunu kabul ederim, ama bunu gerçekten istiyorsan, bana istediğimi vermen gerekecek."

"Ne kadar dramatik."

"Bana ne yaparsan yap, iznim olmadan beni aletini emmeye zorlayamazsın."

"Seni hiçbir şekilde zorlamayacağım-" Azrail sözünü kesti ve gözlerinin derinliklerinde ateş yanarken uzun bir süre ona baktı. "Isırmakla tehdit ediyorsun," dedi sonunda.

"Bu bir tehdit değil. Tehdit, gerçekleşebilecek bir şeydir. Eğer sikini ağzıma sokmaya zorlarsan kesinlikle ısırırım ve sonrasında ne yapacağın umurunda değil. Ama beni dinle, en azından seni ikna etmeye çalışmama izin ver ve ne istersen sadece isteyerek değil, coşkuyla yapacağım."

"Beni ikna etmeye çalışıyordun. Bu seni ikna edilebilir yapmadı."

"Beni elinizde olmadan reddediyor ve sözlerimi çarpıtıyorsunuz."

"Çocukça idealizminizi çürütmemi mi yasaklıyorsunuz? Önerdiğiniz adil duruşma bu mu?"

"Beğenmedin mi? Başka bir boru çek. Bende sadece dişli olanı var."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Bu kez omuzlarını silkmiş olan Lan'dı.

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Azrael onu serbest bıraktı ve kollarını bükülmüş dizlerine dayayarak, ellerini sarkıtarak ve pençelerini uyluklarının arasında esneterek yere çöktü.

"Bir seyirci," dedi.

"Evet."

"Merhametim için yalvarmak ve merhametimi bulmak için, türünüzün çektiği acıları sona erdirdiğinizi varsayalım."

"Evet."

"Adil ve makul bir şekilde size diyorum ki, yükselişimde İnsan'a acı çektirmek istemedim."

"Tamam, savaşı sizin başlatmadığınızı kabul ediyorum. Hatta seni kışkırtan insanların intikamını hak ettiğini söyleyecek kadar ileri gideceğim, ama tüm dünya değil ve sonsuza kadar değil! Savaş olarak adlandırabileceğin her şey yıllardır bitmiş durumda, ama bunu sadece sen sona erdirebilirsin."

"Son dediğiniz şey nedir?" diye sordu biraz sert bir sesle. "Hayır, cevap verme. Dinle beni." Durdu, düşündü, sonra bir elini kaldırdı ve eğer varsa kalbinin nerede olabileceğini belli belirsiz işaret etti. "Benim merhamet sahibi olduğumu hayal edelim. Dahası, bedensel zevklerinizin benim iyiliğimi kazandığını ve her çağrınızı yerine getirmek için harekete geçtiğimi hayal edelim. Diyelim ki 'Yiyenler' dediğiniz yaratıklara son verdim ve Hortlaklarımı sonsuza dek İnsan ırkından ayrı yaşamak üzere Cennet'e geri çağırdım. Türünüzün minnettarlığı onları çocuklarımı öldürmek için bir kez daha eşiğime getirmeden önce bana kaç gün huzur vereceğinizi tahmin edersiniz? Hı? Beni öldürmek için mi?"

Lan cevap vermedi ama gözlerini de kaçırmadı.

"Varoluşunun dehşetini sona erdirmekten bahsediyorsun." Azrael'in ağzı maskesinin arkasında büküldü ve boğazındaki açıkta kalan tendonların gıcırdamasına neden oldu. "Ben de o dehşetlerden biriyim. Ben sona erene kadar halkınız için sona ermeyecekler ve ben asla sona eremem. Bu yüzden. Adil ve makul bir çürütme yapmadığınız sürece, görüşmemizin sona erdiğine inanıyorum." Ayağa kalktı. Organının kalın gövdesi gözlerinin önünde asılı duruyordu, orada bile yara izleri vardı. "Şimdi kişisel teslimiyetiniz için pazarlıklarınızı dinleyeceğim."

"Zincirlerimi çözecek misin?"

"İkna edilebilirim." Kendini işaret etti.

Lan elini uzatıp ona dokundu. Adam şaşırtıcı derecede soğuktu; onu buraya getiren kayıkçı gibi ölü bir bedenden bunu beklerdi ama onunla kıyaslandığında bile soğuktu. Sadece sıcaklık eksikliği değil, sanki gerçekten soğuk yayıyordu. Bundan da öte, onun hissinde bir tuhafılık vardı. Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok çarpıktı. Doğal değildi. Daha da kötüsü. *Anti-doğal*, eğer bu bir kelimeyse.

Okşadıkça hızla sertleşiyordu ama bu bile onu tedirgin ediyordu. İnsan etinin olabileceğinden çok çok daha sertti ve

Nabızı kalın, yaralı derisinin hemen altında hissediliyordu. Adam tamamen ayağa kalktığı anda ağzını yalayarak nemini aldı, ağrıyan dizlerinin üzerinde yükseldi ve dudaklarını adamın şişmiş başına yapıştırdı. Kül ve kemik tadındaydı. Gözlerini kapadı ve işe koyuldu, dilinin uzun, yavaş girdaplarıyla şaftının tüm uzunluğunu acımasızca ıslattı, ancak garip derisi hızla kurudu, böylece yumruğunun en nazik geçişi bile kulaklarını çizdi. Kısa süre sonra onu emme çabasından vazgeçti, kararlılıkla ve hiç de azımsanmayacak bir acıyla sikinin belki de yarısını ağzına almayı başardı. Bir süre orada hareket etti, geri kalanını yumruklarında sağarken aynı birkaç santimi talep etti ve geri aldı.

"Bana coşku sözü vermiştin," diye mırıldandı Azrael, boş boş saçlarını tararken.

Nefes almak ve "Dizlerim ağrıyor," demek için yeterince geri çekildi, sonra tekrar yapıştı, bu sefer alt gövdesi boyunca taşaklarına kadar yavaş öpücükler emdi. Çok sert ve pürüzsüzdüler, üzerlerinde sadece en ince kadife örtü olan ikiz yumurtalar gibiydiler ve orada biraz zaman geçirdi, saçlarında dinlendiği yerde horozunu okşarken dilini kızdırmak için her birini nazikçe ağzına çekti.

Azrail, "Bu konuda epey yeteneklisin," dedi.

"Yapmalıyım. Bana kimin öğrettiğini bilmek ister misin?" diye sordu, dizlerinin üzerinde yükselip sikini göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve yavaşça aşağı yukarı salladı. "Ya da kaç yaşında olduğumu?"

"Sempatime bir kez daha hitap ediyorsun," diye açıkladı boş odaya. "Aletimin solmasından anlayabilirsin-" Aleti göğüslerinin arasında taş kesilmişti. "-derinden etkilendiğimi söyleyebilirim."

Lan omuz silkti ve açık havaya her çıktığında başını yalayacak şekilde eğdi. "Kulağa öyle geliyorsa elimde değil. Hayatımla ilgili bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Ya da bir başkasının hayatı hakkında."

"Sen ve ben hikayelerimizi paylaşalım mı? Sana çocukluğumu ve o ilk yıllarda oynamayı öğrendiğim oyunları anlatayım mı? Ah, ben de bir zamanlar çocuktum," dedi onun irkilmiş yüzünü görünce. "Hiç insan olmadım ama bir kadından doğdum. Bu benim ilk anım; onun kalçalarının dağları, soğuk hava, sıcak kan ve çılgınlıklar arasında ışığa doğru itildiğimi hatırlıyorum. Beni kucakladığını hatırlıyorum, koşamayacak kadar güçsüzdüm ve hayatım için yalvarırkenki sesi, rahminin sıcak okyanuslarında uzun zamandır duyduğum sesin aynısıydı. Beni sakinleştirdi ve ben de bebek gözlerimi kapattım ve

Adamın küçük ocağından taşı alıp kafatasını ezdiğini gördüm. Kanı yüzüme düştü, kızarıklıktan gözlerim kamaştı. Beyni ağzıma düştü. Bu kanlar arasında, aralarındaki diğer tüm erkek ve kadınlar hiçbir şey yapmazken adamın taşı kaldırdığını gördüm ve taşı aşağı indirirken kocaman olduğunu gördüm."

Azrael geriye doğru attığı tek bir adımla kendini onun gevşek bakışlarından kurtardı. Gözleri daha parlak yanıyor, yüzünün yıkıntılarını aydınlatıyor ve bakışlarının taradığı her şeyi soluk bir kıpkırmızıya boyuyordu. "Kemiklerim kırılmadı ama bebek kafatasımın plakalarının ayrıldığını hissettim, çıkardığı sesi duydum, ağzımda kendi kanımı tattım. Tüm bunlara rağmen ölmedim. Yakıldım, dövüldüm, aç bırakıldım, ezildim, bıçaklandım, parçalandım. Boğulmanın ne kadar büyük bir acı olduğunu bilir misin ufaklık? Anlar ya da dakikalar için değil, *yıllar* için? Kanımda buz oluştuğunu hissettim ve kendi etimin dumanını kokladım. Paslanana kadar zincirler taktım!" Zincirleri avucunun içine aldı, alaycı bir şekilde salladı ve yatağının ayakucuna fırlattı. "Sonunda beni mezara koymayı düşündüklerinde, yalnız karanlıkta sonsuza dek açlık ve susuzluktan ölmek, neme, soğuğa ve sağır edici sessizliğe katlanmak anlamına gelse de esaretimi kabul ettim, söyle bana ey mutsuz insan, *senin acın benimkinin yanında nedir?*"

Bu korkunç konuşma boyunca sesi yükselmişti, öyle ki son sözleri bir böğürtüyle söylenmişti. Şimdi yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve yarım düzine mızraklı asker dışarı fırladı; hepsi de efendilerini çıplak, ereksiyon halinde ve zincirlenmiş esirinin üzerinde öfkeyle görünce belirsiz bir şekilde durdular. Azrael onları bir hırıltıyla kovdu ve onlar kendilerini dışarı atarken odanın en uzak noktasına doğru uzaklaştı.

"Şimdi bütün gün koridorda bekleyecekler," diye tükürdü kapı nihayet kapandığında, "seni idam ettirme emrimi duymak için sabırsızlanacaklar."

"Ruh halinizi bozuyor gibi görünmüyor."

Ona ters ters baktı, sonra da küçümseyerek ereksiyonunu yarım salladı. "Bedenin kendi öncelikleri vardır. İnsan tahammül etmeyi öğrenir." Uzun bir süre rahatsız edici bir sessizlikle ona baktı ve sonra daha iyi bilen birinin havasıyla, "Bu anlamsız oyununuz bitti mi?" dedi.

"Ben oynamıyorum."

"Öylesin. Merhamet göstermem için beni asla kazanamayacağını biliyorsun. Kahraman rolünü şaşırtıcı derecede iyi oynuyorsun, ama nasıl biteceğini biliyorsan,

Bunun bir oyun olduğunu siz de biliyorsunuz. Daha ne kadar oynamamız gerekiyor?" "Savaşı bitirin. Yiyenlerinizi geri alın ve ölmemize izin verin." "Hayır."

"O zaman sanırım sen beni öldürene kadar oynamaya devam edeceğiz."

"Oyunda özellikle boşa giden bir hamle, çünkü burada kurban edilişine tanıklık edecek kimse yok. Ayrıca, ölmene izin vermediğim sürece aptal davan için şehit olamazsın." İnatla ısrar eden sikine baktı. "İyi niyetimi kaybediyorsun. Şimdi gel, gerçekten arzuladığın şey nedir? Masamda et yiyebilir, kadehimde şarap içebilirsin. Bu duvarların içinde kendine ait odaların, sana hizmet edecek hizmetçilerin, en pervasız hayallerinin ötesinde ayrıcalıkların olabilir. Ve sizi temin ederim ki daha kötü aşıklarınız da olacaktır. Acımam yok ama tutkuyu bilirim."

"Savaşı bitirmenizden başka bir şey istemiyorum."

"İnsanın bu dünya üzerindeki egemenliğini geri almasına asla izin vermeyeceğim. "Hangi mücevherli kadehi," dedi aniden, biraz da hüsrarla, "kalçalarının arasında tutuyorsun ki, ondan yudumlamam bu kadar çok cana değsin?"

İnsan hayatının değerinden mi yoksa çılgılık atan Yiyiciler'in sahip olduğu akılsız kalıntılardan mı söz ettiği belli değildi. "Ben yaparım-"

"Ben ne istersem," diye bitirdi onun yerine. "Hiç istekli bir kadınla birlikte olmadığımı mı sanıyorsun? Bu yatakta aynı anda beş kadınla birlikte oldum, her biri şu anda sana sunduğum ayrıcalık için yarışıyordu. Dışarıdaki dünyada pek çok şişe suyun parasını ödediğinden emin olduğum bir ağzın var, ama burada sadece başka bir ağız."

"Sözümü kesiyorsun."

Gözleri kısıldı. Sivri bir sessizlik içinde kollarını kaldırdı ve göğsünde kavuşturarak ona baktı.

Sonunda söylemek zorunda kaldı: "Ne istersen yaparım."

Bu zayıf sonucu bir süre bekletti, kuru bir sesle "Özür dilerim" demeden önce işinin bittiğinden kesinlikle emin oldu. Araya girmemin vereceği zararı fark etmemiştim." Aletine baktı, sonra aniden arkasını dönerek kâhyasına seslendi.

Kapılar açıldı. Ölü bir adam eğilerek içeri girdi ve çaktırmadan Azrael'in banyodan attığı giysileri toplamaya ve köşedeki gardıroptan yenilerini seçmeye başladı. Kapı açıldığında, yansıyan ateş ışığının parıltılarını görebiliyordu. Kapılara bir zamanlar aynalar takılmıştı ama kırılmış ve bir daha yerine takılmamışlardı.

"Giyiniyor musun?" Lan sordu.

"Ha! Peki yapmamam için bir neden var mı?"

"İstiyorum-"

"Öyle diyorsun. Ve dedin. Ve dediniz. Gerçekten de, istekliliğin hakkında o kadar çok şey duydum ki, hayati bir noktanın gözünden kaçmaması için biraz düşünmem gerekiyor. Gardiyan! Misafirim meditasyon bahçesini yatak odama tercih ediyor gibi görünüyor. Ona eşlik edin."

"Bekle-"

"Soğuk bir gün olacağı kesin," diye söze girdi Azrael, "ama yine de ısınabileceğin bir ateş olmalı. Eğer sönmüşse, sizin için bir tane daha yakarım."

Başka bir adamın yanışını izlemek için... bu sefer en başından... gün ışığında. Saçların eridiğini ve derinin karardığını görmeli, patlayıp çatlarken yağ kokusunu almalı ve ciğerleri kömürleşip yarılanaya kadar çığlıklarını duymalıydı.

Annesi alevler içinde kıvranıyordu... çığlık atıyordu... saatlerce... "Hayır," dediğini duydu Lan.

Mızraklı adam Lan'ın kolunu tutup ayağa kaldırdı ve onu ya yanında tökezlemeye ya da sürüklenmeye zorladı.

"Hayır!" Lan arkasını dönmeye çabaladı ve korumasının kelepçelerinden kurtulmak için nafile bir çabayla başını eğdi. "Lütfen!"

Muhafız kargısını savurdu ve bir darbe indirmek için kabzasını kaldırdı, ancak aynı anda indirdi ve bir yayla geri çekildi. Lan sendeleyerek ondan kurtuldu ve Azrael'in elini havaya kaldırmış, odacısı sessizce onu giydirmeye devam ederken ona baktığını gördü.

"Demek dilenebiliyorsun," diye düşündü. "Gerçi bunu bile yersiz bir haklılık duygusuyla yaptığını fark ettim. Masamı reddedebileceğini, yatağımı reddedebileceğini, hatta bahçemi bile reddedebileceğini mi sanıyorsun? Misafirperverliğim sınırlıdır çocuğum ve beni aksi yönde ikna edemezsen, bunun sonuna ulaşmış olacaksın."

"Lütfen."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek," diye uyardı onu alaycı bir gülümsemeyle. "Gel, gel. Şimdiden heyecan verici konuşmalarınız bitmiş olamaz! Daha yeni geldin."

"O kadar çok yangın gördüm ki," dedi, kelimeleri çok küçük bir boğazdan geçirerek. "Lütfen beni zorlama. Beni zincirleyebilirsiniz. Her şeyi yapabilirsiniz, sadece... lütfen... başka yangın olmasın."

Mızraklı adam onu ölümcül pençesinde tutarken uzun bir süre kıpırdamadan ona baktı, sonra "Onu Kırmızı Oda'ya götürün," dedi ve arkasını döndü.

* * *

Kırmızı Oda, tüm pansiyon hücreleri, vapur minibüsleri, terk edilmiş şehir harabeleri ve elbette Norwood'daki Kadınlar Lokali'nden sonra Lan'ın şimdiye kadar uyuduğu en zengin ve en az konforlu odaydı, evi ve yerleşim yerindeki bekâr ve bu nedenle savunmasız tüm kadın ve kızların evi. Orada, Lan ve annesinin uyuduğu ince yatağı diğerlerinden ayıran sadece birkaç kirli perde vardı ve her gece uykusu horultular, fısıltılar ve kavgacı komşularının serseri tekmeleriyle bölünüyordu. Buna kıyasla, duvardan duvara on adımlık Kırmızı Oda gerçekten de lükstü ama dinlendirici değildi.

İnsanlar burada yaşarken odanın nasıl bir yer olduğunu tahmin edemiyordu ama son zamanlarda pek çok geceyi pansiyonlarda geçirmiş olan Lan'a, her ne kadar Azrail'in sarayının kulelerinden birinin tepesinde yer alsa ve hapishaneleri görmeye alışık olduğu yeraltında olmasa da, bir hapishane gibi gelmişti. Duvarlar çıplak taştandı ve derin, huzursuz bir kırmızıya boyanmıştı. Tavan, yine kırmızı olan kare kiremitlerden yapılmıştı. Zemin, kırmızı boyalı tahtaların üzerine kırmızı, desensiz bir kilimle döşenmişti. Yatak, kırmızı lake direkler, ince kırmızı çarşaf, pelüş kırmızı battaniyeler, kırmızı minderler. Lazımlık bile kırmızı emaye kaplıydı. Kanla ıslanmış bir oda etkisi yaratıyordu.

Tek ılık, soğuk da olsa hoş bir esintiyi içeri alan ve yüksek saray duvarının üzerinden, Azrail'in devriye gezen muhafızlarının ötesinden, sakinleri yeni yeni kıpırdanan -ölüler uyuduysa uyanan- Haven şehrine bakmasına izin veren camsız, dar bir pencere aralığından geliyordu. Bir süre seyretti ama hiçbir zaman eski dergilerdeki gibi bir şehir olduğunu ya da eski haline dönebileceğini düşünemedi.

Yani evet, lükstü ama hayır, dinlendirici değildi ve bir süre kendine ait yumuşak kırmızı yatakta uyumaya çalıştıktan sonra Lan battaniyeleri ve bir yastığı yere çekti ve yatağın altındaki, tek görebildiği şeyin siyah olduğu gölgelere bakarak orada uyudu. Çocukken yaptığı gibi kendi kendine resimler görmeye çalıştı ama tek yapabildiği

Bir baş ağrısı ve seksin ritminde titreşen birkaç belirsiz bulanıklık çağrışırdı.

Onu becerebilir miydi? Muhtemelen. Karanlıktaki şekiller ışıқта güçlerini kaybederler; onun sikini eline almış ve ölümcül tadını tatmıştı. Onu muhtemelen gayet iyi becerebileceğini düşündü. Onun oyuncağı olabilir miydi? Bunu bilmiyordu.

Lan, bir dollygirl. Arada bir yemek ısmarlamak (ya da beyni inatla Yiyenler'in işini bitirmek için) için değil, gerçek bir dolly kıızıydı. Norwood gibi küçük bir köyde bile duyulmamış bir şey değildi. Lan henüz bunun farkına varamayacak kadar gençken, belediye başkanının birkaç yıllığına bir dolly'si olmuştu. Lisah Tuttle. Kendi evi ve her şeyi vardı. Küçük Lan sık sık çitin üstünden sarkar ve onun çamaşır yıkayışını izlerdi; güzel giysiler, fırırlı külotlar, saçlarını lüle lüle ve kurdelelerle tutturmuş, Lan'ın annesi onu uzaklaştıran kadar omzunun üzerinden Lan'a gülümsüyordu.

"Ne satıyor?" diye sormuştu bir keresinde, çünkü o zaman bile işin içinde bir takas olduğunu biliyordu. Lisah Tuttle seralarda çalışmıyor ya da ahırda domuz kovalamıyordu. Lisah Tuttle'ın elleri yumuşak ve lor gibi beyazdı ve ayakkabıları her zaman temizdi. Lan, Lisah'nın ne iş yaptığını bilmiyordu ama o genç yaşında bile bunu istediğini biliyordu.

Annesi, sıralara geri dönmeden önce verdikleri kısa molada paylaştıkları öğle yemeğinden başını kaldırmış, kirli camın ardından sağlam gözünü sokaklarda hızla ilerleyen Lisah'a doğrultabilmek için başını eğmişti. "Her şeyi," dedi. "Sahip olduğu her şey."

"Sence ben de satabilir miyim?" diye sordu Küçük Lan hüznle. "Eğer biraz bulabilirsem?"

"Sana yapma demeyeceğim," dedi annesi bir anlık sert bir bakıştan sonra. "Burası bunun için uygun bir dünya değil. Ama şunu söyleyeyim, bir kere satmaya başladın mı bir daha asla bırakamazsın. O yüzden zamanı geldiğinde sıkı ticaret yap ve parça parça sat. Bir oyuncak bebek en güzel elbiseleri giyer ve en güzel yüze sahiptir, ama o n u n l a oynanması bittiğinde rafa ya da kutuya gider ve şikayet edemez. Bir bebeğin sahibi vardır, tüm benliğiyle. Anladınız mı?"

Küçük Lan da başıyla onaylamıştı, çünkü oyuncak bebeğin ne olduğunu kim bilmezdi ki? Norwood'daki kızların çoğu oyuncak bebeklerle oynardı, ancak sadece birkaçının porselen yüzlü, kurdeleli ve dantelli süslü elbiseleri olan gerçek bebekleri vardı. Elvie Peters'ın da böyle bir bebeği vardı. Ian'ın saçları olan bir bez bebeği vardı.

daha doğrusu eskiden bir tane vardı. Belediye başkanının çocuklarından biri, Eithon, onu kapmıştı ve onun için kavga ederlerken bacaklarının ortası yırtılmıştı, bu da tüm çocukların kıkırdamasına ve onu dürtmesine neden olmuştu, bu yüzden Lan gözyaşları içinde eve hiç bebek olmadan koşmuştu. Annesi isteseydi bir tane daha bulabilirdi ama hiç bulmadı. Bunun nedeni, o çocukların alaycı bakışları ve parmaklarını yırtık bebeğine saplamalarıyla ilgiliydi ama bu, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tuhaf, asık suratlı bir nedendi. Her neyse, bebekler ve onlara nasıl sahip olunduğu hakkında her şeyi anlıyordu. Lan'ın oyuncak bebeği parçalanmış, dürtülmüş, sonra da muhtemelen belediye başkanının köpeklerinden birinin kemirmek için alıp götürdüğü çamura düşmüştü ve Dolly hiç şikâyet etmemişti. Bütün bunların Lisah Tuttle'la ne ilgisi olduğunu bilmiyordu ama oyuncak bebekleri çok iyi anlıyordu.

Onları şimdi daha iyi anlıyordu. Küçük Lan büyümüştü ve yıllar içinde sattığı bir şeyler varsa bile, en azından onları pahalıya satmıştı. O bir erkeğin bebeği değildi ve asla da olmayacaktı.

Ama uyuyamadı.

Ve sonuçta, buna bağlı kalmak aptalca bir şeydi, değil mi? Haven'a ölmeyi kabul ederek -hatta *bekleyerek*- gelmemiş miydi? Bedenine hayatından daha yüksek bir fiyat etiketi koymanın ne anlamı vardı?

Lan kendini parmaklarını yere vururken yakaladı ve kendini durdurdu. Hayatında parmaklarını hiçbir şeye vurmamıştı. Bu, onun içine sızan *adamdı*. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Henüz onun bebeği değildi.

Ya da hiç. Ya da hiç. Belki de.

Tatsız demişti. Tatsız olacak, ama telafi edilecek. Tam olarak ne kadar tatsız? Lan'ın şimdiye kadar kabul ettiği en tuhaf iş soğuk bir banyo yapmak ve kıkırdamadan yatmaktır, böylece adam onun üzerinde sürünürken ölü numarası yapabilecekti. *Bu* nahoş bir şeydi ama Azrail'in ölü kadın sıkıntısı çekmediği kesindi, tabii eğer isterse. Ne istiyordu *ki*?

Onu. Her ne sebeple olursa olsun, onu istiyordu. Tek soru, kızın ne kadara satıldığıydı?

Hepsini, fark etti. Yiyenler için her şeyi satabilirdi.

Kararını verdi, karanlığa karşı gözlerini kapadı ve kendini uyumaya zorladı.

Karmakarışık rüyalar görüyor, uyanık olup olmadığını asla tam olarak bilemiyordu ama ne zaman uyandığını düşünse kendini tekrar Norwood'da buluyor, çığlıklar duyuyor, duman ve şeftali kokusuyla boğuluyordu. Rüyalarında bundan daha fazlası varsa da bunu bilmiyordu. Artık rüyalarını hiç hatırlamıyordu.

Odasının dışındaki sahanlıkta botların ağır adımları ve eski bir kilide vuran anahtar sesiyle uyandı. Kaskatı kesilmiş bedenini kaldırdığında kapı açıldı ve Azrael'in muhafızlarından biri, onu buraya getiren muhafızın yerine geçti. Ona duygusuzca baktı, hemen yanında boş bir yatak varken neden yerde yattığına dair en ufak bir merak belirtisi bile yoktu. "Lordumuz kahvaltı için ona katılmanızı emrediyor."

Bu kadar erken mi? Alışkanlıkla, güneşin gökyüzündeki konumundan zamanı ölçmek için dışarı baktı ama neredeyse hiç hareket etmemiş gibiydi. Kararını verdiğini ve birkaç saatin aşağı yukarı fark etmeyeceğini düşündü ama en azından uyumak için bir şansı olmasını diledi.

Kendini yavaşça oturur pozisyona iten Lan, yere bastırıldığı için en kötü durumda olan eklemlerini ovuşturdu, sadece soğğun ve pek çok acısının farkındaydı, bunlardan en önemlisi de mesanesiydi. Tencereye bakarak, "Bana bir dakika izin verir misin?" dedi.

Ona attığı küçümseyici bakış yeterli bir cevap olmasaydı, "Efendimizin tebaası ona itaat edecekleri saati seçmezler" derkenki soğuk tonu, bu soruyu sormaya cüret eden başka birini kesinlikle soldururdu.

Lan ayağa kalktı. "Lordunuz tebaasının masaya işemesini sorun etmiyorsa, bana bir dakika izin verin."

Gardiyan geri çekildi, güzel ağzı aristokrat bir tiksintiyle büzüldü. "Kaba, lağım sürüngeyi sürük," diye mırıldandı (oldukça yüksek bir sesle) ve kapıyı kadının üzerine kapattı.

Lan tuvaleti kullandı, saçlarını taradı ve kıyafetlerini silkeledi, böylece daha az uyumuş gibi görünüyorlardı. Yansımasını kontrol etmenin bir yolu olmasını diledi -pencere camı ya da cilalı bir metal parçası- ama burada hiçbir şey yoktu. Çaresizlik içinde avucunun içine tükürdü ve yüzünü ovalayarak kiri biraz olsun temizlemeyi ya da en azından yanaklarına biraz renk katmayı umdu.

Kapı tekrar açıldığında hazırды, ancak muhafızının yüz ifadesinden görünüşünün pek de iyileşmediğini görebiliyordu. Neyse, boş ver. Önemli olan Azrael'in fikriydi.

Dar, dolambaçlı merdivenleri sadece onun nefesi ve botlarının çift vuruşuyla bozulan bir sessizlik içinde indiler. Adamınki daha güzeldi ve keskin, askerce bir ses çıkarıyordu; onunkiler, tabanları eski lastik şeritlerinden yapılmış yamalı deri, ritmik bir şekilde ilerliyordu. Burada, sıkışık, pis merdivenlerde o kadar da kötü değildi, ama kısa süre sonra tekrar dışarıda, ayak seslerinin küçük ve garip olduğu ve havanın bile ona kullanamayacağı kadar temiz geldiği sarayın baskıcı ihtişamındaydılar.

Yemek salonunun dışında konuşlanmış mızraklı askerler, muhafızları kapıları açabilsin diye silahlarını indirdiler ama Lan geçerken ikisi de ona biraz dudak büktü. İçeride aynı uzun masa, aynı çok sayıda tabak ve kap, duvarları kaplayan aynı sessiz hizmetkârlar ve elbette tahtında oturan Azrail vardı.

Onların dışında salon boştu. Bir gece önce Çocuklarının ve saray mensuplarının oturduğu sıra sıra sandalyelerin önünde duran tabaklar yoktu. Yiyeceklerin miktarı ve çeşitliliği azalmamış görünüyordu ama görünen o ki sadece Azrael içindi. Azrael elini kaldırdı, avuç içi yukarı dönüktü ve tembelce işaret etti. O bunu yapana kadar Lan durduğunu ve bir masanın dibinde öylece durup boşluğa baktığını fark etmemişti. Şimdi ayaklarını köklerinden çözmeye zorladı ve işaret ettiği sandalyeye ulaşmak için salon boyunca sonsuza dek yürüdü ama oturmadı.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Gösteri yapmak için ilham almayacağınızı umarak size seyirci sağlamamayı tercih ettim." Ona şöyle bir baktı ve tabağındaki eti ilgisiz bir şekilde incelemeye devam etti. "Oturun."

Sandalyeye rahatça oturdu. Kollar, adını koyamadığı yumuşak bir kumaşla kaplanmıştı; ellerini üzerinde gezdirdiğinde lekeler kalmıştı. Onları görünce ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Azrail, masaya bir yer daha yerleştirmek için koşarak gelen hizmetkâra bakma zahmetine katlanmadan eliyle işaret etti. "Yiyin. Acıkmış olmalısın."

Öyleydi, ama yine de hizmetkâr tabağını Azrail'inki kadar bol bir yemekle doldururken ağzının ısrarla sulanmasını görmezden gelmeye çalıştı - hem tatlı hem de tuzlu ekmekler, örgüler, rulolar, somunlar ve hatta daha hayali şekillerde pişirilmiş; pazarda bile gördüğünden daha fazla et, bazıları sosis haline getirilmiş, bazıları levhalar halinde oyulmuş, bazıları hala kemikte ve

Bazıları bütün olarak kavrulmuştu ama hepsi sıcaktı ve suları pırıl pırıldı; her türlü pişmiş tahıldan oluşan kaseler, süt ve krema tabakları, yontulmuş tereyağları, bal ve reçel ve hatta şekerle çevrili olarak onun seçimini bekliyordu. Hizmetçi bütün bunları gümüş tabaklar ve kristal kaseler üzerine ustalıkla yerleştirmişti ama Lan hiçbirine dokunmamıştı.

Azrael bekledi, kendi kahvaltısını telaşsızca karıştırırken onu izledi ve sonunda, "Sanırım bu teklifimi reddettiğin anlamına geliyor," dedi.

"Yapacağım," dedi. Bir şeyler hissetmeyi bekledi - annesinin onaylamamasını belki - ama tek hissettiği yorgunluktu. Merak ediyordu... Bütün parçaları çoktan satmış mıydı? *Umurunda* bile olacak bir şey kalmamış mıydı?

"Yani sadece masamı reddediyorsun. Yoksa benimle birlikte olmak mı-" Bir elini vücudunun üzerinde gezdirerek tüm yaralı dehşetini gözler önüne serdi. "-iştahınızı kaçıran bu mu?"

"Canım yemek istemiyor."

Karnı guruldadı.

Azrail başparmağını fincanın kenarına sürttü ve iki kez vurduktan sonra fincanı yere bıraktı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve tahtında arkasına yaslandı. "İstediğin hiçbir şey bende yok," dedi onun için. "İhtiyacın olan hiçbir şeyim yok. Sadece yapman gerekeni yapacaksın, isteksizce ve ben bunu asla unutmayacağım. Böyle mi olacak?"

Lan cevap vermedi ama gözlerini de kaçırmadı.

"Görüyorum ki hala bu küçük maskaralığın kahramanı olduğuna inanıyorsun. Aklınızda, kuşatılmış tüm halkınızı ve özellikle de Norwood'dakileri temsil ediyorsunuz. Onlar açlık çekiyor ve sen de açlık çekeceksin, çünkü aranızdaki mesafe ne olursa olsun tek bir kalpsiniz. Ah, ruhu zincirler içinde bile fetheden insanlık."

"Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Norwood'da değilsin," dedi ona, her kelimesi bir kelle kesicinin baltasının son darbesi gibiydi. Bunu anlaması için bir an verdi, sonra gülümsedi. "Haven'da, gölgemin altındasın ve gölgemin leke bıraktığını göreceksin. Beni kucakladığında asıl insan ilkelerini terk etmiş olacaksın."

"Vücuduma sahip olabilirsin," dedi Lan ona. "Ama hepsi bu kadar."

"Hayır," diye cevap verdi sakince, sessizce. "Seve seve versen de vermesen de hepsini alacağım."

"Elinden gelenin en iyisini yap," dedi Lan, ne kadar klişe olsa da. Bunu söylerken gülmüştü bile. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Maskesinin üstündeki gri deri, maskenin altından tek kaşını kaldırırken kırıştı. "Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle.

Lan'ın kabadayılığı birkaç saniye daha devam edebilecek kadar güçlüydü, böylece bir hizmetkârı yanına çağırıp onun duyamayacağı kadar sessiz bir emir verirken başını dik tutarak ve dudaklarında donduğunu hissetmediği bir gülümsemeyle izlemeye devam edebilecekti ama hizmetkâr aceleyle uzaklaştıktan sonra orada oturup onun kendisini izlemesini seyretmekle yetindi ve bunu ne kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsa başına geleceklere o kadar az hazır hissediyordu. Kendini annesini düşünmeye zorladı - çıplak ayakları ateşte tekmeleniyor, başı kırık boynunun üzerinde sallanıyordu - ama bu onu Ashcroft'a yaptığı uzun yürüyüşteki gibi desteklemedi.

Hizmetçi, üzerinde yüksek, kubbeli bir kapağı olan kapalı bir tabak bulunan bir tepsiyle döndü. Onu Lan'ın önüne koydu.

"Benimle ye," diye emretti Azrail. Ve gülümsedi. "Hâlâ güzel şeylerden konuşabiliriz."

Bekledi. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve böylece başlıyoruz." Azrail parmaklarını küçük bir kâsedeki suya daldırdı, peçeteye sildi ve eliyle işaret etti.

Hizmetçi tek bir meyveyi ortaya çıkarmak için kapağı kaldırdı.

Lan'ın kalbi yerinden fırladı. Yırtıldığını hissetti, olduğu yerdeki deliği hissetti. Önünde gördüğü şeftaliyle aynı büyüklükte bir delikti bu; yuvarlak, olgun ve sadece bir tarafı pembeyle kızarmıştı. Bir Norwood şeftalisi.

"Bu bir yalan," derken kendi sesini duydu. "Öyle mi?"

"Norwood'a bu kadar çabuk gidip dönmüş olamazsın."

"Ölümler hızlı seyahat eder. Ve doğruyu söylemek gerekirse, çocuğum, çok uzak değildi." "Onu yemeyeceğim."

"Bence yapacaksın."

"Ama yapmayacağım!"

Onun küçük çılgılığı o büyük salonda hiçbir şeydi. Şeftaliyi yakaladı ve fırlattı. Şeftali uçup giderken Azrael irkilmedi, onu bir el aralığı ya da daha az bir farkla ıskaladı.

Hizmetçi onu tekrar geri getirdi ve çürükler içinde tabağına yerleştirdi. Azrail yine yumuşak bir sesle, "Sanırım yapacaksın," dedi.

"Eğer yatağımı paylaşırsan,

masamı paylaşıyorsun. Masamı paylaşmazsanız Cennet'ten çıkarılacaksınız. Bunu bir düşün. Bir şeftali yemediğin için tüm kahramanlık hırsların sona erecek, annenin kemikleri çıkarılmayacak ve benim açlıktan ölmek üzere olan ölümlerim dünyada serbest kalacak. Bu gerçekten büyük bir fedakârlık mı?" Masasının üzerindeki kâsedan bir şeftali daha aldı ve bıçakla bir dilim kesti. Yedi

Yavaşça, tadını çıkararak ve bittiğinde gülümseyerek. "Özellikle tatlılar, değil mi?"

"Bana bunu yaptıramazsın!"

"Oh, yapabilirim," dedi rahatsız edici derecede sessiz bir güvenle. "Ama yapmayacağım. Seni aç bırakmayacağım, boruyla beslemeyeceğim ya da etini dişlerinin arasına sıkıştırmak için çeneni parçalamayacağım ama zaten karar verdiğin şeyi kabul etmen için de bütün gün beklemeyeceğim. İşim bittiğinde-" Bir dilim şeftali daha kesti ve yemeden önce kızın görmesi için havaya kaldırdı. "- sen de öyle."

"Norwood'a ne yaptın?" "I?"

Hiçbir şey. Ben buradaydım."

"*Hortlaklarınız*. Emirlerinize itaat ediyorum."

"Benim ilgimin tohumunu eken sen değil miydin?" diye karşı çıktı. "Neden meyvelerini paylaşmayasın ki?"

"Onları sen mi öldürdün? Sadece bana ne olduğunu anlat!"

"Ne önemi var ki? Ölülerini saymak tadı ne tatlandırır ne de ekşitir." Bir dilim şeftali daha yedi. Şimdi yarısı gitmişti. Yarısı, çok hızlı. "Kuru bir tarla kanı yağmur kadar hoş karşılar ve adil bir hasat verir."

"Sen bir canavarsın."

"Bana öyle söylendi."

Ye."

Şeftaliye baktı ama ona dokunmadı.

"En sıradan şeylerde bile semboller görmek insanın doğasında var," diye düşündü Azrael onu izlerken. "Nesnelerden kutsal emanetler ve doğal olaylardan ilahi alametler çıkarmak. Şu anda Norwood'u karşında görüyorsun, değil mi? İnsanları, evleri ve baskıya katlanmanın ve zorbalığa karşı gelmenin ne kadar asil olduğunu görüyorsun... ama bu sadece bir şeftali. Önemsiz hayatlarını özetlemesini istediğiniz kişiler, burada benim masamda neler olduğunu asla bilmeyecek. Aç kalıp kalmamanız onların sefalet ve kederleri için ne fark eder ki? Onlar Hortlaklarımın bıraktığı yıkıntıların içinde dururken, sanki senin acın onlarınkine eşitmiş gibi, evlerine gidip burada yaptığın fedakârlıkla övünecek misin?"

"Sadece ölüp ölmediklerini söyle!"

"Ya öyle olsalardı? Bu denklemi nasıl değiştirir? Hortlaklarımın herkesi katlettiğini, meyve bahçelerini yaktığını, toprağı tuzladığını varsayalım... açlıktan ölen ölülerime son vermeye daha mı az kararlısınız? Ya da başka bir deyişle, bunu yapma kararlılığınız

Norwood dönüşünüzü kutluyor mu? Çünkü eğer öyleyse," dedi kıkırdayarak, "sanırım büyük bir şok yaşayacaksınız. Cennet'te hoş karşılanmak isteyen yaşayanlar, bunu reddedenler tarafından nadiren büyük saygı görürler."

"Ne isterlerse düşünebilirler."

"Öyle olacak," diye cevap verdi. "Ve zaten senin bir hain olduğunu düşünüyorlar. Şimdi, Hortlaklarım senin peşinden evlerine gittikten sonra bunu öğrenecekler. Onları yemeyeceğin meyvelerin hikâyesiyle başka türlü ikna edemezsin, o yüzden geriye dürüstlüğüne ne kadar pahalıya sattığına karar vermek kalıyor. Yiyenler için mi? Yoksa bir şeftali için mi?" Azalan şeftalisini oydu ve henüz dokunulmamış şeftalisine baktı. "Zamanın tükeniyor çocuğum."

Hain eli kalktı, uzandı. Ona baktı, ondan nefret ediyordu, kendinden nefret ediyordu. "Hepsi mi?" diye sordu. Sesi titriyordu, bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

"Bahçede Havva'ya bir ısırık yetti," diye saçma bir şekilde cevap verdi. "Bu benim için yeterli."

Lan şeftaliyi aldı. Elinde yumuşacıktı, mükemmel olgunluktaydı. Ona baktı, kirli parmakları şeftalinin altın sarısı etinde oluklar açtı ve ısırıldı; suyu ağzına doldu, kan gibi koyuydu. Zorla bir yudum aldı ve titreyen eliyle kaseye geri fırlattı. Tekrar sıçradı ve hizmetçinin peşinden koşması için masadan yuvarlandı.

Kadının titremesi durana ve oda bir kez daha sessizleşene kadar bekledi ve nazikçe, "Ama çok *tatlıydı*, değil mi?" dedi.

"Şimdi söyle bana! Bana ne yaptığını söyle!"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi tekrar. "Ve Hortlaklarım sadece küçük bir direnişten sonra zaten sahip olduğum şeyleri topladılar. Norwood bıraktığın yerde ve bıraktığın gibi duruyor, çiftlikleri sağlam ve duvarları sağlam. Onlara sadece iyilik diliyorum. Şeftalisiz bir dünya ne kadar kederli olurdu." Dikkatini tekrar yemeğine verdi ve dikkati dağılmış bir şekilde tabağına el salladı. "Şimdi ye. İster bir ısırıkla ister birçok ısırıkla ödeyin, ruhunuzu aynı şekilde teslim ettiniz, o yüzden doyasıya yiyin. Meydan okuyuşunuzdan daha az etkilenmeyeceğim, sizi temin ederim."

"Daha az etkilenemezdin yani," diye mırıldandı, bir eliyle -artık soğumuş olan- yulaf lapası kâsesini kendine doğru çekerken diğer eliyle de tatlı ekmekleri kapıyordu.

"Hâlâ bana meydan okuyan biri için bunu iyi anlıyor gibisin. Gereksiz yere, diye ekleyebilirim. Sen benim kölem değilsin. Seni tutmayacağım

Zincirlere vurun ve işkence acısıyla şehvet dolu irademe boyun eğmenizi talep ediyorum. Bir kaşığın var," dedi, ekmek parçalarının üzerine yulaf lapasından yığın yığın lokmalar koymasını izlerken.

"Yani?"

"Kullan onu."

Yulaf lapasının içinden güldü. "Neden?"

"Çünkü ben sana öyle söylüyorum," dedi sertçe. "Bunun ne anlama geldiğini tekrar gözden geçirelim mi?"

"Hangisi benim?" diye sordu, tabağının yanındaki çeşitli kaplara bakarak.

"Hepsi."

"Hangisini yapmam gerekiyor...?"

"Bugün için önemli değil. Sadece çaba göstermenizden memnunum. Gelecekte... ama tahmin ediyorum. Kalacak mısınız?"

"Yapacağımı söyledim."

"Yaptın," diye kabul etti. "Sonra da ne kadar gönülsüzce razı olduğunu kanıtlamak için kendini aç bırakmaya kalktın. Beni dinle. Cariyelerimden sevgi gösterisinde bulunmalarını istemem ama kendi evimde düşmanlığa tahammül etmem için bir neden göremiyorum."

Durakladı, belki de kızın kendisine ait olmadığını tekrar söylemesini bekliyordu.

Söylemedi. Öyle düşündüğü kesin ama tek söylediği "Üzgünüm" oldu.

"Özrünüzü kabul ediyorum. Bunun sizin için kolay olmadığını anlıyorum." Parmaklarını bir kez masanın üzerinde gezdirdi. "İyi uyudun mu?"

Kafasını kaldırdı, elinde kaşık, şaşkındı.

"Ev sahibinin, misafirin rahatlığı konusunda nazik bir sorgulama yapması adettendir," dedi ona. "Ve misafirin de ev sahibinin misafirperverliğini nezaketle kabul etmesi gerekir. Hoş sohbet yeni sorumluluklarınızdan biri. İyi uyudunuz mu?"

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi, o yüzden "Sen mi?" dedi.

"En son uyuduğumda, evet. Ama bu aylar önceydi ve buradaki görev süreniz boyunca tekrarlanması pek olası olmayan bir durum."

"Dün gece beni götürdüğün oda neydi?"

"Benim. Gerçi yatak, kabul ediyorum, daha çok süs için."

"Orada uyumak zorunda kalacak mıyım?"

Bu fikir pek hoşuna gitmemişti ve bunu belli etmiş olmalıydı, çünkü adam ona uzun süre baktıktan sonra sonunda şöyle dedi

Odamda cariyelerimle eğleniyorum, ama bu sizi rahatsız ediyorsa, bulunduğumuzda kolayca başka düzenlemeler yapabilirim."

"Ondan değil, sadece... sarayın geri kalanından çok farklı. Hapishane gibi."

"Sen hapishaneler hakkında ne bilirsin ki?" diye sordu küçümseyici bir gülümsemeyle.

"Bir sürü hostelde kaldım. Yani, bazı değişiklikler yaptığınız belli, ama öyle miydi? Hapishane miydi?"

Geniş omuzlarından birini, omuz silkmenin onun doğasında olmadığını belli eden bir omuz silkme hareketiyle yuvarladı. "Öyle de olabilir. Yeni evim, insanların yaş ölçütüne göre gerçekten de eski ve anıları büyük ölçüde kaybolmuş durumda. Ama benden hemen önce gelenlerin evlerinde hapishaneye ihtiyaçları yoktu, benim de öyle... Onu bugünkü amacına uygun olarak şekillendirdim. Belki daha fazla ihtiyacım kalmadığında, onu başka bir amaç için şekillendiririm. İyi uyudun mu?"

"Sorup duruyorsun."

"Her hayvanın eğitiminde olduğu gibi, tekrar ve sabır başarının anahtarıdır."

Azarlama ve bunu söylerkenki hafif eğlence tonu, yanaklarına ikiz tokatlar gibi bir kızarıklık getirdi. Birdenbire nasıl görüldüğünün farkına vardı - onun şık masasında pis ve kokuşmuş, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi güzel yiyeceklerle karnını doyuruyordu. Yulaf lapasını karıştırdı, sonra elinin tersiyle itti. "İyi uyudum."

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun. Burada, Şeytan'ın evinde uyuyabileceğini hiç düşünmedin, değil mi? Ama yorgundun. İnsanlar gün be gün yorulmanın ne kadar yıpratıcı olduğunu genellikle hafife alırlar," diye düşündü fincanına bakarak. "Ya da aç olmanın. Ya da üşümek. Ya da yıkanmamış olmak."

Lan kaşlarını çattı, kollarını bilinçli bir şekilde vücuduna yaklaştırdı.

"Bana sonsuz bir kuşatmaya hazırlıklı geldiğine inanarak geldin, Ama sana söylüyorum, yarı teslim olmuş bir şekilde geldin. Birkaç gün sonra hiç tereddüt etmeden masama oturacaksın. Bir yıl içinde, benden şeftali için Norwood'a göndermemi isteyeceksin."

"Hayır, yapmayacağım."

Fincanının üzerinden hoşgörülle kıkırdadı. "Çok meydan okuyucu."

"Meydan okumanın bununla hiçbir ilgisi yok. Hayatım boyunca onları yemek zorunda kaldım. Şeftaliden nefret ederim."

Ona baktı, sonra kahkahalarla güldü; salonu dolduran ve az sayıda hizmetlinin gergin bir şekilde yer değiştirmesine neden olan bir kahkaha.

bakışlar. Son yankı da dindiğinde ellerini kaldırdı ve yavaşça üç kez çırpı. "Eğer bunu planladıysan, iyi planlamışsın. Kendimi sana karşı çok olumlu hissediyorum."

Lan ağzını açtı.

"O kadar da olumlu değil." Fincanına uzanmaya başladı, sonra duraksadı, ona bakarken başparmağıyla fincanın kenarına vurdu ve sonunda fincanı aldı. "Yine de benimle buluşursan küçük bir taviz verecek kadar olumlu."

"Nerede buluşalım?"

"Benimle nasıl buluşacağınızı mı söylemek istediniz? Cevap veriyorum, eğer bu yemekten arta kalanlar için bıktırıcı ricalarınızdan kaçınırsanız, bu gece yatak odamda size ikinci bir görüşme hakkı tanıyacağım, orada istediğiniz kadar bıktırıcı ricalarda bulunabilirsiniz."

"Sen... sadece burada oturmamı mı istiyorsun?" "Ve benimle konuş."

Kaşlarını çattı. Adam yemeğini yedi ve o yaralı, çarpık gülümsemesiyle onu izledi. "Ne hakkında?" diye sordu sonunda. İki kolunu da açarak tüm dünyayı işaret etti.

"Karşılığında savaşı bitirmeyi düşüneceksiniz."

"Asla," dedi. "Ama sormanıza izin vereceğim. Anlaştık mı?"

"Sanırım öyle." Lan, şeftali dışında tanıdığı tek meyve olan üzümü arkadaşlarının arasından seçip yedi. Artık aç değildi, aslında biraz midesi bulanıyordu ve aşırı doluydu, ama bir üzüm yeme şansı dayanabileceğinden fazlaydı. "Ölümler hakkında konuşabilir miyim yoksa bu yorucu mu sayılır?"

"Yorucu ama sanırım bunu yasaklarsam, kendi deneyimlerinizden bahsedecek hiçbir şeyiniz olmayacak. Konuşun o zaman, ama kelimelerinizi iyi seçin. Eleştiriye sabrım çok az."

Lan bir üzüm daha yedi ve düşündü. Sonunda, "Onları kuklalar gibi kontrol mü ediyorsunuz, yoksa kurup bıraktığınız bir oyuncak gibi geri getirip bırakıyor musunuz?" dedi.

Başını kaldırdı ve yemeğine devam etmeden önce bir süre ona baktı. "İkincisi, her ne kadar oyuncaklarımı 'kurduğum' dereceler olsa da."

"Yani sadece Yiyenleri kontrol edebiliyorsun."

"Onlar bile değil."

"O zaman neden bize saldırıyorlar?"

"Tüm canlıların içinde öldürme ve beslenme dürtüsü vardır. İnsanlar kendilerini medeni bir istisna olarak görürler, ancak Yiyenler dedikleriniz, tüm görgü kuralları ve ahlaki kısıtlamalar ortadan kalktığında gerçek içgüdülerine ihanet ederler. Hayır, onları yerleşim yerlerinize nişan alıp ortalığı kasıp kavurmuyorum, onları sadece açlık duygusuyla uyandırıyorum ve bunun bir sonucu olacağını düşünmüyorum."

"Sadece."

"Onları tüm hayvani dürtüleri bozulmadan yetiştirebilirdim. İsterseniz, istilacı rakiplerini kendi bölgelerinden kovmak için aktif bir şekilde çabalayan ölümlerin sonsuz gelgitlerini hayal edin." Fincanından derin bir yudum aldı ve ona gülümsedi. "Ya da çiftleşmek için."

Bunun üzerine içinde yükselen düşünceleri tam olarak engelleyemedi. yüz.

"Ama hayır, benim niyetim iyi niyetli bir birlikte varoluşturdu," diye devam etti.

"Yiyenler insanlığı yok etmek için değil, sadece ben ve az sayıdaki sevdiklerim huzur içinde yaşayabilelim diye onları uzak tutmak için varlar."

"İyi huylu mu? Bunu nasıl söylersin?"

"Aksini nasıl iddia edebilirsin?" diye karşı çıktı. "Onlar benim yarattıklarımın en azı, en soluk yaşam kıvılcımına sahipler. Akıl yürütme kapasiteleri yok, silahları ya da aletleri anlamıyorlar ve kendilerini koruma duygusundan yoksunlar. En ufak bir savunma karşısında bile şaşkına döndüklerini inkar edebilir misiniz? Bir çocuğun bile tırmanabileceği bir duvar, onların çokluğunu sonsuza dek engelleyecektir. Bir köpeğin pençelemeyi öğrenebileceği basit bir mandal, sonsuza dek onların açma yeteneğinin ötesinde kalacaktır. Ve yerleşim yerlerinizin etrafında dolaşırken onları beklemeye gücünüz yeter, değil mi? Etlerinin bütünlüğü yok, çünkü onları çürümeleri için yetiştirdim. Dünyanın bu fakir köşesinde bile aylar içinde zararsız kemiklere dönüşüyorlar. Burada sahip olduklarınıza bağlı kalmanızı isteyen insan sapkınlığıdır, çünkü diğer daha sıcak ve nemli iklimlerde hiçbir Yiyen birkaç günden fazla bir arada kalamaz. Elementlerin yok edemediğini ise aç böcek sürüleri ve leş yiyici hayvanlar tüketir. Yine de kendinizi kuşatılmış hayal etmeli ve *onları rahat bıraksanız size hiçbir* tehdit oluşturmayacak bir düşmana saldırmak için değerli kaynakları ve daha da değerli *hayatları* boşa harcamalısınız!"

Sakin ama iğneleyici konuşmasının sonunda aniden bağırması kadının irkilmesine neden oldu. Orada durdu, maskesinin ağız yarığında sertçe baktı ve nefes aldı, sonra onlara bakan muhafızları el sallayarak uzaklaştırdı ve tahtında arkasına yaslandı.

"Ama yaşıyanlar ölüleri asla yalnız bırakmaz," dedi bir kez daha sakin bir sesle. "Beni ve Çocuklarımı yalnız bırakmayacakları gibi. Ölüler yaşıyanlar için bir suçtur ve her zaman da öyle olmuştur. Bunu anlıyorum ve asla barış olmayacağını kabul ediyorum ama yine de sığınağımı yaptım. Ve kolaylıkla kendi şehirlerini inşa edebilecek olan İnsanoğlu bunun yerine en anlamsız intikamı, ölüleri öldürmeyi seçti."

"Bizi pek düşünmüyorsun, değil mi?"

Ona alaycı bir bakış fırlattı, sonra düşünceli bir şekilde yemek odasına baktı, bakışları her süslü eşyada ve dekorasyonda oyalandı. "İnsanlar özlerinde öyle bir çelişki barındırıyorlar ki, bunca yıldan ve bana verilen bunca davadan sonra bile onlardan ne tamamen nefret edebiliyorum ne de kıskanabiliyorum. Yıkım kapasiteniz, korkunç olduğu kadar, yaratma ve hayal etme yeteneğinizle de eşleşiyor. Ben böyle bir salonu asla inşa edemezdim." Yanındaki kaplardan birini aldı ve ona doğru fırlattı, "Ben asla böyle bir kaşık yapamazdım! Sende orada olmayanı gören şey her neyse, ben ondan tamamen yoksunum."

Lan kaşığını eline aldı ve sapından aşağı doğru dönen narin şekilleri inceledi. "Artık böyle şeyler de yapmıyoruz. Norwood'da hiç kaşıkla yemek yemedim."

"Ama bir gün yapacaksın. İçinde bulunduğun durumun hakareti sonunda kaybolduğunda ve çevrenin sefaletinden sıkıldığında, yenilerini yaratacağısın. Bu senin en büyük özelliğın."

"Kaşık mı yapıyorsun?"

"Dünyalar yaratmak. Siz insanlar," dedi neredeyse iç çekerek. "Güçlölüğünüzle, öldürmekle bu kadar gurur duyuyorsunuz, peki ne için? Solucanlar birbirini öldürüyor. Hiç zekâ gerektirmiyor." Bir kaşık daha aldı - bir insanın neden bu kadar çok kaşığa ihtiyacı olsun ki? "Ama dünyada başka hiçbir şey bu tasarımı düşünemez ya da maddeye dönüştüremezdi. Bu bir mucize değil mi?"

"Sanırım öyle."

Kaşığı arkadaşlarıyla değiştirerek gülümsedi. "Yani değil." "Anlamı... Bilmiyorum. Elbette güzel, ama ben buraya bakıyorum

-" Şimdi gözlerini yüksek tavanda ve ışıltılı avizelerde, oymalı sütunlarda ve tabloların etrafında, zengin halılarla kaplı zeminde ve onu ağırlaştıran pençe ayaklı mobilyalarda gezdirme sırası ondaydı. "-ve ben bunu sizin gibi görmüyorum. Birinin bunu yaptığını hayal bile edemiyorum.

inanırlardı. Eğer bana onu topraktan çıkardığınızı söyleseydiniz, buna inanırdım ve bu da aynı derecede muhteşem olurdu."

"Gerçekten mi?"

İnsanoğlunun batıl inançlara duyduğu huşu karşısında gizlemediği küçümsemesi onun cevabına bir sınır koydu: "Ölüleri diriltebiliyorsun, değil mi? Savaş sırasında veba yaydın, ekinleri soldurdun ve zehir yağdırdın. Dışarıya bak!" Bir kolunu en yakın pencereye doğru salladı ama muhafızlar arasında birkaç kafa dönse de Azrael'in bakışları hiç değişmedi. "Gökyüzüne ne yaptığına bak! Hem de yapabileceğinden başka bir sebep yokken! Gücünün sınırlarının bunlar olduğunu düşünmek aptallık olurdu, özellikle de dünyanın geri kalanı harabeye dönmüşken ve Cennet'in bu kadar muhteşemken."

"Gökyüzü..." Tahtında arkasına yaslanıp ona baktı, şarabı dalgın ve eğlenceli bir şekilde kadehinin etrafında döndürdü. "Bundan benim sorumlu olduğumu sana kim söyledi?"

"Herkes biliyor."

"Tarihi kazananlar yazar derler." Azrael başını iki yana salladı ve ince, esprisiz bir gülümsemeyle ona baktı. "O günlerde gerçekten de bir fırtına vardı ve atmosfere tüm gökyüzünü ekşiten büyük bir miasma süpürdü. Ay çul gibi oldu. Güneş kan gibi oldu. Kara yağmur yağdı, ondan korunacak yer bulamayan zavallı hayvanların derilerini ve gözlerini yaktı. Geçtiğim yollarda yığınlar halinde yatıyorlardı, o kokuşmuş yağmurun havuzlarında düştükleri yerde çürüyorlardı... ama elbette, ardından gelen kıtlığa neden olan bendim, veba rüzgarlarını serbest bırakan bendim. Düşmanın kurbanı olmak, bunu kabul etmekten ne kadar da kolay..." Gülümsemesi dalgalandı. Gözlerini kaçırdı. "...o ol," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Kadın ona inanmıyordu ama adam bunu öyle sakın bir şekilde söylemişti ki, kadın eminliğinin sarsıldığını hissedebiliyordu. Elbette o yapmıştı. Başka kim yapabilirdi ki?...ama eğer yaptıysa, neden o zamandan beri yapmamıştı? Elini sallayıp zehir yağmuru yağdırabilecekken neden Hortlaklar ve Yiyenler'le eskisi gibi savaştı?

"O zaman nereden geldi?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak ona baktı, sonra pencereye baktı ve sonunda tekrar fincanına baktı. "Bana karşı ateşlenen son silahların sonucuydu. Dünyanın tüm halklarının beni öldürmek için birleştiğini, beni öldürebilecek her erkeğin, kadının ve çocuğun zehirlenmesini göze alacak kadar inançlı olduklarını görmek şüphesiz size ilham verirdi.

benim yükselişime boyun eğmektense cehennemde hayatta kalmayı tercih ederim. Pekâlâ. Belki de kasıtlı değildi. Belki de etkileri, kullanımını onaylayanları bile şaşırtmıştır. Belki de yaptıklarını gördüklerinde pişman olmuşlardır." Ağzı yine o acı gülümsemelerden birine dönüştü. "Beni suçlayacak kadar pişman oldular. Yine de insan hayatta kaldı, insanın yaptığı gibi ve gökyüzünde bıraktığı leke şimdiden eskisinden çok daha az." Ona tekrar baktı, hâlâ gülümsüyordu. "Demek gücümün yaşayan söylentisi bu, öyle mi? Mm. Tamamen yok olduğunda, İnsanlar merhametime itibar edecekler mi?"

"Olabilir," dedi Lan, yemeye bile yer bulamadığı küçük somunun üzerine tereyağı sürerek rahat görünmeye çalışarak. "Eğer daha merhametli jestler yapsaydınız."

"Ölüleri ölüme teslim etmek gibi mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, bir yandan anlaşılanın ruhuna saldırırken, bir yandan da anlaşılanın lafzına sadık kaldınız. Doğal bir diplomat gibi davranıyorsun."

"Teşekkürler. Dinleyicilerim ne zaman gelecek?" "Bu akşam, yemekten sonra."

"Akşam mı?" Lan sandalyesinde dönerek pencereyi kontrol etti. Doğuya bakmıyordu, bu yüzden güneşi göremiyordu ama kapalı gökyüzünün renginden henüz kuşluk vakti bile olmadığını anlayabiliyordu. "Oh için... Sadece ona ulaşamaz mıyız?"

Fincanını dudaklarına götürmeye başlamıştı. Şimdi durakladı. Parmakları sıkıştı. İçmeden tekrar yere bıraktı. "Sabırsızlanıyoruz, öyle mi?" dedi kuru bir ses tonuyla, ama bu bir yapmacıklıktı ve bunu duyan Lan'ın yanakları yandı.

"Öyle demek istemedim," dedi tabağında kalan yemeği karıştırırken. "Konuşmaya devam edebiliriz."

"Arkadaşlığınızdaki ne kadar keyif alsam da, ne yazık ki başka konularla ilgilenmem gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Sivil işler. Haven gibi bir şehri yönetmenin incelikleri." Belli belirsiz bir şekilde her şeyi, hiçbir şeyi işaret etti. "Günlerimin talepleri çok fazla."

Lan kaşlarını çattı, merakı kendine rağmen hayal kırıklığını tırmalıyordu. "Ne gibi?" diye tekrar sordu. "Sorunun ne olduğunu bilirim belki yardımcı olabilirim."

"Her şey mümkün, sanırım, ama neden yapasın ki?" "Bu işler böyle yürümüyor mu? Ben senin için yapıyorum, sen de benim için?"

Alçak sesle bir kahkaha attı, sonra aniden tahtını geriye itti ve ayağa kalktı. Masanın etrafında dönerek kürsüden inen Azrail'in gözleri sabitti ve kırpmadan, bir yırtıcı gibi onu süzüyordu. Eli bıçağında sıkıştı; bıçağı bıraktı ve onun gelişini izledi. Ona ulaştığında, kocaman, yaralı ellerinden birini sandalyesinin arkasına, diğerini de önündeki masaya koyarak onu kollarının arasına hapsetti ve eğilip bakışlarının beyaz ışığına hapsetti. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü kadar yumuşak ve uğursuz bir sesle, "Ne yaparsan yap, benden istediğin şeye asla sahip olamayacaksın," dedi.

"Asla uzun bir zaman değil," dedi. Sesi sadece biraz titriyordu. Bakışları hiç kırılmadı. En azından bununla gurur duyabilirdi.

"Bildiğinden daha uzun süredir." Doğruldu, bedeninin onun üzerinde yarattığı baskıcı ağırlığı ve maskesinin çukurlarında zonklayan, insanlık dışı gözlerinin yaktığı gerçek ısıyı ortadan kaldırdı. "Benden istediğin şeye asla sahip olamayacaksın," dedi tekrar, şimdi hafifçe, "yine de hala çok şeye sahip olabilirsin. Şimdi gel, gerçekten arzuladığın şey nedir? Daha konforlu bir oda mı? Hizmetçiler mi? Mücevherler mi? Şartları görüşelim. Size dünyanın başka hiçbir yerinde bulamayacağınız güvenlik ve barınak sunuyorum."

"İşte bu yüzden sormaya devam etmek zorundayım. Çünkü güvenlik ve barınak her yerde olmalı."

"Zorluk çıkaracaksın, değil mi? Öyle olsun. Muhafızlar!"

"Bahçeye mi dönelim?" diye tahmin etti, çoktan ayağa kalkmıştı.

"Bu sizi memnun etmeli, ama hayır. Şu anda sizinle uğraşacak ne zamanım ne de sinirim var. Belki de sağlayabileceğim lükslerin tadına bakmak, tekrar karşılaştığımızda tavrınızı yumuşatır." Dikkatini kürsüye yaklaşan mızraklı askerlere çevirdi. "Onu Leydi Batuuli'ye götürün. Kızıma, konuğumun bu geceki seyircisi için rahat bir şekilde hazırlanmasını sağlayacağına güvendiğimi söyleyin."

"Kendimi hazırlayabilirim."

Azrail ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Tüm kanıtlar aksini gösteriyor."

Lan gömleğinin önündeki kırıntıları bilinçsizce fırçaladı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Her halükarda diplomatik bir görev için buradasınız ve bu nedenle misafirperverliğimi kabul etmek zorundasınız. Batuuli beni küçümsüyor," diye ekledi Azrael, "bu yüzden sizi kabul etmeyebilir bile, ama bence kabul edecektir. Sizinle tanışmak ve böylece cariyelerimin azalan kalitesini ölçmek şüphesiz onu eğlendirecektir."

"Hiç şüphesiz," dedi Lan alaycı bir tavırla, ayağa kalktı ve mızraklıların hemen etrafını sardığını görmemiş gibi yaptı. "O zaman bu gece görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum." El sallayarak onu kovdu ve tahtına geri döndü.

Lan'ın refakatçilerinden biri onu dürttü ama o oyalandı ve Azrail'in bir hizmetkâra şarabını doldurmasını, bir diğetine de börek ikram etmesini işaret etmesini izledi. "Yapacak işlerin olduğunu söylediğini sanıyordum."

Hizmetkârları Lan'ın tabaklarını temizlerken ve yenmemiş yemeklerini götürürken ona baktı. "Kızımın arkadaşlığının tadını çıkarın, eğer çıkarabilerseniz," dedi sonunda, sonra gözlerini muhafızlarına çevirdi. Elleri kızın kollarında inatla kenetlendi ve Azrael'i yemeğini tek başına bitirmesi için bırakarak yürümeye başladılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Leydi Batuuli onu kabul etti. Aslında, Lan'ın refakatçilerinin verdiği emirden çok kapısının çalınmasından rahatsız olmuş görünüyordu, sabırsız bir baş hareketiyle ve Lan'ı yanına çağırmak için parmaklarını şıklatarak onları gönderdi, ancak o güzel kapılar kapanır kapanmaz ani (ve hala güzel) bir çığlık attı: "Bu adiliğin sonu yok mu?" Ulaşabileceği kadar talihsiz olan zarif bir heykeli ele geçirerek duvara çarptı ve dağılan parçalarından daha büyük olanını Lan'ı yemek salonuna ilk getiren muhafızlardan birinden geriye kalana fırlattı. Derisi yüzülmüş, yanmış ve hâlâ nefes almakta olan bu adam, mermer bir kaideye yerleştirilmiş bir mızrağa saplanmış halde asılı duruyor ve Batuuli'nin öfkesini tüketmesini izliyordu. "Evlatlık itaatimi kanıtlamak için şimdi de onun *fahişelerini* mi parfümlemeliyim?"

"İstersen gidebilirim."

"Sessiz olabilirsin!" Batuuli tükürdü, güzel pençelerindeki elleriyle ona doğru döndü. "Dilini babama sakla!"

"Birinin fahişelerden bahsettiğini mi duydum?"

Leydi Batuuli hemen doğruldu, tek kaşını kaldırdı ama bitişik odanın kapısı açılıp kardeşi içeri girerken arkasını dönmeye zahmet etmedi. Batuuli'nin harap olmuş eşyalarına meraklı bir bakış attıktan sonra bakışlarını Lan'ın üzerinde yoğunlaştırdı.

"Ah," dedi ve bu tek kelimenin içinde ciltler dolusu sırıtan, pornografik bir düzyazı vardı.

Adam ona doğru gelirken Lan geri çekilmedi. Bu bir hataydı. Sadece üzerine çullanmakla yetinmeyen adam, beklenmedik bir şekilde onu kollarının arasına aldı ve yüksek sesle ve melodik bir şekilde mırıldanarak etrafında döndürdü. Kendini tutacak, onu bu istenmeyen dansa sürükleyen ölü adamdan başka tutunacak hiçbir şey yoktu. Tökezleyerek ve dönerek, adam onunla çok hızlı ve çok vahşi bir şekilde dönerken kendini kurtarmak için çabaladı, ta ki adam ani, kafa karıştırıcı bir şekilde durup onu ağzına doğru çekene kadar.

Adamın kendisini öpeceğini düşündü ve kızgın bir gırtlama ile ona vurdu. Adam ona bakmadan elini yakaladı. Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. Ayrıca gülümsüyorlardı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

diye sordu ona. "Lord Solveig."

"Lord Solveig," diye kabul etti ve onu bir başka kısa dönüşle döndürdü, bu kez kolunun üzerinden neredeyse yere kadar geriye doğru daldırdı. "Dün benim için bir teslimat olduğunu duydum," dedi komplocu bir fısıltıyla. "Sipariş verdiğimi hatırlamadığım bir sipariş." Başını eğerek, cevabı bilen ama yine de yalana davetiye çıkaran bir adamın sinsisi, yan gülümsemesini gösterdi. "Sen miydin o?"

Gözleri gerçekten parlıyordu. Parlıyordu! Mavi olduklarını fark etti ve bu onu rahatsız etti çünkü daha önce gözlerini fark ettiği tek çocuk Eithon'du. Onunki de maviydi ama bunlar daha maviydi.

Telaşlanan Lan başını salladı.

"Oo, sen de bir yalancısın!" dedi hayranlıkla ve onu tekrar ayağa kaldırdı, tam da onu derisi yüzülmüş bir mızraklıya çarptırmak için mükemmel bir anda bıraktı. O ve Lan birlikte çığlık attılar ama Solveig sadece bir kase üzümün yanına gidip bir tane koparmakla yetindi. "Bu tavırla uzun süre dayanamazsın. Babam yalancılardan nefret eder."

"Eskiden dillerini keser ya da kömür yuttururdu," dedi Batuuli, Lan'ın mızraklı adama ya da onun sabitlendiği kaideye dokunmadan kendini düzeltmeye çalışmasını izlerken, "ama bugünlerde onları sadece kazığa oturtuyor. Eskiden cezalarında daha... bilmiyorum... şiirsel bir simetri vardı. Şimdi, sadece hareketleri yapıyor gibi."

"Zavallı adam. Neşelenmeye ihtiyacı var. Gerçi," diye düşündü Lan'ın üzerinde eleştirel bir göz gezdirerek, "bunun nasıl yapılacağından hiç emin değilim. Bir sonraki adam kadar ben de varoşlarda sürünmekten hoşlanıyorum ama o bir domuz çiftçisine benziyor."

"Şeftali," diye düzeltti Batuuli, Lan'ın öfkelenmesi üzerine.

"Ah evet, şimdi hatırladım." Saçlarından bir tutam kopardı, parmağına doladı ve başını salladı. "Bir atın kuyruğundaki daha yumuşak tüyleri bilirim. Ve kokusu..." Koklamak için yaklaştı ve yüzünü buruşturarak tekrar doğruldu. "Sana dokunmaya nasıl dayanabiliyor?"

"Henüz hazırladığını sanmıyorum," dedi Batuuli ve kaşlarını kaldırarak ekledi: "Benden onu kendisi için hazırlamamı bekliyor."

"Öyle mi? Bu yeni bir şey." Solveig Lan'ın etrafında bir daire çizerek vücudunun kıvrımlarını inceledi. "Eh, kimse bilemez. Elmas gibi bir şey. Eğer bu göreve karşı çıkıyorsanız, sevgili kardeşim, onun sorumluluğunu seve seve üstlenebilirim."

"Sana izin vermeyi düşünüyorum. Bu ona ders olur."

Solveig, şimdi Lan'ın arkasında, onun bakışlarını göremeyeceği ama duyabileceğinden emin olduğu bir yerde, "Bunu bir gün yapabilirim," diye düşündü. "Babamın güzel midillilerinden birini ahırından çalmayalı yıllar oldu. Küçük Fransız kızı, hani şu."

"Mmm."

"Onu baştan çıkardım," diye itiraf etti Solveig, tekrar dönüp Lan'a gülümseyerek. "Aslında bir aydır onu baştan çıkarıyordum. Küçük bakışlar, küçük gülümsemeler. Aşk notları, bilirsiniz işte... gözleriniz, dudaklarınız, bir canavarın kaba pençesindeki kremsi göğsünüz. Sarayda dolaşiyor, gölgeli odalarda benimle buluşuyor, yatağına gitmeden önce soğuk öpücükler çalıyordu."

"Babamın kafası çok karıştıktı," diyor Batuuli. "Onun arkadaşlığını bu kadar hevesle ararken, kucağına bu kadar isteksizce nasıl katlanabildiğini bir türlü anlayamıyordu."

Solveig mütevazı bir selamla, "Ama tabii ki peşinde olduğu benim arkadaşlığımı," dedi. "Ve babamın yanında nadiren bulunmaya özen gösterdim, böylece onu ne kadar çok kendi tarafıma çekersem, babam da onu o kadar çok kendi tarafına çektiğini düşünecekti. Ve onu bir kenara atmasından korktuğu için böyle düşünmesine izin vermek zorunda kaldı."

"Ve sen," dedi Batuuli gülümseyerek azarlayarak. "Seni bu kadar çelişkili görmesine izin verdin!"

"Sevgili babama kendi fahişesiyle nasıl ihanet edebilirim?" Solveig sordu, sonra Lan'a göz kırptı. "Onu baştan çıkarmanın en eğlenceli yanı, beni baştan çıkardığını düşünmesini sağlamaktı."

Batuuli tsked. "Ve sen de ona izin verdin."

"Tabii ki ona izin verdim! Babamın odasına doğru mutsuz bir şekilde yürürken yolunu kestim ve öfkeli bir tutkuyla onu kendime çektim. Bana güvendi," dedi gülerek. "Ah, kör, aptal aşk! Hiç korkusu yoktu. Biz eril cinsiyetin üreme eylemiyle alay etmek için kullanmak zorunda kaldığı aygıtlar çok korkutucu olabiliyor-"

"Ve ölümcül," diye araya girdi Batuuli.

"Ve ölümcül," diye kabul etti. "Özellikle de benim koleksiyonumdakiler, ama onun hiç korkusu yoktu. Senin gibi," dedi Lan'a, çenesini gıdıklamak için uzanarak. "Ama onu parça parça kırdım. Sonunda ağlamıyordu bile. Orada öylece yattı, ona istediğim gibi poz vermeme izin verdi ve bitmesini bekledi. Onu bağlı ve yayılmış halde bıraktım ve babama onu nerede bulabileceğini bildirdim."

"Ona ne oldu?" Lan sordu.

"Oh, bilmiyorum. Babam onu temizledi ve ondan kurtuldu sanırım. Merak ediyorsanız, hayır, bana bu konuda hiçbir şey söylemedi." Dramatik bir şekilde kaşlarını çatmayı denedi ama yüzünde, takındığı kibirli tavrın altından kalkamayacak kadar büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Onun sürekli affetmesi kadar etkili bir ceza yoktur. Ah, pekâlâ. Sevgili kardeşim! Her zamanki gibi keyifli bir ziyaret daha." Ellerini sıkmak için yanına gitti ve hiç de kardeşçe olmayan bir tavırla onu öptü.

Lan'ı rahatsız etmek için oynadıkları çok açıktı ama aynı zamanda başarılıydı da. Kendini duvar kağıdına bakarken ve çıkardıkları ıslak seslere kulaklarını tıkarken buldu ve muhtemelen *gerçekten* akraba olmadıklarını kendine hatırlattı. Ve her neyse, onlar ölüydü. Ölülerin kendi ahlak anlayışları vardı.

"Ve sen." Solveig dönüp Lan'ın kalçasını okşadı ve kışını dostça sıktı. "Şimdilik hoşça kal, ama buraya benim mülküm olarak geldin sevgili şey, ve onun seni ne zaman ve nasıl bulmasını istediğime karar verir vermez mülkiyet haklarımı kullanacağım."

Bunu söyledikten sonra gitti ve Lan bunu daha çok kapının açılıp kapanma sesinden anladı. Geriye dönüp baktığında Batuuli'nin bir kanepenin üzerine örtünmüş -ya da örtünmüştü- ve gözlerini tavana dikmiş baktığını gördü. Uçuşan elbisesinin üst kısmı sıyrılarak sol göğsünü ortaya çıkarmıştı. Meme ucu küçük ve sivriydi ve Solveig'in ağzından hâlâ ıslaktı. Arkasındaki pencerede bir tavus kuşu ya da ayaklarının dibinde yatan bir panter olması gereken türden bir tabloya benziyordu.

Dakikalar geçti, ara sıra bir mızrakçının kısık iniltisi dışında hiçbir şey kesintiye uğramadı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Lan sonunda sordu.

Batuuli bir elini gözlerinin üzerine koydu ve nazıkçe masaj yaptı.

Lan'ın öfkesi bir çentik attı. "Biliyor musun, bu seni şok edebilir ama ben de burada olmak istemiyorum."

"O zaman git. Peşinden gelmeyeceğim. Olduğunuz gibi babama gidin. Seni yine de kabul edeceğini düşünüyor musun? Dürüst olmak gerekirse, sence almalı mı?" Batuuli bekledi, sonra aniden doğruldu ve çelik gibi bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "O böyle biri olduğu için, senin gibi pis bir paçavra torbasından daha iyisini hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Ama tüm yaşayanların ve ölülerin efendisi olan O'na yıkanmamış bedeninizi sunarken tam da bunu söylüyorsunuz. Sen onun

En küçük bir çabayı ya da ilgiyi bile hak ediyor. Onunla yatıp kalkmaya, yatağını varlığınızla şereflendirmeye tenezzül edenin siz olduğunuzu ve onun da buna minnettar olması gerektiğini söylüyorsunuz. Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Hayır mı dedin? Ama burada olmak istemiyorsun! Ve kesinlikle, burada olmak zorunda değilsin, o yüzden defol, sıcakkanlı! Çık dışarı ve ona git!"

Batuuli koltuktan ona baktı. Lan gözlerini kaçırdı. "Benden kalmana izin vermemi iste."

"Lütfen izin ver-"

"Seni babanın yatağına hazırlamamı iste." "Lütfen hazırla-"

"Bana babamın fahişesi olmak istediğini söyle."

Lan'ın çenesi sıkıştı.

Batuuli bekledi, sonra sözünü esirgemedi ayağa kalktı ve evin kapısını açtı.

Salo

n. "Onun fahişesi olmak istiyorum."

"Daha yüksek sesle."

Lan pencereleri temizlemekle meşgul bir hizmetçi ve iki hizmetçi görebiliyordu.

Devriye gezen mızraklı askerler. Batuuli de onları görebiliyordu ve Lan tereddüt edince sakince, "Daha yüksek sesle dedim. Seni ele geçirdiğinde, canı ne zaman ve nerede isterse o zaman ele geçirecek. Utangaç olmak sana hizmet etmeyecektir. Eğer isterse seni yemek salonunda, tüm saray halkının önünde becerir ve senin inlemelerini duymak ve onu emdiğini hissetmek isteyecektir."

"Onun fahişesi olmak istiyorum!"

Hizmetçi etrafına bakındı, doğrudan ona baktı.

"Ve seni bana gönderdi çünkü?" Batuuli sordu.

"Yıkanmam gerekiyor."

"Hangisi seni yapar?"

Lan'ın yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Pis bir fahişe."

"Daha yüksek sesle."

"Ben pis bir fahişeyim!"

Batuuli kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "İnsanın meydan okuması buraya kadarmış. Bana burada olmak istemediğini bir kez daha söyle ve lütfen inan, gittiğini göreceğim. 'Bu seni şok edebilir,' diye taklit etti, Lan'ın kuzeyli aksanını abartarak ve sözlerine hödük bir hava katarak. "Şok mu?"

Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Hepiniz yelelerinizi savurarak ve toynaklarınızı vurarak geliyorsunuz ve hepiniz iyi eyerlenmiş olarak gidiyorsunuz. Sizin türünüzü *sürüler* halinde gördüm."

Lan'a takip etmesi için parmağını sallayarak diğer kapıya gitti ve onu açtı. Dışarıdaki oda ilkinden daha büyük ve aydınlıktı; hizmetkârları ve saray mensupları donmuş bir halde onun dönüşünü bekliyorlardı.

Batuuli, Lan'a doğru el sallayarak, "Bunu al ve temizlet," diye emretti.

"Emredersiniz leydim." Yumuşak, serin eller Lan'ın kollarını kavradı, herhangi bir muhafızınki kadar kişiliksiz ve hareketsizdi. "Kıyafetleri yıkatayım mı?"

"Bunlar giysi mi?" diye sordu saraylılardan biri, burnunun dibinde parfümlü bir mendil gezdirerek.

Bir diğeri, "Kamu sağlığı açısından yakılmaları gerekir," dedi.

Leydi Batuuli soğukkanlılıkla, "Babamın oyuncaklarına hakaret etmek sizi tehlikeye atar," dedi. "Sırf burada konuştuğunuz için sözlerinizin gizli tutulacağını sanmayın. Benim sadık hizmetkârlarım yok. Hepsi onun."

Lan'ın götürülürken attığı adımlar, ardından gelen sessizlikte rahatsız edici derecede gürültülüydü ama daha odadan çıkmadan Leydi Batuuli sessizliği tekrar bozdu.

"Defolun, hepiniz. Aptallar. Magpies. Çıkın dışarı! Hayır, sen değil!" Lan'ı tutan hizmetkârlar onu serbest bırakıp eğilerek uzaklaşmaya başlayınca kadın terslendi. "Siz işinize bakın."

Lan bembeyaz bir odaya götürüldü, daha önce gördüğü her şeyden daha beyazdı, taze kardan bile daha beyazdı ama bu temiz bir beyazlıktan ziyade soğuk bir beyazlıktı. Kristaller, vazolar ve ışıltılı kenarlarla elbette gösterişliydi ama tuhaf ve dokunulmazdı. Dönüp beklenmedik bir şekilde duvara üç panel halinde asılmış bir aynayla karşılaşana kadar gözleri bir türlü aydınlık bir yer bulamadı. Sadece parlak metalden değil, gerçek aynalardı bunlar; kenarları beyaz ve altınla işlenmiş, ağaçlar ve geyiklerle dolu bir nehrin üç parçadan oluşan tek bir resmini oluşturuyorlardı. Lan bu aynalarda kendini o kadar canlı görüyordu ki, ayna olduğunu bilse bile ilk başta başka bir insana baktığını sanmıştı.

Bir kadın gördü, kendisinden çok daha yaşlı, kendisiyle sadece yüzeysel benzerlikleri olan bir kadın. Yıkanırsa koyu bal rengine dönüşecek kirli kahverengi saçlar; çökmüş gözler

Nerede olduğuna bağlı olarak yeşil veya mavi olabilirdi (elektrik ışıklarıyla aydınlatılan bu beyaz odada griydi); yüksek elmacık kemiklerine gereksiz bir derinlik katmak için kir lekeleri ve ona renk vermek için rüzgârıa çatlamış lekeleri olan soluk, ince kemikli bir yüz. Başka bir zaman ve mekânda güzel bir yüz olabilirdi. Burada, Haven'da, sıkıcılığın ta kendisiydi ve Lan yansımasının bakışlarını uzun süre karşılayamayacak kadar doğrudan, çok bilmiş buldu.

Odanın amacını tahmin edemiyordu, belki de sadece güzel görünmek dışında, ki buranın Azrail'in sarayı olduğu düşünülürse bu da ihtimal dışı değildi, ama buraya sadece görmekten daha iyi bir sebep için getirilmiş olmalıydı. Bir köşede derin bir çukur vardı, odanın en tanınmış özelliği buydu ve Lan'ın amacı da buydu ama hizmetçilerden biri su akıtmaya başlayana kadar bunu tam olarak anlamamıştı. Yıkanması gerekiyordu. Sadece keselenmeyecek ya da yıkanması için bir leğen verilmeyecekti, yıkanacaktı ve eğer bu yeterince anlamsız değilse, bu odanın tamamı sadece banyoya ev sahipliği yapmak için inşa edilmişti.

"Görünüşünüze bakılırsa size babamın ölüm bahçesini gösterdiğimi sanırdınız." Leydi Batuuli onun yanından geçerek duvar kenarındaki yastıklı banka oturdu. "Enfes değil mi? Göz kamaştırıcı? İlham verici değil mi? Hadi, bana daha önce duymadığım bir üstünlük belirt ve bir bisküvi al."

"Bu bir israf."

"Gerçekten de öyle. Ne kadar pragmatik bir zihne sahipsiniz, bunu takdir etmelisiniz." Leydi Batuuli elini uzattı. İçine yivli bir kadeh şarap kondu. Bir yudum aldı, sonra elini açtı ve bardağın düşüp parçalanmasına ve odanın beyazlığını kan kırmızısı bir şarap havuzuyla lekelemesine izin verdi. "Bunu babamın fiziksel boyutlar kazandırılmış kibri olarak düşünmeye başladım," dedi hizmetkârları ayrılırken - bazıları Lan'ı hazırlamaya devam ederken, diğerleri de şarap ve kırık camları temizlemek için. "Haven'da hepimizi aynası yaptı. Ve maskelerini. Ama bu oldukça kaba bir gözlem, bu yüzden bisküvi almayacaksınız."

Lan, banyonun dolmasını izlemek için arkasını döndü.

"Sanırım daha medeni süslemeler sizin gibi yetişmiş biri için oldukça bunaltıcı, ama en azından benim hatırım için kayıtsızmış gibi davranabilirsiniz. Siz basit insanların böyle bir ortamda durup sıcak su musluğuna baktığını görmenin ne kadar can sıkıcı olduğunu hayal bile edemezsiniz. Bu kadar yeter," dedi Batuuli el sallayarak. "Onu soyun."

Hizmetçilerden biri suyun akışını başladığı gibi sihirli bir şekilde durdurdu ve diğer ikisi hemen harekete geçti.

Lan iki eliyle gömleğinin önünü tutarak hızla geri çekildi. "Yardıma ihtiyacım yok!"

Batuuli içini çekti ve "Eğer onları çıkarmayacaksa, kesip atın" dedi.

"Kıyafetlerimi kesemezsin!"

"Kıyafetlerin mi?" Batuuli başını ancak babasının asitli bir taklidi olabilecek şekilde eğdi. "Ben senin ellerinden bahsediyordum."

Lan onun bunu kastetmediğinden oldukça emindi... ama gömleğini bıraktı ve diğerlerinin onu soymasına izin verdi.

Batuuli bakışlarını kasıtlı olarak aşağı indirdi ve Lan'ın çıplak vücudunu inceledi. Dudakları büzüldü. "Gerçekten de babamın standartları bir zamanlar olduğu gibi değil... ve zaten hiçbir zaman o kadar yüksek olmadılar. Sence sende ne buluyor?"

"Seks," dedi Lan sıkılmış çenesinin arasından.

"Hayır, hayır. Onun için çok daha cazip seçenekler var... açık diyelim mi? Çok seçici olmayabilir ama canı istediğinde bir fahişeye ihtiyaç duymaz. Burada, Haven'da onun kaprisini bekleyen düzinelerce fahişe olmalı, her yıl duvarın dibinde yalvaran yüzlercesi. Açacağı delikleri kendi seçiyor, bu yüzden seninkinde onu cezbeden bir şeyler olmalı. Bunlardan kurtulabilirsin," dedi Lan'ın giysilerini tutan hizmetçiye.

"O zaman ne giymem gerekiyor?"

"Görünüşe göre sizin için uygun müstehcen bir şey bulmaktan mutluyum. Daha doğrusu Ariel öyle. Hadi git," diyerek el salladı ve hizmetçilerinden biri gitti. "Koridorlarda çıplak dolaşmaya zorlanmaktan korkmana gerek yok, tabii uzun süre çıplak kalacağını varsayarsak. Babam bebeklerini giydirmeyi sever."

Lan buna tepki vermemek için kendini zor tuttu -sadece bir kelimeydi, değil mi? Kelimeler önemli değildi ama öyle olmalıydı çünkü Batuuli'nin gülümsemesinde dişler çıkmıştı.

"Ve hepimiz, her zaman doğrudan onlara bakmaya cesaret edemesek bile, babamın tercihlerini hoşgörülle karşılıyoruz. Onun daha çapkın fantezileri konusunda uzman olduğumdan değil. Yakında bu konuda beni bilgilendirebileceğini söyleyebilirim, ama şimdilik sadece seni temiz istediğini bilmek ikimiz için de yeterli." Davetkâr bir şekilde banyoyu işaret etti.

Lan ona baktı. Bir yerde hiç görmediği kadar temiz su vardı, Norwood'daki tüm şeftalileri satın almaya yetecek kadar... ve tüm insanları da.

Göz ucuyla Batuuli'nin hizmetçilerine işaret ettiğini gördü ama onların kendisini zorla banyoya sokmalarını beklemedi. Kendi başına içeri girdi. Sıcaktı, rahatsız edici derecede. Sorun değildi. Biraz acıması gerekirdi. Yanmalıydı. Lan durdu ve teninin haşlanmış bir pembeye dönüşmesini neredeyse gurur verici bir hisle izledi, en azından hizmetçiler onunla birlikte banyoya girene kadar. Onlar da çıplaktı ama sıcaktan etkilenmiyorlardı, muhtemelen sadece bu amaçla kullanılan testilerden su alıp Lan'ın başından, sırtından ve göğüslerinden aşağı döktüler. "Artık bu suyu kimse içmeyecek," diye düşündü, etrafındaki suyun renginin değişmesini izlerken ve sonra daha da huzursuz olarak, "Bu su asla içmek için değildi," diye düşündü.

"Bundan hiç hoşlanmıyorsunuz," diye gözlemledi

Leydi Batuuli. "Buna alışık değilim."

"Kısa bir süreliğine de olsa tercih ettiği sıcakkanlıklar, her zaman aksini iddia etmeye çalışsalar da, buna asla alışkın değiller. Şimdiye kadar yüzlercesini gördüm, tüm boyaları ve kostümleriyle, onlara gülenlerle birlikte gülüyorlar. Sen, kendisiyle alay edildiğini biliyormuş gibi görünen ilk kişisin," diye ekledi düşünceli bir tavırla. "Ama sonra, onun için hazırlamak zorunda kaldığım ilk kişisin. Belki de hepsi şüphelerini çıplak ve savunmasız olduklarında göstermişlerdir."

Şimdi süngerler getirildi, Lan'ın uzuvları boyunca hafifçe ovuldu ve geçtikleri yerlerde yumuşak, hoş kokulu köpükten hoş olmayan bir kayganlık bıraktılar. Sabun mu? Belki, ama Norwood'da odun küllerinden ve işlenmiş yağdan yapılan, aşındırdığı deriyi çatlatan ve hassaslaştıran sabun keklerine hiç benzemiyordu... ve pek temiz de sayılmazdı.

"Seni neden bana gönderdi?" Leydi Batuuli sordu. "O mu söyledi Sen?"

"Sadece bunun seni eğlendireceğini düşündü."

"Beni eğlendirmek mi? Seninle ne yapacağımı sanıyor? Eminim Eğer eğitime ihtiyacın olduğunu düşünseydi seni kardeşime gönderirdi."

"İhtiyacım yok."

"En iyi yargıç siz değilsiniz. Serafina orada-" Hizmetçilerden biri Leydi Batuuli'nin sabırsız el sallamasına karşılık olarak belirsiz bir selam verdi. "-kadınların zevkleri için zekice bir dili olduğunu düşünüyor, ama en iyi halinde bile sıkıcı ve dikkat dağıtıcı... ve ben nadiren onun en iyisine sahip olacak kadar şanslıyım."

Hizmetçi hiçbir şey söylemedi ama Lan'ın kalçasını ovalarken elleri kenetlendi.

"Sevgili kardeşim gibi beni de yeşim taşı sanabilirsiniz ama değilim. Neredeyse bir çileciyim." Batuuli Hanım banka uzandı, ellerini düz karnının üzerinde birleştirdi ve tavanı inceledi. "İsterseniz bunu kanıtlayabilirim."

"Bir münzevi olduğunu mu?"

"Şu Serafina bir eşeğin yalayabileceğinden daha az yalıyor. Ve sonuçta, her yerde yıkanmanız gerekir." "Hayır.

Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," diye taklit etti Batuuli. "Ne kadar görgülü. Ona 'Lord Azrail' dediniz. Lütfen ve teşekkür ederim ve bu arada ölümcül öfkenizin telafi edilmesini talep ediyorum." Başını çevirip Lan'a baktı ve sırtıttı. "Gerçekten pes edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Beni dışarı atmadı."

"Ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Batuuli tekrar tavana baktı. "İstediğin şeyi sana asla vermeyecek. Asla. Ama onun ağırlığını sırtında taşıyabildiğin sürece onu ikna edebileceğini düşünmene izin verecek. Sonrasında da Haven'da her zaman bir yerin olacak. Hâlâ eğlenebilecekken hiçbir oyuncağını atmaz. Ve o bir yeşim taşı da değil." Bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle, "Eğlencelerinin tadını çıkarıyor," dedi.

Hizmetçiler banyoyu boşalttılar ama Lan'ı banyonun ortasında ayakta tuttular, böylece vücudunu yapışkan kâğıtla kaplayıp ayak bileklerinden başlayıp yukarıya doğru şeritler halinde koparabileceklerdi. Lan, kâğıttan daha fazlasını alıp götürdüklerini, bacaklarını bir çocuğunki kadar tüysüz ve pürüzsüz bıraktıklarını gördü. Uyluklarında da durmadılar, bacaklarını iyice açarak kasıklarını da aldılar, sonra koltuk altlarını ve son olarak da ön kollarını, ki Lan'a göre bu utanç verici derecede gereksizdi, çünkü oradaki birkaç kıl gözle görülebilecek kadar belirgin değildi. Kağıtları ve yapışkan kabı kaldırdıklarında her şeyin bittiğini düşündü ama sadece yeni bir banyo yaptılar. Bu kez Lan, saçları dikkatle temizlenip taranırken, boynuna kadar suya batmış halde oturmak zorunda kaldı. Lan onu makul ölçüde kısa tuttu ve her iki taraftan da bir ya da iki çekişten fazlasına ihtiyaç duymayacağını düşündü, ama yine de iki hizmetçi ve her biri tamamen durulanmadan önce tam olarak işlenmesi gereken sabunlar, kremler ve yağlardan oluşan bir ritüel alayı aldı. Tüm bu uzun süre boyunca Leydi Batuuli hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

İnsanlar hâlâ böyle şeyler yaparken, gömülmek için dışarı çıkarlardı. Sessizlik, beyazlık ve su bir araya gelip Lan'ın içini kemirmeye başladı, ta ki bir şey söylemek zorunda kalana kadar, aptalca bir şey bile olsa, sadece buna bir son vermek için.

"Eğer bir istekte bulunsaydınız, bu isteğinizi yerine getirir miydi?"

Altı hizmetçi de bir an durup ona baktı ama Leydi Batuuli aynı alçak sesle, kıpırtısız bir şekilde, "Belki," demekle yetindi. "Ama bundan umutlanmayın, çünkü ondan hiçbir şey istemeyeceğim. Ne kendi iyiliğimi ne de sizin iyiliğinizi."

"Neden olmasın?"

"Bu hayatta kendime ait hiçbir şeyim yok. Ne evim, ne ailem, hatta ne de adım... Sadece nefretim. Ve eğer bu benim tek varlığım olacaksa, ona sahip olabilir, çünkü ben onun varlığımı. Her şeye sahip olabilir ve umarım her yutkunuşunda boğulur. Söyle bana..." Batuuli yan yattı ve elini banyonun dudağında gezdirerek suyun sıcaklığını test etti. "Ondan nefret ettiğimi biliyor mu?"

"Evet."

"Ne kadar korkusuz olmalısın," dedi Batuuli. "Onu cezbedecek bir özellik olduğunu sanmıyorum. Yani ondan nefret ettiğimi biliyor... ama yine de beni tutuyor. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Artık hizmetçilerimden biri gibi cevap veriyorsun. O kadar korkusuz değilsin." "Çocuklarını seviyor."

"Ha! Bu dört kelimenin içinde binlerce yalan var! Buna inanıyor musunuz? Gerçekten?"

"Evet."

Batuuli'nin çarpık gülümsemesi kaşlarını çatarak soldu. Doğrulup oturdu, parmakları eklemleri solana kadar sıranın kenarına kıvrıldı. "O zaman sen bir aptalsın. O hiçbir şeyi sevmez. Bizi bu hale getiren sadece onun kaprisiydi... hayat olmayan bu şeye... ve eğer beni seçmesine neden olan şeyin ne olduğunu anlasaydım, onu değiştirir, yok eder, beni çaldığı karanlığa geri göndermeye zorlardım."

Lan ağzını açtı ama hizmetçilerden biri o anı kafasına su dökmek için seçti ve tükürmeyi bitirip gözlerini temizlediğinde, aklından geçenleri söylememesi gerektiğini daha iyi biliyordu.

Batuuli izliyordu. Gözleri yarı kapalıydı, bu da sanki hiç beyazları yokmuş, sadece boş yuvalarmış gibi görünmelerine neden oluyordu. "Sen

Sanırım görünüşümden bahsetmek üzereydi," diye mırıldandı. "Beni güzelliğim için seçtiğini söyledi. Sanırım *o* kelimenin kafanızda dolaştığını gördüm."

Lan omuz silkti ve başını sallayarak kabul etti. "Çok mu güzelim o zaman?"

Hizmetkârları takdirle onaylar gibi mırıldandılar ama Lan sadece şaşkın bir ifadeyle, "Öyle olduğunu biliyorsun," demekle yetindi.

"Evet. Biliyorum. Ve biliyorum ki, onun yaptığı gibi maskeli gitmek zorunda kalana kadar bu yüzü bozabilirim. Ama ne amaçla? Kendimi bir grotesk, bir gargoye haline getirebilirim... ve o sadece beni onarır ve devam eder... sanki hiçbir şey yapmamışım gibi."

"Seni onarmak da ne demek?"

"Ben ne diyorsam o. Ölü et, babamın ellerinde çamurdan farksızdır. Bir dokunuşuyla en kötü yaraları bile iyileştirebilir." Batuuli bakışlarını Lan'a doğru çevirdi ve gülümsedi. "Öyleyse neden kendi yarasını bu kadar dramatik bir şekilde sarmayı seçtiğini merak ediyorsun? Ama o ölmedi. Ne olduğunu bilmiyorum ama ölmedi. Yara izleriyle yaşamaktan başka seçeneği yok. Bu onu üzüyor," diye ekledi acı bir zevkle. "Bazen sırf ona ne yapacağını görmek için kendimi kesmem gerektiğini düşünüyorum. Tehya'yı tanıyor musun?"

"Onu gördüm."

"Arada bir fark var, değil mi? İş oraya gelirse, Tehya'yı kimsenin tanıdığını sanmıyorum. Her neyse, arada sırada kendini sakatlıyor," dedi Batuuli diğer sözlerini geçiştirmek için el sallayarak. "Ama onu iyileştiriyor. Yapacağını da biliyor, o yüzden neden yaptığını bilmiyorum. Zevk için değil, nefretten de değil. Neredeyse... neredeyse onunla bir tür konuşma. Sanki sadece onun duyabileceği bir şey söylüyormuş gibi, ama bunu kelimeler yerine bıçaklarla yapıyor."

"Deli mi bu?" Lan, yemek salonundaki masasında tek başına gördüğü kadını, onun ürkütücü durgunluğunu ve delici bakışlarını düşünerek sordu.

"Oh, burada hepimiz deliyiz." Batuuli gülümseyerek ona baktı, sonra içini çekti ve başını salladı. "Ziyan. Okumayı bile bilmiyorsun, değil mi?"

Bunu bir suçlamaymış gibi, sanki herkesin yapabileceği bir şeymiş gibi söyledi. "Bunun ne önemi var?" Lan savunmaya geçercesine sordu.

"Bana göre hiç de değil. Senden sıkılacak olan babam."

Hizmetçiler Lan'ın saçıyla işlerini bitirip onu ayağa kaldırdılar. Banyo boşaltıldı. Üzerine son bir sürahi su döküldü, bu seferki şok edici derecede soğuktu ama hemen ardından yumuşak bir beze sarıldı

Öyle ki titremeye bile vakti olmadı. Hizmetçiler onu kuruturken ayakta durdu ve damladı, işlerini engellemek için kollarını bir korkuluğunki gibi uzattı. Kancalı bir bıçakla son bir kez daha ağdanın gözden kaçırdığı tüyler temizlendi ve ardından çiğ cildini yatıştırmak için losyon sürüldü. Batuuli izlerken üç çift el onun üzerinde geziniyor, her sırrına giriyordu.

"Daha iyi görünüyor muyum?" Sessizlik ve bakışlar ağırlaştığında Lan sordu.

Batuuli ayağa kalktı, görünüşe göre içtenlikle kafası karışmıştı. "Neyden sonra?" Lan kızardı. "İçeri girdiğimde yaptığımdan."

"Ah." Batuuli kaşlarını çatarak ve kuşkulu bir ifadeyle ona baktı. "O ne isterse onu yapacaksın. Nasıl görüldüğünü umursadığından bile şüpheliyim. Seni sadece minnettar olman için yıkadı."

"Bunu yapmasına gerek yok," diye mırıldandı Lan, kendine bakarak. Eski dergilerdeki kadınlardan birini görebileceğini düşünmüştü; ne kadar solmuş ya da yırtılmış olursa olsun, resimleri hâlâ bir şişe temiz su ya da bir kase çorbayla takas edilebilirdi, özellikle de kendi vücudu kadar çıplak bir vücudun resimlerini. Onun yerine bir çiftçinin vücudunu gördü; yıpranmış bir deri ve kaslı uzuvlar, tıknaz ve beceriksiz ve pembe üzerine güneşsiz beyazla bantlanmış. "Yeterince minnettarım."

"Doğruyu söylemek gerekirse o da öyle. Bakın, onları şok ettim," dedi hizmetçileri hep birlikte ona bakarken. "Bu artık pek sık olmuyor. Ama bu doğru, biliyorsunuz. Bizi sadece çocukları olarak yetiştirdi çünkü bizi fahişeleri olarak yetiştirmeyi hiç düşünmedi. Sonra savaş, açlıktan ölenler, onun Cenneti... ve o kadın. Yerdeki kan lekeleri henüz yıkanmamıştı ve o kadın oradaydı. "Beni bağışlayın lordum," dedi Batuuli, şimdi tiz, alçak bir sesle, "ve ben de sizin olayım. Ha. Bunda şüpheli bir şey yok, değil mi? Ama onu aldı. Onu kapıdan geçirirken titriyordu. *Titriyordu*. Hayal edebiliyor musun? Kaç bin yıl yaşamış, Dünya'nın kaç çağında yaşamış ve hiç kadın tanımamış? Tanrım, bir babunu sikmek gibi bir şey olmalı."

Üç hizmetçi geri çekildi ve diğer üçü öne çıktı, her biri farklı bir elbise giymişti; biri siyah, biri mavi ve biri de koyu kırmızı.

"Hangisini giymeliyim?" Lan sordu.

"Bunun pek önemli olduğunu sanmıyorum. İçinde uzun süre kalmayacaksın. İlkini fuayede aldı - hayır, siyah olanını değil, insanı ceset gibi gösteriyor. Onlardan yeterince var ve hepimiz odalardayız."

ötesinde, onun homurtularını ve gümbürtüsünü duymamış gibi davranarak. Ve tabii ki sonu kötü bitti," diye iç geçirdi gözlerini devirerek. "İçine girmeye o kadar hevesliydi ki, kadının ona sokacak bir şeyi olabileceğini hiç düşünmedi. Gerçi bunun bir faydası olmadı. O öldürülemez. Hikâyelerde devin her zaman bir zayıflığı, ejderhanın da yumuşak bir pulu vardır ama babam öyle değil. Hepsini bir hiç uğruna yaptı."

"Ondan neden nefret ediyorsun?" Lan açık açık sordu, bacaklarını teker teker kaldırarak elbiseye eşlik eden ayakkabıların, tabii bunlara ayakkabı denebilirse, sığmasını sağladı. Ayakkabılar ayaklarını örten, altın iplik ve siyah kristallerle parıldayan kumaş örtülerden başka bir şey değildi ama Lan'ın fayansların arasındaki olukları hissedebileceği kadar da inceydiler.

"Neden yapmayayım?"

"Hayır, gerçekten. Etrafına bir bak. O-" Mavi önlük başının üzerinden indirilirken Lan kekeleydi. Kollarını kolların arasından geçirip tekrar görebildiğinde, Batuuli o güzel, zehirli gülümsemesiyle onu izliyordu. "Sana her şeyi verdi," diye ısrar etti Lan, yılmadan. "Burada neye sahip olduğunu biliyor musun? Cennet'in dışının nasıl bir yer olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Senden ne aldığını düşünüyorsan, benden daha fazlasını aldı. Çok daha fazlasını." Batuuli'nin gülümsemesi inceldi, kenarlara büründü ama sesi bunları yansıtmıyordu. Sözleri, Lan'ın temiz, tatlı kokulu bedenine yapışan kumaş gibi yumuşaktı. "Bir zamanlar benim de bir hayatım vardı. Bir evim. Ailem, arkadaşlarım, belki sevgililerim. Beni her şeyden mahrum etti. Beni hafızasız büyüttü. Bana bildiğim tek ismi verdi, konuştuğum tek dili öğretti. Bu yaratığa, bu hayat hırsızına baba demek zorundayım, benden ne aldığını bilmeden, sadece aldığını bilerek. Daha sıkı," dedi Lan'ın korsajını bağlayan hizmetçiye, öyle ki Lan'ın bir sonraki nefesi şaşkınlık dolu bir öksürük oldu. "Ama onu bir zamanlar sevmiştim, biliyorsun," diye devam etti Batuuli. "Nedenini biliyor musun?"

Bekliyordu, bu yüzden Lan cevap vermek zorundaydı, sadece başını çılgınca, nefessiz bir şekilde sallamak olsa bile.

"Çünkü yapmak zorundaydım. Çünkü o kendini bizim tüm dünyamız yapmıştı ve biz daha iyisini bilmiyorduk. Bir süreliğine. Söyle bana, Norwood'da mutlu muydun?" diye sordu. "Dünyanın yıkıntıları arasında ağaçlarına bakarken mutlu muydun?"

Lan hiçbir şey söylemedi. Hizmetçiler onun boynunu narin zincirlerle sardılar ve dağınık saçlarını ışıltılı taraklarla tutturdular.

Batuuli sanki Lan cevap vermiş gibi başını salladı. "Çünkü daha iyisini bilmiyordun. Ancak ne kaybettiğini gördükten sonra özlemeyi düşündün."

o. Benim için neden farklı olsun ki? Buna sahip olduğum için mi?" Onları yutan beyaz odaya küçümseyerek el salladı. "Bu güzel kafes? Bu güzel prangalar? Bunlara sahip olduğum için kaybettiklerim için yas tutmayı hak etmediğimi mi düşünüyorsun? Ya da bunları benden alan kişiden nefret etmeyi?" Batuuli, Lan'ın yüzü boyanırken bekledi, sonra kısa ve keskin bir kahkaha attı ve "Eee? Cevap ver! Yoksa sen de babamın ne düşünmesi gerektiği söylenen köpekleri gibi misin?"

"Bence ondan sadece sana izin verdiği için nefret ediyorsun," dedi Lan ve Batuuli'nin gülümsemesi kayboldu. "Ve bence kalıyorsun çünkü tüm bu nefretin altında, eskiden onu sevdiğini biliyorsun ve kaybettiğin onca şey arasında en çok özlediğin şey bu. Ben böyle düşünüyorum."

Leydi Batuuli'nin çenesi kalktı. Zarifçe ayağa kalktı ve üç hafif, hızlı adımla öne doğru geldi, öpüşebilecekleri kadar yakın durdu. "Ne istersen düşünebilirsin ama ne söylediğine dikkat etsen iyi olur." Her bir kelime Lan'ın dudaklarına çarptı; Batuuli'nin nefesi soğuktu ve belli belirsiz şarap tadındaydı. "Senin zamanın gelip geçecek, sıcakkanlı. Ben ebediyim. Ve çektiğin acıyı yıllarca sürdürebilirim."

"Sen sordun," diye hatırlattı Lan ona.

Batuuli'nin ölü gözleri kısıldı. Bir an sonra gülümsedi. "Ben de öyle yaptım. Ama anlaşılan babamın yatağına girmeye hazırsın, yani konuşacak başka bir şeyimiz yok, değil mi?" Cevap beklemeden, başını çevirmeden, "Celestine" dedi.

Bir hizmetçi öne doğru kıpırdandı. "Leydim."

"Babamın fahişesini alın, nerede olursa olsun fahişeler kullanım için çağrılana kadar beklerler."

"Evet, leydim."

Leydi Batuuli, hizmetçileri etrafında eğilerek uzaklaştı. Lan onu takip etti ama kapıya ulaştığında, Batuuli'nin birçok odasının derinliklerinde kaybolurken sadece peçelerini görebildi. Sadece derisi yüzülmüş ve sakatlanmış mızrakçılar Lan'ın geçişini izlemek için oradaydı ve hiçbiri konuşmadı.

* * *

Bu yüzden beklemek için Kırmızı Oda'ya geri döndük. Ve beklemek. Ve beklemek. Pencereden dışarı bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu; orada ya mor-sarı bulutların gökyüzünde yuvarlanışını ya da muhafızları izleyebilirdi.

saray arazisinde devriye geziyordu. Bulunduğu yüksek noktadan Haven'ın yüksek surlarına kadar her yeri görebiliyordu ama uzaktaki sokaklarda hiçbir hareket yoktu. Bu büyüklükteki bir şehri canlı tutmak için gerekli olması gereken tüm temel işler, artık ölülerin elinde olduğu için hafif bakım işlerine indirgenmişti. Azrail'in büyük ziyafetleri olabilirdi ama Haven'ın geri kalan sakinlerinin yemek yemeye ve dolayısıyla yemek pişirmeye, çiftçilik yapmaya, hayvan yetiştirmeye ya da pazar işletmeye ihtiyacı yoktu. Onun yönetimi altında ticaret ve dolayısıyla ekonomi de yoktu; ne şirketler, ne bankalar, ne yatırım yapılacak gelecek pazarlar ne de analiz edilecek geçmiş getiriler. Haven'da hâlâ para kullanıldığından bile emin değildi. Hastalık yoktu; hastanelere ihtiyaçları yoktu. Tek kanun onun kanunuydu; ne parlamento, ne avukatlar, ne de polis vardı. Yükselişten sonra gazeteler ve televizyon bir süre aksamıştı ama bunlar da birer birer durdu ve şimdi ne radyo, ne film, ne de dergi vardı. Lan ölülerin sıkılıp sıkılmadığını ya da yapacak bir şeyleri olmadığının farkında olup olmadıklarını merak ediyordu. Burada beklerken, onları, binlercesini, temiz, aydınlık evlerinde hareketsiz dururken, pencerelerden ya da duvarlardan dışarı ya da sadece boşluğa bakarken, kendilerine ihtiyaç duyulana kadar zamanı ölçmeden geçirirken hayal etmek çok kolaydı.

Ne bu kadar sabırlı ne de bu kadar hareketsiz olabilirdi. Kesileceğini hisseden bir keçi gibi volta atarak, ayakta durup Haven sakinlerinin çalışmayan hallerini hayal ettiği pencereden, kendini oturmaya ve ellerini elbisesinden ya da saçlarından uzak tutmaya zorladığı yatağa gidip geldi. Azrail'i düşünmeye, söyleyeceklerini planlamaya ya da en azından sınırlı sayıdaki cinsel iyiliklerinden hangisinin onun onayını kazanacağına karar vermeye çalıştı ama düşünceleri bir şekilde Batuuli'nin odasına geri dönüyordu.

Solveig, onu pistte dans ettiriyor. Sırıtarak onun kışını sıkın eli. Kendisini baştan çıkardığını düşünen o küçük Fransız kızdan bahsederken parlayan gözleri. Batuuli'nin göğsündeki ıslak iz. Aparatlar.

Bir kuyuya düşüp en dipten yukarı bakarsanız, öğle vakti bile yıldızları görebileceğinizi söylediklerini duymuştu. Lan o kadar büyük bir kuyunun içindeydi ki yıldızları bile göremiyordu.

Norwood'dan buraya gelmeyi düşünerek ayrılmıştı ama onunla buluşup küçük bir direniş göstermenin ötesinde başka bir planı yoktu. Onun Yiyenlerin ölmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Norwood'dan ayrılırken bunu bilmeseydi bile (ama biliyordu), onun salonunda ilk kez durduğu ve insanlık dışı bakışlarının üzerinde gezindiğini hissettiği andan itibaren biliyordu. Ona kur yapmak sadece kaçınılmaz sonu uzatıyordu. Onu eğlendirdiği sürece onunla oynayacaktı.

ve sonra her şey bitecekti, son umudu dışında hiçbir şey bitmeyecekti, hiçbir şey değişmeyecekti.

Ağladı. Birazcık. Sonra durdu çünkü adam onu çağırdığında gözlerinin kızarmış ve şişmiş olmasını istemiyordu. Sonra pencereye geri döndü çünkü gerçekten yapacak başka ne vardı ki?

Gölgeler uzadı. Gün batmaya başladı. Haven'ın ışıkları yavaş yavaş, ısıltılı dalgalar halinde yanıyordu ama Kırmızı Oda'da öyle değildi. Hava karardıkça soğuk daha da şiddetlendi ve Lan'ın elbisesi soğuğa karşı dayanıklı değildi. Isınmak için yürüdü, pencereden ve ince eteğinin altından esen rüzgârdan saklanmak için nâfile bir çabayla kendine sarıldı. Yeni tıraş olmuş teni her esintide karıncalanıyor, soğuğa karşı aşırı hassaslaşıyordu. Onun soğuşunu da bu kadar yoğun hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

O an içini kaplayan ürpertinin, o anki durumla hiçbir ilgisi yoktu. Rüzgar.

Sonunda merdivenlerde botların sesini duydu. Lan el yordamıyla Neredeyse tamamen karanlıkta kapıyı açan güvenlik görevlisi, işe yaramaz güzel ayakkabılarının üzerine kapıyı açtığı anda ayak parmağına bir darbe aldı, böylece selamlaması patlayıcı bir "Kahretsin!" oldu.

Bekçi irkildi, sonra güzel dudaklarını birbirine kenetledi ve ayağa kalktı bir kenara.

"Ne?" Lan ters ters bakarak topallaya topallaya yanından geçti. "Sen kaba olduğumu zaten biliyordum." Cevap vermedi.

Aşağı indiler ve sarayın loş koridorlarına çıktılar, Lan burada neredeyse hemen bir cam bölmedeki yansımasıyla karşılaştı.

Elbette korsajın dar olduğunu biliyordu -hapiste geçirdiği uzun saatler boyunca gözleri sık sık aşağıya inmiş ve bu kostümün içinde dağ gibi olmuş göğüslerinin kabarıklığını biraz da hayranlıkla seyretmişti- ama nedense vücudunun nasıl abartılacağını, şehvetli ve hatta ahlaksız hale getirileceğini fark etmemişti. Etekleri her kıvrımına yapışıyor, kalçalarının ve uyluklarının dolgunluğunu parıltılar ve gölgelerle vurguluyordu. Korse, bacaklarının arasını gösteren kaba bir ok gibi önde bir noktaya geliyordu. Banyoda bundan daha az çıplaktı.

Görevli onu fazla nazik olmayan bir şekilde iterek büyülenmesine aniden son verdi. Sersemlemiş bir halde yürüyor, yanından geçtikleri her pencereye, aynaya ve cilalı yüzeye göz atıyordu,

o kadın hala oydu. O boyalı kadın. O çıplak bacaklı, neredeyse çıplak göğüslü kadın.

O yabancı.

Yemek salonuna iki kez gitmiş olmasına rağmen, neredeyse kapının önünden geçip gidiyordu, o kadar dalmıştı ki bu aralıklı ve bir şekilde kendisini kınayan bakışları yakalamaya. Gardiyanı onu kolundan yakalamak zorunda kaldı, bu da yeterince beklenmedik bir şeydi, her ne kadar onu kapıya doğru bir kez daha itmek istemiş olsa da, bunun yerine onu kapıdan içeri fırlattı. Normal şartlar altında kendini yakalayabilirdi ama elbisesinin uzun eteği, yumuşak terlikleri ve o pürüzsüz resmi zemin bir araya gelerek onu yere çarpmasına ve birinin sandalyesine çarpıp elbisesi yayılan bacaklarının etrafına dolanmış ve rüzgârı kesilmiş bir şekilde bir yığın halinde yatmasına neden oldu.

Zarafetinin bu gösterisine tanıklık edecek pek kimse yoktu; bir kez daha Azrail'in kendisi dışında ziyafet masaları boştu, ancak görkemli bir ziyafetin yarı temizlenmiş kalıntıları konukların daha yeni ayrıldığını gösteriyordu. Duvarlar boyunca bolca hizmetkâr vardı; bazıları Lan'ın kalkmasına yardım etmek istercesine öne fırlamış, ancak tahtta belirsiz bakışlar atarak yerlerine geri dönmüşlerdi.

Azrael de ya onu selamlamak için ya da şiddetle girişine şaşırarak ayağa kalkmıştı. Şimdi tekrar yerine oturdu ve sıradan bir pençesini Lan'ın refakatçisine doğrulttu. "Kazığa oturtun onu."

"Lordum," diye kekeledi muhafız, diğer muhafızlar mızrağını almak için öne çıkarken bile. "Bağışlayın... Ben-"

"Ayağım takıldı," dedi Lan, kendini düzeltmek için çabalayarak. Korse eğilmesine izin vermiyor, ayakta durmak gibi basit bir eylemi bile garip bir karmaşaya dönüştürüyordu. "Bu onun hatası değildi."

"Eğer benim merhametim varsa, çocuğum, bu merhamet yaşayanlar ve ölümler adına yalvarabileceğin kadar bol olamaz."

"Ama o yanlış bir şey yapmadı ki!"

"Öyle mi?" Azrail karşı çıktı. "Yaptım mı? Kader istediği yere vurur, hak ettiği yere değil."

"Sen kader değilsin!"

Muhafız kapıya doğru çekilirken Azrael parmaklarını masanın kenarına bir kez vurdu, sonra onları durdurmak için elini kaldırdı. "Öyle olsun," dedi. "Eğer seni minnettar olmaya sevk ediyorsa, ben de merhametli olmaya sevk ediyorum."

Eli tekrar yere düştüğünde, muhafız da yere çarpmadan önce ölmüştü.

Ama elbette, diye düşündü Lan, telaşla, o zaten en başından beri ölüydü. Ona, Azrail'e -Şeytan, Tanrı, Ölüm- baktı ve onun ne olduğunu ne zaman ve nasıl unutabildiğini merak etti.

Onun bakışlarını yakaladı ve maskesinin arkasından gülümsedi. "İşte benim merhametim. Gel. Bana katıl."

Arkasından gelen yumuşak bir kazıma sesi dikkatini çekti. En yakınındaki hizmetliler kirli tabakları temizlemeyi bırakıp cesedi temizlemeye gelmişlerdi. Botları fayansların üzerinde sürükleniyordu. Azrail'in kâhyası koşarak geldi ve diz çökerek onları çıkardı. Zemine sürtünmesinler diye, diye düşündü belli belirsiz, ama gözleri cesedin çıplak ayaklarında sabit kaldı. Onları iki şekilde görebiliyordu: şimdi önünde durdukları gibi yumrulu, yumuşak ve pembe, ve hatırladığı gibi, çizik ve çamurlu.

Bir an için duman ve şeftali kokusu aldı... "Lan."

Etrafına bakındı. Azrail ayağa kalkmış, elini tekrar havaya kaldırmış, kadının kendisine götürülmesi gerekiyorsa bir muhafıza işaret etmeye hazırlanıyordu.

"Burada mı yapacağız?" diye sordu ona doğru yürürken. İlk adım en zoruydu ama kapının kapandığını duyup çıplak ayaklı bedeninin gittiğini anladığında daha da kolaylaştı.

"O mu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bir an onu inceledi, sonra kısa bir kahkaha attı ve elini havada olumsuz bir şekilde gezdirdi. "O," dedi sertçe, "benim özel odamda bekleyecek. Benimle ye."

"Yine mi?"

"Çok uzak olmayan bir geçmişte, günde iki öğünün çok az olduğu düşünülürdü. Norwood'un geçtiğimiz yılki hasadı da pek bereketli olmamış gibi görünüyor," diye ekledi, gözlerini onun üzerinde gezdirerek.

"Korse yüzünden. Ben bu kadar sıska değilim."

"Hiç bu kadar çekişmeli bir barışçı tanımamıştım." Onu o sabah oturduğu sandalyeye doğru işaret etti. Orada temiz bir tabak, yemek dolu birkaç tabak ve dolu bir şişe şarap onu bekliyordu. Kadın şişeyi eline alıp ona baktığında, adam omuz silkti. "En istekli cariyelerim bile benimle ilk gecelerini yumuşatmayı tercih eder. İç. Alınmadım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İçtiğim zaman aptallaşıyorum." Lan şişeyi yere bıraktı, sonra sandalyeyi kaldırdı. Sandalye düşündüğünden çok daha ağırdı. Azrael başını öne eğmiş, gözleri parlayarak onu izlerken, sandalyeyi kürsüye kadar sürükledi ve kısa merdiveni çıkarak kendi tahtının karşısındaki imparatorluk masasına dayadı. Biraz nefes nefese oturdu ve arkasındaki en az bir düzine mızraklının koşan çizmelerini duymuyormuş gibi yaptı.

"Çekişmeli," dedi Azrail gülümseyerek. "Ve varsayımsal."

"Konuşabilmemiz için."

"Ah." Mızrakçılara el salladı ve Lan'ın yemeğini oluşturan birçok tabağı taşımaya gelen bir hizmetkâra işaret etti.

"Buna gerek yok. Bir tabağı paylaşabiliriz, değil mi?"

"Bu olabilir olmak zehirlendi." o dedi, ile bariz Eğlence. "Zaman zaman girişimlerde bulunuluyor."

"Ölürsem beni tekrar dirilteceğine güveniyorum, en azından bana söz verdiğin dinleyicileri bitirecek kadar uzun bir süre."

"Şimdi merhamet kadar şeref de mi kazanmalıyım? Bana duyduğun saygının sonu yok mu? Hadi o zaman. Benimle ye."

"Bu nedir?" diye sordu Lan, bir tür kuşun oyulmuş göğsünden biraz et koparırken. "Tavuk mu?"

"Hawk."

"Şahin yiyebileceğini düşünmemiştim."

"Her şeyi yiyebilirsin." Gözleri maskesinin çukurlarının gölgesinde belli belirsiz parlayarak onun çiğnemesini ve yutkunmasını izledi, sonra tabağının yanındaki çatallardan birini alıp ona uzattı. "Yediğine göre şahini seviyor musun?"

"Bu bir şaka, değil mi? Nasıl favori bir yemeğin olur?"

Gülümsedi.

"Bu şey gibi... en sevdiğim havaya sahip olmak gibi. Bu şeyi kullanmak aptalca görünüyor," diye ekledi çatala kaşlarını çatarak. "Yemeğimi elime alıp normal bir şekilde yiyebilecekken neden çatal kullanmak zorundayım?"

"Amaç ellerinizi temiz tutmaktır."

"Ben sadece-" Lan parmaklarını kot pantolonuna silmeye başladı, ancak bunun yerine giydiği güzel elbiseyi hatırladı. Biraz düşündükten sonra, "Ellerimi yıkayabilirim," dedi. "Daha sonra."

"Yapabilir misin?" Gülümsemesi genişledi, Batuuli'nin banyosunda oturmanın nasıl bir his olduğunu okuyabildiğini ve artık kimsenin

o temiz sudan hiç içmezdi.

"Buna alıŖabilirim sanırım," diye mırıldandı Lan, bir üzüme saplamaya çalıŖırken. Çatalın uçları kayarak düŖtü.

"Kızımı nasıl buldun?"

Lan omuz silkti, hâlâ meyvelerle savaşıyordu. "Muhafızlar beni doğruca ona götürdü." "Şirketine yani."

"Ah." Hem nazik hem de doğru bir cevabı bir araya getirebilmek için bir süre düşünmesi gerekti. "Beni kabul etti."

"Peki ya oğlum? Bana ziyarete geldiği söylendi," dedi onun temkinli bakışlarını yakalayarak.

Bakış.

"Pekala, sanırım. Yakın bir ilişkileri var, değil mi?"

Onlar mı?"

"Eskiden öyleydi," dedi kayıtsızca. "Şimdi sadece bir tane daha beni kışkırtmak için bir araç. Öyle değil. Aslında, birbirlerini gerçekten önemsediklerini düşünseydim, onları kutsardım, ama bu sadece etle ifade edilen karşılıklı bir nefret." Onu izlerken pençesi masanın üzerine üç kez yavaşça vurdu. "Seni de oyunlarına dahil etmek isteyebilirler."

"Evet, karıştıkları son kızı duydum." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Sana anlatmış."

"Buna güldü." Azrail

başka tarafa baktı.

"Ona ne oldu?" Lan sordu.

"Olmasını istediğinden fazlası değil. Böyle güzel bir ortamda böyle kasvetli konulardan daha fazla bahsetmeyeceğim." Şarapçı kıza el salladı ve şişeyi ondan aldı, kendi kadehini doldurdu, içti ve tekrar doldurdu. "Elbiseni beğendin mi?"

Lan, 'Soğuk ve beni bir fahişeye gibi gösteriyor' diye düşündü. Ya da bir tavus kuşuna. Tavuskuşu-fahişeye, belki. Bu korsenin içinde zar zor nefes alabiliyorum ve ayakkabılar çok kaygan. Kolları cızırtılı ve kollarımın altını sıkıştırıyor.

Lan, "İyi, sanırım." dedi.

"Hafif bir övgü," diye düşündü. "Hoşuna gitmedi."

"Sorun değil," diye ısrar etti, bir kez daha çatalına lanet olası bir üzüm almaya çalışıyordu. "Nasıl buldunuz? Asıl soru bu gibi görünüyor."

"Peki ya rengi?"

Lan, çatalının uçları arasına bir üzüm sapı geçirmeyi başardı ve dikkatlice bükerek salkımdan kopardı, ancak hemen düştü ve masanın kenarından sekerek uzaklaştı. "Ne olmuş ona?"

"Rengi beğeniyor musunuz?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çatala ve meyvelere karşı duyduğu hayal kırıklığı ses tonunu belki de akıllıca olandan daha fazla keskinleştirdi. "Nasıl oluyor da favori bir *rengin* oluyor?"

Omuzlarını yuvarladı ve parmaklarını kullanarak bir üzüm kopardı. "Bence sana yakışıyor."

Lan üzümünden vazgeçti ve bir elmayı bıçakladı. "Güzel olabilir ama kumaş çok ince."

"Isınmak için değil."

"O zaman neden ondan bir elbise yapıyorsun?"

"Onu çıkarmanın zevki için. O elbiseyi geçmişte birçok kadının üzerinden çıkarmıştım," diye ekledi, iştahına uygun bir tane bulmak için tatlı tepsisini karıştırırken. "Ama hiçbir zaman, şimdi senin üzerinde gördüğümde hissettiğimi itiraf ettiğim gibi bir beklentiyle değil."

Elmasını beceriksizce dilimler halinde keserken ona tuhaf bir bakış attı. "Bunu bir iltifatmış gibi söylüyorsun."

"Bir tane olması gerekiyordu."

"Beni diğer tüm bebeklerinizle karşılaştırmış olsa bile mi?"

"Hepsi değil, sadece o elbiseyi giymiş olanlar. Ve karşılaştırmada sizi onlardan üstün tuttum, değil mi?"

"Bu da onu takacak bir sonraki kızı benden üstün tutacağın anlamına geliyor."

Başparmağıyla fincanın kenarını yavaşça ileri geri kaşıyarak onun yemesini izledi. "Mücevher takmalısın," dedi sonunda.

Gözlerini devirdi. "İstedğin buysa köpek tasma ve elmas taçtan başka bir şey giymem, ama sırf sen teklif ettin diye kıkırdarak gelmeyeceğim."

"Ah. Ve aramızdaki güveni geliştirmek için yaptığım onca şeyden sonra."

"Evime Revenantlar göndermek ve beni meditasyon bahçenizde zincire vurmak gibi."

"Onları iyi giymişsin." Fincanını ona doğru eğdi, parlayan gözlerinden biri göz kırptı. "Bu da bir iltifattı."

Dudakları kıpırdadı, kendine rağmen gülümsemek istiyordu. Dikkatini çatal ve bıçakla elmasını kesmeye verdi, kendini zorlayarak

Bıçağın etrafından fışkıran berrak suyu kan olarak hayal etmek. Norwood kanamıştı. Bütün dünya Azrail için kanamıştı. O çekici değildi ve bu da akşam yemeği değildi. O düşmandı ve bu bir savaştı.

"Bana bir dinleyici sözü vermiştin," dedi elmasının etini gittikçe daha küçük parçalara ayırarak.

"Ve parası ödendiğinde alacaksın. O zamana kadar, açlıktan ölenlerden bahsetmek yok. Romantik havayı bozuyor."

"Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Bir romantizm mi?"

"Konuyu kabul ediyorum," dedi alaycı bir tavırla, "ama bunun savaşı sona erdirmeye çabası olduğunu düşünmek kadar saçma bir şey olamaz."

"Bu gece yaptığımız şey bu mu? En çok kimin kandırıldığını görmek için yarışıyor muyuz?"

"Hepsi değil, eminim." Bakışlarının kadının elbisesinin ön kısmında belirgin bir zevkle gezinmesine izin verdi. "Muhteşem girişinizle iştahımı bu kadar kabarttıktan sonra bu alçakça bir numara olurdu."

Adamın sadece düştüğü için kendisiyle dalga geçtiğini düşündü ve sonra nihayetinde kalktığı pozisyonu hatırladı - bacaklarını iki yana açmış ve eteklerini beline kadar çekmişti.

Sanki düşünceleri başının üstünde, onun görmesi için havada oynayan eski bir filmmiş gibi, Azrail'in gülümsemesi bir sırıtsa dönüştü ve maskesinin ağzının yarığının ardındaki keskin dişlerin bir ipucunu gösterdi.

"Bir kazaydı," diye mırıldandı, yüzü kızarmıştı ve onun yüzünün kızardığını görmesine izin verdiği için kendine kızgındı.

"Buna inanıyorum ve ne yazık ki doğru, çünkü bu bir komplo olsaydı, kazanan bir komplo olurdu. Ve bir yemeğe aperatifle başlamaktan daha uygun ne olabilir? Son yemeği düşünmekten yemek yiyemiyorum."

"Beni eteğim yukarıdayken yakaladığın için mi? Diğer bebeklerinizden sonra bende daha önce hiç görmediğiniz bir şey mi var?"

"Beni en çok ilgilendiren şey gördüklerim değil, görmediklerim."

Lan çenesini sıktı ve elmasını bıçakladı. "Bana külot vermediler, yoksa giyerdim."

"Beni yanlış
anladınız." "O
zaman ne?"

"Artifice."

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Önemli değil. Yiyin. Yoksa diğer iştahlarımızı doyurmak için ara mı verelim?" "Bu seks konuşması mı?" diye sordu kararsızca.

"Öyle."

"O zaman neden sadece seks demiyorsun? Sende her zaman kadeh, iştah ve yapaylık var. Ne dediğini hiç anlamıyorum."

"Beni becermek için istifa mı ediyorsun?" Kadın irkilerek ona baktı.

Adam, elinde fincan, başı hafifçe eğik bir şekilde ona baktı. "Bu yeterince açık değil miydi?"

"Geleceğimi söyledim. Buradayım, değil mi?"

"Seyirci için. Ve sonuçsuz kaldığında, beni bir kez daha eksik bırakmayı mı seçeceksin? Küçük sohbetlerimizden ne kadar hoşlansam da, bu gece yalnız konuşmakla yetinmeyeceğim. Ne de kendi yatak odamda bir hayvan durumuna düşeceğim. Niyetiniz nedir?"

"Seyircilerim için para ödemek ve sonra bir tane almak."

"Hm." Fincanını düşüncelere daldı, sonra bir kenara koydu. "Cevabımı zaten biliyorsun. Belki de bunu şimdi bitirmek ikimiz için de daha iyi olur."

"Belki de. Duyduğuma göre bir sürü istekli kadının varmış. Benim de Norwood'a dönmek için uzun bir yolum var." Lan çatalını aldı ve bir parça elma daha ısırdı.

Kaşlarını çatarak onun yemesini izledi. "Konuşacağız," dedi uzun uzun. "Ama sana benim açlıktan ölen ölülerimden ya da senin türünün başlattığı savaştan başka bir konu bul."

"Başka bir konu... Senin gibi mi?" "Övgüye ihtiyacım yok."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Senin hakkında konuşabilir miyiz?" "Zorbalığım mı?" diye tahmin etti, gözleri kısılmıştı.

"Sadece sen. Nerelisin?"

Maskesi ona hiçbir duygu göstermiyordu, sadece durgunluk ve bakışlarının sabit parıltısı vardı. "Aslen mi?"

Omuz silkti ve başını salladı.

"Neden?"

"Sadece seni tanımak istiyorum, hepsi bu."

Çenesi sıkıştı ama şöyle dedi: "Doğduğum toprakların bir adı yoktu. Annemin halkının da yoktu. Nerede başladığımı sorarsanız, size sadece buranın güneyini söyleyebilirim."

"Ne kadar güneyde? Bir keresinde biri bana okyanusu göstermişti. Bir harita üzerinde.

Buraya gelmek için onu geçmek zorunda mıydın?"

"Evet, ama gençliğimde okyanusun nerede olduğundan emin değilim. O zamanlar topraklar farklıydı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Zaman'dan önceydi," dedi, kelimeleri bir bıçak gibi ona saplayarak. "Başka anlamsız sorularınız var mı?"

"En sevdiğin renk ne?"

Ağzının sert çizgisi çarpıştı. Bir somun otlu ekmek kırdı ve yarısını ona verdi. "Beyaz."

Bir ısırık almaya başladı, sonra biraz fazla titreyerek pes etti ve önce tereyağladı. "Peki ölümler üzerinde gücün olduğunu ilk ne zaman öğrendin?"

Ona baktı ve hemen yemeğine dalarak uzaklaştı. "Sana ilk anımı anlatmıştım. O zamandı."

"Bu konu hakkında konuşmak seni rahatsız ediyor mu?" "Bu konuda konuşmak için bir neden göremiyorum."

"Burada oturup sessizce birbirimize bakmamız için bir neden göremiyorum." "Steward!" Azrail böğürdü. "Müzişyenler!"

"İnsanların senin hakkında hiçbir şey bilmeden seni yargıladıklarını söyleyip duruyorsun ama sen hakkında konuşmazsan kim seni nasıl tanıyabilir ki-"

"Yeter!" Ekmeğinden arta kalanları tabağın üzerine fırlatan Azrail arkasına yaslandı ve ona ters ters baktı. "Benimle oynadığın bu akılsızca oyun da ne? Bu durgun anıların pisliğini karıştırmanın davanıza yardımcı olacağını nasıl düşünürsünüz? Diplomatlık sanatında çok yeni olduğunun farkındayım ama sen bile benim gazabıma uğramaktansa iyiliğimi kazanmanın çok daha iyi olacağını biliyor olmalısın."

"Kucağına otursam yardımı olur mu?"

Gözleri titredi ve delici yoğunluğunun çoğunu kaybetti. "Ne?"

"Soruları cevaplamak konusunda daha iyi hisseder misin?"

Onlara sorduğumda kucak mı?"

Başını geriye eğdi, sanki onu tamamen odak noktasına getirmek için fazladan santime ihtiyacı varmış gibi.

"Buna takas deniyor," diye açıkladı. "Norwood'da bir şeyleri böyle satın alırız: parça parça."

Tahtını sözsüz bir şekilde geriye çekip kalçalarını hafifçe açmadan önce birkaç saniye boyunca dar gözlerle onu inceledi.

Lan sandalyesinden kalktı ve onun yanına gitti. Adamın uzattığı eli tutarak uzun eteklerini yukarı kaldırdı ve onun üzerine oturdu. Rahat edebilmek için biraz kıpırdanması gerekti, sonunda eteklerini aralarında bir yastık gibi kıvırdı ama arkaya doğru uzunca sarkıttı, böylece odadaki her boş yüzlü hizmetkâr onun altında ne olduğunu bilse bile, en azından çıplak poposu sergilenmiyordu. "Bu nasıl?" diye sordu, test etmek için ileri geri sallanarak.

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Adil bir takas. Çok adil." "O zaman söyle bana," dedi.

Bir elini kızın kalçasına koyarak küçük, yavaş yuvarlanma hareketlerine başladı ve kız da hoşnut bir şekilde devam etti. "Annemin halkı olan insanlar ikimizi de - o ölmüştü, ben de ölmemiştım - kolonilerinin yakınındaki kısa bir uçurumdan aşağı atıldılar. Düşerken etrafımı saran rüzgârı ve ben üzerlerine düşene kadar altımda büyüyen kayaları hatırlıyorum. Taşlık alanda yuvarlanarak ölü annemin karnına doğru yaklaştım. Bunlar benim ilk anlarımdı ve hepsi acı ve dehşet içinde geçti. O günün sıcağı annemin dökülen kanını tenimde pişirmişti. Etinin çürüyen kokusunu alabiliyor, ağzımda ekşiyen tadını alabiliyordum. Tüm dünyam olan rahminin karanlık sıcaklığı gitmişti. Kalbinin ıslak uğultusu, sesinin kısık nağmeleri, hepsi kaybolmuştu. Teselli aramam sizi şaşırtmalı mı?"

Sözlerindeki dehşete rağmen sertleşiyordu. Lan yavaşça ona yaslanırken, arkasında müzisyenler sessizce odaya girip enstrümanlarını aldılar. Seçtikleri melodi yumuşak ve göze batmıyordu; zamanlarını koruyan alçak ritim Lan'ın kalçalarının ritmiyle eşleşiyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı.

"Orada ne kadar süre yattığımı söyleyemem," diye mırıldandı Azrael, gözleri kayarak kapanırken. "Kör edici ışık sonunda karardı ve onunla birlikte soğuk ve bilinmeyen canavarların aç çığlıkları geldi. Tüm korkum basit bir isteğe, annem için sessiz bir çığlığa dönüştü. İçimden aktığını hissettim, vurduğunu ve derine battığını hissettim ve sonra onun altımda titrediğini hissettim. Kolları kalktı-" Azrael'in kendi kolları kalktı, elleri annesinin sırtında serseri bir esinti gibi hafifçe kaydı. "-beni kucaklamak için. Onun öldüğünü bilmiyordum. Gevşek göğsünden emdiğim sütün ağzımda soğuk ve pıhtılaşmış olması umurumda değildi. Sadece onun dokunuşlarında güvende olduğumu biliyordum."

"Tüm bunları nasıl bu kadar net hatırlayabiliyorsun?"

"Ölümsüzlük, beden kadar zihin için de bir lanettir. Ben her şeyi hatırlıyorum. Çürüyen hiçbir parçam yok."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle," dedi, hâlâ gözlerini açmadan. "Yine de bin ya da on bin yıl sonra bunu da hatırlayacağım... üzerimde nasıl hareket ettiğini... ve omzumdaki elinin sıcaklığını..."

Eline baktı, parmaklarını bilinçli bir şekilde büktü. "...ve belki de bu bana bir yankı kadar zevk verebilir.

zaman. Benim hayatım bile acıdan ibaret değil. Annemin ölü göğsünün kaynaklarını tükettiğimde," diye devam etti, "açlığım ve yalnızlığım sonunda doğum yerimde katlandığım acıdan duyduğum korkudan daha güçlü hale geldi. Birbirini izleyen her gecenin soğukunda ve karanlığında, ateşin sıcaklığını ve ışığını hatırladım. Dayanılamayacak kadar korkunç hale geldiğinde, annemin etinin kalkmasına ve yürümesine neden oldum."

"Yine gerçekten hayatta değildi, değil mi?" Lan, adamın tamamen kısıtlanmış uzunluğu boyunca kendini hafifçe ovuşturarak sordu.

"Hayır. O da sizin Yiyen diyebileceğiniz türden biri değildi. O benim ilk çocuğumdu, çocukluk heveslerimin oyncağından biraz daha fazlasıydı. Ona bir akıl verebilecek kadar kendimi eğittiğimde, vücudu benim bile onaramayacağım kadar çürümüştü. Onu biraz pişmanlıkla hatırlıyorum. Keşke onun için daha iyisini yapabilseydim. Ama o benden ve senden çok geride kaldı..." Adamın ellerinden biri aşağı kayarak kadının kıcını kavradı ve ona rahatsız edici bir şekilde Solveig'i hatırlatan bir şekilde yoğurdu, diğeri ise aralarına girerek kadının eteklerinin korumasını aşırp kemer tokasına uzandı. Adam onu kendine doğru çekti, maskesinin ağız yarığının kenarı kızın boynuna sürtünürken aç bir şekilde aşağıya doğru ilerledi. "...sen buradasın. Ve senin için çok iyi şeyler yapabilirim."

Bunu yapmak istememişti. Gerçekten istememişti.

Ama dondu kaldı. Ve bir iki saniye sonra o da dondu.

Adamın nefesini boğazında hissetti, adamın bedeninden yayılan soğukluk onu daha da sıcak hissettirdi. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama sessizlik uzadıkça başlamak daha da zorlaşıyordu.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedi ve onu kucağından kaldırıp yere bıraktı - biraz fazla sert bir şekilde ayaklarının üzerine.

"Azrael, sorun... sorun sen değilsin, yemin ederim. Sadece..."

"Ne olduğunu biliyorum. Önemli değil." Kemerini çözdü ve duvarları kaplayan çok sayıdaki sessiz hizmetkârdan birine eliyle işaret etti. "Şimdi ne hakkında konuşalım? Babam hakkında mı? Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da ne. Annem biliyorsa bile bana söyleme şansını kaybetti, bu yüzden hangi madeni para olduğunu bilmiyorum.

Uyumluluğunuzun bir sonraki küçük parçasını satın almak için kullanabilirim. Doğrusu, neden satın almam gerektiğini merak etmeye başladım."

Lan, hizmetkâr tahtın önünde diz çökerken nereye bakacağını bilemeyerek geri çekilirken utangaç bir şekilde eteklerini çekti. "Sadece... Bunu daha önce hiç yapmadım. Yani, tabii ki *bu*, ama..." Kristal ışıklara baktı ve tekrar aşağı indi, her şeyi içine çekti - her altın pırıltısını ve yansıyan ışık parıltısını, hizmetçileri, şarabı, Şeytan'ın oturduğu, dalgın ve neşesiz bir şekilde hizmet ettiği tahtı. "Bu değil."

"Kalmak istiyorsan utangaçlığını yenmen gerekecek," dedi Azrail affetmeyen bir ses tonuyla.

"Deniyorum."

"Görevlerinizden kaçarak mı?"

"Seni tanıyarak."

Buna ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Dikkati yarım kalan yemeğine dönmeden önce bakışları kalçalarının arasında sallanan kafaya kaydı. "Belki de annen hakkında konuşmalıyız."

Bu onu fırlattı.

Sertçe. "Neden?"

Başını kaldırdı, gözleri kısık ve soğuktu. "Böyle mi olacak? Ben bütün sırlarımı ortaya döküyorum, sen kendininkileri mi saklıyorsun? Yatak arkadaşımı tanımaya en az senin kadar hakkım yok mu?"

"O zaman benden bahset, ondan değil."

"Oh." Bir dirseğini masaya dayadı ve ona doğru eğildi. "Oh, ama şimdi sanırım yapmalıyım. Onu iyi hatırlıyor musun?"

Lan'ın omuzları savunmacı bir omuz silkmeye seğirdi. "Sadece birkaç ay önce öldü."

"Şüpheli zamanlama..." Azrail fincanına vurdu, sonra alıp içti. "Peki onun ölümü ile Norwood'dan ayrılmanız arasında bir ilişki var mıydı?"

"Artık kalmak için bir nedenim kalmamıştı."

"Seni bana o mu gönderdi?" diye sordu merakla. "Son nefesinde, Norwood'un sefaletini terk edip benim görkemli gölgemin korumasına sığınmanı mı istedi? Onu tanıyor olmam mümkün mü?" Hizmetkârının işini bitirip kişisel olmayan bir şekilde onu temizlemeye başladığında pençelerini bir kez de onun saçlarında gezdirmek için uzandı. "Yakinen mi?"

"Onu sen öldürdün."

"Gerçekten de samimi. Yine de tekrar etmeliyim, son zamanlarda yıl." kimseyi öldürmedim.

"Onu senin dünyanın öldürdü, senin görkemli gölgen."

"Ah, şey, bu biraz farklı bir konu." Azrael onun sözünü kesti hizmetkâr el salladı ve peştamalını tekrar bağladı. "Ama yine de, abartmaya biraz yatkın olduğunuzu fark ettim."

"Ve sen, çok umursamazsın."

"Mütevazı." Sesinde bir gülümseme vardı. "Ben mütevazıyım. Ve şu anda basit doğam doyurulduğuna göre, bana annenden de bahsedebilirsin. Onun korkunç gençliğini, ölmekte olan bir ülkede bir yabancı, yalnız ve savunmasız. Trajik bir hikaye ve eminim iyi prova edilmiştir. Bir kulak bulamamak çok yazık olur, o yüzden yemeğini ye ve bana onu anlat. Güzel miydi?"

"Hayır."

"Sanırım beni yemliyorsun. Bütün çocuklar annelerini güzel bulur."

"Benimki değil. O sertti. Yaralıydı."

"Ne kadar acımasızca. Ve bence doğru değil. Eğer annenizin kalıbından çıktıysanız, bir zamanlar yeterince adil davranmış olmalı."

Kelimeler bir araya gelmeden önce kafasından iki kez geçti. "Bu da başka bir iltifat," dedi, yükselen hayal kırıklığı şimdi şaşkınlıkla gölgelenmişti. "Neden bana iltifat edip duruyorsun?"

"Belki de seni onlardan bu kadar kopuk görmek beni eğlendiriyordur. Annene çok benziyor musun?"

"Birazcık. Bilmiyorum." Tabağına baktı, kendisine bakan boyalı yabancıyla karşılaştıracak kadar annesinin neye benzediğini hatırlamaya çalışıyordu. "Sen biliyor musun?"

"Ne yapacağım?"

"Annene benziyorsun."

Bir şekilde sadece gözleriyle omuz silkmeyi başardı. "Bir zamanlar öyleydim, özellikle burun ve çene konusunda, ama onun bende bulunabilecek her parçası artık yok. Ve anladığınız gibi, onunki geleneksel olarak çekici özellikler değildi."

"Herkes annesinin güzel olduğunu düşünür," diye hatırlattı ona.

"Ben de öyle düşünmüştüm, bir zamanlar. Ve şansım olsaydı, sanırım tüm çürümüşlüğüne rağmen buna inanmaya devam edebilirdim. Güzellik için derinin altına bakmayı öğrendim."

Homurdandı.

Ona baktı.

"Çocuklarınız çok güzel," dedi ona. Adamın gözleri maskenin arkasında kısıldı.

"Korumalarınız da

öyle." "Hm."

"Ve müzisyenleriniz. Ve hizmetçileriniz. Ve kâhyanız. Ve feribotçularınız, bu konuda. İşi tuvaletlerin tıkanıklığını açmak olan adamı buraya getirseydiniz, bir yıllık emeğine bahse girerim güzel olurdu."

"Daha iyi bilmesem, dikkatimi dağıtmaya çalıştığını söylerdim."

Lan kaşlarını çatarak yemeğini karıştırdı, sonra çatalını bıraktı ve "Annem hakkında bilgi mi istiyorsun? Tamam. İşte annem hakkında bilmen gereken her şey."

"Tüm dikkatim üzerimde," dedi, kuşunu oymak için onu görmezden gelerek. "Buraya geldiği gece paltosunu kaybetti."

Adamın buna tepki vermemeye çalıştığını görebiliyordu ama birkaç garip saniyeden sonra ona baktı. "Hikâyede bundan daha fazlası olmalı."

"Var, ama duymak istiyorsan, hepsini duymalısın." "Gerçekten mi?"

"Bu benim büyük bir parçam," dedi ona, çarpık gülümsemesini silerek. "Bu gece beni satın almak mı istiyorsun? Bırak hepsini söyleyeyim. Bunu sadece bir kez yapabilecek kadar içimde var."

Bir süre düşündükten sonra, "Bu kadar değerli olamaz, elbette," dedi. "Bu senin masalın değil."

"Hayır, değil. Bu onun. O bana verdi ve ben de sana satıyorum ve eğer bunun neden durumu daha da kötüleştirdiğini anlayamıyorsan, sanırım işimiz bitti." Elmasını aldı ve ısırды, sertçe çiğnedi ve dümdüz önüne baktı.

Azrail onun yemesini izledi, parmakları ara sıra masanın kenarına vuruyordu. "Anlat bana," dedi uzun uzun.

"Bir kez olsun sözümü kesersen, yardım et bana-" "Kesmeyeceğim."

"Peki." Lan elmasını yere bıraktı ve tabağını itti. Bunu söylerken yemek yiyor olmak biraz müstehcen hissettiriyordu. Bunu duyduğu gece o kadar acıkmıştı ki. Belki belediye başkanı ve ailesi hariç hepsi öyleydi, ama belki onlar bile. Kötü bir kış olmuştu, o kadar soğuktu ki son gelen vapurcu Kanal'ın donduğunu iddia etmişti. Toprak

Seralar bile çok soğudu, bu yüzden şeftalilerin hepsi kuruyordu. Meyve verenler acıydı; geri kalanlar çiçek açmıyordu. Herkes soğğun uzun sürmeyeceğini söylüyordu ama çorba inceldi, somunlar küçüldü ve kimse endişelenmediği için herkes yatağa aç girdi. Ve paylaştıkları yatakta yatarken, iki yatak ötede Bebek Ivy'nin ağlamasını dinlerken, aç bir çocuğun aklını bir geceliğine de olsa çimdiklenen karnından uzaklaştırmak dışında hiçbir nedeni yokken, annesi konuşmaya başladı, kimsenin duymaması için kulağına fısıldadı, "Ben çocuktum..."

"Bu ülkeye geldiğinde daha çocuktu," dedi Lan şimdi. "Kaç yaşında olduğunu hatırlamıyordu. Belki yedi. Belki de sadece beş ya da altı. Gri ve beyaza boyanmış büyük bir evde yaşıyordu. Yatak odasının penceresinden denizi görebildiğini söylerdi ama hatırladığı kadarıyla oraya hiç gitmemişler. Yiyenler gelene kadar. Henüz kimse ne olduğunu bilmiyordu. Kimse sen olduğunu bilmiyordu. Sizinle annemin evi arasında koca bir okyanus vardı ama ölümler yine de dirildi ve insanları yemeye başladı."

Azrail yanıt vermedi.

"Şehirden çıkamıyorlardı. Tüm arabalar yolda kalmıştı ve bu yüzden insanlar deli gibi araba kullanıyor, bir şekilde geçmeye çalışıyor ve arabalarını çarpıyorlardı ve sonra ayağa kalkıyorlardı ve bu yüzden yolda Yiyenler vardı, arabadan arabaya gidiyorlardı ve kimse kaçamıyordu. Bu yüzden şehirden çıkamadılar ama şehir daha da kötüydü. İnsanlar Yiyenleri vuruyor ve birbirlerini vuruyorlardı, bu da sadece daha fazla Yiyen yaratıyordu ve binalar yanıyordu ve kimse neden ya da ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama her nasılsa, orada birileri şehirdeki ulaşılabilen tüm çocukları bir tekneye bindirip İngiltere'ye götürmek için bir plan yaptı. Her ne oluyorsa bitene kadar, çünkü bunun İngiltere'de olduğunu düşünmüyorlardı ve İngiltere uzakta ve dostane olduğunu düşünebildikleri tek ülkeydi. Plan buydu. Ne tür bir plandı bu?" Lan ona sordu. Bu hikâyenin bir parçası değildi. Aslında sormak istememişti ama yine de içinden geldi. "Ne tür bir göt kafalı plan...? Kimsesi yoktu, kimseyi tanı mıyordu. Ailesi onu kurtardıklarını sanıyordu. Bunun yerine onu bir tekneye bindirip doğruca size gönderdiler. Beş, altı ya da yedi yaşındaydı. Ve yapayalnızdı."

Azrael hiçbir şey söylemedi.

"Okyanus soğuktu. Karşıya yolculukla ilgili hatırladığı tek şey buydu. Uzun zaman aldı ve çoğunlukla diğer çocuklarla birlikte odasında kaldı. Bazen güverteye çıkmalarına izin veriliyordu ama rüzgar çok soğuktu ve

Bazen kar yağıyordu, bu yüzden dışarı çıksalar bile çoğunlukla odasında kalıyordu. Yanında sadece giydikleri vardı: pijamaları, lastik çizmeleri ve montu. Diğerlerini toparlayacak ya da gerçekten giyinecek zamanı yoktu. Hava o kadar soğuktu ki montunu neredeyse hiç çıkarmıyordu, hatta kapalı alanlarda bile. Pembe renkteydi, kenarlarında kürk gibi beyaz tüyler vardı ama gerçek değildi. Tekne kıyıya yaklaştığında tüm çocukları güverteye çağırdılar. Hava karanlıktı ve kar yağıyordu. Bütün çocuklar diğer çocukların ortasında durmaya çalışıyordu çünkü orası daha sıcaktı, ama annem o kadar küçüktü ki dışarıya itildi. Teknenin en önündeki rayların hemen yanındaydı. Yani her şeyi görüyordu. Şehirde yanan ateşleri görebiliyordu ama hiç ışık yanmıyordu. Ve tekne zaten yanaşacaktı," diyor Lan başını sallayarak. "Bir insan bunu görüp nasıl olur da yine de yanaşabilir? Nasıl bilmezler?"

"Ne yapmalarını isterdin?" Azrail sessizce sordu. "Dünya'yı sonsuza dek dolaşmalarını mı? Belki de yiyecekleri bitmişti. Belki de... en azından çabuk biteceğini düşündüler."

"Hiçbir şey bitmez. Mesele de bu, değil mi? O çocukları yiyicilerinize yem ettiler ve hızlı ya da değil, bu korkunç bir ölüm şekli."

Buna cevap vermedi.

"Karanlıktı," dedi Lan, birkaç sakinleştirici nefes alıp su içtikten sonra. "Ama annem kıyıda hareket eden şekiller görebiliyordu. Onları almaya gelen insanlar, yeni anne ve babaları olduğunu düşündü. Ama iskelenin sonuna ulaştıklarında durmamışlar. Suya düştüklerini ve üzerlerine doğru gelen beyaz, çalkantılı dalgayı görene kadar gelmeye devam ettiklerini söyledi. Teknenin yanaşma şansı bile olmamış. Yiyenler teknenin yan tarafına çarpmış ve yığılmaya devam etmişler. Hızlı değildi ama kaçınılmazdı, öyle diyordu. Güneşin batışı gibi. Daha yükseğe yığıldılar ve küpeştelerin üzerine geldiler ve aniden herkes çığlık atmaya başladı. Tekne ilerlemeye devam etti. İskeleyi kırdı ve yanaşma yeri olan whatsis'e çarptı. Gövde içeri girdi ve tekne ters dönmeye başladı. Dalgalar yan taraftan geliyordu ve çocuklar denize, sudaki yiyicilerin üzerine düşüyordu. Annem de düştü ama bir dalga onu kaldırdı. Sudaki bir çocukla el ele tutuşmuş ve dalga ikisini de iskeleye götürmüştü. Onu tahtaların üstüne yatırdı. Onu yan tarafa çarpmış ve ezerek öldürmüştü. Annem İngiltere'ye böyle gelmiş."

"Paltosunu suda kaybettiğini varsayabiliriz."

"Hayır, o zaman da vardı. Büyük, kabarık bir paltoydı. Aslında onu kurtaran şeyin bu olduğunu söylerdi. İçi hava doluydu, can yeleği gibi. Her neyse, teknede mürettebattan kimse kalmamıştı. Onları kıyıda karşılayacak kimse yoktu. Yiyenler her yeri kana bulamıştı ve yardım edecek kimse yoktu. Şehirde görebildiği tek şey yanan binalar ve iskeleden batan tekneydi. Tek duyabildiği siren sesleri ve çığlıklardı. Çocukların hepsi kıyıya ulaşır ulaşmaz dağılmış ve çoğu hemen Yiyenler tarafından öldürülmüş. Annem rıhtım kenarındaki bir deponun penceresinden içeri tırmanan gruptan biriymiş. Anlayacağınız, burası annemin geldiği geminin görüş alanındaydı. Bir taş atıp tekneyi vurabilirdi. Ama güvende olduğunu düşündü, tıpkı geceleri battaniyeyi başının üzerine çekerek canavarları dışarıda tutacağını düşünen bir çocuk gibi. O gece sırf bu yüzden paltosunun kapüşonunu yukarı çekerek uyudu. Büyük, kabarık bir paltoydı," dedi Lan tekrar. "Onun içinden pek iyi duyamıyordu. Yiyen'in pencereden içeri girdiğini hiç duymadı."

Azrail gözlerini masanın üzerinde gezdirdikten sonra kızarmış şahini tabağından alıp kendi tabağına aktardı. Biraz zorlayarak oymaya başladı.

"O küçük kız yerine onu almaması sadece aptalca bir şanstı. Onu aşağı sürükledi ve hala çığlık atarken içini parçaladı ve annem bağırsaklarının dışarı çıktığını gördü. Küçük kızın adı Sharon'dı. Annem bunu hatırlıyor çünkü üzerinde bir isim etiketi vardı. *"Merhaba, benim adım Sharon."* yazıyordu. *Eğer yalnızsam, lütfen bir yetişkin bulmama yardım edin."*

Azrail elindeki bıçak ve çatalı bıraktı ve şahinin bacağına elleriyle kopardı.

"Diğer tüm çocuklar kaçtı ama annem bir balta kaptı -baltanın ortalıkta ne işi olduğunu sormayın, çünkü bilmiyorum- ve onu sırtından vurdu. Omurgasını parçaladı ve hayır, ölmedi ama ayağa da kalkamadı. Annem onu Sharon'ın üzerinden çekip almaya çalışırken o orada yatıyor ve dişlerini sıkarak kıvranıyordu. Ve sonunda onu ters çevirdiğinde, Sharon ayağa kalktı. Bağırsaklarının geri kalanı dökülmüştü ama yine de ayağa kalktı. Annem onu durdurmak için kafasını kesmek zorunda kaldı. Annemin ceketini nasıl kaybettiğini bilmek ister misiniz?"

"Özellikle değil."

"Kanı çıkaramadığı için çıkardı. İşte bu kadar küçüktü - sırf kanlı olduğu için tek paltosunu geride bıraktı. Altı yaşında olsam da olmasam da bunu yapsaydım beni tokatlardı. Bu dünyada böyle bir aptallığın hiçbir mazereti olamaz."

Azrail yedi. Müzisyenleri şarkılarını bitirip bir diğerine başladılar.

"Ertesi gece sokağın aşağısındaki boş bir evde başka bir palto aldı.

Onların dolaplarından yedi ve tavan aralarında uyudu. Sizin *iyi huylu* yiyicilerinizi atlatmanın tüm yollarını öğrendi ve haklısınız," dedi başını sallayarak. "Çok zeki değiller. Yaza kadar deniz kıyısındaki o kasabada tek başına yaşadı. Beş yaşındaydı, belki altı ya da yedi. O ilk geceden sonra başka bir canlı görmemiş, havalar ısınınca da t a ş ı n m ı ş . Fırsat buldukça çöp topladı ve sonra silah yapmayı ve avlanmayı öğrendi. Kasabalar arasında uyuyacak yer bulmayı ve bulamazsa nasıl yapacağını öğrendi. Bir şişe su için vücudunu nasıl satacağını öğrendi. Norwood onu yanına almadan önce açık arazide on bir yıl yaşadı. On bir yıl, tek başına." "Becerikli bir kadın," dedi.

"Sanırım benim açlıktan ölmüş

sonunda onu ezmiş olmalı."

"Hayır. Botları için öldürüldü. O ava çıktığında ben bahçede çalışıyordum. Olanları görmedim, nereden bildiğimi biliyor musun?"

Kuşun kemiklerini tabağın üzerine fırlattı ve kendisine bir Şeftali.

"Geri döndüğünde yalınayaktı," dedi Lan. Bu çaba Sesini alçak tuttu ve hatta titremesine neden oldu. Devam etmeden önce birkaç nefes aldı. Hava ciğerlerinde ağrıyor, boğazına kanca gibi takılıyordu. "Saçlarında yapraklar ve toprak vardı, hepsi kanla keçeleşmişti. Boğazını kesmeden önce onu defalarca bıçaklamışlardı. Kıyafetleri... yırtılmıştı... çalmaya değmeyecek kadar kötüydü ama botlarını almışlar ve tekrar ayağa kalkması için onu orada bırakmışlar. Onu orada bıraktılar, böylece geri dönmek zorunda kaldı, lanet çamurun içinde yalınayak. Ve o bunu bilmiyordu bile. Botlarını kaybettiğini bile bilmiyordu."

"Başınız sağ olsun." Azrail bir dilim şeftali kesti ama yemedi. Tabağına koydu ve bir dilim daha kesti. "Yine de burada şunu belirtmeliyim ki, sizin deyiminizle benim Yiyenlerimin ayakkabılara ihtiyacı yoktur. Annenizin çocukluğunu çalmış olabilirim, her ne kadar dolaylı da olsa." Yenmemiş bir dilim daha ilkin katıldı. "Onu evinden ve ailesinden mahrum bırakmış olabilirim. Sanki bunlar beni hiç tanımamış bir dünyanın nitelikleriymiş gibi, onun umudunu, masumiyetini ve mutluluğunu çaldığımı bile kabul edeceğim." Şeftaliden üçüncü ve dördüncü dilimleri oydu, sonra hepsini yere bıraktı ve tabağı itti.

Bir kenara. "Ama açlıktan ölmek üzere olan ölülerimin eylemleriyle bile onu hayattan mahrum bırakmadım."

"Onun hayatını *mahvettin*. Onun *ölümünü* mahvettin." Gözyaşları gözlerinden düşmese de sesini bozdu. Nefesini sakinleştirmeye çalıştı ama başaramadı, gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı ama onu da başaramadı. "Onu gömemedim bile. Onun bir mezarı yok. Onu da diğerleriyle birlikte yaktılar ve elimde hiçbir şey kalmadı. Annemle ilgili son hatıram onun dumanının kokusu."

"O dumanın kokusunu almıştım," dedi, şimdi fincanına uzanırken. "Korkunç bir koku ve çok kalıcı."

"Beni geçmeye çalışmayı bırak." "Etmiyorum. Sempatı duyuyorum."

"Sen..." Bununla mücadele etti, ama vücudundaki nefesi boğan sıkı sıcaklık kıvrıldı, kıvrıldı ve aniden patladı. "Sempatı duymaya hakkın yok, seni orospu çocuğu! Yanmak zorunda kalmasının sebebi sensin! Çünkü o dışarıdaydı! Çünkü ölmüştü ve etrafta dolaşıp bize ulaşmaya çalışıyordu! O benim annemdi ve sen onu birinin kesip yakması gereken bir Yiyen'e dönüştürdün!"

"Birisi." Ona çevirdiği gözünden yansıyan ışık, maskesinin gölgesinde altın renginde parlıyordu. "Ama sen değil."

Onun soracağını bilmeliydi ama bilmiyordu. Cevap vermeyi reddetmesi gerekirdi ama bunu da yapmadı. "Denedim," dedi. İki kelime ve yine de çatladılar.

"Ama...?"

"O benim annemdi."

Gözleri maskesinin yuvalarında parlıyordu. "Artık değil."

"Evet, kahretsin! Her zaman! Anlamadığınız şey bu! Hepsi birilerinin annesi, kardeşi ya da arkadaşı! Hepsi bir başkasının yasını tutmak istediği ama tutamadığı kişiler! Eğer gerçekten bir şeyler hissedebilseydin-"

Elindeki fincanı ezecek kadar sert bir şekilde yere çarptı.

"-Sevdiğin biri öldüğünde, onu tekrar görmek için her şeyi, *her şeyi* yapacağını b i l i r d i n ." Gözyaşları sesinden kurtuldu ve ona bakarken yanağından aşağı süzüldü. "Ve onları gördüğümüzde, bizi yemeye çalışıyorlar.

Ve bu senin hatan. Bu *tamamen...* senin... *suçun*."

Müzik çaldı. Onun dışında sessizlik vardı. Sonunda Azrail fincanını aldı, içmeden tekrar yere bıraktı ve tersledi, "Nasıl

Annenden yüz mil uzakta olan bana, onun katillerinden çok daha fazla kin besliyorsun? Adalet duygunuz nerede?"

"Onları durdurmak sadece onları durdurur. Seni durdurmak hepsini durdurur." "Ah. Şey." Göğsünü işaret etti. "Durdur beni o zaman." "Deniyorum."

"Beni kızdırarak mı?" diye sordu kuşkuyla. "Seni hissettirerek."

"Neyi hissetmek? *Acımak* mı? Kimin için? Yaşayanlar kasabalarının duvarlarının dışına nadiren çıksalar ve bu yüzden benimle hiçbir ilgileri olmasa bile, yine de zalimliğimden dolayı bana küfrettiklerini kabul ediyorsunuz! Zulmüm için!"

"Sen zalimsin!" Lan bağırdı. "Sen bir zalimsin!"

"Bu ne cüret!"

"Norwood'da insanlar açlıktan ölürken, siz her gece yemek yemeye bile ihtiyacı olmayan insanlar için masalar dolusu yemeği ziyan ediyorsunuz! Bunun zalimce olduğunu düşünmüyor musun? Sırf şeftalileri seviyorsun diye Norwood'u yerle bir etmeleri için bir Hortlak ordusu gönderdin ve onların hayatları için sana yalvardığımda beni bir geceliğine zincire vurdun! Ama sen kendine zalim demiyor musun? Ben yere düştüğümde aynı odada olduğu için bir adamı öldürdün ve önce onu kazığa oturtmadığın için buna merhamet dedin! Aman Tanrım, sen sadece bir merhamet meleğisin, değil mi?!"

"Doğru," dedi Azrael sıkıca, siyah pençeli bir başparmağını havaya kaldırarak. "Hortlaklarım saldırıya uğramadıkları sürece asla öldürmeme konusunda kesin emir almışlardır ve itaatsizlik edemezler. Norwood'da hiçbir şeyi yerle bir etmediler; ne bir kulübeyi, ne bir tarlayı, ne de bir çiti. Direnişle karşılaştılar ve onu bastırdılar. Hepsi bu kadar. Nokta." İşaret parmağı dışarı çıktı. "Yalvarmadınız. Tam olarak 'Durun' dediniz. Onları öldüremezsin' dedin, ardından da 'Katil' dedin. Hafızanızın sizi asil kurban rolüne soktuğundan şüphem yok ama mahkememde hiçbir şey için yalvarmadınız. Taleplerde bulundunuz. Nokta." Bir parmağını daha kaldırdı. "Ben adam öldürmedim. Ölülerin ölmesine izin verdim. Zaten beni aramaya gelme sebebiniz de bu değil mi?" Hiçbir uyarıda bulunmadan eli yumruk oldu ve masaya çarparak fincanını devirdi ve aralarındaki dekoratif meyve kulesini yıktı. "*Eğer ölmesini istiyorsam, onu kendim öldürürüm!*" diye kükredi. "Yerlerinize dönün yoksa sizi oraya çivileyip çürümeye bırakırım!"

Lan etrafına bakındığında mızraklıların odanın diğer ucuna doğru çekildiğini gördü. Bu sefer yaklaştıklarını duymamıştı ama Azrael kesinlikle görmüş olmalıydı.

Geliyorlardı ve onları uzaklaştırmadan önce çok yaklaşımlarına izin veriyordu. "Öyle mi?" diye sordu bir süre sonra.

"Ne yapayım?" diye hırladı, fincanını bir gürültüyle düzeltti ve doldurdu. "Ölmemi istiyorsun."

"Sessiz, evet. Ölü, hayır." Fincanını kaldırdı, kenarından ona baktı ve başparmağının tırnağını çukur yerde ileri geri sürttü. "Özellikle sessiz olmanı bile istemiyorum. Bu konuşmamız hiç de teşvik edici olmadı. Bir ara-" Sözüünü kesti, sonra acı bir kahkaha attı ve sonunda içti. "Sanırım yemeğimiz sona erdi," dedi. "Ve sonuçsuz dinletinize başlamak için sabırsız görüldüğünüze göre, bu konuda konuşalım."

"Bir zamanlar var mıydı?" Lan kımıldamadan sordu.

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak açık elini onunkine uzattı. "Artık oyalanmak yok, çocuğum. Bu fiyatı kabul ettin."

"Bir zamanlar var mıydı?"

Çenesi sıkılaştı ve boğazındaki yara izlerinin esnemesine ve gerilmesine neden oldu. Ona dik dik baktı, açık eli bir kılıç gibi kalbine yönelmişti.

Bekledi.

Alçak ve duygusuz bir sesle, "Bir zamanlar birinin benimle konuşması için her şeyimi verirdim. Ama o zaman geride kaldı." Masanın etrafından dolaşarak kadının kolunu demir gibi pençeleriyle kavradı. "Hazır mısın?"

"Hayır," dedi Lan ve çenesini kaldırdı. "Ama param ödendi. O yüzden benimle ne istersen yap. Umurumda değil."

Gözleri titredi. Kolunu kavrayan eli gevşedi... ve tekrar sıkıldı. Döndü, acımasızca sessiz kaldı ve onu çekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Batuuli'nin odalarının ihtişamından sonra, Lan'ın ilk gördüğünde çok bereketli görünen Azrael'in odası şimdi kıyaslandığında kasvetli ve seyrek görünüyordu. Duvarları kaplayan ahşap paneller penceresiz odayı olduğundan çok daha küçük gösteriyordu ve işçiliklerinin güzelliğini ayırt etmek için çok karanlıktı. Burada ne ışıltılı avizeler, ne cilalı kaideler üzerinde sergilenen sanat eserleri, ne de zemini yumuşatan ince halılar vardı. Yatak hatırladığı kadar etkileyiciydi ama odadaki tek dekorasyon olması onu neredeyse ayrı bir şeymiş gibi gösteriyordu - terk edilmiş bir tiyatronun içindeki bir sahne.

Lan örtüyü okşadı ve Azrael'in dışarıdaki salonda bulunan muhafızlarına, ne duyarlarsa duysunlar, özellikle çağırmadığı sürece yerlerinde kalmalarını emretmesini yarım kulakla dinledi. "Bir kavga mı bekliyorsun?" diye sordu ağır kapı kapandığında.

"Geçmişteki karşılaşmalarımız can sıkıcı bir eğilimi gösteriyor." Banyoya doğru ilerlerken ona kaşlarını çatarak baktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ve sen beni mi suçluyorsun?"

"Suçsuz olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Sesinizi her yükselttiğinizde koşarak gelmeleri için onları eğiten ben değilim."

"Ben günlük derslerde sesimi yükseltmiyorum. Başka nasıl cevap versinler?" Kemerini çözdü ve peştamalını çekti. "İnsanın efendisinin ruh haline uyum sağlaması sadık bir hizmetin göstergesidir. Bunun için onları kınayamam. Ne yapıyorsun?" diye sertçe sordu.

Lan, arkasındaki korse askılarını bulmaya çalışırken garip bir kıvrımla donup kaldı. "Soyunmak mı?"

"Bu zevki yaşayacağım." Yakasını ve bir kol desteğini çıkardı. "Ve yakında bununla ilgileneceğim."

"Oh. Tamam. Ben..." Odanın etrafına baktı, yapacak, dikkatini dağıtacak hiçbir şey göremedi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Sessizce bekleyin." Paravanın arkasına geçerek maskesini açmak için uzandı. Siluetini çıkardı, yüzünü ovuşturdu. Bir kenara koydu.

ve banyoya indi. "Bu zamanın tadını çıkar. Kaybedecek masumiyetin kalmadığını düşünüyorsun ama yanıyorsun."

Lan'ın karnı gerildi. Bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorlayarak yavaşça bıraktı. "Bu bir tehdit mi?"

"Bir uyarı." Yüzünün bir tarafını kapattı ve suya daldı, geniş bir sıçramayla yukarı çıktı, bir hayvan gibi silkinerek kendini kuruladı. "Bana dokunuşumun iğrenç olduğu söylendi ve bu gece biraz sinirliyim."

Lan yataktan uzaklaştı ve ekranı izlemeye başladı. "Senden korkmuyorum."

"Ha! Bir yalancıyla yatmayacağımı mı sanıyorsun?" "Yatmam."

"O zaman yalancı olduğun kadar aptalsın da," dedi ona. Silueti banyonun bir tarafındaki bir şişeye uzandı. Şişeyi eline döktü ve ellerini birbirine sürttü, sonra da merak uyandıracak kadar hassas noktalarla kendine sürdü. Yara izleriyle ilgilendiğini fark etti. "Cesaretinle beni etkilemeye çalışmak yerine, belki de korkman için bir neden olması ihtimalini göz önünde bulundurmalısın."

Lan ekranın etrafında yürüdü ve banyoya baktı. Azrail ona baktı. Su tek başına hareket ediyordu.

Dehşet, şimşek gibi, içindeki ilk ve en parlak çarpımaydı, ama şimşek gibi, parıltısı hızla kayboldu. Bu bir adamın yüzü değildi, hayır, ama o kadar da kötü değildi. Bir maskenin ardında geçirdiği uzun yıllar, cildine zarar görmediği yerlerde bile mumlu, tekinsiz bir görünüm vermişti... ve hasar o kadar büyüktü ki... ve belki de bu gerçeküstü nitelik, onun dünyanın geri kalanından, kendi Çocuklarından sakladığı yüze korkmadan bakmasını sağlıyordu.

Hiçbir şekil bozukluğu, canavarca özellikler ya da çürüme yoktu. Yine de bakınca yaşayan bir insan görmek zordu. Burnu yoktu, sadece açık bir çukurun üzerindeki kemik parçaları onun yerini işaret ediyordu, ama etrafındaki derinin yeniden büyüdüğü izlenimini veriyordu. Alnı geniş ve eğimliydi, ortasındaki kemiğe kadar yarılmıştı ama çoğunlukla iyileşmişti. Sol gözünün altında, yanağından aşağı döküldükçe daha da açılan çatlaklar vardı, boğazındaki keloidli karmaşayla birleşip tekrar kapanmadan önce dişlerini ve çene kemiğinin beyaz ışıltısını ortaya çıkaran boşluklara dönüştüler. Ve hepsinin üzerinde, her santiminde, eski yara izlerinin gümüşü parlaklığı, saklayabildiği ama asla tamamen iyileştiremediği bir acı telkâri vardı.

Ne kadar süre öylece baktığını bilemiyordu Lan. O an ne kadar sürdüyse, ancak Azrail nihayet kıpırdayınca bozuldu. Adam banyodan çıkarken Lan geri çekildi ama o sadece onun yanından geçip ateşin yanına gitti ve ateşin sıcaklığıyla kurulandı.

"Bir tercihin var mı?" diye sordu, maskelerin bulunduğu rafı işaret ederek. "Üzerinizde göreceğiniz yüzü seçmeniz daha uygun görünüyor."

"Hayır," dedi Lan, sonra daha büyük bir güvenle tekrar söyledi. "Hayır. Aslında hiçbirini giymemeni tercih ederim."

Homurdandı ve uzaklara bakarak korların titreyip kömürleşmesini izledi. "Bu daha önce duymadığım bir iltifat."

"Bu dalkavukluk değil. Hayal ettiğim şey çok daha kötü."

Ona bir göz attı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan aniden üzerine atılarak aralarındaki hatırı sayılır mesafeyi tek bir yırtıcı hamleyle geçti. Onu pençeleriyle yakaladı, şüphesiz onu tamamen unuttuğu banyoya yuvarlanmaktan kurtardı ve yüzünü onunkine doğru iterken onu yerden kaldırdı. Gözleri adamın kavurucu sıcaklığıyla zonkluyordu; kansız oyuklar, akmiş et ve kuru kemik görüşünü dolduruyordu. "Bundan daha kötü ne olabilir?" diye hırladı, keskin dişleri neredeyse dudaklarına değecekti.

Lan kendini destekledi, sonra uzandı ve mide bulandırıcı bir şekilde yanağına dokundu, parmak uçları çatlamış etin üzerinde yarılıp soğuk kemiğe dönüşene kadar gezindi. Kuru kasların ve tendon ipliklerinin avucunun altında zıpladığını hissedebiliyordu... sanki adam irkilmişti. Sonra geri çekildi.

Bir an için adamın ona vuracağından emin oldu. Sonra gülümsedi. Sol tarafın harap olması onu bir alaycılığa dönüştürmüştü ama her nasılsa gülümsemeyi korkunç kılan mükemmel sağ taraftı. "Senin için şu kadarını söyleyeyim, diplomat. Kendini bir yola adadığında, kendini tamamen adarsın."

"Benden ne istiyorsun Azrael?" diye sordu, sesini alçak ve sabit tutarken bir yandan da hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalışıyordu. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun, o yüzden ne olursa olsun deneyeceğim."

Yüz ifadesi değişti; nasıl olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Sessiz olabilirim. Gürültü yapabilirim. Seni öpebilirim. Muhtemelen ağlayabilirim. Ben senin bebeğimin. Nasıl istersen öyle davranırım." Lan öne doğru küçük bir adım attı ve tekrar ona dokundu, kırık kaşının kavisini kafatasının kıvrımına kadar takip etti ve göğsüne ulaşana kadar yaralı boynu boyunca aşağı indi. Parmak uçlarının göğsünün içinde ve dışında gezinmesini izledi.

Orada bulduğu kurşun delikleri -çoğu iyileşmişti, bu da bulduğu kemiği çok daha sarsıcı hale getiriyordu- ve sonra gözlerinin içine baktı. "Ama sana ihtiyacım var. Senden korkmayı göze alamam ve korkmayacağım."

"Bu kadar basit."

"Evet."

"Arkanı dön."

Lan tereddüt etti ama adam ona sadece kayıtsızca baktı, başka bir talimat vermedi ve ne beklemesi gerektiğine dair hiçbir ipucu vermedi. Geri adım atarak kollarını yanına indirdi. Adam hâlâ bir şey yapmayınca sonunda ona sırtını döndü. Fiziksel acı verecek kadar kaşınan kürek kemikleri arasındaki boşluk dışında tüm vücudu uyuşmuştu.

Bir nefes alacak zamanı vardı, sadece bir nefes ve sonra adam onu korsesinden tutup parmak uçlarına kadar kaldırdı. Sırtından aşağı bir şey indi - elleri, pençeleri- ve canının yanmadığını fark etmeden önce acı dolu bir çığlık attı. Korsenin baskısı gevşemişti ve hepsi bu kadardı.

Lan nefesi kesilmiş bir halde, gözlerini banyo perdesinin arkasındaki yatağa dikmiş bekliyordu. Hırıltı ile mırıltı arasında bir ses kulağını gıdıkladı ama içgüdüsel olarak ona doğru döndüğünde adamın eli yüzüne kapandı ve onu geri çevirdi. Adam kalan korse parçalarını teker teker keserken, kendini maskelerin - boynuzlu altın, hırlayan kurt, yüz­süz taş, dişli iblis - sessiz seyircilerine bakarken buldu. Sonunda korse düştüğünde onu sertçe kendine doğru çekti, çıplak göğsü çıplak sırtına buz gibi çarptı. Eli açık elbisesinin kumaşının altından kayarak karnına doğru ilerledi ve sonra yukarı çıktı, aralarına girmeden önce bir göğsünü kısa bir süre okşadı. Parmakları yayıldı.

"Kalbin ağzından daha dürüst," diye mırıldandı. "Bir tavşaninki gibi atıyor. Benden korkmadığını tekrar söyleyecek misin?"

"Bunun için çok uğraşman gerekti." Adamın eli tekrar hareket edip kolunun altından kayarak onu gevşetirken sesi son kelimedede kesildi. Kol bileğinden aşağıya düştü, omzunu ve göğüslerini ortaya çıkardı. "Neden sana bakmamı istemiyorsun?"

"Zamanı gelince. Parça parça takas ediyoruz, unuttun mu?" Diğer kolunu da gevşetti. Düştüğünde, iki eliyle göğüslerini kavradı, nazıkçe yoğurması ara sıra pençelerinin göğüs uçlarına batmasıyla kesiliyordu. "Sadece beni görmek zorunda kaldığında gözlerini kapatacaksın. Sadece şimdi

Bunu söylediğime göre, yapmayacaksın," diye ekledi ve gülümsemesinin kıvrımlarını onun arkasından duymasına izin verdi. "Ne kadar korkusuz olduğunu kanıtlamak için bana dik dik bakacaksın, bunun sonraki görüşmelerde sana bir avantaj sağlayacağına inanacaksın. Ama bedeninin sana ihanet ediyor. Bana gerçek düşüncelerini söylüyor."

Lan sırtını dikleştirerek küçük göğüslerini adamın ellerine sıkıca bastırdı. "Şimdi sana ne söylüyor?"

"Mm. Bana diyor ki..." Eğildi ve ağzını kızın kulağına dayadı. Yüzünün ortasındaki burunsuz deliğin üzerindeki kemikli çıkıntı yanağına bastırdı. "Bana '*Yiyenlerin sonunu getir*' diyor." diye fısıldadı. Diğer kulağına doğru ilerledi. "Ve yapmayacağım. Bir hiç uğruna korkunç bir bedel ödemek üzeresin."

"Göreceğiz."

"Öyle yapacaksın." Saçındaki tarakları koparıp yere fırlattı - *tik, tik, tak*. Onun ensesine sokulduğunu hissetti, derin bir nefes aldığını duydu. "Güller. Kızımın kokusu. Ne kadar rahatsız edici. Kasıtlı mıydı?"

"Hiç sanmıyorum. Her şeyi hizmetkârları yaptı. Şey, her şeyi değil," diye düzeltti, aşağı bakarak. "Elbiseyi Batuuli seçti."

"Ondan kurtulmak için daha iyi bir neden." Eteklerini kalçasının etrafında kıvrım kıvrım kıvrıldıkları yerden tuttu ve kalçasının kabarıklığı üzerinden itti. Yerçekimi yavaşça etkisini gösterdi; etekler bir iç çekişle indi, yerleşirken dalgalandı ve ayak bileklerinin etrafında bir çiçek gibi yapraklar oluşturdu. Adam onun arkasına geçti, ereksiyonunun sıcak ağırlığı ona daha sıkı baskı yapıyordu. "Titriyorsun."

Lan durmak için nafile bir çabayla yumruklarını sıktı. "Üşüyorum."

Kolunu okşadı; teni kolunun üzerinde zımpara kağıdı gibi bir ses çıkardı.

-Sonra da elini bacaklarının arasına götürdü ve kalın bir parmağını içine soktu.

"Bana yeterince sıcak geliyorsun."

Lan hiçbir şey söylemedi, tüm konsantrasyonu o istilacı elin etrafında rahatlamaya odaklanmıştı.

"Ateşe yaklaşmak ister misin?" Parmağı geri çekildi, ama bu sefer daha derine girmek için. Diğer kolu kızın etrafına dolandı, teklifi yaparken bile yalan söylüyordu ve onu yukarı, yukarı, ayak parmakları yere neredeyse hiç değmeyece ve tüm ağırlığı yavaşça çalışan elin üzerinde dengelenene kadar çekiyordu. "Yoksa yatağa mı?"

"Ne..." Sesi çok gergin ve tiz çıkmıştı. Sertçe yutkundu, titreyen bir nefes aldı ve "Ne istersen" dedi.

"Ah. Şey. Benim isteklerim-" Elini çekti ve onu daha da yükseğe kaldırarak kalçalarının arasına yerleştirdi. Onu delmeden, hatta delmeye çalışmadan itti, ama onun yerine seks eylemini taklit ederken onu sikine binmeye zorladı. "-o kadar da özel değil," diye bitirdi.

Lan boş havayı tekmeleyerek onun kollarına, omuzlarına, boynuna, destek bulabileceği her yere tutunmaya çalıştı ama parmaklarını adamın açık yaralarından birine sokmaktan çok korkuyordu. Sonunda pes etmek ve onun kendisini tutmasına izin vermek zorunda kaldı. Adamın kolundaki tutma çubuğunun etrafında gergin bir şekilde kıvrılan, tüm vücudu adamın sahte itişlerinin gücüyle titreyen Lan, adamın siki kıvrımlarının arasında daha da derinleşirken debelenmemek için mücadele etti.

"Evet, yeterince sıcaksın," diye homurdandı ve kadın da ısınmıştı. Yara izlerinin bu beklenmedik şekilde ona sürtünmesi yoğun, neredeyse korkutucu bir ısı patlamasına yol açmıştı. "Ama iyi hissettirmiyor, değil mi?" Ve bu da doğruduydu; onu tutan şeyin bir erkek olduğunu iddia etmek mümkün değildi, bu da her hissi artıran ve her tepkiyi lekeleyen bir gerçektir.

"Korkmuyorum," diye düşündü Lan öfkeyle ve ona karşılık verdi, ritmini buldu ve beceriksizce senkronize oldu.

"İnançlarınızın gücüne hayranım," dedi kuru bir sesle. "Bakalım ne kadar sürecek."

Onu daha yükseğe kaldırdı, sonra etrafından aşağı indirdi, yavaşça içine sokarken kulağına hırladı, ama vücudu onu kör bir hevesle içine aldı. Adam onu hareket ettirmeye başladığında sularının onu kapladığını hissedebiliyordu; eğer çeşmenin örtülü gevezeliği olmasaydı, onu da duyabilirdi. Geçmişte seks olarak adlandırdığı çaresiz beceriksizliklerin ya da soğukkanlı hareketlerin hiçbirisi onu böyle kaldırılmaya, tutulmaya, doldurulmaya hazırlamamıştı. Ona hiç zevk vermiyordu, diğer erkeklerin bazen vermeye çalıştığı gibi. Eylem bu anlamda neredeyse masturbatory gibi görünüyordu - vücudu kendi üzerinde kullandığı bir yumruk gibiydi - ama onu kullanma biçiminde korkunç bir ihtiyaç vardı ve içindeki bir şey bunu fark etti ve karşılık verdi. Tamamen fiziksel bir alışveriş, takas edilecek ve katlanılacak bir şey olması gereken şey, bunun yerine endişe verici derecede samimi bir hal aldı ve samimiyet Lan'ın hiç bilmediği bir şeydi.

Beklenmedik ve hoş karşılanmayan o duygu seli içinde Lan

Gözy

aşları Adam hemen durdu, bu da kadının hıçkırıklarını daha da belirginleştirdi.

. Maçup bir şekilde iki elini yüzüne kapattı, sanki onları saklamak bir işe yarayacakmış gibi

yok olmalarını sağladı ama olan olmuştu. Onu üzerinden kaldırdı ve fazla özen göstermeden ayaklarının üzerine koydu.

"Git," dedi.

"Hayır! Ben iyiyim!"

"Açıkça." Şömineye doğru ilerledi ve şömine rafına yaslanıp alevlere bakarken kadın kendini kontrol altına almak için mücadele etti.

Birkaç dakika geçti. Gözyaşları durdu, sonra biraz daha kustu, ama sonunda kurudular, onu nefessiz bıraktılar ve biraz da midesini bulandırdılar. Sonunda bittiğinde, Lan banyoya doğru eğildi ve yüzüne biraz su sıçrattı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Merak ediyorum." Parmaklarını bir kez tıklattı, hâlâ ona bakmıyordu. "Bitirebilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim. Ben iyiyim."

Homurdandı, parmaklarını tekrar yere vurdu, sonra canlandırıcı bir nefes aldı ve arkasını döndü. Gülümseyerek yatağa doğru işaret etti. "Hazır olduğunda, o zaman."

İlk başta uzun ve güçlü adımlar atarak ilerledi, ancak hedefine ulaştığında duraksadı ve durdu.

Bir iki dakika bekledikten sonra kısa bir iç geçirdi. "Maske takacağım," dedi ve onlara doğru ilerledi.

"Ondan değil."

"Ne o zaman?"

"Bilmiyorum, lanet olsun!" Yatağın kenarına oturdu, örtünün çıplak poposuna verdiği hisle kıvrınmamaya çalıştı. Kendine banyo yaptığını, ona dokunmasında bir sakınca olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Gözyaşları sebepsiz yere tekrar tehdit etti ve öfkeyle kollarını açtı.

Ona baktı.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

"Sen kararlısın. Arada bir fark var." Ama adam öne çıktı, yaralı eliyle kadının göğsünü kapattı ve onu yatağa bastırdı. "Ama çabanı takdir ediyorum ve karşılığını alacaksın." Eğildi, meme ucunu yaladı. Dili bir kedininki kadar siyah ve sertti. "Hâlâ gül tadı alıyorum."

"Özür dilerim. Losyonu her yere sürmüşler."

"Öyle mi? Bunu test edelim." Azrail bir dizinin üzerine çöktü, kadının gergin vücudu boyunca telaşsız bir iz bırakarak yaladı, şimdi karnında... şimdi

Uyluk... ve şimdi...

Bir ses çıkardı. Adam başını kaldırdı ama o daha sormadan kız, "Ben iyiyim! Hiç kimse... Ben... Bu farklı."

"Kekelemeni duymak hoşuma gidiyor." Pençeleri onu arsızca araladı; dili en iç kıvrımları boyunca, klitorisine kadar gidip tekrar geri geldi. "Güller," diye bitirdi. "Çok titizdiler."

"Özür dilerim."

"Rahatsız edici değil." Dili kızın klitorisinde geziniyor, kuru dudaklarını klitorisin etrafına kapatıp emmeden önce acısız bir ıstırapla dairesel çırpınışlarla kızla alay ediyordu. Sonunda başını kaldırdı, sonra bir tarafa eğdi ve merakla, "Islak olduğunu biliyor muydun?" dedi.

Lan zorlukla nefes alarak sadece başını sallayabildi.

"Bu pek sık olmaz. Ne kadar gurur verici." Tadına baktı.

Lan kendini yatağa doğru itti, yumruklarıyla örtüyü burktu ve çok fazla ses çıkarmamak için dişlerini sıkarak nefes aldı.

Onun çırpınışlarını tiksintiden doğan çırpınışlar olarak yorumlamış olmalıydı ama dokunuşu insanlık dışı olsa da, iğrenç değildi. Yaptığı şey onun tüm konuşma gücünü elinden almak, vücudu daha sıkı ve daha sıkı kilitlenirken bile kafasını bir tür karanlık ışıkla doldurmaktı. Saldırı aniden sona erdiğinde adamın, "Pekâlâ," dediğini duydu. "Daha fazla uzatmayacağım."

Adam onun üzerine çıktı ve kadın onun yüzünü üzerinde görmenin ne anlama geldiğini bildiği ve hazır olduğunu düşündüğü halde, adam tekrar içine girdiğinde haykırdı.

Bu sefer sadece bir an için durdu. "Buna katlanmak zorunda kalacaksın," dedi ona. "Ama çabuk olacağım."

Ona ne kadar iyi olduğunu tekrar söyleyemeden, adam başladı ve söyleyebileceği her şey, zevk olamayacak kadar vahşi bir çığlıkla birlikte boğazında ezildi. Lan çırpındı, önce yatağı sonra da onu pençeledi, ancak eli adamın yanağındaki kemikli bıçağı bulana kadar onu uzaklaştırmaya mı yoksa daha yakına çekmeye mi çalıştığı belli değildi ve içgüdüsel olarak ayağa kalkıp ağzını onunkine bastırdı.

Adam geri çekildi, keskin dişlerinden biri kızın dudağına takıldı ve kız dilinde kan tadıyla sersemlemiş bir halde yatağa düştü.

Birbirlerine baktılar, ikisi de zor nefes alıyordu.

İlk toparlanan o oldu, gözlerinin ateşi daralırken parlıyordu. Konuşmadı ama hayvani bir hırıltıyla Lan'dan kurtuldu, onu kabaca yüzüstü çevirdi ve kocaman bir eliyle omuzlarının arasından tekrar Lan'ın içine girerek onu yere yapıştırdı. Adam devam etti, itişlerinin gücüyle tüm yatak sarsıldı ve Lan yine çığlıklarını bastırdı. Adamın kalçalarına her vuruşunda, içinde bir şeylerin olduğunu hissediyordu, tıpkı bir yılanın saldırmadan önce kıvrılması gibi. Hâlâ düşünme yetisine sahip olan kısmı bunun onu uyardığı iğrenç şey olduğunu fark etti ama iğrenç hissetmiyordu. Onu ısıra ısıra yiyordu ve o da kendisini yemesine *izin verdi*, hiçbir şey kalmayana ve kendisi o olana kadar daha da derine inmesine izin verdi.

Bayılmak gibiydi, ama tamamen bayılmamıştı. Uyanmak gibiydi, ama tamamen çıkmadı. Sonra ölmek gibiydi; biraz öldü... ve değişmiş olarak geri geldi.

Azrail hareket etmiyordu. Sırtındaki elinin pençeleri vardı. Nefesi saçlarını dalgalandırıyor ama konuşmuyordu.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı Lan. Ona her ne yaptıysa, çoktan solmaya başlamıştı ve geriye tüm vücudundan çok daha büyük görünen bir boşluk bırakmıştı. "Lütfen... durma."

Nefesli bir ses çıkardı. Homurtu ya da kahkaha değil. Lan bir keresinde karnına yumruk yemişti; o da böyle bir ses çıkarmıştı. Sonra hiç girmediği kadar büyük bir şiddetle ondan kurtuldu. "Çık dışarı."

Lan'ın elleri yorganın üzerinde sıkıştı. Daha fazla işe yaramaz gözyaşı gözlerini yaktı - hepsi nereden geliyordu? Yatağa kıvrıldı, aniden çıplak, insan ve aptal kalmıştı.

Azrail kapıya doğru yürüdü ve çarparak açtı, sonra yatağa geri döndü. Örtüyü kadının altından çekip aldı ve kadın ayağa kalkarken üzerine fırlattı. "Çık dışarı."

Lan titreyen elleriyle kendini sardı ve çıktı. Kapıyı arkasından çarptı. Salondaki mızrakçılar birbirlerine kararsızca baktılar. İçlerinden biri ona doğru yarım adım attı, sonra görevine devam etti. Onu görmezden geldiler.

Lan odasına geri döndü.

* * *

Lan o korkunç gecenin üzerinden saatler geçtikten sonra, ne de olsa parasını ödediği seyirci için ısrar etmediğini fark etti. Hissettiği diğer tüm acıların yanı sıra, adamın haklı olduğunu bilmenin rahatlığını da yaşıyordu - bunu bir hiç uğruna yapmıştı. O zamana kadar daha fazla ağlayamadı, ama yine de aynı şekilde hareket etti, şişmiş, ağrıyan gözleri kuru kalırken anırdı ve kramp giren midesine sarıldı.

Kontrolünü nasıl bu kadar tamamen kaybetmişti? Ve neye karşı? Bu geceden önce, keşfedilecek hiçbir cinsel gizem kalmadığından emin olabilirdi. Daha fazlasını istediği, kendisini iyi hissettiren erkeklerle birlikte olmuştu. Azrael onu yatağına hapsettiğinde ona her ne hissettirdiyse, bu iyi bir şey değildi. Kız onun için henüz hissetmediği bir sıkışmadan, istediği zaman oynayıp kaldırabileceği yeni bir oyuncaktan başka bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu onun rahat ettiği bir roldü ve kesinlikle bir oyuncağın oynamasını beklediği bir roldü, peki ne olmuştu?

Cevap veremedi, o yüzden ağladı. Sonunda yere kıvrılmış, başı yatağın altında ve Azrail'in kırmızı olmayan örtüsü omuzlarına sarılmış bir şekilde uyudu.

Sabah, yankılanan kule merdiven boşluğundaki gürültülü çizme sesleriyle uyandı ve bu da ona doğrulup kapı açılmadan önce örtülmesi gereken her şeyin örtüldüğünden emin olması için yeterli zamanı verdi. Bir muhafız içeri girdi ve yemekhane hizmetkârları gibi giyinmiş iki ölü kadın için bir kenarda durdu. İlki çay ve kahve - gerçek kahve, sadece demlenmiş kök kahve değil - gerçek krema, şeker, bal, içme çikolatası, tarçın çubukları ve baharat ve aroma özleriyle dolu küçük bir kutu ile birlikte bir tepsi taşıdı. İkincisi üç kap, kuş gibi katlanmış bir peçete ve nispeten küçük bir çatal bıçak takımı getirdi. Kaşığın etrafına bir kurdele bağlanmıştı.

Yerde battaniyeye sarınmış bir şekilde oturan Lan, tüm bunları makyaj masasının üzerine yerleştirmelerini ve sözsüz bir şekilde tekrar gitmelerini izledi. Gardiyan ona doğrudan bakmadan kapıyı kapattı.

Hala onun bebeği miydi? Dün geceden ve her şeyden sonra? Yoksa onu göndermeden önce besliyor muydu?

Cevap veremeyeceğini bildiği sorular sormak anlamsızdı. Eğer onu kapı dışarı ediyorsa, bunu yakında öğrenecekti. Eğer hâlâ onun oyuncağıysa, bunu da öğrenecekti. Her iki durumda da çok istekli değildi.

Ama acıkmıştı, o yüzden yedi. Kahve cezvesini her seferinde yarım fincan içti, tam olarak ne olduğunu bulana kadar çeşitli kombinasyonlar denedi.

neyi sevdiğini. 'En sevdiği' kahveye sahip olma fikri ona hâlâ saçma ve muhtemelen günahkârca geliyordu ama Belediye Başkanı Fairchild'ın karısının en sevdiği güzel bir elbisesi ve Elvie Peters'ın en sevdiği kolyesi olduğunu varsayıyordu, o halde neden en sevdiği kahve olmasındı?

Kahvaltıyı yavaş yavaş hazırladı, yulaf lapasını sıcakken yedi ve sosislerle çörekleri daha sonra yemek üzere peçeteye sardı. Küçük bir tabak meyve de vardı -üzüm ve elma, şeftali yoktu- ve hizmetçilerin tepsileri temizlemek için geri gelme ihtimaline karşı yatağının yastığının altına sakladı. Sıkıldığı ve kahve içmeye doyamadığı için de her şeyi üst üste koyarak onların işini kolaylaştırmaya karar verdi, böylece hepsini tek bir kişi taşıyabilecekti. Tabakların yerini değiştirirken, tek tük kırıntıları ve başıboş bal damlalarını yakalayıp parmaklarından yalarken Lan kâğıdı buldu.

Küçük bir kâğıttı, her tarafı bir el genişliğindeydi, katlanmış ve çoğunlukla saksının altına gizlenmişti. Çok beyazdı, ilk fark ettiği şey buydu. Norwood'da da kâğıt vardı elbette, *o kadar* da uzak bir ülke değillerdi ama Torrey Green'de öğüttükleri kaba, kırmızımsı türdendi. Bu her yönden farklıydı, o kadar ki buna kâğıt diyebileceğinden bile emin değildi. Yapıldığı bez parçalarını ve keten liflerini ne görebiliyor ne de hissedebiliyordu, ne de onu bu kadar mükemmel bir şekilde beyazlaştırmak için kullanmış olmaları gereken ağartma ya da amonyak kokusunu alabiliyordu.

Bir yüzünde, adını heceleme için gerekenden çok daha fazla harf yazılıydı. El yazısı düzgün ve düzdü, geniş bir kontur ve uçlarda ilmekli süslemeler vardı. Lan merakla parmak uçlarıyla yazıları inceledi, sonra kâğıdı açıp içindeki harflere baktı. Bunun bir menü olabileceğini düşündü ama bir listeye benzemiyordu. Hizmetçilere talimatlar mı? Aklına bunun Lan'ın kendisine yazdığı bir not olabileceği fikri geldi ama eğer öyleyse ne kadar aptalca bir yere koymuştu... bir tabağın altına, sadece köşesi dışarıda kalacak şekilde, kolayca gözden kaçabilecek bir yere.

Lan onu tepsiye geri attı ve pencereye doğru ilerleyerek Haven'ın çatılarının üzerinden şehrin doğal olmayan durgunluğuna baktı. Ufukta yağmur varmış gibi görünüyordu ama henüz gelmemişti. Pencereyi kapatmanın bir yolu yoktu. Yatağı sırlıslıkla olacaktı. Şansı yaver giderse bu gece yatağında olmayacaktı.

Merdivende bir kez daha ayak sesleri duyduğunda hâlâ orada, bulutları seyrediyor ve huzursuzdu. Lan doğruldu, örtüsünü vücudunun etrafına daha sıkı bir şekilde sardı ve beklentiyle merdivenin ortasında bekledi

kapının açılması için. Bu kez sadece gardiyan ve bir hizmetçi vardı. Hâlâ dolu olan ve Lan'ın hâlâ istediğini düşünmüş olmalı ki, çaydanlık hariç her şeyi tepsilerden alıp tekrar üst üste dizerken Lan'a sinirli bir bakış attı ama kâğıdı görünce durakladı. Ona dokunmamaya ya da Lan'a tekrar bakmamaya dikkat eden ölü kadın tepsisini alıp gitti.

Bir kez daha yalnız kalan Lan yatağa oturdu, ama kapı tekrar açılıp hizmetçi kafasını içeri uzattığında daha yeni öfkelenmeye başlamıştı.

"Bundan kurtulmak istediğine emin misin?" diye sordu, yüzünde tuhaf bir ifadeyle kâğıdı iki parmağının arasında tutarak.

Lan omuz silkti ve başını salladı.

Ölü kadın ona baktı. "Neden?"

Ne yazıyor?"

Hizmetçi, kasıtlı olarak ikisine de sırtını dönen ve kargısının başını kontrol etmesi gerekiyormuş gibi davranan muhafıza baktı. Hizmetçi içeri kadar geldi, tabakları bıraktı ve kapıyı kapattı. Kâğıdı parmaklarının uçları arasında mümkün olduğunca az tutarak, "Kulesindeki suçsuz Güzelliğime," diye okudu ve Lan'a baktı.

Lan şaşkın bir anın ardından, "Tamam mı?" dedi.

Hizmetçi kâğıdı açtı, rahatsız görünmeye çalışıyordu ama gözlerinde, Lan'ın yaşayan ya da ölü tüm insanların parmaklarını başkalarının pastalarına sokarken hissettiklerini sandığı o dedikoducu parıltıyla. "Ne kadar tutarsız görünüyorum. Basit arzulara sahip çıktım, seni yönlendirmeden dizginledim, sadece sahip olmadığım tek hevesi tahmin etmeye cesaret ettiğin için seni kovdum. Masum olduğunu yeterince erken ve yeterince sık itiraf ettin-" Hizmetçi duraklayarak saçlarının gölgesi altından Lan'a şüpheli bir bakış attı. "-Cariyenin nazlı ticaretinden ve takas konusundaki tüm becerinize rağmen, bunun doğru olduğunu ve kesinlikle suçların en affedilebilirini olduğunu görüyorum. Benim hesabıma göre, değerli bir para ödediniz ve sizi böyle yanlış harcarken görmek istemem. Eğer kalmaktan memnunsanız, ben de size sahip olmaktan memnunum."

"Tamam mı?" Lan tekrar, öncekinden daha da şaşkın bir şekilde,

"Tamam," dedi.

"Bir cevabınız var mı?" diye sordu hizmetçi, kâğıdı tekrar sıkıştırarak.

"Bu bir soru muydu?"

Kapının eşiğindeki muhafız başını salladı ve içini çekti.

Hizmetçi kâğıdı makyaj masasının üzerine bıraktı ve okşadı. Tepsisini tekrar eline aldı. "Bir domuza kitap okumak gibi," diye mırıldandı ve muhafız cevap verdi, "Hiç de değil. Domuzlar aslında oldukça zekidir." Ortak kahkahaları üzerine kapı çarparak kapandı ve Lan'ı yatakta kızarmış, neden utandığını bilmeyen ama yine de utanmış bir halde bıraktı.

Birkaç dakika sonra ayağa fırladı, kâğıdı kaptı ve yarı yırtıp yarı buruşturarak bir tomar haline getirdikten sonra pencereden dışarı attı. Kendini daha iyi hissetti.

Gün yapacak hiçbir şey olmadan geçti. Lan ayaktaydı. Oturdu. Uzandı. Sonunda yağmur bastırdı ve tam da beklendiği gibi yatak ıslandı. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu, bu yüzden Lan sadece pencereden olabildiğince uzaklaştı ve sadece ayakları ıslanacak şekilde tekrar uzandı. Islak ayaklarını duvarın üzerine koydu ve gidebildiği yere kadar ayak izlerini basarak eğlendi. Şimşekleri (on yedi) ve gök gürültüsünü (yirmi iki) saydı. Azrail'in örtüsüne hayal edebildiği kadar farklı şekillerde sarındı (çok değil). Acıktığında kahvaltısının geri kalanını yedi ve soğuk çayını sadece ondan kurtulmak için içti. Kalktı ve yürüdü, sırayla her bir döşeme tahtasına basmaya çalıştı, kollarını kanat gibi açarak bir ileri bir geri gidip geldi. Arada bir kapıyı açıp karanlık merdivenlerden aşağı bakıyor ama asla kendi sahanlığından öteye geçmiyordu. Kapının diğer tarafında bir kilit vardı; kimseye onu kullanmaya başlaması için bir neden vermek istemiyordu.

Sonunda fırtınanın arkasındaki ışık söndü ve kısa bir süre sonra Lan merdiven boşluğunda beklenen bot seslerini duydu. Tekrar ayağa kalktı ve aceleyle örtüsünü yeniden örttü.

Bu kez ona mükemmel burnuyla bakan bir muhafız değil, daha önceki ölü kadınlardan biraz daha iyi giyinmiş olsa da ölü hizmetkârlardan biriydi. Yanında bir tepsi yoktu ama bir kolunun üzerine örtülmüş köpüklü bir kumaş parçası vardı ve bunu ona fırlatmadan önce bir şeye son kez bakan biri gibi baktı. "Lordum akşam yemeği için ona katılmanızı emrediyor."

"Ne?"

Kendini tekrar etmedi, sadece gitti.

Lan ince kumaşı silkeledi ve başka bir elbise keşfetti, güzel ve dayanıksız, çok dar ve çok soğuk. "Bebekler şikâyet edemez," diye kendi kendine hatırlattı ama örtüyü giyerken özlem dolu bakışlarla örtüyü süzdü. Bu

Kollarını çıplak bırakıyordu, göğsünün büyük bir kısmından bahsetmeye bile gerek yoktu ve etekler hem renk hem de ağırlık olarak o kadar hafifti ki, bacaklarının gölgesini bile görebiliyordu. Pencereden esen rüzgâr kumaşı vücuduna öyle bir yapıştırmıştı ki, zaten tam olarak sergilenmemiş olan her şeyi ortaya çıkarmıştı; öyle ki, beline bağladığı birkaç uçuşan fularla çıplak ve sadece maviye boyanmış da olabilirdi.

Boş ver. Bir önemi yoktu. Yapması gereken bir iş vardı ve bunu çıplak, giyinik ya da ikisinin arasında bir yerde yapabilirdi. Odaklanmaya devam etmeliydi, önemli olan buydu. Azrael'le yemek yiyecek (acıkmıştı), yemekten sonra onunla yatacak (onu öpmemeyi unutma) ve bu sefer işi doğru yapacaktı (belki Azrael onun güzel, kuru yatağında uyumasına izin verirdi).

Hizmetçi elinde bir ışıkla onu sahanlıkta bekliyordu, aşağı inmeden önce onu süzüp onaylamadığını görmesini sağlamak için ışığı kaldırdı. Onunla bir daha konuşmadı ya da takip edip etmediğini görmek için arkasına bile bakmadı. Yemek salonunun dışında nöbet tutan muhafızlar onun yaklaşmasıyla mızraklarını açtılar ama Azrail'in kâhyası onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi.

"Lordumun isteği üzerine," dedi Lan'ın refakatçisi kâhyanın bariz belirsizliğine karşılık olarak ve gergin bir anın ardından kâhya başını salladı ve kapılar açıldı.

Akşam yemeği başlamıştı ve ölü sarayın sözde eğlencelerinin gürültüsü muazzamdı ama bu uzun sürmedi. Lan salona girer girmez, alt masalarda oturanlar onu görüp konuşmayı kesti ve daha kuzeyde oturanların da etraflarına bakıp konuşmayı kesmelerini sağladı. Bu şekilde, sessizlik tüm salon dikkatli ve sessiz olana kadar dışarıya doğru dalgalandı. Lan'ın refakatçisi onu bakışların ortasında donmuş halde bıraktı ve Lord Solveig'in diğer uşaklarıyla birlikte yerini almak üzere koridorda ilerlemeye devam etti; artık hepsini bir arada görebildiği için onun da onlardan biri olduğu açıktı. Alkışları başlatan da Solveig'di ama o da yükseldi, böylece Lan kısa süre sonra kulakları sağır eden el çırpımlarından oluşan uzun bir tünelin bir ucunda tek başına ve aptalca durmuş, Azrail'in ortalıkta görünmediği boş imparatorluk masasına bakıyordu.

"Benim sevgili buruşuk güvercinim!" Solveig onu almaya gelirken seslendi. "Benim küçük felaketim, ne iyi ettin de bana katıldın! Kahvaltıda seni çok özledik! Babam oyuncaklarını kendine saklamak konusunda çok sıkıcı olabiliyor."

Burada olmaması gerekiyordu. Lan bir adım geri çekildi, sonra arkasını dönüp gitmeye çalıştı ama kapıların yüzüne kapandığını gördü.

Solveig onun koluna girerek, "İşte böyle, utanma," dedi. "Babam aldırılmaz. Hayır, çocuklarıyla sıcakkanlı atlarının iyi geçinmesinden hoşlanır. Ve o elbisenin içinde ne kadar güzel görünüyorsun! Şey... nispeten. Beğendin mi?"

"Azrael nerede?"

"Dürüst olmak gerekirse, berbat görünüyorsun," dedi Solveig, onu koridora doğru götürürken soruyu duymazdan gelerek. "Babam biraz kaba olabiliyor, değil mi? Ama eminim bir kısmı düzeltilebilir. Şimdi gel, benim masama otur. Fido sana yerini verecektir, iyi bir köpektir."

Saraylılardan biri ayağa kalkıp kenara çekildi, sandalyesini tuttu ve hatta otururken onun için itti. Solveig başka bir saray mensubunun saçındaki ısıltılı tarakları aldı ve Lan'ın saçını bağlamak için kullandı. Bir süre sonra hepsi Lan'ın etrafındaydı; mücevherlerini sunuyor, elbisesini düzeltiyor, hatta makyajlarını parmaklarıyla silerek Lan'ın üzerine sürüyorlardı.

Bu çok fazlaydı. Kıpırdamadan durmaya çalıştı ama yapamadı, hayır demesi kahkahalara neden oldu ve kıpırdandığında onu tuttular. Elleri her yerdeydi; yüzünde, saçlarında, göğüslerini yastık gibi kabartmak için elbisesinin ön kısmında, parfümü kalçalarına masaj yapmak için eteklerinin üstünde ve gülümseyen, alaycı, güzel yüzleri kulaklarında neşeyle çığlık atıyordu, ta ki aniden yok olana kadar.

"Böylesi daha iyi," dedi Solveig, Lan kendi sandalyesinden fırlarken onun sandalyesine oturarak. "Ama sorun ne canım? Şimdiye kadar biraz sert davranmaya alışmış olmalıydın. Alışkın değilsen de öğrensen iyi olur."

"Azrael nerede?"

"Otur. Bir şeyler ye." Solveig, artık boş olan sandalyenin önündeki tabakları kaldırması ve temiz bir sofraya getirmesi için bir hizmetkâra el salladı. "Babam uğramaktan memnun olduğunda karnının doyduğunu görmek isteyecektir."

"Nerede o?" Lan yüksek sesle sordu.

"Ona s a t a ş m a y ı bırak kardeşim," dedi Batuuli ve masanın üzerinden eğilerek Lan'ı geçip başka bir boş masaya, Leydi Tehya'nın oturuyor olması gereken masaya işaret etti. "Kız kardeşim kahvaltıda küçük bir kaza geçirdi." "Evet," dedi Solveig. "Yanlışlıkla yüzünü, elindeki bir soyma bıçağı alıp babamın tabağına attı. Bütün gece onu tamir etmesi için ikna etmeye çalışacak, bu yüzden daha sonra onunla bir randevunuz varsa, ertelenmiş saymalısınız."

"Yüzünü mü soydular?" Lan aptalca yankılandı, birinden diğerine bakıyor, boşuna ona sahip olduklarına dair bir işaret arıyordu. "Maskesi hakkında bir yorum yaptı ve, şey, o biraz yüksek ruhlu," diye açıkladı Solveig ve önündeki çok sayıda tabağı tekrar işaret etti. "Hoşunuza giden bir şey görmezseniz, mutfağa sipariş verin. Şeftalilerin özellikle tatlı olduğunu duydum."

Lan ona sertçe baktı. O da gülümsedi.

"O zaman benimle otur," diye emretti Batuuli. "Kardeşim uslu durmamaya kararlıysa, seninle arkadaşlık etme zevkine erişemeyecek."

"Sanırım gitmeliyim."

Batuuli bir elini ona doğru salladı ve bir kase meyveyi karıştırarak tam da tadına bakılacak üzümü aradı. "O zaman git. Babama misafirperverliğimizi reddettiğini söyleyeyim, olur mu?"

Lan bir kez daha salonun sonundaki kapılara, sonra Azrael'in boş tahtına baktı ve sonunda içini çekerek Batuuli'nin yanına oturdu. Bir parça ekmek aldı ve etrafındaki sırtışların ve fısıltıların farkında olarak, biri çok yüksek sesle ya da çok yakından güldüğünde irkilmemeye çalışarak acımasızca yedi.

"Biz beklerken," dedi Batuuli parlak bir sesle, "konuşumuzun şerefine bir eğlence ayarladım."

Endişe Lan'ın karnında bir anda soğuk bir düğüm oldu. "Ben mi?"

Batuuli ona gülümsedi ve ellerini iki kez çırttı.

Azrail'in kâhyası salona gitti ve kısa bir süre sonra sahne için giydirilmiş ölü erkek ve kadınlardan oluşan bir toplulukla geri geldi. Bazılarının kostümleri vardı -kadınlar geyik ya da tavşana, erkekler geyik ya da tilkiye benzetilmişti-, diğerleri ise formda tulumlar ve maskeler giymiş, ağaçlarla boyanmış dekor parçaları taşıyorlardı. Lan onları görünce kendine rağmen bir ilgi duydu. Norwood'a arada bir göstericiler gelir, oyunlar ve sihirbazlık gösterileri düzenler, yabancı şarkılar söylerlerdi ama onları izlemek yarım papel tutardı ve Lan'ın annesinin 'saçma sapan şeylere harcayacak' parası nadiren olurdu. Kalite açısından da kıyaslanamayacaklarından emindi. Geyikler ve geyikler senkronize adımlarla sıçrarken tavşanlar ve tilkiler taklalar atıyordu ve Lan hala ne kadar korku hissetse de kendini kaptırmıştı ve kısa süre sonra kahkahalarına ve alkışlarına katılmak için içinde bulunduğu topluluğu bile unuttu.

Sonra, önceden belirlenmiş bir işaretle, 'hayvanların' hepsi dondu, yukarı baktı ve zarif bir şekilde dağıldı. Yemek salonunun kapıları ardına kadar açıldı ve

Bir kadın tökezledi. Yaşayan bir kadın.

Tıpkı Lan'ın kendisi gibi görünüyordu; yırtık pırtık giysiler, dağınık düğümler halinde saçlar, çamurlu botlar ve kirli bir yüz. Etrafına baktı, salonu Lan'ın görmüş olması gerektiği gibi görüyordu -büyük, aşırı parlak, aşırı beslenmiş. Azrail'in sarayını, yüzlerce ölü, sırttan yüzü ve boş tahtı gördü. Işıkları, çiçekleri ve yiyecekleri gördü. Lan'ı gördü.

Maskeli sanatçılar, kadın Lan'ın kendisine dik dik baktığı sırada gizlice etraflarında dönüyorlardı. Onları ancak ilerlemeye başladıklarında, boyalı ağaçlarla onu salonun ortasına doğru sürdüklerinde fark etti.

"Nedir bu?" Lan sordu. Sesi çok kısıktı ve ardından gelen ölü kahkahalar tarafından kolayca yutuldu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sadece izle." Batuuli onun elini okşadı ama gözleri, geniş orta alanın bir tarafından diğerine savrulan kadının tökezleyen figüründen hiç ayrılmadı. "Hepsi eğlence için."

Yemekhanenin kapıları tekrar açıldı, bu kez içeriye sanatsal bir şekilde yırtık pırtık gömlekler ve pantolonlar giymiş, hepsi temiz ama çamurlu renklerde -Haven'ın köy kıyafeti anlayışı- beş ölü adam girdi. Yüzleri soluk boyalıydı, gözleri ve ağızları siyahla çizilmişti, böylece bakışları en uzakta oturanlar tarafından bile görülebiliyordu.

"Çok güzel," dedi biri. Bir başkası daha şarap istedi.

Beş adam öne çıkınca kadın geri çekildi, sonra dönüp kaçmaya çalıştı ama manzara onu içine çekti. Panelden panele tırmalayarak ve tokatlayarak onları itti ve bu sırada adamlar daha da yaklaştı.

"Kesin şunu!" Lan bağırdı. Ayağa fırladı, ancak yakalanıp sandalyesine geri itildi. Batuuli kollarını birbirine dolamak için eğildi, kız kardeşler ya da sevgililer gibi.

"Heyecan verici değil mi?" diye mırıldandı. "Tam da hayal ettiğin gibi değil mi?"

Adamlar neredeyse üzerine geliyordu, bu yüzden kadın savaşmak için döndü ve gömleğinin altındaki kılıftan bir anda bir av bıçağı çıkardı. Sessizce, hareketlerini küçük tutarak ve gücünü koruyarak kesti. Daha önce de böyle dövüşmüş ve kazanmıştı. Ama bu adamlar çoktan ölmüştü.

Onu yere yatırdıklarında odadakiler alkışladı, birçok elleri bacaklarını cilalı fayanslara bastırdı ve onu açtı. İçlerinden biri

bıçağı aldı ve kat kat gömleklerini kesmeye başladı. Bir diğeri kalçasını geriye doğru sardı ve botuyla güreşmeye başladı.

Onun botlarını çalıyordu.

Lan bir anda neyi izlediğini, Batuuli'nin başından beri görmesini istediği şeyi anladı.

Lan çığlık attı, kendini onlara doğru atmaya çalıştı ama o da en az yerdeki kadın kadar tutuldu. Tutuldu ve kadının pantolonunun indirilmesini ve ölü üyelere uygun silahlar yapmak için cihazlar üretilip takılmasını izlemek zorunda kaldı. Botlardan biri çıkarılmıştı. Diğerinin bağcıkları çözülüyordu ve Lan Azrael'in kükremesine kadar kahkahalar, alkışlar ve kendi çığlıklarından başka bir şey duymadı:

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Salondan sessizlik. Özür dilenmedi, sadece sanatçılar ve seyircilerinde temkinli bir şaşkınlık vardı. Azrael, boyalı ağaçları ve kostümlü adamları bir kenara iterek ilerledi, ta ki ortalarında duran, nefes nefese kalmış ve sırt üstü yatarken pantolonunu yukarı çekmeye çalışan kadını görene kadar.

Ne gördüğünü anlamak için uzun uzun bakmasına gerek yoktu. Gözleri alev alev yanarak Batuuli'nin üzerine yürüdü, sonra ona sırtını döndü ve kolunu bir tırpan gibi duvarlara dizilmiş hizmetkârlara ve muhafızlara doğrulttu. "Kimdi o?" diye sordu. "Masalları bu salonun dışına kim taşıdı?"

Adamın altında, titreyen kadın ayaklarını altına topladı, av köpeklerini duyan genç bir tavşan gibi ürkekti ama kaçmadı. Gözleri hâlâ oyuncuların birinin elindeki av bıçağına, sonra da en yakındaki masaya kaydı.

"Öne çıkacaksınız diyorum!" Azrael böğürdü.

Birbirlerine gergin bakışlar atan hizmetkârlardan ikisi öne çıktı, bir süre sonra da üçüncüsü onu takip etti.

"Lordum, Leydi Batuuli-" diye başladı içlerinden biri.

"Kazığa oturtun onları! Ve seni!" Uzandı ve en yakındaki aktörü yakaladı, onu tamamen yerden kaldırdı ve canlı bir adamın boynunu kırarak bir sarsıntı verdi. "Bu kadını nereden buldun?"

"Bilmiyorum lordum," diye kekeledi adam. "Senaryo ona verildi."

"Burada kanun *benim!* Kızımın değil! Haven'da canlıların ticareti yasaktır! Aranızda bunu bilmeyen var mı?" Azrael adamı bir masaya fırlattı ve Batuuli'ye döndü, ancak o daha konuşmadan

Kadın dışarı fırladı, bir kapondan oyma çatalını çekip aldı ve sıçradı. Lan, belki de Azrail'in adının yarısını içeren bir alarm çığığı attı. Kadına doğru döndü ve aksi takdirde sırtına gömülebilecek olan çatal sol gözüne saplandı.

Lan çığılık attı; boğuk, sevimsiz, köpeksi bir havlama. Azrael sendeledi, ses hâlâ havada asılı dururken suikastçısını tokatlayarak yere düşürdü ve sonra her taraftan mızraklılar siyah dalgalar gibi etrafını sardı. Lan onların koşan botlarını duymamıştı ama bir beden delindiğinde çıkan sesi duydu - sessiz bir sestir bu ve tekrar tekrar duydu. Batuuli alkışladı ve Solveig de katıldı, sanki babalarının saldırganının infazı oyundaki başka bir perdeymiş gibi, ama yaltaklanan saray mensupları bile onları izlemeye cesaret edemedi.

Lan kendisini tutan ellerden kurtuldu ve ileri doğru koştu, ancak yakalanıp sırtında bir çizme ve boynunun yan tarafına saplanmış bir kargı ile diğer kadının yanına atıldı. Azrail'in bin fit yüksekliğinde olduğu bu noktadan, onun elinin kafasına saplanmış olan çatala yaklaştığını gördü. Sanki katrana batırılmış gibi yavaş yavaş, santim santim çekip çıkardı ve katran gibi, açık havada griye dönen ve yere düşmeden önce yanıp yok olan pıhtılar halinde beyaz ateş damlatarak yanarak geldi. İçten içe yanan yuvasında yeni alevler kıvılcımlandı. Çatalına baktı, dişleri artık bükülmüş ve kömürleşmiş siyahtı ve onu fırlatıp attı.

Yerdeki kadını yakalamak ve boğazından tutup başının üzerine kaldırmak için mızraklıları perde gibi kenara savurarak hamle yaptı. Kadının göğsünden kan akıyordu, kan hâlâ akıyordu, adamın kolundan aşağı akıyor, yüzüne sıçırıyordu; bir insanın kaybedip de yaşayamayacağı kadar çok kan akıyordu ve Lan kadının öldüğünü görebiliyordu, onu tutan pençeli elin yanından aşağı bakıp adamın altın maskesine tükürürken yüzündeki dehşet dolu, titrek gülümsemeyi görebiliyordu.

Azrael irkilmedi. Kızın meydan okumasının sahte yüzünden aşağı süzülmesine izin verdi ve sadece, "Yaşamana izin verirdim, insan. Ve şimdi... Ölmene izin vermeyeceğim."

Bir ses geldi ama Lan kulaklarıyla duymadı. Sadece bir kez vurdu, havayı şimşek gibi doldurdu ve sonra Azrael onu bıraktı.

Yere çarptı ve ölmesi için gereken süre boyunca -çok uzun değil- zayıf bir şekilde tekmeleyerek ve kıvranarak yattı ve sonra hareketsiz kaldı.

Sonra yavaşça doğrulup oturdu. Ellerinden biri kalktı ve göğsünün üzerinde zayıf kaşıma hareketleri yaptı. Ağzı açık kaldı. Boyunduruğunu atmaya çalışan kırılmamış bir öküz gibi başını iki kez iki yana salladı, sonra

Muazzam miktarda kan topladı ve tekrar geriye düştü. Ciğerleri hava alamayacak kadar kanla doluydu ve Lan, artık havaya ihtiyacı olmadığını anlamaya başladığında gözlerine dolan o korkunç şaşkınlığı görmek zorundaydı. Ölmüyordu; ölmüştü.

"Hayır!" Lan ağladı.

"Hayır mı?" Mızraklı süvari onu aceleyle ayağı kaldırırken Azrail arkasını döndü ve ona doğru ilerledi. "*Bana* hayır mı diyorsun? Burada kötü olan ben miyim? Katil ben miyim? Bu nasıl olabilir?" diye sordu, sesi sağır edici bir kükremeye yükselmişti. "*O asla ölmeyecek!* Çıkarın onu buradan!"

Arkasındaki mızraklı adam Lan'ın kolunu yakaladı ve onu neredeyse koşacakmış gibi sürükledi.

"Ve sen," dedi Azrail.

Batuuli'nin sesi, sakın ve gülümseyen:

"I?" "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Şimdi sen söyleyince, oyunumu mahvettin."

"Mahvettim mi? Bu düzeltilebilir."

Lan arkasına dönüp baktığında Azrail'in Batuuli'yi saç örgülerinden yakalayıp masaya doğru çektiğini, Batuuli'nin soluk soluğı kaldığını ve hatta ufak çaplı bir şaşkınlıkla debelendiğini, bu esnada ince beyaz elbisesine domuz yağı ve şarap bulaştığını gördü.

"Bir oyuncunuz eksik gibi görünüyor," diye hırladı Azrael ve kızını başrol oyuncusuna fırlattı. "Devam edin."

Ve sonra, neyse ki, Lan dışarıdaydı ve yemekhanenin kapıları Batuuli'nin öfkeli çığlıklarının ilkiyle kapandı.

ALTINCI BÖLÜM

Lan'ın şimdiye kadar Cennet'te geçirdiği her gece en kötüsüydü ama Batuuli'nin oyununu takip eden gece, yıldızların Dünya'nın üzerinde olduğu kadar önceki en kötü gecenin de üzerindeydi. Kırmızı Oda'da, manzaralardan ve seslerden uzakta, sonsuz bir anı ve hayal döngüsüyle kendine işkence etti, ta ki hepsi birbirine karışana kadar.

"Burada kötü olan ben miyim?" diye sormuştu ve bazen ona cevap vermeyi, "Evet!" diye bağırmayı, tokat atmayı ve hatta tükürmeyi diliyordu, diğer kadının yaptığı gibi, annesinin kesinlikle yapacağı gibi, Lan sadece yerde yatıp izlerken. Bazen de başka cevaplar düşünüyordu, sakın sözcükler ve mantıklı argümanlar, onu ikna edeceğinden emin olana kadar burada, kulesinde zımparalayıp cilalayabilir ve yeniden şekillendirebilirdi ve o diğer kadın şimdi ölmüş ve huzur içinde olurdu ve ne olursa olsun, belki de pişman olurdu.

Kötü adam ben miyim? Onu öldürdü ama ölmesine izin vermedi. *Kötü adam ben miyim?* Ama onu bıçaklamıştı. *Kötü adam ben miyim?* Ama yakalanıp alenen ırzına geçilmek üzere alıkonulmuş ve o gülüşen, kostümlü ölü insanlarla dolu odada öldürülmüştü. *Kötü adam ben miyim?* Bu Batuuli'nin suçuydu ama Batuuli de bir şekilde yakalanmış, kendi hayatından koparılmış ve onun kızı olduğu oyunda rol almaya zorlanmıştı.

Çark dönmeye devam etti, başı ve sonu yoktu. Ya hiç kötü adam yoktu ya da hepsi kötüydü ve her iki durumda da kimse hak ettiğini alamadı.

Adrenalin uzun sürmez ve onsuz korku çok yorucudur. Lan inatla bekledi, bazen ağır kapısına yaslanıp çığlıkları duymaya çalıştı, bazen de dar penceresinin önünde durup duman kokusu aldığını hayal etti, ama çoğunlukla sadece yatakta oturup hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey düşünmedi. Sonunda, yatağın altına süründü ve uykuya teslim oldu.

Sabah onu ne merdivendeki botlar ne de açılan ağır kapı uyandırdı. Onun yerine soğuk bir el çıplak ayak bileğini kavradı, bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Lan dik bir şekilde sıçradı ya da kısmen yatağın altında olmasaydı sıçrayacaktı. Kendisine sert bir darbe indirdikten sonra

Kafatası, Lan çok erken bir günün kırmızı ışığına doğru sıyrıldı ve Leydi Batuuli'nin gülümseyen yüzüne baktı.

Tek bir düşüncesi vardı: *Ölümün yaklaştığını göreyim diye beni uyandırdı ama* bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Yapılacak bir şey yoktu, daha sonra kendi kendine söyleyecekti ve daha sonra yine kendi kendine zaten zaman olmayacağını söyleyecekti, ama gerçek şuydu ki, sadece orada yatıyordu ve bunu her zaman bilecekti.

Batuuli, "Kahvaltıda bana katıl," dedi ve arkasını dönüp tekrar dışarı çıktı.

Lan bunun gerçekten olduğuna kendini ikna edecek kadar uzun süre yerde oturdu. Her şey iyice kafasına dank ettiğinde ayağa kalktı ve karanlıkta merdivenlerden aşağı indi.

Batuuli büyük koridorda onu bekliyordu, ancak Lan nihayet ortaya çıktığında onu tanımadı. Batuuli ona doğru bir bakış bile atmadan bir tabloyu ilgisizce incelemeyi bıraktı ve uzaklaştı. O geçerken duvarlara yerleştirilmiş muhafızlar başlarını salladı. Çoğu ölü ama bazıları yaşayan hizmetkârlar da durmak zorunda kaldılar ve sabahki görevlerine koşuştururken neredeyse yarı yarıya eğildiler. Kimse Lan'a hiç dikkat etmedi.

"Bu neyle ilgili?" Lan sordu.

"Sabır."

"Sabrın canı cehenneme. Cevap ver bana."

Batuuli ona gülerek bir bakış fırlattı. "Bana sesini yükselten son aptal kızın ağzı demir bir halkayla kapatılmıştı," dedi hoş bir şekilde. "Halka bir tele, tel de bir ağırlığa bağlıydı. Ağırlık çatıdan atılıyordu. Yüzük kaldırıma çarptığında çok neşeli bir ses çıkardı. Dişleri yağmur gibi ses çıkarırdı."

Yürüdüler ve Lan yeterince sessiz kaldığında Batuuli, "Planlarım var. Onları engellemeyeceksin. Sadece iyi bir kız ol ve sana söyleneni yap, böylece senin rolün çabucak sona erecek."

"Benim rolüm mü? Başka bir oyun mu?"

"Ne kadar güçlüsün. Ve hayır, numaralarımı asla tekrarlamam, özellikle de sonu çok kötü bitenleri. Dinle," dedi Batuuli, şimdi belli belirsiz bir kızgınlıkla. "Bu sabahın seninle bir ilgisi yok. Sen Leydi MacBeth'in elindeki hançer gibi bir dekorsun; sahnem için hayati önem taşıyorsun ama sessizsin. Anladın mı?"

"Leydi MacBeth kim?"

"Sadece sessiz ol."

Odasına vardıklarında Batuuli'nin maiyeti ortalıkta görünmüyordu ama kabul odasında hazırlanmış olan masa üç kişilikti ve on kişiye yetecek kadar yemek vardı. Masada kalan boşluğu kurdelelere ve inci dizilerine sarılmış çiçek demetleri dolduruyordu ve iki yanında, bir raftaki kitap ayracı gibi, Lan'a ilk gece Azrail'in yemek salonuna kadar eşlik etmiş olan iki derisi yüzülmüş mızraklı adam duruyordu.

"Katılıyorum," diye yorumladı Batuuli, Lan'ın yanında durup dehşete düşmüş bir hayranlıkla derisi yüzülmüş, yanmış, göz kırpan yüzlerden birine bakarken. "Bu hiç hoş değil. Ama bu bir hediye idi ve hediyeleri veren kişi geldiğinde her zaman görünür olmalı."

Azrail sanki bu sözlerle çağrılmış gibi kapıyı açtı. İki adım attı ve Lan'ı görünce durdu.

"Baba, erkencisin." Batuuli hizmetkârlarının sessiz bir sıra halinde durduğu duvarı işaret etti. "Ben misafirimi giydirirken siz de keyfinize bakın. Celestine, gel ve babamın sikini yala."

Hizmetçilerden biri bir adım öne çıktı. Azrael elini kaldırarak onu durdurdu. Maskesinin ardındaki ateşli gözleri soğuktu. "Davetiyeyi aldığım da bunun senin bir oyunun olduğunu anlamalıydım."

"Evet, gerçekten yapmalıydın. Ama artık tüm taşlar yerine oturduğuna göre kalıp oynayabilirsin." Batuuli Lan'ın koluna girerek onu odadan çıkardı ve Azrael'e o kadar yaklaştırdı ki dokunmadan edemediler.

Ona bakmadı.

Batuuli'nin yatak odasında diğer hizmetkârlar bekliyordu ve Leydilerinin işaretiyle tek bir güç olarak Lan'ın üzerine çullandılar. Bir önceki geceden kalma ve içinde uyunduğu için oldukça kötü durumda olan elbisesi çıkarıldı. Lan'ın çıplak vücudu soğuk bir süngerle ovuldu, sert bir bezle kurulandı ve ardından losyonlandı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde işlem tamamlandı ve sergilenen elbiseler arasından bir seçim yapması için aceleyle gardıroba götürüldü.

"Çok zengin bir şey olmasın," diye düşündü Batuuli, elbiseleri çıkarıp yere atarken. "Sabah renkleri istiyoruz... gül... lavanta... sarı?" Tüllü bir elbiseyi Lan'ın boynuna doğru yaklaştırdı ve özenle yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle sarı değil."

"Burada ne yapıyorum ben? Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi dedin? Sana ne zaman yalan söyledim ki?" Batuuli surat asar gibi yaptı ama sonra yüzünü tamamen ona döndü. "Ona zarar vermek istiyorum. Sen de bana yardım edeceksin."

"Hayır, yapmayacağım."

"Evet, olacaksın. Zaten öylesin. Ona gerçek yüzünü gören aynı gözlerle baktın... ve sonra gerçek benliğini." Batuuli gülümsedi. "Onu bir oyma çatalı kullanmış olsaydın daha derine saplayamazdın."

"Bunun komik olması mı gerekiyor?"

"Öfkelendiğinde çok hoş oluyorsun ama vaktimiz yok canım. Bir düşün. Babama ne kadar kaba biri olduğunun hatırlatılması tamamen senin yararına, değil mi? Başka türlü onu hayatın-" Ellerini çenesinin altında birleştirdi ve gözlerini göğe kaldırdı. "- değerli olduğuna?" Ve güldü.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Lan sıkıca sordu.

"Neden, hiçbir şey! Sadece otur, yemeğini ye ve ona bak." Batuuli kollarını açarak ondan istediği büyük hiçbir şeyi göstermedi.

Lan gardırobun içine uzandı.

"Olamaz!" Batuuli daha sert gülerek şöyle dedi. "Beyaz giyecek bir tenin yok senin! Sanırım erdemin de yok."

Lan onu kafasına geçirdi.

Batuuli içini çekti ve diğer elbiseleri yerine koydu. "Kes artık, her şeyi karıştırıyorsun. Serafina! Ariel!"

Hizmetçiler Lan'ın ellerini elbiseden uzaklaştırdı ve saniyeler içinde elbiseyi düzeltti. Giyinmiş olma hissinden daha kötüsü yardıma ihtiyacı olduğunu bilmekti; boyun deliği sandığı şeyin bir kol olduğu ve kemer gibi görünen şeyin aslında üst kısım olduğu ortaya çıktı. Giyinmekten çok örtünmüştü, bu da onu büyük salondaki heykellerden biri gibi göstermeliydi ama göstermedi. Olduğu gibi görünüyordu - beyaz kumaşa sarılmış bir çiftçi.

Hizmetçiler tekrar kızın üzerine çullandılar ve bir dakika içinde saçları taranmış ve ustalıkla başının üzerine yığılmış, yüzü boyanmış ve ayaklarına sandaletler bağlanmıştı.

Batuuli sonucu incelerken, "Aradaki fark gerçekten dramatik," dedi. "Tam olarak başarılı olmasa bile."

Lan elbisesinin bir kıvrımını bilinçsizce karıştırdı. Hizmetçi Serafina onun elini tokatladı ve örtüyü yeniden ayarladı.

"Babamı bekletmeyelim." Batuuli onun koluna girdi ve kabul odasına geri götürdü. Azrail masanın ortasına oturmuş, Lan'ı parçalanmış mızraklı askerlerden birinin yanına oturmaya zorluyordu. O kadar yakındı ki, koku kaçınılmazdı - çürük değil ve sadece hafif bir kömür kokusu, sadece açık yaraların kokusu. Tabağı börek ve meyveyle dolunca karnı sıkıştı; bir tane aldı ama yanındaki mızraklı inleyince tekrar bıraktı.

"Sus," dedi Azrail, bir hizmetkârın dilimlenmiş armuda bal sürmesi için tabağını uzatarak.

Mızraklı süvari sustu.

Kahve, krema, şeker, tarçın ve çikolatayla birlikte sunuldu ama Lan en sevdiği karışımı hazırlamasına rağmen sadece karıştırmakla yetindi. Azrael'in iştahı ne çevresinden ne de havadaki gerginlikten dolayı azalmış görünüyordu, öyle ki Azrael'in çatalından çıkan her sıyrık doğrudan Lan'ın kulağına düşüyor gibiydi.

Batuuli oturmuş onları izliyor ve çayını yudumluyordu. Sonunda içini çekti. "Baba, çok kaba davranıyorsun."

Azrail sıcak bir böreği kesti ve yanıt vermedi.

"Benimle her zamanki sıkıcı hoş sohbetleri yapmak istemeyişinizi anlıyorum, ama misafirimiz ne olacak? Elbette en azından bir teşekkürü hak ediyor."

Lan ona baktı. Kahvaltısına tüm dikkatini vererek, mekanik bir şekilde ve keyif almadan yemeye devam etti.

Batuuli fincanına gülümseyerek, "Elbiseyi kendisi seçti," dedi.

Azrael'in gözleri maskesinin yuvalarında kayarak Lan'ın elbisesinin beyaz kumaşını kısa süreliğine daha da beyazlattı ve neredeyse parlıyor gibi görünmesini sağladı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Biliyor musun, dün bir şeyle diğeri arasında hiç sorma fırsatım olmadı." Batuuli havaya el sallayarak bir önceki günün tüm tatsızlıklarını bir osuruk gibi savurdu. "Peki yeni evcil hayvanınızı nasıl buldunuz? Onu hazırlamam için bana gönderdiğinde pek onur duymadığımı itiraf etmeliyim, ama yaptığım işten biraz gurur duydum. En azından bana nasıl yaptığımı söyleyebilirsin. Hoşuna gitti mi? Yanakları şafağın rengiyle kızarmış solgun güller gibi miydi? Dudakları tatlı meyveler gibi miydi? Gözleri... Senin gözlerin ne renk?" diye sordu, Lan'ın yüzüne bakmak için masanın üzerine eğilerek. "Gözleri kirli bir yoldaki yağmur suyu birikintileri gibi. Yüzü seni memnun etti mi baba? Cılız vücudu sana sarıldı mı?"

yeni ve heyecan verici yollar? Seni etkiledi mi? Sizi kazandı mı? Duyularınızı büyüledi ve tutkularınızı harekete geçirdi mi? Aletinizi sertleştirdi mi?"

"Diline dikkat et."

"Babam yatak odası sırlarını asla ifşa etmez," dedi Batuuli Lan'a. "Bu çok komik, çünkü geçmişte bizim önümüzde döllerini akıtmaktan büyük mutluluk duymuştu."

Azrail'in fincanı yere çarparak Lan'ın sıçramasına ve Batuuli'nin kibar bir soruyla kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Ben döl cebi mi dedim?" diye sordu özenli bir şaşkınlıkla. "Ne kadar utanç verici. Fahişeleri kastetmiştim. Beni bağışlayın, gerçi misafirimize zamanında daha kötülerini de söylenmiştir." Lan'a döndü. "Öyle değil mi?"

"Aslına bakarsanız var."

"Gördünüz mü? Bütün arkadaşlar burada. Yani." Kendine yeni bir fincan çay doldurdu ve demliği yere fırlattı. Çaydanlık bir parça ve buhar dalgası halinde patladı. Batuuli bir kaşık şeker ekleyip karıştırırken hizmetçileri koşarak geldi ve Lan'a gülümsedi. "O nasıldı?"

Lan gözlerini devirdi ve böreğinin içini karıştırdı. Bir çeşit kırmızı reçeldi. Ne tür olduğunu anlamak için tadına bakmak istemedi.

"Girdikten bir saat sonra odasından çıktığınız söylendi. Çok daha az. İnsan merak ediyor, belki de beklenti onu en iyi şekilde etkilemiştir. Daha önce de olmuştu."

Azrail başını eğdi ve bir böceğin davranışlarını izleyen bir adamın soğuk merakıyla kızına baktı. "Sana söylendi, değil mi? Kim tarafından?"

"Ölümlerle ilgili bir şey bu," dedi Batuuli bir çöreği yağlarken. "Yüce efendileri onlara aksi yönde özel bir emir vermedikçe, hassas olmayan konularda oldukça aptal olma eğilimindedirler. Ne de olsa ben sizin Çocuklarınızdan biriyim. Neden cevap vermesinler ki? Güzel midillinize ne kadar bindiğinizi sorduğumda-"

"Bu kadar yeter."

Batuuli başını kaldırdı, kaşları sahte bir şaşkınlıkla kalkıktı. "Ben de ona öyle demeyeyim mi? Bu sabah kendini çok özel hissediyorsun. Ne tercih edersin? Zevk güvercinini mi? Merhametli kız kardeşini mi? Ya da kullandığın kelime neydi?" diye sordu Lan'a.

"Dolly," dedi Lan.

Azrail'in gözleri maskesinin yuvalarında parladı.

"Hayır, o değil. Diğeri." Batuuli düşünür gibi yaparak ağzının kenarına vurdu, sonra parmaklarını şıklattı ve "Senin pis fahişen!" dedi.

Lan'ın yüzü ısındı. Çatalını yere bıraktı ve ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu.

"Şimdi utangaç," dedi Batuuli umursamaz bir omuz silkişle. "Ama onu bana gönderdiğinde yeterince cesurdu. Tam şu anda oturduğun yerde durdu ve bağırdı. Rol yapıyor olabilir, sanırım. Ya da belki şimdi bizim için rol yapıyor. Tanrı'nın bile maskeli olduğu bir dünyada insanın gerçek kalbini saklaması ne kadar kolay." Gülümsemesini tekrar Azrail'e çevirdi. "Ama onun için maskesini düşürmüşsün, ya da bana öyle söylendi. O da gözyaşları içinde kaçtı."

"Ben yapmadım!" Lan tersledi.

"Utanmana gerek yok. Cariyelerinin çoğu ilk seferinde histeri krizleri geçirir."

"Histerik değildim ve ağlamıyordum!" "Ama kaçtın."

"Beni dışarı attı!"

Bunu söylediği anda pişman oldu, ama bunu geri çevirmek mümkün değildi.

Geri.

Batuuli'nin gülümsemesi bal gibi altın sarısı ve yavaşça yayıldı. "Oh, bu ilginç."

Lan bu karmaşadan nasıl kurtulacağına dair bir ipucu bulmak için Azrael'e baktı ama o sadece kızının performansını kayıtsızlıkla izlemeye devam etti.

"İktidarsız mıydı?" Batuuli mırıldandı. "Söyle bana, kendi yatağında bir erkek olamaz mıydı?"

Lan herhangi bir cevabın yanlış olduğunu biliyordu ama sessizlik çok lanetleyici görünüyordu. "Oldukça güçlüydü," diye mırıldandı.

"Pek de hevesli bir referans değil."

"İyiymi."

"İnsan Norwood'un vahşi doğasında neyin 'iyi' olduğunu merak ediyor." Batuuli çayını aldı ve onu düşündü. "Ama eğer öyleyse, o zaman bir şey yapmış olmalısın. Elinden bir sürü oyuncağı kaçtı ama babam *hiçbirini* koridora fırlatmadı. Bundan utanmalı mısın yoksa gurur mu duymalısın emin değilim ama bahsetmeye değer. Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Lan ve midесinin sıkıştığını hissetti, sanki onun içinde olduğu ve kendisinin de... bir yerde ve başka biri olduğu o soğuk/sıcak anın yankısı gibi.

"Bana elbisenin tamir edilemeyecek durumda olduğu söylendi," diyordu Batuuli. "O zamanlar bunun babamın her zamanki taşkınlığından kaynaklandığını düşünmüştüm ama gerçekten size saldırdı mı? Onun gerçek yüzünü üzerinize doğru gelirken gördüğünüzde çığlık attınız mı?"

"Hayır."

Batuuli önce güldü, Lan'ı yaratıcı bir yalanın içinde yakaladığını düşündüğü anlamına gelen alaycı bir gülüştü bu, ama sonra önce babasına, sonra tekrar Lan'a baktı. "Biliyor musun, sanırım sana inanıyorum," dedi, sesi hafifçe şaşırmış gibiydi, Lan'ın ifadesinden çok kendisinin bunu kabul etmesine şaşırmıştı. "Aslında, yüzünü görmek istediğini, maskesini çıkarması için ısrar edenin sen olduğunu düşünebiliriz." Azrael'e baktı. "Öyle mi yaptı?"

Cevap vermedi, ne bir kelime söyledi ne de ifadesini değiştirdi.

"Öyle yaptı," diye nefes aldı Batuuli ve merak dolu gözlerini Lan'a çevirdi. "Seni *sapık*!"

"Bu taş atacak kişi sen değilsin," dedi Azrail.

"Bu sabah ne kadar da suratsızsın, değil mi?" Batuuli kızarmış ekmekten bir parça aldı ve ısırdı. "Dün geceki küçük eğlencemi düzenlediğim için özür dilememi mi bekliyorsun? Gösterinin beklenmedik bir şekilde sona ermesi oldukça hoşuma gitti. Aslında muhteşemdim. İzlemeye kalmalıydınız."

"Görmeye değer bir şey olsaydı yapabilirdim, ama her zamanki gibi zevkinizi şüpheli, temanızı orijinal olmayan ve uygulamanızı kaba buldum." Azrael bir lokma sosis yedi ve şarabını yudumladı. "Kendine istediğin kadar övgü verebilirsin kızım, ama gördüğüm kadarıyla 'eğlencen' de kendin gibi hayal kırıklığı yarattı."

Batuuli bir süre sonra, "Ne kadar incitici," dedi. Döndü. "Lan -"

"Bunun onunla bir ilgisi yok," dedi Azrail sert bir sesle. "Bırakın onu ol."

Batuuli bunu bir süre dinledikten sonra elini uzatarak şöyle dedi "Lan, canım, lütfen şekeri uzatır mısın?" Azrail'in gözleri kısıldı.

Lan el değmemiş kahvesinin yanındaki kâseyi buldu ve onun alaycı bakışları altında uzattı.

Batuuli çayına biraz kaşık attı ve karıştırdı. "Dürüstçe."

Boğazının arkasından ikna olmamış bir homurtu çıkardı ve fincanını aldı.

"Ama fahişesini fırlatan biri için garip bir şekilde koruyucusun-"

Bardak patladı. "Ona öyle demeyeceksin!"

"Özür dilerim, bir kelime üzerinde anlaşılamadık. Bebeği," diye düzeltti Lan'a doğru özür dileyen bir baş hareketiyle. "Bebeğini odasına getirdikten sadece birkaç dakika sonra çırılçıplak koridora fırlattı. Madem seni memnun etmedi, baba, neden onu duvarın üzerinden aç Yiyiciler'in önüne attırmadın?"

Lan ona baktı. Adam onu görmezden geldi.

"Eğer öyleyse," diye devam etti Batuuli çayını karıştırarak, "neden onu kulesinde bıraktınız? Neden kardeşimi uzakta tutan muhafızları ayarladın? Neden onu kraliyet mutfağından besliyorsun? Neden-"

"Kendimi size karşı savunmak için hiçbir baskı hissetmiyorum."

"Tanrı aşkına, bu bir saldırı değil! Sadece tuhaf. O bile böyle düşünüyor." Batuuli Lan'a döndü. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Saçmalama, her şey onunla ilgili! Onu çekici bulmuyor musun?"

Azrail cevap vermedi.

"Neyse, boş ver," dedi Batuuli, Lan'ın elini rahatlatıcı bir şekilde okşayarak. "Görünüş her şey değildir. Yine de en azından dün gece onu ziyaret etmemiş olmana oldukça şaşırdım. Zavallı şey. Oyun onu oldukça etkiledi."

Azrail sert bir sesle, "Öyle olması gerekiyordu,"

dedi. "Ben iyiydim."

Batuuli ona sırtıttı. "Evet, hepimiz senin ne kadar 'iyi' olduğunu gördük. Herkes onun gerçekten annen olduğunu düşünebilirdi. Ve sen, seni duygusuz zalim, onu odasına tek başına gönderdin."

Azrail çatal bıçak takımını sertçe yere bıraktı ve tabağını itti. "Bu oyunun amacı ne?"

"Konuşma! Gerçekten, şimdi! Diğer kızlar babalarının fahişeleriyle bu düşmanlık olmadan kahvaltı ediyor!"

"Onu bir daha böyle çağırırsan kendini tehlikeye atarsın kızım. Senin zevkin için onu aşağılatmayacağım."

"Aşğııldın mı?" Batuuli Lan'a dönerek sordu.

"Bana ne dediğiniz umurumda değil."

"Gördün mü? Umurunda değil." "Benim umurumda."

"Peki o zaman, açık olalım. *Sizi* kendi zevkim için aşğıılıyorum. Sizinle birlikte olmaktan aldığım tek zevk bu, sevgili babacığım." Batuuli durakladı, gülümsemesi soldu. "Bu ne zaman oldu?"

Cevap vermedi.

Batuuli bir dilim haşhaşlı kek aldı ve tepsiyi Azrail'e uzattı. "Keşke aramızdaki şeyler farklı olsaydı. Ben isterdim. Doğrusu, onları farklı kılmaya çalışacağımı söyleyemem... ama keşke öyle olsaydı."

Uzun süre affetmeden ona baktı, ama kadın kekleri tutmaya devam edince sonunda bir tane aldı.

"Bir şeyler ye," diye ısrar etti Batuuli, kekleri Lan'a uzatırken biraz somurarak. "Bu kadar zahmete girdim."

"Neden?" Azrail sordu.

"Neden olmasın? Yapacak bir şey var. Ve gerçekten de kaba saba bir cazibesi var." Batuuli kekleri Lan'ın önüne koydu ve kendine biraz daha çay doldurdu. "Geçen gün konuşmuştuk, biliyorsun. Onu bana gönderdiğinde. Bunu bu yüzden yapmış olabileceğini düşündüm, çünkü sohbetimizden keyif aldığımı söyleyemem ama sonrasında bir süre, en son ne kadar uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığımı düşündüm. Gerçek bir tane yani. Ve seni düşündüm, Peder."

"Ben."

"Ah, saray mensuplarım konuşur. Onları bana bu yüzden verdin, değil mi? Yoldaşlarım olsunlar diye." Batuuli iç geçirdi. "Ama onlar sadece benden duyduklarını söylüyorlar, ruh halimi aynalar gibi yansıtıyorlar. Kendi yüzümü görmekten bıktım."

Azrail'in gözlerindeki sert ışığın bir kısmı söndü.

"Ama senin küçük oyuncağının korkusu yok. Aklından geçeni söylüyor ve başına gelenler gerçekten umurunda değil. Bak!" Batuuli Lan'a döndü. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Bence çok mutsuzsun."

"Ve öyleyim!" dedi Batuuli, gözlerini tekrar Azrail'e çevirerek.

"Ama bunu söylemek istemiyorsun, onun yerine sıkıldığını söylüyorsun." Batuuli ona el salladı. "Bu kadar yeter."

"Ve can sıkıntınızı sadist ve nefret dolu davranarak hafifletmeye çalışıyorsunuz."

"Yeter dedim!"

"Ve bu konuda o kadar iyisin ki, sadist ve nefret dolu *olduğunu* fark etmekten kendini alamıyorsun, bu da seni daha da mutsuz ediyor," diye bitirdi sözlerini, gözlerini indirmeyi reddederek.

Batuuli bir süre ona ters ters baktı ama sonra aniden vazgeçer gibi oldu. Elindeki fincanı kaldırıp Lan'a doğru uzattı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Çılgınca ama insan cazibesini anlıyor. Ve merak etmeden duramıyorum... Ne kadar zaman sonra böyle hissedebiliyorsam? Yirmi yıl mı? Otuz mu? Siz ne hissediyorsunuzdur, Peder? Biri size karşı çıkmaya cesaret edeli ne kadar oldu? Benim yaptığım gibi nefretten değil, sadece-" Gülümseyerek kollarını açtı. "-Yanılıyor musun?"

Azrail maskesinin ardında yüz­süz bir şekilde pastasını yedi.

"Peki bunu duymak sizi heyecanlandırdı mı? Kızdırdı, evet, tabii ki, bu ne cüret, vesaire, ama seninle sanki başka bir adammışsın gibi konuşmasını duymak da aynı şekilde heyecan verici değil miydi?" Batuuli ona baktı, sonra masanın öbür ucuna uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. "Sana, çıplak yüzüne baktı ve... sadece başka bir adam mı gördü?"

Azrail cevap vermedi.

Batuuli'nin bakışları onun elinin üzerine düştü. Parmakları onun kolundan yukarıya doğru kayıyor ve açık bir okşayışla tekrar aşağıya iniyordu. "O da sana aynı şekilde mi dokundu?"

"Kes şunu," dedi Lan.

Batuuli ona baktı, sonra daha uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Söyle bana," dedi elini Azrail'den çekip çenesini dayayarak. "Buraya gelmeden önce hiç fahişelik yaptın mı?"

"Tabii ki var. Herkesin var." Azrail

kaşlarını çatarak ona baktı.

Batuuli narin bir kaşını kaldırdı. "Norwood'da her kadın fahişe mi?"

"Her kadın, her erkek. Seks bir metadır. Herkes onu satar."

Batuuli tatlı gülümsemesini Azrail'e iade etti. "Onu bu yüzden mi gönderdin baba? Sana bir fahişe olduğunu mu hatırlattı? Yoksa sana unutturdu mu?"

"Sabahki sohbetin pek arzulanan bir şey değil ama beni biraz meraklandırdın kızım." Sanki bunu kanıtlamak istercesine başını eğdi.

"Bu olasılıklardan hangisinin bana zarar vereceğini düşündünüz?"

"Seni incitmek için çok daha iyi yöntemlerim var. Bu gerçekleştiğinde, sormana gerek kalmayacak." Batuuli parmaklarını şıklattı. Hizmetçilerinden biri koşarak ona içinde buz, nane yaprakları ve sarı bir meyve dilimi olan bir bardak su getirdi. Batuuli meyveyi aldı, bir kenara koymaya başladı, sonra Lan'a baktı... ve onun yerine sıktı, böylece suyu dar bir dere halinde fışkırdı. Lan eğildi ama hedef o değildi. Üzerinde asılı duran mızraklı adam hırıltılı bir çığlık attı, soluk suyu derisi yüzülmüş göğsünden aşağı süzülüp birçok açık yarasına battı. "Bana başkalarının canını nasıl yakacağımı çok iyi öğrettin," diye devam etti Batuuli, mızraklının kısıtlanmış kasılmalarını inceleyerek. "Senin izinden gittiğimi görmenin seni mutlu ettiğini tahmin edebiliyorum."

"Peki bu seni mutlu ediyor mu?" Azrail kendi kadehini doldurması için uzatarak sordu. Acı içindeki mızraklı adama, şarabını dolduran hizmetçiye gösterdiği ilgiden daha fazlasını göstermedi. "Ben sadece Çocuklarımla mutlu olmasını istedim."

"Hissettiğim tek mutluluk, senden ne kadar nefret ettiğimi her zaman hatırlayacağımı bilmekten geliyor."

"Sizin için ne talihsizlik."

"Tek talihsizliğim, yeni oyuncağınızın bana hatırlatmakta yeterince iyi olduğu gibi, her zaman yapmamış olmamdı, ama bir zamanlar size masum bir sevgiyle baktığımı her zaman hatırlayacağınızı bilmenin acısını çekeceksem, en azından onun öldüğünü de gördüğünüzü bilmenin memnuniyetine sahibim." Batuuli gülümsemeye çalıştı. "Ne zamandı o baba? Söyle bana. Seni olduğun gibi tanıdığım günü, saati bilmek istiyorum."

"Neyim ben?"

"Sen bir çakalsın. Sen leşlerin efendisi ve kemik hırsızısın." "Ve sen benim kızımsın."

"Kızınız mı?" Güldü - bir yılan ısırtığı kadar keskin ve zehirli bir ses. "Seçme şansım olsaydı senin çocuğun olmazdım."

"Hangi çocuk doğmayı seçer?"

"Ben doğmadım. Öldüm. Ve sen, seni çakal, beni kazıp inine sürükledin ve bunun için seni sevmemi bekledin. "

"Ve sen yaptın," dedi. "Kısa bir süreliğine de olsa."

"Umarım bu anı içinizi ısıtır, baba." Batuuli durakladı, sonra güldü ve sandalyesinin yüksek arkasına yaslanarak rahatladı. "Aslında şimdiye kadar için için yanıyor olmalıydı. Hâlâ hissediyor musun?"

Kafası karışan Lan Azrail'e baktı ama Azrail ona dönüp bakmadı. Sadece mızrakçının inlemeleri ve zayıflayan çırpınılarıyla ölçülen saniyeler uzadıkça, sessiz ve vurdumduymaz bir şekilde kızına bakmaya devam etti. Sonunda kıpırdandığında, bu sadece fincanını yere bırakıp ayağa kalkmak içindi.

"Evet, gitmelisin," dedi Batuuli, gözleri zevkle dans ederken bile kaşlarını çatarak. "Birazdan olacaklar için mahremiyet isteyeceksin. Yaltaklanan tebaanızın, şanlı lordlarının herkesin önünde kendini temizlediğini görmesi iyi olmaz."

"Lan," dedi Azrail. "Çık dışarı."

O kadar hızlı kalktı ki, kazığa oturtulmuş mızraklı adama çarptı; adam inledi, bir düzine yarasından taze kan ve berrak meyve suyu damlaları akıyordu. Kekeleyerek özür dileyen Lan kapıya doğru kaçtı.

"Ne yazık ki hiçbir şey yemedin," diye seslendi Batuuli arkasından. "Hepsi zehirli."

Lan arkasını döndü.

Batuuli onun şaşkınlığına ya da Azrail'in yakıcı bakışlarına kayıtsız kalarak yuvarlak bir omzunu silkti. "Ölmeni izlemenin eğlenceli olacağını düşündüm. Ve sonra, elbette, geri döndüğünü görmek. Oldukça sade olmana rağmen seni büyüteceğinden eminim... ama o zaman da ondan öyle içten bir nefret duyarsın ki ölmene gerçekten izin verebilir." Batuuli kadehinin etrafında gülümseyerek içti. "Ve bu da eğlenceli olurdu."

Azrael ona sırtını döndü ve kapıya yöneldi, yoluna çıkan Lan donmuş bir halde dururken koluna girdi.

"Çok güzel bir ziyaret oldu baba." Batuuli el sallayarak onları uğurladı ve yarısı boş bardağını yere fırlatarak kırılmasını sağladı. "Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman?"

Cevap vermedi ama Lan'ı da peşinden sürükledi, o kadar uzun ve hızlı adımlar atıyordu ki Lan ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldı, uzun eteklerini dizlerine kadar sıyırdı. Batuuli'nin kapısından içeri girer girmez Lan'ı etrafında döndürdü ve "Bir şey yedin mi?" diye sordu.

"Hayır, ama... ama gerçekten zehirlemedi, değil mi?" "Sen!"

Karo döşeli uzun koridoru cilalayan yalnız bir hizmetçi durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Lordum?"

Azrael Lan'ı ileri itti. "Onu kütüphaneye götür ve Deimos'u odama çağır."

Hizmetçi temizliği bırakıp hemen ayağa kalktı ve Azrael sol kolunu bırakırken Lan'ın sağ kolunu tuttu.

"Yapmadı, değil mi?" Lan telaşla ısrar etti. "Yani, hepsi senin içindi! Seni zehirlemezdi! Sen onun tek ailesisin!"

Ona baktı, gözleri maskesinin yuvalarından parlıyordu. Sonra onu iterek geçti ve koridorda tek başına ilerlemeye devam etti. Sendeledi, bir köşeyi döndü ve kayboldu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

'Kütüphane', kitapların okunduğu bir oda olarak ortaya çıktı. İnsanların eskiden o kadar çok kitabı vardı ki, bırakın oda için bir kelime bulmayı, sadece onları saklamak için ayrı bir odaya ihtiyaç duymaları bile Lan'ın dünyanın eskiden nasıl olduğu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Norwood'da kayıp resimler ve kurtarılmış dergiler diğer değerli eşyalar gibi kilit altında tutuluyordu. Belediye başkanının, Lan'ın doğduğu gün kendi adının yazıldığı ve muhtemelen ayrıldığı gün annesininkiyle birlikte üzerinin çizildiği kasaba defteri de dahil olmak üzere birkaç kitabı vardı, ama hepsi birlikte bir rafa sığabilirdi. Burada yemekhane büyüklüğünde bir oda vardı, iki kat yüksekliğindeydi ve kitap raflarıyla kaplıydı, hiçbir rafa ulaşılabilmesi için her duvar boyunca raylar üzerinde merdivenler vardı. Bunlar yüzlerle, hatta binlerle ölçülemeyecek, ancak adı olmayan daha büyük bir sayıyla ölçülebilecek kitaplardı.

Keşke okumayı bilseydi.

Lan bir süre yığınlar arasında dolaştı, rastgele kitaplar çıkarıp sayfalarını çevirdi. Resimli olanları buldu ama sadece sözcüklerden oluşanlara bile bakmaya değermişti, çünkü bir zamanlar birileri onları yazmıştı.

Saatler geçti, her biri bir öncekinden biraz daha yavaştı. Kitaplardan bunalan Lan, bunun yerine ağaçlar, tavus kuşları ve hatta insanlar gibi şeylerin resimlerini yapmak için bir araya getirilmiş renkli cam parçalarından yapılmış pencerelere baktı. Masa çekmecelerini inceledi. Merdivenlere tırmandı. Sonunda oraya gitti ve kapıyı açtı.

Diğer tarafta duran Revenant ona baktı. Bir mızrakçı değil, bir Hortlak.

Kapıyı kapattı. Orada durdu. Yavaşça tekrar açtı.

Ona artık merakla değil, sadece biraz kızgınlıkla bakıyordu.

"Odama gidebilir miyim?" Lan

sordu. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Cevap vermedi, sadece belli belirsiz sabırsız bir ifadeyle ona baktı.

"Ya tuvalet ihtiyacım olursa?"

"İhtiyacın var mı?"

"Eninde sonunda yapacağım."

Dudakları inceldi. Kapıyı kapattı ve kilitledi.

Bir süre sonra, Lan içinde yeterince resim bulunmayan bir kitaptaki resimlere bakarken, kapı tekrar açıldı. Hortlak, biri kapalı bir tepsi, diğeri bir sürahi, sonuncusu da bir lazımlık ve bir kova kül taşıyan kısa bir hizmetkâr grubunu içeri yönlendirdi.

Lan tepsinin kapağını kaldırdı ve ortaya hoş kokulu bir buhar pufu çıktı. Bir kâse çorba ve ballı, tereyağlı bir somun ekmek. "Bunlar nereden geldi?" diye sordu.

"Tadına bakıldı," diye cevap verdi

Revenant. "Sorduğum şey bu değildi."

"Ne sorduğunu gerçekten bilmek istemedin. Sana ne söylediğimi bilmek istiyordun." Hizmetçiler çekilirken kenara çekildi, sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

Lan kaseyi aldı ve kokladı. Soğan, otlar ve bir çeşit balık. Ağzı sulandı ama tadına bakmadan geri koydu. Sürahide meyve parçaları ve nane yapraklarıyla tatlandırılmış, buzla soğutulmuş su vardı. Gerçek buz. Onun da tadına bakmadı. Acıkmıştı ve bir sonraki öğünün ne zaman ve ne olacağını bilmeden geçen bir ömür, bu basit yemeği bile bir ziyafet gibi gösteriyordu ama zehir kelimesi hâlâ aklının bir köşesinde mırıldanıyordu. Revenant'ın sözlerinden şüphe duymuyordu ama her zehir hızlı etki etmezdi. Aç kalıp güvende kalmak daha iyiydi.

Lan yiyeceklerin üzerini örttü, böylece onları görmek zorunda kalmayacak ve zaten olduğundan daha fazla baştan çıkmayacaktı. Sonra odanın öbür ucunda, penceresi içeriyi görebileceği kadar alçak olan bir kanepe buldu. Manzara yağmur ve Azrail'in mor ve mavinin inanılmaz tonlarıyla renklendirilmiş seralarıydı ama yine de izledi. Camın ardında, içeride hareket eden ve imparatorluk masasında yemek bulundurmak için canla başla çalışan figürleri seçebiliyordu.

Eğer evde olsaydı, o yeşil ter, toprak ve gübre kokusunu soluyor olurdu. Evde olsaydı, vücudu binlerce farklı acı noktasının bir araya gelip bitkin bir ağrıya dönüşene kadar çoktan ekiyor, ayıklıyor, topluyor ve temizliyor olurdu. Eğer evde olsaydı... ama o buradaydı.

Yemeği büyük ölçüde unutana kadar izledi, sonra kendine resimli başka bir kitap buldu ve zaman geçirmek için oturdu.

Gün ilerledikçe yağmur daha da şiddetlendi, öyle ki güneşin solgun şekli tepe noktasına ulaşmadan çok önce akşam karanlığına bir saat varmış gibi hissetmeye başladı. Lan'ın açlığı da aynı zamanda doruk noktasına ulaştı (bu da tuhaf bir şekilde nostaljik bir duyguydu. Bazen Haven'a geldiğinden beri yemekten başka bir şey yapmamış gibi geliyordu) ama midesinin şikayetleri sonunda sustu ve onları unuttu. Daha sonra hatırlayamadığı ve sonunda pencereye oturup en soluk panele kadar eğilmedikçe göremediğı resimlere bakmak için gittikçe daha fazla zaman ayırarak uykuya daldı.

Gün ışığı kayboldu. Haven'ın elektrik lambaları her seferinde bütün blokları aydınlatıyordu. Çok güzeldi, şehirlerin eskiden böyle olduğu söylenirdi ve Lan uzun süre ıslı ıslı parlayan lambaları izledi. Ama manzara ilgisini ancak bu kadar uzun süre çekebildi ve hava okur gibi yapmak için bile çok karanlıktı, bu yüzden kanepeye kıvrılıp uyumaya çalıştı.

En azından kısmen başarılı olmuş olmalıydı, çünkü gerçek bir dinlenme hissi duymamasına rağmen, gözlerini bir sonraki açışında oda karanlıktı ve yağmur neredeyse durmuştu. Uyanık olup olmadığını merak ederek doğruldu. Genelde rüyalarını hatırlamazdı ama gördüğünü bilirdi ve eğer şu anda bir rüya görüyorsa bunu nasıl bilebilirdi ki? Bir rüya gibi hissediyordu. Kütüphanenin durgunluğu doğal olmayan bir şekilde tamdı. Hava bile hareket etmiyordu. Karanlıkta, raflarındaki tüm kitaplar ve hatta dağınık masa ve sandalyeler düz, boyalı bir kaliteye sahipti ve ona sanki kağıttan bir odada, bir bebek evinde sıkışıp kalmış gibi hissettiriyordu. Ve pencereye baktığında, Lord Solveig hemen dışarıda durmuş, renkli camın arkasından ona bakıyordu.

Endişe verici değildi. Rüya gördüğüne karar vermişti ve bu nedenle korkudan uzaktı. Ne de olsa havada süzölmüyordu. Kütüphane zemin kattaydı ve pencereler, özellikle de renkli olanlar büyüktü. Dışarıda durup onu izlemekten daha ürkütücü bir şey yapmıyordu, ki bu gerçek hayatta yeterince ürkütücü olurdu, ama bir rüyadan daha iyisini beklerdi.

Solveig sanki bu düşünceyle harekete geçmiş gibi duvar boyunca yürümeye başladı. Çizmelerinin altındaki çakılların çıtırtısını ve bir elini pencereden çıkıp gözden kaybolana kadar ıslak camın üzerinde gezdirirken çıkardığı ıslak gıcırtıyı duyabiliyordu.

Lan bir süre bekledi, ama öyle görünüyordu. Rüyalari sıkıcıydı. Onları hatırlamamasına şaşmamalı. Tekrar kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında güneş doğmak üzereydi ve odayı yavaşça insanların şafak dediği o hastalıklı gri ışıqla dolduruyordu. Kaskatı kesilen ve biraz da başı ağrıyan Lan, dünkü su sürahisine halsizce baktı, susuzluğunu zehir ihtimaline karşı tarttı, ta ki kendini bunun gerçekten önemli olmadığına ikna edene kadar çünkü tazeyken çok neşeli olan o küçük meyve ve yaprak parçaları şimdi orada yüzüyordu, suyla dolmuş ve ılıktı ve bu suyu zaten olabileceğinden daha az ya da daha çok zehirli yapmasa da, iğrenç yapıyordu.

Saçındaki düğümleri kaşıyarak ayağa kalktı ve kütüphanenin kapısına gitti. Kapının diğer tarafında hâlâ bir Revenant vardı. "Artık odama dönebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bana verilen emir, lordum serbest bırakılmanıza izin verene kadar sizi tutmak." "Siktir et, ben gidiyorum," diye mırıldandı Lan ve bir adım attı. Sadece bir adım.

Sonra bir kılıcın parıldayan kıvrımlı bıçağına bakıyordu.

"Bana verilen emir sizi tutmak," dedi ona, "lordum serbest bırakılmanıza izin verene kadar."

"Yani, ne?" Lan kuşkuyla sordu. "Beni güvende tutmana izin vermezsem, beni öldürecek misin?"

Cevap vermedi ama açıkça bir çatışma da görmüyordu. Geri adım attı ve kapıyı çarptı.

Bu aptal odada sıkışıp kaldığım bir gün daha. Önemli olmamalıydı. Rasyonel olarak, orada olsaydı Kırmızı Oda'da da aynı şekilde sıkışıp kalacağını biliyordu. Kütüphane daha büyüktü, daha sıcaktı, daha kuruydu, daha rahat koltukları vardı ve kesinlikle bakacak daha çok şey vardı ama lanet olsun, yapacak hiçbir şeyi olmamaktan nefret ediyordu. Madem Azrail onun bu kadar tehlikede olduğunu düşünüyordu, neden onu bir hücreye kapatmamıştı? Burada bir zindan olmalıydı. Ve eğer tehlikede değilse, neden onu en azından bir yerde çalıştırmıyordu? Kütüphanede yatmaktansa temizlik yapmayı tercih ederdi.

Neredeyse.

Lan huzursuzluğunu ve kızgınlığını atmaya çalıştı ama çok geçmeden kendini dünkü yiyecek ve suyun etrafında dönerken buldu. Aklından çıkarmak için kütüphanenin en uzak tarafına gitti ve merdiveni geri geri sürerek

Dördüncü. Bu bir süre işe yaradı ama hava hafıfledikçe, çalışıyor olması gerektiği fikrini görmezden gelmek giderek zorlaştı.

Sadece sıkılmış ve denetimsiz olmanın uyandırabileceği türden bir ilhamla, Lan iki masayı bir araya getirdi ve küçük bir kale inşa etme niyetiyle raflardan kitapları çekmeye başladı. Göründüğünden daha zordu. Basit bir kitap istifleme meselesi olması gereken şey, önce onları benzer boyutlara ayırma ve ardından aşağı çektiği ve masaların üzerine örttüğü bir perdenin dengeleyici zeminine karşı üst üste binen bir düzende katmanlama sürecine dönüştü; en büyük, en ağır kitaplar, perdeyi olabildiğince düz ve düz tutmak için bir altlık boyunca düzenlenmişti. Neredeyse bitirmişti ve kapılar açıldığında ikinci bir hikâye için gönüllü olabilecek en yakın sehpalara göz atmaya başlamıştı bile.

İçeri giren ölü adam ne bir muhafız ne de bir hizmetçi gibi giyinmişti, sadece takım elbiseli bir adamdı. Kravat takmıştı ve bir elinde siyah deri bir çanta vardı, kare şeklinde ve sertti, Lan'ın gözünde çok kullanışlı olacak kadar büyük değildi. Eski dergilerdeki, artık kimsenin yapmadığı işlerde çalışan adamlara benziyordu.

İçeri girerken bir şekilde tepe ışıklarını yaktı, sonra etrafına baktı ve Lan'ı gördü. Başını öne eğdi. "Bu harika," dedi.

"Daha bitmedi," dediğini duydu Lan anlamsızca. Perdenin asılı olması gereken pencereye baktı ve beceriksizce ayağa kalktı. "Hepsini yerine koyabilirim. Çoğunlukla nereye gittiğini hatırlıyorum."

"Acelesi yok, değil mi?" Ölü adam çantasını masanın üzerine bıraktı, ceketini silkti ve bir sandalyenin arkasına astı. Manşetlerinin düğmelerini açarak kollarını sıvadı ve kadının yanına geldi. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Ben... üstüne bir tane daha koyacaktım."

"Başkent." Ölü adam etrafı kolaçan etti ve bir masayı aydınlattı. Kaşlarını kaldırarak sorgulayıcı bir tavırla onu işaret etti.

"Kimsin sen?"

"Usta Lareow bana verilen isim ama pek de umurumda değil." Tokalaşmak için elini uzattı.

Sanki bu da bir rüyaymış gibi hissetmeye başlayan Lan, belli belirsiz elini sıktı. Adamın eli soğuk ve çok pürüzsüzdü. "Ve... üzgünüm ama siz kimsiniz?"

"Lareow, yani öyle değil, ama bana verilen isim bu ve ben de ona cevap veriyorum."

"Gerçekten nedir?"

"Wickham," dedi uzun, değerlendirci bir duraklamadan sonra. "Efendi Wickham, isterseniz. Ben senin ders hocanım. Kaldığınız süre boyunca size ders vereceğim. Başlayalım mı?"

Adam masanın bir ucundan tuttu, Lan'ı da diğer ucundan tutmaya zorladı ve ikisi birlikte masayı kaldırıp kitap kalesinin üstüne koydular. Sonra daha fazla tuğla almak için raflara gitti ve Lan onun son sözlerini anlamaya çalışarak arkasından bakmak zorunda kaldı.

"Ne tür dersler?" diye sordu sonunda, çünkü aklına gelen tek şey dollying'i doğru yapmadığı ve bunun bir tür cinsel şey olduğuydu, hepsi 'bunu yala' ve 'bunu kıpırdat' ve henüz hakaret mi yoksa minnettar mı olacağından emin değildi.

"Bu belirlenecek bir şey. İlk adımımız mevcut eğitim seviyenizi değerlendirmek olacak ve daha sonra bir müfredat belirleyeceğiz, ancak kural olarak çok açığım. Odaklanmak istediğiniz bir ilgi alanınız veya çalışma alanınız var mı?"

"Hayır. Ne? Hayır."

"Sormaktan utanmanıza gerek yok. Lord Azrael yoldaşlarını hobiler geliştirmeye teşvik eder. Mimarlık, belki?"

"O da ne?"

"Bina tasarımı." Bir şekilde ekip çalışması haline gelen kaleyi işaret etti ve ikinci katın tabanının etrafına bir sıra kitap dizmeye başladı. "Aslına bakarsanız bu benim ilgi alanlarımdan biri ve kendimi oldukça amatör bir otorite olarak görüyorum."

Ölülerin amatör ya da başka türlü ilgi alanları olabileceği hiç aklına gelmemişti. Lan onun masanın etrafına duvarlar örmesini, kalın kitapları ince olanlarla değiştirmesini ve ara sıra gerçekten büyük olanlardan birini kapağı dışarı bakacak şekilde, bir pencere gibi yerleştirmesini izledi. Hatta masanın açık olduğu yerin önüne bir çatı katı bile yaptı. Son olarak, köşedeki en tepeye baca niyetine bir lamba yerleştirdi.

"Pekâlâ," dedi ve geri çekilip sonucu hayranlıkla izledikten sonra çantasını bıraktığı masayı işaret etti. "Başlayalım mı?"

Lan oturdu ve adamın çantasını açıp iki kitap daha çıkarmasını merakla izledi, boş olanları. Onunki boştu. Onunkinde el yazısı vardı ama boş kısma gelene kadar sayfaları çevirdi. Sonra da

Kendisi için bir kalem ve mürekkep şişesi, onun için de çoktan açılmış bir kurşun kalem çıkardı. Kalem ucunu daldırdı, rahat bir sessizlik içinde birkaç satır yazdı, sonra ona hoş bir gülümseme verdi ve "Adın ne?" dedi.

"Lan. Lanachee," diye düzeltti, çünkü bu çok resmi hissettiriyordu. "Benim bir soyadım yok. Biraz piç gibi."

"Pekala, benim bir ilk adım yok," diye cevap verdi. "Biraz ölü. Benim için heceleleyebilir misin lütfen?"

Hiçbir şey yapmadı. Yapabileceğini bildiği hiçbir şey yoktu.

Bir süre sonra kitabından başını kaldırdı ve onunkine dokundu. "Lütfen," dedi tekrar.

Lan yavaşça kalemını aldı. Sayfanın üst kısmına yakın bir yere dokundurdu. Adam orada öylece oturup ona gülümseyince, Lan boynunu büktü ve kâğıda baktı. Bir süre sonra birkaç satır yazdı ve ona baktı. Gülümsemesi değişmemişti. Birkaç tane daha yaptı. Bir döngü ekledi. Sonuna nokta koydu. Ve kalemını yere bıraktı.

"Pekala," dedi nazikçe ve kendi defterine bir iki satır daha yazdı. "Toplamlarda nasılsın?"

"Neyin bir kısmı?"

"Eğer iki kalemim varsa ve sen bana üç kalem daha verirsen, kaç kalemim olur?"

"Beş," diye yanıtladı Lan. "Ama ortalıkta bu kadar çok kalem varken ne yapacağımı sanıyorsunuz bilmiyorum."

"Belli bir seranın duvarı cam panellerden yapılmış-" "Hepsi öyle, dostum."

"Sanırım 'Efendi Wickham'ı yanlış telaffuz ettiniz, ama sorun değil. Lordumuz konuşmanıza yardım etmesi için başka birini ayarladı. Şimdi. Bu duvar dört panel yüksekliğinde ve on iki panel uzunluğunda. Bütün bir duvarı oluşturmak için kaç panel gerekir?"

"Havalandırmalar mı kapılar mı?"

"Bu durumda değil." "Kırk sekiz."

"Sera her biri on parselden oluşan altı sıra alabiliyor. Her parsele dört fasulye veya bir ilik ekebilirsiniz. On altı ilik ekerseniz, kaç fasulye ekmiş olursunuz?"

Lan ona baktı. "Çiftçilik hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi? İkisini de bir mısır filiziyle birlikte ekersin. Fasulye mısıra tırmanır ve ilik altta büyür."

"Domates ve ilik o zaman."

Lan hesaplamayı yaptı. "Yüz ve... emin olmak için elli diyelim. Hepsi almayacaktır."

Kitabında şöyle yazmış. "Bulutlar neyden oluşur?" Lan omuz silktilti. "Hava mı?"

"Ay'ın yüzeyi nasıldır?" "Karlı, sanırım.

Karlı görünüyor."

"Dolaşım sisteminin bir bileşenini söyleyin."

"Bilmiyorum. Çemberler?"

"Tavuklar ne ise koyunlar da yün için odur?" "Yumurtalar ve tüyler."

"Açıklamak mı?"

"Koyunlar yünle, tavuklar tüyle kaplıdır. Koyunlar yün, tavuklar yumurta verir."

Yazdı ve sonra kitabını kapatıp ona gülümsedi. "Şimdilik bu kadar yeter. Bir ders planı tasarlamak için birkaç güne ihtiyacım olacak ve sonra geri döneceğim."

"Ne için?"

"Başlangıç olarak, sana okumayı öğreteceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" Lan tükürdü. "Okumayı bilmeme gerek yok!"

"Hayır mı? Neden olmasın?"

Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu ama bunun tek nedeni sebebin çok açık görünmesiydi. Okumanın kendisi anlamsız değildi. Bunun anlamını görebiliyordu, ama tıpkı camcılık ya da demircilik gibi; bu, bir topluluğun sahip olması gereken yararlı bir beceriydi, bir bireyin değil, aynı topluluktaki birçok bireyin değil. Tek işlevi okumayı öğretmek olan birinin var olması, başka birinin öğrenmesini tamamen gereksiz kılıyordu.

Ancak bu düşünceler kafasında yeterince net olmasına rağmen, Lan kelimeleri bulamadı ve son derece yetersiz bir ifadeyle yetinmek zorunda kaldı: "Çünkü."

"Anlıyorum. Okumayı öğrendikten sonra," diye devam etti, çantasını yeniden hazırlarken, "uygun bir eğitim kursuna başlayabiliriz. Her sabah kahvaltıdan sonra burada toplanacağız, tam günlerde saat altıda, yarım günlerde ise saat birde sona erecek. Bana Efendi Wickham ya da Efendim diye hitap edebilirsiniz, ama buna gerek yok.

her konuştuğunuzda onurlandırıcı ifadeler kullanın. Bu tür konularda aşırı katı değilimdir. Sana Lan mı yoksa Lanachee mi diyeyim?"

"Neden ders almak zorundayım ki? Biliyorsun ben sadece onun
oyuncağıyım,
değil mi?"

Kibar gülümsemesi yumuşadı. "Yaşıyorsun, Lan," dedi. "Sen değilsin 'onun' hiçbir şeyi." Kadın ona bakarken, adam ayağa kalktı ve elini tekrar sıkması için uzattı.

Tekrar salladı.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi ve gitti. "Sizindir," dediğini duydu ve kapıdan içeri bir el arabasını iten ölü bir kadın girdi. El arabasının üzerinde bir kahve servisi vardı ve Lan gözlerini arabaya diker dikmez kokusu burnuna geldi.

Ona zehir olabileceğini söylemeye çalışan o dırdırcı sancıya rağmen hevesle ayağa fırladı ve ölü kadın, "Otur," diye tersledi.

Lan oturdu.

"Düşme. Tekrar yap." "Neyi
tekrar yapayım?"

"Ayağa kalk. Sırtını dik tut." Lan yavaşça
ayağa kalktı.

"Şimdi otur."

"Hanımefendi, kararınızı verin."

"Oturun!"

Lan oturdu.

"Kambur durmak yok! Sırtını dik tut. Tekrar yap!"

Lan kahveye ve ona eşlik eden kapalı tabaklara baktı ve isteksizce ayağa kalktı. Kollarını geniş ve *mutlu* bir hareketle açtı ve üçüncü kez oturdu.

Ölü kadın burnunu çekti ve masaya bir şeyler koymaya başladı. Bir sürü çatal bıçak takımı vardı. Bir süre daha bu işle uğraşacak gibi görüldüğü için Lan kahveye uzandı ve hemen eli tokatlandı. El arabasının tamamen masaya yerleştirilmesini izlemek zorunda kaldı ve bu konuda yapabildiği tek şey kıpırdanmaya devam ettiği için yarım düzine kez daha ayağa kalkıp oturmak oldu.

"Şimdi," diye başladı ölü kadın, arabadan son eşyayı alırken

-Uzun, ince bir anahtar ve onu uğursuz bir şekilde Lan'ın üzerinde tutuyor.

"Sana görgü kurallarını öğreteceğim-"

"O da ne?"

Swwwap, anahtar Lan'ın sırtında, kürek kemiklerinin hemen altında acı bir şerit oluşturdu. Lan bir ulumayla ayağa fırladı ve ölü kadın anahtarı tekrar indirdi, bu sefer havlayarak "Otur!" dedi.

Lan oturdu, iki eliyle sırtını uzanabildiği kadar kavradı, ki bu acıya dokunacak kadar uzak değildi, dokunmak istediğinden de emin değildi. Ölü kadın kollarını kavuşturup onu koklarken, anahtarın ucu avlanan bir kedinin kuyruğu gibi seğirirken Lan gözlerini kocaman açarak baktı.

"Görgü kuralları, terbiye için kullanılan başka bir kelimedir. Görgü kuralları," diye ekledi gizlemediği bir küçümsemeyle, "medeni toplumları sizinki gibi toplumlardan ayıran kibar davranışlardır, örneğin biri konuşurken sözünü kesmemek gibi. Dik oturun ve ağzınızı kapatın. Yemek yemediğiniz sürece ellerinizi kucağınızda kavuşturun. Yemek yerken bileklerinizi masanın üzerine koyabilirsiniz."

"Bunu diğer adamdan öğrenebilir miyim?"

Swwwap, şalter attı. Lan bir çılgılık atarak kendine bir çizik daha kazandırdı, ancak koltuğunu korumayı başardı ve kendini üçüncü bir çizikten kurtardı.

"Peçeteler," diye duyurdu ölü kadın. "Peçeteler süs değildir. Her yemekte peçetenizi kullanmalısınız. Bir peçete halkası sunulduğunda, onu çıkarın ve tabağınızın soluna yerleştirin. Eğer peçete katlanmış olarak sunulursa, yumuşak bir hareketle," diye vurguladı Lan'a bakarak, "koparmadan ya da sallamadan açın. Şimdi. Peçetenizi alın."

Lan itaat etti ve hiç de yumuşak olmayan bir hareketle telaşla açtı. Onu gergin bir şekilde avucunun içinde tutarak düğmeyi izledi.

"Şimdi peçeteyi masanın üzerine, tabağınızın sağına koyun. Peçetenizi asla yüzünüzü silmek veya ovmak için kullanmayın, sadece kurulama hareketi yapın. Fincanınızda ruj izi kalmaması için içmeden önce dudaklarınızı kurulayın." Ölü kadın Lan'a bir fincan kahve doldurdu ve önüne koydu. "İç bakalım."

Lan önce krema ve şekere, sonra da düğmeye baktı. Fincanı seçti.

Yu

kar "Yanlış!" diye bağırdı ölü kadın. "Az önce sana ne dedim ben?"

1. "İçki dedin!"

"İçmeden önce dudaklarınızı kurula dedim!" "Ruj sürmüyorum, değil mi?"

Swwwap, düğmeye bastı. "Bayanlar kanlı demezler ve yaparlar masada seslerini yükseltmesinler! Şimdi iç!"

Lan peçetesini kaptı, ağzına birkaç kez vurdu, sonra fincanını kaptı ve hüpletti.

Ölü kadın bir iki saniye burnunun kenarını sıktı, sonra aniden öğretmeninin sandalyesini çekip oturdu. Sırtını dik tuttu. "Benim işim," dedi sıkıca, "lordumun fahişelerine bir hanımefendi gibi davranmayı öğretmek. Bu benim işim çünkü beni bu amaç için yetiştirdi, başka bir amaç için değil. Bunu sadece sizin gibi terbiyesiz domuzlar gibi davranan fahişelerle birlikte olmak istemediği için yaptığını varsayabiliriz."

Bunu söylerken gözlerini Lan'ınkilerden ayırmadan masaya uzandı ve Lan'a bir fincan kahve daha doldurdu. "Ben sadece öğretebilirim," dedi fincanı tabağına geri koyarken. "Seni öğrenmeye zorlayamam. Benim Haven'daki yerim her halükârda garanti altında. Seninki ise lordumuzun lütfuna bağlı. Senin gibi düzinelerce insan gördüm, sadece bacaklarını açıp gözlerini kapatmaları gerektiğini ve başka hiçbir çaba göstermemeleri gerektiğini düşünen. Her nefeste başka bir şans için yalvaran bu insanları gördüm. Efendimiz ikinci bir şans vermez. İç."

Lan peçeteyi aldı ve dudaklarını sıvazladı, sonra fincanı aldı ve sıkılmış çenesinin arasından yudumladı.

"İki günde bir saat ikiden dörde kadar burada buluşacağız. Nasıl yürüyeceğinizi, nasıl oturup kalkacağınızı, nasıl ve ne zaman konuşacağınızı, nasıl yemek yiyeceğinizi ve eğer efendimiz öğrenmenizi isterse nasıl dans edeceğinizi öğreneceksiniz." Ölü kadın ekmek dolu bir kâseyi işaret etti. "Bir ekmek alın ve tabağınızın solundaki küçük tabağa koyun."

Lan itaat etti. "Azrail nerede? Onu bugün görebilecek miyim?"

"Bu seni ilgilendirmez. Seninle birlikte olmak istediğinde, seni çağıracaktır. Bu senin ekmek bıçağın. Onu al ve başparmağınla işaret parmağın arasında tut. Hiçbir koşulda yumruğunda herhangi bir alet tutmamalısın. Ekmek bıçağınızı kullanarak biraz tereyağı alın ve ekmek tabağınıza koyun. Ekmeğinizi asla doğrudan tereyağı tabağından yağlamayın."

"O iyi mi?"

"Efendimiz ebedidir."

"Ama onu gördüğünüzde iyi görünüyor muydu?"

Lan'a öyle geldi ki, ölü kadın tereddüt etti ve soğuk ses tonuna en ince kızgınlık kırıntıları değmiş gibi, "Ben doğrudan lordumuzla konuşmuyorum. Onun emirleri bana iletildi."

"Kim tarafından?"

"Kimi."

"Kim o?"

"Kim tarafından, seni cahil-! Deimos tarafından, Revenant Muhafızlarının kaptanı. Dikkatli olun! Yemek istediğinizde ekmekten küçük parçalar koparın ve ekmek bıçağınızla tek tek yağlayın. Hiçbir koşulda ekmeğinizin tamamını yağlamayacaksınız ve Tanrım!" diye bağırdı aniden, Lan'ın elini art arda üç kez değiştirerek. "Bıçağını asla yalama!"

"Ah! İyi! Lanet olsun! Bırakın o şeyi!"

Ölü kadın bir kuşun cıvıltısına benzer bir ses çıkardı ve neredeyse dehşete varan bir öfkeyle ona baktı. "Bayanlar," diye mırıldandı sonunda. "Bayanlar sık ya da s.k demez!"

"Ama beshitted iyi mi?" Lan temkinli bir şekilde sordu. "*Hayır, değil!*"

"Biliyorsun, senin kadar terbiyeli olmayabilirim ama Norwood'da masada bağırarak kabalıktır."

Ölü kadın ağzını bir iki saniye açık tuttuktan sonra kapattı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak bir kâse yulaf lapası çıkardı ve Lan'ın önündeki tabağa koydu. "Kaşığı al," dedi sertçe. "Tuz, baharat ya da tatlandırıcı eklemekten önce her zaman yemeğinizin tadına bakın, böylece aşçıya ya da ev sahibine hakaret etmemiş olursunuz."

"Deimos'la konuşabilir miyim?" Lan yulaf lapasından sağlıklı bir ısırık alarak sordu.

"Yapabilir miyim? Soru, yapıp yapamayacağım değil. Olabilir."

"Her neyse! Onunla konuşabilir miyim, konuşamaz mıyım?"

"İnsan masanın karşısındaki şeylere uzanmaz," dedi ölü kadın. Lan değiştirdiği elinin acısını silerken onu bilgilendirdi. "Biri nesnelerin geçmesini ister."

"Lanet balı uzat! *Ow!*"

"Hanımlar kanlı demezler. Kaptanla konuşmak isterseniz," diye devam etti ölü kadın, bal tenceresini uzatarak, "Dersimizden sonra ona haber göndereceğim, ancak ve ancak performansınızdan memnun kalırsam. Sizinle görüşmek isteyip istememesi beni ilgilendirmez. Devam edelim mi?"

Lan masaya baktı; yarım düzine kapalı tabak ve en az bir o kadar da el değmemiş mutfak eşyası duruyordu.

Anahtarlar. Azrail hakkında bir şeyler öğrenmeyi ne kadar çok istiyordu? Bu konuda, yemek yemeyi ne kadar çok istiyordu?

"Lütfen kremayı uzatır mısınız?" dedi asık suratla.

"Sırtınızı dik tutun ve çenenizi yukarıda tutun. Gülümseyin. Bir hanımefendi her zaman tavırları ve görünüşüyle başkalarını memnun etmelidir." Ölü kadın kremi aldı ve tuttu. "Tekrar."

Lan sert bir sırıtış takındı. "Lütfen geç-" Bloody. "-krem."

Ölü kadın onu geçti. "Ve şimdi diyoruz ki...?"

Lan hâlâ gülümseyerek seçeneklerini değerlendirdi. "Teşekkür ederim."

"Güzel." Ölü kadın hem kaymağı hem de balı geri aldı ve Lan'ın ulaşamayacağı bir yere koydu. "Şimdi tekrar yap."

* * *

Gün geçti. Yağmur bazen gürültülü bir şekilde renkli camlara çarparak, bazen de saçaklardan damlaya damlaya geldi ve geçti. Seralarda Azrail'in işçileri hava durumuna aldırmadan işlerine gidip geliyorlardı. Lan bazen pencerelerin önünde durup onları izliyordu. Bazen de kalesinde oturup kitaplara bakıyordu.

Hizmetçiler de içeri girip çıktılar. Bir ara çay ve bisküvi getirdiler, Lan da bunları hiç terbiyesizlik etmeden yedi. İki kez lazımlığını alıp yerine temiz bir tane koydular. Güneş battığında bir tepside akşam yemeği ve bir şişe şarap getirdiler ve tam karanlıkta pisliğini temizlemek için geri geldiler. Yeni bir elbise getirdiler ve sabah için hazırladılar. Gece susarsa diye bir sürahi su ve temiz bir bardak getirdiler. Lan'ı görmezden geldiler, sadece "Bu nedir?" gibi kendi işleri olan soruları cevapladılar. (kremalı ıspanaktı) ve "Tuvalete gidebilir miyim?" (hayır), ama bir baş sallama ya da kafa sallama ile cevap verebileceklerse, cevap verdiler. Doğrudan ona bakmaları gerekmiyorsa, bakmıyorlardı. Eğer önlerine çıkarsa, etrafından dolanıyorlardı.

Kendini görünmez hissediyordu ve çok geçmeden onlarla sohbet etmeye çalışmayı bile bırakmıştı. Bu yüzden hava karardıktan sonra kütüphane kapısı açıldığında, gelenlerin kim olduğunu görmek için kalesinden çıkma zahmetine bile girmede, içkilerini, leğenlerini, battaniyelerini ya da her ne haltsa onu bırakıp gideceklerine güvenerek

Dışarı. Belli ki buraya onunla arkadaş olmaya gelmemişlerdi ve o da onlarla arkadaş olmaya gelmemiştir.

Ahşap döşemelerin üzerinde tıkırdayan çizmelerin sesi hemen dikkati dağıtmıyordu. Kapıyı koruyan Revenant hizmetkârları denetlemek için sık sık içeri giriyordu. Onlar Lan'ın kitap kalesine kadar gelene kadar başını resimlerden kaldırıp Deimos'u görmedi.

"Beni istemişsiniz," dedi.

Konuşmuştu ve hâlâ onunla konuşmak istiyordu ama bir an için sadece orada oturabildi. Azrael'in emriyle Norwood'a giden adam karşısındaydı. Bu, belki de köyünde çekilmiş, birlikte büyüdüğü erkeklerin, kadınların ve çocukların boyunlarında kullanılmış olan kılıçtı. Norwood'un çamurundan temizlediği botlarıydı. Bunlar Norwood'un kanından yıkadığı eldivenlerdi.

Yakışıklı, ölü yüzünde hiçbir sabırsızlık ya da endişe belirtisi olmadan bekledi.

Lan kitabını kapattı ve ayağa kalkmak için sürünerek kaleden çıktı. "Azrail iyi mi?" diye sordu.

"Efendimiz ebedidir."

"Zehirlendiğinde yanındaydım." "Evet."

"O iyi mi?" diye sordu.

"Efendimiz ebedidir."

"Tanrı aşkına, millet! Uyanık mı? Konuşabiliyor mu? Yürüyebiliyor mu? Ne kadar kötü durumda?"

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Onunla birlikteydim! Bunu anlamıyor musun? Sır falan vermiyorsun. Tam oradaydım!"

"Evet."

"Zehirlendiğini zaten biliyorum! Yaşayacağını biliyorum, sadece söyle bana..." Lan elini kaldırdı ve bir an için aptalca havaya kaldırdı ama doğru kelimeler avucuna dökülmedi. Elini bıraktı. "O iyi mi?"

"Efendimiz ebedidir."

"Onu görebilir miyim?"

"Hayır."

"Alabilir miyim?" Lan umutsuzca sordu. "Onu görebilir miyim? Lütfen?" "Hayır. Başka bir şey var mı?"

"Norwood'da gerçekten ne oldu?"

"Lordumun emrine itaat ettim."

"Birini öldürdün mü?"

Parmaklarını kılıcının kabzasında esnetirken deri gıcırdadı. Eğer bu bir kızgınlık belirtisiyse, sadece bir tanesiydi. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu ve tekrar "Lordumun emrine itaat ettim" derken sesi son derece sakindi.

Lan'ın omuzları çöktü, yenik düşmüştü. "Git o zaman." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Lan kapı arkasından kapanana kadar onun gidişini izledi, sonra gözleri yanmaya başlayana kadar kalesine baktı. Kütüphanede hiç ses yoktu, yağmurdan başka ses yoktu. Bakmakta olduğu kitabı aldı ve rafa geri koydu. Hepsini yerine koydu, sığabilecekleri her yere tıktırdı. Perdeyi pencereye geri astı. Masayı masaların üstünde bıraktı ama bir öğleden sonra için bile olsa baca görevi gören lambayı söndürdü. Kanepesine oturdu ve kendini minderlerine yasladı. Gözlerini kapadı ve mutsuz bir şekilde uyuyana kadar yağmuru dinledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yeni olanın ne kadar çabuk normalleştiği komikti. Lan bu dūřünceyi ilk kez unutulmaya yūz tutmuş bir kasabadan diğerine giden bir vapurda aklından geçirmişti; hayatı boyunca Norwood'un duvarlarının ötesine bir geyik avı mesafesinden fazla gitmemiş olan Lan, birkaç gün içinde araba ve pansiyon pazarlığında uzmanlaşmıştı. Daha ilk ay dolmadan, kendini annesinin gençliğinin canlı bir yansıması olarak hayal etmişti. şimdi, yeni normal hayatında, o hayatın nasıl bir řey olduğunu zar zor hatırlıyordu ve bu mesafenin farkına vardıkça, pencerenin önünde, seralara bakarak ve hiçbir řey yapmadığı bu kapalı hayat yerine onların, o hayatın bir parçası olmayı dileyerek daha fazla zaman geçiriyordu.

Daha önce hiç yapacak bir şeyi olmamıştı. Norwood'dan yaptığı uzun yolculukta bile beklemek hâlâ bir şeymiş gibi geliyordu çünkü neyi beklediğini biliyordu. Her gün Azrail'in kütüphane kapısından içeri girmesini beklediği ama bir türlü girmediği bu ucu açık sessizlik, Batuuli'nin masasındaki hamur işleri kadar zehirliydi.

Kütüphanede yaşamaya alışmıştı. Günleri saymıyordu, gerçi çok fazla gün yoktu ve dersler ve duvardaki saatin alması kadar düzenli gelen yemeklerle kolayca bölünüyorlardı. Arkadaş yoktu, ama Efendi Wickham ölü bir adam için o kadar da kötü değildi ve görgü kuralları dersleri bile Lan için hapsedilmesinin en kötü yanı olan can sıkıntısından daha iyiydi. Her gece uyuduğu kanepede dolguluydu ama sertti ve ona yetecek kadar uzun değildi, bu da Kırmızı Oda'daki (ya da Azrail'in odası, ama hayır, bunu düşünmeyecekti) zengin yatakla Norwood'daki eski kamp yatağı arasında mükemmel bir leke noktası oluşturuyordu. Mutlu değildi. Burası evi değildi. Ama bir sonraki yeni normali beklemek için en iyi yerdi.

Gece gelmişti ya da en azından öyle görünüyordu. Sabahtan beri baş ağrısıyla mücadele ediyordu ve sonunda görgü kuralları dersi sırasında baş ağrısı onu ele geçirdi. Ölü kadının emirlerine konsantre olamayan (bunca günden sonra hala bir isim vermemişti), kafatasının hastalıklı zonklamasından onları zar zor duyabilen Lan

anahtarı. Çıkan itiş kakış sırasında çaydanlık bir şekilde ölü kadının yüzünde kırıldı, bu yüzden Lan'ın günü erken bitti. Yatağına geri döndü ve baş ağrısı kök salıp tüm vücudunu ele geçirmeden önce uyumaya çalıştı.

Çok derin uyuyordu. Ne yaklaşan ayak seslerini duyuyor ne de başka bir varlığın tehdidini hissediyordu ama uyanmak için fiziksel olarak kendisine dokunan bir ele ihtiyacı vardı.

Kanepede olduğunu unuttu ve öyle şiddetli bir şekilde çırpınmaya başladı ki, yere düştü, önce kafasını, sonra poposunu çarptı ve sonunda bir ayağı hâlâ minderlerin üzerinde sersemlemiş bir şekilde yattı. Baş ağrısı geçmişti ve sanki onun yerini almış gibi tepesinde Azrail duruyordu.

"Berbat görünüyorsun," dediğini kendi de duydu.

Bunu esprisiz bir kahkaha öksürüğüyle onayladı ve oturmak için kanepenin etrafına geldi. "Oturmalıyım."

Bu izlenimi ona tam olarak neyin verdiğini söylemek zor olsa da öyleydi. Başının üstüne oturan, yüzünü ve boynunu tamamen kaplayan ve omuzlarına doğru yayılan boynuzlu maskesini takmıştı. Sadece gözleri açıktaydı, çok az duygu ve kesinlikle hiçbir zayıflık göstermeyen ateş çukurları. Yine de onda kendisine ihanet eden bir şey vardı, yorgunluk ve gerginliğin görünmez, silinmez bir izi ve maskesini çıkardığında bunu daha da net gördü.

"Beni sormuşsunuz, öyle duydum," dedi.

"Ben..."

"Evet?"

Bunu nasıl bitireceğini bilmiyordu. Bilmek istediğinden bile emin değildi. Onun yerine "Gerçekten zehirlenmiş," dedi.

"Gerçekten öyleydi," diye kabul etti. "Size girişimlerde bulunulduğunu söylemiştim." "Kendi kızınız tarafından mı?"

"Başka kim yeterince yaklaşabilir ki?"

Lan dizlerinin üzerine yuvarlandı, zahmetsiz düşüşü unutuldu, adam şaşkınlıkla ona bakarken yüzünü inceledi. "Ne kullandı?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey tatmadım, ama itiraf etmeliyim ki o yemekte öyle bir ruh hali içindeydim ki tek istediğim yemeği bitirip gitmekti." Adam, kadının göğsüne, boğazına ve yanağına dokunmasını kıpırdamadan izledi. "Zakkumdan şüpheleniyorum."

"Bu da ne?"

"Bir ağaç. Güzel ve bu yüzden yeterince yaygın. Sarayın çevresinde hiç görmedim ama bahçelerde yürümeyi çok sever Batuuli'm."

Haven'da pek çok bitki var ve hepsinin yetiştirilmesiyle aktif olarak ilgileniyor. Beni ravent yaprakları, yasemin meyveleri, porsuk çayı, ay tohumu, ökseotu, Bethlehem yıldızı, adenia, sonbahar çiğdemi ile zehirledi... önemli değil," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Bu en kötü ölüm değil."

"Öyle. Korkunç bir şey."

"Öyle mi? Peki kaç ölüme katlandınız?" Bunu alaycı bir bakışla noktaldıktan sonra dalgın bir bakışa dönüştü. "Zehirlendiğini gördüğünüz şey nedir? Sıçanlar, sanırım."

Başını salladı, isteksizce ondan uzaklaştı ve yakınlardaki bir sandalyeye oturdu. "Bizimki gibi küçük bir toplulukta her zaman sorun olurlar."

"Yiyecek çok az olduğu için bir sorun olduğunu varsayabiliriz." Azrail küçümseyici bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu yüzden de hayvanları tuzağa düşürüp yemek yerine zehirliyorsunuz."

"Bazı insanlar onları yiyor," diye yanıtladı Lan. "Ve hatta bazıları iyi bile. Diğerlerinin çoğu parazitlerini ve hastalıklarını kapıyor. Bu yüzden yakalayabildiğimiz kadarını yakalıyoruz ama depolara girdiklerinde ya onları zehirleyeceğiz ya da her gün bir haftalık yiyeceğimizi kaybedeceğiz. Siz hiç açlıktan ölen birini gördünüz mü?"

"Yüzyıllardır açlık çektiğimi unutuyorsun."

"Ölümüne değil. Sadece aç kalmışsın. Açlıktan ölen insanlar gördüm, gerçekten açlıktan. Bir deri bir kemik kaldıklarını, karınlarının hamile gibi şiştiğini gördüm. Derileri kuruyor. Vücutlarının her yerinde açık yaralar oluyor ama kanamıyor. Derileri sadece yarılıyor. Bir keresinde, bir adamın annesini kucağına aldığını gördüm ve derisi sanki kollarıymış gibi kollarından sıyrıldı. Size hiç böyle bir şey oldu mu?"

Adam hiç gözünü kırpmadı, hiç irkilmedi ama tam cevap vermeyeceğini düşündüğü anda sessizce "Hayır" dedi.

"Bir kokuları var, biliyor musun? Ekmek gibi kokarlar. Bağırsaklarındaki maya yüzünden sanırım. Ve küfleniyorlar. Hareket edemezler, bilirsin, bu yüzden orada öylece yatarlar ve yağışlı havalarda gerçekten küflenirler. Bir insan böyle açlıktan ölür, Azrail. Bin yıl boyunca karnın ağrıyarak karanlıkta oturmak değil. Bir kutunun içine kibrit çöpü gibi dizilmiş çocuklar, terden daha ince bir çorba içmeye çalışıyorlar ve içemiyorlar çünkü boğazlarında büyüyen küf yutkunmalarını zorlaştırıyor."

Sesi çatallaştı. Uzaklara baktı, göğsündeki o sıcak düğüm geçene ve ona tekrar bakabilene kadar derin nefesler aldı.

"Bu yüzden zehiri dışarı atıyoruz," dedi. "Yılda en az birkaç kez, özellikle de gelecek yılın tohumlarını ekmeden önce. Çalışamayacak kadar küçük olan çocukların görevi de çatı katlarına ve sürünme boşluklarının altına çıkıp cesetleri toplamaktı. Ne kullandıklarını bilmiyorum ama hızlı olması gerekiyor."

"Öyle mi?"

Lan başını salladı. "Çatı katına geri dönüp köyün öbür ucundaki evlerin altından geçebilirlerse olmaz. Ve bu hiç de acısız olmadı."

Kız omzunun üzerinden sabit bir şekilde bakarken Azrael onun yüzünü inceledi. "Sanırım sadece fareler de değildi."

"Bazen aptal çocuklar garip şişelerden içerler."

Ve bunun Lan'ın başına asla gelmemesi için annesi onu tam da böyle aptal bir çocuğun evine götürmüş ve artık adını bilmediği ama son saatlerini asla unutamayacağı bir çocuğun çektiği acıları ona izletmişti. Babasının ev yapımı içkisi olduğunu düşündüğü kavanozu bulmasının üzerinden sadece iki gün geçmişti ama bu süre içinde işemiş, kusmuş, sıçmış ve kilosunun yarısını terleyerek çıkarmıştı. Dönüştüğü pörsümüş şeyin artık kaybedecek nemi kalmamıştı ama ziyan olmuş bedeni yine de arınmaya çalışıyordu. Annesi onu tekrar tekrar yıkarken ve babası yan odada su israfı hakkında mırıldanırken, havayı ve kanlı köpük parçalarını kusuyor, hışırtılı, gözyaşı dökmeyen nefeslerle ağlıyordu. Doktor sonunda boynunu kırdığında, küçük Lan ağlamıştı - öldüğü için değil, öldüğüne *sevindiği* için.

Bu düşünceler içinde kaybolmuşken, ona tekrar bakmaya ne zaman başladığından emin değildi ama bunu yaptığını fark ettiğinde gözlerini kaçırmadı. Acı ve yorgunluk yüz hatlarına normalde sahip olduklarından daha insani bir nitelik kazandırmıştı... ya da belki de sadece onun insani niteliklere sahip olduğuna inanmayı hayal edecek kadar çok istiyordu.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu, çünkü adam sonsuza dek oturup onun kendisine bakmasını izlemekten memnun görünüyordu.

"En kötüsü geride

kaldı."

"Bilmiyordum..."

"Evet?"

Bunu nasıl bitireceğini de bilmiyordu ama bu kez öylece bırakamazdı. "Yaralanabileceğini bilmiyordum."

"Bu seni rahatlattı mı?"

Sadece başını sallayabildi, hâlâ ona, onun içine bakıyordu.

"İlginiz her zamanki gibi son derece dokunaklı." Gözleri yanındaki kanepede duran maskesine kaydı. İç çekerek maskeyi aldı ve taktı, sonra ayağa kalkıp elini uzattı.

"Yatmaya mı gidiyoruz?"

"Akşam yemeğine."

Eli havada dondu, onunkine tam olarak dokunamadı. "Akşam yemeği mi?"

"Sakin ol. Bu kadar çabuk tekrar denemeyecektir." Adam kızın bileğini sıkıca kavradı ve onu oturduğu yerden çekerek kapıya doğru götürdü. "Bir direnç geliştirebilirim ve bu da onun eğlencesini sona erdirir."

"Evet, seninle aynı güveni paylaşmıyorum. Ayrıca, öldürmeye çalıştığı kişi bendim."

"Sadece bana zarar vermek için."

Yürümeyi bıraktı. "Öyle mi?"

Onu tekrar harekete geçirmek için fazla nazik olmayan bir çekiştirme yaptı. "Ne yapacaktı?"

"Seni incitmek. Eğer ölürsem."

"Sanırım bir daha hiç şeftali tatmamışım gibi. Bir eksiklik olurdu." Ona baktı ve uzaklaştı. "Yine de onun kadar tatlı pek çok meyve var. Hatta daha tatlıları da var."

Bundan sonra saraydaki uzun yürüyüş sessiz geçti. Kolundan tutmaya devam etti, ancak yemek salonunun açık kapılarına geldiklerinde onu bıraktı. İçeride, gece ziyafetinin onsuz başladığının kanıtı olan yumuşak konuşmalar ve tokuşturulan bardaklar yükseliyordu ama Azrail içeri girdiğinde sessizlik oldu. Onu görmezden gelen Çocukları dışında hepsi ayağa kalkarak selam verdi.

Azrael Lan'ın koluna dokundu ve salonun en ucundaki kürsüye yöneldi. Hortlaklarının kaptanı Deimos orada, basamakların önünde bekliyordu. Diğer birkaç Hortlak da odanın etrafına yerleştirilmişti. Aslında, neredeyse her bir Çocuğun hemen arkasında bir tane vardı... ve sonunda onları fark etmeye tenezzül eden Batuuli'nin arkasında da iki tane. "Ne kadar iyi görünüyorsun," diye iç geçirdi.

"Hayal kırıklığını gizleyebilirsin, kızım. Kibarlık için"

hatırı

için." "Oh, şey, görgü kuralları çok önemlidir." Batuuli bir tane aldı bıçaklarının kenarıyla oynadı. "Ama maske takan sensin. Gerçek yüzümü gizleme ihtiyacı hissetmiyorum. Merhaba Dolly. Gel ve yanıma otur." Kolunu davet edercesine uzattı ama daveti, bıçağın saray mensubunun boğazını kesmesiyle son buldu. Adam kanlar içinde geri çekildi.

Batuuli onu dikkatsizce yere itti. "Boş bir sandalyem var," diye bitirdi.

Lan cevap veremedi Azrael onun yerine cevap verdi ve ağır eli Lan'ın omzuna kapandı. "Kendine çeki düzen ver," dedi saray mensubuna ve Lan'ı sıkıca yanında tutarak yürümeye devam etti.

"Şimdi nerede kaldı senin terbiyen?" Batuuli suratını astı, bıçağını masanın üstüne saplayarak saray mensubunun sürünerek uzaklaşmasını izledi. "Onunla oynuyordum."

Azrael kâhyasına işaret ederek tahtının yanındaki boşluğu gösterdi. "Misafirim için bir sandalye getirin. Bir sandalye daha," diye ekledi bir hizmetkâr Batuuli'nin yanındaki boş sandalyeye doğru ilerlerken. "Ve müzisyenlerimi çağırın."

"Evet, lordum."

"Evet lordum," diye taklit etti Batuuli. "İnsanın müzisyenleri olmalı. Ne kadar da tahmin edilebilirsin."

"Ben öyle demezdim kardeşim," dedi Lord Solveig. Kolunu saray mensuplarından birine dolamış, işaret parmağıyla onun çıplak omzuna dokunarak koridordan gelişlerini izliyordu. "Daha önce fahişelerinden birini imparatorluk masasına oturttuğunu hiç hatırlamıyorum."

Azrail yanan gözlerini oğluna çevirirken Batuuli, "Ona böyle hitap etmenden hoşlanmıyor," dedi. "Bu çok komik, çünkü onun bunu umursadığını hiç sanmıyorum. O ne olduğunu biliyor."

Bir ayağı kürsünün merdivenlerinde olan Azrail aniden dönüp kızıyla arasındaki mesafeyi üç hızlı adımda kapattı. Yumruğu masaya çarparak saraylıları keklik gibi dağıttı ama Batuuli eğilip yaklaşırken hiç irkilmedi. "Peki o ne?" diye sordu, yüksek sesle değil.

Ölü mahkeme izledi ve bekledi.

"O senin bebeğin," dedi Batuuli ve gülümsedi. "Ama sonra, biz değil miyiz

Hepsi mi?"

"Bu gece sana karşı sabrımın tükendiğini hissediyorum, Kızım, bu yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Azrail doğruldu ve Batuuli'nin suratına, onu sandalyesinden fayansların üzerine düşürecek kadar güçlü bir tokat attı.

Solveig geri çekildi ve boş boş kolunu okşadığı saray mensubunun kolunu yırttı. Tehya bile başını kaldırdı ve baykuş gibi etrafına göz kırptı.

Batuuli yere uzandı ve güldü. "Bu tarifi unutmamam gerekecek," diye seslendi Azrael ona sırtını dönüp suratsızca Lan'ı yanına çağırırken. "Seni çok eğlenceli bir ruh haline soktu."

Azrael kürsüye çıktı ve tahtına oturdu. Lan onun yanında durmuş, Batuuli'nin saraylılarının onu yerine oturtmasını izlememeye çalışıyordu. Gözlerini nereye dikeceğini ya da elleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Kimse ona bakmıyordu ya da en azından bakıyor gibi görünmüyordu ama kendini hiç bu kadar dikkat çekici ya da istenmeyen biri gibi hissetmemişti.

'Bu benim suçum değil,' dedi kendi kendine şiddetle. 'Ben daha doğmadan önce ondan nefret ediyordum!

Peki neydi bu his, içinde değil ama çevresinde gittikçe artan bu uğursuz baskı? Azrael'in sarayı ziyafetlerine devam ederken ölü yüzlerdeki gölgeler gibi titrediğini gördüğü huzursuzluğu hayal etmiyordu, odadaki Hortlakları, elleri silahlarında ve soğuk gözleri lordlarının Çocuklarına sabitlenmiş halde hayal ettiği gibi. Hayır, bu onun suçu değildi, nasıl olabilirdi ki? Ama yine de o da bunun bir parçasıydı.

Hizmetçiler bir sandalyeyle döndüler. Arkası yüksek, oturağı yastıklı, ayakları pençeli ve her şeyi altınla kaplanmıştı. Sandalye değil o zaman. Başka bir taht. Maskesinden anlamak zor olsa da Azrael'in de öyle gördüğünü düşündü. Yine de tereddüt ettiğinde işaret etti, o da oturdu.

Müzisyenler içeri girdiler ve göze batmayan şarkılarına başladılar, her enstrüman birbiriyle mükemmel bir uyum içindeydi, her nota Lan'ın kulağına bıçak gibi saplanıyordu. Bunun dışında salon çok sessizdi. Azrael'in sarayı hâlâ ziyafet çekiyordu ya da çekiyormuş gibi yapıyordu ama her zamanki şenlik havası yoktu. Lordlarını izlemiyor değillerdi ama tıpkı onun gibi korkunç bir şey olmasını bekliyorlardı ve bu bekleyişin ortak gücü yemek yemeyi imkânsız hale getiriyordu.

"Pek iştahlı değilsin," diye gözlemledi Azrael, jambon bifteğini giderek daha küçük porsiyonlara bölmesini izlerken.

"Sen de öyle."

"Yakın zamanda zehirlendim. Sen zehirlenmedin."

Yüksek sesle konuşmuyorlardı ama öyle bir sessizlik vardı ki Batuuli onun yerine soğukkanlılıkla cevap verdi: "Elimden geleni yaptım. Yemek yemedi."

Azrael ona bakmadan, "Bana buradaki varlığını hatırlatmasan iyi edersin," dedi. Lan'a da aynı tonda, "Sen de misafirperverliğimi reddetmeyeceksin," dedi.

"Ben değilim. Ben sadece..." Salona baktı ama ona dönüp bakan tek kişi Leydi Tehya'ydı ve Lan gözlerini ona kilitlediğinde Tehya oyma bıçağıyla uzandı ve boğazına kansız bir kesik attı. "Ben a değilim."

Azrail'in dikkati kısa bir süreliğine maskeli kızına yönelmişti ama şimdi sert bir şekilde geri geldi. "İsteklerine boyun eğmek için mi buradayım? Beni reddetmeyeceğini söylüyorum!"

"Nasıl yemek yiyebilirim ki-"

Tek başına oturduğu masada Tehya yarasına uzandı ve bir eşarp buldu. ıktı ve çıktı ve çıktı, zarif elinin etrafına dolandı, parlak ıslak ve parlak kırmızı, kumaşa dokunmuş kan gibi.

"Nasıl yemek yiyeceğim?" Lan sözlerini bıkkınlıkla bitirdi. "Norwood'da açlıktan ölen çocukları düşün."

Ağzı açık kalarak geriye doğru sallandı ama adamın gülümsediğini görene kadar bunu söylediğine inanamadı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Sana söylediğim onca şeyden sonra, bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birkaç kafa döndü.

"Sanırım

bilmiyorsun."

"Senin derdin ne be? Sen... Eğer o maskeyi takmasaydın, seni tokatlardım!"

Geriye yaslandı, tam olarak gülmüyordu, sonra uzandı ve onu çıkardı.

Müzik ahenksiz bir şekilde durdu. Hizmetkârlar geriye doğru dağıldı ve en az üç kişi fincanlarını düşürdü ama lordlarının gerçek yüzünü görmenin yarattığı şok, Lan'ın sırttan ağzına yumruğu indirmesiyle yaşanan kaosun yanında hiçbir şeydi.

Başı geriye doğru sallandı. Odadaki her mızraklı koşarak geldi, her Revenant bir kılıç çekti ve Deimos imparatorluk masasının üzerinden atlayıp Lan'ı yere fırlattı. Kılıcının tiz ulumasının havayı kestiğini ve ardından Azrael'in "*Geri ekilin!*" diye bağırdığını duydu.

Bir süre sessizlik oldu ve ardından botlar geri çekildi ve sandalyeler geri alındı. Lan kendini elleri ve dizleri üzerine itti; Deimos onu ayağa kaldırdı ve oturduğu yere doğru itti. Çıplak kılıcı elindeydi ve gözleri soğuk bir şekilde onun üzerindeydi.

Azrail onun yeniden yerleşmesini izledi. Alt dudağı hafifçe yarılmıştı. Hayranlıkla izledi, kalbi çirkin bir gururla yanıyordu.

"Bunu yapacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Hayır." Gülümsedi; dudağından bir damla siyah kan süzüldü ve çenesine düştü. "İntikam alabileceğim tüm yolları bildiğin halde değil, bunlardan en azı seni amacına ulaşmadan kapı dışarı etmek."

Kalbi bir anda buz kesti ve battı. Yine de çenesini kaldırdı. "Kazığa oturt beni o zaman. Devam et. Beni bahçene sok. Beni asla pişman etmeyeceksin."

"Yapamaz mıyım? Ama hâlâ *senden* zevk alıyorum çocuğum. Meditasyon bahçeme taze çiçekler dikmek istersem-" Azrael ona gülümsemek için yakınına eğildi. "-Onları Norwood'da koparacağım."

Sadece ona bakabildi. Günlerdir beklediği adam buydu. Düşündüğü, *üzüldüğü* adam buydu! Bu o adamdı... ama o bir adam değildi. O-

"Sen bir canavarsın."

Gülümsemesi kana bulanmış bir sırıtışa dönüştü.

Lan ayağa fırladı ve Deimos onu hemen iki kolundan yakaladı. Desteğe ihtiyacı olmasına rağmen bunu fark etmemişti bile. Bacakları titriyordu, dehşetten değil ama öylesine güçlü bir öfkeyle titriyordu ki, sanki kemiklerini kıracak gibiydi. "Nasıl görüldüğün *sikimde* bile değil, soğuk bir sikim bile! Sen bir canavarsın çünkü öyle olmak *istiyorsun!*"

Gülümsemeyi bıraktı.

O sessiz salonda bir yerlerde Batuuli güldü.

Azrail maskesini tekrar taktı. "Onu serbest bırakın Kaptan," dedi fincanını kaldırarak. "Otur, Lan."

"Defol git." Revenant'tan kurtuldu ve hışım ile dışarı çıktı.

Dais.

masaları dalgalandı ile yarı yükseltilmiş eller ve kafaları çevirdi,

Bunu, salonda hareket eden her şeyin kapıya doğru yürüyen Lan olduğu sağır edici bir sessizlik izledi. Mızraklılar silahlarını kaldırarak tahta doğru belirsiz bakışlar fırlattılar ama kimse onu durdurmak için harekete geçmedi.

"Seni kovmadım." Devam etti.

"Buraya bir dava için geldin," diye hatırlattı ona. "Şimdi gururun uğruna bu davadan vazgeçecek misin?"

"Gururum mu?" Onunla yüzleşmek için döndü ve iki elini birden havaya kaldırdı. "Hâlâ *gururum* varmış gibi mi görünüyorum? Beni zincire vurduktan, yatağa attıktan ve üzerime bu aptal şeyi giydirdikten sonra-"

yüzüne vahşice bakıyor, ellerine bulaşan fahişe boyalarını temizliyordu. "-Ben gururumu yeni kaybettim, ama sen halkımın ölümü hakkında şakalar yaparken orada oturup gülmeyeceğim!"

"Özür dilerim."

"Siktir git!" Hışımınla kapıya doğru iki adım daha attı ve gecikmeli olarak geri döndü. "Bekle, ne?"

"Bunlar zalimce sözlerdi ve bunun için özür dilerim." Azrael kendisine yönelen şaşkın bakışları görmezden gelerek yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Gel. Benimle otur."

"Hayır," dedi Lan, ama aynı güçle değil ve bunu söyledikten sonra gitmedi.

"Hm. Eğer sözlerimi geri almama izin vermeyecekseniz, belki onları satın alabilirim. Parçalar halinde. Benimle otur," dedi tekrar, "bu akşamki yemekten kalanları Norwood'a göndereceğim."

Lan'ın gözleri kendiliğinden yanındaki masaya gitti ve dağ gibi ekmekler, kolundan daha uzun pembe somon dilimleri, kızarmış bütün kuğular, bal ve şarapla sırlanmış meyve kuleleri gördü.

"Seni tek kelimeyle zincire vurabileceğimi hatırlatmaktan bile kaçınacağım." Azrail tahtına geri döndü ve onunkini işaret etti. "Pişmanlığımın derinliği bu kadar."

Kaşlarını çattı ve Revenant kaptanının buz gibi bakışları altında koltuğuna geri döndü. Bir hizmetçi ona bir kadeh şarap daha doldurdu. Garip bir andan sonra müzisyenler çalmaya devam etti. Azrael onu görmezden gelerek onları izledi ve yavaş yavaş alt masalardaki diğerleri yeniden yemek yiyormuş gibi yapmaya başladı.

Lan çatalını ekmeğine saplarken, "Söylediğim çok kötü bir şeydi," diye mırıldandı.

"Öyleydi."

"Benim de seni affettiğimi sanma."

"Affetmedim."

Kadın ona baktı. Adam dümdüz flütçüye bakıyor, bir pençesi dokunulmamış tabağının kenarına vurarak zaman tutuyordu. Diğer elinin masanın altında, yan tarafına bastırılmış olduğunu gördü. Aniden kalçasına doğru hareket etti; gözlerini kaldırdığında adamın kendisine baktığını gördü.

Her ne kadar öfkesine tutunmaya çalışsa da, Lan öfkesinin geçip gittiğini hissedebiliyordu. Tam olarak değil. Kütüphanedeki renkli cam gibi, ona bakabiliyordu.

ya da içine bakacaktı ve şimdilik ikincisini seçti. "İyi değilsin, değil mi?"

Ağzı maskesinin arkasında büküldü.

"Yaşayacağım." Lan kaşlarını çattı. "Bu da hiç komik değil."

Gülümsemesi, eğer buna gülümseme denebilirse, soldu. Bakışlarını müzisyenlere çevirdi. "Hatırı sayılır bir acı içindeyim. Belki bunu duymak daha çok hoşunuza gider."

"Hayır, bunu duymak hoşuma gitmiyor!" diye tersledi. "Neden duymak isteyeyim ki?

Zehirlenmeni istemedim!"

"Ben yaptım," dedi Batuuli. "Onu zehirlenmiş görmeye bayılıyorum. Özellikle de sırf hayatta kalabildiği için sonrasında aldırımıyormuş gibi davranmaya çalışmasını görmeye bayılıyorum."

"Sen bir kaltaksın," dedi Lan hışımla.

"Ve sen ölümlüsün." Batuuli bu akşam zaten bir boğaz kesmiş olan kanlı bıçağın kabzasıyla oynadı. "Bunu unutmamalısın, özellikle de alternatifler varken."

"Yeter," dedi Azrail.

Batuuli sırtıttı. "Gördünüz mü? Babamın tercihi yaşayanlardan yana -Daha doğrusu onun sapkınlığı. Seni onun gözünden bir damarı keser gibi kolaylıkla koparabilirim."

"Yeter dedim!" Azrael elini kızına doğru tutarak tüm salonu susturdu, öyle ki sesi itirazsız bir haykırış kadar iyiydi. "Evimde kimseyi tehdit edemezsin, hele ki benim yanımda. Diline dikkat et yoksa kaybedersin!"

Batuuli'nin eli boğazında çırpınmaya başladı, teatral bir jestti ama yine de samimi görünüyordu. "Benimle mi konuşuyordun?"

Saraylıları kıpırdamadan durdular.

Solveig şarabını yudumlarken, "Boş ver kardeşim," diye iç geçirdi. "O bir ruh hali."

Ama Batuuli onu görmezden geldi, güzel şaşkınlığı güzelce döndü Kızgın. "Dilime dikkat mi edeyim?" diye yineledi. "Benimkine mi? Ama onunki senin sikiinde olduğu için, çamurla beslenen küçük fahişenin beni tüm sarayının önünde azarlamasına izin mi veriyorsun?" Durakladı, sonra gülümsedi. "Baba, eğer kurallar buysa, ben de oynayabilirim. Seni seve seve beceririm."

Azrail geri çekildi.

Batuuli ona gülerek bir elini kaldırıp korsajının bağlarıyla oynadı. "Neden bitmek tükenmek bilmeyen sıcakkanlılar zincirinden

fahişeler mi? En başından beri planınız bu değil miydi?"

"Hayır." Kelime, bıçaklanmış bir adamın son nefesi gibi onu terk etmiş gibiydi. Kolu düştü. Tekrar kaldırdı, avuç içi açtı. "Sen nasıl...? Kızım!"

"Baba," diye mırıldandı Batuuli, gırtlığı şehvetli bir terk edilmişlikle kemerli. "Ah, *baba*! Becer beni baba!"

"Kesin şunu!"

Solveig biraz şaşkınlıkla güldü. "Bu çok rahatsız edici ve nedenini bile söyleyemiyorum."

"Evet, neden? Yanında ebedileşmesini istediğin beden bu değil mi baba?" Batuuli onun zarif kıvrımlarını okşadı, sonra onları hoyratça kavrayıp baktı. "Bunlar benim için dilediğin göğüsler değil mi? Bu amcık değil mi?"

"Çık dışarı," dedi Azrail kısık sesle. "Muhafızlar!"

"Sakin ol sevgili baba, ben giderim. Ama önce, kendi merakımı gidermek için sormama izin verin..." Onu almaya gelen mızraklı askerlere döndü. "Eğer beni becermek isterse... bu yanlış olur mu?"

"Oh, iyi dedin," diye mırıldandı Solveig.

"Yüce efendimizin sikini içime sokan şehvete müstehcen mi diyorsun?" Batuuli omzunun üzerinden babasına gülümseyerek bastırdı. "Bana sahip olmak isteseydi onu durdurur muydun? Erkek kardeşimi mi? Kız kardeşime? Hepimizi birlikte?"

Mızraklılar önce birbirlerine, sonra da imparatorluk masasına baktılar ama Azrael hiçbir emir vermedi. Odanın geri kalanıyla, dünyanın geri kalanıyla birlikte bekledi. "Efendimiz yanlış yapmaz," dedi içlerinden biri sonunda.

Azrail tahtına yaslandı ve bir elini kaldırarak gözlerini kapattı.

Gözler.

"Eğer beni önünde diz çöktürmek onun için bir zevkse ve

O zaman buna izin verir misiniz?" Batuuli masasından bir sürahi krema aldı ve uzun boynunu okşadı, ağzını yalayıp öptü, yavaşça dökerken dilinin ucuyla yavru kedi yudumları çaldı. "Beni onun kutsamasıyla yıkanırken görsen gülümser miydin?" Krem dudaklarından taşı, çenesinden aşağı süzüldü, göğüslerinin kabarıklıklarına sıçradı. Son damlayı diliyle yakaladı ve ibriği paramparça olması için kayıtsızca uzağa fırlattı. "Böyle bir manzaraya tanıklık etmekten onur duymaz mıydınız?"

Ölü adam endişeyle imparatorluk masasına baktı ama Azrael ona düşünceleri hakkında hiçbir işaret vermedi. "Eğer lordumun da hoşuna gidecekse," dedi yavaşça.

Batuuli şaşkınlıkla incinmiş gibi yaptı. "Peki neden ona zevk vermeyeyim?"

"Ben...evet."

"Ama tereddüt ediyorsun! Ben onun yanında oturan o yaratıktan on bin kat daha güzel değil miyim? Tüm bu ölü Dünya'nın yaşayan tanrısı olan şanlı efendimizi kucaklayan ben olmamalı mıyım?"

"Evet, leydim."

"Ona öyle söyle." Batuuli geri çekildi, kolunu imparatorluk masasına doğru uzattı ve sesini yükselterek salonu doldurdu. "Ona sevginizin ve bağlılığınızın İnsanların tüm önemsiz yasalarından daha büyük olduğunu gösterin! Cennet'teki tek yasa onunki ve eğer beni almak onun isteğiye, bunun için onu övmeyecek misiniz? Alkışlamayacak mısınız?"

Ve yaptılar da. İlk başta sadece bir tane, kararsız, sonra bir tane daha ve bir tane daha, tüm salon ayağa kalkıp tezahürat yapana kadar.

Batuuli vahşi bir zafer sırtışıyla babasına döndü, elbisesini yırttı ve ölmekte olan bir çiçeğin taç yaprakları gibi etrafına düşmesine izin verdi. Mükemmelliğin en saf ve en korkunç haliyle ayağa kalktı ve açık kollarını uzattı. "Gel ve beni becer baba," diye seslendi. "Hepimiz bekliyoruz."

Tüm bunlar boyunca Azrail Batuuli'ye ifadesiz bir şekilde baktı. Ancak alkışlar dindiğinde ve maiyeti kararsızca yerlerine oturmaya başladığında nihayet konuştu. "Tüm dünyada arzuladığım tek şey sendin. Benim ilkim. En sevdiğim çocuğum. Bir zamanlar hayatıma getirdiğin büyük mutluluk vaadini hatırlamadan sana bakamıyorum."

Batuuli oflayıp pufladı ve örgülerini savurdu. Göğüsleri titriyor, koyu teninden aşağı ince damlalar halinde krem akıyordu. "Umarım o aptalın hevesi kursağında kalmıştır."

Azrael bir kez başını sallayarak, "Öyle," dedi.

"Sonunda oldu." Ve sonra onu öldürdü.

Bunu sessizce yaptı, sadece bir elini salladı ve kadın yere yığıldı, düşerken kafatası kürsünün kenarına çarparak kırıldı. Maiyeti ürkerek uçmaya başlayan kuşlar gibi kaçışmaya başladı ama fazla uzağa gitmediler. Sonra ikinci bir sessizlik, daha büyük bir durgunluk oldu.

Tehya ayağa kalktı. Yavaşça, sessizce kollarını açtı. O ve Azrail yüz yüze geldiler ve göz göze geldikleri sürece, birbirlerine bakmış gibi oldular.

odada sadece iki kişi vardı, tüm dünyada.

Sessizliği ilk bozan Azrail oldu, sesi bir yara kadar acıydı. "Hayır. Hayır, yapmayacağım. Sen istemedikçe olmaz."

Tehya cevap vermedi. Açık kolları, vücudunun geri kalanının asılı kalması için prangaları taklit ederek kalktı. Başı sallanıyordu. Geniş, dik dik bakan gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Konuşmayacak mısın? Benim küçük kuşum... Sesini bir kez daha duymak için ne istersen veririm... hatta ölümünü bile."

Tehya hiçbir şey söylemedi.

Azrail uzun süre ona baktı, sessizlik içinde koca gövdesini gittikçe daha çok sarsan nefesler aldı. Elini kaldırdı, yarı sıktı, sonra havada savurdu ve onu bir tırpanın mısırı biçmesi gibi biçti. Kadın el değmemiş yemeğinin içine düştü, saçlarının özenle düzenlenmiş hali gümüş bir tencerenin içine düştü ve koyu bir sos dalgası kulaklarının etrafından aşağıya doğru akmaya başladı.

"Şimdi de ben." Solveig sandalyesini geriye itti ve yanında oturan saray mensubunu yere iterek Azrael'le aralarındaki yolu açtı. Gülümsedi, vahşî bir zafer sırtışıydı bu. "Soracağım. Ben hazırım. Yıllardır başka bir şey istemedim!"

"Git." Azrail, Lan'ın bir kez bile olsa titrediğini gördüğü eliyle fincanını aldı. Hiç dokunmadan tekrar yere bıraktı. "Lütfen. Oğlum, lütfen git."

"Şimdi ben!" Solveig ayağa fırladı, çenesi dikti ve mavi gözleri parlıyordu. "Bütün kardeşlerim öldü! Hepsini öldürdün, seni hastalıklı orospu çocuğu, *şimdi de ben!* Mezar sikici! Kemik toplayan piç! Sana yeterince üzüntü vermedim mi?" Etrafına çılgınca baktı, sonra bir Hortlak'ın kınından kılıcını çekip Azrael'e değil, Lan'a doğru koştu.

Solveig'in tepki verecek zamanı olmadı ama Deimos bir şekilde tepki verdi. Kılıcı parladı, çınlayan bir çelik çarpışmasıyla diğer kılıcı yakaladı ve Solveig'in elinden fırlattı, ki bu kolay oldu çünkü yere yuvarlanıyordu, momentumuyla ilerliyordu ama yine de düşüyordu. Deimos kılıcı havada dönerken kabzasından yakaladı ve Solveig kolları altında garip açılarla bükülmüş halde Batuuli'nin bedenine yaslandı ve Lan orada öylece donmuş halde oturdu.

"Şimdi alkışlamaya başlayacaklar," diye düşündü, uyuşmuş bir halde ölü avluya bakarken, ama bu olmadı. Sonra hâlâ uyuyor olması gerektiğini düşündü ve tüm bu birbirinden kopuk sahneler -Azrael'in kütüphanede onunla oturması, Lan'ın onu yumruklaması, Batuuli'nin bedenini yırtarak açması ve Tehya

tenceresine düşmesi, kılıcın havaya uçuşması ve Deimos'un onu yakalaması - bunların hepsi farklı rüyalardan anlardı, uyandıktan sonraki ilk anlarında onları tamamen unutmadan önce bir araya getirilmişti. Birazdan gözlerini açtığında sabah olacak, hizmetçiler kahvaltı tepsisini getirecek ve Azrail'in iyi olup olmadığını sorduğunda onu görmezden geleceklerdi.

Lan ona baktı. O iyi değildi. "Çık dışarı," dedi.

Sandalyeler arkaya sürtündü. Gümüş takımlar şangırdadı. Tabaklar kırıldı. Bir süre boyunca koşuşturan ayaklar ve hışırdayan önlükler kulakları sağır etti ama Azrael başını kaldırıp odanın boşalmasını izlemedi. Ancak ağır kapılar son kez kapandıktan sonra hareket etti, maskesinin altını ovuşturdu ve sonra çıkardı. Masanın kenarına çok yakın olan maskeyi bir kenara fırlattı. Ağır boynuzlar hiçbir şeyin üzerine çıkmıyordu; maske sallanıyordu.

Lan düşmeden önce onu aldı ve daha güvenli bir yere koydu. "Git," dedi Azrail. Bir eli gözlerinin üzerinde kaldı. Diğer eli ise karnının üzerine bastırmak için aşağı indi. "Sadece git." Gitmeliydi. Gitmek istedi. Ama yapmadı.

"Benimle güvende olduğunu düşünüyor musun?" Eli gevşek bir yumruk halinde masaya çarparak düştü. Ona baktı, kızgın olamayacak kadar yorgundu. Odaya el salladı ve elini tekrar masaya vurdu. "Onlardan daha mı güvendedeyim? Çık dışarı!" Tekrar gözlerini kapattı. "Ya da kal. Ne yapacağın umurumda değil. Bu gece buraya gelmemeliydin."

"Beni sen getirdin."

"Bu gece buraya gelmemeliydim." Azrail'in pençeleri kaşlarına saplandı ve küçük siyah kan tanecikleri gözyaşı gibi yüzünden aşağı damladı. Teker teker yara izlerinin oluklarına düştüler ve yanağındaki delikte kayboldular. "Çok erken... ve çok gecikmiş. Kalacaksan bir şeyler söyle. Küçük bir meydan okumanın kimseye faydası yok."

"Bu benim hatam mı?"

"Sen mi?" Kısa bir kahkaha atarak kolunu indirdi ve ona baktı. "Onun için nesin sen? Sen benim için nesin?"

"Tetik küçük bir şey," diye cevap verdi, "ama silahı ateşliyor. Ben seninle savaştım."

"Yani?"

"Özür diledin."

Masanın üzerindeki el bir kez davul çaldı. Hâlâ karnını tutan el ise esnedi. "Ne olmuş yani?"

"Ondan hiç özür diledin mi?"

Gözlerindeki alevler titredi. Onları Çocuklarının yattığı salona çevirdi. Gözleri en uzun süre Batuuli'de kaldı.

"Özür dilemen gereken bir şey olduğunu söylemiyorum," dedi rahatsız bir şekilde. "Sadece, onun bakış açısından-"

"Otuz bir." Lan

gözlerini

kırptırdı.

Belki yarım dakika daha cesetlere baktı, sonra tahtında arkasına yaslandı ve fincanını tekrar eline aldı. İçmedi, sadece tuttu. "Gözlerinde aşkın öldüğünü görmeden önce ne kadar zaman geçtiğini sordu. Otuz bir gün. Katliamdan önce bile dönüşmeye başlamıştı, ama ben... bunun üstesinden geleceğini düşünmüştüm." Batuuli'nin cesedine baktı. Kan, başının etrafında karanlık bir hale gibi küçük bir havuz oluşturmuştu. "Onun beni sevmesini sağlayabilirdim."

"Birini-"

"Elbette yapabilirim. Hortlaklarım bana ihanet etme kapasitesi olmadan yaratıldılar, sadakatleri ve itaatleri kazanma zahmetine girmeden garanti altına alındı. Kâhyam, odacım, aşçıları, hepsi bana ihanet etmekten aciz, en büyük bağlılıkla hizmet etmek üzere yetiştirildiler. Onu bu hayata benim düşüncelerimden başka hiçbir şey düşünmeden getirebilirdim. Ağzından çıkan her kelimeyi onun ağzına koyabilirdim. Ölüler benim için oyuncak bebeklerden başka nedir ki? Onları istediğim her şeyle doldurabilirim."

Lan sandalyesinin kolunu karıştırdı. Altın rengi sadece boyaydı ve soyuluyordu. Altında sadece ahşap vardı, yaşlılıktan grileşmiş ve sanki depoda çok fazla zaman geçirmiş gibi biraz kurumuştu. "Neden yapmadın?"

"Size yalnızlığımın çağlarında kendi düşüncelerimi yeterince duyduğumu söyleyebilirim ve bana inanacağınızı sanıyorum, ama gerçek şu ki, daha iyisini bilmiyordum. Onlar çürümek üzere yetiştirdiğim ilk insanlardı. Tüm konsantrasyonumu bu çabaya vermiştim, çürümek ve kendiminkine eşit bir ölümsüzlük sağlamak için, böylece her zaman... her zaman onlara sahip olacaktım. O dirilene kadar ne yaptığımı fark etmemiştim. Ölülerim bir kez yaratıldıktan sonra değiştirilemez, sadece geri alınabilir, bu yüzden onun olmasına izin verdim. Ve hepsini onun suretinde yaptım, böylece aralarındaki tek zihin onunki olmayacaktı. Bunun bir hata olduğunu biliyordum." Fincanına baktı ve düşünceli bir şekilde çevirdi. "Ama bir süreliğine hoştu."

"Bir hata mı? Onlar hakkında gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" "Yanlış anlamayın. Birçok değerli çocuk böyle başlar."

"O zaman seni neden sevsinler ki? Neden denesinler ki? Sen onlardan uzun zaman önce vazgeçtin."

Mükemmel bir şekilde, uğursuzca hareketsizleşti.

Bir süre sonra, "Bu sözleri ne kadar da kolay söylüyorsun," dedi. Gözlerindeki ışık daha da parladı ama ona bakmadı. "Uzun zaman. Senin için ne kadar? Bir yıl mı? On yıl mı?"

Çok geç, Lan dilini ısırды. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Çocuklarımın sevgisinden *uzun zaman önce vazgeçmedim*," dedi, kelimeleri bıçak gibi saplayıp bükerek. "Bundan neredeyse teşebbüs ettiğim anda vazgeçtim, ama hatamla yaşamak için uzun bir zamanım olmadı. Hayır çocuğum, o yara hâlâ kanıyor. Uzun bir zaman mı? Karanlıkta, *tek* başıma, *tek bir* yoldaşım olursa varlığımın ölümsüz cehennemine dayanabileceğime kendimi inandırarak geçirdiğim uzun bir zaman! Kendime ait olmayan bir yüz görmek! Başka bir ses duymak için!"

"Özür dilerim," dedi Lan tekrar. Ağzında ne kadar kötü bir tat bıraksa da, her şeyi söyledi: "Kaybınız için..."

"Benim kaybım mı? Benim mi?" Ona bir kahkaha attı ve fincanını yere vurdu. "Açlıktan ölümüne senin boş laflarınla son vermeyeceğim. Fazla diplomatik olmak diye bir şey var."

Lan tartışmak için ağzını açtı ve yüzünü buruşturarak tekrar kapattı. Yaşayanlara bile söylenecek aptalca bir şeydi. Ona göre ise müstehcendi. Ama kendi zihninde bile bunu geri alamazdı. Üzgündü. Gerçekten üzgündü.

Sandalyesinin kolunu çekiştiriyor, altın rengi boya parçalarını kaldırıyor ve her bir kıymıkta adamın kendisine, Norwood'a ve tüm dünyaya yaptıklarını hatırlıyordu. "En azından onlar için yas tutabilirsin."

Cevap gelmedi, en azından duyabileceği bir cevap gelmedi ve başını kaldırıp bakmayı reddetti. Parmaklarının sandalyenin kolunu yontarak altındaki çirkin ahşabı giderek daha fazla ortaya çıkarmasını izledi. "Muhtemelen dünyada bunu yapabilen tek kişi olduğunun farkındasın, değil mi? Onlarla yalnız kalabilirsin, onlara söylemeyi unuttuğun tüm o şeyleri söyleyebilirsin ve diğer insanlar seni dinlemez, kulağa ne kadar bayat geldiğine gülmez ya da çok uzun sürdüğü için iç çekmez. Onları doğramak yerine temizleyebilirsiniz. Ellerini tutabilirsiniz çünkü sizi asla tutmazlar. Öpebilirsiniz

Onlara son bir kez bakın ve bunun sizi dişlerine ne kadar yaklaştırdığını bir kez bile düşünmeyin. Yas tutabilirsin... ama tutmuyorsun."

"Onlara benden istedikleri her şeyi verdim. Onlara ölümü verdim." Kapaksız gözlerini bir kez daha ovuşturdu, sonra maskesini çıkardı ve ayağa kalkarak kâhyasını çağırdı.

Belirgin bir duraklamanın ardından yemekhanenin kapıları açıldı ve içeri ölü bir adam girdi. Güzel yüzünde herhangi bir endişe belirtisi yoktu ama her zamankinden biraz daha alçak ve uzun bir selam verdi. "Lordum."

"Bunu al-" Azrael kürsünün kenarına doğru yürüdü ve masaları belli belirsiz işaret etti. "-Paketleyin ve Deimos'u çağırın."

"Evet, lordum." Ölü adam salonda gözden uzakta olan birine eliyle işaret etti. "Ve... Çocuklarınız?"

Azrael çoktan arkasını dönmüştü. Sadece Lan kaslarını geren ve gözlerini karartan acı gölgesini gördü. Ve bunun görüldüğünü biliyordu. Aslında onun bu yüzden kendisini öldürmeyi düşündüğünü görebiliyordu, sanki havada resim çiziyormuş gibi netti ama sonra bakışları kürsünün basamaklarının dibinde yatan Solveig'e kaydı. Konuştuğunda sesi bir nefesten daha yüksek değildi. "Onlar için ne yapabilirim?"

"Neden..." Lan rahatsız edici bir şekilde daha yakına kaydı ve kendi sesini fısıltıya indirdi. "Neden bana soruyorsun?"

"Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Gözlerini güçlkle kaldırıp onunkileri aradı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum... Ölülerle nasıl ilgilenirsiniz? Onları nasıl onurlandırabilirsiniz?"

Lan aynı aptal sempati duygusunun boğazında düğümlendiğini hissedebiliyordu. Bu kez onu yuttu. "Bizimkiler Yiyeclere dönüşüyor," diye hatırlattı ona. "Sırtlarını kırar ve onları yakarız."

Başını çevirdi ve o şekilde hareketsiz kaldı, onu görmeyi verdiği zafer duygusu öldükten çok sonra. "Uygun gördüğünüz düzenlemeleri yapın," dedi sonunda.

"Evet, lordum." Kâhya arkasından salona baktı. "Deimos, lordum."

Azrael işaret etti ama dönmedi, Hortlak kaptanı onlara doğru yürürken Lan'a bakmakla yetindi. Yeterince sessiz, yeterince boştu, botları yankı yapıyordu ve bu yankılar durduğunda Azrael, "Norwood'a bir yiyecek teslimatı götürmeni istiyorum," dedi.

Revenant hiç şaşırılmamıştı. "Derhal lordum."

"Norwood'un ihtiyaç duyduğundan ya da kolaylıkla depolayabileceğinden daha fazla olduğuna inanıyorum," diye devam etti Azrael, h   Lan'a bakarak, "ama fazlasını diğer k  ylere mi g  nderirler, k  r için mi satarlar yoksa çamurda   r  meye mi bırakırlar, kendi kararlarına bırakıyorum. Kendilerinin t  ketemeyeceği   eyleri israf etmeyi tercih edeceklerinden    pheleniyorum. İnsanlar, doğaları gereği, başkalarının acılarına kolay kolay sempati duymazlar."

"Bunu senin s  ylemen çok komik."

"  yle mi? Mizahtan pek anlamıyor gibiyim. Ancak acı çekmeyi anlıyorum. Ve sempati duyuyorum. Eğer kabul edilirse," diye devam etti Azrael, "b  yle bir teslimat gece ziyafetinin ardından, mesela her dolunayda yapılacaktır."

Lan sadece onun 'acı' ve 'sempati' kelimelerini kullanmasına cevap verebilmek için konuşmayı kesmesini bekliyordu ama bu beklenmedik teklif tartışmasını doğmadan   ld  rd  . Kararsız bir   ekilde geri adım attı.

  ne doğru bir adım atarak aradaki mesafeyi daha da açtı. "*Eğer kabul edilirse,*" diye tekrarladı, ilk kelimeye belirgin bir vurgu yaparak. Lan'ın bunu duyduğunu g  rene kadar bekledi, sonra da Hortlak kaptanıyla y  zle mek için arkasını d  nd  . "Kabul edilmezse, c  mert hediyemi reddetmeyi tercih ederlerse, onu uzatan ellere ateş ederlerse-"

"Bekle," dedi Lan.

"Norwood'un duvarlarını yıkacaksın."

"Bunu yapamazsınız! Yiyenler-"

"Seralarını paramparça edin. Her binayı yakın. Temellerindeki taşlardan başka hiçbir   ey ayakta kalmasın."

Deimos bir kez başını salladı. "Peki ya insanlar, lordum?"

"Hayır!" Lan ayağa fırladı ve masanın etrafından dolanarak onun kolunu yakaladı. "  z  r dilerim! L  tfen! Gerekirse beni   ld  r  n ama onları rahat bırakın!"

"Merhamet g  stereyim mi?" diye sordu, kendisine sarılan kıza soğuk soğuk bakarak.

"Evet! L  tfen!"

"Kimin? Benim mi, senin mi?"

Lan g  s  z olduğunu ve onun da bunu bildiğini bilerek sadece ona bakabildi.

Bekledi.

"Benim," diye fısıldadı. "Benim, ama-"

"  yle olsun. Kaptan."

"Evet, lordum?"

"Onları öldürdüğünüzde sırtlarını kıracak ve yakacaksınız. Gördünüz mü? Merhametli olabilirim. Ve bir sonraki karşılaşmamızda bunun için minnettar olmanı bekliyorum." Azrael onu silkeledi ve aynı hareketle elbisesinin boynundan yakalayıp kürsüden Revenant'ın hazır ellerine fırlattı. "Çekin onu gözümün önünden."

"Emredersiniz lordum." Deimos döndü ve hızla uzaklaşırken Lan'ı da yanında sürükledi.

"Lütfen, bunu yapmayın!" Lan haykırdı, Hortlak'ın tutuşuna karşı mücadele ederken tökezledi ama boşuna. "Azrael! Lanet olsun, üzgün olduğumu söyledim!"

Cevap vermedi. Geniş sırtını ona dönmüş, bir heykel gibi hareketsiz ve duygusuz duruyordu. Gürültülü hıçkırıklarından ilki onu sarstığında başını hafifçe çevirmiş olabileceğini düşündü ama eğer öyleyse bile bu çok azdı. Sonra dışarı çıktı, bir patates çuvalına gösterilebilecek tüm özen ve dikkatle Azrail'in kâhyasının ellerine teslim edildi.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu kâhya, Lan'ın kollarını parmaklarının uçları arasında sıkıştırarak ona mümkün olduğunca az dokunmaya çalıştı.

Deimos yemek salonunun kapısına doğru baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Bir sonraki buluşmalarında onu minnettar görmek istediğini söyledi. O zamana kadar onunla ne yapacağınızı benden daha iyi bilirsiniz."

"Onu bir daha asla görmek istemiyorum!"

Lan ağladı. Onu görmezden geldiler.

"Pekâlâ." Kâhya onu bir mızrakçıya teslim etti. "Lordumuzun odasına."

"Gitmeyeceğim!"

Kâhya ikinci bir mızraklıya işaret etti. İ k i s i birlikte, çırpınan kadını kaldırıp götürdüler.

* * *

Azrail'in odasındaki yatak takımını siyah ve altından gri ve gümüşe çevirmişlerdi; minderlerin üzeri örtüldüğünde ve oda çoğunlukla gölgeler içinde kaldığında, her şey taş görüntüsü veriyordu. Bir yatak değil, bir sunak. Bir kurban yeri. Son taktığı zincirlerin hâlâ burada olması ne kadar da uygun.

Lan öfkeyle kendini onlara kilitledi ve beklemek için oturdu.

Saatler, onları saymanın hiçbir yolu olmadan geçti. Ateşin yakıtı yoktu ama daha az yakmıyordu. Tek ses, Azrail'in banyosuna durmadan akan fiskiye idi. Tek yoldaşları onun görmeyen, bakan maskeleriydi.

Yavaş yavaş düşünceleri *gittiler mi* sorusundan *şimdi neredeler* sorusuna kaydı. Haven'dan Norwood'a ne kadar vardı? Hiçbir vapurda bir saatten fazla kalmamıştı, bunun nedeni kısmen vapurcuların bir ücret için sapsak istemedikleri düzenli turlar yapma eğiliminde olmalarıydı, ama aynı zamanda vapurların kendileri de o kadar şarj tutamıyordu. Eğer bataryalar surların dışında biterse, bir mil bile bin mil olabilirdi. Ama Hortlaklar'ın daha iyi araçları vardı ve Yiyenler'den korkmaları için bir neden yoktu. Lan'ın iki ayda aldığı mesafeyi bir gün ve bir gecede almışlardı. Yine oraya varmış olabilirler miydi? Nasıl karşılanmışlardı?

Tanıdığı herkes ölmüş müydü?

Bunu düşünmemeye çalıştıkça, bu düşünceler daha fazla içine işliyordu. Öfke bir süreliğine dikkatini dağıttı ama uzun süre dayanamadı. Korku onu takip etti, aşındırdı, içinde daha geniş, daha karanlık bir boşluk açtı ve yavaş yavaş suçluluk duygusuyla doldu. Sonunda o bile yok oldu ve geriye düşünmemek, hatta artık gerçekten hissetmemek, sadece beklemek kaldı.

Sonunda geldi.

Kapının açıldığını, adamın "Ne-?" dediğini duydu ve sonra bir süre hiçbir şey olmadı, sadece adamın bakışlarının ağırlığı vardı. Sonunda ağır kapı kapandı. Adamın ayak sesleri yaklaşıyordu, ondan başka hiçbir yere yönelmemişti. Lan gerildi, gözleri önündeki zemine sabitlendi.

Yatağın ayak ucunda, tam arkasında oturuyordu. Vücudunun soğukluğunu hissedebiliyor, algılarının kenarında onun gri bulanıklığını görebiliyordu. Maskesini çıkarıp yanındaki yatağın üzerine koyduğunda, boynuzlarından biri saçına takıldı. Kancayı çözdü, saçlarını bir kez okşadı, sonra ellerini kavuşturdu ve kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. Konuşmadı.

Gittiği onca zaman boyunca, ayaklarının dibinde zincirler içinde meydan okuyabileceği bu anı hayal etmişti. Şimdi o buradaydı. Gücü yoktu, cesareti yoktu, sadece Norwood vardı.

"Özür dilerim," dedi Lan. "Eğer bu bir şeyi değiştirecekse. Ben... çok üzgünüm. Lütfen, her şeyi yaparım."

"Onları geri aramamın bir yolu yok." "O zaman hepsi öldü."

Sessizce birlikte oturdular.

"Hortlaklarımı kışkırtmamayı tercih edebilirler," dedi sonunda. "Eşsiz olduklarını biliyorlar."

"Eşsiz olduğumuzu biliyorum. Yine de seni kışkırttım." Lan kuru gözlerini ovuşturdu. Zincirleri takırdıyordu. "İnsan doğasının ne kadar aptalca kendine zarar veren bir şey olduğunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?"

Azrail'in eli onun omzunu kavradı ve nazikçe sıktı. "Bunun öngörülemez olduğunu öğrendim."

"Bu pek rahatlatıcı değil."

Kısa ama derin bir duraklama oldu ve sonra, "Sen... Seni rahatlatmamı ister misin?" dedi.

Güldü mü? Hayatında hiç bu kadar az gülmek istememişti ama güldü ve bu gerçekten komik hissettirdi. Hemen ardından gelen gözyaşları da aynı derecede durdurulamaz ve aynı derecede dürüsttü.

Azrail onun saçlarını karıştıran bir iç çekti. Sonra ellerini kollarının altından geçirdi ve onu yatağa, yanına oturması için çekti. Zincirleri buna izin verecek kadar uzun değildi, bu yüzden iki büküm oldu, elleri dışarıda hıçkıra hıçkıra ağlarken adam anahtarı duvardaki kancasından aldı ve prangalarını çözdü. Özgürlüğüne kavuşunca arkasına yaslanıp yan yattı, dizlerini göğsüne çekti ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Yüzlerini gördü -Danae ve çocukları, sümüklü küçük Abbey ve perdenin diğer tarafında, Lan ve annesinin yanında uyuyan ciddi Ivy; Kadınlar Locası'nda olup bitenleri bir şahin gözüyle izleyen ve kimse görmediğinde cımcikleyen parmakları herkesin cebinde rahatça dolaşan Muggs Ana; Lan'ın meyve bahçesindeki payını bir çift eskimiş bot ve yamalı bir sırt çantası karşılığında satın alan Goode ikizleri, Pippa ve Posey; Şerif Neville ve emrinde çalışan, cop ve çıplak muştalarla düzeni sağlayan serseriler; Belediye Başkanı Fairchild ve erik suratlı karısı ve onların yumuşak elli çocukları, Quillan ve Henry ve Sora ve Eithon - ah, Eithon - orada çalışanlarla alay etmek dışında hiçbirisi bir seraya adım atmamıştı. Hiçbirine yakın değildi ama hepsini, her erkeği ve kadını, her yaşlıyı ve her çocuğu tanıyordu ve Yiyiciler yıkık köylerinin kırık camları ve yanmış odunları arasında dolaşırken şafağın hepsini bir kül yığınının içinde bulabileceğini bilmek, tüm kötü duyguları unutmayı ve sadece insan olduklarını ve hayatın ne kadar değerli ve nadir olduğunu hatırlamayı kolaylaştırdı.

Eğer bu gece Norwood'da biterse, bu onun hatası olacaktı.

Gözyaşları başladığında onları durduramamıştı. Gözyaşları kurduğunda da onları geri çağıramamıştı, her ne kadar acısı göğsünde hala bir taş gibi dursa da, azalmamıştı. Duvara baktı, kalbi her atışta daha küçük ve daha keskin parçalara ayrılıyordu ve tam da bu odada kendini düşündü, 'Gözyaşlarıyla geri dönen bir Yiyen hiç olmadı' dedi.

"Keşke buraya hiç gelmeseydim," dedi.

Azrael, ateşin başında onun işe yaramaz histerilerinin geçmesini bekliyordu.
Ceva p ver.

"Eve gitmek istiyorum." Daha sıkı kıvrıldı ve yüzünü dizlerinin üstüne çöktü.

"Bırak
gideyim."

"Neden?"

"Ben de diğerleriyle birlikte ölmeliyim."

"Neden?" diye tekrar sordu, bu kez belli belirsiz bir kızgınlıkla.
"Bunun ne faydası olacak?"

"Öyle değil." Bir kez acı acı güldü. "Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım."

"Kendine acımak çekici değildir."

"Yani? Asla güzel ölülerden biri olamayacağım." Norwood'a dair düşünceler çamurdaki baloncuklar gibi yavaşça yüzeye çıkıyor ve beraberinde daha derin bir çürümenin kokusunu getiriyordu. Bunun başarısızlıkla sonuçlanacağını her zaman biliyordu. Şimdi yıkık duvarlara, kan, çamur ve kırık camlar arasında huzursuzca sendeleyerek ölümlere dönmek zorunda kalacaktı. Onu aşağı indirdiklerinde kimse onu yakmak için orada olmayacaktı. Tekrar ayağa kalkmasını engellemek için kimse belini kırmayacaktı. "Bırakın beni," dedi tekrar. "Bırakacağını söylemiştin. Beni istediğim yere göndereceğini söylemiştin."

"Benim bir tiran olduğumu hatırlayacaksınız."

Norwood'u düşündü. Pippa ve Posey, Lan gider gitmez sıraları çevirmiş, kendi iyi arpalarını ekmiş ve Lan'ın ilik bitkilerini ve gelecek sezonun fasulye tohumlarını daha iyisini alamayacak olanlara satmış olacaktı. Lan'ın annesine büyük bir gurur kaynağı olan ağaçlar, Azrael'in ilk talebini karşılamak için çoktan toplanmadıklarını varsayarsak, meyve veriyor olacaktı. Birahane, belediye başkanını bir yıl daha herkesten daha zengin tutacak birayı hazırlamak için maya kekleri yapıyor ve şerbetçiotlarını kurutuyor olacaktı. Mevsim sonu kuzuları süttten kesilmiş ve anneleri yeni damızlık için hazır hale gelmiş olacaktı; Yule'de kesilen yıllıklar yakında tütsü odasından çıkacaktı

Beltane'de çekiç altına girecek domuzlara yer açmak için. Bunlar Norwood'un basit şarkısının ritimleriydi: ekmek ve biçmek, çalışmak ve uyumak, doğum ve ölüm. Her gün bir önceki gün gibi, birbirinin aynı geçecek bir yıl inşa ediyordu.

Azrail'in sert eli omzuna dokundu. Onun yaklaştığını duymamıştı.

"Lütfen Yiyenler'i durdurun." Lan yuvarlandı ve geri çekilmeden önce onun kolunu yakaladı. "Sadece bu gece için. Lütfen. Ölmeleri gerekiyorsa, bırakın ölsünler ama lütfen geri gelmesinler!"

"Deimos'un emirleri var. Onları yerine getirecektir."

"Evet, hareket edemesinler diye sırtlarını kıracak ama yine de geri gelecekler! Onları yakacak, ama canlı canlı yakacak!"

"Canlı değil."

"Çığlık atıyorlar, Azrail! Yiyenler çığlık atıyor! Bana hissetmediklerini söyleme

O!"

Çenesini sıktı ve başka tarafa baktı.

"Norwood'da çocuklar var! Bebekler var! Sen hiç bir bebek yiyici gördünüz mü? Çıkardıkları sesi hiç duydunuz mu?"

Nabzının açık boğazındaki siyah damarda attığını görebiliyordu. Onun dışında hareket etmiyordu.

"Lütfen." Lan onun direnmeyen elini kendine doğru çekip etrafında kıvrıldı ve alnını onun soğuk, çatlak etine bastırdı. "Bir gün. Sadece Norwood'da. Kimsenin bilmesine gerek yok!"

"Hayır."

"Bırakın ölsünler," dedi Lan, "ya da ben de onlarla birlikte öleyim."

"Hayır!" Adamın eli kadının elinden kurtuldu. "Kederini hafifletecekse benden nefret et ama zaferimi senin için geri almayacağım. Köyünüzün insanları eylemleriyle yarattıkları kadere katlanmak zorunda." Bir süre ona dik dik baktıktan sonra kemerini kavradı ve açmaya çalıştı. "Buraya geldiğinde ve kendini bana teslim ettiğinde yaptığın gibi."

Yatağında yuvarlandı, adam soyunurken duvarı görmeden ona baktı. Gözleri ağrıyordu ama kuru kalmıştı. Göğsü ağrıyordu ama nefes almaya devam ediyordu. Adam yatağa tırmandığında yatağın kaydığını hissedebiliyordu ama bu, bir zamanlar ona anlatılan ve yarı yarıya unuttuğu bir hikâyede başka birinin başına da geliyor olabilirdi.

"Bu senin seçtiğin kader," dedi ona, parmaklarının arkasını kalçasında gezdirerek. Elbisesinin eteklerini bulduğunda döndü

elini geri çekti ve kumaş bileğinin etrafında kıvrıldı. Avuç içi kızın tenine sürtünerek bir ses çıkardı, duyması nahoştı ama hissetmesi değil. "Öyleyse onu kucakla. Geçmiş öldü."

"Norwood da öyle," diye fısıldadı.

"Belki de. Ama öyle olsa bile, keder onu hayata geri döndüremez. Onu geride bırak." Elini kızın elbisesinin kıvrımlarının altından geçirdi ve göğsünü avuçladı. "Benimle ol."

Onunla mı? Hortlakları Norwood'a gönderen, en başta onları yetiştiren adamlar, *canavarlar* mı? O Ölüm'dü. O şeytandı. Öyleyse neden savaşıyordu? Neden çılgılık atmıyor, tekmelemiyor, onun korkunç suratına tükürmüyordu? Onun kendisine dokunmasına, okşamasına izin veriyordu ve bunu yaptığında ürperiyorsa, bunun tek nedeni bunu çok istemesiydi. Bunu neden *istiyordu* ki?

Hiçbir şey değişmemişti. Norwood hâlâ yanıyor olabilirdi ve sahip olduğu her şey kaybolmuş olabilirdi ama her şey dışarıdaki dünyadaydı. Burada, sadece bu odada, bu yatakta her şeyi bırakabileceğini düşündü. Tekrar eline almak zorunda kaldığında her şey daha ağır olacaktı ama şimdilik bırakabilirdi.

Lan yuvarlandı ve kollarını ona doladı.

Sertleşti, sonra başını sertçe salladı ve tısladı, "*Kes şunu!* Geçmişteki sevgililerin arzu taklidini sevimli bulmuş olabilirler ama ben bulmuyorum. Kendi yatağında benimle alay edilmesine izin vermeyeceğim!"

"Ne?"

"Gözlerini kapat," diye emretti, onun kalçasını kabaca kavradı ve üzerinde manevra yaptı. "Hiçbir şey söyleme. İstedığimi alırım, senin yardımına ihtiyacım yok."

Şimdi "*Kes şunu,*" diyen Lan'dı ve bunu onun öfkesi olmadan söylemesine rağmen, geri çekildi. "Zehirlendin ve bu gece Çocuklarını kaybettin. İncinebileceğin her şekilde inciniyorsun. İsteyeceğin son şey seks."

Tekrar irkildi, sonra dişlerini gösterdi, dudağı altındaki kemik parıltısını gösterecek şekilde yarıldı. "Ne istediğimi hayal ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de benim istediğimi istiyorsun. Daha iyi hissetmek. Belki de beni istiyorsun." Kadın adamın boynunu çekiştirdi ama adam kıpırdamadı. "Belki... ben de seni istiyordum."

Bir anlık sessizlik, çarpan bir kapı gibi, bu sözlerin solmasına izin verdi. Sonra kadının ellerini üzerinden çekti ve "*Çık dışarı*" dedi.

"Azrael-"

"Yalancılara ihtiyacım yok. Seninle işim bitti. Dışarı."

Kendini onun aşağılamasından korumaya çalışarak elbisesinin bol dökümünü el yordamıyla düzeltti. "Bu bir yalan değil!"

"Tabii ki öyle!" diye tersledi. "Gerçekten bunu bilmeyeceğimi mi sandın? En tatlı sözler bile beden tarafından yalanlanır." Birdenbire onun üzerindeydi, ağırlığı tüm vücudunu eziyor ve eli saçlarında düğümleniyordu. "Ne istersen söyle," diye homurdandı. "Kalbinin atışını duyuyorum. Terindeki korkunun kokusunu alıyorum. Hissediyorum-" Dizini onunkilerin arasına sokarak uyluklarını birbirinden ayırdı. Kadın yüksek bir panik çığlığıyla ona vurdu ve adam gülümsedi. "-gerçek dokunuşunu."

"Canımı yakıyorsun!"

Saçlarını tutuşunu gevşetti ama onu bırakmadı. Dizini kasıklarına dayadı, o izlerken seksin ritmini taklit etti. Kalçaları sıkıştı, elleri yatağı kavradı, karnı gerildi; hepsini paylaştı.

"Çılgılık atmadığın ya da mücadele etmediğin için yaşadığın dehşeti görmediğimi sanıyorsun ama beni kandıramazsın. Cildin-" Bir fısıltı kadar hafif bir sesle elini kızın kavisli boğazından geçirdi. "-sürünüyor. Kıvranıyorsun. Titriyorsun." Göğsünü sıktı, başparmağı meme ucunu ileri geri sıyırdıktan sonra sanki ağzına alacakmış gibi kasten eğildi. Durdu, başını eğdi, bu hareketin yol açtığı istemsiz sesi acı bir memnuniyet gülümsemesiyle dinledi. "İnliyorsun."

Onun altında acı çekerek yatıyordu, vücudu her şeye canlıydı ve ağlayacak gibi hissediyordu. "Beni daha önce iyi hissettirmiştin," diye fısıldadı, onun yakıcı bakışlarına karşılık veremiyordu. "Bunu tekrar istiyorum. Bu gece düşünmek istemiyorum. Sadece beni... ben gibi hissettirmemeni istiyorum."

Çeviriye ihtiyaç duymayan bilinmeyen bir kelime tükürdü ve kendini ondan uzaklaştırdı. Lan peşinden atılarak onu kolayca atabileceği titreyen bir elle yakaladı. Bunun yerine durdu, yatağın en ucunda bir çirkin adam gibi çömeldi ve tıpkı bir çirkin adamınki gibi, kucakladığı beden taştan da olabilirdi. Kadın kollarını göğsüne doladığında adam hiç cesaret vermedi. Açıkta kalan omurgasının uçları, sarkan elbisesinin çürük kumaşına takıldı; titreyen elleriyle elbiseyi yırttı ve çıplak göğüslerine karşı çıplak kemiği hissederek yaklaştı.

Çeşmenin suyu durmaksızın banyosuna akıyordu. Başka hiçbir ses yoktu.

Sonunda, sade bir ses tonuyla, "Söylediklerinize inanamıyorum," dedi.

"O zaman konuşmayacağım."

Ona baktı. Adam arkasını dönmeden kadın onu yakaladı ve yaralı ağzını öptü. Adam geri çekilmeye çalıştı ama kızın tutuşunu kırma çabaları elini bileğine götürmekten öteye gitmedi. Kadın onu çekiştirince, adam onu yere yatırmasına izin verdi.

Kadın onu tekrar öpmeye çalıştığında, adam yüzünü çevirdi. Yılmayan kadın, dudaklarını adamın yarılmış yanağında gezdirdi ve kapanana kadar boğazındaki açık yaranın kenarlarını takip etti. Göğsündeki kurşun deliklerini öptü, kaburgasındaki kuru kemiği öptü, midesine oyulmuş antik kanalları öptü. Eli daha da aşağılara indi, adamın çıkık sikinin sıcaklığını buldu ve adam inlerken nazıkçe sıktı.

"Ağzın," diye emretti.

Başını kaldırdı ve ona baktı.

Kendi ağzı da seğirdi. "Lütfen," diye düzeltti.

İtaatkâr bir şekilde yer değiştirdi, onu avucunun içinde okşarken shaftının etrafında telaşsız da olsa istikrarlı bir yol öptü. Sonra, dili her santimini dolaştı, şimdi uzun yavaş geçişlerle onu ıslatıyor, şimdi sadece dilinin ucuyla ilmekleri ve düğümleri izliyordu. Sonunda Lan dudaklarını penisin alt kısmına yapıştırdı, sırtı kavislenirken ucuna kadar hafifçe emdi, sonra onu ağzına alabildiği kadar aldı.

Azrail'in eli başının üzerinde durdu, pençeleri kadının hareketleriyle eş zamanlı olarak kafa derisine battı. "Ah... böyle ballı bir zehiri konuşan ağız nasıl böyle bir zevk verebilir?"

Konuşmayacağını söylemişti, o yüzden mırıldandı.

Adamın kalçaları kadına doğru kalktı ve kısa bir kahkaha attı. "Sen de kendi zalimliğine sahipsin, insan, benimkini aşağıladığın her şeye rağmen."

Elbisesinin son yapışkan parçasını da tekmeleyip atan Lan, ayağa kalktı ve beceriksizce onun üzerine çıktı. Adamın sikini karnında bir damga gibi hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı ve önce eline, sonra da vücuduna alırken dokunma hissi hariç tüm duyularını kapattı.

Bu seks değildi, bildiği şekilde değildi - bu dünyada pek çok ihtiyacın güvence altına alındığı lekeli para. Seks sinsiydi; köy duvarlarının içinde mahremiyet yoktu ve duvarların dışında en ufak bir rahatsızlık Yiyenleri getirirdi. Seks mekanikti; sadece yapması gerekeni yapıyordu.

pazarlığın şartlarını yerine getirmek için yapması gereken, çoğu zaman sadece duvara yaslanıp nöbet tutmaktı. Ama şimdi değil. Onunla değil.

İlk hareketleri bilinçliydi, adamın ne istediğinden ya da ne hissettiğinden emin değildi, ama ne istediğini biliyordu ve komutun yokluğunda onu aldı. İhtiyatla başlayan hareket kısa sürede yerini şiddetli bir şeye, neredeyse bir saldırıya bıraktı. Adamın üzerine binmiş, hiç istifini bozmadan, güç almak için göğsünü tırmalamış, gözleri görüş alanının dağılmasına karşı sımsıkı kapanmıştı. Vücudu berbattı ama ona istediğini veriyordu ve onunki de bunu tek başına, hayvani bir ihtiyaçla kabul etti.

Şimdiden gerçekleşmeye başladığını hissedebiliyordu, ölümün o küçük tadını. Ateş ve gölge birbirine sarılmıştı, onu kovaladıkça hem daha parlak hem de daha karanlık hale geliyordu. Beklenti içinde kıvrılıyor, onu daha sıkı ve daha sıkı sarıyordu, ta ki sadece onun üzerine büzülene, şeyin kavrayışının sıcaklığında titreyene, neredeyse hiç hareket etmeyene ve bitişten daha da uzağa düşene kadar.

Ve sonra onunla birlikte hareket etmeye başladı, kalçalarının kekeleyerek yuvarlanışını kendi güçlü itişiyile karşılamak için yükseldi. Bir anda, o şeyin karanlık ışık vaadi patladı. Kadın kamburlaştı, gözleri geri döndü ve bir kolu boş havayı kavradı, tıpkı biracı çocuğun kriz geçirmesi gibi ve o ilk dalgalar geri çekilmeden önce dönmeye başladı.

Birdenbire yatak arkasındaydı ve Azrael onun üzerindeydi ve her konuda haklıydı. Teni ürperdi; her bir ter damlası jilet gibi olana ve havanın bile hissedebileceği bir ağırlığı olana kadar duyuları arttı. Kıvrandı; bacakları adamın kalçalarını sardı, elleri adamın omuzlarını pençeledi, başı terden ıslanmış saçları yatağa çarpıp yüzüne batana kadar savruldu. İnledi; onları içine hapsedmeye çalıştıkça sesi daha da yükseldi, ta ki ikinci patlama onu ele geçirip çılgılık atana kadar. Gözlerinin arkasında ışıklar patladı ve siyaha döndü, böylece bir an için kesinlikle bayıldığını düşündü ve hala herhangi bir şeyi önemseyen küçük bir parçası utandı.

Ama görüşü berraklaştı ve Azrael'i gördü, boynu kemerli, kendi karanlık ışığının pençesinde inliyordu, ölüme olabildiğince yaklaşmıştı. Bunu o da hissetti, sadece o ilk saniye için bile olsa canını acıtacak kadar yoğun bir ısı patlaması. Bittiğinde, kendini itip sırt üstü düşmeden önce onun omzuna doğru sertçe nefes alarak yığıldı. Yatak titredi. Lan da öyle, bir eliyle bacaklarının arasını kavırıyor, sanki geri çekilişinin acısını hafifletmeye çalışıyordu.

İkisi de bir süre konuşmadı.

Sonunda, "Sen... çok farklısın." dedi.

Kaşları çatıldı. Kararsızca ona baktı.

Onu yakaladı ve gülerek terini teninden sildi. "Hayır, bu bir iltifat değildi, ancak bir gün onları nasıl kabul edeceğini öğrenmek zorunda kalacaksın. Chamberlain!"

Kapı açılıp Azrael'in uşağı içeri girdiğinde Lan battaniyeleri karıştırarak üzerini örtmeyi başardı.

"Misafirimın yeni kıyafetlere ihtiyacı var," dedi Azrael, utanmadan yataktan kalkıp ona eliyle işaret ederek. "Ve odasına kadar eşlik edecek birine."

"Emredersiniz lordum." Ölü adam hemen gardıroba gitti. Anlaşılan Azrail'in cariyelerinin kıyafetlerini yırtması tekil bir olay değildi.

Lan onun için ne seçtiğini görmek için bakmadı. "Ne... Neyi yanlış yaptım?"

Azrail şaşkınlıkla omzundaki çizikleri incelerken başını kaldırdı. "Bir şey yok ama saat geç oldu."

"Bu değil..." Lan rahatsız bir şekilde bekleyen taş suratlı oda görevlisine baktı -elbisesi maviydi- ve battaniyesini biraz daha yukarı çekti. "Beni göndermek zorunda değilsiniz."

"Ve inancınızı kanıtlamak zorunda değilsiniz." Durakladı, sonra gülümsemeye zorladı ve daha yumuşak bir ses tonuyla, "Eminim yarın dinleyicileriniz için yeterince yakındır," dedi.

Lan gözlerini indirdi ve başını salladı ama kıpırdamadı. Çeşmedeki su durmadan aşağı akıyordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Azrail.

Lan başını kaldırıp baktı ama itaat eden odacısıydı, elbiseyi gardırobun yanına bıraktı ve gizlice geri çekildi. Azrael ağır kapı kapanana kadar kollarını kavuşturmuş bir şekilde durdu ve sonra, "Daha önce hiçbir kadın yatağında uyumak istememişti. Bu bir numara mı? Henüz benden yana değilsin ama seni uyarıyorum.

."

"Sadece uzun bir gece." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, saçlarını geriye doğru itti ama sonra tekrar öne doğru çekti, sanki onun şüphesine karşı kapatabileceği bir perdeymiş gibi. "O odada Norwood'dan başka bir şey yok. Lütfen. Bu gece onunla yalnız kalamam. Onlarla yalnız kalamam."

"Ama benimle yalnız kalabilirsin? Çok cesursun." Ona doğru bir adım attı, hâlâ gülümsüyordu, neredeyse bir yay gibi tek kollu bir hareket çizdi. "Onları öldüren canavar ben değil miyim?"

"Biliyorum, tamam mı? Biliyorum." Lan bir elini, şu an için hâlâ kuru olmalarına rağmen uğursuzca bulanıklaşmaya başlayan gözlerine götürdü. "Bunu bir geceliğine unutabilirim. Seninleyken kendim değilmişim gibi davranabilirim. Benimleyken sen sen değilmişsin gibi davranabilirim."

"Seni kıskanıyorum." Ateşe doğru yürüdü ve alevleri azaltacak bir şey yaptı, sonra banyoya gitti ve suyu kapattı. Zaman odanın içine çöktü, her seferinde bir damla olarak ölçüldü, aralarındaki boşluklar uzadıkça uzadı, ta ki sonsuza dek uzayınca kadar. "Eğer kalırsan," dedi sonunda, ilk kelimeyi vurgulayarak, "kalacaksın... kalmak istiyormuş gibi... yapacaksın."

"Ben..." *yap.* Lan gözlerini tekrar ovuşturdu. Hâlâ kuruydu.

"Yapacağım."

"Haven'ın duvarları olmadan ölümler hakkında konuşmayacaksın." Ateş sönmüş ve adam arkasını dönmüşken, kadının ondan tek görebildiği ıslak taştan yansıyan göz ışığının sıçramasıydı; soluk bir leke ve sesi. "Ne de yaşayanlardan."

"Eğer istediğiniz buysa, hiç konuşmayacağım."

Gözleri, banyosunu odanın geri kalanından ayıran paravanın içinden onu buldu, ürkütücü ışıkları her adımda içeri girip çıkıyordu. Bir noktada pençelerini kafes boyunca sürükledi *-tk-k-k-tk* sesini duyabiliyordu- ama ondan görebildiği tek şey gözleriydi. "Peki konuşmana izin versem ne derdin?" dediğinde, tıpkı sesi gibi bedensiz bir şekilde havada süzülüyor gibiydiler.

Battaniyenin her seferinde biraz daha düşmesine izin verdi ve bir kolunu uzattı. "Yatağa gel."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, bir kahkaha ya da mırıltı değil, kaba bir hayvan sesi. Adamın gözleri aniden yaklaştığında, şilte kayarak kadını hafifçe ona doğru itti. Kız sıçrayamadan (ki sıçrayabilirdi, korkaklığına lanet olsun), adamın eli karanlıkta onu buldu, ensesine kaymadan önce yanağını kısa bir süre okşadı. "Bu sözleri daha önce hiç söylemedin, değil mi?" diye mırıldandı onu yere yatırırken. "Söylemediğini söyle."

"Görmedim," diye itiraf etti.

Eli hareket etti, boynu boyunca fırçaladı ve battaniyenin kenarıyla karşılaşana kadar aşağı doğru devam etti, sonra göğsünü avuçlamak için tekrar yukarı çıktı. Yüzü kızın üzerinde belirdi, kaçmak imkânsızdı ama o bunu kolaylaştırdı

bakışlarından kaçındı. Adamın dikkati daha aşağıdaydı, elleriyle olduğu kadar gözleriyle de okşuyordu ve Lan çok geçmeden kendini de büyülenmiş buldu. Daha önce de seks yapmış, okşanmış, bakılmıştı ve bu onu rahatsız etmemişti ama bu farklıydı. Vücudunun hiç Azrail'in dokunduğu zamanki kadar farkında olmamıştı.

"Daha önce hiç başka bir erkekle yatmadın," dedi, tenine yaklaşarak. "Sen yattın mı?"

"I..." Uykusundan uyanır gibi oldu, gözlerini çok hızlı kırıştırdı ve garip bir şekilde nefessiz kaldı. "Biliyorsun ben... var. Biliyorsun... Bu adil değil! Yalan söylememi istemediğini söylemiştin!"

"Bu bir yalan mı?"

"Ben... Ben-"

"Birlikte oldum. Ama yatmadım. Yanında yattım."

Daha önce hiç düşünmediği bir şey olmasına rağmen bu doğrudu. Bu hoş bir ifşa değildi. Ama ona söylemişti, değil mi? "Artık kaybedecek masumiyetin kalmadığını düşünüyorsun," demişti, "ama yanıyorsun. Diğer her şey gibi onu da parça parça satmıştı. Görünüşe göre bazı parçalar onun gözünden kaçacak kadar küçüktü.

"Yapacak mısın..." Çok güçlü olmayan sesi fısıltıya dönüştü. "Benimle yatar mısın?"

Başını salladı, gözleri bir o yana bir bu yana hareket ederken belli belirsiz izler bırakıyordu. "Ne yazık ki sık sık uyumam, kolay kolay da yorulmam. Ama benden rica ederseniz... nazikçe... siz uyurken nöbet tutarım."

"Henüz değil."

"Hayır." Kadının göğsünü son bir kez nazikçe sıktıktan sonra elini bir kez daha battaniyeye attı ve çekti. Odanın soğukunu sadece bir anlığına hissetti, sonra adamın daha da soğuk olan teni üzerini örttü. "Henüz değil."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rüyasında Norwood'u görmüştü ama her zamanki gibi değildi. Böyle düşünmesine neden olan şeyin ne olduğunu tahmin edemiyordu, çünkü genelde rüyalarını hatırlamazdı ve bu rüyayı da gerçekten hatırlamıyordu. Sahip olduğu tek şey izlenimlerdi; yangından sonra uzun süre kalan kömür kokusu ya da çizme yürüdükten sonra çamurda kalan bir iz gibi. Norwood'a gittiğini ve oranın boş olduğunu biliyordu ama aklında kalan tek görüntü, aşevindeki uzun masaydı, uzun zamandır terk edilmişti, bir ucunda yarısı boş bir şeftali kavanozu ve eski, yıpranmış bir sırt çantası vardı. Ne ceset, ne duman, ne de kan vardı. Sadece, onu uykusundan uyandıran ani bir ses patlamasıyla bozulan sessizlik vardı.

Nerede olduğunu hemen anlayamadı. Onu uyandıran ses, yatak perdelerinin asılı olduğu kapalı duvarları açıkça görebilmesine ve penceresiz bir odada terli seksin kapalı kokusunu alabilmesine rağmen, beyninin inatla köy değirmenindeki su çarkı olduğunda ısrar etmeye çalıştığı düşen suyun gürültüsüne dönüşmüştü. Bir yatağın ayak ucunda yan yatıyordu. Yatak başlığında pençe izleri ve çarşaflarda yırtıklar vardı. Lan bir battaniyeye yarı sarılmış ve yenilgiye uğramış bir şekilde savaş alanına atılmıştı. Galip çoktan gitmişti ve yalnız olduğunu biliyordu, bu yüzden başını kaldırıp beyaz, dökümlü bir elbise giymiş karanlık bir figürün ona doğru geldiğini gördüğünde, çok doğal olarak bir alarm çığlığı attı ve kendisini boşluğa ve ardından yere iten çılgın bir çırpınışla kendini geriye attı ve kafasını fayanslara sertçe vurdu.

Yiyen, onun tek düşüncesiydi ve şimdi bacakları umutsuzca birbirine dolanmış ve yatağa bir yere sabitlenmişken, yakalanacak, parçalanacak, yutulacak... ve yukarı kaldırılacaktı.

Figür yavaşlamadı ama belli belirsiz bir iç geçirdi. Sonra Lan'ın tekmeleyen bacaklarını açmak için diz çöktü ve çırpınışlarını durdurmak için ona bir tokat attı. Tanınmasını sağlayan da bu tokat oldu.

"Serafina?" Lan geri çekildi ve tek koluyla olabildiğince çok yerini örtmeye çalıştı. "Burada ne işin var? Ne istiyorsun?"

"Lordum beni hizmetçiniz olarak atadı," dedi ölü kadın, sesi pek mutlu gelmese de. Yatağı soymaya başladı, hızlı hareketlerle hareket ediyor ve aldığı malzemelere mümkün olduğunca az dokunuyordu.

"Bir hizmetçi istemiyorum," dedi Lan, hâlâ uyanık olmaktan çok uykudaydı ve bu beklenmedik 'hediye' karşısında öylesine şaşkındı ki duyguları dehşete kapılmak üzereydi.

"Ben senin hizmetçin değilim. Ben onunum. Ben sadece senin hizmetçimim." "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, seni *onun* emrine hazırladığım anlamına geliyor. Ama sen benim metresim değilsin." Serafina yuvarlak omzunun üzerinden ona kara ve suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Hanımım öldü. Yıkanmaya başla. Birazdan yanınızda olacağım."

Banyo mu? Son örümcek ağı da temizlendi. Baktı ve orada olmayacağını bildiği su çarkı yerine, Azrail'in banyosunu gizleyen karmaşık perdeyi gördü, aslan başlı çeşmenin en üst kıvrımları tepeden görünüyordu. Arada sırada asi damlacıklar duvara sıçramanın bir yolunu buluyor, ıslak noktalar kurudukça yavaşça solan ateş ışığını yakalıyordu.

"Hâlâ orada mı oturuyorsun?" Serafina elinde bir kol dolusu çarşaf ve gözlerinde tehditkâr bir bakışla doğruldu. "Lordumuz sizi çağırdı ve onu bu şekilde utandıramazsınız... bu yakışıksız..." Kelimeler kifayetsiz kaldı. Dudaklarını bükerek çarşafı yere attı ve yatağın etrafına geldi. "Temizlen," dedi ve Lan'ı ayağa kaldırıp banyoya doğru itti. "Yaptığın iş yüzünden leş gibi kokuyorsun."

Hakaret neredeyse isabet ediyordu. Arkasından esen rüzgârı hissedebiliyordu ama şu anda başka şeyler daha önemliydi.

"Beni mi çağırdın?" dedi. "Hortlaklar geri mi döndü?"

"Lordum soracağınızı ve benim de cevap vermem gerektiğini söyledi." Kelimeleri yeterince kibardı ama sadece onları söylemesi bile soruyu onaylamadığını gösteriyordu. "Haven'ın kapısından geçtiler ve yakında saraya varmış olacaklar."

Lan bir battaniye kaptı ve kapıya doğru koştu.

Ölüler hızlı hareket eder ve hizmetçi onu daha yarı yola gelmeden yakalamıştı. Lan onun elinden kurtulmayı denedi ve başaramadı; ardından tüm çırpınışlarına rağmen yatak odasına geri sürüklendi, örtüsünden sıyrıldı ve bedensel olarak suya atıldı.

Serafina çırpınarak ayağı kalktı ve bir avuç dolusu suyu Serafina'nın vurduymaz yüzüne doğru savurdu. "Banyo yapmak istemiyorum! Çekil yolumdan!"

Hizmetçi yüzünü bile silmedi, sadece ona baktı ve damlattı. "Yanında sabun var."

Lan merdivenlere doğru yürüdü. Serafina onları engellemek için harekete geçti. "Lanet olası bir banyo istemiyorum dedim!"

"Ne dediğın umurumda değil, sıcakkanlı. Ne istediğın umurumda değil. Ben lordumun isteğini yerine getiririm." Serafina ona baktı ve başını salladı, mükemmel boyalı dudağı içten içe tiksintiyle kıvrıldı. Gardıroba doğru yöneldi. "Sabunu kullan."

Savaşamazdı ve zaman boşa gidiyordu. Haven'ın kapısından saraya kadar olan yol uzun değildi. Lan küfürler savurarak sabunu kaptı. Gözüne yeterince temiz görünüyordu ama kanını hareketlendirmek için bile olsa buna ihtiyacı olduğunu düşündü. Anlaşılabilir bir ağrıya ek olarak, tüm vücudu kaskatı ve çok ağır hissediyordu. Sadece yorgunum, diye düşündü. Uzun bir gece olmuştu, eğer gece bittiyse bile.

"Saat kaç?" Lan aradı. "Henüz yedi değil."

"Yedi ne?" Lan sabırsızlıkla sordu. "Sabah mı oldu? Öğlen yarısı mı? Öğlen mi? Ne?"

Serafina, Lan'ın yüksek sesle iç çekişini duyabildiğinden emin olmak için ekrana yaklaştı ve sonra tekrar uzaklaştı. "Günaydın."

"Azrael ne zamandır uyanık?" Lan ne kadar zamandır uyuduğunu tahmin etmeye çalışarak sordu.

"Bilmediğime eminim!"

"Hayır, tabii ki yapmazsın. İşe yaramazın tekisin." Lan banyodan çıktı ve koklayan hizmetçisinin yanından geçerek ateşin yanında kurulanmaya başladı. Saçlarını sıkmak için eğildiğinde kalçasındaki, kolundaki ve kışındaki morlukları gördü. Ve onu üzme bir yana, kendini gerçekten gülümserken buldu. Sanki onlarla gurur duyuyordu. Kafasını kaldırdığında Serafina da karşısındaydı ve onlara bakıyordu. Dudakları yine büzülmüştü.

"Diğer adamı görmelisin," dedi Lan ve kurutmaya geri döndü Sağını.

Serafina'nın layık gördüğü elbise yüksek belli ve dekolteydi, hem çok dar hem de çok uzun bir etekle. Onunla koşamazdı ve

Aslında içinde zar zor yürüyebiliyordu, çünkü Serafina aptal eteğini her kaldırmaya çalıştığında elini tokatlıyordu. Ayrıca pembeydi. Gündoğumu pembesi ya da olgun şeftali pembesi değil, Lan'ın doğada hiç görmediği, küflenmiş bir gül gibi cansız grimsi bir pembeydi. Azrael'in odasından yemek salonuna kadar onca yolu teperken ve her birkaç adımda bir, özellikle de merdivenlerde lanet olası eteğe takılıp düşerken, ondan nefret etmek için bolca zamanı vardı.

Yemek salonunun kapısında Serafina onu son bir kez süslemek için durdurttu; yeni cariyesinin umutsuzluk içinde terk etmekten başka bir sonuç vermediği bir süreçti bu. Azrael'in kâhyası onu anons etmek için içeri girdiğinde, Serafina geri çekilmeden önce Lan göğsüne son bir düzeltme ve "renk için" iki hızlı tokat yedi.

"Benimle gelmiyor musun?" Lan sordu.

Serafina saç örgülerini savurarak, "Bana verilen emir sizi hazırlamak, size hizmet etmek değil," diye ekledi. "Bana emredilenden fazlasını yapmayacağım. Sen benim hanımım değilsin."

Ve bu sözlerle oradan uzaklaştı ama Azrail'in kâhyası çoktan ona ters bakmaya başlamıştı, çünkü içeri girme işaretini kaçırmış gibi görünüyordu, bu yüzden söyleyebileceği iğneleyici şeyleri düşünecek zamanı yoktu. İçeri girdi.

Kahvaltı sofrası hâlâ hazırlanıyordu. İlk başta gördüğü tek şey çay ve kahve kaplarıydı, ama o yürürken bile hizmetçiler sabah kekleri ve tatlı ruloları, sosisler ve jambonlar, kızarmış domatesler ve mantarlar ve haşlanmış kuru erik tabaklarıyla ortaya çıktılar. Bunları görmek, koklamak Lan'a dün çaydan başka bir şey içmediğini hatırlattı ve o kadar iyi hatırlattı ki, aptalca dar eteğini unuttu ve kürsü merdivenlerinde ayağı takıldı, dizini çarptı ve kendini yakalamaya çalışırken iki bileğini de sıyırdı.

Kimse gülmedi, bu da "Seni lanet şey!" diye bağırdığında sesinin pirinç bir çan gibi çınladığı anlamına geliyordu. Eteği sırttan etek ucundan tutarak kalçasına kadar yırttı ve özellikle hiçbirinin nefes almak zorunda olmadığı düşünülürse, kalabalıktan epeyce soluk aldı. Hiçbiri de bu eteği giymek zorunda değildi, diye düşündü ve merdivenleri çıkarken teninin görünmesi onları şok ettiyse, bu onların arızasıydı.

Azrail bir topuk kahverengi ekmeği yağlamaya dalmış gibi davrandı ama kadın topallayarak merdivenleri çıkarken hafifçe, "Böylesi daha iyi," dedi.

"Eminim biliyorsundur. Neredeler?"

"Garnizonda olduğunu tahmin ediyorum. Deimos birazdan burada olur. Raporunu vermeden önce yıkanması için emir verdim."

"Ne yaptın?" Lan koridora doğru sıcak ve mahcup bir bakış fırlattı, dönen tüm kafaları saydı ve en azından şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Sonra ne oldu? Biraz şekerleme, hafif bir çay?"

"Kanı görmeyi mi tercih ederdin?"

Uzaklara, Deimos'un duracağı kürsü basamaklarının önündeki zemine baktı. Fayanslar o kadar parlak cilalanmıştı ki şimdiden ıslak gibi görünüyordular. "Kan var mı?" diye sordu, onun kadar düzgün bir sesle değil.

"Bilmiyorum." Tahtının yanındaki boş sandalyeye elini salladı ama ne sandalyeye ne de ona baktı. "Ama tahmin etmenin akıllıca olacağını düşündüm. Benimle otur. Yiyebilirsen ye."

Eğer yapabilseydi? Tabii ki yapabilirdi. Karnı acıkmıştı. Şu anda bile, kürsünün dibindeki o ıslak olmayan, kanlı olmayan noktaya bakmaya devam etmek istese de, gözleri ölü sarayın yemek yemiş gibi yaptığı masalara takılıyordu. Ve ancak bunu yaparken ve Norwood'un tamamı belki yanmış belki de yanmamışken aç olmaya cüret ettiği için sessizce kendini azarlarken, muhtemelen odaya girdiği andan itibaren görmesi gereken bir şeyi fark etti.

Uzun salonu kaplayan iki sıra masa, tıpkı bir gece önce olduğu gibi ölü insanlarla doluydu. Aslında, aynı kıyafetleri giymiş ve aynı kahkahalarla gülen o kadar sıradan insanlardı ki, bir ölümün ertesi sabahı bunun ne kadar tuhaf olduğunu hiç düşünmeden gözleri onların üzerinden geçmişti. Şimdi baktığında Batuuli ve Solveig'in saray mensuplarından bazılarını her zamanki yerlerinde bile tanıyordu. Onların ötesinde, normalde Tehya'yı çevreleyen boş sandalyeler şimdi yabancılarla doluydu. Sadece imparatorluk tahtları kaldırılmıştı, böylece bir zamanlar Çocuklarının oturduğu masalar şimdi salonun bu ucundaki diğerlerinden farklı değildi.

Çocuklarının yası tutulmadı. Özlenmediler bile. Sanki hiç var olmamışlar gibiydi.

"Bunu her sabah yapmak zorunda mıyız?" Azrail sert bir sesle sordu. "Kimin yaralarını açıklıkla kapatacaksın? Kimin acısına son vereceksin? Oturun diyorum."

Baktı ama dışarıya bakmaktan kendini alamadı ve gerçekten de ne arıyordu? Siyah örtüler ve anma mumları mı? Ölüler yas tutmaktan ne anlar ki? Bu konuda, o ne biliyordu? Norwood'da yas, genç anneler ve pervasız oğlanları seven aptal kızlar içindi. Cenazeler, halkın boş kovalarla sıraya girdiği yangınlardı çünkü kül, sümüklü böcekleri ve salyangozları kovmakta çok iyiydi. Ölen kişi önemli biriyse, köyün bir sonraki toplantısında bir iki kelime konuşulabilirdi ama daha çok borçlar üzerine tartışılırdı.

Lan'ın annesi, Muggs Ana'ya bir kışlık battaniye için beş sterlin borçlu olarak ölmüştü, ikizler iki sıradaki tohum için on günlük emek harcamıştı ve şerif... şerif ve kirası... ve Norwood'da keder buydu. Bu kayıtsızlık Haven'inkinden daha mı iyiydi?

Lan Azrael'e baktı ve onun da ne düşündüğünü çok iyi bilen gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Evet?" dedi soğukkanlılıkla.

"Ne? Hiçbir şey. Günaydın." Yakınında üstü kapalı birkaç servis tabağı vardı. Lan sıcak yulaf bulana kadar onları karıştırdı ve ne kadar rahatsız edilmediğini kanıtlamak için bir kase dolusu yulaf çıkardı. Johnny'nin çocuklarını öldürdüğü günün ertesi sabahı bir kadın masada ne konuşabilirdi ki? "Nasılsın?"

"Ne yapmalıydım?" Azrael elini kaldırdı, neredeyse hiç hareket etmeden tüm odayı, hatta belki de tüm Haven'ı göstermeyi başardı ve tekrar yere vurdu. Ses yakın masalarda sessizlik dalgaları yarattı. Gözlerini onların üzerinde gezdirdi ve kendine büyük bir fincan çay doldurdu. "Ne yapmalıydım?" diye tekrar sordu, şimdi sessizce. "Onlara hiçbir emir vermedim. Böyle bir şey olmayınca, sadece ne yapacaklarını biliyorlarsa onu yapabilirler."

"Bu iyi," dedi Lan, biraz üzgün bir ifadeyle. "Bu... gayet iyi. Neşeli."

"Gerçekten de. Çocuklarımı bahçemde yaktılar, sanki benim kanunlarımın adi suçlularıymış gibi. Sonra da kahvaltı için limonlu kek yaptılar." Azrail bir dilim aldı ve tabağına attı. "Al bakalım. Anısına."

Lan bir köşesini kopardı ve kararsızca yedi. Hayatında yediği en inanılmaz derecede lezzetli şeydi ve içinde bulunduğu duruma ne kadar uygunsuz olduğuna aldırmadı. Tatlı ve ekşi, hafif ve nemliydi. Tadı öpüşen melekler gibiydi. Meleklerin *sevişmesi* gibi.

Azrael onu izliyordu, çenesini bir yumruğuna dayamış, çayını soğutmak için boş boş karıştırıyordu. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet!" Lan, memnun olmaktan çok dehşete düşmüş gibi bir sesle ve muhtemelen öyle görünerek, "Evet!" dedi. "Lanet olsun, bu *kör edici*!"

"Mm. Ben de tercih ederim. Bu yüzden dün geceki olaylardan bağımsız olarak bu sabahki masayı süsleyeceğinden oldukça eminim." Bakışlarını sırayla Çocuklarının eski masalarına dikerek odaya baktı ve fincanına döndü. "Onların bir anısı yok."

"Ben... eminim yapabilirsin-"

"Elbette yapabilirim. Tek kelimeyle, anıtlar diktirebilir, sokaklarda geçit törenleri düzenletebilir, siyah atlar, çelenkler ve çanlar çaldırabilirim ama bu onları nasıl onurlandırabilir?" Çayından küçük bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve bardağı bir kenara bıraktı. "Onlar benim Çocuklarım olarak hatırlanmak istemezlerdi."

Lan kaşlarını çatı ve elinin karnına gittiğini gördü.

"Bu benim anıtım olacak," diyordu. "Onların unutulmasına izin veriyorum."

"İyi misin?"

"Onlar için üzülmiyorum. Dediğiniz gibi, aşk umudundan bile uzun zaman önce vazgeçtim. Ama pişmanım, yine de ölümlerine mi yoksa onlara verdiğim hayatlara mı daha çok pişman olduğumu kesin olarak söyleyemiyorum."

"Hayır, bu değil, yani bu da bir şey," dedi güçlkle, "ama demek istediğim... iyi misin?"

Bir eliyle karnını yoklayarak kendine baktı. Başparmağının pençesi en taze yarasını kapatan halkalara dokunarak neşeyle şingirdamalarını sağladı. "Henüz biraz ağrı var ama iyileşti."

"Emin misin?"

Başını sorgularcasına eğdi, sonra çayına baktı ve sözsüz bir anlayış sesi çıkardı. Çarpık bir gülümsemeyle fincanı ona uzattı ve onun temkinli bir yudum almasını izledi. "Kantaron ve meyan kökü," diye açıkladı, kadın boğulurken ve fincana geri tükürmemek için mücadele ederken. "Acıyı dindiriyor ve iyileşmeye yardımcı oluyor ama ben... tadını sevmiyorum. Önemli değil. Dayanıyorum. Hizmetçini nasıl buluyorsun?"

"Onu buldum, tamam, ama gerçekten bende kalması şart mı?" Lan limonlu kekinden kocaman bir ısırık aldı ve ağzını temizlemesine izin verdi. "İhtiyacım yok."

"Cariyem bana katılacak."

Ses tonunda bir tartışma yoktu ama yine de denedi. "Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"O başkasına hizmet etmek için yetiştirildi." Çayından bir yudum aldı ve ardından bir uyarı gibi dişlerini gösterdi. "Eğer yorulmaya başlarsa, bana söyle. Başka bir iş için uygun değil ve ona seçme şansı verseydim, kız kardeşlerine verdiğim unutulmayı seçeceğinden şüpheleniyorum, ama benim isteğim üzerine gönüllü oldu ve elimden geldiğince onu buna zorlayacağım."

"Diğer hizmetçileri sen mi öldürdün?"

"Onları başka işlerde çalıştırmak zalimlik olurdu."

"Ama hepsini sakladınız?"

Azrail onun işaret parmağını takip ederek salona çıktı ve Batuuli ile Solveig'in saraylılarını inceledi. "Onları hiçbir şey yapmamaları için yetiştirdim," dedi, gülüşmelerini, ziyafet çekmelerini ve kendilerini yelpazelemelerini izlerken. "Çocuklarımın yokluğunda da bunu yapmaya devam edecek kadar mutlular. Aynı şey Çocuklarımın kişisel hizmetkârları için söylenemez, bu yüzden onlara gösterebileceğim tek merhameti gösterdim."

"Ama-"

"Onları oldukları gibi yetiştirmem onların suçu değil," dedi Azrael sessizce. "Bunu yaptığım için pişman olmam da onların suçu değil."

"Yani herkes hak ettiğini alıyor, öyle mi?"

"Haven'da."

"Haven'dayım." Lan omuz silkti ve bunu bir şakaymış gibi yapmaya çalıştı. "Neyi hak ediyorum?"

"Ben."

Bunu sormanın aptalca olduğunu biliyordu. Kekinin son kırıntılarını yakaladı ve sessizce teker teker yedi.

İçmeye başladı, fincanına doğru iç geçirdi, sonra çayını bıraktı ve gözlerini salona dikerek, "Günüme böyle başlamak istemiyorum," dedi.

"Üzgünüm." Ve bu konuya son noktayı koymak için Lan, "Bu siyah puding mi?" diye sordu.

"Muhtemelen." Kadının kendi başına karar vermesi için tepsiyi uzattı. "İyi uyudun mu?"

"Sen de oradaydın. Öyle mi?"

Cevap vermesi tuhaf bir şekilde uzun sürdü. "Rüya görmüşsün," dedi sonunda. "Çay mı?"

"Tabii ki hayır."

"Başka çaylarım da var," dedi kuru bir sesle. "Yoksa kahvaltıda bile kahveyi mi tercih ediyorsunuz? Birçok alışkanlığınızın Amerikanvari olduğunu fark ettim. Annenizin etkisi sanırım."

"Etki, doğru." Lan son kek lokmasına kadar güldü ve dikkatini isteksizce soğumakta olan mısır gevreğine çevirdi. "Rüya gördüğümü nasıl anladın?"

"Bu oldukça küçümseyici bir gülüştü."

Yulafın üzerine bal sürme işinden başını kaldırdı, sonra hızla tekrar aşağıya baktı, ancak kendini suçlu hissetmiyordu ve bunun için bir nedeni yoktu. Yüzü kızarmıyordu. Sadece burası biraz sıcaktı. "Annemi severdim."

"Bundan şüphem yok. Güçlü bir kadındı," dedi ve özür diler gibi tereyağı ile kremayı uzattı. "Sanırım senin üzerinde güçlü bir etkisi olmuştur."

"Tabii, eğer 'etkilemek' derken beni lanet olası kayıp Amerika'sıyla damgalamaktan başka her şeyi yaptığını kastediyorsan." Lan vahşi bir parça tereyağı aldı ve kâsesinde karıştırdı. Erimek istemiyordu. Kahrolası mısır gevreğinin çok soğumasına izin vermişti. "Çok kızgındı. Onu severdim ama o kızgındı."

"Mm."

"Çok fazla konuşmazdı, bilirsiniz. Bu yüzden zordu, çünkü bazen söylediği her şey beni düzeltiyormuş gibi geliyordu. 'Bu çöp değil, çöp.' 'Bu bir kazak, süveter değil. 'Ona çöp kutusu deme. 'O bir el feneri. 'Ben senin annen değilim.' Lan konuşmayı orada kesti ve gergin bir gülümsemeyle geri döndü. "Yani, evet, kahve. Teşekkürler. Ne hayal ettiğimi söyleyebilir misin? Ben hiç hatırlamıyorum."

Bir hizmetkâr öne doğru seğirtti, ama söze başlayan Azrael oldu. "Annenin anavatanına dair hafızasının, hayatının geri kalanında onu bu kadar sadık bir şekilde besleyecek kadar keskin olduğunu düşünmezdim. Buraya çok küçük bir çocukken geldiğini söylüyorsunuz."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum, ama o yaptı. Onu bu şekilde hayatta tuttuğunu söyledi. Kelimelerle," dedi Lan, içkisine şeker karıştırırken gözlerini devirerek. "Yüz milyonlarca insan öldü ve bu onun neydi. Onun anma töreni. Ne hayal ettim ben?"

"Sanırım bu onu daha az yalnız hissettirdi. Çok fazla Amerikalıyla tanıştığını sanmıyorum, yıllar geçtikçe daha da azaldı. Sonunda, kendisinin sonuncu olup olmadığını merak etmiş olmalı."

"Olabilir. Neden soruyu geçiştiriyorsun? Uykumda falan mı konuşuyorum?" diye sordu ve alaycı bir şekilde fısıldamak için öne doğru eğildi,

"Başka bir adamın adını mı söyledim?" "Ağladın."

Lan gözlerini kırptırdı, gülümsemesi soldu. Bir eli, sanki hâlâ silecek gözyaşları varmış gibi gözlerine doğru kalktı ve orada asılı kaldı.

Yemek salonunun kapıları o garip anda açılarak Azrael'in kâhyasını içeri aldı, yalnız değildi. "Deimos, lordum."

"Ah." Azrail gözlerini Lan'a dikerek işaret etti ve Lan ayağa kalkmaya başlayınca başını salladı. "Benim için bir raporunuz var mı kaptan?"

Revenant masaların arasındaki geniş koridordan yukarı doğru yürüdü, önlükleri silah sesleri kadar netti ve kürsünün önünde diz çöktü. Üniforması tertemizdi. Saçları düzgünce taranmıştı ve çok hafif nemliydi. "Lordum, emrettiğiniz gibi hediyenizi Norwood'a teslim ettim."

"Ne oldu?" Lan ağzından kaçırıldı.

Azrail önce ona, sonra da Hortlak'a baktı. "Ve?"

"Karşılaşmadık ya da herhangi bir şekilde karşı karşıya gelmedik." Revenant omuz silkme hakkında bir şeyler okumuş ve denemek istiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Gençlerinden bazıları bazı açıklamalar yaptı."

"Pekala. Açıklamalar." Azrael bıçağını Lan'ın tabağına götürdü, küçük bir siyah puding dilimi kesip tadına baktı. "Haince, öyle mi?"

"Kaba, kesinlikle. Büyükleri kısa sürede onları geri çekti." "Onlar için mantıklı. Ne tadıyorum ben?"

"Kan," dedi Lan.

Bıçağını sertçe yere bıraktı ve ona soğuk bir şekilde baktı. "Gerçekten. Domuz kanı."

"Hm." Revenant'a geri döndü. "Çocukların övünge gevezeliklerine dikkatimi vermem. Ama şimdi söyle bana, hediyem nasıl karşılandı?"

"Adamlarım uzakta, lordum. Ama kabul edildi. Ya da en azından hemen zehir ilan edilmedi ya da yakılmadı. Yemek yemelerini izlemek için kalmadık."

"Yani öylece gittin mi?" Lan konuşurken kızın sesinde rahatlama değil, şüphe duyuyordu. "Hiçbir şey yapmadın mı?"

Deimos önce ona, sonra Azrael'e baktı ve sonunda doğrudan onunla yüzleşti. "Lordum ne emrederse onu yaparım."

Lan sanki kelimeler tokatla uzaklaştırılabilirmiş gibi elini kesip attı. "Evet, her neyse, ama onları canlı mı bıraktın?"

"Evet."

Bir 'hayır' duymayı o kadar bekliyordu ki, cevabını duyduğunda kalbinin ilk hareketi kederle kasılmak, sonra da çok hızlı ve çok sert bir şekilde yeniden atmaya başlamak oldu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, öylece ona bakıyordu. "Hepsi mi?" dedi sonunda.

Deimos yine talimat almak için efendisine baktı. Azrael hiçbir şey söylemedi, sadece kendine bir fincan çay daha doldurdu. Hortlak dizlerinin üzerinde kıpırdandı ve huzursuz bir şekilde kılıcının kabzasını kavradı. "Duvarlarının içinde kimin yaşayıp kimin öldüğünü nereden bilebilirim? Ben kimseyi öldürmediğimizi söylüyorum. Lordumuzun emirlerine itaat ettik ve hediyesini teslim ettik. Hediye alındı. Biz de ayrıldık."

"Aferin Kaptan. Ayağa kalkabilirsiniz." Revenant kürsünün bir tarafında yerini alırken, Azrael tahtında arkasına yaslandı ve çay fincanını Lan'a doğru kaldırdı. "İnsan doğasına," dedi gülümseyerek. "Tüm öngörülemez varyasyonlarına."

Lan'ın bir cevabı vardı ama iki yüz sandalyenin gıcirtısı ve iki yüz kişinin ayağa kalkma sesi aklından çıkmasına neden oldu. "İnsan doğasına!" dediler ve fincanlarında ne varsa içtiler. Sonra hepsi tekrar oturdu.

Lan ağzının açık olduğunu fark edene kadar birkaç saniye geçti. Kapağı kapattı ve Azrael'e baktı.

"Buna kadeh kaldırmak denir," dedi hırıltılı kaşlarını ovuşturarak Mask

e. "Neden onlar...?"

"Onlara dalkavuk denir."

Lan her zamankinden daha şaşkın bir halde koridora baktı. Kelime Tanıdıktı, ama ona eşlik eden bulanık görüntü -annesinin bir kitapta ona gösterdiği, kuyruğu yüzünden çıkan büyük, gri bir canavarın resmi- onun ölü sarayındaki hiçbir şeyle açık bir bağlantıya sahip değildi.

"Önemli değil. Eski eviniz güvende ve düzenli olarak sofraları göndereceğime söz veriyorum," diye devam etti ve taze bir demlik çay getirmesi için bir hizmetçiye el salladı. "Zaman zaman açlık çekileceğini tahmin ediyorum ama onların sağduyusu ve benim hayırseverliğim, açlık kurdunu Norwood'un kapısından sonsuza dek uzak tutmaya yetecektir."

"Teşekkür ederim."

Ona bir bakış attı, bu bakış yan gözle, düşünen bir bakışa dönüştü. Başparmağının tırnağı çay fincanının kenarında ileri geri gidip geliyordu. "Artık için rahatladığına göre," dedi sonunda, garip bir şekilde temkinli ve

"Sanırım gece dinletimizden sonra Kırmızı Oda'ya dönmek isteyeceksiniz."

"Seçme şansım varsa, hayır."

"Ah?" Yemek salonuna, hiç kimseye ve özellikle de hiçbir şeye bakmadı. "Nedenmiş o?"

"O kulede milyonlarca merdiven var."

"Ah."

"Düşüğümde dizimi çarptım," diye açıkladı ve artık yırtılmış olan eteğini kenara çekerek oluşan çürüğü ve kalçasının bir kısmını gösterdi.

Bakışları bir süre orada oyalandı ve sonra uzanıp elinin parmaklarını dün geceki çürüklerden bazılarıyla eşleştirdi. "Çok dinçtim," diye belirtti.

Lan altın yakasını omzundan kaldırarak oraya kazınmış taze çizikleri ortaya çıkardı. "Ben de öyleydim."

"Evet, fare arayan bir teriyer gibi rahatlık arıyorsun." Çiziklerden birini parmaklayarak gülümsedi. "Yine de bu ruh halinin seni terk ettiğini görmek beni üzecek. Bu küçük acılar, doğru şekilde ilham aldığında sunduğun zevklerin yanında hiçbir şey. Ve bu ruh haliyle-" Yakasını düzeltti ve fincanını tekrar eline aldı. "-Size bir teklifim var."

"O da ne?"

"Bir öneri ya da bu olayda olduğu gibi, bir bedel karşılığında ortaya konan ve karşılıklı mutabakatla gerçekleştirilen bir sözleşme."

"Hayır, ister inanın ister inanmayın, bu kelimeyi biliyordum. Yani, ne teklif ediyorsun?"

"Norwood halkı aç ve ben onları doyurdum. Diğer köylerin insanları aç-" Aşağıdaki tabloları gösterdi. "-ve ben onları doyurabilirim."

"Bunu yapar
mıydın?" "Bir
oturuşta değil."

"Ama onları besler miydin?" diye üsteledi. "Hepsini mi?"

"Tüm dünya değil. Sadece bu kısmını terk etmeyi reddeden, bunun yerine benim gölgemde açlıktan ölmeyi seçen birkaç aptal."

"Kimse açlıktan ölmeyi seçmez," diye mırıldandı Lan, bir puding daha alarak. "Hayır mı? Emin misin? Buraya neden geldiğimi biliyor musun?" diye sordu.

Aniden. "Dünya üzerinde gidebileceğim onca yer varken burayı seçtim." Lan odanın etrafına bakındı.

"Bu saray için değil," dedi küçümseyici bir el sallayarak. "Benim için bir yığın tuğla ve kuru bir çatıdan başka nedir ki? Hayır, bu topraklara. Bu... adaya."

"Tahmin etmem gerekirse, burayı sevdiğini söyleyebilirim."

"Bunu hangi tonda söylediğimize dikkat edin," dedi esprisiz bir gülümsemeyle. "Bu tam da şüphenin sesi. Size soruyorum: Burayı seviyor musun? Norwood'da yaşadığın hayatı *sevdin* mi? Özlüyor musun?"

Lan yüzünü buruşturdu ama hem olumlu hem de dürüst bir cevap bulamadı.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi onun yerine. "Bu topraklar acı çamurdan şekillenmiştir. Soğuktur. Sert. İnsanlar uzun zamandan beri onu doğal yaşamından soydular ve sonra da yıkılan şehirlerinin boğucu yayılımı altına gömdüler. Sulu damarları zehirlidir. Etrafını çevreleyen denizler her zaman öfkeli. En ıssız topraklara, en sefil havalara, en sevgisiz ve düşmanca manzaralara sahiptir. Berbat bir yer," diye sözlerini tamamladı ve her kelimeyi vurgulamak için parmağını masaya vurdu. "Tüm gezintilerim arasında, bir insanın yaşayabileceğı en sefil yer burası. Ah, daha çorak topraklar da var," dedi kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Donmuş topraklar, çorak topraklar, daha öldürücü hastalıkların bulaştığı topraklar ve daha gürültülü ve ölümcül canavarlarla dolu topraklar... ama bunlar öldüren topraklar. Ve tabiri caizse, *ölmekten* yoruldum, Lan, *sonsuz* dek ölmekten. Yükseldiğimde, Dünya'nın sunduğı her şeyden kralın payını aldığım da, 'Bu toprakları alacağım ve kendimi içine yerleştireceğim, çünkü burası sefil ve kim Şeytan'ın inlerinde kalır ki?"

"Ama orası onların eviydi!"

"Ev mi? Ev bir kelimedir, çocuğum. Annen sana insanların sırf pencerelerden görünen manzarayı beğenmedikleri için evlerini değiştirdikleri zamanları anlatabilirdi. Hayır, burası onların *evi* değil. Burası insanlığın gelmiş geçmiş en büyük kötülüğünün gölgesinde yer alan, taşlı topraktan oluşan terk edilmiş gri bir cehennem ve buraya kök salmanın tek nedeni beni kızdırmak. Daha ekilebilir topraklara kolayca seyahat edebilecekken bu iğrenç topraklarda çiftçilik yapmayı ve açlıktan ölmeyi seçmeleri biraz komik değil mi?"

"Kolayca. Bunu söyleyip duruyorsun. Yiyecek ordularının arasından kıyıya ve denizin ötesine, daha fazla Yiyecek ordusunun bulunduğu yabancı bir ülkeye kadar, yüzlerce yabancıyı kabul etmeye istekli başka bir köy arıyorlar. Evet. Kolay." Lan kızgınlıktan çok hayal kırıklığıyla başını salladı. "Konuştukça, orada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin olmadığını düşünüyorum."

Başparmağı fincanın kenarına vurdu. "Onları hareket ettirebilirim."

"Nasıl?" Elini tekrar kılıcına götüren Deimos'u işaret etti ve gözlerini ona dikti. "Onları toplayıp götürmeleri için Hortlaklarını mı göndereceksin? Evet, bunun sonunun iyi olacağı kesin."

"Ne öneriyorsun?" "Lanet Yiyenler'den kurtulun!"

"Hayır. Başka?"

"Yapabilirsin... Bilmiyorum! Bir yolunu buluruz! Ya bizi ya da sizi öldürecekmişiz gibi davranıyorsunuz ama ben başka bir yol olduğunu biliyorum!"

"Bunca yıldır bir tane bile bulamadım."

"Uzun zaman önce aramayı bıraktın. Başka bir seçeneğin var olduğuna bile inanmıyorsun."

"Ben de ejderhaların var olduğuna inanmıyorum, bana onlardan birini bulabilir misin?" diye karşılık verdi.

"Her seferinde bir şey."

Arkasına yaslandı ve bir süre ona baktı, sonra başını salladı ve ince, mizahsız bir şekilde de olsa gülümsedi. "Bir zamanlar, yatağında konuşmanın yarısı kadar tutkulu olsaydın, bitmek bilmeyen tartışmalarına katlanmaya değerdi diye düşünürdüm. Şimdi kendimi, konuşurken de yatağımdaki kadar tutkulu olsaydın beni ikna edebileceğini düşünürken buluyorum."

"Bu... bu şu anlama mı geliyor-?"

"Hayır. Otur," diye ekledi kadın ayağa kalkarken. "Bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim. Daha önce de söylediğim gibi, beni memnun edenleri ödüllendiririm. Ve sen..." Uzanıp parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı. "Beni memnun ettin. Açlıktan ölen ölümlerim konusunda bir kez daha itiraz etmeyi tercih edeceğini biliyorum ama buna asla sahip olamayacaksın. Bununla birlikte, bir başka önemsiz ve nankör insan kümesi adına şartları müzakere etmeye hazırım. Onları kurtarabilirsin. Benim ölümlerimden değilse bile, en azından kendi inatçılıklarından ve boş ambarlarından. Ne diyorsunuz?"

Lan kaşlarını çatı ve bir dilim daha limonlu kek almak için tabağına uzandı. "Ne kadar yemekten bahsediyoruz?"

"Norwood'da olduğu gibi, o akşamdan kalan ne varsa göndereceğim. yemek

."

"Her ay mı?" "Evet."

"Ne kadar süre için?"

"Cennet'te benimle kaldığın sürece."

Lan kekini tabağına vurarak başını salladı. "Şüpheli derecede adil görünüyor. Karşılığında tam olarak ne istiyorsun? Sadece sevişmek olamaz, çünkü ben zaten senin oyuncağınım ve bunu zaten alıyorsun."

"Çok şey sizin hevesinize bağlı, ama daha önce de söylediğim gibi benim arzularım o kadar da özel değil. Masamı paylaş. Yatağımı paylaşın. Benim zevkim için olun ve karşılığında biraz zevk alıyormuş gibi yapın ve ben de Haven'ın zenginliğini düşmanımın kilerine dökeyim."

Lan onun yüz­süz maskesinin yuvalarından soğukkanlılıkla parlayan gözlerine baktı, sonra başını salladı. "Bir bit yeniği olmalı."

"Bazıları benim av olduğumu iddia edebilir." "Ama değilsin."

"Teşekkür ederim, bu çok gurur verici."

"Seninle birlikte olmak çok kötüymüş gibi konuşup duruyorsun, ama sen

."

Kaşları davetkâr bir şekilde kalktı.

"O kadar da kötü değilsin," diye mırıldandı Lan, kekten bir ısırık daha almaya zorlayarak aptal ağzına. Yüzü kızarıyor muydu? Öyle olduğunu sanıyordu. Yine de lanet olsun ona.

"Norwood'daki ağaçlarınıza baktığınızda en büyük zararı hangisi gördü? İlk mi? Yoksa sonuncusu mu?"

"Aynı şey değil."

"Oh, ama öyle. Bana iki kez baktın ve iyi baktın, ama bu topraklardaki tüm insan yerleşimlerini satın almaya gerçekten niyetliysen, bu enerjiyi ve adanmışlığı sıra sıra koruman gerekecek. Yaptığın iyiliği düşünerek bir süreliğine kendini rahatlatabilirsin ama onların minnettar yüzlerini asla göremeyeceksin." Gülümsemesi çarpıklaştı. "Benimkini göreceksin."

"Onu gördüm."

"Mm." Çay fincanını eline aldı ve kenarını kaşdı. "Bir şey daha var."

"Biliyordum. Neyi?"

"Açlıktan ölen ölümlerimden bahsetmeyeceksin." "Ama-"

"Tek kelime bile etme," diye uyardı onu, bir pençesini yüzüne doğrultmak için öne eğilerek. "Eğer onlardan bahsedersen -ne kadar dolaylı olursa olsun, bir kez bile, herhangi

Her ne sebeple olursa olsun, bu topraklarda yaşayanları beslemek için yaptığımız görüşmeler sona ermiştir." Bunu bir an dramatik bir şekilde vurguladıktan sonra pastanın yenmemiş kısmını ondan aldı ve kendisi yedi. "Elbette bundan sonra Yiyenler'in sona ermesi için bana boşuna baskı yapmaya devam edebilirsiniz," dedi umursamaz bir el sallayarak, "ama asla benim elimle beslenen başka bir köyünüz olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Neden? Bir şey ya da diğerini istemem senin için ne fark eder?"

"Nedenlerimi açıklama yükümlülüğüm yok. Bunlar benim şartlarım. Kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

Elinin üzerine tükürdü ve hiç tereddüt etmeden uzattı.

Odadaki pek çok konuşma o anda kesildi ve Azrael şaşkınlıkla onu taklit ettiğinde tüm başlar döndü. Kısa bir süre el ele tutuştular. Avucundaki tükürük önce canlı bir kömür gibi yandı ama hemen soğuyarak sadece sıcak bir şeye dönüştü. Lan'ın kalçalarının arasında gezinen dilinin istenmeyen anıları canlandı. Birden telaşa kapılan Lan, bir ürpertiye bastıramayarak önce kendini geri çekti.

Azrail elini peçeteye sildi. "Evet, soğuk bir sabah, değil mi?"

Bu

mu Gözlerini ondan kaçırarak başını salladı. Avuçları hâlâ
?" karıncalanıyordu.

"Önemli değil. Geceler yeterince sıcak. Ya da olacak, seninle benimle paylaş."

"Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama yine de seninle eğlenmek istiyorum." Gözünü korkutmak için hesaplanmış bir şekilde onun üzerinde gezdirdi. "Görüşmelerimizi aceleye getirmeyeceğim. Ve bana kaba cesaretinle ve dürüst amacınla övünmeden önce, sabrımın yüzyıllarla ölçüldüğünü aklından çıkarma. Kazanamazsınız."

Lan çenesini kaldırdı. "Ne tür bir kıza alışık olduğumu bilmiyorum, ama Norwood'dan hiç almadığınız çok açık. Vazgeçmeyiz ve geri adım atmayız."

"Ama senin tadın da yetiştirdiğin şeftaliler kadar tatlı," diye cevap verdi.

Başını eğdi. Gülümsedi. "Sen de bir kız gibi kızarıyorsun."

Lan kahvesini içerek yanaklarındaki yanmayı gidermeye çalıştı. "Yüzüm kızarmıyor."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Yalancılarla arkadaşlık etmem. Ne kadar güzel kızarırlarsa kızarsınlar." Parmağını kızın yanağının kıvrımında gezdirdikten sonra ayağa kalktı. Ölü saray konuşmayı bırakıp ayağa kalktı ve selam verdi.

Ama o hepsini görmezden gelerek eğildi ve ağzını kızın kulağına dayadı.
"Ya da tatlarının ne kadar tatlı olduğunu."

Kadın tekrar titredi, dudaklarını büzdü ve adamın gülümsediğini hissetti.

"Bunu bekliyormuş gibi yapacağım," diye mırıldandı, doğrulurken.
"O zaman bu geceye kadar."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

O zamana kadar yaklaşık yarım ay Haven'da kalmış olmasına rağmen, onun için her şey o zaman başlamıştı. Uğruna çalışacağı bir hedefle, bu bir 'hedef'ten çok bir 'gecikme' olsa bile, kendini yeniden hissetti. Bu iyi bir duyguydu, yemek salonundan ayrılıp tekrar Serafina'nın pençelerine düştüğünde ona tutunacak sağlam bir şey verdi. Yeniden Norwood'lu Lan'dı ve eteğinin durumu saraydaki muhtemelen herkesin dikkatini çektiğinde Norwood'lu Lan omuz silkebildi. O gece yatmadan önce düşünürken hizmetçisinin mırıltılarının onu sarayda gezdirmesine izin verdi. Azrail'i değil, ellerini, ağzını ya da boşalmadan hemen önce çıkardığı o boğuk hırıltılı sesi değil, sadece eylemi... Gerçi ikisini birbirinden ayırmak garip bir şekilde zordu.

Burada kaç köy söz konusu olabilirdi ki? Norwood'dan gelirken kaç tanesinden geçtiğini hatırlayamıyordu ama bu bile tek başına bir şey söylüyordu: Kolayca sayılabilecekten çok daha fazlaydı ve bu sadece tek bir yol üzerindeydi. Yol istasyonları sayılıyor muydu? Ve eğer sayılıyorsa, onlar için gerçekten para ödemek istiyor muydu? Yine de bir ayda sadece o kadar gün vardı, dolayısıyla Azrail'in takas edebileceği sadece o kadar gece vardı. Diyelim ki hepsini satın aldı...

Bir önceki gecenin anıları, bir ay boyunca tekrarlanarak büyütülmüş bir şekilde zihninden döküldü. Bir şey hissetti. Adını koymayı reddettiği sıcak, ürpertici bir his. Adamın elinin ne kadar soğuk, nemli ve ölü olduğunu kendine hatırlatarak bu hissi kovalamaya çalıştı ama zihninin mahremiyetinde bile bu bir tuzaktı - adamın elini teninde görmeden hayal edemiyordu.

Coşku, demişti. Onun coşkusunu istiyordu. Nedense bunun bir sorun olacağını düşünmüyordu.

Serafina onu tanımadığı, küçük, sade ve az ışıklı bir odaya götürdü; odadaki tek eşya kalıplar üzerinde duran bir avuç elbise, ayakkabılarla dolu birkaç raf ve kemer, eldiven, çorap ve diğer her türlü bebek kostümüyle dolu birkaç kutudan ibaretti. Lan ilk elbiseyi hiç şikâyet etmeden çıkardı ve

En az onun kadar güzel ve ona uymayan ama en azından yürümesine izin veren başka bir elbise giydirildi. Sonra saçlarının yeni elbiseye daha iyi uyması için yeniden düzenlenmesi ve yüzünün fırçalanıp yeniden boyanması gerekti, ölü kadın bu sırada nefesinin altında Lan'la çalışmanın ne kadar imkansız olduğunu mırıldandı. "Ve şimdi de geç kaldın!" diye bitirdi sözlerini, Lan'ı kapıya doğru itmeden önce ellerini havaya kaldırarak.

"Akşam yemeği için mi?" Lan alaycı bir tavırla sordu.

"Üstat Tempo ile bir randevunuz var ve ondan sonra her zamanki dersleriniz."

"Lanet olsun, hâlâ mı? Bu saçmalıkla işimin bittiğini sanıyordum."

Serafina ona, "Lordumuz sıcakkanlı kadınlarının Haven'da geçirdikleri zamanı kendilerini geliştirmek için kullanmaları konusunda ısrar ediyor," dedi ve ekledi, "Bundan daha mükemmel bir zaman ve emek kaybı düşünemiyorum."

Lan tam olarak bu kelimeleri kullanmasa da tam da bunu düşünüyordu ama bunu hiç istemediği hizmetçisinden duymak tüylerini diken diken etti. "Canın cehenneme!" dedi sinirli bir şekilde. "Bu tavrın da nereden çıktı şimdi? Ben sana ne yaptım ki?"

Serafina ellerini hüsrana dolu bir hareketle kaldırdı. "Sen benim hanımım değilsin."

"Ne var biliyor musun? Eğer istediğin buysa, tamam. Zaten bir hizmetçi istemiyorum. Siktir git."

Serafina ağzı sıkı bir şekilde onun hemen arkasında durdu. "Sana defol dedim."

"Ve ben senin emirlerine uymuyorum. Sen benim hanımım değilsin!" Serafina tekrar sesini yükseltti, sesi tizleşti ve gerildi. "Beni *onun* için yarattı. Sadece onun için." Dudaklarını birbirine bastırdı, bununla savaştı, sonra patladı, "Onun öldüğünü biliyorum, biliyorum, ama aynı zamanda seninle olmasaydım, onunla birlikte olacağımı da biliyorum! Beni ondan uzak tutuyorsun! Ve bana bunun bir yalan olduğunu söyleme çünkü zaten biliyorum, ama bilmek bunu doğru yapmaz! O yüzden seni suçlayamayacağımı söyleme. *Beni onun için yarattı ve sana verdi!*"

Bir süre birbirlerine baktılar ve sonra tek kelime etmeden ikisi de tekrar yürümeye başladılar.

"Özür dilerim," dedi Serafina sertçe. Ölü gibi bir şekilde bunu kastetmiş bile olabilirdi. "Ama senden hoşlanmak zorunda değilim, biliyorsun. Efendimiz yoldaşlarına iyi bakar. Eğer onun kurallarına itaat edersen

Onun gözünden düştükten sonra bile burada, Haven'da rahat bir hayat yaşayacağını kesin."

Bu o kadar gerçekçi bir şekilde söylenmişti ki Lan hemen alınmadı ama toparlandı ve başardı. "Çok teşekkürler!"

Hizmetçisi bir kez daha şaşırılmış görünüyordu. "Peki, daha ne kadar sahip olacağını düşünüyorsun, sıcakkanlı? Çok sade görünüyorsun."

"Ve sen bir sürtüksün."

"Bu bir hakaret değildi," dedi Serafina. "Bu bir gerçek. Ayrıca kaba ve terbiyesizsiniz ve *bu* sizin için çok daha önemli bir konu olması gereken bir seçim."

Lan meydan okurcasına başparmağının kenarını ısırды ve yere tükürdü. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Dik kafalı ve inatçısınız ve sizi eğitmek ya da düzeltmek için gösterilen her çabaya direniyorsunuz. Kadınsı zarafetlerin hiçbirine sahip değilsin, sanatsal bir yeteneğin yok ve senin de belirttiğin gibi kesinlikle erdemli değilsin. Hepsinden öte, ölümlüsünüz. Görünüşünüz olduğu gibi kalıcı olmayacak ve o zaman lordumuzun ilgisini çekmek için neye güveneceksiniz? Cazibenize mi?"

"Denediğimde çok çekici olabiliyorum."

"O zaman hep kaçırıyor olmalıyım."

Yürüyüşün geri kalanı sessiz geçti.

Lan sonunda vardıkları odayı tanıyamadı ama kapının diğer tarafında onu bekleyen insanları tanıdı: Azrael'in müzisyenleri, enstrümanlarıyla etraflarını sarmışlardı ama hiçbiri onu beklerken vakit geçirmek için bile olsa çalmıyor gibiydi. O nihayet içeri girdiğinde de toplantıya başlamak için acele etmiyorlardı. Ona baktılar; sadece yaşayan flütçünün yüzünde okunabilir bir ifade vardı ve onunki de mutlu bir ifade değildi.

"Ben Usta Tempo." Ölü müzisyenlerden biri bir adım öne çıktı ama dokunulmayacağını belli etmek için ellerini kaskatı kesilmiş sırtının arkasında kavuşturdu. "Müzik eğitiminizi ben denetleyeceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" Lan ihtiyatla sordu.

Ölüler grup halinde birbirlerine baktılar.

"Yani," dedi Tempo, aptal bir çocukla konuşur gibi çok yavaş konuşarak, "efendimiz müzik çalmayı öğrenmeni istiyor."

Eğer ona Azrail'in uçmayı öğrenmesini istediğini söyleseydi, daha fazla şaşıramazdı. Bir süre ona baktıktan sonra

"Bu... Ne... Ben müzik hakkında hiçbir Şey bilmiyorum!"

"Bu yüzden bir eēitime ihtiyaınız var. Yarından itibaren her sabah oēlene kadar derslere katılacaksınız."

"İstersem toplar! Her gün m?"

Serafina onun başının arkasına vurarak *tısladı*, "Bayanlar 'taŐak' demez! Zorluk çıkarmayı bırakın! Size söyledim, lordumuz yoldaşlarının kendilerini geliŐtirmelerini ister."

"Hanımefendi, size bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben daha iyi olacaēım. Hiçbir zaman iyi olamayacakken neden bu aptalca Şeylerden birini çalmak zorunda kalayım?" diye sordu ve en yakındaki piyanonun tepesine vurdu (ve ortaya çıkan acıyı silkelemeye çalışarak başarısız oldu). "O etrafta yokken sokakta isyan ıkaracaēımı düŐünüyorsa beni yine bahçeye zincirleyemez mi?"

Flütçü içini çekti ve pencereye gitti, kış yaēmuruna bakarken kendine sıkıca sarıldı. "Bu bir ceza deēil. Müzik bir armaēan ve bir mucizedir."

"Senin için belki. Geri kalanımız için, bu lanet olası bir zaman kaybı! I

-" Lan büyük bir çabayla sözünün geri kalanını ısırarak bitirdi ve bu kadının yaŐadıēını, dolayısıyla muhtemelen Azrail'in oyuncaklarından biri olduēunu ve bu yüzden de en azından bazı zamanlar onun kulaēına sahip olabileceēini kendine hatırlattı. Bunun yerine "İlgilenmiyorum," dedi ve bunu yüzünde bir kaş atmayla sıkılmış çenesinin arasından söylediyse, bu çok kötüydü. "Yani, teŐekkrlr... Sanırım. Ama hayır, teŐekkrlr."

Tempo ona, "Lordumuzun emrini kimse reddedemez," dedi. "Size cömertçe enstrüman seçme izni verdi. Şimdi. Ne alacaksınız?"

"Gayda!"

Tokat, Serafina'nın eline gitti.

"Bizde gayda... yok," dedi l adam soēukkanlılıkla. "Kullanımını oēretecek kimsemiz de yok. Korkarım yine seçim yapmak zorunda kalacaksınız."

"Korkmalısın," dedi Lan ona. "nk eēer istediēimi oynayamazsam, *senin oynadıēın* her ne haltsa onu oynarım. Ah evet," dedi Lan, adamın gözleri kısılırken. "Kirli ellerimi senin whatsis'ine bulaŐtıracaēım ve kulaklarını kanatacak *kadar* kötü alacaēım. Eninde sonunda kendini kaybedeceksin. Neyin tehlikede olduēunu bildiēin için öyle dŐnmeyebilirsin ama bu züppe sürtük benim hizmetçim ve

Söyleyeceğim tek bir kelimenin onu bahçeye atacağını çok iyi bildiği halde hâlâ bana tokat atıyor."

Serafina kibirli bir şekilde burnunu çekti, ama Lan'ın işaret parmağının tam hizasında olmamak için kenara doğru küçük bir adım attı.

"Sen, şimdi mi? Sırf bu oyunu oynamak için yetiştirildiğini biliyorum, başka hiçbir nedenin yok ve benim bunu berbat ettiğimi görmek seni hasta edecek, değil mi?" Lan bekledi, sonra tekrar çelik gibi bir sesle, "Öyle değil mi?" dedi.

Cevap vermedi, ama cevap ölü gözlerinin düz parıltısındaydı.

"Gerçek şu ki, sen beni burada istemiyorsun, ben de burada olmak istemiyorum, peki ne yapmak istiyorsun? Şu lanet olası aptal şeylerden hangisinin senin olduğunu göster de onu kırıp dökmeye başlayayım mı? Ya da beni bir sonraki randevuma gönderip sonsuza dek arkamı mı göreceksin? Seçenekleriniz bunlar. Seç birini."

Düşündü ve "Sana karşı dürüst olayım mı?" dedi, kız kabul etse de etmese de bunu yapacağını ima eden bir ses tonuyla.

"Lütfen."

"Bu konuda seçme şansım olsaydı, lordumuzun isteğini reddetmenize memnuniyetle izin verirdim. Küçük orkestramızda zaten nefesliler, yaylılar... ve sıcakkanlı fahişeler var."

Lan dudaklarını büzdü ve yan gözle flütçüye baktı. Flütçü tepki vermedi, sadece yağmuru izlemeye devam etti.

"Ancak, bu lordumuzun isteği ve bu yüzden başka seçeneğim yok. Şimdi sizden bir enstrüman seçmenizi istemek zorundayım, yoksa size bir tane tahsis edeceğim. Ben piyano çalıyorum," diye devam etti. "Ama bir öneride bulunabilirsem, belki klarnet size daha uygun olur. Nefesli bir çalgı kullanabiliriz ve senin... türün... ağzınla ellerinden daha yetenekli görünüyorsun."

Lan düşünceli düşünceli ölü adama baktı. "Hangisi bordo?"

"Klarnet," diye düzeltti ve duvardaki raflardan birinden uzun, siyah bir şey aldı. Biraz flüte, biraz da kornoya benziyordu ve Lan'ın amaçları için yeterince sağlam görünüyordu.

Tempo onu uzattı ve bunu yaparken de bu aptal şeyin önemini anlamasına yardımcı olacak uzun bir konuşmanın başlangıcını yapmaya başladı ama Lan dikkatini vermeye zahmet etmedi. Onu avuçlarının üzerinde hafifçe tutarak ağırlığını ve dengesini hissetmeye çalıştı ve sonra onu savurarak Tempo Usta'nın güzel suratına bir yumruk indirdi

yüzüne olabildiğince sert vurdu. Sendeleyerek bir keman rafına çarptı ve hepsi birlikte ahenksiz olmayan bir gürültüyle yere düştü.

Tüm ölü kafalar keskin bir nefes aldı. İçlerinden biri koşarak yanına geldi ama uzandığı şey düşen meslektaşının el yordamıyla tuttuğu eli değil, bir enstrümandı. Başını kaldırdığında kemanın kırık boynunu göğsüne bastırırken gözleri neredeyse nefretle parlıyordu.

"Benim yeteneklerim hakkında da söyleyecek bir şeyin var mı?" Lan yeni silahını kaldırarak ona sordu.

"İmkânsızsın," diye iç geçirdi Serafina ama kapıyı açmaya gitti. "Acele et o zaman. Derse geç kalıyorsun."

"Şimdiden nasıl geç kalmış olabilirim?" Lan dışarı çıkarken Tempo'nun yayılmış bacaklarından birinin üzerinden geçerek sordu. "Daha yeni geldim."

"Ama kalmıyorsun, değil mi?" Serafina karşı çıktı. "Bu da demek oluyor ki bu görüşme her zamanki derslerinize ara vermekten başka bir şey değildi, bu da geç kaldığınız anlamına geliyor. Kurtul şundan."

"Bu" Lan'ın elinde unutulmuş olan klarnetti. Hâlâ tek parçaydı ama bir daha aynı sesi çıkaracağından şüpheliydi. Klarneti bir süre daha elinde tuttu, Tempo'nun kalkık kışına bir bayrak gibi diktığı dostça küçük bir fanteziye daldı, ama sonunda onu tutmakla yetindi.

Flütçü onu almaya geldi. Göz göze geldiler ve Lan garip bir şekilde utanç duydu. Dışarı çıkmak için iyi bir cümle bulmaya çalışıyordu (harika şirret ve zeki bir şey, belki içinde bir yerde müzikle ilgili bir kelime oyunu da olabilirdi, ancak 'Siktir git'le yetineceğini zaten biliyordu. Kelimelerle arası iyi değildi) ama diğer kadının gözlerindeki bir şey, yarım yamalak çabalarının buruşup batmasına neden oldu.

Neyse ki Serafina açık kapının yanında iç geçiriyordu, bu yüzden önce arkasını dönmek için bir bahanesi vardı. Kendi kendine kaçmadığını, sadece ders aldığını söyledi. Kendine, ölü piç kurusuna o kadar sert vurmak istemediğini ve vurmuş olsa bile bunun sadece ona fahişe dediği için olduğunu söyledi. Kendine üzgün olmadığını ve arkasına bakmayacağını söyledi, ama baktı ve flütçünün koridordan klarnetini iki eline almış, sessiz bir şekilde izlediğini gördü.

* * *

Serafina onu kütüphanenin kapısından içeri ittiğinde Efendi Wickham yalnız değildi. Görgü kuralları öğretmeni olan ölü kadın

Lan'ın genellikle ders yaptığı masanın önünde bir ileri bir geri volta atarak bekliyordu ama bu onun görgü kurallarına uyduğu günlerden biri değildi.

"Üzgünüm Ben Geç kaldın." Lan dedi ihtiyatlı bir şekilde. "I vardı ...başka bir randevu."

Ölü kadın arkasını döndü ve ona ters ters baktı. Tempo'yla olanları biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi, bu kadar erken?

"Farkındayım," dedi Efendi Wickham. "Lütfen, içeri gelin. Nasıl oldu da

Gitm

ek "Harika değil." Lan öne doğru eğildi. "Geri döneceğimi sanmıyorum." mi?" "Hayır mı? Sermaye. Rutinimi bozan şeylerden nefret ederim. konuşursak, sanırım bu üzücü. Lordumuz müzikten çok hoşlanıyor-"

"Yaptı mı sen kullanımı senin Peçete at kahvaltı?" ve ölü kadın araya girdi.

Lan gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Tabii ki kullandım. Her zaman peçetemi kullanırım." Efendi Wickham'a baktı. "Neler oluyor?"

"Bir performans değerlendirmesi," diye yanıtladı. "Ve daha fazla soruya cevap vermeden önce, öğretmeninizin yemek salonunda olduğunu bilmelisiniz."

Ölü kadın elindeki şalteri düzeltti ve ona ters ters baktı.

Lan iç geçirdi. "Tamam, iyi, her neyse. Hayır, peçetemi kullanmadım."

"Ellerini uzat."

"Neden?" Lan sordu. Nedenini biliyordu. Ölü kadın bekledi.

Lan yavaşça kollarını yukarı kaldırdı ve ellerini açtı.

Anahtar ısıklık çalarak aşağı indi ve tam avuçlarının üzerine düştü. O kadar da acımamıştı. Ses her şeyden daha kötüydü, ama yine de Lan geri sıçradı, darbenin ilk sıcaklığı azalıp yerini eşek arısı gibi bir acıya bırakırken onları salladı, Lan'ın attığı her adımda ölü kadın bir adım öne çıkıyor, asla bir kol mesafesinden daha uzağa gitmiyordu. "Parmaklarınızla mı yedin?"

"Evet, ama o-"

"Onları söndürün ve ters çevirin."

Başına gelecekleri biliyordu, bu da ellerini uzatmasını daha da zorlaştırıyordu.

Anahtar uluyarak aşağı indi ve Lan'ın tüm parmak eklemlerine saf ateşten bir iz bıraktı, hızla şişerek tüm ellerini doldurdu. "Yaladın mı

Lan yerinde zıplayıp küfürler savurarak onları sallarken ölü kadın sordu. "Sen mi yaptın?"

"Bilmiyorum!"

"Bilmiyor musun?"

"Hatırlamıyorum! Belki!" Hiç istemediği halde, o muhteşem limonlu kekin anısı keskin bir şekilde odaklandı ve kendisi tabağındaki kırıntıları diliyle yakaladı. "Kahretsin," dedi dehşete kapılarak.

"Söndür onları."

Lan irkildi, kaşlarını çattı, sonra onları dışarı itti.

Whh-whack!

"Bir torba taşığı sikeyim!" Lan zonklayan ellerinin üzerine eğilip ayaklarını yere vurarak uludu.

Ölü kadının güçlü parmakları elbisesinin arkasına yapıştı. Yırtıldı ama Lan yine de yakalandı, yakalandı ve bir köpek yavrusunun savaş oyunundaki çekiştirme oyuncağı gibi sallandı. "Masaya tükürdün mü?" diye tısladı ölü kadın ve cevap beklemeden yer değiştirmeye başladı.

Lan eğildi, kolları başının etrafında koruyucu bir kabuk oluşturdu ve geri kalanı bir kırbaç yağmuru altında canına okunmasına açtı. Koştı, kamburlaştı ve bağırdı, sandalyelere, lambalara ve kitaplara çarptı, ölü kadın her zaman tam arkasındaydı ve o anahtar ulaşabildiği her yerinde yanan markalar gibiydi, ki hepsi de öyleydi. Lan'ın ayağı kaçınılmaz olarak eteğinin uzun kenarına geldi. Etek yırtıldı. Serafına çok öfkelenenecekti.

"En azından lanet olası bir şalteri olmayacak," diye düşündü Lan anlamsızca ve keskin çığlıkları ve küfürleri arasında bile kahkahalar attı.

Bu ses ölü kadını çılgına çevirdi ve ancak anahtar Lan'ın omuzlarında ikiye ayrıldığında sona erdi. Kendini toparlayamadan saçlarından tutularak masanın etrafında sürüklendi ve bir sandalyeye fırlatıldı.

"Seni domuz!" diye tükürdü ölü kadın, Efendi Wickham'ın düzgün bir şekilde dizilmiş kitaplarını ve ilk kitaplarını bir kol hareketiyle temizleyerek. "Vesayetim altında dokuz gün geçirdin ve kafanı yalağa sokmuş bir domuz gibi yedin! Elbiseni bilerek yırttın ve sen... en kaba şeyleri söyledin! Sen...! Sen...! *Onun* önünde beni beceriksiz gibi gösterdin! Sizin gibiler tarafından utandırılmayacağım! Ben gidiyorum.

mutfak ve ben geri döndüğümde, doğru yapana kadar yemek yeme alıştırmaları yapacaksınız!"

"Yemek mi? Hanımefendi, daha yeni kahvaltı yaptım!"

Ölü kadın en yakındaki çöp kutusunu kapıldığı gibi Lan'ın önündeki masaya vurdu. "Kurtul ondan! Ve sen!" Ona kaşlarını kaldıran Efendi Wickham'a döndü. "Senin... senin aptalca karalamalarının daha önemli olduğuna dair tek kelime etmedin!"

"Benden hiçbir itiraz duymayacaksınız," diye kabul etti.

Ölü kadın ona bir süre daha ters ters baktıktan sonra Lan'a döndü. "Ben gelene kadar otur," diye tısladı. "Peçete kullanmayı öğrenene kadar bu odadan çıkmayacaksın, bütün gün sürse bile ve bir şişe ipecac!"

Hışım ile uzaklaştı, kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki pervazdan sekti ve titreyerek yavaşça tekrar açıldı. Efendi Wickham kapıyı düzgünce kapattı, sonra ellerini arkasında kavuşturup Lan'a baktı.

Adamın sessiz sitemi, ölü kadının değiştirmeye meraklı tiradının dokunamadığı bir şekilde kızın derisinin altına işledi. "Hey, ben masanın üzerinde memelerim dışarıda yuvarlanmıyordum!" Lan küskün küskün konuştu. "Sadece peçetemi unutmuşum! Ve, tamam, belki başka şeyler de vardı ama onun orada olduğunu bile bilmiyordum!"

"Hiç fark etmez," diye cevap verdi. "Ölülerin yargısı yoktur, sadece efendimizin emri vardır."

"O da pastayı parmaklarıyla yedi ve Bayan Mannerly-Buggery-Do'nun ona bir anahtarla saldırdığını görmüyorum!"

"Ayaklarıyla yemek yiyebilirdi ve kadın onda asla kusur bulamazdı. O onun efendisi."

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı Lan, parmak eklemlerini ovuşturarak.

"Hayat adil değil." Bu sözün kafasına yerleşmesi için bir an bekledi, sonra onu bırakıp koridora çıktı. Bir süre onu orada duyabildi, alçak, hoş sesi orada görevli mızrakçıların kırılmış, düşmanca tonlarını savuşturuyor ve sonunda kapıyı tekrar açıp Lan'ı yanına çağırana kadar yavaş yavaş onları alt ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Lan sordu, ancak mutfakların tersi yönde olduğu sürece pek de umurunda değildi.

"Olasılıklar çoktur. Nereye gitmek istersiniz? Ulusal Galeri'ye mi? Kule mi? Bu biraz uzun bir yürüyüş olur ama

Yol boyunca büyüleyici binalar. Son zamanlarda geleneksel barlara karşı büyük bir saplantı geliştirdim."

Bir sürü boş eski binanın içinde durmak zorunda kalma düşüncesi o kadar iç karartıcıydı ki, onun gerçekten ne söylediğini anlaması epey zaman aldı.

"Kaçıyor muyuz?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıracak.

"Neşeyle," dedi, "rutinimin bozulmasından nefret ederim. Sen bana tam günlerde altıya, yarım günlerde bire kadar öğrencim olman için verildin. Bugün tam gün. Altıya kadar benimsin." Yoldan geçen bir Revenant'a başıyla selam vermek için durakladı. "Ya da bana yeni emirler verme yetkisine sahip biri tarafından verilene kadar. Ancak, kütüphane dersler için uygun bir ortam olsa da, derslerin yapılacağı tek yerin burası olduğunu hiçbir zaman anlamadım ve koşullar böyle olunca, sanırım mekân değişikliğinden faydalanabiliriz."

"Ama sen dedin ki-"

"Tartışmayacağımı söyledim. Seni almasına izin vereceğimi asla söylemedim. Anlambilim, sevgili Lan, anlambilim her şeydir. Eee! Nereye gitmek istersin? Haven'daki müzelerin dünyanın en iyi koleksiyonlarına sahip olduğunu kesin olarak söyleyebilirim ama her yerde öğrenilecek bir şeyler vardır."

Lan harabeleri keşfetmeye hiç ilgi duymamıştı, özellikle de işin içinde kurtarma ya da avlanma yoksa (aslında bu ona biraz günah gibi geliyordu. İsrâf. Suda yıkanmak gibi), ama yer değiştirmeler arasında kahvaltısını birkaç düzine kez kusmak çok daha az çekici geliyordu. Yine de Haven'ın harabelerinin ısrarcı ihtişamı yorucu ve biraz da bunaltıcı olmaya başlamıştı. Seçme şansı olsaydı, en azından biraz tanıdık bir yere gitmeyi, bir şeyler *yapmayı* tercih ederdi.

"Peki ya seralar?" Lan önerdi.

"Bahçecilikle ilgileniyor musunuz? Saray bu konuda çok güzel korunuyor ama isterseniz bizi Haven civarındaki eski bahçelerden birine götürmesi için bir araba ayarlayabilirim. Eskisi gibi değiller ama Leydi Batuuli ilk ilgilendiğinde lordum eski yerlerin çoğunu restore ettirdi ve yeniden ektirdi. Yılın oldukça zor bir zamanı ama onun için her zaman çiçekli bir şeyler bulunduruyor. Koşullar değiştiği için bu alışkanlığın devam edip etmeyeceğini bilmiyorum ama onun çalışmalarını kökünden söktüreceğinden şüpheliyim.

O kindar bir adam değil." Yoldan geçen başka bir Hortlağa başıyla işaret etti. "Pek sık değil."

"şunları kastediyorum," dedi Lan, bir pencereyi işaret ederek.

"Evet, tabii ki biliyorsun," diye içini çekti, pek de teslim olmuş görünmüyordu. "Bunların mutfağın seraları olduğunun farkında mısın? İlerinde gerçekten ilginç hiçbir şey yok."

"Bence ilginler."

Efendi Wickham yürümeyi bıraktı ve onu da durdurmak için kolundan tuttu. Hâlâ gülümsüyordu ama kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırışıklık vardı, "Orada insanlar alışıyor. Onları rahatsız edeceksiniz."

"Diz boyumdan beri bir serada çalışıyorum. Kimsenin yoluna çıkmam. Ayrıca," dedi Lan, rahat bir ton takınmak için elinden geleni yaparak, "yararlı bile olabilirim. Bakın, ben müzik yapamam. Okuyamıyorum. Görünüşe göre kendi başıma giyinmeyi bile beceremiyorum ama en azından bir serada ne yaptığımı biliyorum." Sözlerini yarıda kesti, adamın kusursuz yüzüne giderek artan bir umutsuzluk duygusuyla baktı, ama teslim olmayı kendine yediremedi. "Bir insanın neden sadece iyi olduğunu bildiği işi yapmak isteyeceğini herkesten çok senin anlayacağını düşünürdüm!"

"Efendimizin seralarında çalışmak için burada değilsiniz."

Onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de homurdandı. "Bana ne için burada olduğumu söylemene ihtiyacım yok Jack."

Cevap vermeye başladı, sonra düşünceli bir tavırla başını geriye eğdi. "Jack Wickham," diye mırıldandı.

Lan gözlerini devirdi ve bekledi.

"Hayır," dedi sonunda, hüzünlü bir pişmanlık havasıyla. "Pek doğru gelmiyor ama hoşuma gidiyor. Lan, beni dinle. Beni uzun zamandır tanımadığınızı biliyorum ama lütfen sizin için en iyisini istediğime inan. Her zaman yaptığınız, yapmak için yaratıldığınız işi yapmanın cazibesini anlıyorum." Adam kızın elini tuttu ve hafifçe iki elinin arasında tutarak onu soğuk bir şekilde sarmaladı ve sessizce şöyle dedi: "Bunu anlıyorum çünkü ben ldm. Ve inanın bana, ölülerin iş tatmini sizin arzulamanız gereken bir şey değildir."

"Sadece biraz etrafa bakmak istiyorum." El yordamıyla söyleyecek başka bir şey, l bir adamı bile ikna edecek bir şey aradı ve "Artık burada yaşıyorum, değil mi?" demekten daha iyi bir şey bulamadı.

"Evet, yaşıyorsun. Burada *yaşıyorsunuz*. Ancak Haven ller içindir ve hiçbirimiz rutinimizin bozulmasına iyi niyetle tahammül edemeyiz. Seni bu sabah

Ölüleri işleriyle baş başa bırakmak için mümkün olan en güçlü şartlar." Elini bıraktı ve gülümsedi. "Gel bakalım. Hyde Park'a doğru yürüyelim, olur mu? Oldukça yeşil ve hoş bir yer ve eğer yağmur bizi yakalarsa, girip kurulanabileceğimiz pek çok yer var."

"En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum! Söz veriyorum... tamam." Lan pencereye son bir kez suratsızca baktı ve koridorda amaçsızca yürümeye devam etti. "Hadi bir yere gidelim. Herhangi bir yere. Umurumda değil."

Efendi Wickham hemen ona katılmadı. Geldiğinde ise koluna hafifçe dokunmuş ve kaşlarını çatarak kazandığını söylemişti.

Onu sessizce dışarıya açılan bir kapıya götürdü. Daha önce yağmur yağmıştı ve Lan'ın terlikleri soğuğu ve ıslaklığı çabucak emdi, etekleri de ıslandıkça ağırlaştı, ta ki üzerine basmamak için onları yukarı kaldırmak zorunda kalana kadar. Ne kadar garip olsa da Lan'ın adımları hızlandı ve adam onu geri çağırmanın ilk seranın kapısına ondan çok önce ulaştı ve kendini o tanıdık bunaltıcı kokuya bıraktı.

Orada çalışan ölüler o içeri ilk girdiğinde bir an ona baktılar, sonra bir an daha birbirleriyle bakiştılar ve sonra işlerine devam ettiler. Hiçbiri onunla konuşmadı ama rutinlerinin kesintiye uğradığına dair açık bir his vardı ve buna duydukları kolektif kızgınlık da aynı derecede açıktı. Neyse, boş ver. Şu an için sadece etrafına bakmakla yetiniyordu ama eğer işe katılmaya karar verirse en iyilerine ayak uydurabileceğinden emindi.

Ve bu güzel bir seraydı. En iyi evlerde bile çiftçilik asla kolay bir iş haline getirilemezdi ama burası olabildiğince iyiydi. Lan sıralar arasındaki dar koridorlarda bir aşağı bir yukarı ilerliyor, çamurlanmayı en aza indirmek için eteklerini yüksekte tutuyor ve gördüğü her şeye gerçekten imreniyordu. Toprak elinde siyah ve ağırdı, sadece ham toprak ve eski bok birbirine karışmamıştı. Cam bölmelerin hepsi mükemmel bir şekilde sağlamdı, güneş ışığını en hassas yaprakları bile yakmayacak şekilde dağıtan ince bir tortu tabakası vardı. Duvarın tepesindeki fanlar iyi yağlanmış bir sessizlik içinde dönüyordu, böylece hava sıcak olsa da havasız kalmıyordu. Karmaşık bir boru ve hortum ağı, her bitkiye işaretlenmiş birkaç rezervuardan birinden özel olarak arıtılmış su sağlıyordu. Bu uzman tasarım sayesinde yetişen mahsuller Norwood'dakilerin yabani ot gibi görünmesine ve tatlanmasına neden oldu.

"Hepsi Azrail'i beslemek için," diye düşündü ama bu tam olarak doğru değildi. Onu ve muhtemelen Azrail'in başka yerlerde yaşayan diğer eski fahişelerini de besliyordu.

Cennet. Ayrıca kendi açlıklarından ziyade onun eğlencesi için yiyen ve sonra özel olarak kibarca kusan sarayının gözde üyeleri. Ve şimdi, elbette, Norwood'u besliyordu. Yakında diğer köyleri de besleyecekti ve buraya gelme nedeni bu olmasa bile bu konuda kendini iyi hissediyordu. Dizlerini ve tırnaklarını çamura bulayan, sırtını ağrıtan ve ellerini su toplayan, kıyafetlerini ter içinde bırakan ve duyularını bu yeşil, büyüyen kokuyla dolduran farklı türden bir işle bunu gerçekleştiriyor olsaydı daha iyi hissedebilirdi ama sadece, birkaç gün boyunca gerçekten yapmak zorunda kalana kadar şüpheleniyordu. O zaman yumuşak bir yatakta yapabileceği türden işler hakkında duygusal hissetmeye başlayacaktı.

Lan bir bitki kutusunu gülümseyerek ve odaklanmadan incelerken doğruldu ve tam önünde, agresif bir şekilde ona yaklaşan ölü bir adam gördü. Sıralar arasındaki dar koridorlarda yolunu kesiyordur diye kenara çekildi ama adamın tek yaptığı daha da yaklaşmak oldu, neredeyse onu güçlü bir soğan kokusuna sahip kalın saplardan oluşan bir yatağın içine itti.

"İşte, dikkat et," dedi, sanki gerçekten ne yaptığını bilmediğini düşünüyormuş gibi.

"Neden? Yoluna mı çıkıyorum?" Ona doğru bir adım daha attı ve onu bitkilerin arasından geriye, koridorun ötesine doğru tökezlemeye zorladı. "Burada ne işin var, sıcakkanlı? Ne istiyorsun?"

"Bir şey yok. Sadece bakıyorum." Lan biraz daha ilerledi ama başka bir ölüyle karşılaştı. Adamın arkasında iki kişi daha vardı ve daha fazlası da ona doğru geliyordu. Av bıçağının eksik ağırlığını günlerdir hissetmemişti ama şimdi hissediyordu. Gözleri kendiliğinden toprağa saplanmış bir bahçe çatalına, sonra da onun ötesinde, kapının yanında bekleyen Efendi Wickham'a gitti. Bir bakışta ikisinin de kendisine yardımcı olamayacağını anladı ve nasıl başladığını bilmediği bir durumu yatıştırmak için son bir çaba göstererek, Lan liderleri gibi görünen kişiyle yüzleşti ve elini uzattı. "Ben Lan," dedi ona. "I-

"Senin ne olduğunu biliyorum." Ne dedi.

Kim değil.

Adam elini görmezden geldiği için Lan elini sıralara doğru salladı.

"Eskiden böyle bir yerde çalışırdım."

"Bundan çok şüpheliyim."

Lan ilk tepkisini yuttu ve bu sera ile Norwood'un ki arasında yaptığı acımasız karşılaştırmaları hatırladı.

"Evet, burası çok daha güzel, orası kesin."

Bu iltifat, her bir ölünün içindeki açık düşmanlığı ortaya çıkardı.

Göz.

Şaşkına dönen Lan görmemiş gibi d a v r a n d ı . "Biz şeftali yetiştiriyoruz

Norwood. Biraz arpa, çoğunlukla bira için. Biraz sebze, ama bunun gibi bir şey değil. Bunların yarısının ne olduğunu bile bilmiyorum," diye gülerek itiraf etti. "Ama ben iyi bir işçiyim."

Efendi Wickham onun adını söyledi ve ona doğru yürümeye başladı.

"Yani eğer bir çift ele daha ihtiyacın olursa-" diye devam etti Lan inatla.

"Ellerin konusunda yetenekli olduğuna eminim," diye araya girdi ölü adam, "Lordumuzun sıcakkanlı fahişelerinden yeterince var ayaklarımın altında. Başka birine ihtiyacım yok. Git başka yerde sıkıl."

Tempo'yu yeniden yaşıyordu ve onun ne kadar kötü bittiğini bilse bile, ilk düşündüğü şey yekenin ne kadar yakında olduğu ve bu ölü kafalının güzel yüzüne verebileceği tatmin edici zarardı. Bu kez kendini tuttu. Bunun yerine, bir anda toplayabildiği kadar nezaketle, "Yolunuza çıkmak istemezdim," dedi.

"O zaman çık dışarı."

Başka bir kavgaya değmezdi.

Lan arkasını döndü ve başka bir ölü adama çarptı. Adam onu öyle bir itti ki Lan ilkinin göğsüne doğru tökezledi. Uzun etekleri ekinlere takıldı. Adam onu ittiğinde bacakları birbirine dolandı ve yere düşerek pırasaları ezdi ve sırtını gizli bir hasat işareti sürüttü. Ona tekme attı, bu bir hataydı ve bunu hemen anladı, ama neyse ki, onu çelmelemeye yardımcı olan aynı aptal etekler şimdi beceriksiz saldırısını kundakladı ve daha fazla kumaş yırtığı duymasına rağmen zayıf bir darbe bile indirmesini engelledi.

"Çık dışarı," dedi ölü adam, kolundan tutup onu çamurlu koridora doğru çevirerek.

Denedi ama ayakları eteklerinin içinde işe yaramaz bir şekilde pedal çeviriyordu. Ölmek üzere olan bir fare gibi yerde debeleniyor, burnunu çekiyor ve tükürüyordu; ciğerleri toprak ve soğan kokusundan boğulmuştu, ta ki sonunda iki güçlü el kollarının altından geçip onu dikleştirene kadar.

"Eğer efendimiz işe yaramaz nefeslilerinden birini daha altımda çalıştırmak istiyorsa, söylesin," diyordu ölü adam, onu elinde tutan kişiye

(ve dönmeden bile ona kimin sahip olduğunu biliyordu. Adamın elleri son derece kibardı). "O zamana kadar burada istenmiyor."

"Gayet iyi anlıyorum," dedi Efendi Wickham, Lan'ı serbest bırakırken ona üstünkörü bir okşayısta bulundu. "Ama hepimizin emirleri var ve eğer hoşgörölü davranmayı seçiyorsam, bunun en akıllıca hareket tarzı olduğuna inandığım içindir. Bununla çok ilgileniyor."

"İlk başta hepsiyle çok ilgileniyor," diye alay etti diğör ölü adam ama geri çekildi ve o çekilince diğör ölüler de çekildi, Lan'ın Efendi Wickham'ın kolunda topallayarak uzaklaşabilmesi için kapıya giden yolu açtılar. İçlerinden biri yanından geçerken omzuna sertçe çarptı ve bir diğeri arkasından "Sıcakkanlı," diye mırıldandı ama Lan cevap vermedi ve diğörleri de kenara çekildi.

Seranın kapalı havasından sonra sabah esintisi bir tokat gibi çarptı; hatırladığından iki kat daha soğuk, bayat, gri ve cansızdı. Lan akıntıya doğru döndü, bu sefer nasıl yanlış gittiğini düşünmeye çalışırken serinliğin yanan yüzünü yatıştırmasına izin verdi.

"Bana böyle söylediğini mi anlatacaksın?" Lan sıkıca sordu. "Buna mecbur olduğumu düşünemiyorum."

Lan başını salladı, onaylamak ya da inkâr etmek için değil, sadece bir tür güçsüz hayal kırıklığı olarak. "Orada ne oldu? Onları harekete geçirecek ne yaptım?"

Efendi Wickham umutsuz bir tavırla, "Anlamaya çalış," dedi. "Şimdi bahçıvan olabilirler ama lordumuzun ordusunda hizmet etmek için yetiştirildiler. Yaşayanları Cennet'ten sürmek onların yaratılmasının tek nedeni ve bu emrin temelini oluşturan öfke, varlıklarının özüne asla silinemeyecek bir iz bıraktı. Gerçek anlamda, size karşı böyle davranmaktan başka seçenekleri yok ama duyguları kendilerine ait değil."

"Yani Azrail'in de benden nefret ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hiç de öyle demiyorum. O da senin gibi hayatta. O..." Efendi Wickham kaşlarını çattı ve başını salladı. "O... yaşlı ve tuhaf... ama hayatta. Ordusunu topladığında nasıl bir ruh hali içindeyse çoktan geçti. Sizin hakkınızda ne düşündüğünü ya da hissettiğini bildiğimi kesinlikle iddia etmiyorum ama lütfen bugün burada karşılaştığınız düşmanlığın bir şekilde onun şu anki zihnini yansıttığını düşünmeyin."

"Evet, doğru. Bu kişisel bir şey değil ve bununla yaşamayı öğrenmeliyim."

"Oh, bu çok kişisel," dedi ciddi bir şekilde. "Ama onlar da kendilerine tam olarak yardım edemezler. Hayatta olmak, asla tam olarak anlayamayacağınız bir şeydir. Hayat sanki..." Boş avluyu kolaçan etti, sonra ona el salladı ve şöyle dedi: "Tıpkı senin şu anda olduğun gibi, geçmişteki bir durumla gelecekteki bir olasılık arasında hareket halindesin. Ölümün hareketi yoktur. Durağan bir şeydir, potansiyeli ya da olasılığı yoktur. Anladın mı?"

"Azıcık bile değil."

"Pekala," dedi, yılmadan. "Diyelim ki şu anda, adımlarımın ortasında fotoğrafını çektim."

"Tamam mı?"

"Siz çoktan yolunuza devam ettiniz ama o fotoğraf asla edemez. Adım hiçbir zaman tamamlanmamıştır ve tamamlanamaz da, ama o anın fotoğrafı kendi içinde bir bütündür. Tamamlanmamış bir adımın eksiksiz bir görüntüsüdür."

"Yani hiç yeni bir şey öğrenemiyor musunuz? Hepiniz öldüğünüzde olduğunuz yerde donup kaldınız mı?"

"Büyüdüğümüz zaman," diye düzeltti. "Ve hayır, tam olarak değil. Cennet'te yaşayan ölülerin çoğu, Azrail'in yükselişi sırasında onun ordusu olarak hizmet etmek üzere diriltildi ve çok az istisna dışında, *o* zamandan beri hepsini farklı işlerde çalıştırdı, ama önemli olan onları çalıştırmış olması. Onun iradesi varlığımız için nefesiniz ve kanınız kadar temeldir. Ordusuna hizmetkâr, bekçi ya da bahçıvan olarak hareket etmelerini emrettiğinde, itaat etmekten başka seçenekleri yoktur, ancak yapmak için yetiştirildikleri şey bu değildir ve bu çatışmayı her zaman hissedeceklerdir. Azrail'in kendisi bile başlangıçta bize aşılarmış olan amaç duygusunu değiştiremez."

"Neden o-" diye başladı Lan ve sormak üzere olduğu şeyin ne kadar kaba olduğunu hemen fark etti. Bazen o da diğerleri gibi Efendi Wickham'ın öldüğünü unutuyordu. "Boş ver."

"Neden ordusunu öldürmedi ve onları Haven'da yaptıracığı iş için daha uygun bir şekilde yeniden yetiştirmede?" Efendi Wickham hafifçe sordu. "Yapabileceğine inanmıyorum. Çocukları ne kadar mutsuz olsalar da, eminim böyle bir gücü olsaydı onları yeniden yarattı. Sadece bir kez yetiştirilebileceğimizi sanıyorum. Fotoğraf alegorime dönecek olursak, ya onu yırtıp başka bir tane çekebilir ya da kusurlu bir resimle yaşamayı öğrenebilir. Aynı filmi tekrar kullanamaz."

Lan, Azrael'le ilk görüşmesinde ona eşlik eden ve muhtemelen bunun acısını sonsuza dek çekecek olan bahtsız muhafızları, sonra da onu saçından tutup fırlatan muhafızı düşünürken buldu kendini

zorla yemek salonuna soktu. Azrail, taze bir bardak şarap sipariş eden bir adamın tüm duygusallığıyla onun kazığa oturtulmasını emretmiş, sonra da sırf Lan'dan puan koparmak için onu öldürmüştü. O zamanlar insan kılığına girmiş bir canavarın daha fazla kanıtı diye düşünmüştü ama şimdi merak ediyordu.

"Sana yaptıklarından pişman mı?" diye sordu yavaşça. "Geri almak için nedenler mi arıyor?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi Wickham, görünüşe göre bu fikirden rahatsız olmamıştı. "Şimdi düşünüyorum da, sonraki yıllarda ölenleri idam etmekte oldukça hızlı davranıyor."

"Yani o da senden pişman olabilir." "Gerçekten de olabilir."

"Ve eğer ona en ufak bir sebep verirsen seni öldürebilir."

"Öldürebilir."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Ona bakarken kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırıksıklık belirdi. "Peki," dedi yavaş ve sorgulayıcı bir tavırla, yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan "Dinlemiyor muydun? "Onun tüm ölüleri bir amaç için diriltildi ve bu amaç doğrultusunda ona en iyi şekilde hizmet edebilmeleri için özerklikleri bir şekilde kısıtlandı. Lorduma hizmet etmekten gurur duyuyorum. İşimden zevk almıyorum, sadece onun talimatıyla ve onun yönetimini ilerletmek için işimi iyi yapıyorum."

Lan ona bakarak, "Bu korkunç," dedi. "Bunun korkunç olduğunu biliyor musun?"

Wickham alay etmeden, "Bu kelimeyi farklı şekillerde tanımlamalıyız," diye cevap verdi. "Ben Haven'ı savaş dolu bir dünyada bir barış vahası olarak görüyorum. Huzursuzluk nedir bilmez. Halkı, çabalarının lordumuz tarafından her zaman takdir edildiğini bilerek, küskünlük ya da hırs olmadan çalışır. Yaşayanlar için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

"Hayır. Dağınık ve kusurluyuz ve her zaman anlaşılamıyoruz ama biz kendimiziz. Biz özgürüz ve siz değilsiniz. Bu seni rahatsız etmeli, biliyorsun."

"Neden? Özerklik bir kol ya da göz değildir; bir kez gittiğinde onu özlemezsiniz."

"Çünkü kaçırmana izin vermiyor," dedi Lan, yüzünü ona doğru çevirip yavaş ve net bir şekilde konuşarak.

Onu karşılamak için eğildi ve aynı şekilde konuştu. "Ve biz bilmiyoruz." Sonra doğruldu ve bir kez daha gülümsedi. "Diyorum ki, ben eğleniyorum"

bu. Umarım burada kaldığınız süre boyunca daha pek çok tartışma yaparız." "Seni üzmüyor muyum?"

"Hiç de değil. Lordumuzun yaşayan yoldaşlarının sizin Yiyenler dedikleriniz dışında ölülerle çok az deneyimi vardır ya da hiç yoktur ve ilk günlerinde genellikle biraz endişe duyarlar. Endişelerinizi gidermekten mutluluk duyarım. Ah," dedi ve kaşlarını çatarak pencerelerden birine baktı. "Sanırım Bayan Mannerly-Buggery-Do bizi gözetlemiş."

"Oh lanet olsun."

"Gerçekten de öyle. Sanırım dedikleri gibi müzikle yüzleşmelisin."

"Hadi oradan, müzikten nefret ederim." Tempo'nun yüzü ona doğru yüzmeye çalıştı, suçlayan gözler ve kırık bir klarnet. Onu itti. "Barlara bakmakla ilgili bir şey mi söyledin?"

"Yaptım," dedi, irkilmiş görünüyordu. "Şimdi mi?"

"Şimdi. Barları severim." Lan yırtık eteklerini yukarı kaldırdı ve çamurlu terliklerini tekmeledi. "Hadi koşalım."

"Kaçmak mı?"

"Barları gerçekten seviyorum." Lan omzunun üzerinden sarayın pencerelerine baktı ama görgü kuralları öğretmeni hiçbirinde görünmüyordu, bu da her an kapılardan birinden fırlayıp onlara doğru gelebileceği anlamına geliyordu. "Ne diyorsunuz?"

"Diyorum ki-" Efendi Wickham ayakkabılarını çıkarıp kravatını gevşetti, sonra da kızın kolunu güçlü ve soğuk bir şekilde kavradı. "-Halka açık meyhane kavramının kökleri, 'taverna' kelimesini aldığımız Roma tabernalarına dayanıyor ve bu yoldan iki mil kadar gidersek, Haven'da ayakta kalan en eski tavernaya ulaşacağız."

Koştular.

* * *

Lan o gece yemeğe çok geç kalmıştı. Geç kalacağını biliyordu. Efendi Wickham'ın onu götürdüğü barlar saraydan sadece birkaç mil uzaktaydı ve aslında o kadar da çok değillerdi ama bugünlerde hiçbirisi kullanılmıyordu ve bu yüzden hiçbirinde elektrik yoktu. Tüm o karanlık, küflü binalarda dolaşmak, dışarıda güneşin ne kadar alçaldığını fark etmemeyi kolaylaştırdı, ta ki aniden gece olana kadar. Hemen geri döndüler, ama o zamana kadar akşam yemeğine geç kalmıştı ve hala

Temizlendi ve giyindi, Serafina'nın ona bağırmaları yüzünden bir saat çok daha uzun gelmişti.

Ceza olarak Lan'a çok dar bir elbise giydirildi ve öyle acımasızca bir korse bağlandı ki, ani bir hapsirliğin kaburgalarından birini kırabileceğini düşündü. Daha sonra boynundan kalçalarına kadar her dikişi sıkıştırılmış ve her nefes için mücadele ederek yemek salonuna doğru uzun bir yürüyüş yapmak zorunda kaldı. Oraya vardığında kendini belirgin bir şekilde sersemlemiş hissediyordu. Her ne kadar aç olsa da, yemeklerin görüntüsü ve kokusu bir cazibeden çok bir saldırıydı ve sadece bakmak bile onu biraz hasta hissettiriyordu. Sanki Lan'ın bugün ziyaret ettiği tüm boş barlar varoluşun başka bir düzleminde hâlâ açılmış ve Lan tüm günü içerek geçirirken, Lan da Usta Wickham'ın arkasından ilerlemiş, orijinal meşe kirli kirli bakmış ve diz çöküp süpürgelikleri incelemiş gibi, belli belirsiz bir şekilde sarhoş olmak gibiydi. Kendini hasta, boğulmuş hissediyordu. Parlak ışıklar onun üzerinde sabitlenmiş gibi görünmüyor, görüş alanının en uç noktalarında sinsice hareket ediyordu. Rengârenk kostümler ve eğlenenlerin boyalı yüzleri birbirine karışıyor, attığı her adımda bir odaklanıp bir kayboluyordu. Müzik bu gece son derece gürültülüydü, kulaklarını tırmalıyor ve sinüslerine batıyordu, öyle ki odanın geri kalanının ne kadar sessiz olduğunu fark etmedi bile.

Garip bir şekilde şişmiş kafasının ötesine odaklanamadan önce bir ayağı kürsünün alt basamağındaydı ve odaklandığında, vücudu tehlikeyi beyninden önce fark etti. Dondu kaldı, nedenini hemen anlayamadı, sadece burada bir tehlike olduğunu fark etti.

"Geç kaldığımın farkındayım," dedi Lan, sırf konu bu olsun diye.

Azrael onu görmezden geldi. Tabağı temizlenmişti. Yemek neredeyse bitmek üzereydi. Elinde şarap kadehiyle oturmuş, müzisyenlerin çaldığı sahneye doğru bakıyordu. Baktığı kişinin Tempo olduğunu kesin olarak söyleyemiyordu ama her şey göz önüne alındığında, bu güvenli bir bahisti.

Lan ayağını merdivenden geri çekti. "Yani, sen... muhtemelen müzik randevusunda biraz sorun yaşadığımı duymuşsundur. İşler biraz... sarpa sardı."

Cevap vermedi ya da onun orada olduğunu hiçbir şekilde kabul etmedi. Kızgın görünmüyordu ama kızgındı.

"Bunu yapmamalıydım," diye devam etti. "Unutup duruyorum, ben senin dolly'nim. Eğer müzik dersi almamı istiyorsan-"

"Bırakın bu numaraları," diye sözünü kesti, sözleri bir özür dilemeye varmadan kesip attı. "Tövbeyi taklit edecek kadar aşına olmadığın çok açık."

"Ben... kuruş-ne? Bakın, belki de ona vurmamalıydım," diye kabul etti Lan, "ama bunu o istedi ve eğer size farklı bir şey söylediyse, o zaman size tüm hikayeyi anlatmamış demektir."

Azrail'in gözleri parladı. "Ama sen öylesin, değil mi?"

"Bir kıza şans ver! Daha yeni geldim! Daha konuşmaya fırsat bulamadan beni yalancılıkla suçlayamazsınız!"

Homurdanarak fincanının kenarına vurdu, sonra müzisyenleri izlemeye geri döndü. Bir ya da iki saniye sessiz kaldıktan sonra seslendi.

Merdivenleri tırmandı ama bundan fazlasını yapmadı, imparatorluk masasını aralarında tuttu. "Gitmemi ister misin?"

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, arzularımı ifade etmekten çekinmem." Yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Bana katıl."

"Emin misin?"

"Otur, Lan," dedi, sanki o bir köpekmiş ve iyi eğitilmemiş bir köpekmiş gibi.

Bu.

Oturduğu koltuğun en ucuna bir akbaba gibi tünemişti.

Korsesinin metal kemikleri leğen kemiğine batıyor ve fırtınanın dinmesini bekliyordu.

Aradan birkaç yıl geçti. Azrail müziği dinledi ve ara sıra şarabını yudumladı. Onu beklemeye ne kadar kararlı olsa da, sessizlikle başa çıkamıyordu.

"Ondan özür dilememi ister misin?" diye sordu sonunda.

Bakışları ona kaydı, daraldı ama mizahtan yoksun değildi. "Henüz benden özür dilemedin."

"Ne için? Yani," diye düzeltti kendini, "özür dilerim."

"Ne için?" diye sordu. Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı; gözleri çok parlaktı.

"Şu Tempo denen adama vurmak," diye yanıtladı şaşkınlıkla. "Hepsi bu mu?"

"Tamam, sanırım ona vurmak için kullandığım whasis'i kırdığım için. Bugünlerde bunu bulmak kolay olmasa gerek."

"Ve?"

"Ve?" diye yineledi. "Bakın, bütün o gürültüyü sizin seralardaki herifler başlattı ve ben neredeyse hiç yaygara koparmadan işin içinden çıktım."

"Lan-"

"Bu doğru değil miydi? Başka ne olabilir ki...? Serafina mı? Serafina o l a y ı mı?"

Şimdi doğrudan ona baktı, başını ironik bir açıyla eğerek, "İlginç bir gün geçirdin, değil mi?" dedi.

"Söyle o zaman!"

"Bugün neredeydin?"

Soru tamamen farklı bir kavgadan gelmiş gibiydi. Lan ona birkaç kez göz kırptı ama görüntü hiç değişmedi. Bekledi.

"Efendi Wickham beni eski barlara bakmaya götürdü."

Maskenin arkasındaki ifadesi neredeyse bir irkilmeye bozuldu ve bir anda yerini delici bir bakışa bıraktı. "Kim?"

"Derslerimin ustası."

"Wickham." Tahtının koluna yaslandı ve öylece ona baktı. "Ona neden öyle diyorsun?"

O sarhoşluk hissi büyüdü ve odak noktasından daha da uzaklaştı. "Adı buydu, değil mi? Oh toplar, hayır, başka bir tane daha vardı. Larry'ydi, değil mi?"

"Wickham," dedi alçak ve düşünceli bir ses tonuyla. Başparmağıyla fincanını kaşdı. "Nasıl bildiğini merak ediyorum."

"Neden kendi adını bilmesin ki?"

Soru birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra Azrael fark etmiş gibi göründü ama hemen ardından geçiştirdi. "Hafıza ölümler için bir teselli değildir," dedi, sonra durakladı ve neredeyse gülümsedi. "Özellikle de yaşayanlar için. Yükselenlerimin eski yaşamlarının kalıntılarını çekmeleri için bir neden göremiyorum, bu yüzden onları serbest bırakıyorum."

"Sen... onların anılarını çaldın."

"Çalmak, hayır. Ölümlülerin düşünce kalıntılarını ne yapayım? O güce sahip olsaydım bile onları çalmazdım." Şarabından bir yudum aldı ve kadehini bir kenara koydu. "Ben onları yok ederim. Tamamen, ya da her zaman öyle olduğuna inandım. Ve yine de onun adını bildiğini söylüyorsun."

Lan bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. "Belki de o bulmuştur." "Buldu."

"Eskiden insanlar üzerlerinde isimlerinin yazılı olduğu kartlar taşırlardı.

Belki de sen onu büyüttükten sonra bulmuştur."

Azrail başını eğdi ve onun yerine kendisini düşünme önerisini göz ardı etti. "Onu savunuyorsun."

"Hayır aramıyorum," dedi otomatik olarak ve kızardı. "Sadece diyorum ki, eğer adamı öldürdüğünüzde ceplerini aramadıysanız-"

Azrael'in gözleri kısıldı. "Onu öldürdüğümü biliyor mu?"

"Ne? Hayır, ben sadece..." Aklından geçen yarım yamalak düşünceler de yok olup gitmişti. "Efendi Wickham'ı sen mi öldürdün?"

Azrail tahtında tekrar arkasına yaslandı ve uzaklara bakarak düşünmeye başladı.

"Bunu hiç söylemedi," dedi Lan, çok geç kalmıştı. "Tek konuştuğu şey dersler."

Homurdandı ve başparmağını fincanın kenarında ileri geri hareket ettirdi. "Ve seni aldı...?"

"Eski barlara bakmak," dedi tekrar, konuyu değiştirdiğine sevinerek. "Bu benim fikrimdi, ama şunu söylememe izin verin, eğer bir daha asla orijinal kazınmış cam ayna ya da el oyması maun bar görmezsem, mutlu öleceğim."

"Neden?"

"Sadece sıkıcıydı, hepsi bu. Bunca zaman sonra içki içileceğini düşünmemem gerektiğini biliyordum ama yine de bir barda ayık olmaktan daha kötü olan tek şey on barda birden ayık olmaktır."

"Demek istediğimi yanlış anladınız. Neden seni onları görmeye götürdü?"

Hepsi mi?"

"Ah." İç çekecekti ama korse buna izin vermedi. O peçetesini alıp görgü kuralları öğretmeninin abartılı bir taklidiyle dudaklarını kurulamak için kullanırken sadece biraz öksürebildi. "Çünkü bu sabah masaya tükürdüm ve düzeltmek için çok fazla değişiklik gerektiren başka suçlar işledim. Bütün bunlarla ilgilenen kadın tam bir kaltak, bunu biliyorsun."

Azrail'in bakışları onun arkasına kaydı.

Çok geç olan Lan etrafına bakmayı düşündü ve kesinlikle oradaydı, gölgelerin arasından kanlı bir gaddar gibi parlıyordu.

"Hay aksi," dedi Lan ve bir elini yüzüne götürdü. Bu hareket kolunu omzuna doğru çok sıkı çekti; bir dikişin yarılma sesini duydu. "Lanet olsun!" diye tekrar bağırdı, dehşet içinde ona bakarak.

"Sana yakışmıyor," diye gözlemledi Azrael onu izlerken.

"Bir de bana sor, ama orada sahip olduğun tek 'akşam yemeği elbisesi' bu y d u ve zaten çok geç kalmıştım, başka bir tane getiremezdi. Yapamam."

beni bu lanet şeyden çıkarmanı bekliyorum."

Azrail fincanını yere bıraktı, uzandı ve bağcıklardan birini pençesiyle tutturdu. Bağcığın kopması ve her şeyin biraz da olsa gevşemesiyle gelen sonsuz rahatlamadan önce bir anlığına daha da sıkıldığını hissetti.

Lan nefesini içine çekti -derin bir nefes değildi elbette ama olduğundan daha derindi- ve ona gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim."

"Mm." Boş tabağını işaret etti. "Yiyecek misin?" "Sanırım asıl soru yiyebilir miyim ve hayır, henüz değil."

Bir dantel daha kesti. "Aç mısın?" "Pek sayılmaz."

Pençeleri kalan bağcıkların üzerinden hafifçe geçti ve onları kesmeden kopardı. "Ara verelim mi?"

"Eğer istersen."

Bir kez başını salladı ama ayağa kalkmak için bir hareket yapmadı. Bunun yerine, kadının omurgasında oynamayan eliyle fincanını tekrar aldı ve yudumladı. "Bana gününüzden bahsedin."

"Anlatacak ne kaldı?" diye sordu, dürüstçe kafası karışmıştı. "Müzik işini kastetmiyorsan tabii. Böyle olduğu için üzgünüm, ama bana fahişe dememiş olsaydı bile, yani, gerçekten mi? Müzik mi?"

"Müziği severim," dedi uzunca bir aradan sonra. "Ve gelecekteki bir gecede, sadece benim zevkim için çaldığınızı dinlemenin adil bir şey olabileceğini düşündüm. Ama boş ver. Bizi meşgul edecek başka uğraşlarımız var. Seralarımı ziyaret ettiğinizi mi söylemiştiniz?"

"Evet, bahçedekiler." "Ne düşünüyorsun?"

"Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi, ama bunu biliyorsun." Seralar hakkında söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalıştı. Hatırlayabildiği tek şey yine itilip kakılmak ve kendisine fahişe denmesiydi, ama bunu söylerse lanet olsun. "Orası güzel kokuyordu. Bu yeniydi. Toprak ve yeşil ama ter kokusu yok. Günün nasıl geçti?" diye sordu, biraz çaresizlikle.

"Peki ya dersleriniz?"

"Onlarla kafayı buldum," diye itiraf etti. "Ama onları umursamıyorum, gerçekten değil. Ben görgü kurallarını atlamaya çalışıyordum. Biz de barlara bakmaya gittik."

"Ve...?"

"Güzellerdi, sanırım."

"Tahmin ettin mi?"

"Haven'daki her şey çok güzel. Bir süre sonra fark etmek zorlaşıyor. Ve onlar değildi, bilirsiniz..." Yemek salonunun duvarlarına ve pencerelerine doğru el salladı. "Belki güzel doğru kelime bile değil, ama benim kullanacaklarım yanlış."

Başını eğdi. "Hangi kelimeleri kullanırdın?" Lan omuz silkti, başka tarafa baktı.

"Anlat bana."

"Hadi ama." Bir şey söylememiş olmayı dileyerek peçetesiyle biraz oynadı. "Aptal gibi görünmek zorunda kalmayacağım başka bir şey hakkında konuşamaz mıyız?"

Sadece bekledi, parmakları korsenin aynı birkaç bağcığını aşağı yukarı kaydırды. Eskisi kadar sıkı değillerdi ama yine de gergindiler ve pençesi ne zaman birine takılsa donuk bir gümbürtü sesi çıkarıyorlardı. Neredeyse müzikaldi, sanki çaldığı bir enstrüman gibiydi. Aslında çalmıyordu bile, sadece koparıyordu. Belki de akort ediyordu.

"Onlar inşa edildi," dedi sonunda. "Onlar... planlanmıştı. Hepsi öyle, bunu biliyorum. Ama bunlar sanki... sanki birileri yüz yıl dayanacaklarını biliyorlarmış gibiydi. Sanki bir gün orada yürüyeceğimi biliyorlardı ve yaptıklarından ne kadar gurur duyduklarını bilmemi istiyorlardı. Hayır, güzel değillerdi. Güzel görünmek için yeterince iyidir ama kalıcı olmamalıdır. Güzel kıymetlidir çünkü kırılığandır. Bunlar... başka bir kelimeydi."

"Zamansız."

"Hayır, zamanları vardı. Biradan daha fazla zaman geçirmişlerdi ve bunun kokusunu hâlâ panolardan alabiliyordunuz." Lan bunu düşündü. Adamın onun sırtına ne yaptığını düşünmek biraz zaman aldı. Dokunulmaya alışık değildi. Rahatsız edici değildi... ama muhtemelen öyle olması gerektiğini düşünüyordu ve bu her şeyden çok dikkatini dağıtıyordu. "Zamansız değillerdi, zaman doluydular. Yaşlı değillerdi. Bu sadece yaşlı olmaktan farklı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle."

"Evet," dedi ve bunu gerçekten anlamış ve sadece onaylamıyormuş gibi söyledi.

Lan peçetesiyle oynuyordu, sadece yarısı yemek salonundaydı. Geri kalanı Haven sokaklarındaydı, Efendi Wickham'ın barlarından birinde değil, dışarıdaydı. Dışarıda ve yukarı bakıyordu. "İşaretleri vardı," dedi. "Zaman dolu, tıpkı onlar gibi. Bazıları oyulmuş, bazıları da boyanmıştı."

resimler. Efendi Wickham içindeki her şeyi görmemi istedi ama ben en çok tabelalara baktım."

"Onları sevdin mi?"

"Hayır."

Onun kaşlarının çatıldığını görmekten çok hissetti.

"Wickham Usta bütün eski dükkânlarda böyle tabelalar olduğunu söyledi. Geçmişte insanların çoğunlukla... hasta... ışıklı... ışıklı oldukları için resim astıklarını söyledi?"

İmparatorluk masasında bekleyen hizmetkârlardan biri kıs kıs güldü. "Cahil," dedi Azrael, o tarafa doğru karanlık bir bakış atarak.

"Benim gibi." Lan peçetesiyle biraz daha oynadı, elbisesinin katları arasından daha iyi hissedebilmek için bilinçsizce eline doğru eğildi. "Pek fazla insan okuyamıyormuş, bu yüzden işaretler için resimler kullanıyorlarmış. Bugün The Bell adında bir yere gittik ve tabelada büyük bir altın çan vardı, değil mi? Kuğu'nun bir kuğusu vardı. Üç Prens'in üç tacı vardı. Dirty Dick... Düşündüğünüz gibi değil. Ama hepsi böyleydi, sadece barlar değil. Kasapların et, fırıncıların da ekmek resimleri astığını söyledi. Ve insanların saçlarını kestirmek için gittikleri berber denilen yerler olduğunu ve hepsinin kırmızı beyaz çizgili sırtıklar kullandığını çünkü yüzlerce yıl önce berberlerin aynı zamanda cerrah olduğunu ve kırmızı beyaz çizgilerin kan ve bandajları temsil ettiğini söyledi. Bunu hala pek kimsenin bilmediğini, ama tabelalarda tuttuklarını söyledi. Binlerce yıl önce, hatta Roma döneminde bile dükkanların dışına tabelalar astıklarını söyledi. Onlar... taş gibi bir şeymiş. Köşe taşı mı? Modern pazarlamanın. Hemen herkes okumayı öğrendikten sonra bile logoların ve marka bilinirliğinin bir şirket için sattıkları ürünlerden daha önemli olduğunu söyledi. Söylediği buydu. Ve bu binlerce yıldır böyleymiş." Lan peçetesi ni katladı ve tekrar açtı. "Ama artık bunu yapmıyoruz."

Bunu söylemek garip bir şekilde zordu ama söyledikten sonra kendini biraz daha iyi hissetti. Neredeyse başka bir korse gibiydi, dıştan ziyade içten bir korse ve bağcıklardan birini kesmişti. Hepsini değil. Sadece bir tanesini. Bir sonrakini nasıl keseceğini düşünmek için bir an durması gerekti.

"Hayal bile edemiyorum," dedi sonunda, düğümü bulmak için etrafına bakınırken. "Norwood'da neredeyse hiç kimse okuma bilmez, ama dışarıya bir sürü aptal resim asmıyoruz. Demirhanenin üzerinde tahta örs yok. İkizler bira yaparken kapılarının üzerinde fiçı ya da şişeler asılı değil.

Köyün kapısında şeftali resmi bile yok ve biz bununla ünlüyüz. Herkes herkesin ne yaptığını biliyor. Tabelaya ihtiyacımız yok." İşte, sıkıca çekti. Kesti. "Binlerce yıldır vardı ama bu kadar çabuk kaybettik."

"Dikkatli ol çocuğum," dedi Azrail sert bir sesle. "Tek bir kelime daha edersen bir kasabayı satın almadan besleme hakkını kaybedersin."

"Bunun onunla bir ilgisi yok," dedi Lan başını sallayarak. "Seninle hiç ilgisi yok. Başka bir şey olsaydı, mesela dünyaya bir meteor çarpsaydı ya da sıradan bir savaş olsaydı, yine de kaybederdik, anlamıyor musun? *Biz kaybettik*, sen değil. Ve eğer yarın gidersen, ben... Onları geri alabilir miyiz bilmiyorum. Bilmiyorum..." Sesi takıldı. Bir nefes aldı ve kesip attı. "Hiçbirini geri alabilecek miyiz bilmiyorum. Bir daha asla böyle binalar inşa edemeyeceğiz. Asla hepsinin farklı isimlere ihtiyaç duyacağı kadar çok fırıncımız ve kasabamız olmayacak. Asla... Asla... Eskisi gibi olamayacağız. Bir daha asla. Hissettim..." Sonunda ona baktı ve onu odanın içine bakarken buldu. "Bugün kendimi ölmüş gibi hissettim. Hepimiz ölmüşüz gibi hissettim."

Hiçbir şey söylemedi ama elini geri çekti.

"Bir grup eski bar tabelası yüzünden." Gülmeye çalıştı. Pek başarılı olamadı. "Peki, bugün ne yaptın?"

Sessizce başını salladı.

Lan peçetesini aldı.

Elinden aldı ve ulaşamayacağı bir yere koydu. Birlikte oturup ölümler meclisinin yiyip içmesini izlediler. "Bana kızgın mısın?" Lan sonunda sordu.

"Hayır."

"Kızgın
görünüyorsun."

"Maske
yüzünden." "Çıkar
o zaman."

Adam ona baktı ve bir an için onun da bakabileceğini düşündü ama sonunda adam yine gözlerini kaçırdı. Başparmağıyla fincanın kenarına vurdu ve hiçbir şey söylemedi.

Lan sandalyesinin kolunu karıştırdı, sonra uzanıp elini onun kalçasına koydu.

Gözlerinin beyaz ışığı titredi. Fincanını yere bıraktı, duraksadı, sonra elini onunkinin üzerine koydu. Sadece bir anlığına. Sonra ayağa kalktı ve kâhyasını çağırdı. "Bunu paketleyin ve teslimat için hazırlayın," dedi.

emretti ve tekrar Lan'a baktı. "Kimin alacağı konusunda bir tercihiniz var mı?"

"Mesele bu değil," dedi ihtiyatla. "Yatağa gitmemiz gerekiyordu önce."

"Hiç havamda değilim."

"Üzgün olduğumu söyledim. Ne..." Ellerini kaldırdı ve bıraktı.

Masanın üzerine düştü, tabakları tıkırdattı ve mükemmel çatal ve kaşık sırasını alt üst etti. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bana bir köyün adını söyle."

"Bilmiyorum! New Aylesbury!" dedi, feribotçunun onu beslemek için durduğu yol istasyonunu saymazsak, en son geçtiği yer olmasından başka bir nedeni yoktu. "Neden sen-"

"Yemek yiyor
musun?" "Ne
yiyorsun?"

"Yemek yiyecek misin?" diye sordu, her kelimeyi açıkça telaffuz ederek. Bekledi ve kadın sadece boş boş bakarak oturduğunda bir mızraklıya işaret etti. "Ona odasına kadar eşlik edin. Odasına," diye vurguladı. "Gidin."

"Ben ne yaptım?" Lan sordu.

Azrael cevap vermedi. Mızraklı adamı kürsünün dibinde bir iki saniye durduktan sonra onu almaya geldi ve Lan sandalyesinden çekilirken Azrael ne bir şey yaptı ne de bir şey söyledi. Lan onu silkeledi ama zaten dikiş yerinden yırtılmış olan kolundaki yırtık daha da arttı. Lanet şeyin tamamını koparıp boş tabağına fırlattı, sonra da mızrakçının yanından geçip uzaklaştı. Azrael o geçerken sırtını ona dönmekten başka bir şey yapmadı ve bu iyiydi, çünkü zaten ona söyleyecek bir şeyi yoktu.

* * *

Kırmızı Oda'ya döndüğünde, yapacak başka bir şeyi olmayan Lan karanlıkta soyundu. Kolay olmadı. Huysuz hizmetçisinin yardımı olmasaydı ve Azrael birkaç bağcığı kesmiş olmasaydı, korseyi çıkarmak imkânsız olurdu. Hal böyle olunca, kalan bağcıkları gevşetmek için dakikalarca hoplayıp zıplaması, küfürler savurması gerekti, böylece lanet olası şeyi kalçalarının üzerinden aşağı doğru sallayabildi. Bu onu sadece elbiseyle bıraktı, bu da hiçbir beceriksizliğin, gerilmenin veya bağırmanın parmaklarını uygun bir şekilde olan bağlantılara getiremeyeceğini fark edene kadar bir zafer gibi görünüyordu.

omuzlarının arasında yer alıyordu. İlk etapta asla tam olarak soğumamış olan hayal kırıklıkları hızla kaynadı ve nasıl başladığını tam olarak bilmeden, dikişleri yırtıyor ve süslü kumaşın büyük parçalarını vücudundan kurdeleler halinde koparıyordu.

Bu işe yaradı ama kızgınlığı geçmeden elbisesi de bitmişti, bu yüzden dikkatini yatağa verdi, çarşafı bulana kadar battaniyeleri sıyırıp küçük odasının etrafına yığınlar halinde attı. Kendini bir Romalı gibi sarıp sarmalayıp pencereye doğru yürüdü ve orada durup Haven'ın ışıklarına baktı.

Ona kızmaya hakkı yoktu. Bunu biliyordu. Onun bebeğiydi ve bebekler şikâyet edemezdi. Soru soran ama yalan söylemesine izin vermeyen ve cevaplar karşısında yine de sinirlenen iki yüzlü bir pislik olması da hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ayrıca, sonuçta bu onun hatasıydı, çünkü en başta derslerden kaçmıştı ve bundan kaçış yoktu. Eğer kalsaydı ve büyük bir kız gibi yer değiştirmeyi kabul etseydi, akşam yemeğine zamanında yetişebilirdi ve bu cereyanlı eski kulede bir çarşafa sarılmış olmak yerine, şu anda onun yatağında çıplak olabilirdi.

Merdivenlerde ayak sesleri. Bir çift bot ve içinde daha hafif ayaklar olan bir çift daha hafif ayakkabı. Muhafızlarından biri, ayakkabıların sesine bakılırsa bir kadına, başka birine eşlik ediyordu. Belki de Serafina, kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmeye geliyordu.

Lan, eskiden bir elbise olan kurdele yığınının bakarken bir anlık suçlu bir panik yaşadı - panik olacak kadar keskin ya da pişmanlık olacak kadar derin değil -, sonra çenesini dikti ve cesurca hepsini bir araya getirdi. Kapı açıldığında, onları gördüğü ilk yüze fırlattı; ürkmüş bir hizmetkâr, kesinlikle Serafina değildi ve efendisinin oyuncağı olsa bile bir sıcakkanlı tarafından üzerine bir şeyler fırlatılmasına daha yeni alışmış bir muhafızdı.

Parlak kumaş şeritleri yakasından sarkarken ve botlarının etrafında birikirken mümkün olduğunca ağırbaşlılığını koruyarak ona "Şimdi topla şunu," dedi.

"Sen al," dedi asık suratla.

Hizmetçi kısa bir iç çekişle, "Ben alırım," dedi ve taşıdığı tepsiyi makyaj masasının üzerine bıraktı. "Lanet olası nefes kesici."

"Bu ne?" diye sordu Lan, tepsiye bakarak. Sormasına gerek yoktu. Çay demliğini ve kendisi için iki kapalı tabağı görebiliyordu. "Ona yemek yemeyeceğimi söyledim."

Muhafız ona ters ters bakarak, "O senin emirlerini dinlemiyor," diye cevap verdi.

Lan tabaklardan birinin kapağını kaldırdığında soğuk bir turta ve küçük bir dilim kek buldu. Diğer kapağın altında ise hâlâ sıcak olan küçük bir kâse çorba ve katlanmış bir kâğıt parçası vardı.

Eline aldığı, öfkesine yenik düşmemek için nefes nefese savaşıırken elinde tuttuğu kâğıttı. Ve yine de kendini kaybettiğinde, geri kalanını yere fırlatıp hışımla dışarı çıkarken elinde tuttuğu kâğıttı. Muhafız onu durdurmaya çalıştığında, küçük bir patlama yaşadı - ya gitmesine izin vermesini ya da onu ezip geçmesini söylemekle ilgili bir şeydi, ama dürüst olmak gerekirse, hissettiği kırmızı duygu sisi yüzünden net bir şekilde hatırlayamıyordu - ve kulenin dibindeki kapıya ulaştığında ve kilitli bulduğunda bir tane daha. Muhafız arkasından gelip kilidi açana kadar kapıya vurup tekmelemiş, sonra da dışarı çıkıp avucunda ezilmiş kâğıtla sarayın içinde koşmaya başlamıştı.

Sonraki birkaç dakika bir sayfanın çevrilmesi gibiydi, bir an kuleden ayrılıyor ve bir sonraki an Azrail'in odasını koruyan mızraklıları geçip kapısından içeri dalıyordu.

Yataktaydı, yanındaki kızın üzerine eğilmişti ama Lan kapıyı duvardan sektirince hızla arkasını döndü. Kız hemen kendini yatağın diğer tarafına attı, Lan'ın yarım yamalak örttüğü yeri örttü ve Lan'ın dokunduğu yanağını sertçe ovuşturdu.

"Havanda değilsin, ha?" Lan iğneleyici bir şekilde konuştu. Başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru salladı. "Çık dışarı."

Kız kaçtı. Azrael bir adım geri çekilip kızın gidişini izledi ve maskesinin ardından kaşlarını çatarak Lan'a baktı.

Kapıyı çarparak kapattı, üzerine yürüdü ve elindeki kâğıdı adamın göğsüne yapıştırdı. "Bana söyleyecek bir şeyin varsa, yüzüme söyle! Okuma bilmediğimi biliyorsun ve senin ölü kafalarının benim işimi bilmesine izin vermeyeceğim!"

Kâğıdı bir kenara fırlattı ve ona doğru bir adım ilerledi. Kadın hiç karşılık vermedi; adam ona doğru yaklaştı, gözlerinden yayılan sıcaklıkla etinden yayılan soğukluğu birlikte hissedebileceği kadar yakındı. "Odama davetsiz gelmeye nasıl cüret edersin! Bana sesini yükseltmeye nasıl cüret edersin!"

"Bundan çok daha fazlasına cesaret edebilirim! Sen ve ben, bir anlaşma yaptık! Ve bir gün sonra kaçmaya başlamak için çok erken!"

"Yemeği ben gönderdim!"

"Parası ödenmedi!" diye tersledi. "Sana borçlu kalmayacağım! Bu oyun böyle oynanmaz!"

"Bu oyun benim dediğim gibi oynanır!" diye karşılık verdi ve yumruğunu göğsüne, taktığı yakayı çökertecek ve yan tarafındaki yarayı diken gümüş halkaları şingirdatacak kadar sert vurdu. "Şartları sen belirleyemezsin!"

"Şartları *sen* belirledin! Sen belirledin! Sonra da beni odama gönderip Bayan Sümüklü Şey'i bana vekâlet etmesi için buraya mı getirdin? Siktir git!" İki elini de kaldırdı ve adamın göğsüne sertçe vurdu. Omuzları biraz acıdı. Bu onu bir santim bile kımıldatmadı. "Gir şu yatağa!"

Başı geriye eğildi. "Ne?"

"Duydunuz! Bunu yapacağız!" Çekiştirerek ve tepinerek çarşaftan kurtuldu ve ayaklarının dibine fırlattı, sonra onu tekrar itti. Bu sefer adam geri çekildi.

"Lan-" dedi uyarırcasına.

Onu kemerinden yakaladı ve tokasını çekti. Adam onu itti. Kadın onu geri itti ve itmeye devam etti, yatağa çarpana kadar saçma sapan küçük tokatları ve itiş kakışlarıyla onu güttü. Onu her an yere devire bilirdi. Bunun yerine ayakta durdu, göğsü kabardı ve elleri pençelerindeyken peştamalının birçok katmanını sıyırdı ve sonunda ellerini sikine götürdü. Bayan Thing'le çok fazla birlikte olmamıştı. Onun şiştiğini, avucunun içinde gitgide sertleştiğini hissedebiliyordu ama gözlerindeki beyaz sıcaklık da yeterince gerçektir. Onu istemiyordu. Çok yazık. Anlaşma buydu ve bu gerçekleşiyordu.

"Uzan," dedi ona.

"Tek bir kelimeyle seni kazığa oturtabilirim."

"Beni kendin kazığa oturt!"

Yüzüne doğru hırladı, öfke ve şehvetin birbirine karıştığı hayvani bir ses. Kadın da ona dişlerini göstererek sikini avucunun içinde sıktı ve adam yavaşça, isteksizce geriye doğru yattı. Sonuna kadar değil. Kadın onu yalayıp emerken gözleri birbirine kilitlenmiş, kırpmadan, meydan okurcasına bakıyordu. Arada sırada adam hırıliyordu. Arada bir, o da hırladı.

Yavaş yavaş nefesi sertleşti ama gözlerindeki o şiddetli ışık daha da arttı ve sonunda ona doğru hamle yaptı.

Onu almasına, üzerine çekmesine ve birbirlerine uydurmasına izin verdi, ama onu altına yatırmaya çalışmadı ve eğer yapsaydı sessizce gitmezdi. İnsan pençeleri altın yakasını çizene kadar

onun kaya gibi sert omuzlarında demir atacak bir yer buldular. Bu kaldıraçla, öpmek için ona doğru eğildi. Adam onu tersledi. Kadın irkilerek geri çekildi, tekrar denedi. Adam yine tersledi. Ona tokat attı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını kovaladı. Sadece bir seferlikti ama başarmıştı ve işi bittiğinde arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve yatak başlığı duvara çarpana kadar ona asıldı.

Zarafeti yoktu, ritmi yoktu ve içine koyduğu karanlık ışık parıltısına yaklaştıkça daha da kötüleşti, ta ki felç olana kadar. Adam kalçalarını yakaladığında karşı koyamadı. O onu hareket ettirdikçe hareket etmek, o onu kırdıkça kırılmak zorundaydı. Kaybolmuştu, fethedilmiş bir şeydi ve daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğünde, onu altına attı, bacaklarını kollarına doladı ve onu içten dışa doğru yakmaya başladı. Çığlık atarak geldi ve sesi kesilene kadar çığlık atmaya devam etti ve ondan sonra, onunla işini bitirmek hoşuna gidene kadar orada öylece yattı. Adam boşaldığında son bir çığlık atmaya başladı ve başka bir şey yapmadı, adam üzerine düştüğünde bile.

Onun altında ezildiği için nefesini tutamıyordu ama bir değişiklik olsun diye nefessiz kalmak iyi hissettiriyordu. Bu kısmı daha önce hiç yapmamıştı, yattıktan sonra. Ne yapacağından emin değildi, bu yüzden kollarını ona doladı. Berbat hissediyordu, soğuk, kalın ve insanlık dışı. Yine de ona dokundu. Parmakları yara izleri boyunca ilerledi, kuru yaralara girip çıktı, kemik ve metal buldu ve kendi soğuk terinden damlalar buldu. Ona zarar veriyor olabileceğini düşündü, çünkü kaslarının kıvrılıp çözüldüğünü hissedebiliyordu, ama adam ne konuştu ne de onu hareket ettirmeye çalıştı. Parmakları maskesinin kayışına değene kadar ona dokunmasına izin verdi. Sonra tüm vücudu bir anda kilitlendi ve kendini uzağa itti.

"Gitme," dedi Lan.

"Ben değilim." Bir elini maskesinin kenarından geçirerek yaralarını ovuşturdu, sonra maskeyi çıkarıp doğru şekilde yaptı. İşini bitirip maskeyi tekrar takana kadar sırtını ona dönmemeye dikkat etti. "Burası benim odam. Gidecek biri varsa o da sensin."

Ama ona gitmesini söylemedi. O yatağın kenarına oturdu, Lan ise yatağın ayakucuna uzandı, olabildiğince küçük bir şekilde kıvrıldı, ikisi de diğerine bakmadı.

"Aç mısın?" diye sordu sonunda. "Ben iyiyim."

"Benim masamda hiçbir şey yemedin."

"Korse çok dardı."

"Şu anda giymiyorsun." "Ben iyiyim dedim."

"Yemek istesem," dedi, ses tonunda biraz sertlik vardı, "benimle yer misin?"

"Sanırım, bunu isteyen ben değil de sen olduğu açık olduğu sürece."

"Evet, evet ve bundan ya da verebileceğim herhangi bir şeyden zevk almıyorsun."

Sen!"

"Neredeyse her şey."

Ona baktı.

Bir omzunu döndürdü, yarım bir gülümseme sundu.

Gergin bir anın ardından geri verdi. "Beni kendin kazığa oturt," dedi.

mırıldandı ve ayağa kalktı. Giyinirken çıkan hışırtı ve tıkırtıyı duydu ve sonra onun yatağın etrafından dolaşıp kapıya doğru gelişini izledi. Dışarıdaki muhafızlarla sessiz bir konuşma yaptı, kapıyı kapattı, durakladı ve sonra tekrar açtı. Adamın içinde Christina adı geçen bir soru sorduğunu duydu ama cevabını anlayamadı.

Kapı tekrar kapandığında, "Diğer bebeğini kaçırdığım için özür dilerim," dedi. Değildi ama bunu söylemekten zarar gelmezdi. "O iyi mi?"

Homurdanarak gardıroba doğru ilerlerken bir görünüp bir kayboldu. Dokunduğu fırfırlı şeylerin başkası için olduğunu ve kendisi için manevi bir değeri olmadığını açıkça belirtmek isteyen bir adamın gürültülü, kaba tavrıyla eşyaların yerini değiştirdi. Uzun, bol ve mavi bir şey getirdi, ona fırlattı, sonra yatağın kenarına oturdu ve onu görmezden gelmeye devam etti.

Karmaşık kıvrımlar, perdeler ve tüller dizisinin içine girebilmek için mücadele etti, sonra ilerledi ve onun yanına oturdu. Omzu adamın koluna çarptı ve adam ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı, ancak gergin bir şekilde tekrar arkasına yaslandı.

Birlikte kapıyı izlediler ve açılmasını beklediler.

Her biri kendi başına dikenli bir sessizlik saati olan birkaç dakikanın ardından Lan, "Peki notta ne vardı?" diye sordu.

Nereden geldiğini bulana kadar yere göz gezdirdi ama onu almak için hiçbir harekette bulunmadı. "Seni affettim," dedi belki de erken davrandığını düşündüren bir tavırla, "ve seni bir daha asla saraydan ayrılmaman konusunda uyardım. Yaşayanların şehrimde dolaşmasına izin vermem."

"Başından beri Efendi Wickham'la birlikteydim." "Hâlâ burada olmanızın tek nedeni bu."

"Üzgün olduğumu söyledim."

Cevap vermedi, o dar ve bilmiş bakışlarından birini bile atmadı, ama sessizlik kırılma noktasına kadar uzadıktan sonra, "Saray duvarına tırmandığınızı duyduğumda ne kadar hoşnutsuz olsam da, bunu gerçekten benden kaçma girişimi olarak görmedim," dedi.

"Neden yapayım ki? Zar zor bir anlaşma yaptık."

Bunu duymazdan geldi ve şöyle dedi: "Aynı şekilde, Haven'da bana karşı kullanabileceğiniz hiçbir şey yok. Eğer ölülerimin ve tüm kaynaklarımın hesabını sormak isterseniz, bunu size seve seve veririm. Bırakın ordularınız gelsin. Ölüler öldürülemez."

"Ne oluyor lan?!" diye mırıldandı. "Ben casus değilim!"

Bunu da görmezden geldi. "Kaçtığın haberi bana ulaştığında ilk düşündüğüm şey, duvarlardan rahatsız olduğun ve etrafını keşfetmek istediğin oldu. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Dediğiniz gibi, pazarlığımıza daha yeni başladık ve inatçılığınız sizi benim zincirlerimden çok daha iyi tutacaktır. Hayır, pervasız dürtün bir kez şımartıldığında, mantığın bunu takip edeceğini biliyordum... ve pişmanlık. Ve sen geri dönecektin. Saatler geçse bile, bana geri döneceğinden emin oldum ve merhametimle seni affettiğimde..."

Ve sonra sadece oturdu, sırtı kaskatı kesilmiş ve çenesi sıkılmış, dümdüz kapıya bakıyordu.

"Buraya gelirdik ve ben de bunu telafi ederdim, öyle mi?" Lan tahmin etti. "Ha. Hayır." Başını salladı, maskesinin altını ovuşturdu, sonra Sonunda, "Gördüğün şeyler hakkında konuşarak biraz zaman geçirebiliriz diye düşündüm. Başka ne olursa olsun Cennet bir mucizedir ve yaşayan hiç kimse ona hayretle bakmaz. Ben artık merak duymuyorum ve bir daha duyacağımı da sanmıyorum." Bir an sessiz kaldı, sonra daha da isteksizce, "Şehrimi senin gözlerinden görebileceğimi düşünmüştüm. Ve gördüm de."

Lan ona doğru uzandı. Adam ona bakmadan eğildi. Ellerini kucağında birleştirdi ve eteğinin bir kıvrımıyla oynadı. "O kadar da kötü değil. Öyle olduğunu hiç söylemedim. Bunu hiç düşünmedim bile. Sadece..."

"Öldü."

"Boş," dedi ama çok da iyi değildi ve bunu biliyordu. "Belki... Belki bir ara beni gezdirirsin, sevdiğin yerleri gösterirsin? Belki Haven'ı senin gözünden görürsem-"

"Benimki mi? Hâlâ yandığını görüyorum." Maskesinin altını tekrar ovaladı. "Sen iyi misin?"

Ona kaşlarını çattı, sonra sertçe omuz silkti ve elini tekrar dizine götürdü. "Et büyüyor," diye homurdandı. "Kaşınıyor."

"Enfeksiyon kapmadığından emin misin?" diye sordu, tekrar ona doğru uzanarak. "Belki de bakmalıyım-"

Elini havada yakaladı ve hırlayarak itti.

Bunu bir an düşündü, sonra ayağa kalktı, adamın ani gerginliğinden habersiz değildi ama gitmedi. Banyoya gitti, Serafina'nın orada tuttuğu küçük desteden kuru bir bez aldı, ıslattı ve yatağa geri döndü. Bu kez elini maskesinden uzaklaştırmaya çalıştığında, sahte yüzüne bir şaplak attı. Gözleri parladı ama tekrar söndü ve Serafina kayışları çözüp aptal şeyi yanındaki yatağa fırlatırken kaskatı ve sessiz bir şekilde oturdu.

Yanağındaki açık yara her zamankinden daha kötü değildi ama kesinlikle daha iyi de değildi. Yarayı dikkatlice ovdu, kenarındaki siyah kabuğu yumuşattı ve kanı olan katranımsı maddenin birkaç tanesini aldı. Ekşi kokmuyordu, kesinlikle sıcak da hissetmiyordu. Ovaladığı yerdeki et biraz çiğ görünüyordu ama yaranın kendisi, kemiğe kadar açık bir yaranın görünebileceği kadar iyi görünüyordu. Yine de ovalamaya devam etti, yaranın her santimetresine eşit dikkat gösteriyordu, gerçek bir temizlik yapmak için olduğu kadar meramını anlatmak için de.

Azrail onun sözünü bitirmesini bekledi, sonra ayağa kalkıp banyo perdesinin arkasına geçerek orada tuttuğu küçük şişeleri karıştırmaya başladı. Onlardan biriyle geri döndü ve taş suratla kadının eline tutuşturdu. Tekrar yatağa oturdu ve gözlerini kapıya dikti.

Lan şişeyi açtı ve içindekileri kokladı. Ona tanıdık gelmiyordu ama şifalı ve güçlü bir kokusu vardı, bu yüzden parmak uçlarına biraz aldı ve nazıkçe kenarlarına sürdü.

"Neden buraya geldin?" diye sordu sessizce.

"Nedenini biliyorsun."

"İşte. Bu gece."

"Ah. Şu." Omuz silkti ve şişenin kapağını kapatarak banyoya geri götürdü. "Sadece başka bir düşüncesiz dürtü."

Hareket etmeden onun gidişini izledi. "Üzerinde çalışman gerekecek Bunlar."

"Evet." Lan ellerini durgun banyo suyunda yıkamak için eğildi. Şişedeki şey her neyse kalındı ve çıkmak istemiyordu. "Biliyor musun, Norwood'da hiç böyle değildim."

"Hayır mı?"

"Hayır. Başımı eğdim... ve ellerimi temiz tuttum." Ellerini silkeledi ve kalçalarına sürterek kuruladı. "İşimi yaptım ve borçlarımı ödedim."

"Bu kadar sıkıcı bir yaşam sürdüğünüz için ne kadar kutsanmışsınız."

"Böyle bir yerde heyecanlı olmayı göze alamazsınız, çünkü her zaman sahip olduklarınızı isteyen başka biri vardır. Yemeğinizi, yatağınızı." Onun yanına dönüp oturdu ve çatlak taş zemine basan çıplak ayaklarına baktı. "Botların."

"Mm."

"Yeterli değil," dedi Lan. "Asla yeterli değildir ve her zaman sizden daha güçlü birileri vardır. Bu yüzden insanların sizin onların yanında olacağınızı bilmeleri gerekir ki onlar da sizin yanınızda olsunlar. Dünyaya karşı tek bir kişi asla kazanamaz."

"Ama yine de buradasın."

"Ben dünyaya karşı değilim, sadece sana karşıyım. Gördüğüm kadarıyla olasılıkları eşitliyor."

Bir ses çıkardı, tam olarak kahkaha sayılmazdı. "Ben de eskiden idealist biriydim."

Sonunda kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Azrael, oda hizmetkârı içeri girerken maskesine uzandı ve ölülerin geçit töreni için kenara çekildi - ikisi masa, ikisi sandalye, biri dekorlar için bir el arabası ve sonuncusu da neredeyse sonradan düşünülmüş gibi yiyecek taşıyordu. Masa şöminenin yanına özel bir tartışmayla yerleştirildi ve hızlıca hazırlandı. Saatin tuhaflığı nedeniyle sadece temel ihtiyaçlar vardı: beyaz ve sarı çiçeklerle dolu iki kase, gümüş tutucularda bir düzine mum, parmak kaseleri, tuzluklar, biberlikler ve kuş gibi görünecek şekilde katlanmış peçeteler de dahil olmak üzere her biri bir düzine tabak. Son mumun yakılması ve çiçeklerin kabartılmasıyla birlikte hepsi tekrar dışarı çıktı ve ancak o zaman biri konuştu; kâhyası gözlerini kaçırarak başka bir şey gerekip gerekmediğini sordu.

Soru açıkça Azrael'e yöneltilmiş olsa da Lan alaycı bir sesle "Evet, şu suya biraz buz koyalım. Ne yani, sıcak mı içmem gerekiyor?"

"Gereksiz," dedi Azrael, hırlayan kurt maskesinin dişlerinin arasından ince bir gülümseme göstererek. "Bu kadar yeter. Gidebilirsiniz."

Kâhya, Lan'a mırıldanarak özür diledi ve yalnız kaldılar.

"Yemek yemek için neden bu saçma sapan şeylere ihtiyaç duyduğunuzu asla anlayamayacağım," dedi Lan, servis tabaklarının üzerindeki örtüleri kaldırarak. Ekmek ve kek, meyve ve peynir, su ve şarap; bunları almak için ortaya konan yaygarayı gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Önce ona baktı, sonra masanın düzenini inceledi ve sonunda uzanıp kaşıklarından birini aldı. "İlk yükselişimin zirvesinde ve uğradığım saldırının... küçük intikamını aldıktan sonra, bazı adamların... insan liderlerinin... önüne çıkarıldım ve hep birlikte barış görüşmeleri yapmak üzere oturduk." Ağzı gülümseme olmayan ama öyleymiş gibi görünen bir şekilde büküldü. "Önüme yemek koydular. Zehirli olduğu ortaya çıktı ama bunu daha sonra fark ettim. O zamanlar sadece insanlar arasında bir hayvan olduğumu biliyordum. Ben... pis, kanlı ve çıplaktım... ve bir masaya oturup yemek yemeyi bilmiyordum. Zehirlenme bunun yanında hiçbir şeydi." Kaşığı yerine geri koydu. "O zaman kendimi utandırmıştım, ama sizin de söyleyeceğiniz gibi, bu uzun zaman önceydi ve şimdi pek önemi yok."

Lan ona bakmadan şarabı doldurmasını, tabağını doldurmasını ve yemeğe oturmasını izledi. Bir süre sonra peçetesini açtı. Bir süre daha bekledikten sonra, "Seni utandırıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır."

"Norwood'da pek gösterişli değilizdir ama buraya gelene kadar hep oldukça terbiyeli olduğumu düşünürdüm." Küçük tabak yığınının çerçeveleyen gümüş takımlara baktı. "Bu eşyaların yarısı ne için bilmiyorum. Bunlara dokunmama bile izin verilmemeli."

"Beni utandırmıyorsun."

"Mahkemenizdeki insanları görüyorum, orada sizinle birlikteyken bana nasıl baktıklarını."

Şimdi ona bakıyordu, ama maskenin ardındaki yüzünü görmek mümkün değildi.
okumak için.

"Bana güldüklerini duyuyorum." Bir omzunu silkti, oynuyordu. Bir çatalın sapıyla, birçoğundan biriyle. "Kendime bunun beni rahatsız etmediğini, kendilerini aptal yerine koyanların onlar olduğunu söylüyorum, süslü elbiseleri ve boyalı yüzleriyle onlar. Sanırım aptal olanın ben olup olmadığımı hiç düşünmedim. Eskiden herkes böyle mi yerd? Daha önce?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Burada bile değil, nadir durumlar dışında." "O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim." Bunun küçüklüğünü gülümseyerek kabul etti, sonra dikkatini yemeğine verdi. "Ama seni bu kadar mutsuz ediyorsa, eğitime devam etmene gerek yok. Yemek yerken benimle konuşman, hangi kaşığı kullandığından çok daha önemli."

"Senin için önemliyse, benim için de önemli olmalı," dedi Lan isteksizce. "Ben senin bebeğimin, sen benim değilsin. Ve ben de senin tek sevgilin değilim, yani... sanırım daha fazla çaba göstermeliyim."

Yemeğini yedi ve onun çatal bıçak takımıyla oynamasını izledi. Sonunda, "Tartışmamı mı bekliyorsun?" dedi.

"Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm, hepsi bu. Hem senin bebeğin olup hem de kendim olabileceğimi düşündüm."

Küçük bir salkım üzümle kendine yardım ederken, "Tüm eşlerim üzerinde soldurucu bir etkim var," dedi. "Keşke size bunun uzun sürmeyeceğini söyleyebilseydim."

"Kendimi solmuş hissetmiyorum. Kendimi... Bilmiyorum. Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Nasıl istersen."

"Bu gece seninle yatmayı gerçekten çok isterim."

Onu incelemek için başını arkaya eğdi, sonra fincanını bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Eğer bu daha büyük bir pazarlığın açılış teklifiyse," dedi eşit bir şekilde, "güçlü bir teklif."

"Öyle değil. Bu sadece gerçek. Daha önce hiç kimseyle yatmadım. Hoşuma gidiyor." Adamın vurdumduymaz bakışlarından cesaret almak şöyle dursun, Lan bir yudum şarap içerek sinirlerini yatıştırdı, sonra doğrudan adama bakarak, "Kalabilir miyim? Yani diğer kızı geri getirmeyi planlamıyorsan tabii."

"Değildim, hayır." Onu düşündü, düşünürken ara sıra masaya vurdu ve sonunda, "İtirazım yok," dedi.

"Emin misin?"

"Zaman geçirmek için hoş bir yoldu. Fikrinizi değiştirirseniz, çıkış yolunu biliyorsunuz."

Ne tür bir karşılama beklediğini bilmiyordu ama bu değildi.

"Kalmamı istiyor musun?" diye sordu.

Gözleri titredi. Başka tarafa baktı.

"Öyle demek istemedim, beni mi *istedin*-" "Evet."

Lan sessizliğe gömüldü. Azrail parmaklarını bir kez masaya vurdu, sonra ayağa kalktı ve neredeyse meydan okurcasına elini uzattı.

"Evet, kalmanı istiyorum," dedi ona ters ters bakarak. "Yatağa gel Ben."

"Maskeyi çıkar."

Parmakları yumruğa doğru kıvrıldı ama asla kapanmadı. Çenesini sıkı.

Uzandı ve hırıltılı yüz hatlarını gerçek yüz hatlarının üzerinde tutan kayışları çözdü. Masanın üzerine koydu ve ona baktı.

Lan elini uzattı.

Direnmemesine rağmen onu sertçe ayağa kaldırdı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye uyardı. "Nerede uyumayı seçtiğin pazarlıklarımızda hiç önemli değil. Bunun için ödeme yapmayacağım, en küçük bir parça için bile. Kal ya da git, ben..."

Kollarını ona doladı ve yanağı omzuna değene kadar başını beceriksizce eğdi. Soğuk, sert ve eski hissetti, bir şekilde mermer gibi.

"...önemsiyorum," diye sessizce bitirdi. Kadının elini tutan eli hafifçe sıkı. Diğer yukarı kalktı ve sırtının küçük bir kısmını aydınlattı, ne çekiyor ne de okşuyordu, sadece hissediyordu. "Umurumda değil."

"Ben de öyle."

Eğilip bir kolunu dizlerinin altından geçirdi, onu bir çocuk gibi kolayca kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Ona konuşmamasını ya da bakmamasını söyledi. Onu öpmeye çalışmamasını söyledi. Ona çok güzel olduğunu söyledi. Sonra onu yatırıp yanına uzandı ve başka bir şey söylemedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Lan uyandığında gitmişti ve bu iyiydi, çünkü sabah olduğunda o Lord Azrael'di ve o da Norwood'lu Lan'dı ve bunun iyi bir şekilde sona ermesi mümkün değildi. Her neyse, ne yapmasını bekliyordu ki, bütün gece orada yatıp onun uyanmasını mı bekliyordu? Kaçması gereken bir şehir ve gitmesi için dünyadaki tüm sebepler vardı, her ne kadar bacağını bir tuzaktan kurtarmaya çalışan vahşi bir köpek gibi hareket etse de.

Ass.

Lan çarşafını toplayıp tekrar kundakladı, dışarıdaki mızraklıların onu zaten bir kez gördüğünü ve bir kez daha bakabileceklerini düşündü, ama kapıyı açtığında Serafina diğer tarafta bekliyordu. Tüm itirazlarına rağmen, Lan ona göre yeterince temiz olsa da, banyo yapmak ve giyinmek gibi aptalca bir işe girişmek zorunda kalmıştı. Onun fikrinin bir önemi yoktu.

Kahvaltıda Lan, Serafina'nın görevden alınması için göstermelik bir çaba sarf etti ama Azrael buna kulak asmadı, bir hizmetçiye ihtiyacı olmadığı yönündeki itirazlarını elinin tersiyle itti ve her gün banyo yapmanın sağlıklı olamayacağını savunduğunda güldü.

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?" diye tersledi. "Seni hiçbir şey öldürmez! Şu anda aşırı banyo yapmaktan ölüyor olabilirim ve sen bunu nasıl tahmin edebilirsin ki?"

Bu yüzden gülmeyi kesti (hemen değil ama yaptı) ve ciddiyetle ondan af diledi, ama hiç de üzgün değildi ve bunu kahvaltıdan hemen sonra, bir çift güzel ölü adamı doktorluk saçmalıklarıyla derslerini bölmeleri için gönderdiğinde kanıtladı. Lan'ın iyi olduğuna dair hararetli itirazları onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Usta Wickham bir sandalyeye oturup kitap okurken Lan'ın derisi soyuluyor ve dişlerinden ayak parmaklarına kadar parmaklanıyordu. Tüm bu süre boyunca perdeler sonuna kadar açıldı ve odadaki saat iki kez çaldığı için bir saatten fazla sürdü. Saraydan seralara gidip gelen insanları görebiliyordu ve eğer içlerinden biri etrafına baksaydı, renkli camın arkasından onu göğüsleri dışarıda ve kışında bir termometreyle görebilirdi.

"Bir bebek şikâyet edemez," dedi kendi kendine, tüm kasları kilitlenmiş ve aşağılanmışlıktan titrerken, doktorların eğilmiş başlarının üzerinden renkli camlı resimdeki kadının hüznü gözlerine bakıyordu. "Bir bebek her parçasına sahiptir ve bir bebek şikâyet edemez.

Doktorlardan biri masaya uzanmasını ve işlerine bakmasına izin vermesini isteyene kadar bu durum onu idare etti.

"Cehenneme kadar yolum var!" diye patladı ve onu geriye doğru yönlendirmeye çalışan adamın çimdikli eline bir tokat attı.

"Efendimiz emrediyor-"

"Efendin kışımı öpebilir! Ben iyiyim! Elbiselerimi verin!"

Vermedi. Sadece döndü ve bir muhafız çağırdı.

"Lan," dedi Efendi Wickham, hâlâ arkası dönük oturuyordu ve kucağında bir kitap açıktı. "Uzan ve uslu dur. Bu senin iyiliğin için ve bu olacak."

"Taşaklar!" diye bağırdı ve muhafızlar ona ulaştığında birkaç kelime daha söylendi, ancak her şey Lan'ın masaya sırt üstü yatması ve dört ölü adamın onu bileklerinden ve ayak bileklerinden tutarken iki doktorun da geniş açık bacaklarının arasına bakmasıyla sona erdi. Birbirlerine doktor diliyle bir şeyler mırıldanıyor, soğuk elleriyle onu dürtüyorlardı. İçlerinden biri tıbbi görünümüne bir şey çıkardı ve 'test edilmek' üzere bir şişenin içine atmadan önce biraz karıştırarak içeriye soktu. Ona bir iğne batırdılar ve kan aldılar. Sonra başka bir iğne batırıp içine bir şey koydular. Çıplak ve yayılmış bir şekilde yatarken orada durdular ve nihayet serbest bırakılmasına izin vermeden önce "çevresel faktörler" ve "beslenme eksiklikleri" hakkında on dakika boyunca sohbet ettiler.

Lan küfrederek ve ağlamamaya çalışarak dar elbisesinin içine girmeye çabalarken doktorlardan biri, "Öğrencinize temel hijyenin hayati önemini anlatın," dedi.

İkinci doktor burnunu çekerek, "Domuzlarla birlikte çamurda yuvarlanacaksa, askariasis kapmasına şaşırılmamalı," dedi. "Ve bunun için tedavi olmak istiyorsa, geri döndüğümüzde biraz edepli davranırsa iyi olur."

Efendi Wickham onları ve Lan'ın canlı prangaları olarak görev yapmak üzere görevlendirilmiş mızraklıları kapıya kadar uğurladıktan sonra kapıyı kapatıp ona baktı.

"Piçler," dedi. Sesini beğenmedi; titriyordu. Saçlarını, yine titreyen bir eliyle tarayarak yerine oturttu ve arkasına yaslandı

ders sandalyesi. "Onlara aynı terbiyeyi göstereceğim."

"Yapacaksın," diye yanıtladı sert ve kibar bir şekilde. "Çünkü bu konuda oldukça kötü davranıyor olabilirler ama aslında size yardım ediyorlar. Ve bunu lordumuzun emriyle yapıyorlar, yani onları durdurmanın bir yolu yok."

"Bana yardım etmiyorlar. Benim lanet olası iskelede günübirlik yolculuk yapmanın ne faydası var?"

"Seni muayene ediyorlardı."

Lan sıcaktan kızardı. "Ben temizim. Her zaman dikkatliyim ve temizim."

"Her ne olursa olsun," dedi Üstat Wickham anlamlı bir duraksamadan sonra, "hastalık, enfeksiyon, parazit, kötü beslenme gibi kanıtlar da arıyorlardı..." Sorunun kapsamını belirtmek için ellerini iki yana açtı, sonra geri dönüp masada ona katıldı. "Cennet'in dışındaki yaşam koşulları, birçoğu tedavi edilmediği takdirde ciddi komplikasyonlara ve hatta ölüme yol açabilecek bir hastalık potası yarattı. Ölümler hastalanmaz. Lordumuz da öyle. Muayenenin sizin için invaziv ve rahatsız edici olduğunu anlıyorum ama bu tamamen sizin yararınıza."

Belki de doğrudu ama bunu istememişti ve minnettar da değildi. O gece, akşam yemeğinden sonra (kutulanmış ve Ashcroft'a gönderilmişti), kızgın bir şekilde onun odasına gitti. Eğer ona sorunun ne olduğunu sorsaydı, ona anlatırdı. Sormadı ve seviştikten sonra kuledeki kendi odasına döndü ve kızgın bir şekilde yerde uyudu.

Yine de Kırmızı Oda'da tahtaların üzerinde geçirdiği bir gece, olayların onun tarafından bakmasını sağlamak için uzun bir yol kat etti. Ne de olsa ölebileceğini söyleyen kendisiydi. Bunu ciddiye almasını istememiş olması, almaması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve başka ne olursa olsun, Norwood'da hiç olmadığı kadar iyi bir doktor muayenesinden geçmişti. Dahası, iyi olduğunu bilmek rahatlatıcıydı, çünkü bir kız ne kadar dikkatli olursa olsun ya da bir erkek ne kadar formda görünürse görünsün, hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Ama o kulede milyonlarca merdiven vardı.

Kahvaltıya indi, özür dilemeye tam olarak hazır değildi ama en azından önceki geceden daha iyi bir arkadaş olmaya hazırdı, sadece Azrael orada değildi. Birkaç hizmetçi, birkaç muhafız ve Serafina dışında kimse yoktu, Serafina ona acele etmesini ve yemeğini yemesini çünkü onu terzi denen bir yere götürmek için bekleyen bir araba olduğunu söyledi.

"O da ne?" Lan endişeyle sordu.

"Bu," diye burnunu çekti Serafina, "bütün akşam suratsız bir canavar gibi davranmanın ödülü."

Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama her şeye hazırlıklı olmaya çalışıyordu ve kısa yolculuğun sonunda onu bekliyor olabilecek çeşitli tatsız şeyleri hayal etmek, gezintide başka türlü olabilecek her türlü heyecanı mahvetti. Ancak endişesi gülünç bir şekilde boşa çıkmıştı. Terzinin, kıyafet diken bir grup cimri insandan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Sadece kıyafet. Başka bir şey değil. İçlerinden birinin elinde resimlerden oluşan bir kitap vardı -eski de değildi, yepyeni bir kitaptı- her sayfasında farklı bir elbise, başka bir kitapta kumaş parçaları ve *başka bir* kitapta da kullanabilecekleri boyaların örnekleri vardı. Lan'ın sevdiği bir elbisenin resmini, sevdiği bir kumaşı ve sevdiği bir rengi seçmesi gerekiyordu ve terziler bir elbise yapacaklardı. Azrail'in neden bu terzilik işinde iyi olacağını düşündüğünü anlayamayan ve sıkılan, ama bir müzik dersinde yaşadığı olayı tekrarlamamaya kararlı olan Lan, kitapların sahibi kadın sert bir şekilde bu 'felaketleri' giymek zorunda kalacağını ve belki de biraz düşünmesi gerektiğini söylemeden önce rastgele birkaç kombinasyon seçti.

"Ne demek istiyorsun, onları giymek zorunda mıyım?" Lan şaşkınlıkla tekrar elbise defterine baktı. "Bunlar *benim* için mi?"

"Burada ne yaptığımızı sanıyordun?" Serafina tersledi.

Kızardı, hayatında hiç yeni bir şey, sadece kendisi için yapılmış bir şey giymediğini itiraf etmekten çok utandı. Giysileri her zaman hurda olmuş, kendisinden daha yaşlı birinden miras kalmıştı. Haven'da giydiği gömleğin üzerinde, annesinin onu İngiltere'ye getiren gemide giydiği elbiseden kalma yamalar vardı. Damla eğirilmiş yün ve dumanla iyileştirilmiş deriden daha iyi olan her şey çok pahalıydı ve yeni kıyafetler o kadar para harcamak için aptalca bir şeydi. Bir bedeni sıcak tuttukları sürece, neye benzedikleri kimin umurundaydı?

Bunların hiçbirini bu insanlara söyleyemezdi. Burada kimse yama takmıyordu. Tüm giysileri tam kumaştan kesilmişti. Etek uçları düzdü. Dikişleri hiç açılmamıştı. Serafina'nın sade elbisesinin beyaz kumaşında ne leke, ne gevşek iplik, ne de uyumsuz kollar vardı. Bir şeyde delik açtıklarında muhtemelen onu atıyorlardı.

"Pantolon alamaz mıyım?" diye sordu umutsuzca. "Onları da yapabilirsin, değil mi?"

Bütün güzel terziler ona baktı.

İçlerinden biri bahar ayazı gibi bir sesle, "Lordum elbiseleriniz olmasını istedi," dedi.

"Onları giymek zorunda değil, değil mi?"

Tartışmanın onlar için bir fark yaratmadığını görebiliyordu. Sorma zahmetine bile girmemeliydi. Hangi bebek nasıl giyineceği konusunda seçim yapabiliirdi ki?

Bu yüzden Lan'ın tüm resimleri, kumaşları ve boyaları tekrar gözden geçirmesi ve bu kez ne yaptığına dikkat etmesi gerekiyordu. Sabah elbiseleri. Akşam elbiseleri. Dışarı çıkmak için önlükler ve oturmak için önlükler. Ağır kış elbiseleri. Hafif yazlık kombinezonlar. En azından farklı renklerde ve mümkün olan her durum için mümkün olan her tarzda birkaç elbise. Sonra terziler Lan'ın vücudunun her santimini birkaç kez ve çeşitli açılardan ölçerken ve tüm sayıları yazan kişi zaman ve kumaş israfı hakkında tekrar tekrar mırıldanırken orada bir korkuluk gibi durmak zorunda kaldı. "Fena halde zayıf," deyip duruyordu. "İki ay içinde tüm dikişleri açılacak ve daha fazlası için buraya geri dönecek."

Serafina, "Şansımız yaver giderse iki ay içinde onunla işi bitmiş ve gitmiş olacak," dedi ve burnunu çekti. "Pantolonlar, gerçekten."

O gece yemekte Azrail terziyi görüp görmediğini sordu, o da gördüğünü söyledi. Beklediğinden daha az heyecan gösterdiyse de yorum yapmadı. Zaten söylenecek ne vardı ki?

Bunun son olmasını ummuştı ama anlaşılan terziler işlerinde pek de iyi değillerdi çünkü ertesi gün Lan yine dükkândaıydı, çıplaktı ve etrafına kumaşlar iğnelenirken titriyordu. Ve ertesi gün, ve ertesi gün, bu onun yeni normal haline gelene kadar: kahvaltı, kısa bir yolculuk, iğnelerle dolu uzun bir gün, sonra banyodan önce kütüphanede birkaç saat ders, sonra akşam yemeği, sonra Azrael ile yatak. Eğer o gece elbisesi giyilebilecek durumdaysa, onu giyer ve Kırmızı Oda'da yerde uyumak için bin kulenin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Eğer değilse -ki çoğu zaman olmazdı- onun yatağında uyur, ertesi gün her şeye yeniden başlamak için her zaman yalnız uyanırdı.

Derslerden sonra, ay dönmeden önce ilk elbise takımı onu bekliyordu. On tane, bazıları sabahları, bazıları geceleri. İki terzi

onlarla birlikte geldi ve olması gerektiği gibi oturduklarından emin olmak için Lan'a hepsini birbiri ardına denetti. Hiçbiri uymadı. Üçüncüsünün dikişlerini patlatmadan çıkarmaya çabaladıktan sonra terzilerden biri küçük kitabını, diğeri de ölçüm bandını çıkardı ve yüksek sesle sayıları karşılaştırmaya başladılar.

Lan'ın kollarını kaldırıp dinlemekten başka çaresi yoktu.

Onlar gittikten sonra Azrael'in gardırobuna gitti ve parçalanmış aynaların önünde uzun süre durdu, Serafina gelip kapıları çarpına kadar bir yabancının vücudunun her bir kırık parçasına baktı. "Banyoya gir," diye emretti. "Bu akşam seni yemeğe zamanında yetiştirme şansım var ve bunu kendine hayran olmana izin vererek harcamak istemiyorum."

"Yemeğe gitmeyeceğim. Başım ağrıyor," dedi Lan ama bu doğru değildi. Başı hiç ağrıyordu, sadece içindeki düşünceler için çok küçüktü.

"Umurumda değil! Benim emirlerim-" "Ben

gitmiyorum."

"Bunu göreceğiz. Sana giyinmeni tavsiye ederim sıcakkanlı, çünkü lordum muhafızlarına seni yemek salonuna götürmelerini emrettiğinde, çıplak olsan da olmasan da bunu yapacaklar." Serafina burnunu çekti ve hızla uzaklaştı. Kapı çarpıldı.

Lan, kimsenin onun için gelmeyeceğinden emin olana kadar bekledi. Gardırobu tekrar açtı ve bir düzine gözün çoktan kendisine baktığını gördü.

Azrail'in odasında saat yoktu ama Norwood'da da saat yoktu. Saatlerin geçtiğini bilmek için onlara ihtiyacı yoktu, bir pencere olsaydı geçebileceklerinden daha yavaş, ama yine de saatler. Gardıroptan yatağa, oturmaktan uzanmaya, battaniyenin üstünde yatmaktan altında yatmaya geçti. Üşüyordu ama giyinmedi. Yorgundu ama uyumadı. Bekledi.

Sonunda kapı açıldığında Lan hiçbir şey yapmadı. Azrail'in karanlık odasından geçip banyo alanındaki paravanın arkasına geçmesini sessizce izledi. Maskesini çıkarıp yerine koydu, sonra diz çöküp elini her zaman sıcak tutulan suyun içinde gezdirdi. Homurdandı, açık yaralarından bazılarını ovdu, sonra ateşe gitti ve alevleri daha yüksek ve daha parlak hale getirmek için bir şeyler yaptı. Bir süre orada kaldı, bir kolu şöminenin üzerindeydi, boynu büküktü, sadece o sahte, sabit ışığa bakıyordu.

Bir ses çıkarmış olmalıydı. Çıkardığını sanmıyordu ama bir şey olmuş olmalıydı, belki de birinin baktığını hissettiğinde insanın hissettiği o kaşınma hissi, çünkü adam aniden başını kaldırdı ve etrafına, tam ona baktı. Gözleri irkilmiş bir şekilde parlıyordu. Kolunu şöminenin üzerinden çekti ve maskelerine doğru garip, yarım kalmış bir hareket yaptı ama asla onlara tam olarak dokunmadı.

Birbirlerine baktılar.

"Bu gece seni beklemiyordum," dedi sonunda. "Hastaysan gelmene gerek yoktu."

"Ben değilim."

Adam şaşırmadan başını salladı ve ona acımasız bir gülümseme verdi. "Luffton'ı beslemem için beni ikna etmeye geldiysen çok geç kaldın. Bu geceki ziyafet çoktan domuzlarıma götürüldü... odanıza gönderdiğim küçük bir tepsi hariç."

Buna ne cevap vereceğinden emin değildi ama en derinden etkilendiği kısım son kısımdı, o yüzden bu cevabı verdi. "Teşekkürler."

Bu onun gülümsemesini azalttı. Gülümsemesini bir süre daha korudu, sonra bıraktı. "Bu kadar çabuk mu sona geldik?"

"Hayır."

Gözleri kısıldı, bilinmeyen düşünceleriyle parladı ve tekrar karardı ama tek söylediği "O zaman neden buradasın?" oldu.

"Beni görmeni istedim." "Tuhaf bir ifade."

Lan battaniyeleri geriye katladı ve yatağın yanında çıplak bir şekilde durdu. "Bana bak."

Bakışları dalgalanıp düşmeden önce belki de yarım dakika boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu. Onun bakışlarının telaşsız ve yoğun bir şekilde ilerleyişini izledi. Onun ne gördüğünü biliyordu: yüzü, tüm kuzey kenarları yumuşamıştı; göğüsleri daha yuvarlaktı; kalçaları daha ağırdı. Gözlerine geri döndüğünde, nasıl olduğunu söylemek zor olsa da ifadesi değişmişti.

"Sence ne kadar kilo almışımıdır?" diye sordu sakın bir sesle.

Başını arkaya eğdi, sonra bir omzunu döndürdü ve kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Henüz yeterli değil."

"Demek kasıtlıydı," dedi ve sarınmak için yataktan bir örtü kaptı. "Biliyordum."

Kadın kapıyı açtığında bile kapıyı kapatmak için uzandı, kadın boş yere mandalı çekerken saçlarını okşadı. Kadın vazgeçip hışımla uzaklaşır uzaklaşmaz, adam onun yerini aldı, kapıya yaslanıp adımlarını izledi ve eğlencesini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Hadi ama, bunu et bolluğu olarak değerlendiremezsin. Zayıf olanı gürleştirdim. Harap olan, şimdi onarıldı. Seni güzelleştirdim."

"Daha önce güzel olduğumu söylemiştin," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Ama seni ben besledim."

"Üzgün bile değilsin, değil mi?" "Neden üzgün olayım ki?"

"Beni mahvettin!"

Bir sonraki geçişinde uzandı ve onu yakaladı, battaniyeyi bir ağ gibi kullanarak onu çırpınarak kendine çekti. Kolları onu içine çekti. Yara izleriyle pürüzlü elleri her yeni kıvrımı ortaya çıkardı ve iyice keşfetti. "Neredeyse bir harabe," diye mırıldandı boğuk bir sesle kulağına karşı.

"Bana bak!" Hayal kırıklığı içinde kendine baktı. "Eski dergilerdeki kadınlara benzemeye başladım ve bu arada insanlar çiftçilik yaparken ve hamam böceği yahnisi yerken bellerini kırıyorlar."

"Eğer öyleyse, bunun tek nedeni, sapkınlıkları yüzünden onlara gönderdiğim güzel yiyeceklerden uzak durmalarıdır. Ve sen..." Onu yüzüne doğru çevirdi, kırılmaz bir koluyla kendisine doğru sıkıca tutarken, boştaki eliyle nefretle çenesini çimdikledi ve en çileden çıkarıcı, en bilmiş sırtışını takındı. "Rol yaptığın kadar üzgün olamazsın."

"Öyleyim."

"Neden?"

Gerçekten neden? Sorun kilosu değildi. Lan her zaman 'fazla' zayıf olduğu fikrine direnmişti ama eskiden nasıl olduğuna dair resimler görmüştü ve bu kadar çok kemiğin görünmesinin normal olmadığını biliyordu. Şişman olmadığını biliyordu. Şişman olmaktan çok uzaktı ve şişman olsa bile çok önemliydi. Norwood'da geçireceği bir kış onu tekrar eski kıyafetlerinin içine sokabilirdi. Ama gerçek şu ki, artık sıska değildi, 'çok' ya da başka türlü.

Mantıken, yeni formunun tek sebebinin daha sık ve daha iyi yemekler yemesi olduğunu biliyordu. Hepsi bu kadardı. Nokta. Daha derin bir anlamı yoktu. Tanıdığı en kötü insanlardan bazıları -Şerif Neville hemen aklına geliyordu- tırmık kadar zayıftı, bu yüzden kilo kesinlikle bir insanın ilkelerinin ölçüsü değildi. Yine de-

"Dürüst insanlar birlikte acı çeker," diye ısrar etti Lan. "Dürüst insanlar açlıktan ölür. Beni mahvettiniz."

"Bozulmuş, belki. Tekrar söylüyorum, bir harabe sayılmaz."

"Ve herkes bunu görebiliyor!" dedi kalçalarını sıkarak. Artık kemiği zar zor hissedebiliyordu. "Böyle görünerek eve nasıl gidebilirim?"

Kaşları bir an birbirine çarptı, bir an sonra düzeldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni asla bu şekilde geri almayacaklar. Asla. Kendimi çuval bezine bile sarsam yine de belli olur. Yüzümde. Ellerimde! Tek yapmaları gereken bana bakmak ve bunca zamandır nerede olduğumu bilecekler."

Cevap vermedi, sadece elinin parmakları bir kez kalçasına vurdu, sanki onu hiç dinlemiyormuş da sadece bekliyormuş gibiydi.

"Anlamaya çalış," dedi, zaten başını sallıyordu çünkü anlamayacağını biliyordu, denemiyordu bile. "Başlangıçta onlardan biri bile sayılmazdım ve şimdi... bu şekilde..."

"Önemli değil."

"Bu önemli, lanet olsun!" diye ısrar etti. "Bir köy, kendi başlarının çaresine bakan bir sürü beden değildir, bir sürü insan tek bir beden oluşturur ve bu beden kendini yabancılardan korumak için çok hızlıdır. Bu yüzden önemli, çünkü bir köy olmayı göze alamam. Önemli çünkü orada yaşamak zorundayım!"

"Hayır," dedi. "Hayır."

"Sadece Norwood değil! Artık kimseye benzemiyorum! Her yere gidebilirim..."

Sözler kesildi ve gerisi unutulup gitti. Gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti.

İlk düşüncesi belli belirsiz bir soru şeklinde sözsüz bir nabız atışıydı, ama tam olarak şekillenmeden titreşti ve söndü. Ne demek istediğini sormadı. "Ama Hortlaklarınızın beni her yere götürebileceğini söylemişsiniz." demedi. Ona kendisini bırakmasını bile söylemedi. Sadece, "Eğer bir tutsaksam, zincire vurulmuş olmam gerekmez mi?" dedi.

"Eğer onları tercih edersen," diye yanıtladı. Ellerinden birini kalçasından bileğine götürdü ve prangaları taklit ederek hafifçe sıktı. "Acı çekmenin kaderini kabullenmene yardımcı olacağına inanıyorsan meditasyon bahçesinde zaman bile ayarlayabilirim ama bunların hepsi göstermelik olur. Zincir takmak istemiyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bana bildiklerimi anlatma."

Yine gülümsedi. Bu kez ciddiymiş gibi görünüyordu ki bu sinir bozucuydu. "Almak için geldiğin şeyi alana kadar gitmeyeceğini biliyorum. Yoksa bu değişti mi?"

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Öyle olmadı."

"Ve biliyorum ki açlık çeken ölülerimden vazgeçmeyeceğim. Bu asla değişmeyecek. Bu yüzden amacınız çözüldüğünde sizi kimin kabul edeceği konusunda daha fazla konuşmayacağız. Şimdilik, evinizin burası olduğu konusunda hemfikiriz." Gözleri hafifçe karardı. Eli kızın sırtından kalçalarına doğru kayarak onu kendine doğru çekti. "Ve oradan ayrılmak istemiyorsun. Yatağıma alıştın."

"Ne yani? Hayatımın sonuna kadar beni bunun içinde mi tutacaksın?"

"Ne kadar tuhaf. Sanki o zaman durmak zorunda kalacaktım gibi konuşuyorsun."

"Oh, bu gece tam bir pisliksin, değil mi?" "Ve sen de berbat bir diplomasın," diye cevap verdi gülerek.

"Öyle mi?" En iyi argümanı değildi ama bir süre sakinleştikten sonra daha iyi bir şeyle devam edebildi. "Hangi yere gideceğimizi söylemiştin?"

"O ödülü kaybettin," dedi, artık gülümseliyordu. "Şartları biliyordun. Bedelin tamamını ödememeyi seçerek Luffton'ı kaybetmeyi seçtiniz."

"Kesinlikle haklısın. Eğer masanı paylaşmadıysam," diye karşı çıktı Lan, "yatağını paylaşmamın da bir anlamı yok. Beni serbest bırak."

Gözleri kısıldı. Pençeleri hafifçe batarken elleri kızın vücudunda esnedi ama onu bırakmadı.

"Ya da belki fiyatta biraz indirim yapmaya razı olur ve biraz daha az teklif edersiniz. Her ay geliyorsa, sadece bir torba fasulye veya bir kasa sebze bile yeterli olacaktır."

"Sanırım bir şeyler bulunabilir." "Bu bir evet mi?"

Bir elinin parmaklarını kadının kalçasına vurdu. "Bu haraç almaktır."

"Ne işe yararsa."

Ona kuru bir kahkaha attı, sadece bir kahkaha. "Şimdi diploması oldu." "Ama bu bir evet mi?"

Onu bıraktı. Lan'ın daha sonra kendi kendine bunun sadece kırık bir takastaki hayal kırıklığı olduğunu söyleyeceği o ilk irkiltici acıyı hissetmesi için yeterli zamanı vardı ve sonra adam bir pençesini yüzüne doğru uzattı.

"Bu seferlik," diye uyardı. "Bir daha asla."

"Söz veriyorum." Onun kemer tokasına uzandı.

"Mm." Adam ona güvensizce baktı ve onun kendisini soymasına izin verdi. "Benim cömert doğamdan faydalaniyorsun."

"Evet, biliyorum. Küçük bir köyde büyürken öğrenilen bir şey bu: Herkes en iyi olduğu işi yapmalı."

* * *

Beklemek, Norwood gibi bir yerde büyüyen bir insanın öğrendiği başka bir şeydi. En iyi ekipmana ve tohuma sahip olursa bile, çiftçilik her zaman zamana ve zamanın nasıl doldurulacağına bağlıydı. Lan çok iyi bir çiftçi olmadığını biliyordu ama her zaman bekleme konusunda iyi olduğunu düşünmüştü. Sorunlar ortaya çıktığında uyum sağlayabilmekle ve onları çözmek söz konusu olduğunda pratik olmakla övünürdü. Sabrıyla tanınmazdı ama ısrarcıydı ve çoğu zaman biri diğeri kadar iyiydi. Ölmekten korkmadığına ya da en azından iyi ölebileceğine inanıyordu. Azrail'in dollygirl'ü olmayı hiç beklememiş olsa da, bu hayatın onu asla değiştirmeyeceğine inanarak kabullenmişti.

Ama bu onu çoktan değiştirmişti. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Bu oyuna (ki bu bir oyundu) olan sabrı tükenmişti. Bu oyunu oynayarak Azrail'den asla vermeyeceğini bildiği bir şeyi vermesini istemekten daha fazla fayda sağladığını bilmek onu daha az oyun yapmıyordu) gitmiş, yeni yansımasını gördüğü ayna gibi paramparça olmuştu. Şimdi ondan sonuçsuzca uzaklaşan her gün, bir sonrakine daha fazla aciliyet katıyordu. Bunun bitmesini istiyordu, ama bunu hızlandırmanın bir yolu yoktu. Her gün onun için bir rutinden başka bir şey değildi, herhangi bir ilerleme duygusu olmadan oynanıyor ve tekrarlanıyordu, sadece zamanın o dururken gerçekten geçtiğini kanıtlamak için ara sıra tatsız bir vahiy. Vücuduna ne yaptıklarını fark etmeden önce kaç öğün yemek yemişti? Belli ki çok fazla. Üstat Wickham'ın sabırlı talimatları altında, ilk kitabının kapağında yazan tek kelimeye bakıp aniden bunun kendi adı olduğunu anlamadan önce kaç harfin izini düşüncesizce sürmüştü? Bunu bilmek imkânsız. Lan, Azrael'in kollarında parasını ödediği için kaç aç insanın karnı doydudu? Tek bildiği, onun başka bir teslimat emri verdiğini duyduğunda hiçbir zafer hissetmediğiydi, sadece sessiz bir hayal kırıklığı

Her zaman besleyecek daha çok şey vardı ve bu arada Yiyenler hâlâ dışarıdaydı ve onlar hakkında hiçbir şey söyleyemiyordu.

Elbiseleri geldi. Onları birbiri ardına giydi, onlardan nefret etti ve Azrael ona her uyumu ya da rengi konusunda iltifat ettiğinde daha da nefret etti. Ona mücevherler verdi. Onları bir kutuya koydu ve kutuyu artık nadiren uyuduğu Kırmızı Oda'daki makyaj masasının çekmecesine yerleştirdi ama Serafina yine de neredeyse her gece gidip birkaç tane aldı ve Lan onları akşam yemeklerinde sevgisiz bir şekilde taktı. Derslerde zamanının çoğunu pencereden dışarı bakarak geçiriyordu. Hava güzel olduğunda, Usta Wickham derslerini dışarıya, bakımlı çimenlik alana çıkarırdı, sırf o da zamanını saraya bakarak geçirebilsin diye.

Günler boyunca Azrael'i çok az görüyordu. Çoğu zaman onunla kahvaltı bile etmiyor, sadece sabahları Serafina'yı bir tepsiyle içeri gönderiyordu. Daha da kötüsü, akşam yemeğine de gelmediği zamanlar oluyordu ve dünyada hiçbir şey, süslü püslü giyinip imparatorluk masasında tek başına oturmak, otuz hizmetkâr tarafından bekletilmek ve otuz muhafız tarafından korunmak kadar aptalca hissettiremezdi. Geceleri yatağında, onun için önemli olan tek şeyin kendisi olduğunu hissettirebilirdi ama her zaman yalnız uyanırdı. Bazen yastığı ıslaktı, sanki uykusunda ağlamış gibi, ama üzgün hissettiğinin farkında değildi, sadece hayal kırıklığına uğramış ve kapana kısılmıştı.

Son geldiğinde, aniden gelmişti. Bir gece, başka bir anlaşma için günün son ödemesini yapmak üzere odasına geldiğinde, Azrael ona ulaşabileceği bir yer olmadığını söyledi ve isteğini reddedeceğini bile bile hâlâ görüşmek istiyor muydu? İstiyordu ve bunu da kanıtladı; ondan Yiyenlere bir son vermesini istedikten ve o da reddettikten sonra, bir dirseğinin üzerine dayanarak ona düşünceli bir bakış attı ve şöyle dedi: "Eski masallarda söylenenler doğru olmalı. Tüm insanlığa duyulan özverili sevgi, gerçek bir kahramana Kötülük'ün anlayamayacağı bir güç verir."

Ona baktı, bunun içinde bir yerde bir şaka olduğunu biliyordu ve kendisine yönelik olduğundan şüpheleniyordu ama net olarak göremiyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Demek ki sen benden satın alacak iyi niyeti aşmadan önce sana sunacak köylerimin tükeneceğine hiç inanmamışım. Seni hafife almışım, Lan."

"Ha." Kadın onun omzuna dostça bir yumruk attı, o da bunu nezaketle kabul etti. "Bunu söylediğini unutma, çünkü bir gün yine söyleyeceksin."

"Buna inanıyorsan, beni hafife almışsın demektir."

"Evet, evet. Buradan çıktığımda ve Yiyenler öldüğünde kimin tahminlerinin en düşük olduğunu göreceğiz."

"Onlar zaten ölü."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Başının altına bir yastık çekerek ve onu yumruklayarak yuvarlandı. Paltosunun ya da sırt çantasının üzerinde ya da hiçbir yastık olmadan uyuduğu onca geceyi düşününce, şimdi tam da bu şekilde dolgunlaştırılmış kuştüyü yastık olmadan uyuyamıyordu. "Hayat tuhaf bir şey," dedi, bir şey söylemek istemiyordu. Yorulduğunda kelimeler ağzından dökülüyordu.

"Espriyi çoğu zaman anlayamıyorum ama sözünüze güveniyorum." Bir parmak eklemeni çıplak sırtında battaniyenin buruşuk kıvrımlarına değdirdi, sonra elini çekti. Adamın göz ışığı kızın teninde ılık ılık parlıyordu ama önceki gecelerdeki kadar sıcak değildi.

"Aklında başka bir şey mi var?" Lan uyuklayarak mırıldandı. "Neden sordun?"

"Sen siliksin." Bir elini kaldırdı ve yumruk yaptı, ilk ve son parmaklarını dışarı çıkardı. Bunun yarattığı gölge tavşanı duvarda kocaman görünüyordu ama çok silikti, tüm kenarları bulanıklaşmıştı. "Hadi bakalım," dedi kolunu bırakıp battaniyeyi biraz daha yukarı çekerek. "Dinliyorum."

"Sen..." diye başladı, ancak bir ya da üç dakika boyunca sessiz kaldı, aralarındaki tek kelime buydu.

"Peki ya ben?" diye sordu sonunda, özellikle de onun üzerinde uyuyakalmamak için.

"Keşke bilseydim," diye mırıldandı. Daha güçlü bir sesle, neredeyse ölü kafalarına emir verirken kullandığı sesle, "Bana pek çok hoş gece yaşattınız diplomat ve halkınız ittifakımızdan büyük fayda sağladı. Bunun sona erdiğini görmek istemiyorum. Şartların yenilenmesi için müzakere edelim."

"Şu anda mı?" Lan gözlerini kapatarak iç geçirdi. "Bu sefer Yiyenler'in işini bitirecek misin?"

"Hayır."

"O zaman sabaha kadar bekleyebilir."

Omzunda bir şey kaşınıyordu. Ian bunu elinin tersiyle itti ve çok geç fark etti ki bu onun eliydi, gevşek bir iplik ya da kayıp bir örümcek değildi. Özür dilemek için geriye uzandı, el yordamıyla adamın kolunu buldu ve çekebildi.

kalçasına doladı. Orada, sanki kendinden ayrı cansız bir şeymiş gibi dinlenmesine izin verdi, ama dakikalar geçtikçe onun gevşemeye başladığını ve sonunda onu gerçekten kucakladığını hissetti. Onun soğuk ve doğal olmayan hissine rağmen bu güzeldi ama dinlendirici değildi ve ne kadar uzun sürerse o kadar uykudan uzaklaşıyordu.

"Tam olarak hangi yeni şartlar?" diye sordu sonunda.

"Her ay bir gıda sevkiyatı halkınızı açlıktan kurtarabilir, ama muhtemelen açlığın ne olduğunu henüz bilmiyorlar. Daha önce de söylediğim gibi, bir adama bir balık verirsiniz onu sadece bir gün doyurursunuz. Bir adama balık tutmayı öğretirsiniz onu hayatı boyunca doyurursunuz."

"Nasıl balık tutulacağını zaten biliyoruz. Sadece uzun zaman aldığı ve orman sizi yemeye çalışan ölü insanlarla dolu olduğu için yapmıyoruz."

"Bu bir metafor, Lan. Dükkanlarımdan tohum sunuyorum, bir kez verilen bir hediye halkınızı sonsuza dek yaşatabilir. Bu bir aya değmez mi? Yirmi sekiz gün yirmi sekiz gece lütfedip sonraki her kış daha dolu depolar, her öğünde daha dolu bir sofraya satın almaya? Siz buna pazarlık demez miydiniz?"

"İsterdim," diye kabul etti Lan, "ama seralarda yer zaten sınırlı. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, toprağımızda bile tutmayabilecek başka bir şeyi yetiştirmek için bir şeyi yetiştirmeyi bırakmak zorunda kalacağız. Güzel bir düşünce ama böyle bir riski göze alamayız."

"O zaman yeni bir sera inşa etmeye yetecek kadar malzeme gönderebilirim. Haven'da bulunanlara eşdeğer bir sera."

"Nerede?" diye karşı çıktı. "Norwood'un her santimi için konuşuldu. O duvarlar, orada yirmi kişi yaşam mücadelesi verirken yükseldi. Şimdi seksenden fazla var. Bize yeni sınırlar mı inşa edeceksiniz?"

"Düşmanımı zırhlandırmayacağım ya da silahlandırmayacağım," dedi. Parmakları bir kez kalçasında gezindi. "Ama battaniye veririm. Yemek takımları. Tarım ekipmanları."

"Bunların hepsi bizde var."

"Ama Norwood'da otuz yıldır kullanmadığınız ve onarmadığınız bir şey var mı?"

"Elimizdekilerden daha parlak diye kendimi bir bahçe çatalı için satmamı mı öneriyorsun?"

"Hayatta kalma mücadelesi verilen bir dünyada savurganlığın değerini göz ardı etmekte bu kadar acele etmeyin. Çöpçüler şehrinize geldiğinde, hangi malları en yüksek fiyata satılıyor? Yiyecek ve su mu? Yoksa tatlılar ve kurdeleler mi?"

"Elvie Peters saçına yeni bir kurdele takmak istiyorsa, Haven'a gidip bir tane istesin."

"Ashcroft," diye düzeltti sesinde bir gülümsemeyle. "Sadece Ashcroft'a yürüdün."

"Yiyenler olmasaydı tüm yolu yürüyebilirdim."

"Evet, kanatların olsaydı uçabilirdin." Adamın iç çekişi saçlarını karıştırdı. Pençelerini dikkatli bir şekilde geçirerek saçlarını yeniden taradı. "Norwood'u boş ver o zaman. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Ne istiyorsun? Ne, gerçekten mi? Bir şeyler olmalı." Sakinleştirici bir nefes aldı ve ses tonundaki artan hayal kırıklığını alçak, kandırıcı bir hırıltının arkasına sakladı. "Uzun zamandır tuttuğun bir dilek, kırılğan ve biraz da aptalca. Doğduğun alçak köyde asla bulamayacağını bildiğin ama benim sana verebileceğim bir şey. Sadece ben."

"Aslında var."

Birden ayağa kalktı, bir akbaba gibi kızın tepesine dikildi, bir eli havada, kızın üzerinde, onu yakalamak için hazır bekliyordu. "Adını söyle."

"Yiyenlerin sonunu getirin."

Kaba bir telaşla nefesini verdi ve tekrar uzandı. "Sen tanıdığım en inatçı insansın."

"Tee hee," dedi Lan, gözlerini açma zahmetine katlanmadan. "Beni nasıl da pohpohluyorsunuz, efendim."

"Karşıma geçip açlıktan ölenlere bir son verilmesini talep eden ilk kişi olduğumu mu sanıyorsun? Sarayımda, masamda... yatağımda geçirdiğin bir ay senden öncekilerin kararlılığını yumuşatmaya yetti. Seninki sadece büyüdü. Neden? Cevabın asla değişmeyeceğini bildiğin halde neden sormaya devam ediyorsun?"

"Bunların ne olduğunu biliyorum... sadece düşünceli ve dramatik görünmek için sorduğunuz sorular-"

"Retorik."

"Doğru, onlar. Ama umurumda değil. Yine de cevap vereceğim. Bu nasıl bir özgüven?" Dönüp ona baktı, onun vurdumduymaz yüzünü ve gözlerinin sabit ışığını görmek için, "Dünyanın başına gelenler müstehcen. Bitmek zorunda. Bitmek zorunda. Ve bitene kadar da sormaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Zamanında çok 'hayır' duydum çocuğum. Ben onlardan daha uzun yaşadım. hepsi."

"O zaman bu senin için başka bir ilk olacak, değil mi?"

Homurdandı ve kolunu geri çekerek yatakta ondan uzaklaştı ama yatağı terk etmedi. Henüz değil. "Küstahlığına neden tahammül ettiğimi bilmiyorum."

"Çünkü dilimle senin sevdiğin o şeyi yapıyorum," dedi, sinirlenmeden ve kendini yeniden yerleştirdi.

"Bu o olmalı." Adam birkaç dakika daha sessiz kaldı, her ne kadar hiç de sakin olmayan bir şekilde de olsa, o kadar uzun sürdü ki, kadın tüm iyi niyetine rağmen neredeyse uyuyacaktı ki, adam aniden "Evli misin?" diye sordu.

Bunu gerçekten söylediğinden emin olmak için dönüp ona bakması gerekti. Garip bir şekilde, onun gerçekten ciddi olduğunu ve bir cevap beklediğini gördüğünde, ilk dürtüsü gülmek oldu.

Gözlerindeki parıltı hissedilir derecede arttı. "Bu neden komik? Norwood'da artık evlenmiyorlar mı?"

Son kelimedede biraz alaycı bir ifade vardı.

"Ben senin evleneceğin türden bir kız değilim," dedi ona, uyumak için yan dönerek. "Ben sigara içilen kulübenin arkasında seviştiğin ve arkadaşlarının öğrenmemesini umduğun türden biriyim."

"Bu yüzden mi bana geldin? Tüm dünyanın görmesi için seni yanıma almam umuduyla mı?"

Homurdandı.

"Görünüşe göre değil. O zaman bir çocuk mu?" "Ne bir çocuk mu?"

"Buraya gelme sebebin."

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun."

"Ne yapmak için geldiğini biliyorum. Sebepleriniz beni şaşırtıyor. Eğer bu bir adam ya da çocuk değilse, kim? *Norwood*'daki aşkın kim?"

Bu kesinlikle bir alaydı.

"Hiç kimse," dedi. "Norwood yabancılar söz konusu olduğunda kollarını açmasıyla tanınmaz. Timmus üç kasaba ötedeki Drybridges'ten geliyordu ve yirmi yıl sonra bile hâlâ 'o yabancı'. Ben mi? Annem Amerika'da doğdu. Ölene kadar 'o lanet olası Yanki'ydi ve ben de ölene kadar 'o küçük Yanki' olacağım."

"Orada doğdun, değil mi?" "Evet, yani?"

"Baban da onlardan biriydi, değil mi?"

Sert, ince bir yüz odaklanmaya çalıştı, beraberinde sıcak çay ve ıslak köpek kokusunu da getirdi. Lan acımasızca hepsini bir kenara itti. Uyuyordu. "Yani?" dedi tekrar, biraz da sinirli bir şekilde. "Onun kim olduğunu bildiğimden değil. Onun bildiğinden bile emin değilim. Ben onlar için bir hiçtim."

"O zaman bırak gitsinler." Omzunu okşadı ve bunun bir etkisi olmayınca aniden kavradı ve onu sırt üstü çekti, yüzü çok yakın ve gözleri çok parlaktı. "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Onlar sana hiçbir şey veremez. Bu çocukça oyunu oynamanın sana ne faydası olabilir? Onları kaderlerine terk et." Sesi yumuşadı, sertleşti. "Kendini bana ver, ben de sana tüm dünyayı vereyim."

"Ölü bir dünya istemiyorum." O elini geri çekmeden önce elini onun elinin üzerine koydu ve orada tuttu. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra geri kalanını söyledi: "Ama seninle kalacağım, eğer-"

"Evet, bu şarkının nasıl bittiğini biliyorum." Başını salladı, neredeyse ama tam olarak gülümsemedi. "Peki kabul edersem daha ne kadar tutsağım olarak kalmayı öneriyorsun? Kabul etmeyeceğim," diye ekledi. "Ama beni meraklandırıyorsun. Açlıktan ölmek üzere olan ölümlerime karşı kendi arkadaşlığını nasıl dengeleyeceksin? Akli başında ölü yatan her ceset için bir saat mi vereceksin? Onların yağmasından kurtulan her köy için bir ay mı? Bu dünyanın onları tanıdığı her yıl için bir yıl mı? Bunu bana nasıl inandırıcı bir şekilde eşit gösterebilirsiniz?"

"Eğer sen her şeyini verirsen, ben de veririm." "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Lan canlandırıcı bir nefes aldı ve doğrulup oturdu. Uzandı ve onun elini tuttu. Karşı koymadan kaldırmasına izin verdi ve konuşmadan elini öpüp boynuna koymasını izledi. Kadın titredi ama sadece bir kez. Bekledi.

Azrail artık gülümsemedi. Daha birkaç dakika önce donuk ve şakacı olan gözleri şimdi neredeyse karşılaşamayacak kadar parlaktı. "Peki bu ne anlama geliyor?" dedi, mizahtan ya da meraktan eser kalmadan, "tam olarak?"

"Bu... Bu beni tutabileceğin anlamına geliyor," dedi. Boynundaki gevşek eli soğuk ve ağırdı ve onu orada tutmak biraz saçma gelmeye başlamıştı. Lan onu bıraktı ve battaniyeyi yukarı çekti, onun yakıcı bakışlarıyla karşılaşmamak için tüm dikkatini buna vermesi gerekiyormuş gibi davrandı. "Eğer onları bitirirsen, beni tutabilirsin."

"Sende kalsın," diye yineledi. "Ne kadar nazlısın. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğiniz bir teklifin ne kadar samimi olabileceğini merak ediyor insan."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet. İstiyorum. Ama ya sen?" Bir nefesle diğeri arasında, ses tonunun kuru mesafesi kapandı ve yüzü, keskin dişleri ve dondurucu sıcaklığıyla tam karşısındaydı. "Söyle. Eğer ciddiysen söyle."

İstediği kelimeler boğazına kadar yükseldi ve orada sıkıştı. "Kaldır beni," dedi onun yerine. "İstersen bu gece. Ben hazırım."

Adam ona baktı, göğsü nefes alış verişleriyle daha da sertleşiyor ama hiç ses çıkarmıyordu. Battaniyeyi aniden geriye atarak ayağa kalktı, kıyafetlerini toplarken geniş sırtını ona doğru tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" Lan yatağın kenarına süründü, onun giyinmesini izledi, boş çantasında son bir bozuk para aradı, onu bir dakika daha tutacak kadar parıltılı bir şey. Hiçbir şey bulamadı. "Hazır olduğumu söyledim!"

Kemerini sıkıca bağladı, altın yakasını tekmeleyerek yoldan çekti ve maskesini eline aldı.

"Sorun yok!" diye ısrar etti. "Başka bir şey istemediğini biliyorum... başka bir şey..." Beklenmedik öfkesi doğru kelimeyi hatırlamasını zorlaştırdı. "...hasta fil. Bunu anlıyorum. Anlıyorum. Ama ben öyle olmayacağım Azrael! Seninle kalmam için anılarımı benden almana gerek yok. Beni yukarı kaldırdığında, gerçek ben olacağım!"

Gözleri alev alev yanarak ona döndü, yatak perdelerinin gölgelerini çılgın açılarla fırlattı, böylece tüm oda onun etrafında dönüyor gibiydi. "Ve beni durduran tek şey bu, öyle mi? Ölü sarayım için başka bir akılsız, gıdaklayan aptal yaratacağım düşüncesi mi? Öyle olmasaydı, seni çoktan yetiştirmiştım, çünkü bana yeterince hoş bir eğlence sunan tüm yatak arkadaşlarımı öldürürüm!"

"Ne? Hayır! Hayır! Ben demek istemedim ki..." Sesi kesildi ve bir daha geri gelmedi. "Ben... Ben senin istediğinin bu olduğunu sanıyordum."

Başı bir tokat yemiş gibi geriye doğru sallandı.

"Sen ne?" "Az önce vermemi söyledin-"

"Senin hayatın değil! Bunun bir parçası olmayacağım! Bu tamamen senin aptallığın!"

"Aptallık mı?"

"Vücudunuzun vaadiyle dünyayı satın alabileceğinizi sanıyorsunuz! Nasıl aptal olmazsın?"

"En azından ben satın alıyorum canım," diye karşılık verdi. "Dünyayı seks için satan sensin, peki burada aptal olan kim?"

Maskesi değişmiyordu ama açık boğazındaki tendonlar uğursuzca gıcırıyordu.

Lan gözlerini devirdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Öyle demek istemedim. Bak, sadece... Senin için burada ölmeye hazırım!"

"Benim için değil," diye alay etti. "Senin davan için."

"Ama senin için olsaydı, bu bir fark yaratır mıydı?" diye sordu. "Hayat kurtaracaksa ya da dünyada yarattığın devasa pisliği temizlemek için bir adım bile atacaksa, siktir et, ama senin içinse, sadece senin içinse, *o zaman* bunu düşünür müsün?"

Gözleri soldu, titredi ve vahşice parladı. "Demek istediğimi çarpıtıyorsun."

"Tabii ki istiyorum! Beni istiyorsun! Beni istediğini biliyorum! Beni elinde tutmak için değilse, tüm bu anlamsız saçmalıklar, tüm bu okumalar ve peçeteler falan ne için? Senin için sonsuza kadar yaşayabilecekken neden bir ay boyunca tohumlarla,... ve kanlı battaniyelerle uğraşasın ki?"

"Sonsuza dek. Sonsuzluk hakkında ne biliyorsun?" diye sordu gizlemediği bir küçümsemeyle. "Ölüm hakkında ne biliyorsun?"

Soruyu geçiştirmek için onu yemliyordu. Kızın bunu fark edip yine de hemen atlayıp ısırması komikti.

"Senin sayende hayatım boyunca ölüm gördüm!"

Ona güldü, tabii bu sert sese gülmek denebilirse. "Görmek anlamak değildir, *çocuk*."

"Öyle mi? En azından ben gördüm. Onu dünyanın ortasına atıp sonra da güzel olmadığı sürece bir daha bakmak zorunda kalmayacağım bir yere kendimi kilitlemedim. Ölümün ayakları üzerinde çürürken neye benzediğini görmem gerekiyordu. Yanık kokusunu almalıydım. Yediğini duymalıydım!" diye bağırdı. "Neyi hiç görmedim biliyor musun? Yere yatıp öldüğünü hiç görmedim! Ve eğer bu ölümün ne olduğunu gerçekten anlamadığım anlamına geliyorsa, o zaman bu senin hatan!"

"Öyle mi?" diye sordu. Ses tonundaki sessizlik bir uyarı olmalıydı. "Ölümü daha iyi anlar mıydın? Bana sunduğunuz biblonun değerini bilir miydiniz? Kusurlu ve lekeli olsa da, değerini hâlâ bu dünyadaki tüm aç ölümlerle eşit tuttuğun bu biblonun?"

"Hala ciddiylim, eğer sorduğun buysa," diye karşılık verdi Lan. "Senden korkmuyorum!"

Sessizce elini uzattı.

Ona baktı, tereddüt ettiğini fark etti ve koruyucu battaniyelerini geri attı. Onun göz ışığında çırılçıplak, ona doğru gitti. Adamın uzattığı eli tuttu, meydan okurcasına tekrar öptü ve boynuna götürdü.

"Nefes al," dedi ona, boğazını sıkıca tutarak. Ona nasıl nefes alacağını göstermek için nefes aldı, geniş göğsü genişlerken gümüş halkalar neşeyle çınladı, sonra aynı derinlikte nefes verdi, itaat ederken başını salladı. "Bir daha," dedi, "Bir daha," ve "Bir daha," ve kız nefesinin tamamını verdiğinde, eli aniden sıkılaştı.

Öyle olacağını biliyordu. O zaman neden geri çekildi, elleri onun hareket etmeyen kolunu işe yaramaz bir şekilde kavramak için havalandı? Hâlâ nefes aldığını fark etmesi neden bu kadar uzun sürdü - en az bir saniye, belki iki, hatta üç saniye? O kadar derin ya da kolay değil ama yine de nefes alıyordu.

"Hazır olduğunu söylemiştin," dedi Azrael açık bir onaylamama notuyla.

"Öyleyim."

"Emin görünmüyorsunuz."

"Eminim!"

"O zaman şimdi susun. Zamanımız kısıtlı. Nazikçe boğma ve ben naziğimdir, Lan. Zamanından önce düşmene izin vermeyeceğim, eğer dövüşürsen bir dakikadan kısa sürede bayılırsın. O yüzden sakın ol. Korkmadığını hatırla."

Ve sonra hiç hava yoktu. Boğulma hissi yoktu, kavga hissi bile yoktu. Sadece hava yoktu. Ağzı hiçbir şey çiğnemedi çalışıyordu. Göğsü kabardı ama ciğerlerinin çekebileceği hiçbir şey yoktu. Adam onu döndürüp sırtını kapıya çarparken elleri adamın kollarına çarpıp kayıyor, son öksürüğünü de yerine koyacak hiçbir şey bulamadan dışarı atıyordu.

En iyi niyetine rağmen panik onu ele geçirdi, ancak ilk birkaç saniyeden sonra, kollarını zorlukla itmek için kaldırabiliyor, bacaklarını tekmelemek için zorlukla hareket ettirebiliyordu.

"Ağırlaşıyorlar, değil mi?" dedi onu izlerken. "Gördüğün onca ölüme rağmen, ölümün ilk geldiğinde ne kadar ağır olduğunu tahmin bile edemezsin. Ve bu senin ilk dersin, çocuğum. Ölüm gördüğün bir şey değildir. Ya da kokladığın. Ya da duyduğun. Ölüm kişiseldir, mahremdir. Ölüm seni içten dışa tanır. O zaman alamadığınız her nefeste ciğerlerinizin daha da yoğunlaştığını hissedin. Kalbiniz, hızlandıkça ağırlaşır ve yavaşlamaya başladıkça daha da ağırlaşır. Yakında duracak."

Çırpınışları yeniden canlandı ama sadece bir anlığına ve onu eskisinden de güçsüz bıraktı.

"Sus," dedi tekrar, yumuşakça, bir sevgili gibi. "Korkmuyorsun. Sen benim aç ölümler dünyama tek başına giren Norwood'un Lan'ısın ve korkmuyorsun. Evet, kalbin duracak ve durduğunda bunu duyacaksın. Hissedeceksin. Canın yanacak ama buna hazırlıklısın. Bunun bir son olacağını, ölümün kısa bir süre sonra geleceğini düşünüyorsun." Yakınına eğildi, gözleri ve kör edici ışıklarının ardında saklanan korkunç renkle görüş alanını doldurdu. "Öyle olmayacak."

Cesareti kırılmıştı. Her şey bitmişti. İşi bitmişti ve daha sonra aşağılanacaktı ama şu anda hava almak istiyordu. Başını salladı, inkâr etmek için değil, ama bir atın ısırıkla savaştığında yapacağı gibi. Kapıya vurdu, sadece bir kez değil, defalarca. Ağzında kan vardı, ne yutabildiği ne de tükürebildiği kan. Kanın tadı kafatasını dolduruyordu, tıpkı kapıya çarpan başının ve kaburgalarına çarpan kalbinin sesi gibi.

"İnsanın tüm hayatının bu son anlarda yeniden oynatıldığını duymuştum," diye düşündü Azrael, sol elini kızın başının arkasına koyarak kendini hırpalamasını engelledi. "Ben hiç öyle bulmadım ama yeterince zaman var, değil mi? O son gecede güzellik yok, seni teselli etmeye gelen melekler yok, yoluna ışık tutacak bir karşılama yok ama... ah, çok zaman var. Duyularınız gerileyebilir, gözleriniz kör, kulaklarınız sağır olabilir ama *hissedecek* ve saatlerce sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca *hissetmeye* devam edeceksiniz. Bağırsaklarınız boşalacak ve vücudunuz, *etiniz* çürümeye başlarken ve her siniriniz çığlık atarken dökülen bokunuzun içinde güçsüz bir şekilde *yatacaksınız* ve hala bitmiyor ve inatçı beyninizin son hücresi kıvılcım çıkarıp başarısız olana kadar da bitmeyecek."

Yüzü odaktan çıktı -ağlıyor muydu? Bunlar gözyaşları mıydı? - ve gölgeler onu gizlemek için içeri süzüldü. Geriye sadece gözleri kaldı, büyüdükçe büyüdü ve bazılarının söylediği gibi derin bir beyaz ışık tüneline birleşene kadar daha da parlaklaştı, ama o izlerken bile, mükemmel parlaklıkları binlerce küçük karanlık noktasının ardında parçalandı ve onu içine alan karanlıktı.

Acının, korkunun ve paniğin içinden huzur geldi. Bir battaniye kadar yumuşak, annesinin unutulmuş bir gecenin içinden uzanıp yüzünü okşayan ve artık güvende olduğunu, uyuyabileceğini söyleyen eli kadar sıcak bir huzur çöktü üzerine.

Ve sonra Azrail geldi - melek ya da şeytan değil, ama onun tamamı, maskesiz, ebedi. Karanlığı paramparça etti, onun yerini aldı, o oldu. Onun kendisine, içine ve her yanına nefis bir berraklıkla yaklaştığını, onu o yarım yamalak huzur vaadinden koparıp aldığını ve onun yerine kendi sonsuz ve korkunç gerçekliğiyle doldurduğunu hissetti. Hayatı oradaydı ve ölümü ve ikisinin arasında, pençelerinin ucuna takılmış ruhu.

Dinginlik. Sessizlik değil. Havanın kendisi neredeyse onun adı olan bir sese sahipti, sağır edici ve duyulamaz. Vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuş, tenini neredeyse elektrik yüklü bir uğultuya boğmuştu. Göğüs uçları acıyla gerildi. Rahmi kasıldı. Havasız ciğerlerinin sızısı hâlâ oradaydı, tıpkı güneş doğduğunda yıldızların hâlâ orada olduğu gibi, çok daha büyük bir ışık tarafından tamamen gölgede bırakılmıştı. Milyonlarca sinirden oluşmuş bir bedendi ve hiçbir düşüncesi, *onun* ötesindeki herhangi bir dünyaya dair hiçbir farkındalığı yoktu.

"Ölüm bu, seni cahil çocuk," diye kükredi sesi, artık kulaklarında değil, kafasının içinde, kemiklerindeydi. "Vasiyetimi satın almak için önüme parlak boncuklar ya da şişelenmiş su gibi attığın şey bu. Bu ölüm ve sen ondan korkuyorsun, değil mi? Ondan korkuyorsun ve korkmakta haklısın, çünkü onun bittiği yerde *ben başlıyorum!*"

Eli açıldı. Hava, et gibi katı bir şekilde içine girdi, istila ederken boğazını tırmaladı, neredeyse onu ele geçiren ve hala bırakmaya isteksiz olan boğucu siyaha renk, ses ve his pompaladı. Yere yığıldı, dik durmaya çalışırken boş yere kapıyı tırmaladı ve yine de yere düştü, çıplak bacakları kırık açılarla yayıldı ve sıcak yanağı kaba taşla bastırıldı, nefes alma gücüyle hafifçe sallandı, sadece nefes aldı.

"Hayır, kurtarılmak nazik bir şey değil, öyle değil mi?" diye mırıldandı onun çok yukarısında. "Ama sonra, yırtılmadıkça kimse o perdeden geçemez. Ve bu iş bittiğinde, bu yırtıkları senin ebedi şekline dönüştürmek için onaracağım. Hm." Yattığı yerde onun etrafında yavaşça dolaşmaya başladı, her seğirmeyi ve titremeyi değerlendirici bir gözle inceledi. "Tüm zihnin ve hafızan bozulmadan, olduğun gibi diriltilmek istediğini mi söylüyorsun? Öyle olsun, ama hafızanın ölümler için bir teselli olmadığını göreceksin. Her yeni gün, günlerinin ne kadar azaldığına dair binlerce yeni hatırlatma getirecek sana. Saçınızı keseceksiniz ve bir daha asla uzamayacak. Asla aç olmayacaksınız, ama alışkanlıktan yiyebilirsiniz, sadece limonlu kekin bile midenizde çürüdüğünde ekşidiğini fark edersiniz. Bu yüzden, kendinizi tadının neye benzediğini ve nedenini merak ederken bulduğunuz nadir durumlar dışında yemeyi bırakacaksınız.

hiç istemedin. Çünkü unutacaksın, Lan. Seni kendi suretimde yeniden yaratabilirim ama asla olduğum gibi yapamam. Bedenin ölüm saatinde olduğu gibi korunabilir, ama zihnin ölümlü kalacaktır. Yıllar geçtikçe, o zamanı şimdiden ayıran sert kenarlar yumuşayacak ve merak edeceksiniz... Topladığım şeftaliler miydi, yoksa elmalar mı? Gerçekten Yiyenler var mıydı yoksa onlar sadece bir zamanlar gördüğüm bir rüyadaki canavarlar mıydı? Zamanla, hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu unutacak ve sadece hayatta olduğunu hatırlayacaksın... ta ki ben onu senden alana kadar. Ve benden nefret edeceksin."

Lan hiçbir şey yutmadı, hiçbir şey kusmadı ve kısık bir sesle soluyarak yattı. "Ya da o anıları alabilirim. Senin deyimimle, onları bitirmek. Yapabilirim

Elimi ölümüne daldırıp seni ondan kurtaracağım, yeni doğmuş ve merak içinde, yine de sana tüm iradeni vereceğim." Kızın görüş alanından geçti, ona konuşma şansı vermek istercesine kısa bir süre durakladı, sonra kız konuşmayınca yürümeye devam etti. Ayak parmağına daha önce hiç fark etmediği altın bir yüzük takmıştı. Yüzük her adımda taş vuruyor, kızın nefes alış verişlerine pek ayak uyduramıyordu. "Lan olduğunu bileceksin, ama sadece ben sana söylediğim için. Ben sana anlattıkça, küçük bir çocuğun İngiltere kıyılarında paltosunu nasıl kaybettiğinin hikâyesini bileceksin ama onun yüzünü ya da adını bilmeyeceksin. Vücudunuzdaki her iz, kaybettiğiniz bir hayata dair eksik bir ipucu olacak. Beni sorgulayacak, benden şüphe edecek ve sonunda benden nefret edeceksin."

Lan öksürdü ve şişmiş boğazını kavramak için kurşuni kolunu katran kulaçlarının arasından yukarı sürükledi.

"Bu yüzden hepinizi reddedeceğim. Bu soğuk kili alacağım ve istediğim gibi şekillendireceğim. Şekillendirdiğim yaratık asla acı, keder ya da kayıp nedir bilmeyecek. Ne hayatını özleyecek ne de onu sorgulamak için bir nedeni olacak. Asla benim tanıdığım kadın olmayacak ve sanırım ondan çabuk sıkılacağım ama beni sevecek... ve beni her zaman sevecek."

Çemberini tamamladı ve kadının önünde çömeldi. "Ama gözden kaçırdığın hayati nokta şu. Nasıl olursa olsun, seni ne hale getirirsem getireyim, bunun için pazarlık yapmama gerek yok. Ölüm senin için kendi zamanında gelecek ve geldiğinde, sana rehberlik etmek için orada olacağım. Bekleyebilirim. Ve eğer kendimi sabırsız bulursam, istediğimi takas etmeden alabilirim. Cennet benimdir. İçinde yaşayan herkes benimdir. Sen, Lan, benimsin." Eli hiçlikten çıkıp kızın ağır saçlarını kaldırdı, parmaklarının arasında ovuşturdu ve tekrar bıraktı. "Chamberlain!"

Kapı, Lan'ın ayağına çarparak yavaşça açıldı. "Lordum?"

Azrail ayağa kalktı ve onun üzerine yürüdü. "Odamın havalandırılması gerekiyor. Yatak için yeni çarşaflar ve odayı dolduracak yeni bir arkadaş istiyorum. Millicent ya da Hestia olabilir. Tatlı olması şartıyla lezzet konusunda titiz değilim."

"Evet, lordum. Ve...ah...?"

Azrael, Lan'ı ayak bileğinden yakalayıp kapıyı geçebileceği kadar açabilmek için kendine doğru çekerek, "Onu temizlemesi için hizmetçisini getirin ve odasına geri götürün," dedi. "Onunla işim bitti."

Kapı çarparak kapandı ve Lan yalnız kaldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sonsuza kadar kızgın kalamazdı. Denemesine rağmen bütün gece bile kızgın kalamazdı. Sabah Serafina onu kahvaltı için giydirmeye geldiğinde, Lan'ın bunu reddetmesi, içinde kalan acıdan çok utançtan kaynaklanıyordu. Azrail'le yüzleşmek istemiyordu. Daha da ötesi, gururunun soğuk yumruğunu yutmak ve sandalyesinde başka bir bebek görmek için gitmek istemiyordu. Serafina kollarında sabahlığıyla en az bir saat orada durdu, onu azarladı ve yalvardı, ama sonunda tiksintiyle pes etti ve onu yalnız bıraktı.

Kapı bir sonraki sefer açıldığında, Lan'ın beklediği gibi onu yemek salonuna götürmeye gelen muhafızlar değil, elinde kahvaltı tepsisi olan bir hizmetkârdı. Lan araştırmak için ayağa kalkmadan önce onun gitmesini bekledi. Not yoktu ama tepsinin kendisi cilalanmış gümüşten, pürüzsüz ve parlaktı, öyle ki Lan Azrail'in boğazına bulaşan parmaklarının şeklindeki koyu mor lekeleri görebiliyordu. Kendini bir battaniyeye sarıp çenesine kadar kundaklandığından emin olmadan önce uzun süre onlara baktı. Yemeğe dokunmamak niyetindeydi ama çok geçmeden kırdı ve en azından kahveyi içti. Yutkunmak acı veriyordu.

Uzun bir gündü, Serafina'nın kaçınılmaz dönüşünü beklemek dışında yapacak bir şey olmadığı için daha da uzamıştı. Bu hiç gerçekleşmedi. Onun yerine bir yemek tepsisi geldi. Hâlâ not yoktu. Ekmeği ve meyvenin bir kısmını yedi ve kalanını kokunun kendisine ulaşamayacağı bir yere, sahanlığa koydu. Yerdeki ince, kan rengi battaniyenin altında küçük ve soğuk bir şekilde kıvrıldı ve düşündü.

Gitmeliydi. Şu anda, yiyecek, su ya da silahı olmasa bile. En yakın yol istasyonunun nerede olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Sadece yürümeye başlayacaktı. Belki Yiyenler onu yakalar ya da belki bir vapur gelip onu alırdı. Her iki sonuç da burada kalmaktan daha iyiydi.

Kendi kendine öyle dedi ama kıpırdamadı. Kara düşüncelerini düşündü ve kalbindeki o son sıcak kömürü emzirdi ve Azrail'le yaptığı son alışverişin on binlerce varyasyonunu tekrarlardı, ama yapmadığı tek şey

kendini aşığıya ve ön kapıdan dışarı atmaktı. Onu dizginleyen şey umut değil, ne kadar ölmekten korkmadığını söylese de korktuğı sessiz gerçeğıydi. Haven, Yiyenler'in parlayan ışıkları ve yaşam illüzyonuyla cezbedileceğinden emin olduğu eski dünyanın harabelerinde kilitliydi. Haven'ın kapısından bir mil bile uzaklaşmadan peşine düşeceklerdi. O zaman ıgılık atacaktı, evet. Ve sonunda ayağı kalkıp yürüyecekti.

Bir kahramanın ölümü belki ama yine de anlamsız bir ölüm. Azrael saraydan hiç ayrılmadı. Onun dönüştüğü Yiyen'i asla göremeyecekti ve görse bile elini sallayıp düştüğü yerde çürümesine izin vermekten başka bir şey yapacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Bundan sonra onu düşünecek olursa, bu sadece yeni bebeğı eski elbiselerini giyerken ve onun iğrenç dokunuşuna katlanırken bir anlık sevgi dolu bir hatırlama olacaktı.

Bu düşünceler -özellikle de sonuncusu- kafasının içinde bir tekerlek gibi dönüyordu. Bir at arabası ya da bisiklet tekerleğı de değildi. Bu tür bir dönüş en azından onu ileriye taşırdı. Bu daha çok bir değirmencinin çarkına benziyordu, yerinde dönüyor, aynı basit şeyleri daha ince ve daha ince toz haline getiriyor, ama hiçbir yere gitmiyordu.

O gece çok kötü uyudu ama uyudu.

Sabah rüzgâr ve yağmurla birlikte geldi, camsız pencereden içeri eserek Lan'ın zaten ıslak olan yastığını ıslattı. Lan küçük odanın diğer tarafına, havadan olabildiğince uzağı kıvrıldı ve Serafina'yı bekledi ama hizmetçisi bir türlü gelmedi. Bir hizmetçi kahvaltı ve temiz bir elbise getirdi, ikisini de makyaj masasının üzerine koydu ve tek kelime etmeden tekrar gitti. O gece akşam yemeğı getirildiğinde ne bir not vardı ne de başka bir şey.

Lan çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca akşam yemeğıyle oturdu ve pencereden dışarı, neredeyse hiç hareket etmeyen güneşe baktı. Yavaşça yemeye başladı. Çatalını ve peçetesini kullandı. Tepsı boşaldığında onu sahanlığı bıraktı. Yatağın altı yerine üzerine uzandı ve gözlerini kapattı.

Küçük bir yağmur suyu birikintisinin içinde uyandı ve bu, takip eden günün tonunu belirledi. Ve onu takip eden gecenin. Kim bilir ne kadar sürdü, her gün biraz daha uzadı ve her gece arkasında biraz daha karanlık bıraktı, ta ki hepsi birbirine karışıp Lan'ın kulesinde tek başına oturduğu uzun, çürük renkli bir alana dönüşene kadar.

Boynunun nihayet temizlendiği sabah (ya da en azından fark ettiği sabah, çünkü artık günlerin sayısını unutmuştu ve her gün hâlâ bakıp bakmadığından emin değildi) Lan oradan ayrıldı. Merdivende sabah tepsisini getiren hizmetçinin yanından geçti ama ölü kadın irkilmiş görünse de Lan'ı geri çağırmaya kalkışmadı. Aşağıdaki kapıda nöbet tutan mızraklı süvari de öyle. Yemek salonuna giden geniş koridorlarda yürürken kimse onunla konuşmadı. Orada bir süre durdu ve Azrail'in kâhyası bir eliyle kapıda sabırsızca onun içeri girmeye karar vermesini bekledi, böylece onu anons edebilecekti.

Bulaşıkların tıkırtısını, kibar kahkahaları ve hafif müziği duyabiliyordu. Sosislerin ve baharatın kokusunu alabiliyordu... ve kahvenin. Burada kimse kahvaltıda kahve içmezdi. Ondan başka kimse. Yine de oyalandı ve sonunda arkasını döndü. Azrael'in kâhyası hemen içeri girdi, muhtemelen lordun kulağına bir şeyler fısıldamak için. Lan biraz daha hızlı yürüdü ama kimse onu takip etmedi.

Odasına geri dönmek istemiyordu ve başka nereye gideceğini bilmiyordu, bu yüzden kütüphaneye gitti. Oraya vardığında boş ve karanlıktı ama çok geçmeden Efendi Wickham geldi. Uzun süren yokluğu hakkında yorum yapmadı, sadece her zamanki selamını verdi ve evrak çantasını açtı. Ders çalışmayı denedi, ya da en azından denemeye çalıştı, ama huzursuz ve içine kapanıktı ve günün çoğunu kucağında astarıyla pencereden dışarı bakarak geçirdi. Efendi Wickham inatla boş bir sandalyede ders anlatmaya devam etti ama sonunda şöminenin yanındaki sandalyeye çekildi ve hizmetçiler çay getirene kadar kitap okudu.

Yarım saat boyunca tek bir bisküvi yaparken onu rahatsız etmeden, hatta onu izliyormuş gibi görünmeden bekledi, sonra kitabını donuk bir sesle kapattı ve sıkıca bir kenara koydu. "Hadi sohbet edelim," dedi. Sesi her zamanki gibi hoştu. Yine de bu bir rica değildi ve bir cevap beklemeden devam etti: "Ben rutin bir yaratığım Lan ve bu rutinin bozulmasını son derece üzücü buluyorum. Son derece. Şimdi-" Lan'ın dileyeceği özür ya da açıklama telaşını engellemek için parmağını kaldırdı. "-Senin de aynı şekilde hissetmeni beklemiyorum ama zaten tatsız olan bir durumu kasten daha da kötüleştirmekten kaçınmanı rica ediyorum."

Lan, ardından gelen beklenti dolu sessizlikte birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonunda, "Tamam mı?" dedi.

"Ne oldu?"

Lan kahve fincanının içinde bakmak için bir şey buldu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bence biliyorsun. Sana yardım etmek istiyorum, Lan. Lordumuz beni oldukça basiretsiz bir şekilde, öğrencilerimin başarılı olduğunu görmek için aşırı bir dürtüyle yetiştirdi, bu öğrenci kim olursa olsun, bu yüzden fazla seçeneğim yok, ama ne olursa olsun, sana içtenlikle yardım etmek istiyorum. Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Üstat Wickham içini çekti ve kitabını tekrar açtı ama daha bir sayfa bile çevirmeden kapatıp zorla bir kenara koydu. "Bu şartlar altında çalışamam. Görevden alınıyorsunuz. Lordumuzdan sizi derslerimizden muaf tutmasını isteyeceğim."

"Hayır! Yapma... Yapma bunu." Elindeki neredeyse hiç dokunulmamış fincanı kenara itti ve astarını tekrar önüne çekti. "Kavga ettik."

Kaşları çatıldı ve yavaşça şaşkınlıktan şaşkınlığa doğru örüldü. "Emin misiniz?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

Bir sonraki sözlerinin doğruluğunu değerlendirmek istercesine etrafına bakındı ve ihtiyatlı bir şekilde, "Hâlâ buradasın," dedi.

"O tür bir kavga değildi. Kimse..." Lan defterine birkaç satır karaladı, onun boynuzlu maskesini çizdiğini fark etti ve karaladı. "Kimse kimseyi öldürmedi ya da başka bir şey yapmadı. O sadece... birkaç şey söyledi."

Wickham Usta, Lan'ın düşündüğünden çok daha fazla zaman ayırarak, "Öyle," dedi.

Lan omuz silkti.

"Ne tür şeyler?"

"Seni ilgilendirmez."

Bir süre sonra "Yeterince adil," dedi. "Özür dilediniz mi?"

"Benim üzülecek bir şeyim yok," diye ısrar etti, "ve eğer bir hiç uğruna düğümlemek istiyorsa, bunu kendi başına yapabilir."

"Lan-"

"Bak dostum, o beni şu anda görmek istemiyor ve ben de onu görmek istemediğimden eminim, bu yüzden biraz ara veriyoruz. Tamam mı? Tamam." Astarında temiz bir sayfa buldu, onun ipucunu alacağını umuyordu.

Ayağa kalktı ve masasına geldi, her zamanki gibi yazı üzerinde çalışırken yaptığı gibi karşısındaki sandalyeye oturdu, ancak derse başlamak yerine, astarlığı ondan aldı ve kapattı

o. "Hayır," dedi ciddi bir şekilde. "Bu iyi bir şey değil. Hatta senin düşündüğünden bile daha az iyi." Ve kız bunun bir kavga olduğunu ve kavgaların kelimenin tam anlamıyla iyi olmaması gerektiğini, ama kimsenin dayak yemediğini, hatta bağırıp çağırmadığını, bu yüzden de sakin olması gerektiğini söyleyemeden, "Haven'a neden geldin?" diye sordu.

"Duymadın mı?"

"Dalga geç benimle."

"Azrail'den Yiyici yetiştirmeyi bırakmasını istemeye geldim." "Öyle mi?"

"Ha?"

"Ona sordun mu?"

"Evet, ama o... oh." Lan gözlerini devirdi. "Sen ve senin sözlerin.

Tamam, onu durmaya *ikna* etmeye geldim."

Bir kez başını salladı ama ciddi ve çatık kaşlı ifadesi hiç değişmedi. "Kendini ona sevdirmeye zahmetine girmezsen bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir aydan uzun süredir her gece onu sevdirim!" Lan tersledi. "Ve yüksek sesle ağlamak için, neden sadece lanet demiyorsun? Onu beceriyorum. Buna takas deniyor ve sen bunu onaylamıyor olabilirsin ama dünya böyle işliyor."

"Benim hislerimin konuyla ilgisi yok," dedi bir elini keserek. "Haven'ın ötesindeki dünyanın işleyişi de öyle. Takas konusuna gelince, takasın ancak sahip olunmak istenen şeyin değeri sahip olunan şeyden daha fazla olduğunda etkili olduğunu göz önünde bulundurmuyorsunuz sanırım. Lordumuzun, hainliği kanıtlanmış bir düşmana karşı en güçlü savunmasından sadece yatağında sıcak bir beden için vazgeçmesini bekleyemezsiniz."

Bırak soğuk olanı.

Lan'ın eli seğirdi, kalkıp çürük olmadığını bildiği boğazını yoklamak istedi. Elini tekrar sertçe aşağı itti ve "Onunla hiç yattın mı?" diye sordu.

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman nasıl yapıldığı konusunda bana ders verebileceğini nereden çıkardın? Ben sıcak bir vücuttan çok daha fazlasıyım, bu seni ilgilendirmez. Ben ne yaptığımı biliyorum ve o da yaptığım işten gayet memnun."

"Ve bunun yeterli olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" Efendi Wickham bir süre onun kendisini görmezden gelmesini izledi, sonra arkasına yaslandı ve ellerini bükülmüş bir dizinin üzerine bağladı. "Pekâlâ," dedi hızlıca. "Beni ikna edin."

"Ha?"

"Açlık çeken ölümlere bir son vermem için beni ikna et. İkna gücünüzün özünün seks olmadığını varsayarsak, beni ikna edin."

Lan kaşlarını çatı.

"Ben çok ciddiym," dedi Efendi Wickham. "Ben, lordumuzun tüm yükselişleri gibi, büyüdüğüm zamanki ruh halinin bir yansımasıyım. Düşüncelerim hiç de azımsanmayacak ölçüde lordumuza aittir, ancak bunları ifade ederken benim kadar açık sözlü olduğundan şüpheliyim. Daha da kısa ve öz bir şekilde ifade etmek gerekirse," dedi 'sohbet edelim' tonuyla, "beni ikna edemezseniz, onu asla ikna edemezsiniz, o yüzden bir deneyin."

"Seni insan yemenin yanlış olduğuna ikna etmem *gerektiği* gerçeği bile bu konuşmayı yapmanın bir anlamı olmadığı anlamına geliyor, o yüzden hayır." Lan tekrar pencereye döndü, belki yarım dakika boyunca öfkeleni, sonra tekrar ona döndü. "Cidden, bunu nasıl savunabiliyorsun? Aptal parlak ayakkabıların ve kitaplarla dolu aptal çantanla burada, sarayda oturup Yiyenler hakkında bir şey biliyormuş gibi nasıl konuşabiliyorsun? Bir tane bile gördün mü?"

"Evet."

"Yemek mi yiyorsun?"

diye bastırdı. Adam

irkilmedi. "Evet."

"O zaman bana söyleyecek ne kaldı ki?" Bir kez daha penceredeki uzun yüzlü kadına bakmaya çalıştı ve bir kez daha arkasını döndüğünde onu hâlâ sakince bir sonraki sözlerini beklerken buldu. "Onların gerçekten insan olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Onları öldürmenin ne olduğunu? Cinayet mi?"

"Onlara karşı özel bir düşkünlüğüm yok ama bir arada yaşamaktan memnunum." "Çünkü yapabilirsin! Onların ortasında yürüyebilirsin ve asla sana doğru bakmazlar bile! Peki ya onlar *yedin* mi?"

"Pek hayırseverce değil sanırım," diye itiraf etti. "Ama bir amaca hizmet ettiklerini inkâr edemem. Bu gereklilik var olduğu sürece, efendimizin açlıktan ölen ölümleri de var olmalıdır."

"Zorunluluk derken, insanlar var olduğu sürece demek istiyorsunuz."

"Ben insanım," dedi Üstat Wickham, biraz soğuk bir ifadeyle. "Ölüm insanlığımı yok etmedi. Düşünüyorum. Hissediyorum. Konuşuyorum ve mantık yürütüyorum. Nefes almıyor ya da yemek yemiyor olmam beni olduğumdan daha az insan yapmaz."

"Açıkkası öyle demek istemedim!"

"Hayır mı? O zaman sana bir soru sorayım. Eğer istediğin olsaydı ve seçim senin olsaydı, ölülerin Cennet'te kalmasına izin verir miydin?"

Lan gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama o açıklama yapmayı reddetti. "Neden yapmayayım ki?"

"Yaşayanların, *insanlığın* geri kalanı duvarlarının arkasında çamur içinde çöelmeye devam ederken mi?" diye sordu. "Bundan memnun musunuz? Oradan ayrılıp onların arasında yaşamaya razı olur muydun?"

"Haven'da kaç bina boş?" diye karşı çıktı. "Bizden geriye pek bir şey kalmadı. Hepimiz Cennet'e sığamaz mıyız? Eğer sığamıyorsak, devam edemez miyiz?"

"Yani aslında kendiniz taşınmayı teklif ediyorsunuz," dedi Üstat Wickham. "Size yer varmış gibi görüldüğü için Haven'ı bizden almak istiyorsunuz. Ve eğer evlerimizin boş duranlardan daha rahat olduğuna karar vererseniz, neden, sadece onları alın! Ne de olsa biz ölüyüz. Ve yaşayanların haklarını ölülerin haklarından üstün tutmayı teklif ettiğinizde-"

"Tamam, bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye araya girdi Lan. "Cennet'i yaşayanlar inşa etti. Her binayı, her yolu. Işıkları biz astık, su tesisatını biz döşedik, lanet olası resimleri biz boyadık ve lanet olası duvarlara biz astık. Evlerinizin elinizden alınmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedim ama dışarı itilmeyi protesto etme hakkı olan biri varsa o da biziz."

"O halde gaspçı olarak görüyorsunuz ve hâlâ çaldığımızı söylediğiniz şeyi kendiniz ve tüm türünüzle paylaşmakta ısrar ediyorsunuz. Hayır," dedi Lan itiraz etmek için ağzını açtığında bile. "Bu sözümü geri alıyorum. Efendimizin Cennet'i fethettiği tartışılmaz. Elbette fetih, harabelerinde yaşadığımız imparatorluk da dahil olmak üzere, çoğu imparatorluğun kurulmasını sağlayan araçtır... ama bu ne burada ne de orada. Cennet'te yaşayanlar ve ölüler için yer olduğunu söylüyorsunuz ve eğer mesele fiziksel varlıkları mevcut alana sığdırmak kadar basit olsaydı, buna katılmak zorunda kalırdım ama öyle değil. Sadece Yiyenlerin gitmesini istediğinizi söylüyorsunuz. Herkes onların canlı olmadıklarını, insan olmadıklarını -nasıl ifade ettiniz- görebilir ve bunun ne zararı olabilir ki? Ben de hayatta değilim, o yüzden bunu kimin 'insan' olup olmadığı konusunda bir dönüm noktası olarak kullanmak istemediğim için beni bağışlayın."

"Öyle demek istemedim, lanet olsun! Öyle demek istemediğimi biliyorsun!"

Bir kaşını kaldırdı ve boynunu hafifçe eğerek var olmayan gözlüklerinin kenarlarından ona baktı. "Öyle mi?"

Lan'ın hayal kırıklığı sonunda gerçek bir öfkeye dönüştü. "Bak, benden ne söylememi istediğini bilmiyorum ve ne var biliyor musun? Umurumda da değil!"

Dışarıda, *gerçek* dünyada, *gerçek* insanlar *gerçekten* ölürken sen sadece aptal bir kelime oyununda benden puan toplamak istiyorsun! Benim umurumda olan bu! Bu yüzden buradayım!"

"Eğer bu doğruysa..." Hafifçe öne eğildi ve başını kasıtlı olarak sorgulayıcı bir açıyla eğdi. "Neden *buradasın*?"

"Neden ben...? Ne?"

"Burada," diye tekrarladı. "Söz konusu olan bunca şey varken, neden özür dilemek yerine kütüphanedesiniz?"

"Siktir et!" Lan patladı. "Beni isterse nerede bulacağını biliyor ve bu olduğunda ne söylememi isterse söylerim ama egosunu okşamak için geri çekilmem. Onun oyuncağı olabilirim ama köpeği değilim, işte böyle!"

"İşte böyle," diye kabul etti ve ayağa kalktı. "Benimle bir yürüyüşe çık." Bu bir rica değildi, bir sohbetten daha fazlası değildi.

Lan onu kütüphaneden dışarı, koridorlardan ve havalandırmalardan geçerek, üst katlara ve fuayelere kadar takip etti, ta ki sadece nöbet yerlerinde ya da devriye gezen mızraklı askerleri değil, duvara yaslanmış arkadaşlarıyla sohbet eden herkesi görmeye başlayana kadar. Üniformalı ya da üniformasız bekçiler ve hatta kendi türlerinden olmalarına ve hiçbir zaman tamamen rahat görünmemelerine rağmen Revenantlar bile vardı. Burada hizmetçi yoktu; eğer bir iş yapılıyorsa, bu iş üniformalı ölü adamlar ve kadınlar tarafından yapılıyordu. Yol boyunca bir yerlerde, fark edilmeden, her zamanki dekoratif dokunuşlar da ortadan kaybolmuş, yerini tırpan ve kılıç rafları ve hatta bazen muhalifleri Yiyenlere dönüştürmek için bir dahaki sefere ihtiyaç duyulduğunda tüfeklerin iyi çalışır durumda tutulduğu silah dolapları almıştı.

"Neredeyiz biz?" Lan sormasına pek gerek olmamasına rağmen sordu.

"Garnizon. Sadece bir dakikalığına. Burada bekleyin." Üstat Wickham, Lan'ı pencerenin önünde bırakıp düz bir kapıya doğru ilerledi ve kapıların önünde rahat bir şekilde duran Hortlaklarla konuştu. Hortlaklardan biri geri çekildi ve kısa süre içinde Deimos'la birlikte geri döndü. Efendi Wickham'ın söyleyeceklerini dinledi, bir kez Lan'a baktı, sonra kısa bir cevap verdi ve içeri geri döndü.

"Bu kadar mı?" Efendi Wickham ona katılırken Lan sordu.

"Pek sayılmaz. Bu taraftan." Ona gülümsedi ve bir elini diğer koridora doğru uzattı, tam o sırada Deimos kapıdan geri döndü, şimdi bir omzuna küçük bir deri çanta asmıştı.

"O da bizimle mi geliyor?" Lan tedirginlikle sordu.

"Evet. Gel."

Kıpırdamadı. "Bu neyle ilgili?"

"Ben senin öğretmeniminim, Lan. Bunu bir ders

olarak düşün." "Ya hayır dersem?"

Deimos bir elini kılıcının kabzasına koyarken Efendi Wickham, "Hayır de," diye davet etti. "Birlikte öğreneceğiz."

Yürümeye başladı.

Daha fazla salon. Daha fazla kapı. Sonunda kendilerini dışarıda, yağmur grisi avluda, demir kapıyı geçip saraydan uzaklaşan uzun yolda buldular. Şehre varmaları bir saat, belki de iki saat sürecekti ama yine de yürümeye devam ettiler, Haven'ın boş sokaklarında istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı. Lan artık önlerindeki duvarı görebiliyordu ve duvar gittikçe büyüyordu.

Duvar boyunca eşit aralıklarla merdivenler vardı ve Efendi Wickham ilk ulaştıkları yere çıktı, arkasında Lan ve onun arkasında da Deimos vardı.

Duvarın tepesinde rüzgâr daha güçlü görünüyordu. Ve daha soğuk. Burada nöbet tutan bekçiler ve hatta Hortlaklar vardı, çok fazla değillerdi ama diğer tarafta görülecek hiçbir şey olmamasını gözetlemek için fazlasıyla yeterliydi.

Şehir eskiden daha büyükmüş, Haven olmadan önce, ama Azrail istemediği her şeyi yıkmış. Yeniden büyüyen ormanlar yoktu, yabani otlar bile yoktu, yaşayan hiçbir şey yoktu, sadece kavrulmuş toprak ve kırık beton, bükülmüş metal ve yıpranmış kemikler... ve Yiyenler.

Deimos adamlarıyla konuşmak için uzaklaştı ve Efendi Wickham da onunla gitti ama Lan geride kalıp altındaki Yiyenleri izledi. Duvarın dibinde sendeliyor ya da bacakları çürümüşse sürünüyorlardı; ya geceleri yanan elektrik ışıkları ya da Azrail'in hayvanlarının sesleri ve kokuları onları buraya, hatta buraya çekiyordu. Artık yavaşlardı ve avlayacak bir şeyleri olmadığı için nispeten sessizdiler ama o onları izlerken bile bir sıçan bir moloz yığınının arasından fırladı ve onu gören her Yiyen aniden saldırdı. Sesi olanlar bayıldı; çoğu sadece etin içinden geçen havanın o ıslak, osuruk sesini çıkarabildi. Sıçan bir deliğe girerek gözden kayboldu ama bu son değildi. Şimdi bir düzine kadar olan yiyiciler kazmaya başladılar, kırık taşları ve molozları tek bir amaç uğruna bir kenara yuvarladılar, ta ki içlerinden biri sıçrayıp yiyene kadar ve diğerleri ona yaklaşıp kadar, hepsi kavrayan eller, şaklayan çeneler ve parlak taze kan lekeleriyle.

Lan gözlerini sıkıca kapadı ve tekrar açmadan önce yüzünü rüzgâra çevirdi. Gözcülerden biri çorak araziye işaret ediyordu. Deimos ufku taradı, sonra çantasını açtı ve bir çift

dürbün. Dürbünü Efendi Wickham'a uzattı, o da çok çok uzaklardaki bazı karanlık noktalara tuttu ve sonra indirip Lan'a işaret etti.

Onları gözlerine kaldırdığında ne göreceğini bilmiyordu ama görmek istemediğini zaten biliyordu. Kendini desteklemeye çalışarak baktı, mesafeyi yokladı ve bulanıklıkları yavaşça odak noktasına getirdi.

Bir feribot. Hareket etmiyordu, öylece duruyordu. Alışkanlıkla, dikkatini önce yan taraftaki resme verdi. Siyah saçlı bir güzel, üzerinde zar zor görünen bir sargı bezi ve bir tırpan, etrafında uçuşan kuzgunlar ve aşağıda başı kesilmiş cesetlerden oluşan bir kalabalık. Tanıdığı biri değildi ama zaten olamazdı, bu kadar güneyde olmazdı. Harfler vardı ama seçilemeyecek kadar uzaktaydılar. Vapur şoförü direksiyonun arkasında soluk bir lekeden başka bir şey değildi, arada sırada konuşuyor olabileceğini düşündüren küçük hareketler yapıyordu. Yolcusu kapaktan sürünerek dışarı çıkmış ve feribotun tavanına çökmüştü, uzun saçları rüzgârda savruluyor ve ellerini garip bir şekilde yüzüne götürüyordu. Lan, kadının kendi dürbünü olduğunu ve onlara baktığını fark etti. Belki özellikle onlara değil ama Haven'a.

"Kim bunlar?" Lan aptalca sordu.

"Casuslar. Dilenciler. Asiler. Kendilerine ne isim verdiklerinin ne önemi var?" Deimos dürbününü geri aldı ve şöyle bir baktı. "Yaşayanlar her zaman Haven'a gelmiştir. Eskisinden daha az görüyoruz ama yine de geliyorlar. Şu günlerdir etrafımızda dönüp duruyor. Şimdi de kendini göstermeye başladı. Onları karşılamak için bir öncü birlik göndermemizi istiyor, böylece yürüyerek daha fazla yaklaşmak zorunda kalmayacak." Bir kez daha duvarın dibinde kayıtsızca yığılmış, çürüyen etlerinde fare kanı kuruyan ve ağızlarından salyalar akan Yiyenler'e dikkatle baktı, sonra tekrar feribotu izlemeye koyuldu. "Bana kalırsa orada kalabilir. Efendimiz yaşayanları gördüğümüz yerde öldürmemize izin vermiyor ama bu onlara hoş geldin demek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

"Eğer kapıya kadar gelebilecek kadar zeki ve şanslıysa, gözaltına alınacaktır," dedi Efendi Wickham, onun yanında durup gözlerini dışarıya değil, Haven'ın çatılarına ve karanlık pencerelerine dikerek. "Kapı nöbetçileri lordumuza haber verecek, lordumuzun misafir kabul etme gibi bir alışkanlığı yok ama onu görmeden geri göndermesi de pek olası değil."

Lan karnında hiçbir anlamı olmayan bir sıkışma hissetti. Çenesini kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

Deimos homurdandı ve arkasını dönüp Efendi Wickham'a biraz daha yaklaşıp, "Nefesini boşa harcıyorsun," dedi ve uzaktaki feribotu izlemeye devam etti.

"Ah pekala," diye cevap verdi Efendi Wickham biraz mizahla. "Bugünlerde onu hiçbir şey için kullanmıyorum. Lan, seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?"

Meydan okurcasına omuz silkti. "Sanırım beni korkutmak için." "Seni korkutmak mı?"

"Ve işe yaramayacak. Yerimin doldurulabilir olduğunu zaten biliyorum. Bana her zaman söylüyor."

"Ama yine de dinliyor gibi görünmüyorsunuz." Deimos, "Asla dinlemezler," dedi.

"Şu an için hâlâ senin öğretmeninim, Lan," dedi Üstat Wickham, ders verir pozuna bürünerek. "Bu yüzden sana birkaç açık ders vermeme izin ver. Bunlardan ne çıkaracağın tamamen sana kalmış. Dinliyor musun?"

"Evet," dedi Lan suratını ekşiterek, ama aslında öyle değildi. Neredeyse tam altındaki duvarın dibinde bir araya gelmiş, ya kokusundan ya sıcaklığından ya da bir işaret feneri gibi parlattığı görünmeyen bir yaşam ışığından etkilenmiş Yiyenleri izliyordu. Orada durmuşlar, denge için birbirlerine yaslanmışlar, kollarını garip boyunlarına dolamışlar, çenelerini garip omuzlarına dayamışlar, ölümlerin rahat samimiyetiyle diğer Yiyenlerin dudaklarındaki kanı yalıyorlardı. "Evet, dinliyorum."

"Birincisi, bu topraklar sizin yerinizde olmak için her şeyi yapabilecek çaresiz insanlarla dolu. İkincisi, bu insanların çoğu... istediğim ifade nedir?" diye sordu Deimos'a.

"Basit tut," diye yanıtladı Hortlak, Yiyenler'in duvarın dibinde sendeleyerek yürümelerini izlerken. "O bir Amerikalı."

"Ben değilim!"

Yiyenlerden biri onun sesiyle başını kaldırdı ve etrafına bakındı, dişleri beklenen çığneme hareketleriyle takırdıyordu, ama başını kaldırmayı düşünmedi ve kısa sürede ilgisini kaybetti.

Üstat Wickham, Amerikan deyimlerinden oluşan zihinsel bir kitabı inceledikten bir süre sonra, "Bu insanların çoğu açlık çeken ölümleri zerre kadar umursamıyor," dedi. "Ve bu endişelendirmeli

Sen, Lan, derinden. Lordumuzun en güçlü savunmalarından birini geri almasını istiyorsun, aslında sona erdirmeye çalıştığını iddia ettiğin savaşın agresif bir şekilde yenilenmesine kendini açıyorsun. Ama o kadın-" Ufuktaki noktayı işaret etti. "-karnı tok ve uyuyacak güvenli bir yerden başka bir şey istemiyor olabilir. O kadın bir doktorun muayenesine tahammül etmekle kalmayıp, muayene olduğu için minnettar da olabilir. Hatta bir eğitim bile isteyebilir," diye ekledi çok hafif bir sitemle.

"Her türlü olur sanırım," dedi Lan, gözlerini ya da ellerini indirmeyi reddederek.

Çene.

Deimos sessizce başını salladı, ama Efendi Wickham yılmadan.

"Kesinlikle. Ve her türlü eninde sonunda onun karşısına çıkacağı için, odanızda somurtarak ne kadar uzun zaman geçirirseniz, size verdiği elbiselere karşı duyduğunuz dehşet verici nefret, onları başka bir kadının giymesıyla o kadar çabuk çözülecektir."

"Surat asmıyordum, lanet olsun!"

Bağırmak istememişti ama sessiz olmaya da çalışmıyordu. Daha önce etrafına bakan aynı Yiyici şimdi yine aynısını yaptı ve bu kez yukarı baktı. Sol gözü büyük ölçüde yok olmuştu -sadece yuvasının dibine yapışmış buruşuk, kahverengimsi yeşil bir kese vardı- ama sağ gözü hâlâ çalışıyordu. Onu gördü ve sıçradı, duvara çarptı ve bir tutamak için boşuna pençelerken solmuş parmaklarını kırdı. Sonra kayboldu, kavrayan eller ve şaklayan çenelerden oluşan bir yuvarlanmanın içinde kayboldu, hepsi tırmanıyor ve en zayıfları ölüm yığınının dibinde ezilmiş ve kırılmış bir şekilde kıvranana ve en güçlüsü kendini surların üzerinden yukarı çekene kadar diğer Yiyenler tarafından tırmandırılıyordu.

Tehlikede değildi. Lan bunu biliyordu. Korkmuyordu ve kesinlikle felç olmamıştı. Orada öylece sessiz ve kıpırtısız durmasının tek nedeni, Deimos'un bir adım öne çıkıp Yiyici'nin ellerini keseceğini bilmesiydi. Geri çekildi, çaresizlik içinde havayı ısırdı ve aşağıdaki uluyan, çırpınan, kavrayan düğüm tarafından yutuldu. Eller, Deimos onları tekmeleyip kurtarana kadar zayıf bir şekilde titreyerek tutunmaya devam etti. Botları siyah ve parlaktı, duvarın yıpranmış tuğlalarına karşı gerçek dışıydı. Gözlerini kaldırdı, korkmadan, etkilenmeden ona baktı ve "Botlarını ne sıklıkla temizliyorsun?" dedi.

Deimos, neredeyse belli belirsiz omuz silkmiş olan Efendi Wickham'a baktı. "Her gece" dedi.

"Gerçekten çok güzel görünüyorlar," dedi Lan ve o anda başı dönmeye başladı, midesi bulanacak ya da düşecek gibi oldu. Duvarın üzerinden. Yiyenlerin tam üstüne. "Şimdi gitmek istiyorum. Tamam mı? Hemen şimdi." Arkasını döndü ama onunla merdivenler arasında bir Hortlak duruyordu.

"Lan," dedi Efendi Wickham.

"Beni o gönderdi!" diye bağırdı, ona dönerek. "Bu benim fikrim değildi! Benimle işinin bittiğini söyledi!"

"Peki onunla işin bitti mi?"

Rüzgâr yine yanaklarını ve gözlerini yakıyordu. "Buraya geldiğimden beri neredeyse her gece onunla birlikteyim! Bunun sonsuza kadar süreceğini mi sanıyordun?"

"Oh, olmayacağını biliyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Ama tüm bağırsık çağırışına rağmen, bu kavramı ya da sonuçlarını tam olarak kavradığını sanmıyorum. Sırf istediğin için Haven'da istediğin kadar kalabileceğini 'düşünüyor' gibisin. Argümanlarınız çoğunlukla hakaret ve küfürlerden oluşsa bile, sırf bunları yapan siz olduğunuz için lordumuzun affetmek zorunda olduğu izleyicilere borçlu olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ve işinize geldiği zaman ona sunmanız gereken tek şey seks."

"Şartları o belirledi!" diye ısrar etti. "Tek istediği bu!"

"Bu doğru olabilir. Ben şahsen buna inanmıyorum ama bu konuşmanın amaçları doğrultusunda varsayımı kabul edeceğim. Gerçek şu ki, bunu sizden almak zorunda değil, oysa bu koca dünyada başka hiç kimse size istediğinizi veremez ve *işte* Lan, özür dileme yükü burada yatıyor. İşte burada bana özür dileyecek hiçbir şeyin olmadığını tekrar söyleyeceksin," diye devam etti Lan tam da bunu söylemek için ağzını açtığı anda. "Ve onun nasıl şunu ya da bunu söylediğini ya da yaptığını ve senin ahlaki üstünlüğe sahip olduğunu. Umurumda değil. Kapasitem olsa bile umursamayacağımı sanıyorum. Durumunuzun gerçeği şu ki, sunacak daha az şeyiniz ve kaybedecek daha çok şeyiniz var ve bu nedenle özür dileyacaksınız."

Rüzgâr yüzüne sertçe vuruyor, yanaklarını çatlatıyor ve yakıyordu. "O kadar basit değil."

"Tanrı aşkına." Efendi Wickham burnunun kenarını sıktı ve Deimos'a döndü. "Denemek ister misin?"

Hortlak ona bir kaşını kaldırdı. "Onun kalmasını istemiyorum."

"Lütfen."

"Lütfen kendin ol. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama buna katılmıyorum. Siz öğrencilerinizle ilgilenmek için yaratıldınız ama ben Haven'ı korumak için yaratıldım ve o-" Durakladı, sonra Lan'a döndü. "Sen. Sen bu şehre doğrudan bir tehdit oluşturuyorsun," dedi ve eldivenli bir eli kılıcının kabzasında, diğer elini yumruk yapmış halde ilerledi. "Eğer lordumuzun seni yanında istediğine dair en ufak bir şüphem olsaydı, seni bu duvardan kendim geçirirdim. Başka hiçbir sıcakkanlı kadın onun üzerinde bu güce sahip olmadı, *asla*. Sen onun düşüncelerine ve yargılarına bulaşmış bir mikropsun ve geçen her günle birlikte yozlaşman yayılıyor. Eğer senin için açlık çeken ölümlerini geri alırsa, yaşayanlar gelecektir. İnşa ettiği her şey yok olabilir. Halkından on bin kişi burada bir yuva kurdu, sonsuza dek ona hizmet etmek için sevgiyle yetiştirildi, ama *senin* için hepsini riske atacaktır."

Lan cevap veremedi. Zar zor nefes alıyor gibiydi. Efendi Wickham gülümseyerek, "Teşekkür ederim Kaptan," dedi.

Deimos ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne için?"

"Beni o gönderdi," dedi Lan tekrar. Yiyenlerin sesini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı, bu da sesini zorladı ve sanki çatlamış gibi görünmesine neden oldu. "İşinin bittiğini söyledi ve bunda ciddiydi. Beni geri istemiyor."

"Lütfen aptallık etmeyin," dedi Efendi Wickham, acı çekmiş bir ifadeyle. "Bunun ölü bir eğitimciyi ne kadar sinirlendirdiğini bilemezsiniz. Eğer dediğiniz gibi sizinle 'iş bitmiş' olsaydı, bunu bilirdiniz. Ölümsüz lordumuzun seninle yüzleşmekten korkacağı ya da gerektiğinde seni ortadan kaldıracığı kadar korkunç değilsin. Ve size şimdiden söylüyorum, eğer kendinizi onun düşmanı haline getirmeye devam ederseniz, bu olabilir."

"I..." Lan önce birinden diğerine, sonra da Yiyenler'e baktı, nefesi göğsünde sıcak bir düğüm olmuştu. "Geri dönmemi isteseydi beni çağırabilirdi. Ben de giderdim."

"Olabilirdi ve olurdu, birlikte tartıldıklarında tam olarak hiçbir şey ifade etmezler. Dün ne yaptın?"

"Ha?"

"Dün," dedi sabırla. "Ne yaptın?"

"Bilmiyorum. Yemek yedim. Uyudum." Hiç yardımcı olmayan Deimos'a baktı ve omuz silkerek şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaptı. "Pencereden dışarı çok baktım. O kulede yapacak pek bir şey yok."

Efendi Wickham bunu kibarca başını sallayarak onayladı ve "Buna değdi mi?" diye sordu.

"Buna değdi mi?" diye sordu inatla, kin gütmenin anlamsızlığı üzerine bir ders almak üzere olduğunu biliyordu.

Ama yapmadı. Onun yerine, hoş bir şekilde konuşarak ve bir kelimeyi bile kaçırmaması için telaffuz ederek şöyle dedi: "Hayatının bir gününü biraz yemek, birkaç saat uyku ve şu pencereden görünen manzarayla takas ettin. O günü asla geri alamayacaksın. Bir gün daha yaşayacağının garantisi yok. Seni çağırıyaydı ona geri dönecektin ama çağırmadı, sen de hiçbir şey yapmadın ve şimdi o gün bitti. O gün gitti. Peki, buna değdi mi? Buna değdi mi?"

Bir cevabı yoktu. O da bir cevap beklemiyor gibiydi.

"Sahip olduğun zamanı istemelisin, Lan," dedi, kaba bir şekilde değil. "Her şeyden çok. Her şeyden çok. Çünkü onu satmanın bedeli bu. Anlıyor musun?"

Rüzgâr gözlerini kamaştırırken o hâlâ orada öylece sessiz duruyordu.

"Güzel." Üstat Wickham kolundaki saati kontrol etmek için kolunu geri çekti, sonra da Deimos'a geniş bir gülümsemeyle baktı. "Yardımanız için teşekkür ederim Kaptan. Onu şimdi geri götürmek istiyorum. Kalmayı tercih ediyorsanız bize eşlik etmek için zahmet etmenize gerek yok."

Deimos boşluğa bir göz attıktan sonra Lan'a sert bir bakış fırlattı. "Terbiyeli ol," dedi ona. "Kaçmanı engellemek için emir aldım. Eğer Cennet'ten ayrılmaya kalkışırsan, lordumuzun seni yakalayıp geri getirmek için ne gerekiyorsa yapma yetkisine sahibim."

Göğsü sıkıştı ama korkudan değil.

Merdivendeki Revenant'a işaret veren Deimos, Efendi Wickham onu götürürken uzaktaki vapuru izlemeye devam etti ve efendisinin gözüne girmesi muhtemel bir sonraki kadını gözetlemeye başladı.

Dönüş yolu, duvara giden yoldan çok daha uzundu. Başı eğik, sırtı Yiyenler'e ve belki de gelmekte olan kadının karanlık noktasına dönük bir şekilde yürüyor, tüm dünya kararıyor gibi görünürken çatlak kaldırımında gölgesinin giderek solmasını izliyordu. Bulutlar kalınlaşıyordu ama sadece Haven üzerinde, ona Azrail'in bir hevesle çağırdığı söylenen kara yağmurları hatırlatıyordu. Bir zamanlar buna inanmıştı, tıpkı Azrail'in kolunu sallayıp veba salgını gönderebileceğine, ekinleri soldurabileceğine ya da yangınlar çıkarabileceğine inandığı gibi. Buna hâlâ inanabilmeyi diliyordu, çünkü bu bir bakıma rahatlatıcı bir düşünceydi. Her şey onun suçu olsaydı, her şey ne kadar da kolay olurdu.

Lan tam olarak ne zaman ağlamaya başladığından emin değildi ama Efendi Wickham utanç verici bir endişe gösterisi yapmadan bunu yapmasına izin verecek kadar nazikti. Yanlarından geçtikleri binaları inceledi, kornişlere ve kanatlı pencerelere hayranlıkla baktı ve Lan'ın kendini kurulamasını bekledi. Sonra da, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Kabul
edilemez."

"Planlamadım! Bütün bunları planladığımı mı sanıyorsun? Bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun? Söylediğim her şey yanlış! Yaptığım her şey durumu daha da kötüleştiriyor!"

"Hayatın ne olduğunu hatırlıyor musun, Lan?"

Hatırlamadı, hem de hemen. Hatırlaması için bir ayağını kaldırıp yerden yüksekte tutması gerekti - tamamlanmamış bir adım. "Hareket mi?"

"Hareket," diye kabul etti. "Bunu asla unutmayın. Yan adımlar yoktur. Beklemek yok. Biz konuşurken bile hareket halindesiniz, bu yüzden gerçekten ne istediğinize ve bunu başarmak için gerçekten ne kadar vazgeçmeye hazır olduğunuza karar vermelisiniz, çünkü yaptığınız ve söylediğiniz her şey, verdiğiniz her karar sizi hedefinize yaklaştırabilir ya da ondan uzaklaştırabilir. Westminster Katedrali'nin hemen yanından geçeceğiz," dedi ve sözlerini duraksamadan ama pişmanlık dolu bir tonla bitirdi. "Dini ikonografi hiçbir zaman ilgi alanım olmadı ama Westminster Haven'daki en güzel mozaiklere sahip."

Lan içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Durup bakmak ister misin?"

"Zamanımız yok, eminim."

"Altıya kadar derste olmam gerekiyor, değil mi? Daha öğlen yarısı bile olmadı."

"Şey..." Güneşin konumunu kontrol etti ve ona araştıran bir bakış gönderdi. "Birkaç dakikadan zarar gelmez. En fazla bir saat. Sakıncası var mı?"

Efendi Wickham bir saat boyunca küflenmiş eski kiremitlere aval aval bakarken sokakta dikilip durma düşüncesi son derece iç karartıcıydı ama yine de Azrail'le yüzleşmekten daha iyiydi. "Kulağa eğlenceli geliyor," dedi donuk bir sesle. "Eski barları severim."

"Aslında bir katedral."

"Ne fark eder ki? Hadi gidelim."

* * *

Bir kez daha, ölü adamın kuşkusuz oldukça şaşırtıcı bir binayı kurcalama hevesi zaman algısını gölgede bıraktı ve aşmayacağına söz verdiği bir saat geçti ve en az altı saatin altına gömüldü. Duvardan gördüğü bulutların toplanması bunca zamandır durmuştu ama şimdi bir hışımla açılmış, şehri yoğun bir sis ve göz yakan bir yağmurla örtmüştü. Sokakları kaplayan elektrik lambaları İngiliz havasıyla boy ölçüşemiyordu ve bu kasvet içinde Efendi Wickham bile bir kez geri döndü.

Saraya vardıklarında hava tamamen kararmıştı ve Lan'ın giysileri on bin litre yağmur suyunu kolayca emmişti. O anda tek istediği, milyonlarca basamağı tırmanıp odasına gitmek ve kendisini bekleyen yağmurdan ıslanmış yatağında uykuya dalmaktı ama sarayın kapısında nöbet tutan mızraklı askerler onu soğuk fuayede tutuyor, gece işlerini yapmak için içeri girip çıkan her hizmetlinin gözle görülür şaşkınlığı içinde o güzel zemine okyanuslar dolusu su damlatıyorlardı.

Efendi Wickham, ona iki kez gerek olmadığını söylemesine rağmen, takip eden uzun dakikalar boyunca onun yanında kaldı. Kimse ona ne beklediğini söylememişti. Kimse söylemek zorunda değildi.

Sonunda, dinlediği ve korktuğu sesi duydu
-Çizmesiz bir ayağın uzun adımlarına her adımda metal plakaların, yüzüklerin ve taktığı diğer tüm mücevherli şeylerin şingirtisi eşlik ediyordu. Azrail.

Yemek salonuna giden koridoru izliyordu ama sesler fuayede garip bir şekilde yankılandı ve adam beklenmedik bir şekilde ikinci katta belirdi. Ve yalnız değildi.

Yanındaki kızıl saçlı bebek o kadar güzeldi ki, nefes alıp verirken o dekolteli korsenin içinde zar zor duran mükemmel göğüslerinin kalkıp inmesine neden olmasaydı, ölmüş bile olabilirdi. Saçları altın zincirlerle parlatılmış ve incilerle süslenmişti, sadece birkaç özenli buklenin ağdan kayarak kusursuz yanağına uzanmasına ustaca izin verilmişti. Sağ eli Azrael'in bükülmüş koluna dayanmış, Azrael'in sağ eli de onunkine dayanmıştı, en azından tırazbanı kavramak için uzanana kadar. Pençeleri yaldızlı ahşabı tırmaladı, "Nerelerdeydin?" derkenki sesinden çok daha yüksekti.

Kime sorduğu konusunda hiç şüphe yoktu, bu yüzden Lan cevap verdi. "Derslerde."

Azrail'in gözleri kısılırken parladı. "Yap. Yapma. Bana yalan söyleme." "Bugün onları dışarı çıkardık," dedi Lan. "Hepsi bu kadar."

"Lordum, izin verirsiniz-" diye başladı Efendi Wickham. "Size hitap etmiyorum."

"Bu onun hatası değil," dedi Lan.

"Hata istemiyorum." Sesi son kelimedede yükseldi ve odada suçlayıcı bir yankı yarattı. Tekrar konuşmadan önce yankının tamamen kaybolmasını bekledi. "Cennet'te özgürce dolaşmak için benim irademe sahip değilsin. Bunu sana açıkça belirttiğimi sanıyordum ama anlaşılan saraydan ayrılmanı yasakladığımda sözlerimde bir kararsızlık bulmuşsun."

"Bir muhafızla birlikte olmadığım sürece."

Azrael'in bakışları yan gözle Üstat Wickham'a kaydı. "Deimos'la birlikteydin," dedi Lan çabucak.

"Öyle miydin?" Azrail birkaç uzun adım atarak ilerledi ve pençelerinin oymalı parmaklıkların üzerinde gezinmesine izin verdi. Bu mesafeden gözle fark edilemeyen ama kendine has bir sesi olan bir desen vardı: *sss-tak-tak-sss-tok-sss- tak-tak*. "Ve yine de Deimos dört saat kadar önce döndü, *sekiz* saat kadar önce dönmediğini öğrenince de pek hoşnut olmadı. Demek öyle. Koruma altında değildiniz ve tekrar sormak zorundayım." Çok yumuşak olan sesi aniden bir gök gürültüsüne dönüştü: "*Neredeydin?*"

Lan onun öfke patlamasına karşı gözlerini kapatmıştı. Şimdi gözlerini açtı ama cevap verebilmesi için biraz daha zaman geçmesi gerekiyordu. "Duvara gittik."

Adımlarının ortasında durdu. Elinin altındaki trabzan kırıldı. "Haven'dan ayrılmışsın."

"Hayır. Sadece duvara kadar."

"Dersler için." Azrail dişlerini gösterdi. Bu bir gülümseme değildi. "Duvarda çok fazla okuma malzemesi olduğunu düşünmezdim."

Lan, kıpırdamadan başını sallamak için elinden geleni yapan Efendi Wickham'a baktı, sonra devam etti ve yine de söyledi. "Dışarıda bir kadın var. Çorak arazide. Onu görmemi istediler."

Efendi Wickham gözlerini kapattı.

"Buraya gelebileceğini söylediler ve geldiğinde, tüm bunları sadece kalabilmek için söylediğimi düşüneceksin. Çünkü belki de... bilmiyorum... benden daha tatlı olabilir. Belki şarkı söyler, dans eder ya da benim nasıl yapacağımı bilmediğim ve nasıl yapmak *isteyeceğimi* de bilmediğim kızsı ve büyük bir şey yapar." Yağmur suyu saçlarından yüzüne damladı, gözyaşları gibi ılıktı. Gözyaşlarını sildi. "Yapmam gerektiğini bilsem bile."

"Ama duvarda da Yiyenler vardı," dedi. Pençeleri daha derine inerken trabzan inledi. "Ve sen de geri döndün."

"Belki," dedi şüphyle. Geçmiş düşünmeye çalıştı ama Yiyenler'le ilgili hatırladığı tek şey, ilginç bir şekilde, Deimos'un botlarıydı. "Onlar için olmalıydı, değil mi? Eğer onun için değilse, en azından onlar için olmalıydı. Ama öyle olduğunu sanmıyorum."

Maskenin arkasından görebildiği kadarıyla yüz ifadesi değişmemişti. "Neden o zaman?"

"Çünkü bana öyle söyledi," diye itiraf etti, gereksiz yere kendisine çok kibar bir endişeyle bakan Efendi Wickham'ı işaret ederek. "Aslında onun bana söylemesine ihtiyacım vardı. O aptal duvarın üzerinde durdum ve o aptal Yiyicilere baktım ve ben... hala..." Gülmeye çalışarak yüzünü tekrar tekrar sildi. "...söylenmesi gerekiyordu."

Azrail bunu mırıltı ile hırıltı arasında bir yerde, yargılayıcı bir sesle karşıladı. Bir kez daha, efendisinin huzurunda boynunu saygıyla bükerek duran Üstat Wickham'ı inceledi. "Git," dedi uzun uzun. "Sonra konuşuruz. Şimdilik git... benim iyiliğim için."

Ölü adam eğilirken Lan'a yan gözle, sıkıntılı bir kaş çatı, sonra 'Mahzende bu kadar uzun kaldığım için üzgünüm'den 'Kazığa oturtulmak üzere olduğun için üzgünüm'e kadar her anlama gelebilecek özür dileyen bir hareketle koluna bir kez dokundu ve onu Azrail'in yakıcı bakışlarıyla baş başa bıraktı.

Azrael pençelerini trabzandan çekerek altın rengi boyada koyu renkli oyuklar bıraktı ve merdivene doğru ilerledi. Bebeği onunla gelmeye çalıştı; gözlerini Lan'dan hiç ayırmadan havaya kaldırdığı eliyle onu durdurdu. Merdivenin kavisli kolundan telaşsız, dikkati dağılmadan indi ve Lan'ın etrafında bir tur atarak, eteğinin çamurlu kenarından rüzgârda savrulmuş, dağınık saçlarına kadar her yerini inceledi. Tekrar yüzleşmek için döndüğünde, pençeli bir parmağını çenesinin altından geçirdi ve başını geriye doğru eğerek çıplak, solgun boğazının önce bir tarafını, sonra da diğer tarafını inceledi. Yine o sesi çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

"O gece hakkında," diye başladı.

"Bunu burada konuşmayacaksın."

"Ben sadece-"

"Sessiz olacaksın."

"Yapamam."

"O zaman ağzın kapatılacak," dedi ve odadaki tüm mızraklı askerler aynı anda yer değiştirerek emri yerine getirmeye hazırlandılar. "Ve eğer bu

seni susturmak için başka yollar bulacağım. O gece hakkında konuşmayacaksın! Bu benim tek sözüm ve her sözüm burada emirdir! Eğer bana itaatsizlik edersen, *insan*, itaatsizliğin bedelini öğreneceksin!"

"Lütfen!" Boğazı sıkıştı ve bir türlü gevşemedi. Islak zemindeki yansımaya baktı ve kelimeleri teker teker dışarı itti. "Bir şey söylemek zorundayım. Lütfen," diye bitirdi, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Bu çok önemli."

Lan'ın saçlarından yere damlayan suyun çıkardığı ses çok

Yüks

ek Azrail kollarını kavuşturdu. "Söyle o zaman."

sesle. Bu, Lan'a eziyet eden tüm olası yanıtların en iyisiydi.

Saraya geri dönerken uzun bir yürüyüş yaptı ama yine de bunu duymak kalbini sızlattı. Bunu görmezden geldi -bu duygularla ilgili değildi, takastı- ve çantasında kalan parçaların envanterini çıkardı. Birkaç donuk parıltı, birkaç umut verici kıvılcım vardı... hiçbirini teklif etmedi. Gözlerini yere dikti (sürüklenen eteklerinin önünde küçük bir kirli su birikintisi oluşmuştu, hizmetkârların daha sonra temizleyeceği bir şeydi bu) ve Azrael'in elleri gibi pençeli ayaklarına baktı. Ayak parmakları sabırsızca bükülmüştü; parmaklarından birine taktığı altın yüzük lamba ışığında parlıyordu.

"Lütfen beni geri götür."

Bunu kafasında çok daha iyi prova etmişti. Açıklamalar, netleştirmeler, hatta özürler (her zaman yanlış bir şey söylediğini kabul etmekten uzak duran ama yine de onun affını kazanan) olmuştu. Bütün öğleden sonra konuşmasındaki kirleri temizlemiş ve taşı cilalamıştı ve bunu tam da böyle aptalca bir şeyi ağzından kaçırmamak için yapmıştı.

Azrail kelimelerin aralarına düşüp paramparça olmasına izin verdi. Bakışları yumuşamadı. Parmakları pazusuna bir kez vurdu. Bekledi.

Donuk bir sıcaklık yanaklarını kaşındırdı. Bunu söylemek zorundaydı. Bunu biliyordu, kabullenmişti ama yine de her kelime kırık bir kemik gibi çıkıyordu. "Ben... o gece söylediğim her şeyi kastetmedim."

Maskesinin arkasından alay etti. "Hepsi bu mu?"

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Bu, önünde diz çöküp yüzüğü öpmek dışında, başlamak için en kötü yoldu. "Bana sadece ne istediğini söyle, tamam mı? Satın almak zorunda değilsin. Satacak durumda değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz. I..." Etrafına bakındı, duvarlarda, ışıklarda, mızraklı askerlerde yardım aradı, ama oda boştu, ışıklar elektrikliydi ve

mızrakçılar ölmüştü. Burada yalnızdı, onunla yalnızdı, ama onunla yalnız değildi. Bebeği merdivenlerin başında onu bekliyordu. Şehri ölü ya da diri insanlarıyla doluydu ve o sadece onlardan biriydi... ve yeri doldurulamaz değildi. "Sana ihtiyacım var," dedi.

Gözleri titriyordu. Işıkları sabitlendiğinde, daha parlaktılar.

"Ve?"

Elini kaldırdı ve boş olarak uzattı, sonra tekrar bıraktı ıslak eteğine bir tokat attı. "Sana ihtiyacım var. Bana ne istediğini söyle."

"Ne istiyorum ben?" Kollarını açtı ve bir adım ilerledi, sadece bir adım, gözleri kızın görüş alanındaki renkleri yakacak kadar parlaktı. "Ne istediğimi biliyorsun. Bana yeterince açık söyledin ve bilsen de bilmesen de haklıydın. Seni istiyorum."

Sadece başını sallayabildi, meydan okuyarak değil, çaresizlik içinde. "Buradayım, değil mi?"

"*Burada* olmanı istemiyorum." Kolunu havada gezdirerek tüm Haven'ı bir anda özetledi ve yok saydı, sonra kızın kolunu yakaladı ve onu sendeleyerek kendisine doğru çekti. Çenesini sert bir şekilde kavradı, başını geriye itti, ona bakmasını ve onun kendisine nasıl baktığını görmesini sağladı. "*Benim* olmanı istiyorum."

"Azrael-"

"Lordum! *Lord* Azrael! Bu şehir kimin? Bu fethedilen topraklar kimin?" Onu daha da yakına çekti, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sana sahibim. Gözlerimi sana dikmeden önce, sana sahiptim. Sen benim mülkiyetimde doğdun. Hayatın boyunca benim seni sahiplenmemi bekledin." Bir nefes aldı -onun nefesi, bedeninden çekilmişti- ve hırladı, "Ve sahip olduğum şey için takas yapmaktan bıktım. Benim olduğunu söyle."

"Lütfen-"

"*Söyle!*" diye bağırdı yüzüne doğru. "Seni aptal hayallerinle bir gün daha paylaşmayacağım! Her şeyini bana teslim et! Her parçanı! Haven'ın ötesinde senin için hiçbir şey yok! Ne Norwood var ne de açlık çeken ölümler! Sen benimsin!"

"Yapma. Lütfen, yapma." Söylediği kelimeleri zar zor duyabiliyordu ama tadını alabiliyordu; korku ya da iyi hissetmek için çok sert vurduğunda doruğa ulaşmak gibi yüksek, acı bir tat. "Beni sen ve dünya arasında seçim yapmak zorunda bırakma... ya da..."

"Yoksa ne yaparsın?" diye meydan okudu, gözlerindeki ateş maskesinin yuvalarını doldurana kadar parlıyordu.

"Yoksa ben yaparım."

Geri çekildi, sonra onu bir hamleyle bıraktı ve arkasını dönüp maskesinin altından yara izlerini ovuşturarak merdivenlere doğru ilerledi ve onlardan uzaklaştı, bir duvardan diğerine, onun etrafında ve arkasında dolaştı ama bir daha asla ona tam olarak ulaşamadı. Lan onun önündeyken onu izledi. Önünde olmadığına ise kızıl saçlı bebeğini izledi, gözleri onu takip etmek için hareket ediyordu, güvenli mesafesinden bile temkinliydi. Tabii güvenli bir mesafe varsa.

"Sana ihtiyacım var," dedi Lan tekrar, sanki bu bir peri masalıymış da üçüncü kez söyleyince lanet bozulacak ve her şey güneşli ve şarkı söyleyen fareler olacakmış gibi. Bunun yerine, kahkahalarını onun sırtına tükürdü ve volta atmaya devam etti. Altındaki çamurlu lekenin mermer zeminde yavaşça kurummasını izledi. Ona sunacak başka bir şeyi yoktu. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Neredeydin?" diye sordu sonunda. "Bana yalan söyle... eğer mecbur kalırsan.

Sadece söyle bana. Bana hiç gitmediğini söyle."

"Kaçmadım. Senden asla kaçmayacağım

Azrail." "Öyle diyorsun."

"Ciddiyim."

"O zaman neredeydin? *Sekiz saat* boyunca nerede?" Kendini duvardan uzaklaştırırken pençeleri duvara sürtündü; sahanlıkta arabası bir adım geri çekildi ama Lan durdu ve onun gelmesine izin verdi. "Eğer kaçmıyorsan, neredeydin?"

"Bir kilise."

Gözleri parladı ve önündeki fayansların üzerine siyah gölgesini düşürdü. "Ve şimdi karşımda yok olan Tanrı'nın sevgisiyle zırhlanmış olarak mı duruyorsun? Onun adına benimle savaşıyor mısın? Seni uyarıyorum çocuğum, yüzlerce şeytan çıkarma ayininden sağ çıktım ve hiçbirinde gözlerime duman kaçırmadan daha fazlasını yaşamadım."

Buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, sadece durdu ve yere damladı.

"Ne için dua ettin?" diye sordu sonunda. "O sana benim veremeyeceğim neyi verebilir?"

"Hiçbir şey için dua etmedim. Nasıl yapıldığını bile bilmiyorum. Norwood'da İsa gibi konuşan sadece birkaç yaşlı insan var ve onlar bile bunu çok yüksek sesle yapmıyor."

"Neden, sence?"

"Çünkü ölüler ayağa kalktı," diye cevap verdi Lan, onu bıçaklamadan, sadece söyleyerek. "İyi olanlar bile, İsa'nın adamları. Ve insanları yediler. Ve Tanrı bunu durdurmadı. Eğer Tanrı bizi umursamıyorsa, neden birileri onu umursasın ki?"

Homurdandı, bir sestten çok ensesinde sıcak bir nefes kıpırtısıydı. Arkasından uzaklaştığını duydu, sonra da pençelerinin sert bir yüzeye vuruşunu. "Dua etmek için değilse neden kiliseye gidiyorsun o zaman?"

"Bilmiyorum. Çünkü oradaydı." Lan kolunu çekiştirdi, kumaşı kolundan uzaklaştırdı ve suyun akmasını izlemek için sıktı, sonra en iyi Usta-Wickham sesiyle, "Çünkü Bizans canlanma mimarisinin ayakta kalan son örneği. Çünkü yapımında yüzden fazla farklı mermer çeşidi kullanılmış ve birilerinin bunu görmesi gerekiyor."

Onun arkasında durakladı. "Westminster."

"Evet, işte o." Şaşırmış bir halde etrafına bakınırken adamın ona sırtını dönüp hızla uzaklaştığını gördü. Tekrar önüne döndüğünde onun kendisine ters ters baktığını gördü. "Efendi Wickham gitmek istedi. Bu kadar uzun kalmamalıydık ama-"

"O yerde zaman kaybetmek çok kolay." "Oraya gittin mi?"

"Ah, evet. Sarayı almak için yaptığım son yürüyüşte geceyi orada geçirdim. Aziz Paul Şapeli'nde." Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Sunağın üstündeki tavana yıldızlar yerleştirdiler. Onları gördün mü?"

Bunu düşünmesi gerekiyordu. Sonunda başını salladığında emin değildi. "Bunların yıldız olması gerektiğini bilmiyordum. Sadece nokta olduklarını sanıyordum."

"Onlar yıldızdı," dedi sessiz bir ısrarla. "Savaşın başlangıcından beri gördüğüm ilk yıldızlardı. Taş ve boyadan yapılmış yüz on dokuz yıldız. Onları dumanın arasından gördüğümde bana garip geldiler. Saatlerce onları izledim." Bir duraklama daha. "Bana dua edip etmediğimi sormayacak mısın?"

"Yağmur mu yağıyordu?"

Sessizlik. Sahanlıkta, hâlâ onu izleyen bebeği kendine sarıldı ve kaşlarını çatı.

"Evet," dedi Azrail usulca. "Yağmur yağdı."

"Kötü günlerde yağmur yağmalı." Lan elbisesine baktı ve diğer kolunu sıktı. "Annemin öldüğü gün hava güneşliydi. Ilıktı. Sanki en güzel gündü, anlıyor musun? Hiçbiri gerçek gibi gelmedi. Ama bu

Sen ve ben... yalnız uyumaya başladığımdan beri her gece yağmur yağdı." Lan ayak parmağıyla oluşturduğu su birikintisinin en ıslak kısmını sürterek izler bıraktı. "Buna kehanet mi diyorsun?"

Bir adım daha yaklaştı, sonra uzaklaştı. "Ben buna hava diyorum." "Seni özledim."

Azrail'in ayak sesleri durdu ve bu kez devam etmedi. Kürek kemiklerinin arasında belli belirsiz bir sıcaklık hissediyor, gözleri sırtında yanarken gölgesinin önünde uzun ve karanlık bir şekilde savrulduğunu görebiliyordu. Hiçbir şey söylemedi ama dolly'nin nefes alış verişinin sesi aniden çok yüksek çıkmaya başladı.

"Yatağını özledim. Seninle karanlıkta olmayı özledim. Bunu görmeyi özledim." Lan elini yüzünün önünde tuttu, avucunun içinde onun göz ışığını yakalamak için açtı. "Ve bunu özlemekten nefret ediyorum. Sen... Sen bana yalnız uyumanın ne demek olduğunu hissettirdin. Seni tanımadan önceki gibi olması gerekirdi ama değil. Nasıl olduğunu bile söyleyemiyorum. Sadece öyle değil."

Işık daha da parlaklaştı ama yine de konuşmadı.

Kolunu bıraktı, taze damlacıkları silkeleyerek fayansların üzerine saçtı. "Sana geri dönmek istiyorum Azrael. Sadece yatmak için bile olsa, sadece bu gece için. Lütfen. Sana sahip olduğumdan fazlasını veremem ama istersen geri dönebilirim. Ve eğer benden isteyemezsen, o zaman... o zaman beni gönder. Hemen şimdi. Bu gece. Çünkü zaten yağmur yağıyor ve ben..." Titreyen bir nefes aldı ve kendini güldürdü, bu ses bir çocuğun hıçkırığından ayırt edilemezdi. "Başka bir güzel günde seni kaybedemem."

Adam uzaklaşırken üzerine gölgeler düştü ama fazla uzaklaşmadı. Adam, arkasından nefes alıp verişini duyabileceği kadar yakınında durdu, havadaki sertliği ve maskesinin altına sürtünen elinin törpüsünü.

Bu, dışarıda camlara vuran yağmurla ölçülen ve yağabildiği kadar şiddetli yağın en uzun zaman içindi.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandı. "Ah, Lan...Lan, buraya gel."

Döndü ve iki adım attı, yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi dengesizdi, sonra bir şekilde ayağını kaybetmeden terlikleriyle ıslak zeminde koştu. Ona doğru düştü; adam kaskatı kesildi, bir nefeste tısladı ve bir daha asla nefes almadı. Eli, onu tokatlayıp uzaklaştıracakmış gibi havaya kalktı ama orada öylece kaldı. O şekilde kaldı, sessiz ve taş gibi kıpırtısız, kadın kendini yakınına bastırırken. Elbisesinden nehirler halinde su fışkırdı, göğsünde boncuk boncuk birikti ve yere damladı, açık yaralarına düştü ve tekrar gri lekeli olarak dışarı sızdı.

"Islak olduğum için özür dilerim," dedi, fısıltıyla, sanki bir sırmaş gibi. "Çok ıslak olduğum için özür dilerim."

Yavaşça, gergin kaslarının kilidi açıldı. Pençeleri kızın kafa derisini çizdi, nemli saçlarını taradı ve sonunda kolu kızın omuzlarına dolandı.

Dolly'nin gözleri aralarında gidip geliyor, daha hızlı ve daha yüksek sesle nefes alıyordu, ta ki tam hıçkırık demeye kalmadan eldivenli eliyle parmaklığa vurup, "Ben buradaydım! Başından beri buradaydım! Ben... Ben... Ben bir saattir giyiniyorum! O sokakta koşuyordu ve ben... buradaydım..."

Azrail ona baktı ve Lan'ı tuttu. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Dolly elini sanki parmaklıklara biraz daha vuracaktı gibi kaldırdı, sonra yumruk yaptı. Lan'a son bir kez ters ters baktı ve çenesi yukarıda, sırtı dimdik yürüyerek uzaklaştı.

"Üzgün olduğumu söyledim," diye mırıldandı Lan, onun gidişini izlerken. "Seni duydum."

"Ciddiyim."

"Sana inanıyorum."

"Ama beni affetmiyorsun!"

"Hayır. Henüz değil." Onu vücudunun korkunç soğuğuna doğru yaklaştırdı, neredeyse sallıyordu ve son bir kez iç çekti. "Ama yapacağım. Yatağa gel, Lan. Yatağa gel."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyuyana kadar ona sarıldı, bu korkunç ve nemli bir şekilde güzeldi ama uyandığında yalnızdı ve çöllerden gelen kadın Haven'daydı. Belki son kaçışını kendi başına yapmıştı, belki de Azrael onu alması için birini göndermişti ama her ne olursa olmuştu, kadın buradaydı ve onun olmuştu.

Lan bunu biliyordu ama onu gördüğü için değil, kimse ona söylediği için de değil, Serafina ertesi sabah Azrael'in odasına bir tepsi getirip Lan'a hemen yemesini, çünkü şehre gitmeleri gerektiğini söylediği için. Lan, yeni kızın yerleşebilmesi için evden uzaklaştırıldığını bilmiyorsa bile -ki biliyordu- bunu çok geçmeden öğrenmişti. Serafina'nın mükemmel kışından çıkarıp durduğu ayak işlerinin hepsi giyinmekle ilgiliydi: yeni ölçüler ve yeni elbiseler için tasarımlar, terlikler için provalar, kemerler ve eldivenler seçmek ve bir 'görünümü' düzgün bir şekilde ortaya çıkaran tüm o ince parıltılı şeyler. Bir şapka dükkanına bile gitti. *Şapkalar*, Tanrı aşkına, artık kim şapka takıyor ki? Neden birileri onları *yapıyordu* ki?

Sonunda Serafina zaman kaybetmenin yollarını bulup onu saraya geri götürdü, böylece sonunda Lan onu derslere gitmekten memnun etmek için ne gerektiğini biliyordu. Ama kütüphaneye vardığında, Üstat Wickham ondan ümidini kesmiş görünüyordu ve gitmek için toparlanıyordu.

"Buradayım," diye itiraz etti Lan, itiraz ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. "Geç kaldığımı biliyorum ama benim hatam değildi, yemin ederim."

Ona el salladı ama kâğıtları karıştırmaya ve çantasına tıktırmaya devam etti.

Lan hareket etmedi. "İyi misin?"

"Canavar gibi bir ruh halindeyim ama bunun seninle bir ilgisi yok. Doğrudan. Gel, otur. Bugün ders için vaktimiz olmayacak, o yüzden biraz sohbet ederiz diye düşündüm. Sıradan bir sohbet işte," diyerek ona güvence verdi ve daha tam olarak şekillenmeden onun endişeli düşüncelerini okudu. "Yemek yemediniz sanırım? Öğle yemeği için biraz geç oldu ama burada bir şeyler var." Şömineyi ve şömineye en yakın, bisküvi ve küçük sandviçlerle donatılmış masayı işaret etti. "Çay b i t m i ş , ama umurunda değil.

Her neyse. Kahveyi şuraya, ateşin yanına koydum, taze olmasa bile sizin için hala sıcak olmalı."

Bir çay fincanına bisküvi doldurup kahveyi, çaydanlığı ve her şeyi alıp götürürken, "Canavar gibi bir ruh halinde misin?" diye sordu.

"Kesinlikle zehirli," diye kabul etti. "Günümün yarısı geçti, programım mahvoldu ve öngörülebilir gelecekte de değişecek gibi görünmüyor. Rutinimi bozan şeylerin beni ne kadar üzdüğünü size anlattığımı sanıyorum. Bu son altüst oluşun yakında rutinim haline gelecek olması ihtimali beni hiç de rahatsız etmiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Lan, yerine otururken. Sıcaktı. Bunun anlamını tam olarak kavraması bir dakika sürdü. Sessiz kalması gerektiğini, o noktada söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağını ve zaten sadece kıskanç bir mızızlanma gibi görüneceğini biliyordu. Hepsi doğru, hepsi iyi ve güzeldi ama yine de Lan'ın ağzı açılır açılmaz, "Sabahtan beri şehirde koşturup duruyorum ki bir sürtük derslerimi benim yerime yapabilsin, öyle mi?"

Efendi Wickham ona en sert kaşlarını çattı. "Bundan daha iyisini bilmelisiniz."

"Öyle mi?" Lan şüpheyle sordu.

"Her biriniz kendi dersinizi yapacaksınız." "Biliyordum! Kim bu kız?"

"O sizi ilgilendirmez. Bilmeniz gereken tek şey, sabah dokuzdan saat bire kadar ders alacağı. Siz de öğleden sonraları ikiden altıya kadar ders alacaksınız. Böylece ikinizin de bir şey öğrenmek için yeterli fırsatı olmayacak. Lanet olası harabeler!" diye bitirdi.

"Neden dersleri birlikte yapamıyoruz?"

"Tamamen farklı iki müfredatınız var."

"Hadi oradan! Günün her saniyesi başımda dikilmene ihtiyacım yok, değil mi? O şurada oturabilir, ben de burada oturabilirim ve sen de aramızda gidip gelebilirsin. Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Efendimizin yaşayan yoldaşlarının geçmişte ona karşı komplo kurduğu biliniyor. Diğerleri rakiplerini ortadan kaldırmaya çalıştı. Önlem olarak, birbirleriyle nadiren ilişki kurmalarına izin veriliyor. Bu kişisel bir şey değil," diyerek onu temin etti. "Sadece bir önlem. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

"Yani onunla tanışamayacak mıyım?"

"Neden isteyessin ki?"

Homurdandı. "Çok fazla ortak noktamız olacak."

Alaycılık onun üzerinde nadiren beklenen etkiyi yaratırdı. Bu kez, şaşırtıcı bir ifşaya yol açmış gibi görünüyordu.

"Üzgünsün, değil mi?" dedi.

"Hayır!" Lan gözlerini devirdi ve kendini sandalyesine geri atarak huzursuzca sandalyenin aşınmış kollarını karıştırdı. "Belki. Ama senin düşündüğün şekilde değil. Bu onunla ilgili değil, biliyorsun... onunla ilgili. Onu neden tuttu?"

Adamın, "Gerçekten yapmayacağını mı düşündün?" sorusu kalana kadar cevabını ince eleyip sık dokuduğunu görebiliyordu.

"Hayır, biliyorum. Anlıyorum. Kapıya ulaştı, bu yüzden misafirperver olmak ve ona bir bakış atmak zorunda kaldı ve sonra, bilmiyorum, belki teklif etti ya da belki sordu. Her neyse. Umurumda bile olmamalı. Sevişiyoruz, çıkmıyoruz. Ama beni geri aldı. En azından beni yatağa attı." Kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmeyen yarım bir kahkahayla aradaki farkı kabul etti. "Her şeyi berbat etmeden önceki halimize döndüğümüzü düşünerek onunla yatağa girdim ve o da dışarı çıkıp başka bir kız tavlayabilmek için benim uyumamı bekledi. Yani evet, biraz acıtıyor. Belki de acıtmamalı ama acıtıyor."

Bir yanıt beklendiğini biliyor gibiydi ama ne yanıt vereceğini bilemediği belliydi, bu yüzden garip bir süre geçtikten sonra ateşin yanındaki masaya geri döndü ve ona kahvesi için krema ve şeker getirdi. Garip bir şekilde dokunaklıydı.

"Beni boş ver," dedi Lan, içkisini hazırlarken. "Bana biraz onu."

"Bunun uygun bir konuşma olacağını sanmıyorum."

"Artık görgü kurallarına uymuyorum." Lan bu gerçeğin altını çizdi. Bir avuç bisküvi alıp kaymış bir ayağını masanın üzerine koydu. "Onun adı ne?"

"Söylemeyeceğim," dedi nazik bir sitemle.

"Peki, nasıl biri?"

Ondan zorla bir cevap almak zorunda kalacağını ve bunu yaptığında da mümkün olduğunca muğlak bir cevap alacağını düşündü, ama adam hemen, "O gidiyor," dedi.

Lan bisküviyi ağzından çıkarıp astarına doğru üfledi. "O bir *ne*?" diye yutkunarak peçeteyi kaparken, Efendi Wickham ona hafif bir endişeyle baktı.

Tekrar, "A goer," dedi ve kadın daha fazla kırıntı ve kahkaha atarken gözlerini kırıştırdı.

"Bunu yapması için ona ne tür bir değerlendirme yaptın, dostum?"

"Sadece standart okuma ve anlama - Anlıyorum," dedi gözlerini devirerek. "Birinin cinsel dayanıklılığına neşeli bir atıf olarak bir goer. Büyüleyici."

"Evet, sen de ona biraz 'standart değerlendirme' yaptın." Lan kıs kıs güldü ve bir bisküvi daha aldı. "Neden? Senin için anlamı ne?"

Bir peçete daha aldı ve sessizce onun pisliğini temizlemek için kullandı.

"Ah, hadi ama! Beni yakaladı, hepsi bu. Anlat bana."

Adam ona baktı, kırıntıları çöp kutusuna silkeliyordu. Kadın en alçakgönüllü, en kederli yüz ifadesini takındı ve adam onun ciddi olduğuna karar vermiş olmalı ki, "Genelleme yapmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Ölüm karmaşıktır. Hayat, daha da karmaşık. Ve insanlar, ah! Bunu söyledikten sonra, iki tür insan olduğuna inanmaya başladım ya da en azından ben sadece iki tür insan görüyorum: kalanlar ve gidenler."

"Ne tür biriyim ben?"

"Henüz karar vermedim. Ama yeni gelen arkadaşımızın birinci sınıf bir oyuncu olduğuna eminim. O yüzden yarım günlere fazla alışmayın. Uzun sürmeyecek."

"Güzel mi?" Lan kahvesini karıştırırken tüm dikkatini kahvesine vererek sordu.

Bir an düşündükten sonra, "Hoş bir simetrisi var," dedi. "Ama senin Cassius'un zayıf ve aç bir görüntüsü var ki şahsen ben bunu oldukça itici buluyorum."

Cassius, ha? Lan kendi kendine gülümsedi ve bir kaşık şeker daha aldı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Pardon?"

"Ondan hoşlanıyor musun?" Lan tekrarlardı, sanki soruyu onun için yazıyormuş gibi konuşurken bisküvisiyle havada küçük halkalar çizdi.

"Şimdi düşündüm de, bilmiyorum." Evrak çantasındaki birkaç kâğıdı düzeltti. "Ondan hoşlanmadığımı söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Hayret bir şey."

"Kötü öğrenci, değil mi?"

"Hayır, aslında oldukça iyi bir kız olmasını bekliyorum. Ama bu da tam olarak doğru değil. Değerlendirme sırasında sessiz ve dikkatliydi, ama okuyor... okuduğundan eminim... ve okuyamadığını iddia ediyor."

"Bir insan neden bu konuda yalan söyler ki?"

"Nedenmiş o?" diye mırıldandı ve omuz silkmeden önce kaşlarını çatarak bir süre boşluğa baktı. "Yaşayanların hepsi yalan söyler. Sen bile. Zaten bildiği bir şeyi öğreniyormuş gibi yaparak zamanını harcamak istiyorsa, sanırım bu onun harcayacağı zaman, ama keşke neden özellikle bu şekilde harcadığını bilseydim."

"Belki senden hoşlanıyordur." "Mm."

Lan bir bisküvi yiyerek onu düşünürken izledi, sonra komplocu bir tavırla ona doğru eğildi ve "Belki senden *hoşlanıyordur*" dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu öneri karşısında şaşırılmış ve memnun olmuş görünüyordu. "Bana cana yakın bir tarzım olduğu söylenir. Lordumuzun beni eşlerine ders vermem ve eşleri onun samimi arkadaşlığından ayrıldıktan sonra aracılık etmem için atamasının nedenlerinden biri de bu."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

"Aracı mı?" Cebinden küçük bir kalem çıkararak kelimeyi ilk harflerine yazdı ve konuşurken göze çarpan noktaları işaret etti. "Inter, 'ortasında' anlamına gelen bir ön ek. Medi, Latince media ya da medium'dan gelir, 'bir ortam' ya da bir şeyin taşındığı ya da elde edildiği diğer araçlar anlamına gelir. Ary, 'karakteri olan ya da ona ait olan' anlamına gelir. Aracı, 'araya giren kişi'. Bu, lordumuzun eski eşlerinin onunla benim aracılığım ile iletişim kurduğu anlamına geliyor. En azından teoride. Gerçekte, eğer onları düzenli olarak kontrol etmeyi işim haline getirmeseydim, onları ondan daha sık göreceğimden şüpheliyim. Lordumuz aşinalığın güven ya da dostlukla aynı şey olmadığını göz ardı ediyor."

Lan sadakatle, "Ben de seninle aracılık yapacağım," dedi. Bir deneme olarak, kahvesine bir bisküvi batırdı ve emdi. Vıcık vıcıktı ama lezzetliydi. "Dur bakalım, 'nedenlerden biri' mi? Neden nedenlere ihtiyaç duysun ki? Sadece biz bebeklere öğretmek için yetiştirildiğini söylememiş miydin?"

Ona ender rastlanan bir şekilde kaşlarını çattı. "Keşke kendine böyle hitap etmesen. Çok aşağılayıcı. Ve hayır, ben asla böyle bir şey söylemedim. Öğretme amacıyla yetiştirildiğimi söyledim."

"Çocukları mı?" Lan tahmin etti.

"Hayır. Şey, evet, bir süreliğine, ama aslında onun öğretmeni idim."

"Azrael'in mi?" Lan etrafına bakındı ve Azrael'i masalardan birinde, önünde bir kitap ve elinde bir kalemle, kendisinin daha yeni öğrenmeye başladığı titrek harfleri karalarken hayal etmeye çalıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yükselişinin ilk yıllarında öğrenmeye karşı doymak bilmez bir iştahı vardı. Elbette hafızası ona diller konusunda eşsiz bir avantaj sağlıyor. Yüzlercesini konuşuyor, düzinelercesi insan anlayışı için kayboldu. Zihni bu dünyanın tarihine, medeniyetin doğuşuna dair paha biçilmez bilgiler barındırıyor..." Sustu, sonra başını salladı. "...ve onun ölümü. Ne büyük kayıp. Her neyse, konuşabiliyordu ama okuma yazma bilmiyordu ve ben de ona öğrettim. Aslında, ölmeden önce onun öğretmeni olarak görevlendirilmiştim."

"Bunu sana o mu söyledi?" "Hayır."

Lan kahvesini yudumlarken merakla ona baktı, Azrael'in Üstat Wickham'ın adını bildiğini duyduğunda yaşadığı şaşkınlığı (eğer şaşkınlık o karanlık dikkat dağıtıcı şey için doğru kelimeyse) hatırladı. "Sen... Hatırlıyor musun?"

"Efendimiz yaşayan anılarımızı saklamamıza izin vermiyor. Ve gördüklerimiz... şey, hayır," diye araya girdi kendini küçümseyen bir kıkırdamayla. "Bu pek de hoş bir çay saati sohbeti sayılmaz."

"Neyi gördün?"

"Gerçekten, Lan, yapmamayı tercih ederim. Ve eminim sen de duymak istemezsin."

"o."

"Beni ne tür bir sera çiçeği sandığınızı bilmiyorum," dedi.

Lan yarım bir gülümsemeyle, "ama Norwood'da burada, Haven'da gördüklerinizden daha kötülerini gördüğümü garanti edebilirim," dedi.

"Belki de. Ama ben Haven'dan üç ay kadar önce geldim." Sayfasında *aracı* kelimesinin tek başına durduğu kitaba baktı. "Ve onlar kötü aylardı." Kitabı kapattı. "Ama ısrar edersen, gördüğüm kadarıyla bunu yapmaya hazırsın, sana anlatacağım. Efendimiz bu toprakları ele geçirdiğinde, burayı terk etmeyi kabul etmeleri halinde yaşayanlara af teklif etti. Bazı sözler verildi. Ama karaya çıktığında ordularla karşılaştı." Bir duraklama. "Bunun onu şaşırttığını düşünemiyorum." Daha uzun bir duraklama. "Yine de... korkunç bir intikam aldı."

Çürüyen, uluyan, aç cesetler sürüsüyle arasında bir duvardan başka bir şey olmadan büyümüş olan Lan, bisküvisini yedi ve sabırsızlıkla iyi kısıma gelmesini bekledi.

"Öldüklerinde, Lord Azrael onları sizin Yiyenler dediğiniz şekilde diriltti ama... tam olarak değil. Onlar..." Üstat Wickham kaşlarını çatı ve bir parmağını kitabının kapağına vurarak, ancak Azrail'den alınabilecek bir hareket yaptı. "Kim olduklarını biliyorlardı," dedi sonunda. "Neye dönüştüklerini biliyorlardı. Onları öncüler yaptı, eski yoldaşlarına, komşularına ve arkadaşlarına karşı gönderdi... ailelerine... ve onları durdurma gücünden mahrum bırakırken bile ne yaptıklarını bilmelerini sağladı. Biz saraya varmadan önce çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Ve yemekten."

Lan biraz çaba göstererek kahvesinden bir yudum daha aldı ama yutabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. "Onlara ne oldu?"

"Onları çürümeleri için yetiştirdi." Efendi Wickham elleriyle omuz silkti. "Onlara izin verdi. Ama onları duvarın ötesine, dinlemek zorunda kalmayacağı bir yere itti. Bildiğim kadarıyla, ne kadar kızgın olursa olsun, bir daha asla onların benzerlerini yetiştirmede. Ve ben, kendi adıma, minnettarım. Hafıza ölümler için bir teselli değildir."

"O da öyle dedi."

"Öyle mi?" Başka tarafa baktı, sonra başını salladı. "Yine de buna inanacağımı düşünmek hoşuma gidiyor."

"Yani ölmeden öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun? Hiçbir şey mi?" Tereddüt etti, sonra "Adını bile mi?" dedi.

Ona şaşkın bir bakış attı ve bu bakış daha sonra anlayışlı bir bakışa dönüştü. Gülümsedi ve bir noktayı ödüllendirmek istercesine başını salladı. "Hayır, Wickham'ı hatırlamıyorum ama o olduğuma eminim. Bana nedenini sor."

"Neden?" diye sordu Lan itaatkâr bir tavırla.

"Bu enkarnasyonda düzenli bir adamım ve hayattayken de düzenli bir adam olduğuma inanmak için nedenlerim var. Görünüşe göre, halka açık bir ortamda düzenli olarak kıyafet değiştiriyordum, ancak alışkanlıklarım o kadar titizdi ki, başka hiçbir erkeğin kendi kıyafetlerimle karıştırmadığından emin olmak için giysilerimin astarlarına adımı yazdım."

"Belki de gerçek Wickham'ın kıyafetlerini çalmışsındır."

"Bu olasılığı kabul ediyorum ama iki nedenden ötürü bundan kesinlikle şüpheliyim. Birincisi, varsayımsal olarak 'gerçek' Wickham dünyanın herhangi bir yerinde bir alakarga kuşu gibi cırlıçıplakken, ben onun tüm kıyafetleriyle etrafta koşuşturuyor olurdum. Bu tür şeyleri, bu... eşek şakalarını," dedi, kelimeyi 'dışkı' ile kafiye yapar gibi, "düşük zihinlerin ve acımasız bir doğanın eğlencesi olarak görüyorum. İkincisi, dediğim gibi, ben düzenli bir adamım. Ben büyüdüğümde takım elbise giydim. Takım elbise

Elbette cepler boşaltılmıştı ama kravat hâlâ düzgünce düğümlemişti. Ayakkabılar düzgünce bağlanmıştı. Çorap askısı giyiyordum. Ve eski halimin özel hayatına dair hiçbir varsayımda bulunmadan söylüyorum ki, böyle bir adam hiçbir koşulda başka bir adamın donunu giymez."

"İyi dedektiflik," dedi Lan gerçek bir hayranlıkla. "Diğer ölü kafalıların hiçbirisi eskiden kim olduklarına dair en ufak bir merak duymuyor."

"Bana öyle demeyin lütfen. Bunu saldırgan buluyorum. Her neyse, ben erken bir örnektim. Belki de tekniğini henüz mükemmelleştirmemişti."

"Ona hala öğretmenlik yapıyor musun?"

"Oh, hayır. Hayır, onu artık nadiren görüyorum. Arada sırada belirli bir konuyu -felsefe, teoloji, sanat- tartışmak istiyor ama birkaç yıldır bunu yapmıyor. Sanırım onu rahatsız ediyorum."

"Neden?"

Bir an için onu inceledi, garip bir şekilde çekingendi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Elbette."

"Gerçekten."

İsteksizliği... ama bu doğru kelime değildi, değil mi? Sorusunda hiçbir belirsizlik, tereddütünde hiçbir tereddüt yoktu. Lan ona bakarken, eğer bilmek isterse -ve sadece isterse- ona anlatmaya hazır olduğuna dair mantıksız ve sarsılmaz bir hisse kapıldı.

Ve daha önce yapmadıysa bile şimdi gerçekten yapmıştı. "Evet," dedi.

"Ben onun öğretmeni olmak için yetiştirildim," dedi tekrar. "Bu amaçla, önceki bilgilerimin bir kısmını muhafaza etmek zorundaydım, yoksa ona nasıl öğretebilirdim? Eski hayatıma dair net bir anım olmasa da, ara sıra yankılanan, çok belirsiz izlenimler var. Sesi... beyaz duvarlı bir oda... Onu hayattayken tanıdığımdan, onunla birlikte çalıştığımdan oldukça eminim-" Aralarındaki masanın üzerinde duran kapalı kitabı işaret etti. "-aracılık kapasitesi."

"Ne oldu?"

"Sanırım aptalca bir şey. Pek suikastçı gibi görünmüyorum," diye ekledi, neredeyse özür diler gibi, "ama o zaman, pek azının öyle olacağını düşünmeliyim. Eğer biri sürekli hain bir tavırla ortalıkta dolaşırsa, istenmeyen bir dikkat çekebilir. Size bir sır vereyim mi?"

"Biri bende kalabilir."

Biraz daha yaklaştı ve sesini tam olarak fısıltı olmayan bir şeye düşürdü, sadece kelimelerin belirsiz şeklini alan bir nefes. "Sadece onu öldürmeye çalıştığımı tahmin edebiliyorum, ama bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bildiğim bir şey varsa, o da beni öldürdüğüdür. Kendisi."

"Nasıl yaptınız, nasıl hesapladınız?"

Üstat Wickham iki parmağını takım elbise ceketinin yakasının altına soktu ve ceketini ve altına giydiği gömleğin bembeyaz yakasını yaklaşık iki santim aşağı çekti. Lan bir an gözlerini kısarak baktıktan sonra, neredeyse mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış ve derisinin geri kalanından hafifçe girintili iki beyaz leke gördü. Çocukluğunun derin kuyusundan fıskıran ilk düşüncesi vampirlerdi. Bu aptalcaydı ama diğer yürüyen ölümsüzlerden ne kadar daha aptalcaydı?

"Neye bakıyorum ben?" Lan birine dokunarak sordu. Hiç de ten gibi hissetmiyordu, Azrail'in teni bile.

"Yara izleri. Bir çeşit. Pençelerinin bıraktığı izler. Büyüdüğümde elinin izini bile görebiliyordum ama bir yıl kadar sonra soldu. Ölüler kendi güçleriyle iyileşmezler," diye ekledi tekrar üstünü örterek. "Ve benim gibiler çürümez. Doğrusu, fizyolojinin nasıl işlediğinden emin değilim ama en kötü yaralar bile zamanla iyileşse de, yaralarımız lordumuz bizzat ilgilenmedikçe asla kapanmaz. Personel arasında daha önce Leydi Tehya'ya bakan birkaç morg kozmetikçisi var ama bu küçük meselenin onların uzmanlığını gerektirdiğini pek sanmıyorum. Küçük bir balmumunun onları güzelce mühürlediğini görüyorum."

"Mum," diye yineledi Lan. Tırnağı işaretlerden birine battı ve biraz yukarı kalktığını hissetti. "Alabilir miyim?"

"Elbette. Acıtmaz."

Lan o şeyi sıkıştırdı ve gerçek derinliği ortaya çıktıkça mide bulandırıcı bir hayranlıkla izledi. Başparmağının eklemi kadar uzun, çok daha uzun ve Azrael'in şu anda pençelerini tuttuğundan çok çok daha keskindi.

"Tutkulu bir tutuştu," dedi Efendi Wickham, Lan'ın boynunda kalan karanlık, kuru açıklığa bakarken avucundaki beyaz, mumsu dikenini inceleyerek. "Ne olursa olsun, beni öldürmek istediğini sanmıyorum."

Lan başını sallamaya başladı, ama hayatında ilk kez iki büküm olarak geri çekildi. Usta Wickham kaşlarını kaldırıp ona baktığında, hala hissettiği şoku ortadan kaldıran bir kahkaha atmayı denedi (ve

göstererek) ve "Haven'ın 'yüce efendisinin' hata yapabileceğini düşünen birini ilk kez duyuyorum" dedi.

"Bu şehri onlarla doldurmadı mı?"

İki kere çekti... iki kere mi çekti? Geriye doğru sallandı ve tekrar ona baktı. "Vay canına. Bunu söylediğine inanamıyorum. Biri seni duyarsa başın belaya girmez mi? Yani başka biri."

Ona gülümsedi. "Sana güvenebilirim, değil mi?"

"Elbette. Biz orta düzey arkadaşız. Ama yine de yüksek sesle söylemek oldukça cüretkar bir şey. Görünüşe göre bu tam da ölü bir adamın öldürülmesine neden olabilecek türden bir konuşma."

"Kanıtlar düşündürücü. Onun sırf eğlence olsun diye adam öldürdüğünü hiç görmedim, dolayısıyla bu bir cezaydı. Eğer beni infaz etmek isteseydi, kazığa oturtulur, parçalara ayrılır ya da üçüncü bir şahıs tarafından başka bir şekilde öldürülürdüm. Kendisi öfkelenendirilmediği sürece, tabiri caizse, infazlarda çok nadiren kişisel bir rol üstlenir. Öyle olsa bile, bana verilen zarar çok azdı. Gırtlığım, soluk borum, tiroid kıkırdağım, hepsi sağlandı. Boynumu kolayca kırabilirdi ama yapmadı. Bu, belli bir kısıtlama unsuru olduğunu gösteriyor. Yine de pençeleri etimi deldi, bu da yine öfkeye işaret ediyor." Boş ellerini gülümseyerek açtı. "Ölümümün tamamen bir kaza değilse bile en azından kasıtsız olduğu sonucuna varabilirim."

"Yaptığına pişman olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de. Ne de olsa beni o yetiştirdi ve önemli bir mevkide ona hizmet etmemi sağladı. Bana her zaman adil davrandı. Hatta bazıları saygı duyduğunu bile söyleyebilir." Bunu düşünür gibi oldu ama sonra omuz silkti. "Bu tartışmalı bir konu, ama her halükarda, artık her şey bitti."

"Bir çizme kadar tartışmalı," diye kabul etti Lan, çünkü gerçekten de tartışmanın ne anlama geldiğini ya da nasıl hecelendiğini bilmek istemiyordu. Balmumu parçasını geri uzattı, şişedeki mantar gibi tekrar deliğe yerleştirebileceğini düşündü ama adam onu masanın altında tuttuğu çöp kutusuna attı. "Yani onu hiç özlemiyor musun?"

"O mu? Hayır. Öğrencim olmadığında bunu özlüyorum. Ben de konuşmayı özlüyorum," dedi biraz şaşkın bir tonda. "Öğretmeye pek ihtiyacı yoktu. Çoğunlukla sadece konuşurduk. Bundan keyif alırdım."

"Onunla en çok ne hakkında konuştunuz?"

"Sen ve o," diye düzeltti. "Bu öznel biçimdir ve cümledeki eylemi söz konusu kişiler gerçekleştirdiğinde kullanılır. 'Sen ve o'

yalnızca atıfta bulunulan kişiler eylemin nesnesi olduğunda kullanılır."

Lan gözlerini kapattı. "İyi, evet, her neyse..."

"Şüpheyi düşüğünüzde, cümleden 'sen' kelimesini çıkarın ve tekrar düşünün. 'O ne hakkında konuştu?' ya da 'O ne hakkında konuştu?'"

"Artık umursadığımdan bile emin değilim."

Bir not daha almak için kitabını açtı, sonra kızın elini okşadı. "Derslerimiz sırasında yalın ve yükleme hallerini çalışmak için bolca vaktimiz olacak. Sorunuza cevap vermek gerekirse, mimarlık konusunu sık sık tartıştık. Bildiğiniz gibi, bu konuya oldukça ilgi duyuyorum, o kadar ki bu ilgiyi istemeden de olsa bana aşıladığından şüpheleniyorum."

"Yine şu tesadüfi şeyler. Bu yıkıcı bir şey."

"Kanıtları inceleyelim. Haven'ın alınmasından önce büyümüş olabilirim ama alınacağından hiç şüphem yoktu. Son yürüyüşüne başlamadan çok önce, ele geçirdiği herhangi bir yerin günlerinin geri kalanı boyunca savunulması gerekeceğini bilirdi... ya da İnsanoğlunun. Böyle bir şehir sadece iskân edilemezdi, inşa edilmeliydi. Bu varoluşa uyandığımda aklıma gelen ilk düşünceler bunlardı ama o bunun yerine beni öğretmeni yaptı. Benden hiçbir zaman araştırma yapmamı istemedi ya da beni bunun dışında herhangi bir şekilde kullanmadı. Faydalanmayı hiç düşünmediği bir ilgiyi neden bana kasıtlı olarak yüklesin ki? Tekrar söylüyorum, bu bir hataydı. Dahası, bunu yaptığının farkında olmadığını söylüyorum. Konuyla ilgili tartışmalarımızda bile nadiren fikrimi aldı ve asla tavsiye istemedi." Durakladı, sonra Lan'ın neredeyse dokunaklı bulduğu bir çekingenlikle, "Ne yazık. Benim de fikirlerim vardı. Ve kendi araştırmamı yaptım."

"Neden? Yani, eğer onunla bir şey yapmayacaksan, neden uğraşıyorsun?" "Bir insan neden bir hobiye düşkün olur ki? Ve her ne sebeple olursa olsun, ben

bu konuyu büyüleyici buluyorum. Gördüğünüz gibi Haven'ın mimarisi benzersiz bir çeşitliliğe sahip. Birbirine yürüme mesafesinde Gotik, Klasik, Jakoben, Elizabeth dönemi, Georgian ve diğer birçok tarzın örneklerini bulmak mümkün." 'Benimle gel' dercesine parmağını ona doğru sallayarak duvara doğru ilerledi, yolda bir merdiven yakaladı ve onu kendisiyle birlikte belirli bir raf setine doğru yuvarladı. Yukarı tırmandı ve daha yakından incelemek için şu ya da bu kitabı çekip çıkararak rafları karıştırmaya başladı. "Modern çağın pek çok başarısı... yani koşullar tarafından geçersiz kılındı... ama mimarlık elli yıl, hatta elli bin yıl önce olduğu gibi bugün de hayati önem taşıyor. Ve insan onu ne kadar çok anlarsa

İnsan ne kadar ilerlediğimizin farkına varıyor." Gülümseyerek ona bir kitap uzattı. "Ve ne kadar uzağa düştüğümüzü."

"Bu nedir?" diye sordu, kağıdı alarak. "Ne yazıyor?"

Lan kapağın üzerindeki runik yazıya baktı, çizgileri ve halkaları ses çıkaran o büyülü şekilde bir araya gelmeye zorladı. "A wuh... wor...World. Bir Dünya h...tıs...tor...yuh. Ya? Y'nin çıkardığı ses neydi?"

"Bir kelimenin sonunda, genellikle sert bir 'e' ile aynıdır."

"Tarih...ee? Tarih. Dünya aaar...chuh...Okçuluk Tarihi mi?" Dikkati dağılmış bir şekilde ona baktı ve birkaç kitap daha seçti. "Deneyin tekrar."

"Arch...Archer...lanet o l s u n ." Lan kitabı bir masaya götürdü ve iki elini kullanarak her bir harfi teker teker çerçeveleyebilmek için yere vurdu. "Aaaar... Oh, Tanrı aşkına, bu mimarlık, değil mi?"

"Tahmin etmektense seslendirmeni tercih ederim," dedi azarlayarak. "Peki ya bu?"

İç geçiren Lan, yanına gidip uzattığı kitabı aldı. İlk kelime inanılmaz derecede uzundu, bu yüzden bir sonrakine atladı ve onun fark etmeyeceğini umdu. "F...Dört...el...Fil? Filler mi?"

"Hayır, Lan. Fillerin Britanya İmparatorluğu'nun kuruluşuyla şaşırtıcı derecede az ilgisi vardı. Hindistan hariç, sanırım," dedi kendi kendine düşünceli bir şekilde ve dikkatini ona geri verdi. "Tekrar dene."

Gözlerini aynı kelimenin üzerinde gezdirerek kitaba baktı, ama yine de her şey dağılmadan önce sadece ilk üç harfi çözebildi. "Oh ver artık, olmaz mı? Binlerce harf var! Sadece söyle bana!"

"Anlamak," dedi takmadığı gözlüklerinin üstünden anlamlı bir bakışla. "Tasarımın Dört Unsurunu Anlamak."

"Sadece dört, ha? Dur tahmin edeyim. Pencereleler, duvarlar, çatı ve zemin?" "Yakın, aslında. Sanırım bunu da seveceksiniz. Yerden Yukarı. Sanayi öncesi inşaat yöntemlerine odaklanıyor ve günümüzle çok bağlantılı. Ve son olarak, en sevdiklerimden biri." Son çıkardığı kitap diğer üçünün toplamından daha büyük ve ağırdı ve diğerlerinin aksine, çoğunlukla kelimeler ve bazı çizimler vardı, bu ise neredeyse hiç kelime içermeyen tamamen fotoğraflardan oluşuyordu. Ayrıca ona uzatmadı

hemen açtı ve sayfaları çevirmeye başladı, her sayfayı incelerken yavaş ve dalgın bir şekilde konuşuyordu. "Modern simgelerin çoğunun yok olması üzücü, çünkü bazıları gerçekten çok ilginçti... kendi tarzlarında. Lordumuz, bir dizi katedral ve mülk de dahil olmak üzere tarihi ilgi alanlarını korumak ve restore etmek için büyük çaba sarf etti... ah, Kraliyet Borsası ve Old Bailey... birkaç müze ve, ah, önemli anıtlar. Korkarım ki bizim modern akımlar olarak nitelendirebileceğimiz şeylere karşı pek bir bakış açısı yoktu... ancak çoğu zaman hesaba katmadığı şey, onun için hepsinin modern akımlar olduğudur. Tower Bridge için, Belediye Binası için olduğundan daha fazla bir referans çerçevesi yoktur."

"Hı hı," dedi Lan, bahsettiği lanet olasıca şeylerin hiçbirisi için bir referans çerçevesi yoktu.

"İşte, mükemmel bir örnek. Gherkin'in, iş bölgesinin büyük bir kısmı dümdüz edilirken lordumuzun son yürüyüşünden sağ çıkması bir mucizeden başka bir şey değil ve yine de onu yıktı çünkü tarzını çekici bulmadı. Şimdi onu sadece kitaplarda görebilirsiniz." Sonunda, gerçekten de dev bir cam turşuya benzeyen bir resmi açarak ona uzattı. "Onun yerine bir bahçe yaptırdı. Çok güzel bir bahçe ama yine de yazık. Yeni Brütalizm ya da turizme tepki olarak ortaya çıkan aşırı ticarileşme umurumda değil ve o göz zevkini bozan şeyleri kaldırdığında hiçbir itirazım olmadı. Pek çok açıdan şehir restorasyon sayesinde oldukça gelişti, ancak tamamen tarihsel bağlamda trajik bir kayıp yaşandı."

"Burası Haven mı?" Lan birkaç sayfa çevirdi ama işlek caddeleri kaplayan parlak cam ve çelik kulelerde tanıdık bir şey göremedi.

"Öyleydi. Haven olmadan önce." Merdivene eğilen ölü adam kitabı tekrar çevirdi ve bir sayfaya dokundu. Güneşli bir günde saray. Gökyüzü bir fahişenin göz boyası kadar maviydi ve ön bahçenin ötesindeki cadde insanlarla doluydu, o kadar çoklardı ki ilk başta onların Yiyenler olduğunu düşündü. Birkaç adam basamaklarda ve kapının yanında nöbet tutuyordu, üzerlerinde süngülü tırıllara benzeyen üniformalar vardı. Ortasında altın melek tepeli sütunlardan biri olan büyük, yuvarlak bir çeşme vardı ve Lan'ın şu anda çiçek tarhından başka bir şey olmadığını bildiği yerde filizleniyordu. Tüm bunları Azrail'in sarayıyla aynı resimde bir arada görmek gerçeküstüydü.

Saray... Uzun süre ona baktı, bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

Sonra onu gördü. Daha doğrusu görmedi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ölü adam.

"Bu resim kaç yaşında?" diye sordu ve resmi çevirerek ona.

"Bilmiyorum. Saçlarına ve kıyafetlerine bakarak... kameralar... arabalar..." Kaşlarını çatı, gözleri sayfanın çeşitli noktalarında geziniyordu. "Diyelim ki... yükselişten on ila yirmi yıl önce?"

"Burası da saray, değil mi? Tam olarak bulunduğumuz yer burası mı?"

"Aşağı yukarı. Kuzey Kanadı büyük ölçüde yıkılmıştı ve yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Orijinal tasarıma oldukça sadık kalmış ama gördüğünüz gibi birebir yeniden yaratma değil. Lordumuz hiçbir zaman herhangi bir binayı, hatta herhangi bir dönemi taklit etmeye çalışmadı, sadece kendi deyimiyle 'bir ruh hali yakalamaya' çalıştı. Birçok mimari dönemin gelip geçtiğini gördüğünü ve Haven'daki binalardan hangilerinin restore edilmesi ya da yıkılması gerektiği konusunda güçlü fikirleri olduğunu tahmin ediyorum. Onun tasarımı dışında hiçbir sokak lambasının ayakta kalmadığını söylemenin abartılı bir ifade olduğunu sanmıyorum."

Güldü.

Sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Sadece aklıma komik bir şey geldi."

Komikti, çünkü apaçık aptalcaydı ve bunu bir zamanlar Haven'a kadar yürüyüp Şeytan'dan kibarca ölü insanları diriltmeyi bırakmasını istemeyi düşünmüş biri söylüyordu.

Efendi Wickham başka bir kitap çıkardı, belirli bir sayfayı buldu ve ona uzattı. "Bunu tanıdın mı?"

"Um..." Bir şehre benziyordu, önceden harap olmuş kalıntılardan herhangi bir parçaya. Dükkânlar, arabalar ve nihayet okuyabildiği ama bildiği hiçbir kelimeyi hecelemeyen tabelalar gördü -Samsung, TDK, Coca Cola. Belki Georges'u, Elizabeth'i ve Jacobs'ı gördü ama Lan'ın gördüğü tek şey binalar, insanlar ve heykellerdi. Ama onu izliyordu, utangaç bir şekilde gülümsüyordu, bu yüzden bir kez daha baktı, sırayla her cepheye odaklandı, bir referans noktası bulmaya çalıştı... ve bir tane buldu. Aslında en bariz olanı. Daha da büyük bronz bir çeşmenin üzerinde devasa, çıplak bir referans noktası. "Bu terzinin hemen dışında, değil mi?"

"Evet, öyle. Genellikle Eros ile karıştırılan Anteros heykeli, Shaftesbury anıt çeşmesinin üzerinde yer almaktadır. Ve bu eskiden Picadilly

Sirk."

Sanki bir anlamı varmış gibi söyledi. Bir anlamı yoktu.

"Bazı önemli değişiklikler fark edeceksiniz. Yeraltı mühürlendi ve tabii ki video ekranı lordumuzun gözünde rahatsız edici olduğu için kaldırıldı, ancak daha tarihi yapıların çoğu, tamamen fiziksel anlamda olmasa da ruhen korundu." Onun sayfaları çevirişini izledi, yüz ifadesi yavaş yavaş temkinli bir zevki ortaya çıkardı. "İlgileniyorsun, değil mi? Daha önceki gezintilerimizde sadece kibar davrandığın hissine kapılmıştım."

"Asla kibar olmadığımı biliyorsun." Lan pencereye gitti ve gözlerini kısarak renkli camdan dışarı baktı. Güneş tam da gökyüzünü grenli altın rengine çeviren ve tüm binaları kâğıttan kesilmiş gibi gösteren o tatlı noktaya vuruyordu. Siluetleri onları kitaptaki renkli resimlerle eşleştirmeyi zorlaştırıyordu ama bazı çatılar tanıdık geliyordu. "Bu kadar çok bina inşa ettiğini fark etmemiştim. Buraya taşındığını ve her şeyi işletmeye devam ettiğini sanıyordum." "Başlangıçtaki planı bu olabilir, ama insan bir süre sonra Şehir canlıdır, orada yaşayanlar da öyle olsun ya da olmasın. Elektrik üretilmeli ve düzenlenmelidir. Kanalizasyon ve yağmur giderlerinin bakımı yapılmalıdır. İlk yıllarda yağan yağmurlar taş ve çeliği yıprattı, bu yüzden her şeyin yeniden yüzeye çıkarılması ya da çökmesine izin verilmesi gerekiyordu. Ve elbette, yaşayanlar Azrail'in yönetimine boyun eğmektense eski şehrin yıkıldığını görmeyi tercih ederdi, yani bu da vardı. Cennet'in her bir tuğlasının onarılması gerekiyordu ve emrinde çok sayıda işçi olmasına rağmen, bu işi denetlemek lordumuzun sahip olmadığı son derece uzmanlaşmış bir bilgi gerektiriyordu."

"O da aldı."

"Kabul etti," diye onayladı Efendi Wickham. "Başlangıçta, kendisi için çalışmak isteyen inşaat mühendislerine bir tür af teklif etti, ama bu da tahmin edebileceğiniz gibi iyi gitti."

Lan annesini düşündü, Azrail'in yükselişini takip eden isyanla her zaman ne kadar gurur duyduğunu ve kitabın sayfaları arasında bir gülümsemeyi saklamak zorunda kaldı, çünkü o insanlar her yerdeydi, değil mi? Savaşı kazanamasanız bile en azından Şeytan'ın yüzüne tükürdüğünüzü söyleyebilirdiniz.

"Bunun yerine başlarına ödül koydu," diye devam etti Efendi Wickham, "bu da işe yaradı."

Evet, olurdu. Çünkü onlar da insandı. "Kaç tane aldı?" Lan sordu.

"Emin değilim. Çeşitli uzmanlıklardan en az elli kişi. Ama o ilk günlerde bazı tatsızlıklar oldu. Sabotaj ve benzeri şeyler. Onları öldürmek ve benim gibi uzmanlıkları bozulmamış ve sadakatleri sağlanmış olarak yetiştirmek daha kolaydı." Pencereden dışarı baktı, Haven'a değil, sadece gökyüzüne. "Devam ettiği sürece ben de onların aracısıydım. Özellikle çok sevdiğim biri vardı. Su yönetimi. Güzel kız."

Lan gözlerini kırptırdı ve ona baktı.

"Bazen konuşurduk. Yürüyüşe ıkardık. Ve bir keresinde... şey." Başını hafifçe sallayarak ona baktı ve tekrar uzaklaştı. "Onu oldukça sık görürdüm, dönüşümünden sonra diyelim. Elbette hiçbir zaman eskisi gibi olmadı ama yine de onu görmek hoşuma gidiyordu. Bana birini hatırlattığını hissediyordum."

" z r dilerim," dedi Lan

beceriksizce. Kaşları atıldı. "Ne için?" "O... bilirsin işte...  ld ."

"Hâlâ buralarda olduğuna eminim. Belki sarayda değil ama Haven'da bir yerlerde. Lordumuz en azından on yıldır büyük bir proje başlatmadı ama sokaklar su yönetimi uzmanlarıyla dolu değil, değil mi?"

Lan onaylar gibi başını sallamaya başladı, sonra sertçe yukarı baktı. "Sence onu alıkoymuş mudur?"

"Yemin edemem," dedi Efendi Wickham  z r diler gibi bir ifadeyle. "Ama aksini düşünmek için bir nedenim yok. Yetenekleri, inşa ettikleri şehirler gibi, kayıp bir çağın kalıntıları. Kendisinin artık onlara ihtiyaı olmasa bile, bu yeteneğin korunmasını isteyecektir."

"Pek çok yetenek yok oldu." Lan parmak uçlarını, yaşamın bir anında donmuş, sadece k ğit üzerinde korunmuş yüzlerce yüzün üzerinde gezdirdi. "Pek çok insan. Umurunda değil."

"Buraya gelen yaşayanların çoğu, sırf sık sık merhamet göstermemeyi seçtiği için lordumuzun empati kurmadığına inanma hatasına düşüyor. Sizi temin ederim ki hissediyor. Ve kayıp kadar derinden hissettiği başka bir şey yoktur."

"Nereden biliyorsun?"

" nk  bunu hissediyorum, Lan." Efendi Wickham merdivenden inip pencerenin önünde ona katıldı ama gözleri önlerindeki şehirde değil, kadının elindeki kitaptaydı. "Her gün, binlerce farklı

anlar, bana asla Haven'a denk başka bir şehir olmayacağını hatırlatıyor. İnsanoğlu aptallığından kurtulursa başka yerleşim yerleri de olabilir ve bunlar büyük olabilir ama asla Haven kadar büyük olamayacaklar... Haven'ın kemiklerinden doğduğu eski şehir kadar büyük olamayacağı gibi."

"Bu konuşmaya dikkat etmelisin. Herhangi biri dinliyor olabilir."

"Eğer doğruysa haince olamaz. Ve bu tür bir düşüncenin en azından kısmen ondan geldiğini hayal ediyorum. Dediğim gibi, inşaat yapmayı bıraktı. Haven'ın dörtte üçü otlaktan başka bir şey değil. Bahçe bile değil, otlak. Lordumuzun sığırları bir zamanlar milyonlarca insanın yaşadığı, çalıştığı ve öldüğü yerlerde otluyor. Bu, kendisi için bir miras yaratan bir adamın eylemi değildir. Bu..." Pencereye yaklaştı, ellerini arkasında kavuşturdu ve renkli camın ötesindeki boş şehre huzursuzca ve ifadesiz bir şekilde baktı. "Bu onun pişmanlığının bir anıtı. Her gün, bizi, büyüttüğü oyuncak evindeki bebekler gibi bir yere koyup geride bırakmamasına hayret ediyorum."

O düşünce -o aptalca, çocukça, imkânsız düşünce- yeniden yükselmeye, kendini bir düşünceden öte bir fikir haline getirmeye çalıştı. Hatta belki de bir plan. Lan onun olduğu kadar kendisinin de dikkatini dağıtmak için kitabının sayfalarını çevirdi ve "Burası neresi?" diye sordu.

"Hı?" Efendi Wickham parmağının altındaki resme baktı, sonra kitabı aldı ve altındaki küçük harfleri okuyabilmek için çevirdi. "Hampton Court," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Tudor sarayı."

"Başka bir saray mı?"

"Bir tane daha ve bir tane daha ve bir tane daha, oh evet. İnsan, Haven'da bir kraliyet konutuna çarpmadan ölmüş kedisini sallayamaz. Ve bu gerçekten oldukça önemli, bilirsiniz, zamanında Sekizinci Henry, Elizabeth ve İkinci George'a ev sahipliği yaptı. Gotik Tudor tasarımını muhteşem barok süslemelerle harmanlayan gerçek bir kimera. Şuraya bakın, saat kulesini seçebilirsiniz." Sayfaya anlamlı bir şekilde vurdu. "Bu Kopernik öncesi bir astronomik saat, Lan, ve hala çalışıyor."

"Ah... vay canına. Söylemiyorsun."

"Yükseliş sırasında arazinin ne kadar ağır hasar gördüğünü düşününce daha da şok edici oluyor. Labirent, bahçeler, büyük asma - hepsi yok oldu, ancak bana yapının kendisinin büyük ölçüde sağlam kaldığı söylendi."

"Hiç gittin mi?"

"Hayır. Elbette uzaktan gördüm. O kadar da uzak değil ama Haven gerçekten de o kadar büyük değil. Sadece insanlarla dolu olduğunda öyle görünüyor." Hayranlıkla dudak büktü. "Şu bacalara bak!"

"Bacalar diyorsun." Lan kitabı ondan aldı ve gözlerini kısarak baktı. "Bacalar herhalde binaların en sevdiğim kısmıdır."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Bana bacalardan bahset. Burada perçinlendim."

"Nereden başlayacağımı bilmek zor." Düşündü ve sonra "Oraya gitmek ister misin?" dedi.

"Ugh."

"Pardon?"

Lan bunu iki kez söylememeyi başardı ama çok zor olduğunu düşünüyordu. Birkaç saat boyunca bacalar hakkında konuşmasını dinlemekten rahatsız olmamıştı (özellikle de o konuşurken sadece dinliyormuş gibi yapmakta çok iyi olduğu için) ama Haven'a geri dönmek ve Efendi Wickham ona bacaların tarihi hakkında ders verirken terlikli ayaklarıyla ayakta durmak hiç de çekici gelmiyordu.

"Tanrım, çok isterdim," dedi Lan, en güzel bakışlarını takınarak. "Ama muhtemelen son seferden hemen sonra derslerimi tekrar bırakmamalıyım. Araya mesafe koymalısın."

"Saçmalık. Benimsemek zorunda bırakıldığım bu saçma programla ders yapmaya çalışmak için hiçbir neden göremiyorum. Bana kalırsa, bu son sıkıntı kendi kendine çözülene kadar, her gün bir gezinti yapabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bu... kulağa..." Lan bir iç çekti ve iki elinin topuklarını gözlerinin üzerine bastırdı. Ne zaman dizginleyeceğini hiç bilemiyordu. "Zekice," dedi boyun eğerek.

"O zaman anlaştık," dedi kitaplarını toplarken. "Bir hizmetçiye bunları odana götürmesini söyleyeceğim. Boş zamanlarında onları okuyabilir ve en çok hangi bacaların ilginizi çektiğini bana bildirebilirsin."

"Ben yaparım," dedi Lan ve ayaklarının etrafına ustaca kurduğu tuzağa gülmek zorunda kaldı. "Bacaları çok severim."

"Ben de köşe yazıları hakkında aynı şeyleri hissediyorum," diye itiraf etti. "Gel bakalım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Reddedilmeyle başa çıkmanın sarayda koşturmayı, yatak odasının kapısını tekmelemeyi ve başka bir kadını saçlarından tutup dışarı atmayı içermeyen yolları da vardı ama Lan bunların ne olduğunu bilmiyordu ve kendini çok sık tekrarlamaktan korkuyordu. Bu yüzden bekledi. Yemeklerini bir tepside yedi ve tüm havayı içeri alan bir pencerenin altındaki soğuk bir yatakta uyudu. Usta Wickham, Lan'ın Haven'ın pek çok tarihi bacasını tanıtmasına devam ederken Deimos da onlara eşlik ediyordu. Hortlak'ın varlığı ilk başta dikkat dağıtıcı bir unsurdu, en parlak İngiliz gününün bile üzerinde korkunç bir gölge gibi duruyordu ama kısa sürede Lan'ın yeni normalinin bir parçası haline geldi. Onunla ilgili farkındalığı azaldıkça, zihni Üstat Wickham'ın derslerinin sıkıcılığına karşı sinir bozucu yeni bir savunma buldu: öğrenmek.

Bacalar hakkında değil. Hatta mimarlık hakkında bile değil, her ne kadar çocukken şeftali yetiştiriciliğinin yol ve yöntemlerini kimsenin onu bir kenara çekip doğrudan ne yapması gerektiğini söylemeden öğrendiği gibi bir kısmını özümsemiş olsa da. Ama binalar hakkında, bir şeylerin nasıl yıkıldığı ve nasıl ayağa kaldırıldığı hakkında bir şeyler öğrendi ve bazen, öğrenme isteksiz beynini sıktıkça, kütüphanede ilk kez aklına gelen aynı bulanık düşünce, daha az gülünç olmasa da, inatla bir tür şekle bürünerek ona geri dönüyordu. Aslında iki şekil: kuleli ve kulesiz saray şekli. Ve bazen bu son derece saçma, imkânsız fikir ona Norwood'dan son kez çıkarken ya da Haven'a ilk kez girerken hissettiği heyecanın aynısını veriyordu; sanki bir plan vardı ve o da bunun bir parçasıydı, sanki her şey neredeyse bitmişti.

Ama sadece bazen. Ve geri kalan zamanlarda, başka bir şey düşünmek zorunda kalmamak için sadece orada bir fikir varmış gibi mi davrandığını merak ediyordu. Ya da herhangi birini.

Çünkü düşünmek için çok fazla zamanı vardı. Günleri Kırmızı Oda'da, tepside genellikle soğuk bir kahvaltı ve Serafina olmayan bir hizmetkârın getirdiği yeni bir elbiseyle başlıyordu. Banyoları bir ibrikten leğene dökülen ılık su, bir el havlusu ve bir kalıp kokulu sabundan ibaretti.

Sabah kitaplarına bakacak, öğle yemeği için soğuk bir tepsi daha alacak, sonra da Üstat Wickham ve Deimos'la o tuhaf, kitapsız derslere gidecekti. Görünüşte dersler altıda bitiyordu. Gerçekte ise hiçbir zaman dokuzdan önce evde olmazlardı ve çoğu zaman da gece yarısından önce. Kapı onun için her zaman açık bırakılır, lambalar her zaman yanık bırakılır, ama kimse onu beklemezdi. Efendi Wickham antrede kibarca vedalaşıyor (birkaç gün sonra Deimos uzaklaşmadan önce başıyla selam vermeyi alışkanlık haline getirmişti) ve sonra Lan o lanet merdivenleri tek başına tırmanıp Kırmızı Oda'ya çıkıyor, akşam yemeği tepsisini bulup yatıyordu. Serafina onu karşılamak için asla orada olmazdı. Hizmetçisinin diğer kız Cassius'la ilgilendiğinden şüpheleniyordu, bu da onu Serafina'nın sabırsız ilgisinden uzak tutuyordu.

Lan'ın Azrail'in yatağında affedilmiş olarak uyanmasını takip eden on bir gün boyunca, Lan onu sadece bir kez gördü, o da koridorun karşısından, açık bir kapıdan, başka bir bebeği dinlediği yerdeydi, Lan'ın tanıdığı biri değildi. Belki de onu. Lan konuştuklarını seçemiyordu, sadece kadının konuşmasının tiz sesi ve adamın cevaplarının alçak gürültüsü duyuluyordu. Daha fazla yaklaştırmaya çalışmadı ama yine de, izlemek için oyalandığında, bakışları değişti ve onu gördü.

Bebeği konuşmaya devam etti, elleri kollarının ucundaki zarif küçük kuşlar gibi, onun dikkatini yeniden çekmek için gittikçe daha yükseğe uçuyordu, ta ki sonunda dönene kadar. Boyalı gözleri önce genişledi, sonra daraldı. Dudakları pembe bir çizgi halinde kıvrıldı. Azrail'e vahşi bir bakış fırlatarak kapıya geldi ve kapıyı çarparak kapattı.

Lan kütüphaneye tek başına gitti. Lan'ın o günkü gezintiye pek hevesli olmadığını hisseden Wickham, gidecekleri yerin muhteşem kemerleri olduğunu söyleyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Lan şimdiye kadar bunun kulağa geldiği kadar kirli olamayacağını bilecek kadar çok binada bulunmuştu ama yine de Wickham'ın kendisini ikna etmesine izin verdi, çoğunlukla da Wickham'ın bir seçim yapma zahmetine girmesine minnettar olduğu için.

Wickham ona her zaman bir seçeneği olduğunu söylerdi, diye düşündü Lan, Deimos'un çoktan beklediği arabaya tırmanırken. Sonra günün geri kalanında payandalar ya da başka bir şey hakkında konuşurdu ve Lan hava karardıktan çok sonra eve gelir, gablet ve pinnacles arasındaki farkı daha iyi anlar, ancak bunun filler ve devekuşları arasındaki farkla aynı olduğunu, yani aynı anda hem muazzam hem de önemsiz olduğunu keşfederdi. Ve yatağa yalnız giderdi.

kulesinin tepesinde. Ve gün sona erecekti. Ve asla geri alamayacaktı.

Deimos sürücü kapısını açtı ve arabanın arkasındaki yerini aldı.
Tekerlek.

"Arabayı durdur," dedi Lan.

Revenant dikiz aynasından ona baktı, sonra da arkasını döndü.
Kontak anahtarını hâlâ elinde tutmak için ona doğru döndü. "Henüz
çalıştırmadım."

"Özür dilerim." Ona el salladı ve gözlerini kapattı. "Özür dilerim.

Devam et.

o zaman."

"Lan?" Efendi Wickham kaşlarını çattı ona ile a oldukça
iyi

Ölü bir adam için endişelenmenin yaklaşımı. "İyi misin?"

"Evet. Tamam." Lan başını salladı ve saraya, boş odalara açılan tüm o
boş pencerelere baktı. Çoğunlukla boştu. Azrael onlardan birindeydi ve yalnız
değildi. Bunu biliyordu, tıpkı onun yerine başka bir kızı seçtiği her seferinde
kendini içeri atıp Azrael'i kapı dışarı edemeyeceğini bildiği gibi. Onu hâlâ
istiyordu, önemli olan da buydu. Onu görmek, onunla yemek yemek ya da
onunla yatmak istemese bile onu istiyordu. Kız bunu biliyordu... çünkü o öyle
demişti. On bir gün önce. Ve o zamandan beri onunla konuşmamıştı.

"Lan?"

"Ben iyiyim," dedi tekrar ve yüzünü öne döndü. "Hadi
gidelim." Motor çalıştı. Araba ileri doğru yuvarlandı.

"Arabayı durdur," dedi Lan.

Deimos, Lan'ı koltuğunun arkasına fırlatacak kadar sert bir şekilde
frene bastı ve parmaklarını direksiyona vurarak dikiz aynasından ona baktı.

Lan arabadan indi ama sonra orada öylece durup sarı-kahverengi
gökyüzüne baktı ve nemli havayı içine çekti. Yeşil çimlerin ve çiçeklerin,
ıslak kaldırımın, inek pisliğinin ve tavukların kokusunu alabiliyordu. Güzel
kokular. Topraklayıcı. Duman yoktu, çürüme yoktu, havayı ekşitecek yiyecekler
yoktu. İzin verirse güzel bir gün olabilirdi. Şimdi geri dönerek, onunla başka
bir kızın arasına girerek ne elde edebilirdi ki?

Onu affedebilirdi - bunu en son yaptığında affetmişti - ama derinlerde
bir yerde, her zaman affetmeyeceğini biliyordu. Daha da derinde, affetmemesi
gerektiğini de biliyordu. Şeftaliyi yedi. Kendi eliyle dudaklarına götürmüş ve
ısırmıştı. Kız ona aitti. Bir bebek, kendi elleriyle

ve onunla oynanmasını talep eder. Bir bebek bekler ve ne kadar sürdüğü önemli değildir, çünkü bir bebek sahiplenilir.

Bir kızın tüm bunları kabul edip yine de başka bir kızın memesine yumruk atmak istemesi komik.

"Lan."

"Yapmayacağım," diye söz verdi
suratı asılarak. "Ne
yapmayacaksın?"

Ian tekrar Efendi Wickham'a baktı, sonra içini çekti ve arkasını döndü. "Dinle, eğer yapabilirsen benim için bir şey yapmanı istiyorum. Aslında iki şey, çünkü bunu bana nasıl işe yaramayacağını söylemeden yapmana da ihtiyacım var. İşe yaramayacağını biliyorum," dedi Efendi Wickham'ın kaşları çatılırken. "Ama şöyle bir şey var. Denemek zorundayım. Elimden gelen her şeyi yaptığımı söyleyebilmeliyim, aptalca şeyleri bile... yoksa hiçbir şey yapmamışım gibi olur, anlıyor musun?"

Belki bir dakika boyunca sessizce onu inceledi ve sonra, "Gelmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır. Burada kalmalı ve... bazı şeyleri çözmeliyim."

"Ve gerçekten de Hyde Park'a sensiz gitmemi mi bekliyorsun?" Lan tereddüt etti.

"Hayır," diye cevap verdi onun yerine, iki kaşı da yukarı kalkmıştı. "Benden başka bir yere gitmemi bekliyorsun. Ve tam olarak ne yapmamı?"

Ona söyledi.

Hem o hem de Deimos başlarını tam olarak aynı anda ve aynı açıyla eğdiler.

"Yapamam," dedi Efendi Wickham, şok olmamış ya da öfkelenmemiş, sadece bir gerçeği dile getirmişti. "Anladığınızı sanmıştım. Onları nerede bulacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Biliyorum," dedi Deimos.

Wickham'ın Lan'ın isteği karşısında göstermediği şaşkınlık şimdi Hortlak'a bakarken ortaya çıkmıştı. "Lordumuzun seçkin muhafızlarının kaptanından bu konuda yardım isteyemem. Neden istediğine dair bir fikriniz olmalı."

"Oh evet."

"Bağışlayın beni," dedi Wickham, sanki ön koltukta değil de yarım mil ötede duruyormuş gibi diğer ölü adama bakarak, "ama eğer Haven'ı koruma konusunda bir ders kitabı yazılmış olsaydı, bu Haven'ın nasıl korunmayacağını ders kitabındaki tanımı olurdu."

"Ben efendimin isteğini yapıyorum. Eğer bunu yaparsam ve bunun sonucunda burada inşa ettiği şeyi yok edecekse, öyle olsun. Eğer bunu öneren kadını yok etmek istiyorsa, öyle olsun." Lan'a bir bakış attı. "Alınmayın."

Omuz silkti. "Yani yardım edecek misin?" "Ben sürerim."

Efendi Wickham'a baktı.

"Lan, içinde bulunduğumuz koşullar göz önünde bulundurulduğunda senin durumunu anlayabiliyorum, ancak davana dahil olamam. Açlıktan ölmek üzere olanları kurtarmanın doğru olduğuna inansam bile, ki inanmıyorum, lordumun iradesine karşı gelemem."

"Seni zorlamaya çalışmıyorum-"

"Ancak," diye araya girdi ve elini havaya kaldırarak onu susturdu, "aracınız olarak, yeniden doğuşumda bizzat Lord Azrael tarafından bana verilen görev, sizin adınıza ölümlerle konuşmaktır. Eğer benden istediğiniz buysa, bunu nasıl reddedebileceğimi bilemiyorum."

"Hepsi bu kadar," dedi Lan çabucak. "Ve belki, bilirsin, onları da yanında götürürsün. Ama hepsi bu kadar!"

"Bu arada ne yapacağınızı sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama merak etmeyin. Kimsenin memesine yumruk atmayacağım."

Ölü adamlar birbirlerine bakiştılar.

"Hangisi beni daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum," diye mırıldandı Wickham. "Görünüşe göre bir ara bunu düşünmüş olması mı yoksa benim ona *pek* inanmamam mı?"

Deimos başını hafifçe sallayarak, "Amerikalılar," dedi ve motoru yeniden çalıştırdı.

Lan bu kez uyruğunu savunma zahmetine girmedi. Arabanın kapısını (gereğinden biraz daha sert bir şekilde) kapattı ve onları kendi hallerine bıraktı.

Sarayın kapılarını koruyan mızraklı askerler yorum yapmadan onu içeri aldılar. Koridorlarda ilerlerken, hatta koşmak için eteklerini topladıktan sonra bile içerideki kimse ona ikinci bir bakış atmadı, ama tüm acelesine rağmen, Azrail'i ve kızıl saçlı bebeğini en son gördüğü odaya ulaştığında, oda boştu.

Onu aramayacaktı. Ne anlamı olabilirdi ki? Sarayın yüz odası vardı ve Haven'ın milyonlarca sokağından oluşan labirentinde binlerce saray bulunuyordu. Zaten onu gerçekten bulmak istemiyordu, ya da en azından onu biriyle bulmak istemiyordu. Hayır, çok daha mantıklı olan

Şimdi yapılacak şey kütüphaneye gidip Efendi Wickham'ı beklemek.

Bu yüzden doğal olarak Azrail'in özel odasına gitti, kapıyı açtığında odasının (yatağının) boş olmama ihtimaline karşı kendini hazırladı ama boştu. Ateş sönmüştü, lambalar yanmıyordu, fiskiye duruyordu. Her yer karanlık ve sessizdi. Azrail burada değilse neredeydi? Günün bu saatinde asla burada olmazdı, Lan biliyordu ama şu anda bunun hiçbir önemi yoktu. Onu görmek istiyordu. Onun kendisini görmesini istiyordu.

Lan, işi mahremiyetini korumak ve mesajlarını taşımak olan bir düzine kadar mızrakçıyla birlikte koridorda duracak kadar geri çekildi ve meme yumruklama dürtüsünü bir kenara bırakıp az miktardaki mantığıyla düşünmeye çalıştı. Sonunda içlerinden birine döndü ve "Git hizmetçimi getir" dedi.

Görevleriyle ilgili bir listede gözle görülür bir şekilde gezindikten sonra bir yanıt bulmaya karar verdi: "Sanırım başka bir işle meşgul," dedi en iyi ses tonuyla.

"Öyle mi? Olmasa iyi olur, çünkü benim için çalışıyor."

Bakışları sol omzunun üstündeki havadan doğrudan ona kaydı ve gözleri sadece ölü gözlerin olabileceği kadar soğuktu. "Bilmiyorum."

"Benimle tartışmak mı istiyorsun? Ha? Evet. Hadi başlayalım." Lan ayağa kalktı ve "Çok güzelsin." dedi.

Geri çekildi.

İleriye doğru itti. "Güzel insanlar hakkında bir şey biliyor musun? Onları gösterişsizleştirmek gerçekten çok kolay. Ya benim için gidip hizmetçimi getireceksin ya da kişiliğine güvenmek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin ve seni uyarmak zorundayım-" Bir adım daha attı ve parmak uçlarında yükselerek bir santim öteden onu süzdü. "Buraya Güzel Kişilikler Ülkesi demiyorlar."

"Pekâlâ, pekâlâ." Ondan uzaklaştı ve yürüdü, omzunun üzerinden geriye bakarak yüksek sesle "Lanet olası nefes kesici" diye mırıldandı.

"Lanet olası ölü kafa." Lan beklemek için Azrael'in odasına geri döndü. Söylediği şeyi söylememiş olmayı dileycek ve daha kötüsünü söylemiş olmayı dileycek zamanı vardı ve sonunda Serafina kapıyı açtı. Hizmetçisi çağrılmasıyla ilgili fikrini söyleyemeden Lan, "Saat kaç?" diye sordu.

Sabitlenmeyi başarıyla çözen Serafina birkaç yarım kelime söyleyerek, "İkiyi biraz geç. Ne-"

"Yemek ne zaman?"

"Yedi, her zamanki gibi. Ve davet edildiğinizi de sanmıyorum," diye ekledi Serafina, kibirli bir koklama için kendini yeterince toparlayarak. "Şimdi, izin verirsiniz, bazılarımızın işi var-"

"Ben senin işinim," diye araya girdi Lan. "Beş saatin var."

Serafina saç örgülerini savurdu ama kaşları meraktan çatıldı. "Ne yapmak için?" diye sordu sonunda.

Lan kaşlarını çatarak kollarını açtı. "Dolly beni."

* * *

Lan o gece olduğundan daha iyi görünmediğini dürüstçe söyleyebilirdi, ama banyoda bir saat, gardırobun önünde iki saat ve bir sandalyede yüzünü ve saçını yaptırdıktan sonra kim görünmezdi ki? Lan'ın genellikle yüzünü ve saçını yaptırdığı yer makyaj masasının önündeki sandalye olsaydı, son kısım muhtemelen bu kadar uzun sürmezdi, ama Efendi Wickham o sırada geri dönmüştü, bu yüzden Serafina tüm son rötuşları kütüphanede yapmak zorunda kaldı, sadece yanında getirdiklerini kullanarak, ki bu asla yeterli değildi.

Ama Lan bunun karşılığında ne aldı? Kaygan ayakkabıları ve çok sıkı korsesiyle yemek salonuna kadar götürüldükten sonra ne elde etti? Boş bir oda, ya da içinde ölü insanlar olan bir oda ne kadar boş olabilirse o kadar boş bir oda. Ne Azrael ne de maiyeti ortalıkta görünmüyordu. Normalde oturdukları masalar mumlar ve çiçeklerle donatılmıştı ama sandalyelerin hepsi gitmişti, imparatorluk masasındaki ikisi hariç hepsi. Üniformalı mızraklı askerler duvarlara dizilmiş, hiçbir şeyin başında nöbet tutuyorlardı; hizmetkârlar ellerinde tepsiler ve ibriklerle yakın duruyor, kimseyi beklemiyordu. Onlara bakarken, unutulmuş bir anı canlandı: Annesinin sesi, sadece belli belirsiz bir yüz izlenimiyle ve zaman ya da nedene dair hiçbir ipucu olmadan, çok küçük Lan'ın göremediği birine, "Sırf buradan ayrılmak için odayı ateşe verirdim," diyordu.

Azrail'in boş tahtının yanındaki koltuğuna oturdu ve yemek getirilirken bekledi. Hepsi soğuyana kadar bekledi. Onun gelmeyeceğinden ölesiye emin olana kadar bekledi ve bir şeyleri kırmadan bunu kabul edebileceğinden de aynı derecede emin olana kadar bekledi ve son olarak, kendini umursamadığına ikna edene kadar bekledi. Elbette umurundaydı, öfke gibi umurundaydı, ama istediğinde oldukça iyi bir müzakereciydi

ve ikna edici olabilirdi. O yüzden şimdilik umursamadı. Sonra, bu başka bir hikayeydi. Umurundaki parçaları hizmetkârlara harcamanın bir anlamı yoktu.

Ne kadar umursamadığını kanıtlamak için masanın Azrael'in tarafına uzandı ve onun şarap şişesinden kendine yardım etti. İğrenç bir şeydi. Ekşi üzümün cazibesini hiç anlamamıştı, özellikle de tazesi bu kadar güzelken. Yine de içti, çünkü umurunda değildi. Şarabın sonuna geldiğinde hizmetçilerden biri bir tane daha getirdi, onu da içti. Sonra aç karnına çok fazla içtiği aklına geldi ve yemeye başladı. Soğuk çorba, soğuk balık, soğuk sebze. Ugh. Ama yedi ve Azrail görmediği halde bir çatal ve peçete kullandı. İlk başta bu sessizlik onu rahatsız etti ama bir grup ölü insan tarafından bakılmak, duvardaki asılı portreler tarafından bakılmaktan pek de farklı değildi ve yavaş yavaş orada olduklarını unuttu. Biraz yedi, çokça içti ve tam tatlı arabasına bakıyordu ki büyük kapılar açıldı ve Azrael kâhyasıyla birlikte içeri girdi, öfkeli konuşmaları onu görünce kesildi.

"Onu buraya kim aldı?" diye sordu, kapıcılarına dönerek. "Emirleriniz açık değil mi? Ben yoldaşlarımı çağırmadığım sürece onlar odalarında kalacaklar! Onu derhal çıkarın ve size benim muhafızlarım olduğunuzu, fahişelerim olmadığınızı hatırlatmak için sizi bahçemde kıştırmadığıma şükredin!"

"Kimse beni pazarlamıyor dostum," dedi Lan. "Ben kendi fahişeliğimi yaparım."

Lan'ı kışının üstüne fırlatmak için itaatkâr bir şekilde sıçrayan çok sayıda mızraklıyı durdurmak için bir elini kaldırarak arkasına döndü. Başını eğdi; maskesi yeni ışıklar yakaladı ve yeni gölgeler düşürdü, Lan'ın pek de ayık olmayan ruh haliyle gülümseyen bir şaşkınlık ve dostça bir el sallama olarak yorumladığı bir ifadeye büründü.

O da gülümsedi. Ve el salladı.

"Hayır," dedi, ona değil ama kâhyasından gelen uşakça bir mırıltıya cevap olarak. Tekrar yürümeye başladı, başı hâlâ eğikti. "Hayır, bırak onu. Emirlerinizi aldınız. Git hadi. Lan?"

"Benim," diye kabul etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle yemek yiyorum. Ya da burada benimle yemek yiyor olsaydın, ki yemiyorsun!" diye ekledi kaşlarını çatarak. "Hayır, yaptığın şey beni miyavlayan bir kedi gibi verandana koymaktı ve ben de buna katlanabileceğim kadar katlandım. Annem hep şöyle derdi,

İnsanlar sana sadece senin onlara izin verdiğin şeyi yapabilirler ve ben bugün bu saçmalığa bir son vermeye karar verdim. Bu yüzden yemeğe geldim. Giyindim kuşandım. Hey!" Fincanını havaya kaldırdı ve bir hizmetçi gelip üstünü örtene kadar salladı. "Güzel görünmüyor muyum?"

Adımları yavaşladı ama sadece bir an için. "Sarhoş musun sen?" "Oraya varmak üzereyim."

"Kasıtlı olarak mı?"

"Emin olabilirsin. Buraya geldiğimden beri kuş gibi içiyorum ve kolayca yarı yarıya sarhoş oluyorum. Bu da başka bir şey," diye açıkladı, ters ters bakarak. "Her gece içiyorsun ama seni hiç sarhoş gördüğümü sanmıyorum. Ne oluyor?"

"Alkol yavaş bir zehirdir. Vücudum çok fazla etkilenmeden önce hasarını iyileştirir."

"O zaman neden içmeye zahmet ediyorsun?" "Tadını seviyorum."

"Gerçekten mi?" Lan fincanından derin bir yudum aldı, dayanabildiği kadar ağzında tuttu, sonra yüzünü buruşturarak yutkundu. "Tadı hâlâ çürük üzüm gibi geliyor bana. Şarabı tercih ettiğimi sanmıyorum. Başka neyiniz var?"

"Senin için mi? Su."

"Bu duyduğum bir onaylamama notu mu lordum?" Sonunda yüzünü dik tutmaya çalıştı ama başaramadı. Kıs kıs gülererek elindeki fincanı masaya vurdu, ta ki çimdik suratlı hizmetkâr geri gelene kadar. "Lordum. Söylediğimde kulağa çok komik geliyor. Söylediğimde komik gelmiyor mu?"

Tek cevabı asık suratlı bir homurtu oldu.

Adam yaklaştıkça onu inceledi ve maskenin arkasından ruh halini ölçmeye çalıştı. Bunu yapmak için bolca zamanı vardı. Oda boşken çok daha büyüktü. "Neyse, boş ver. Mesele şu ki, burada tek başıma oturuyordum ve içmeye karar verdim. Bunun beni daha iyi ya da daha kötü hissettirebileceğini düşündüm. Daha iyi hissetmek istiyorum. Senin sayende daha kötü hissedemem." İsterse tartışmasına izin vermek için durakladı; tartışmadı. "Annem ayrıca hiç kimsenin sana hissetmek istemediğın bir şeyi hissettiremeyeceğini söylerdi, bu da onun her şeyi bilmediğini kanıtlıyor."

Hâlâ cevap yok. Kürsüye çıktı ve imparatorluk masasındaki yerini aldı, şaraba uzanmaya başlamıştı bile. İlk denediği şişe boştu ama ikincisinde neredeyse fincanını dolduracak kadar kalmıştı. Son damlaları silkelerken ona özel bir bakış attı ve

Hizmetçiler onun arkasına geçerek, soğuk bir rüzgârdaki kuru yapraklar gibi onun ruh haline tepki verdi.

Lan bir dizi sohbet açıcı taklidi yaptıktan sonra pes etti ve açıkça, "Gitmemi mi istiyorsun?" dedi.

"Bunu yaptığımda, seni görevden alacağım."

"Beni ilk etapta davet etmedin."

"Doğru, ama sen buradasın. Ve madem buradasın..." Şarap dostunu yanına çağırdı, şişeyi tepsisinden aldı ve onu eli boş bir şekilde duvara geri gönderdi. Şarabı doldururken tüm dikkatini aldatıcı bir şekilde şişeye veren Azrail sakince, "Son günlerde çalışmalarınızı dışarıda sürdürdüğünüzü fark ettim. Dışarıda ve gerçekten de saray arazisinden oldukça uzakta." Şişeyi yere bıraktı ve fincanı eline aldı, sanki onu orada, şarap rengindeki Cennet'i ve tarihi sokaklarını keşfederken görebiliyormuş gibi dikkatle fincanın derinliklerine baktı. "İtaatsizliğin hoşuna mı gidiyor?"

"Dersleri yener."

Gözleri parlıyordu; fincanı yansıyan ışıkla belli belirsiz mor renkte parlıyordu. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Omuz silkti. "Ne duymak istiyorsun?"

"Tövbe duymak istiyorum, aptal benden daha fazla. Bunu yapamazsam, özgürlüğünüzü riske attığınız manzaralar için coşku duymam gerektiğini düşünüyorum-" Gözleri parladı. "-ve görmek için hayatını. Bunun yerine, şehrimin ihtişamıyla karşılaştığında her zaman gösterdiğin küçümsemeyi duyuyorum. Neden böyle Lan?"

"Harabeleri pek sevmem."

"İnsanoğlunun gözetimi altında benimkinden çok daha fazla yıkım oldu," dedi neredeyse ama tam olarak hırslayarak değil. "Onların pisliğini temizledim ve yozlaşmalarını onardım. Şimdi, *onların yıkıntıları* içinde, İnsan'da en iyi olan her şeyi koruyorum. Bir bilgi, sanat ve tarih hazinesi... ve bu konuda bir hazine. Gördükleriniz karşısında dehşete kapılıp alçalmıyor musunuz-" Bardağa bir fiske vurdu ve girdabın oluşumunu izledi. "-Her gün benden çalmak mı?"

"Toplar." En akıllıca cevap değildi ama kendini tutamadı. "Bir arabayla 'kaçıyorum'," dedi ona. "Sizin Hortlaklar'ın kaptanı kullanıyor, yanımdaki koltukta da Efendi Wickham oturuyor. Mutfaktan biri her sabah fuayede paketlenmiş bir öğle yemeği ile bekliyor ve eğer yağmur yağıyorsa, akşamları sıcak bir havlu ve kuru ayakkabılarla bekleyen başka biri var. Hiçbir yere gizlice gitmiyorum ve bunu sen de biliyorsun. Bana bunu yapmamamı söylemek istiyorsan söyle ama bana isim takma. Göt."

"Size lakap taktığım için beni bağışlayın," dedi kuru bir sesle. Huzursuz gözlerini masanın üzerinde gezdirdi, buttan bir parça sığır eti aldı ve tadına bakmadan tekrar yere attı. "Bu soğukmuş."

"O zaman zamanında burada olmalıydın, ha?"

"Mutfak!"

Hizmetçiler masayı toplamak için acele ettiler ve onun tabağıyla birlikte kendi tabağını da aldılar. Oh neyse. En azından fincanını bırakmışlardı. Lan bir şeyler içmeye başladı, fincanını boş buldu ve elini uzattı.

Şişeye, kadına ve tekrar fincanına baktı. Şişeyi uzatmadı. "İtiraf etmeliyim ki Lan, Wickham bana onun küçük hobisini benimsediğini söylediğinde buna inanmakta güçlük çektim. Daha önceki gezilerinde Haven'ın büyük tasarımına hiç heves göstermemiştin. Tam tersi. Yine de, bana artık her gün dışarı çıktığınız söylendi," diye ekledi, "yaşayanların dolaşmasına izin verilmeyen yerlere. Şimdi bana nedenini söyleyeceksin."

"Çok uğursuz bir şeymiş gibi söylüyorsun. Bu sadece yapılacak bir şey, hepsi bu." Gözleri ona doğru kaydı, dar ve çok parlaktı.

"Belki *hepsi* değil," diye itiraf etti. "Ama yapamam..." Gülümsemesi kaydı. Gülümsemesini toparladı ama gerilmiş, çok sert hissediyordu. Tıpkı onunki gibi, altındaki yaraları örtmek için parlatılmış bir maske. "Beni görmek istemediğini bildiğim halde bütün gün oturup seni bekleyemem."

Bakışlarını şarabına geri çevirdi.

"Bir şeyler yapmak zorundayım," dedi Lan. "Bunun yanlış bir şey olduğunu bilsem bile. Öylece yapamam..." Boş fincanından vazgeçerek onu itti ve onunkini aldı. Adam ona izin verdi, kadın sinirlerini yatıştırmak için içerken eli hâlâ bardağı tutacak şekilde kıvrılmıştı.

Hizmetkârlar sıcak çorba ve özür getirdiler; Azrail her ikisini de elinin tersiyle itti. Onlar duvar boyunca yerlerine çekilirken, "Beni terk etmek mi istiyorsunuz?" dedi.

"Ne? Hayır!"

"Benden istersen seni serbest bırakırım," dedi sanki kız hiç konuşmamış gibi. "Ama benden kaçmana izin vermeyeceğim. Kaçarsan seni avlarım Lan. Seni bile."

Fincan masaya çarparak yere düştü. "Lanet olsun, neden-? Beni geri alman için sana zar zor yalvarmıştım, hatırladın mı? Yalvardığımı hatırlıyor musun?"

"Bir lütfen hatırlıyorum."

"Dövüşmek istiyor musun?" diye sordu. "İstiyor musun? Günlerdir beni görmezden geliyorsun ve ben de bütün gece içtim. Ben *varım*, dostum."

Omuzlarının sert duruşu bir an daha devam etti, sonra düştü. "Hayır, Lan," dedi ve maskenin altındaki yara izlerini ovuşturdu. "Seninle dövüşmek istemiyorum."

"Güzel. Çünkü... çünkü ben de dövüşmek istemiyorum. Pek sayılmaz." Barış teklifi olarak fincanını ona uzattı ve sonunda fincanı aldığı anda, "Dışarı çıkmamam gerektiğini söylediğini biliyorum ama yanımda biri olduğu sürece senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm. Değilsin ve bu sorun değil. Eğer gerçekten dışarı çıkmamı istemiyorsan gitmem, tamam mı?"

Fincanının kenarındaki altını kaşdı. "Bu kadar basit mi?" "Evet, şey... Bazı kitaplarım var. Odamda kalıp onları okuyacağım.

Cehennem gibi sıkılacağım ama yaşayacağım." Ona baktı.

"Kitaplar mı?"

"Sakin ol, asi bir şey yok. Hikaye kitapları bile değil. Binalar üzerine kitaplar."

"Binalar." Yatışmış görünmüyordu. Aksine, gözlerinin ferisi daha da arttı. "Etiyopya'nın gömülü tapınakları belki? Chand Baori kuyusu? Venedik'in yüzen şehri?"

"Çoğunlukla sadece buradakiler. Aslında her gün gittiğim yer orası, sorduğunuzdan değil," diye ekledi. "Nereye gittiğim ve kiminle görüştüğüm konusunda bu kadar endişeli biri için... boş ver. Ben kavga etmiyorum. Demek istediğim, tek yaptığım bazı binalara bakmak."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Haven'da çok çeşitli mimari bir şey var. Wickham'a sorun. Sana her şeyi anlatabilir." Şarabına dokunmadığı için elinden aldı ve kendisi içti. "Tanrı bilir, o bana anlatır."

"Belirli bir tasarım ekolünü tercih ediyor musunuz?"

"Henüz hiç okul görmedim, sadece bir sürü kilise, bar ve saray var. Bir fikrin var mı?" diye sordu, fincanının kenarından ciddiyetle ona bakarak, "Haven'da kaç tane saray var?"

"Dört, hayatta kalmak."

"Hayır." Gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hatta. Daha fazlası olmalı Bu."

"Bir saray, tanım gereği bir kraliyet konutu olmalıdır. Sırf yeterince gösterişli görüldüğü için herhangi bir mülke saray diyemezsiniz." Fincanını geri aldı. "Bunu sana Wickham öğretmiş olmalı."

"Eminim bir yolunu bulacaktır," dedi Lan, onun içişini izlerken. "Sütun ile pilaster arasındaki farkı biliyor musun?"

"Hayır."

"Biliyorum," dedi asık suratla. "Efendi Wickham hakkında bilmediğin şeyler listesine adamın sütunlara bayıldığını da ekleyebilirsin." "Not edildi."

Söyle bana, Lan, ve bana gerçeği söyle." Sakince konuştu, neredeyse ilgisizdi ama gözleri yuvalarında parlamaya başlamıştı. "Gündüzleri şehrimde girdiğinde, geceleri beni terk ettiğinde gideceğin kaçış yolunu mu arıyorsun?"

"Gecenin bir yarısı insanları terk eden ben değilim."

Çenesi sıkıştı ama gözleri karardı. Bir anlık sessizlikten sonra "Hayır," dedi. "Sanırım değilsin. Öyle olsun. O zaman iki şartla istediğin yere gidebilirsin." Bir kadeh aldı ve tekrar derinlerine baktı. "Birincisi: Herhangi bir nedenle sınırlarımı bir kez bile geçersen seni hayatının sonuna kadar zincire vururum. Mazeret yok. Affetmek yok." Sonunda ona baktı ve gözleri yıldızlar kadar soğuk ve uzaktı. "Sen. Öleceksin. Öleceksin. Zincirler içinde."

Lan omuz silkti. "Peki ya ikincisi?"

O korkunç ışık önce dalgalandı, sonra sönmeden önce bakışlarını bir iki dakika daha tuttu. Tekrar fincanına baktı. "Bana nereye gittiğini söyle. Bana ne gördüğünü söyle."

"Emin misin? Bu şimdiye kadar bizim için pek iyi sonuçlanmadı." Cevap vermedi.

"Tamam," dedi kararsızca. "Tamam, Efendi Wickham beni ilk kez dışarı çıkardığında -gerçekten, yani- beni bir evi görmeye götürdü. Ya da bir saraydı sanırım. Her neyse işte. Oradaki bacalar inanılmazdı. Bir baca için böyle kelimeler kullanmazsınız ama bu bacalar öyleydi. Oradaki her şey gibi tuğladan yapılmışlardı ama hepsi örülmüş ya da dokunmuştu, tuğlayla yapabileceğinizi bildiğim hiçbir şeye benzemiyorlardı. Ve her biri diğerlerinden farklıydı. Sıra sıra dizilmişlerdi, dört taneydiler, dört küçük tuğla gibi..." El yordamıyla bir kelime aradı ve buldu, aptalca bir kelime. "...prenseler."

Azrail homurdandı ve fincanını kaşdı.

"Ama şöyle bir şey var," dedi Lan, ona doğru eğilerek. "Onlara dürbünle bakmak zorundaydık. Onları yerden görebileceğimiz bir yer yoktu, gerçekten. Birisi onları öyle inşa etmişti, çatıda olsunlar ve sadece... anlamsızca güzel olsunlar diye. Sonra içeri girdik," diye devam etti kollarını açarak, "ve her şey böyleydi. Sadece duvarlar, tavan ve pencereler değil... kapı kolları, menteşe plakaları! Her şey süslenmişti, hatta bazıları buradakinden bile kötüydü."

"Daha kötüsü."

Sessizleşti ve masanın kenarını karıştırmaya başladı.

"Daha da kötüsü diyorsun," diye düşündü. Başparmağının pençesi fincanın kenarındaki bir oyuyu kazdı ve ince bir altın kıvrımını yavaşça kazıdı. "İnsanların esaret altındayken sapkın tavırlar takınmaya eğilimli olduklarını biliyorum. Bu duvarlar olmadan yaşadıkları küçük hayatlarının sefaletinden nefret ederler ama zaten buna hakları olduğuna inandıkları halde kendilerine bahşedilmesi gereken güzellikten daha da çok nefret ederler. Bu yüzden başlangıçta hepsi sizin gibidir, şeytanın etki alanında hiçbir zevk almamaya ve hiçbir şeye tamah etmemeye kararlıdır. Güzel olan çirkinleşir, çirkin olan güzelleşir. Anlıyorum. Sizi anlıyorum. Zamanında ben de aynısını yaptım." Pençeleri bükülürken bile bir omzunu silkti. "Ama merak ediyorum... Eğer meydan okuyuşunuzdan etkilenmek için burada olmasaydım, Haven'ın birçok lüksünü küçümsemeye devam eder miydiniz yoksa onları basitçe ele geçirir miydiniz?"

"Küçümsemiyorum, en azından küçümsemişimi sanmıyorum, ama... ah kahretsin, burayı asla senin gibi göremeyeceğim," dedi çaresizce. "Asla sevmeyeceğim. Ya da istemeyeceğim. Bu konuda söyleyeceğim hiçbir şey seni mutlu etmeyecek." Başını eğdi, adamın gözlerini yakalamaya çalıştı; adam ona bakmadı. "Gittiğim kilise gibi mi, buranın batısındaki?"

"Westminster."

"İşte o. Senin yıldızları, benim de noktaları gördüğüm. Peki bu? Haven'da ne gördüğüm hakkında bilmen gereken tek şey bu. Çok güzel," dedi ve cesaret vermesi için fincanını geri aldı. "Sokaklar temiz, her pencere yıkanmış ve o kadar güzel ki bir süre sonra insanın gözünü acıtıyor ama burası benim şehrim değil. Ve bu senin değil. Bu..." Bir yudum aldı, düşünüyordu. "Burası bir müze. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Evet."

"Efendi Wickham beni birkaç gün önce aldı." Başını sallayarak o anıları susturdu. "Bir dakikadan fazla kalamadım. Tüm o ölü zaman, hepsi tek bir yerde. Ve ondan bir şehir inşa ettiniz. Gerçek bir şehir bile değil."

şehir, sadece şehir şeklinde-" Kendini 'oyuncak ev' demek üzereyken yakaladı ve onun yerine, topal bir şekilde, "-şey" dedi.

"Anlıyorum."

"Özür dilerim."

Nihayet ona bakabilecek kadar kendine gelebildi. "Ne için?"

"Sevemediğim için üzgünüm," dedi. "Denedim. Bana inanmadığınızı biliyorum ama denedim."

İfadesi, maskenin ardında ne varsa, değişmedi. "Neden?"

"Çünkü sen istiyorsun. Ben de seni mutlu etmek istiyorum, biliyorsun. Eğlenmek için patolojik olarak nankör değilim."

Gözleri kısıldı. "Kim söyledi bunu?"

Lan gözlerini kırptırdı. "Ben söyledim."

"Kim, senden önce mi?"

Düşündü, omuz silkti ve bir içki daha içti. "Hatırlamıyorum. Muhtemelen Serafina. Kulağa onun söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyor. Beni bu hale getirmek için beş saatini harcadı ve sen bana hâlâ ne kadar güzel görüldüğümü söylemedin."

İşaretini kabul etmedi.

"Ve sen yapmayacaksın, değil mi?" Lan korsesinin önünü çekiştirdi ve ortak fincanlarının dibindeki şarap rengi yansımasına baktı. "Plan yapmakta hiçbir zaman iyi olmadım. Aklıma gelen her aptalca şeyi yapıyorum ve gerçekleşmediğinde hep şaşırıyorum."

Zaten dar olan bakışları keskinleşti. "Planlar mı?"

"Evet. Bu gece için bir planım vardı. Sana söylemek istediğim şeyler vardı. İnanmadığın o ejderhayı buldum ve her şeyi düzeltecektim ama şimdi yapamam çünkü sarhoşum ve hepsi senin suçun."

Şarabı ondan aldı, ama suçunu yumuşak bir "Pekala" ile kabul etti.

"Bu doğru, biliyorsun. Buraya bu kadar geç gelmeseydin, bu kadar sarhoş olmazdım ve her şey daha iyi giderdi. Ayrıca, huysuz bir göt gibi davranıyorsun. Bütün öğleden sonra yaptıklarından sonra daha neşeli olman gerekirdi."

Pratik kayıtsızlığı çatladı ve tekrar düzeltmeden önce bir parça kafa karışıklığına izin verdi. "Ne yaptığımı hayal ediyorsun?"

"O."

"O mu?"

"Oh, sakın ha! Yeni kuşun, uğruna beni terk ettiğin. Cassius."

O da yakalandı onu Yutkunmanın ortasında; o
Aslında boğuldu a biraz. "Cassius mu?" diye

yineledi kaşlarını çatarak. "Zayıf ve aç görünen Cassius mu?"

Üstat Wickham'ın kullandığı sözcüklerin hemen hemen aynısı, biraz
sırası bozularak söylenmişti. Lan'ın zafer duygusu söndü. "Öyle mi?"

Azrail uzaklara, hiçbir şeye bakmadı. "Wickham," dedi, o kadar
yumuşaktı ki neredeyse bir hırıltı gibiydi.

"Bu onun adı değil mi?"

"Hayır. Kendisine Chloe diyor. Adı da bu değil," diye ekledi.
"Karşıma ilk çıktığında bana bunu söylemişti. Bana söylediği tek yalanın bu
olacağını söylemişti. Bu da bir yalandı... ama bunu bildiğimi bilmiyor.
Cassius..." Bir pençesini tahtının koluna dokundurdu ve yavaşça aşağı yukarı
kazıyarak, kızın çoktan yerleşmiş olduğunu gördüğü bir oyuktan ince tahta
kıvrımları oydu. "Kendi payıma, beni tehlikeli geceye teslim ederek
sokaklarda dolaştım ve böylece kendimi kundaksız olarak sundum." Pençesi
iki kez vurdu. "İşte, siz tanrılar, siz zorbalar yenildiniz. Aç Cassius. Hm."

Lan bunlara ne diyeceğini bilemediği için, "Bana ondan bahset," dedi.

Azrail homurdandı, hâlâ düşüncelere dalmıştı. "Çok kolay teslim
oluyor." "Öyle olması gerekiyor," diye hatırlattı Azrael'e, bunun bir
Şakaydı ama gülümsemesini bastıramıyordu, çünkü nasıl bir ahmak bundan
şikâyet edebilirdi ki? "O senin dollygirl'ün."

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi aynı acımasız, dalgın tavırla.
"Yine de asla pes etmedin, bir kez bile. Bunun dışında her şeyi veriyorsun."

Bunun bir iltifat olduğuna karar verdi ve Cassius'un tüm iltifatları gibi
bu da onu nefret dolu bir savunmasızlık hissiyle baş başa bıraktı. "Nasıl biri?"
diye sordu, Cassius'u tekrar konuşmanın içine çekmeye ve onu orada tutmaya
kararlıydı.

Azrail ona baktı ve şarabına geri döndü. "Nasıl birisin?" "Ben..." Lan
bir kendine bir de odaya baktı ama
hiçbir ipucu bulamadı. Kendisi hakkında söyleyecek ne vardı ki? Bazı kadınlar
sarışın ya da esmerdi, kuzguni saçları ya da ateşli saçları vardı; Lan'ın saçları
vardı. Gözlerinde özel bir şey yoktu. Yüzünü nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.
Azrael onun neye benzediğini biliyordu. Şu anda ona bakıyordu. İçinde

biraz hayal kırıklığına uğrayınca aklına gelen ilk üç şeyi söyledi: "Ben Norwood'luyum. Eskiden şeftali yetiştirirdim. Köpekleri sevmem."

"Balehurst'ten. Ailesi keten ve bal üretirdi. Köpek konusu hiç açılmadı. Sormak zorundayım."

"Hazır başlamışken Balehurst'te keten yetiştirmeye ne zaman başladıklarını da sor," diye düşündü Lan ama söylemedi. İçindeki şeytanın avukatı, iki Balehurst olabileceğini söylemeye çalışıyordu. Norwood'un ticaret yollarının küçük yarıçapının ötesinde büyük bir bilinmeyen vardı. İsimleri kendisine tamamen yabancı olan düzinelerce köy ve kasaba için aylık yiyecek teslimatları satın almıştı. Dünya Balehurst'larla dolu olabilirdi ve kimse bunu bilmeyecekti.

"Kötü bir ısırık olamaz," dedi Azrael, onu tehlikeli bir şekilde sadece ölülerin yürüdüğü boş bir araziye doğru uzanmaya başlayan düşüncelerden çıkararak.

"Ha?"

"Köpek," dedi, sanki bu bir açıklamaymış gibi. "Vücudunun her santimini gördüm. Bir köpek ısırığının bıraktığı yara izi yok."

"Ben mi sarhoşum yoksa sen mi?" Lan gerçekten kafası karışmış bir halde sordu. "Sarhoş olduğumu hiç söylemedim. Hiç ısırılmadım."

"Norwood'da çok köpek var mıydı?"

"Birkaç tane sanırım. Çoğunlukla duvarın dışında tutulan melezler. Etrafta yiyiciler varsa havlamaları gerekiyordu. Havlıyorlardı da ama çoğunlukla nöbetçi çocukların oynaması için oradaydılar, böylece sıkılıp kaçmazlardı. Timmus'un da gelincikleri bahçesinden uzak tutmak için yaşlı bir teriyeri vardı ama ben daha küçükken öldü." Bir sonraki cümle boğazına takıldı ve duraksaması bir işaret fişeği kadar iyiydi. Bunu biliyordu ama yine de önemsizmiş gibi söylemeye çalıştı: "Şerifin birkaç geyik köpeği vardı."

Gözleri kısıldı. "Avlandılar mı?"

"Elbette. Onlar geyik tazılarıydı."

"Onları avlanırken gördün mü? Hiç geyik avladıklarını gördün mü? Çenelerinde kanla size havladılar mı? Üzerinize atladılar mı?"

"Hayır. Çok terbiyeliydiler."

"Ah." Gülümsedi. "Onlardan bu yüzden nefret ediyor olmalısın."

Göremiyordu ama orada bir yerde bir hakaret olduğunu ve çarptığında canının yandığını biliyordu.

Kadın yanında sessizce otururken gülümsemesi soldu. "Ben de onları sevmiyorum," dedi ve bir içki daha içti.

"Isırıldın mı?" Lan kayıtsızca sordu.

"Hayır. Görünüşe göre etim tüm hayvanlara karşı itici. Ne ısırıldım, ne sokuldum, ne de tırmalandım. Demir bir kafesin içinde karnıma dayadıkları fareler bile içime girmektense üzerine yığdıkları kömürlerin altında yanmayı tercih ettiler. Hayatım boyunca hiçbir vahşi yaratıktan korkmadım, sadece köpeklerden korktum. Beni sadece onlar avladı." Şarabının karanlık aynasına dalgın dalgın bakarken pençeleri kadehinin kenarlarına battı. "Geyik tazılarını bilirim. Seni yakaladıklarında çıkardıkları havlama sesini bilirim. O yüksek, akılsız, yalvaran çığlığı bilirim, çünkü peşine düştükleri şeyi yakalamak istemeseler bile, efendileri için avlanmak onlara çok keyif verir. Köpeklerin en kötülerini, en iyi davrananlardır."

Bunu takip eden sessizlikte ona baktı, iç çekti ve birden sanki iki Azrail varmış da biri... düşüp gitmiş gibi oldu. Uzandı, tam olarak yanağına dokunmadı ama teninde soğukluğunu hissedebileceği kadar yakındı. "Seni görmek güzel, Lan," dedi ona. "Eğer öyle görünmüyorsa, bunun tek nedeni seni görmenin ne kadar güzel olduğuna... güvenmememdir."

Son küçük mesafeyi kapatmak ve kendisine dokunmasını sağlamak için elini onun elinin üzerine koymaya çalıştı, ama o oraya ulaşmadan adam kolunu indirdi ve onu eli havada ve aptalca boş bir şekilde bıraktı.

"Yeter," dedi, kadından çok kendi kendine. "Bu konuda daha fazla konuşmayacağız. Ben de Cassius'tan bahsetmeyelim diyorum. O bir hiç, bir gölge. Artık benimlesin. Sen, benim ışığımsın."

Gözlerini devirdi, ama aptal, gizli bir yanı gerçekten de Kızdır.

"Ama suçlamanıza cevap vermek gerekirse, hayır," diye devam etti, tekrar yerine oturarak

Tahtı, sonunda oraya aitmiş ve sadece gitmek için bir neden aramıyormuş gibi görünüyordu. "Onunla birlikte değildim. Sabah yemeğinden beri onunla konuşmadım. Beni Felicity ile gördün." Düşünmek için durakladı ve ardından fincanına doğru mırıldandı: "Annesi peygamber değildi."

"Tatlı mı?" Lan çok rahat bir şekilde sordu.

"Felicity?" Kıkırdadı, ses şarabın etkisiyle daha da yükselmiş ve derinleşmişti. "Hayır."

"Pek tatlı görünmüyordu." "Sen de öyle."

"Ve ben değilim, değil mi?"

"Senin de tuhaf anların oluyor."

Yine o aptal parıltı.

"Felicity'nin bana şehvetle yaklaşmak gibi bir alışkanlığı yoktur," diyordu, "ve onları kışkırtacak biri de değildir. Kendisi bir görüşme talep etti ve siz de bu görüşmenin sonunda bize rastladınız."

"Ne istiyormuş?"

"Küçük bir göleti olan bir bahçesi var ve kuğuları çok seviyor."

"Kuğular," diye yineledi Lan, ama ciddi görünüyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

ne

için? "Bahçesindeki gölette yüzmek için. Doğal olarak."

"Lan kuğuları tanı mıyordu ama kazları tanıyordu ve bildiği kadarıyla tek fark duruşlarıydı. Ve kazlar, Britanya'nın en pis kokan, en gürültücü, en boktan kuşlarıydı. Yumurtaya ihtiyacı olmayan birinin onları neden yanında tutmak istediğini anlayamıyordu ve şaşkınlığı belli olmuş olmalıydı ki adam yine gülümsedi.

"Felicity asla mutlu olamaz," dedi ona. "Vaftiz töreninde lanetlenmiş olma ihtimali çok yüksek. Ama bir çift kuğu en azından Haven'da yaşadığı derin *mutsuzluğu* dindirecekse, öyle olsun. Bana hiçbir maliyeti yok."

"Kaç tane var?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Kuğular mı?" "Dollygirls demek istedim."

"Şu anda mı?"

Lan kendini destekledi. "Evet."

"Sen hariç on iki."

Daha fazlası olmadığı için rahatlamış hissetmesi gerekiyordu. Ama rahatlamadı. Ama adam onu izliyordu ve ne hissettiğini bilmese bile bir şekilde onun bildiğinden emindi. Bunu gizlemek için, her ne 'şey' ise, omuz silkti ve "Şanssız sayı, on üç." dedi.

"Evet. Henüz gerçek bir sözleşme yapmamış olsak da Chloe de var."

Henüz. Ne aptalca bir kelime. Henüz. "Neden olmasın?"

Gülümsemesi içe doğru büküldü ve acı bir hal aldı. "Sen olsaydım, beni mahvettiğini söylerdim."

"Ben mi?"

"Sen. Yaşayanları ölçmek için geldiğim işaret." Ona baktı. Gözleri uzaklaşmadan önce oyalandı, karardı. "Ve

onları eksik bul."

"Bu bir iltifat mı?" diye sordu kararsızca. "Hayır."

"Ah... Peki... Kaç tane içtin?" Lan sordu. "Toplamda yani."

Neden bilmek istediğini ya da istediğinden emin olup olmadığını sormadı, sadece sayarken tavana baktı. "Dört yüz...elli üç."

"O kadar çok," dedi, bir şey söylemek istemiyordu. Çok fazla olacağını biliyordu ama en mazoşist tahminleri bile bu kadar yüksek çıkmamıştı. Onları hayal etmeye çalıştı -altı Norwood'a denk bir kalabalık-hepsi genç ve güzeldi, saçlarında kurdeleler ve korselerinde mücevherler vardı. "Kaç tane tuttun?"

"Saklamak mı?" Ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Tam olarak neyi ima ediyorsun? Beni sıktıklarında onları kovduğumu mu?"

"Onlarla işin bittiğinde, evet." Bu kasıtlı bir iğneleme değildi ama yine de isabet ettiğini gördü ve bu onu biraz üzdü. "Seçme şansısı olsa tüm bunları kim terk eder ki?" diye sordu, sözlerinin sınırını yumuşatmak için yemek salonunun yüksek pencerelerine ve parıldayan ışıklarına el sallayarak.

"Onlar değil." Tahtını geriye itti ve elini aşağı doğru çekerek göğsünün harap olmuş manzarasını gösterdi. "Bunu bırakıyorlar."

Bir süre oturdu, sonra uzandı ve ona dokundu.

Gereksiz yere nefes alan yarım düzine hizmetkârın çıkardığı ses hiç de yüksek değildi ama masanın üzerindeki mumların sönmesine neden oldu. Azrael eğlenen gözlerini onlara çevirdi, sonra arkasına yaslanıp Lan'ın elinin gösterdiği yolu takip edişini izledi. Parmak uçları adamın yan tarafındaki korkunç yarayı kapatan gümüş halkalara değene kadar acele etmedi, eski ve genç yaraların izini sürdü, acı çağlarını Braille alfabesiyle okudu. Halkaların etrafında büyüyen deri ince ve pürüzsüzdü, vücudunun geri kalanından daha sıcaktı. Gerçek bir ten gibi hissettirmeliydi -insan teni- ama hissettirmedi. Yine de...

"O kadar da kötü değilsin," dedi.

Ona dar bir bakış ve çarpık bir gülümseme attı.

"'O kadar da kötü değilsin' demek istemedim. 'O kadar da kötü değilsin' demek istedim." Ama elini geri çekti, yaralarının arasında yeni yetişen derinin verdiği his o kadar korkunçtu ki. "Her neyse, bazılarının hâlâ burada olduğunu biliyorum, peki... hepsi nerede?"

"Yasak bir kapıyı açıp onları kancalara asılı bulmaktan mı korkuyorsunuz?"

"Şimdiye kadar değil."

Bir süre onu inceledi, hâlâ gülümsüyordu ama o araştıran bakışını hiç kaybetmemişti. Sonunda şöyle dedi: "İkisi yemek yapıyor. Biri orkestramda flüt çalıyor. Üçü seralarımnda çalışıyor ve bir diğeri de saray bahçeleriyle ilgileniyor. Ayrıca, Felicity gibi, isteğim üzerine kendilerini hazır eden, ancak bunun dışında benimle hiçbir ilgisi olmayan beş kişi daha var."

"Onları özlüyor musun?" "Onları hatırlıyorum."

"Ama onları özlüyor musun?" diye üsteledi. "Flüt çalan kadını gördüğünüzde, hiç düşündünüz mü?"

İnandırıcı bir şekilde güldü. "Hayır."

"Oynamaya geldiğinde onu çok yakından izliyor gibisin." "Çok yetenekli."

"Eminim öyledir. Bu yüzden mi gitmesine izin vermiyorsun?" Lan sordu ve göz kırptı. "Çok yetenekli olduğu için mi?"

"Gitmek istemiyor."

"O mu sana böyle söylüyor? Yoksa senin ona söylediğin mi?"

"Onu çağırayım mı?" diye teklif etti, korsesinin bağlarını koparıyor ama kesmiyordu. "Bu sorulara benden daha iyi cevap verebilir."

"Evet, doğru, sorulara cevap ver. Ve hey, o burada olduğu sürece-"

Güldü, hem mizahla hem de acıyla. "Hayır."

"Balls. Ona nasıl baktığımı gördüm."

"Hayır, Lan. Nasıl dinlediğimi gördün. Müzisyenlerim, ne kadar pratik yaparlarsa yapsınlar, bir sayfadaki notaları çalmaktan fazlasını yapamazlar. O, tüm orkestram içinde tek başına müzik yapıyor."

Bu bir azarlama değildi. Yine de Lan ilk ve tek müzik dersini düşünerek başını eğdi. "Sanırım bir kez daha deneyebilirim," dedi ekşiyerek, "eğer istediğin buysa."

"Gerek yok." İçmeye başladı, sonra omuz silktilti. "İçmemelisin. Gerçek müzik sadece onu hissedenlerden gelebilir. Sonunda çalmayı öğrenebilirsin ama sevmeyi öğrenemezsin. Ah, ama önemli değil. Senin kendi yeteneklerin var."

Cesaretlenen Lan ayağa kalktı (zemin biraz sallansa da çabucak dengelendi) ve ona doğru gitti. Bir adım için gidilecek çok uzun bir yol gibi görünüyordu ve

Ancak oraya vardığında adamlar masa arasında kayarak girebileceği kadar yer olmadığını fark etti.

Sonunda, "Ne yapıyorsun?" demeden önce birkaç saniye boyunca onun tahtın kolunu etkisiz bir şekilde çektişirmesini izledi.

"Kucağına oturmak."

"Hm." Tahtını belli bir açıyla geriye iterek ona yardım etmeden yerleşmesine izin verdi ve dürüst olmak gerekirse bunu kullanabilirdi. "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu, bir eli sırtında onu sabitleyerek. Sadece bir eliyle. Sadece sırtında.

Ağzını onun kulağına yaklaştırdı ve en boğuk sesiyle, Eithon Fairchild ne derse desin boğazı ağrıyan bir domuz gibi çıkmayan sesiyle fısıldadı, "Sen, Johnny. Seni beceriyorum."

Kız kemerini yoklarken bileğini yakaladı. "Sarhoşsun, Lan." "Hayır, değilim. Sadece güzelce yağlandım." Tekrar uzandı.

Yine onu durdurdu. "Bu gece olmaz."

"Ah, hadi ama!" diye inledi, hayal kırıklığıyla adamın omzuna vurarak. "Çok uzun zaman oldu!"

"O zaman bir gün daha bekleyebilir, elbette."

"Beklemek istemiyorum! Seni istiyorum!" Üçüncü kez kemerine uzandı ve üçüncü kez sert bir şekilde geri çevrildi. "Bu kadar asil olma!"

Kadına yarı gülerek homurdandı ve bir kadeh şarap daha içerek, "Daha önce duymadığım bir dalkavukluk daha," diye mırıldandı.

Lan huysuzca altın yakasını karıştırdı. "Eminim o lanet flütçün burada olsaydı, onu da yapardın."

"Hayır, yapmazdım," dedi sinirlenmeden.

"Taşaklar."

"Ondan hiç hoşlanmadığımı iddia etmeyeceğim, ama dokunuşum-" "Söyleme bile."

Durakladı, sonra sözlerini şöyle bitirdi: "-Müziğinde çınılıyor. Bıraktığım yaraları duymak hoşuma gitmiyor."

"Onu özlemediğine emin misin?"

"Kıskandın mı?" Adamın eli kadının sırtının alt kısmında okşar gibi hareket ediyor, korsesinin bağlarını tıngırdatıyordu. "Bana öyle olduğunu söyle."

"Biraz öyleyim," dedi hayıflanarak. "Sence güzel mi?" "Bence sen güzelsin."

"Bunu ona hiç söyledin mi?"

Omuz silktili, eli hâlâ yavaşça yukarı aşağı, aşağı yukarı hareket ediyordu. "Evet."

"Hepsine söyledin mi?"

"Kendi tarzlarında, hepsi öyle."

"Öyle mi? Benim yolum ne?" diye meydan okudu. "Bana nasıl güzel olduğumu söyle Azrail. Hiçbirine söylemediğin şeyi söyle bana. Ve bana gerçeği söyle. Yalanları da duyabilirim, biliyorsun."

"Sana inanıyorum." Arkasına yaslanabildiği kadar yaslandı, maskesinin ardından onu inceledi ve gülümsedi. "Nasıl güzelsin? Sen... gözünü budaktan sakınmayan iki gözün ve tüm inatçılığını taşıdığın çenen. Sen asla kabul etmediğin kızarıklığın ve sürekli geriye ittiğin o asi saç tutamısın. Sen kemerli boğazın ve inlememek için ısırığın alt dudağsın... yine de inlemeden hemen önce. Sen benim Lan'ımsın ve ıslıl ıslılsın."

"Senin flütçü kızdan daha mı fazla?" "Daha fazla," diye kabul etti.

"Cassius'tan daha mı fazla?"

Bunu söylemek istememişti, ama bir bakıma söylemişti ve adamın hareketsiz ve sessiz oturduğu, yüzünde okunabilir bir ifade olmadan ona baktığı bir dakika içinde pişman olmak için bolca zamanı vardı. Bu konuda daha kötü hissedemeyeceğini düşündü ve sonra adam gözlerini kaçırınca yanıldığını anladı. "Kötü biri değilim," diye mırıldandı, en küçük parmağını adamın boğründeki gümüş yüzüklerden birine geçirip diğerlerinin de şingırdamasını sağladı. "Sadece çok ama çok sarhoşum."

"Onunla ne yapmamı istersin, Lan?"

Soru onu delip geçti; yara soğuktu. "Ne istersen yapabilirsin."

"Ve yapacağım," diye kabul etti. "Ama senin istediğin gibi olsaydı, bu ne olurdu? Aç Cassius'un kaderine sen karar verecek olsaydın, ne yapardın?"

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bu konuda çok fazla düşünmek istemiyordu. "Onu beslerdim," dedi sonunda. "Sonra da onu götürürdüm," demedi ama muhtemelen adamın bunu duyduğunu düşündü çünkü adam neredeyse gülerek homurdandı. Sinirlenen Lan şarap şişesine uzandı - onaylanmadığını hissederek şişeyi uzattı ama adam başını salladı- ve şişenin ağzından bir yudum aldı. "Kaç bebeğe ihtiyacın var ki?"

"Her zaman bir tane daha." "Keçi."

"I? Onu sarayıma ben çağırmadım." "Onu içeri aldın."

"Onun da en az senin kadar karşımda durmaya hakkı yok mu?" diye sordu, tartışmıyor, sadece soruyordu. Adamın bu kadar etkilenmemiş görünmesi onu rahatsız etmeye başlamıştı. "O da senin kadar yürümüş, risk almış, savaşmış ve kaybetmiş olabilir, hatta daha fazlasını. Hangi canavar bu kadar acı çektikten sonra onu geri çevirir ki?"

"Onu kapı dışarı etmenizi istemiyorum, sadece burada olmamasını istiyorum. Bu makul, değil mi?" Lan onun gözlerini kaçırarak şarap şişesinin boynuyla oynadı. "Biliyor musun, kaç tane bebeğin olduğu umurumda değil deyip duruyorum ama ciddi olmadığımı düşünmeye başladım."

"Kalmayacak."

"Efendi Wickham öyle diyor."

"Öyle mi?" Azrail homurtu ile kahkaha arasında bir ses çıkardı, ikisi de içtendi. "Şey, o bilir."

"Ondan hoşlanmıyor," dedi Lan, çünkü sarhoştur. "Mm."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Duygular, cariyelerle yatmak gibi basit bir işi bile bulandırabilir. İlişkilerimin tamamen profesyonel kalmasını tercih ederim."

"Benden hoşlanıyor musun?"

"Şey," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "O tuzağı kurdum ve doğru yürüdüm içine."

"Cevap ver bana," diye ısrar etti titrek bir sesle. "Ben ne yapacağım Sen mi? Profesyonel mi? Yoksa çamur mu?"

İçini çekti, bir eliyle maskesinin altını, diğer eliyle de kalçasını ovuşturarak uzun dakikalar geçirdi. "Eğer onu gönderirsem," dedi sonunda, "bunun bir değeri olur mu?"

"Ne gibi?"

"Bir yıl. Tam bir yıl. Soframda yemek yiyeceğine, yatağında uyuyacağına ve beni daha fazla dinlemeyeceğine yemin et; ben de o kadının doyurulmasını, iâşesinin sağlanmasını ve hemen gönderilmesini sağlayayım. Sığınma sözü verdiğim kişileri buradan çıkarmayacağım ama onları Cennet'te başka bir yere yerleştireceğim ve sözünüzü tuttuğunuz sürece başka kimseyi kabul etmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Bir yıl. Bütün bir yıl ve her gün bir gün daha banyo yapmak, peçete kullanmak ve canlı insanlar ölürken ve ölümler onları yerken ve kimse bu konuda bir şey yapmazken önlük giymek zorunda kaldı. Bir yıl kayıptı ama her gece onun yatağında güvendeydi. Onun kollarında. Bir yıl.

"Hayır," dedi Lan.

Ne şaşkınlık ne de hayal kırıklığı gösterdi. Sadece başını salladı. "Pek tutarlı davranmıyorum, değil mi?" Gülmeye çalıştı. Ama değildi. çok iyi bir çaba. Bir içki daha içti. Bu konuda çok daha iyiydi. "Yemin ederim bunu bilerek yapmıyorum, ama bir bakıma yapıyorum."

Bir pençesini çenesinin altına geçirdi ve başını geriye doğru eğdi, böylece ona bakmak ve gülümsemesini görmek zorunda kaldı. "Benim gözümde ilksin Lan ve kalmaya razı olduğun sürece hep ilk olacaksın... ama her zaman kalmaya razı olmayacaksınız. Geleceği düşünmek zorundayım."

"Sana benimkini teklif ettim. Sen istemedin."

Yüzü kapandı. "Sana söyledim Lan, bu konuyu konuşmayacağız. Gece."

"Neden istemedin Azrael?"

Onu kendi sandalyesine oturtmak için bir dürtme hareketi yaptı. Tekrar. Hareket etmeyi reddetti. Adamın onu kaldırıp bir kenara koyabileceğini düşündüğü kötü bir an oldu (şu anki durumunda bu olasılık çok daha ağır basıyordu, eğer bunu yaparsa sadece burada değil, her yerde, her şekilde yapacaktı), ama adam uzandığında onun için değil, sadece şişe için uzanmıştı. Uzun bir yudum aldı ve geri alamayacağı bir yere, masanın üzerine koydu. Beline doladığı kolu rahat ve sakindi; diğer eli tahtının koluna dayanmış, boyayı kaşıyıp duruyordu.

"Sanırım cevabım bu, o zaman," dedi Lan, pençelerinin altından dökülen altın bukleleri izleyerek.

Kaşlarını çattı ama ona bakmadı.

"Ben senin bebeğimin. Sadece senin bebeğin." Tadına alışmak için bunu birkaç kez tekrarlardı ve ağlamamak için gülmek zorunda kaldı. "Annem benden çok iğrenirdi."

"Ah, Lan..."

"Baştan çıktın mı?" diye sordu çatlak bir sesle. "Azıcık bile mi? Olmasan bile bana olduğunu söyle. Kendimi aptal gibi hissetmeyeyim diye. Söz veriyorum, eğer bana baştan çıktığını söylersen bir daha asla bu konuyu açmayacağım."

Uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, ölümün kendisi gibi bir sesle, "Yatağında uyuduğun ilk gece... kollarımda... Rüya görürken sana baktım ve nefesini tenimde hissettim ve ne kadar güvendiğini düşündüm. Ne kadar aptal ve korkusuz. Ne kadar yumuşak. Ve o zaman baştan çıktım. Yatağıma gelenlerden birine asla zarar vermedim, bunu daha önce hiç düşünmedim ama dudaklarına dokundum ve nefesini ne kadar kolay çalabileceğimi düşündüm... ve sen öldüğünü anlamadan seni tekrar diriltebileceğimi." Elini karnının üzerinde bir daire çizer gibi gezdirdi - sanki içinde gizli bir iplik bulmuş ve onu bileğine dolamış gibi garip, soğuk bir çekme hissi duydu - sonra kalçasının üzerinde durdu. "Ve sana sonsuza dek sahip olurdum."

"Neden yapmadın?"

Yine sessizlik, kırmamak için mücadele etmek zorunda kalana kadar uzadı.

kendisi.

"Ağladın," dedi sonunda. Bunu yeterince yumuşak bir şekilde söylemişti, ama kadın

Belli etmese de vücudundaki gerginliği hissediyordu. "Ve gözyaşlarını sildiğimde kolunu boynuma doladın."

Bekledi, ama öyle görünüyordu.

"Küçük bir şey," diye itiraf etti. "Sadece birkaç saniye sürdü, daha fazla değil. Ve o zaman fark ettim ki, o yatakta yüzlerce kadınla birlikte oldum, ama hiç bu kadar dürüst bir dokunuş yaşamadım. Hayatım boyunca yaşadığım onca yıldan sonra, bu benim en iyi anımdı." Gözleri neredeyse tamamen karardı. "Elin boynumda."

Elini kaldırdı ve adamın boğazının çukuruna dayadı. Gülümsedi. O gülümsemedi.

"İlk defa kendimi bir erkek gibi hissettim. Bir canavar değil. Fetheden bir tanrı değil. Sadece kadınıyla yatan, onun uyumasını izleyen bir adam. O anı sık sık düşünürüm. Sık sık. Ama her zaman o ilk dürtüyle örülmüş olarak gelir. Tıpkı o geceye dair tüm anılarımın, konuşmayacağımız o gecenin, senin benden seni öldürmemi istemenle örülü olması gerektiği gibi... ve ben de baştan çıktım."

Ona bakamıyordu, bu yüzden şişeye uzandı.

Onu daha uzağa taşıdı. "Artık bunu yapma, Lan. Kızgın değilim. Seninle geçirdiğim gecenin tadı tuzu kalmadı. Acı tatlı, en kötü ihtimalle." Parmak uçlarını kızın dudaklarında gezdirip kendi dudaklarına götürdü ve tadına bakarken hafifçe gülümsedi. "En sevdiğim lezzet."

Gözleri yaşarmak üzere olsa da gülümsemek zorundaydı. "Sevecen olmaya çalıştığını biliyorum ama o benim ağzımdaydı, ağzımdaydı. Ağzımla ne tür şeyler yaptığımı biliyor musun?"

"Ah, çok iyi biliyorum." Adam biraz eğildi ve baş döndürücü bir an için onu gerçekten öpebileceğini düşündü. Tabiri caizse, onun yapmasını beklemek ve önce birkaç kez onu itmeye çalışmak yerine kendi başına. Ama hayır, adam sadece kadının ağırlığını kalçası üzerinde kaydırıyordu, çünkü tekrar geriye yaslandı ve gülümsüyor olsa bile aralarına daha önce olduğundan daha fazla mesafe koydu. "Bu gece neden geldin, Lan? Geldiğine sevindiğimi itiraf etmeliyim... ne kadar isteksiz olsam da... ama nedenini öğreneceğim. Planlar demiştin. Planlar-" Bir pençesini şişenin boynuna vurdu. "-sunmak için cesaret. Anlat bana."

"Bana şimdi soracaksın. Çok kızgınım dostum." Ama hayır demedi. Bunun yerine, iç çekerek ayağa kalktı ve sandalyesine geri döndü, sesini yükselterek "Kahve alabilir miyim?" dedi.

Hizmetçilerden biri dışarı çıktı ve sanki bütün gece onun sormasını beklemişler gibi, elinde hazır bir tepsiyle hemen geri geldi. Aklının yarısı hakarete uğramak istiyordu, ama diğer yarısı sarsılmıştı, bu yüzden yorum yapmadan kabul etti, çünkü önemli olan buydu, önemli olan buydu ve başını dik tutması gerekiyordu.

"Bu aptalca bir fikir," diye başladı. "Safça olduğunu ve asla işe yaramayacağını düşüneceksiniz ve muhtemelen bunu önerdiğim için biraz aptal olduğumu da düşüneceksiniz, ama bunu yüksek sesle söylemezseniz memnun olurum."

"Nazikçe reddedeceğime söz veriyorum."

"Sonuna kadar dinleyeceğine söz vermelisin."

"Anlaştık."

"Ve bu gece hayır demeyeceğine söz vermelisin. En azından yarına kadar bunu düşünmek zorundasın."

Bunu bir elini efendice sallayarak onayladı ve kadın ağzını açtığı anda, "Haven'ı sen inşa ettin. Neden ayrılmıyorsun ve başka bir tane inşa etmiyorsun?"

Ağzı açık kalmış, aptalca bir dehşetle ağzı açık kalmıştı.

"Bu çok safça," dedi Azrael ona ama söz verdiği gibi nazikçe söyledi bunu. "Ve işe yaramayacak. Ama bunu önerecek kadar aptal değilsin. Sadece sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Yakın zamana kadar etrafta bu işi yapabilecek birinin olduğunu bilmiyordum. Bir sıra evi yıkıp bitti diyemezsiniz. Peki, sen

yapabilir," diye düzeltti. "Pek çok kişi yapar. Norwood da öyleydi. Çalı çırpı duvarlar, sazdan çatılar, toprak mahzenler ve vapurları çalıştırmak ve kuyudaki pompaları çalıştırmak için güneş enerjisi şarj istasyonları. Tıpkı kanalizasyonların taşmasına, yolların çökmesine ve her yıl bebeklerin gözleri ya da elleri olmadan doğmasına rağmen pek çok kişinin eski harabelerde yaşamaya çalışması gibi, çünkü kim bilir ne toprağa sızıyor. Haven gibi bir yeri alıp çalışır halde tutmak başka bir şey. Onu inşa etmek başka bir şey."

"Bana çok fazla kredi veriyorsunuz. Yükselişim şiddetsiz olmadı. Ben sadece hasarı onarabildim."

"Kırmızı Oda'da uyumamış olsaydım buna inanırdım."

Başını ona doğru eğdi ve bu bir açıklama getirmeyince, "Sanırım ne demek istediğinizi anlamadım," dedi.

"Kırmızı Oda bir kulenin tepesinde," dedi ona. "Ve o kulenin orada işi yok. Eski sarayın resimlerini görmüştüm. Orada hiç kule yoktu."

"Kuzey Kanadı yıkılmıştı ve restore edilmesi gerekiyordu." "Ve siz de onu bir kuleyle mi restore ettiniz?"

Bir omzunu döndürdü. "Bana romantik diyebilirsiniz. Yapımının ne kadar zor olduğunu ya da işlevsel olarak ne kadar işe yaramaz olduklarını bilseydim, hiç zahmet etmezdim. Bu haliyle saray, pek çok başarısızlığın arasında nadir bir başarı olarak duruyor. O kadar çok ki, Haven'ın restorasyonunu bitirmeyi uygun görmedim. Ben sadece şehri yaşanabilir kılmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Şimdi bana düpedüz yalan söylüyorsun," dedi, adamın aniden parlayan gözlerini görmezden gelerek. "Peki ya diğer tüm binalar, parlak camlı olanlar, cips dükkanları, garajlar, ofisler ve benzerleri? Savaşta kırılmış olsunlar ya da olmasınlar, onlar artık yok. Onlara ihtiyacınız yoktu ve görünüşlerini beğenmediniz, bu yüzden onları yıktınız ve size söyleyeyim, bu onları inşa etmekten bile daha zor, özellikle de hepsi üst üste yığılmışken, fındıklar kıcılara. Eğer inşaat doktorluk olsaydı, bu ameliyat olurdu! Aslında bu iki katı bir ameliyat olurdu, çünkü yeni şeyler koydunuz ve onları her zaman oradaymış gibi gösterdiniz."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ve cerrahlar, sizin deyiminizle, çoktan gittiler. Şimdi onları nerede bulacağımı bilmiyorum."

"Kütüphanedeler," diye bilgi verdi ona. "Ve Efendi Wickham'ın onları bulması bir saatini aldı." Zevk almadan biraz kahve yuttu. Çok tatlıydı. Soğumaya başlamıştı. Yine de içti,

ağzını sildi ve şarap şişesine baktı. "Onlar ve ben Haven'ın inşası hakkında biraz konuştuk. Söyledikleri her şeyi anlamadığımı itiraf etmeliyim ama genel hatlarını anladım ve en genel hat da şu: Bunu bir kez yaptılar ve tekrar yapabilirler. O yüzden gidelim derim."

"Haven'ı terk edin. Uğruna savaştığım, halkıma sağladığım yuvayı terk edin."

"Ne dedin sen? Bir keresinde bir şey söylemiştin... Bana bir saniye ver..." Lan gözlerini sımsıkı yumdu, şarap rengi düşüncelerle geçmişini düşündü ve duraksayarak, "Bana ne... bir yığın tuğladan... ve başımı sokacak bir çatıdan başka?" dedi.

Ekşi bir şekilde homurdandı ve bir içki içerek "Yeterince yakın" diye mırıldandı.

"Burayı sevmiyorsun. Belki bir zamanlar istediğin doğru ama hiç sevmedin. En son ne zaman saraydan ayrıldın? Burası senin evin değil Azrael," diye ısrar etti, "ama bir eve sahip olmak için çok geç değil."

"Nereye?" diye sordu. "Çünkü ne kadar uzun süre terk edilmiş olursa olsun, Azrael ve zombilerinin başka bir harabeyi ele geçirdiği haberi yaşayan bir kulak bulduğunda, onu benden almaya geleceklerdir."

"Muhtemelen haklısın, ama harabelerde yaşamak zorunda olduğumuzu kim söylüyor? Yepyeni, sadece bizim için bir yer inşa edebiliriz. Ama bu sefer o kadar büyük görünmesin. Elektrik ışıkları olmasın. Renkli cam pencereler olmasın. Her köşeden sarkan ürkütücü küçük kanatlı bebekler olmasın. İnşaatçılarınıza biraz yıkık dökük, biraz kirli görünmesini söyleyin. Bir saray olmak zorunda değil, değil mi? Bir kasaba olabilir. Sadece bir kasaba. Kasabalar iyi yerler olabilir."

"Bulunacak," dedi biraz da hayal kırıklığıyla. "Ne kadar uzak, ne kadar küçük, ne kadar iyi saklanmış olursa olsun, yaşayanlar gelecektir. Ve geldiklerinde-"

"Onlara bir kupa bira ve bir kase güveç satarız ve sabah da yolumuza devam ederiz," diye araya girdi. "Anlamıyor musunuz? Diğer kasabalara benzeyecek, zaten orada yaşayan tüm insanları beslemek için yeterli yiyecek ve hayvan yok. Açlık çeken, güvensiz insanlarla dolu başka bir kasaba... başka yerlerde bulabileceğinizden biraz daha güzel olabilirler, ama onun dışında sadece insanlar. Beni buraya getiren kayıkçı ölü bir adammış ve ben-eh, bu önemli değil," dedi ve Azrael belli belirsiz gülümseyince aceleyle devam etti. "Saklamamız gereken tek kişi sizsiniz, ama Hortlaklarınızı kapınızın önüne tam üniformalı olarak göndermediğiniz sürece, bunu yapmak yeterince kolay olacaktır. Bir düzine kasabadan geçtim."

Belediye başkanını hiç görmedim. Böyle önemli kişiler yoldan geçen herhangi bir ihtiyaçla asla görüşmezler."

"Sağlıklı düşünemiyorsun." Gözlerini paylaştıkları fincana dikti. "Nedenini hayal bile edemiyorum." Tekrar ona döndü. "Eğer öyle olsaydın, Haven'da neredeyse on bin insan olduğunu fark ederdin. Onları görünmeden nasıl taşıyabilirim?"

"Yapmak zorunda değilsin. Ekinler yanar. Duvarlar yıkılır. Hayaletler gelir." Lan omuz silkti. "Halk arada sırada yollarda uzun yabancı kuyrukları görmeye alışkın. Küçük gruplar halinde, yüzer yüzer gittiğimiz sürece kimsenin tepkisini çekmeyiz. Yapacakları tek şey, biz geçene kadar köy kapılarını kapatmak olacaktır. İlk grup inşaata başlamak için uygun bir yer bulunduğunda, bir sonraki grubu göndereceğiz. Elbette dikkatli olmamız gerekecek ama bunun bir yıldan fazla süreceğini sanmıyorum."

"Masumiyetin ortaya çıkıyor, Lan."

İrkilerek elbisesinin önünü kontrol etti ama her şey yerli yerinde görünüyordu.

"Hayır," dedi sabırla. "Demek istediğim, hayatınız boyunca duvarların arkasında yaşadığınız ve onları inşa etmek için ne gerektiğini anlamadığınız açık. Böyle bir kasabanın temelini atmak birkaç yıllık bir iştir, sadece taş çıkarmak bile yıllar alır. Böyle bir çaba tamamlanmadan çok önce dikkat çekerdi."

"Şimdi sadece bahane üretiyorsun. Başlamak için ihtiyacımız olan tek şey bebeklerinizin yatması için bir yer ve yiyecek yetiştirmeye başlamak için bir sera. Gerisinin ne kadar sürdüğünün senin için ne önemi var? Zamanınız var."

"Evet, biliyorum. Zamanım var ve zamanım *oldu*, çağlar boyu zamanım *oldu*, İnsanların kolayca ölçebileceğinden ve hatta adlandırabileceğinden çok daha fazla. Ve eğer zamanım bana başka bir şey öğretmediyse, bana yaşayanlarla barış olamayacağını öğretti."

"O zaman sadece bunu söyle," dedi Lan hiddetle. "Taşınma ve vakıflarla ilgili sahte nedenlerle süsleme, sadece 'Ben dev bir hıyarım ve yaşayanlardan nefret ederim ve lanet olası sokakta yanan birine rastlarsam, onu söndürmek için üzerine işemem' de."

"Lan."

"Hayır, asıl mesele de bu, değil mi? Savaşı sen kazandın ve kazananlar terk etmez, o yüzden siktir et hepsini, sen kalıyorsun. Buradan nefret ediyorsun," diye ekledi gözlerinin parlamasını görmezden gelerek, "ama onlar senin burada olmandan daha çok nefret ediyorlar ve önemli olan da bu."

"Sarhoşsun, Lan."

"Evet, şey, sen kanlı fikirli ve kindarsın ve ben sabaha ayık olacağım."

Arkasında, görölmekten çok hissedilen hizmetkârlardan biri tepsisini bırakıp sıvıştı. Diğerleri de hızla onu takip etti, hatta yaklaşan patlamadan önce dışarı çıkmak için sessiz bir telaşla kapıya yığıldılar. Azrael onların gidişini izledikten sonra düşünceli gözlerini Lan'a çevirdi. "Berbat bir diplomatsın."

"Öyle mi? Sen korkunç bir...aptalsın! Ve çok komik Gözler!"

"İnsanın aklına, sizi tatlıya bağlamak için elinizden geleni yapacağınız geliyor."

Teklif. Bunun yerine, beni birincisinden vazgeçirmeden, başka bir talebinle taciz ediyorsun." Bu sözlerle ona bir an verdi, isyankâr sessizliği karşısında gözleri daha da parladı. "Ve hiç niyetin yok, değil mi? Eğer sana, açlıktan ölmek üzere olan ölülerime son vermekten bir daha asla bahsetmeyeceğin sözünü verirsen yarın kasabanı inşa edeceğimi söyleseydim, şöyle derdin _."

"Hayır, lanet olsun!" Lan masayı tokatladı, kahve fincanını kıl payı kaçırdı. "Sana burada gerçek bir ev şansı gösteriyorum! Beni susturmak için inşa etmiyorsun, inşa *etmek istediğin* için inşa ediyorsun! Çünkü buna *inanıyorsun*!"

Son sakinlik numarası da bir anda yok oldu. Maskeyi, kayışı kafa derisini kesecek kadar büyük bir şiddetle kafasından çıkarıp masaya çarptı ve bir elini yukarı kaldırarak yüzündeki harabeyi işaret etti. "İşte benim inandığım şey *bu*," diye hırladı. "İnsanların benim için yaptığı yuva bu! Ben sıvışıp giderken onları Cennet'le ödüllendirmeyeceğim! Yaşayanların geri alması için tek bir tuğlasını bile ayakta bırakmadan önce bu şehri yakıp küllerini tuzlayacağım!"

"Neden orada duralım?" diye sordu. "Neden işi bitirmiyorsunuz? Ama durun, Hortlaklarınıza yalakalık yapacak ya da Yiyenlerinizi yakacak ya da... bir ev inşa edecek ya da bir ağaç dikecek... el ele tutuşacak ya da bebek sahibi olacak ya da sadece lanet hayatlarını yaşayacak kimse kalmadığında kimi cezalandıracaksınız! Hepimizi öldürerek sana zarar veren yüzlerce insandan intikamını aldıktan sonra nihayet mutlu olacak mısınız?"

"Umarım öyledir."

Bunu öfkeyle, nefretle söyleseydi... bağırıyordu, küfretseydi ya da elindeki bardağı ona fırlatsaydı... ama hayır, sanki hiç önemi yokmuş gibi sadece söyledi.

Zihni bir argüman bulmak için çırpındı ama adamın kayıtsızlığında hiçbir tutamak bulamadı.

"Dünyanın sonunu getirmek istiyorsun," dedi sonunda. "Gerçekten istiyorsun.

Sen... Nasıl yapabildin?"

"Dünya mı? Hayır. Sadece insan. Bir türün az ya da çok olmasının ne önemi var? İnsanlık tarihinin tek bir sesi olsaydı, size şu ya da bu canlının doğal zamanından önce ölmesinin, duygusal açıdan trajik olsa da, kozmik düzende önemsiz olduğunu söylerdi. İnsanoğlu yok olabilir ama dünya ne kutlama yapacak ne de yas tutacaktır. Devam edecektir." Gülümsemesi inceldi. "Nasıl olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Hayır."

"İnsanların bıraktığı boşluğu doldurmak için hayvanlar şişecek," dedi ona. "Ve belki de aşırı şişecekler. Başka yok oluşlar ve başka geri dönüşler olacak. Gökyüzü berraklaşacak ama onu görenler birçok rengine hayran kalmayacak. Bu harabeler çökecek, bunun gibi hazineleri gömecek-" Duvarlara el salladı. "-ve bu-" Kahve tepsisindeki kaşığı aldı ve bir takırtıyla tekrar yere attı. "-sonsuz dek, ama dünya devam edecek. Yıllar, onları sayacak kimse olmadığında kolayca yüzyıllara dönüşür. Yüzyıllar bin yıl olur. Ormanlar, İnsanların yerle bir ettiği toprakları geri alacak. Nehirler, yıkılan şehirlerinin bıraktığı izler boyunca kanyonlar açacak. Dağlar yükselecek, denizleri umursamaz bir güneşin altında kurumaya hapsedecek ve balinaların kemiklerini yeni doğan çöllerde ağarmaya bırakacak, kimse bulamayacak, kimse devlerin ve ejderhaların düşüncelerinden ilham alamayacak. Ve yine de dünya devam edecek ve ben de onunla birlikte sadece buzulların geliş ve gidişiyle ölçülebilen çağlar boyunca devam edeceğim. Yıldızların kendileri göklerde kayacak ve yeni hizalanmaları için isimler icat edecek ya da eskilerin hikayelerini hatırlayacak kimse olmayacak, benden başka kimse. Zamanla güneşin kendisi soğumaya başlayacak. Burada, Dünya'da, kalan yaşamı son değişimlerinden geçip yok olurken, dünya devam edip gidecek. Sessiz olacak. Ve yalnız." Ağzı acı bir çizgiyle kıvrıldı. "Ama ben yaşayacağım."

Lan uyuşmuş dudaklarının arasından, "Kes şunu," diye fısıldadı.

"Bir keresinde güneşin bir gün şişeceğini ve kendini yakmadan önce bu dünyayı yutacağını okumuştum. Belki de sonunda ben de onunla birlikte öleceğim. Ya da belki de dayanmaya devam edeceğim... küllerim uzayın donmuş boşluğunda sonsuza dek ayrılacak ve ben artık çılgın atacak ağzım olmadan... hala yaşıyorum."

"Kes şunu!" diye bağırdı ve gözlerinin dolmasını engellemek için iki elini birden gözlerinin üzerine kapatmak zorunda kaldı. "Kes şunu, kes ş u n u , kapa çeneni."

ve...lütfen...dur."

O yaptı. Ne yaptığını göremiyordu ama her ne yapıyorsa sessizce yapıyordu. Kulaklarında kendi titreyen nefesiyle onu hiç duymadı ve yavaş yavaş onun gittiğine ikna oldu. Ellerini indirip bakmaya cesaret ettiğinde, adam hâlâ oradaydı, elinde fncan, onu izliyordu.

"Yani," dedi neredeyse normal ses tonuyla, "bunu dört gözle bekliyorum. O zamana kadar nasıl yaşayacağıma karar vermek, en az insan gibi bana da düşüyor. Kaçtığım, saklandığım... öldüğüm onca yıldan sonra... sonsuza dek avlanacağım bir dünya yerine boş bir dünyada yaşamayı tercih edeceğime karar verdim. Bana gökyüzünde insan elinin ulaşamayacağı bir kale gösterebilir ve altın duvarları arasında on bin yıl huzur vaat edebilirsin ama ben kaçmıyorum Lan. Bir adım daha atmayacağım. Bir adım bile. Ben buradayım ve eğer İnsanlar beni burada takip edecek kadar aptallarsa, o zaman onları burada bitireceğim. Hepsinin."

Dışarıda, dünyanın hastalıklı bir sempati duygusu olduğu için yağmur yağmaya başladı. Kurşun gibi damlalar önce birbiri ardına camlara çarpıyor, sonra daha hızlı yağarak aralarındaki uçsuz bucaksız boşluğu gürültüyle dolduruyordu.

Lan en sonunda, "Gerçekten bulduğumu sanmıştım, biliyor musun?" dedi. "Grebiliyordum Azrail. Sıra sıra dizilmiş bütün o evleri görebiliyordum. Tarlaları. Yel değirmenlerini. Bacalardan tüten dumanları. Çatılardaki keçileri. Ama bilirsiniz... İnsanları hiç görmedim. Kendi kafamın içinde bile. Ben görmedim. Seni görmedim. Sanırım içten içe, yeniden başlayamayacağını biliyordum." Bunu düşündü ve gülmek zorunda kaldı. "Annem de böyle söylerdi. Yeniden başlayamazsın, sadece yoluna devam edebilirsin."

"Hm."

"Evet. Onu severdin. Onun da hiç umudu yoktu."

Tartışacakmış gibi bir nefes aldı, sonra tekrar bıraktı. Şarabını içti.

Lan kahve fncanını düşündü, sonra son bir derin yudumla kahveyi bitirdi ve bitirdiğinde masaya kçıyla vurdu. "Hadi yatağa gidelim, ne dersin? O çok iyi yaptığımız öfkeli seksten biraz yapabiliriz ve bu berbat günden iyi bir şeyler kurtarabiliriz." Ayağa kalktı, sendeledi ve başı dönerek tekrar koltuğuna çöktü.

Tek kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak ona baktı.

"Ben iyiyim," dedi. "Bana bir saniye ver. Hâlâ buradan fırtına gibi çıkabilirim." Bekledi.

Oturdu.

"Tamam," dedi, pes ederek. "Beni yatağa götür."

Azrael parmağıyla bir işaret yaptı ve mızraklılarından biri duvardan uzaklaştı.

Lan hemen ona bir çatal fırlattı. "Sana dedim! Senin lanet ölü kafaların değil! Ne diye onunla yatmak isteyeyim ki?"

"Seninle yatmayacağım," dedi Azrael sert bir sesle ve belirgin bir temkinlilik havasıyla ilerleyen mızraklılara tekrar işaret etti. "Sana kızgınlım Lan."

"Evet, şey... yatağa kızgın gitmekle ilgili eski bir deyiş vardır. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım sana iyi geliyormuş ya da öyle bir şey." Dikkatini çekmek için koluna bir yumruk attı. İşe yaradı. Ona gülümsedi. "Beni yatağa götür. Sabah hâlâ kızgınsan kahvaltıda kavga edebiliriz."

Azrael, mızraklı adam k ü r s ü y e ulaşana kadar onu görmezden geldi. Sonra alçak sesle küfrederek içkisini bitirdi, ayağa kalktı ve onu kucağına aldı.

"Şişeyi getir," diye mırıldanarak kollarını ona doladı. ve boynuna yaslandı.

Onu taşımak için kollarına daha güvenli bir şekilde almadan önce aralarına sıkıştırdı.

"Ve bir şişe daha. Sonrası için."

"Kendini içkiye verdikten sonra mı demek istiyorsun?" diye mırıldandı ama büfeye gidip bir tane aldı.

"Benimle kal," dedi uzun yemek salonu etraflarında dönerken, onun adımlarıyla ritim tutarak sallanırken. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Kal."

"Sen uyuyana kadar."

"Hayır! Bütün gece!"

"Lan, ben..." Adamın iç çekişi kadının saçlarını

karıştırdı. "Bütün gece o zaman." "Söz veriyorum."

"Söz veriyorum."

"Gördün mü?" Lan uykulu bir şekilde söyledi. "Ben çok iyi bir müzakereciyim."

"Senin de öyle anların oluyor," diye kabul etti onu götürürken.

"Gerçekten de öyle."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rüya görüyordu ve bu komikti, çünkü ayıkken rüyalarını hiç hatırlamazken, bu gece, genç hayatında hiç olmadığı kadar sarhoşken, her şeyi, her ayrıntıyı hatırlıyordu. Her şey çocukken annesiyle birlikte şerifi görmek için yolda yürümesiyle başlıyordu. Bu bir rüyadan çok bir anıydı ve her şey olduğu gibiydi -ayakkabılarını emen çamurun verdiği his, gübre, şeftali ve duman kokusu, her zaman duvarların arkasında olan Yiyenlerin uzaktan gelen uluma sesleri. Annesi onu binaya getirdi ve orada, Azrail'in ve eskiden Kraliçe olan ekşi suratlı yaşlı kadının çerçeveli resimlerinin altında duvara yaslanmış Harry ve Simon, yardımcıları vardı. Annesi onu okşadı ve şerifin iç ofisine doğru tek başına ilerledi ve aniden Lan yine dışarıdaydı, annesiyle el ele şerifi görmeye gidiyordu.

Tekrar tekrar aynı yürüyüşü yaptı, her seferinde biraz daha yaşlandı. Burası cehennemdi, İsa'cıların söylediği gibi ateşin ve şeytanların sizi dürttüğü bir cehennem değil, gerçek insanların söylediği gibi bir cehennemdi: ne olacağını bilmek ve bunu asla değiştirememek. Aynı çamurlu yolda kilometrelerce yürüdü, aynı kapıyı yüzlerce kez açtı, Simon ve Harry'nin sakalsız çocuklardan erkeklere dönüştüğünü gördü. Onların bilmiş bakışları altında göğüslerini yeniden büyüttü, kız gibi eteklerini işçi bir kadının kalın kot pantolonları ve deri botlarıyla değiştirdi, çiftçi ellerinde nasırların oluştuğunu hissetti. Annesine bu aylık yürüyüşte eşlik etmeyi gerçekten bıraktıktan çok sonra, aniden durana kadar bunu yeniden yaşadı.

Şimdi bir mutfaktaydı ve daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, çok temiz ve parlak olduğu için Azrail'in mutfakı olduğunu rüyalar yoluyla biliyordu. Bir turta yapıyordu. Hayatında hiç turta yapmamıştı, bu yüzden hayalindeki ellerin tüm işi ustalıkla ve hızla yapmasını hayranlıkla izledi - hamuru açıp bir bıçağın ağzında cam bir tepsie yerleştirmek, ocakta gerçek şekerden karamel sosu yapmak, şeftalileri kesmek ve bu sosu üzerlerine dökmek, kalın ve kan gibi kırmızı, üst kabuğu örmek ve kenarlarını kıvırmak. Sonra eline aldı ve pişmişti, bu yüzden onu yere bıraktı çünkü tekrar

Norwood'daki aşçı kulübesinde herkes oradaydı ve beslenmeyi bekliyordu. Çatalları ve bıçaklarıyla hemen yemeğe daldılar ama turtanın yeterince pişmediğini tahmin etti çünkü sapladıklarında kanıyordu ve çığlıkları duyabiliyordu. Elinde bir balta vardı ama ne yapabilirdi ki? Bu bir turtaydı.

Yola geri dönmüştü, yüzüne kar yağıyordu ama soğuk değildi. O zaman küldü. Sadece belli bir tür ateşten gelen büyük, kabarık pullar. Duman kokusunu alabiliyordu, duman ve şeftali. Yürüyordu, şerifi görmeye gidiyordu. Cebinde beş altın vardı, çünkü annesi ölmüştü ve Lan onun borçlarını ödemek zorundaydı. Bir kez daha şerifin binasına çıkan merdivenleri tırmandı ve bir kez daha kapıyı açtı. İçeride, Harry ve Simon, Azrail ve Kraliçe'nin onaylamayan yüzlerinin altında ebediyen oynadıkları kâğıt oyunundan başlarını kaldırıp baktılar. Bu kez, ilk kez, son kez, şerifin ofisinin kapısını açtı.

Masasında oturmuş, bir kitaba bir şeyler yazıyordu ve her şey o gün, her şey gerçekten yaşandığında olduğu gibiydi. Pencere kapalıydı ama bir camı eksikti, kirli perdesini dalgalandıran o esintiyi içeri alıyor, annesinin ateşinin kokusunu içeri alıyordu. Günün ortası olmasına ve dışarıda bolca ışık olmasına rağmen masasında bir lamba yanıyordu; camı çatıyordu. Eski bir toprak bardaktan siyah çay içiyordu; kulpu yontulmuştu. Odadaki her şey kırık döküktü. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırmadı, sadece "Ben de seni bekliyordum" dedi.

"Çalışmak zorundaydım," dedi Lan, çünkü bunu söylemek zorundaydı. Zaten söylenmişti.

"Tamam o zaman. Buraya gel." Sandalyesini geri çekti ve önündeki yerde, masanın altındaki yeri gösterdi. Köpeklerinden biri zaten oradaydı. Tüylü başını kaldırdı ve ona baktı.

Lan hareket etmedi.

"Bütün gün bekleyemem, değil mi? Annen borç içinde öldü, küçük Yanki." "Para getirdim."

"Güzel. Gecede iki 'slip, diğer yabancılardan ödediği gibi. Annenizin geçen ay ikinize olan borcu yüz yirmi, artı belediye başkanının uzun süreli ikamet vergisi için iki, gelecek ay ve ondan sonraki ay da altmış artı bir olacak." Sıkıntıyla kalçasına vurdu ve masasının altındaki köpeğin kalkıp kamburlaşmasına neden oldu

suratsızca uzaklaştı. "Bunu bu şekilde kabul etmek zorunda değilim, kızım. Sana bir iyilik yapıyorum. Gel buraya."

Ve o güne kadar yüzlerce kez düşünmesine rağmen hiç söylemediği, hatta her seferinde annesinin elini tutarak bu yürüyüşü yapmak zorunda kaldığı şeyi bir kez daha, yüksek sesle söyledi: "Senin kızın olabilirim."

Adam ona şaşırmadan, inanmadan baktı. "Sen pek çok erkeğin kızı olabilirsin. Benim için bir hiçsin. Kalmak mı istiyorsun? Ödeyeceksin."

Yine de hareket etmedi.

"Seni tutmaları için o çocukları çağırmak zorunda kalırsam, sıraları gelene kadar gitmezler," dedi ona biraz da kızgınlıkla. "Bu şekilde mi istiyorsun?"

Böylece Lan, rüyaya kilitlenmemiş her parçası geri dönüp gitmesi için çığlık atsa da ona gitti. Gitti, gıcırdayan tahtaların üzerinde attığı her adım onu yıkanmamış insan ve yıkanmamış köpek kokusuna daha da yaklaştırıyordu. Adama ulaştığında kemerini çözdü ve iki eli de o kadar meşguldü ki, Lan yontulmuş toprak kupasını aldı ve yüzüne çarptı. Kan ve çay akıntıları arasında bir çığlık attı, sonra zıplayıp ona yumruk attı.

Rüyada acı yoktu, sadece yumruğu yağarken belli belirsiz bir çarpma hissi vardı. Tüm bunlar gerçek olduğunda, onları saymak mümkün değildi. Rüyanın soğuk berraklığı içinde, beş darbe ve düştüğünde bir tekme saydı. "Nasıl istersen öyle olsun," dedi adam ona, ağır botları etrafından dolaşp köpek pençelerinin tık tık sesleriyle uzaklaşırken. "Gün batımına kadar çıkmanı istiyorum."

Kapıyı açtı ve fincanın parçalarından birine çarptı. Yerde yuvarlandı ve soğumuş bir çay havuzunun içinde duran eline çarptı.

Şerif, "Gitmeden önce bu pisliği temizle," dedi ve onu terk etti.

* * *

Lan, açılan bir kapının çarpması sonucu yerde yuvarlanan bir şişenin sesiyle uyandı. Her bir sesin her bir bileşeni - çarpma, yuvarlanma, cam şişe, ahşap zemin ve halı

Lan'ın akşamdan kalmalığı olan şarap kırmızısı zonklamada kendi önemleri ve kendi onur yerleri vardı.

Serafina'nın kendisine doğru geldiğini görecektedir kadar uzun bir süre gözlerini araladı, sonra tekrar kapattı. "Bugün seninle uğraşmayacağım," dedi çok dikkatli bir şekilde. Kelimelerden mi, kafasından mı yoksa havadan mı emin değildi ama bugün camdan yapılmış bir şey vardı ve çoktan çatlamıştı. "Eğer kötü bir şey söylersen, annemin çizimleri üzerine yemin ederim, seni kazığa oturturum."

Serafina'nın yaklaşan ayak sesleri durdu.

Lan gözlerini tekrar açtı ama hizmetçisi ona bakmıyordu bile. Lan çabıyla battaniyeyi geriye itti ve onun endişeli bakışlarını takip etti.

Azrael şöminenin önünde oturmuş, ellerini sert karnının üzerinde kavuşturmuş, Serafina'ya bakıyordu. "Bu ilginç bir sabah selamlaşmasıydı," dedi.

Lanet olsun, şimdi düşünmek zorundaydı.

Lan düşüncelerini bastırmak için bir elini alnına bastırdı. "Bu..." dedi güçlkle, "...bir şakaydı. Onunla çok şakalaşırız. Hakkında..."

"Kazığa oturtma."

"Evet. Bak, bu konuda bana izin vermene gerçekten ihtiyacım var," dedi Lan, ağrıyan kaşlarına masaj yaparak. "Sana yalvarıyorum. Çünkü ben en iyi koşullarda bile berbat bir yalancıyım ve bunlar onlar gibi değil."

"Pekâlâ. Kabul edildi. Bırak onu."

Görünüşe göre Serafina'nın elinde bir şey vardı. Yatağa geldi ve onu Lan'ın yanındaki kenara bıraktı, sonra geri çekildi. Yağlı sosis ve sert kahve kokusu yükseliyordu, aynı anda hem kutsanmış hem de şeytani.

"Bunu yiyemem, öleceğim," diye mırıldandı Lan, kahveye uzanarak. Biraz yudumladı, çalkaladı ve fincana geri tükürdü, sonra fincanı tepsinin en uç köşesine itti ve yastığın üzerine yığıldı. "Ağzımın tadı sanki bir salkım üzüm içine sıçmış gibi. Skor ne?"

"Beş şişe, belki üç kadehten az, benim."

"Fena değil. Hangi cehennemdeyim ben?" diye merak etti, soluk pembe duvarlara ve köşeleri süsleyen sırtan beyaz melek bebeklere, bakışları

gardırop. Açık kapağının üzerinde bir elbise vardı. Güzel bir elbise. Bir bebek elbisesi. Ve onunkilerden biri değildi. "Bu oda kimin?"

"Chloe'nin."

"Kim? Bekle, *Cassius*'u mu kastediyorsun?" "Ona böyle hitap etmemelisin."

"Beni *onun* odasına mı götürdün?" Kafatasının içindeki savaş tamtamlarının etkisiyle öfkesi kabardı. "Bunu neden yaptın?"

"Sen ısrar ettin," diye cevap verdi sakince. "Eğer hasta olacaksan, bunu onun yatağında yapmak istediğini söyledin."

"Ah." Bunu düşünürken birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kulağa daha çok onun söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu. "Öyle miydin?"

"Evet."

"Güzel," diye mırıldandı. "Cassius nerede?"

"Başka bir yerde. Sen iyi misin?"

"Her şey göreceli. Kötü bir rüya gördüm," dedi sebepsiz yere. Akşamdan kalmalık bazen düşünmeden bir şeyler söylemenize neden oluyordu. "Biliyor muydun?"

"Şüphelenmiştim."

"Konuştum mu?"

"Hayır."

"Ağlamak mı?"

"Hayır."

"Güzel."

"Neydi o?" diye sordu. Önemli değilmiş gibi söyledi ama gözleri kısılmıştı ve elleri karnının üzerinde birbirine kenetlendiği yerde çok sıkıydı.

"Norwood. Her zaman Norwood, değil mi?" Gözlerini ovuşturdu ama tabii ki kuruydular. Ve ağrıyorlardı. Ve ortalarındaki siyah noktalardan dışarı çıkmaya çalışan baş ağrısı için çok küçüklerdi. "Annemin cenazesiydi ve... ve ben bir turta yaptım. Bana bundan fazlasını sorma."

"Pekala."

"Çok teşekkür ederim. Sen bir şeftalisin."

Azrail ayağa kalktı ve oturmasına yardım etmek için yatağın yanına geldi. Bu hareket gözlerine mızraklar saplanması neden oldu ama baş dönmesi ve iç basıncı azaldığında kendini biraz daha berrak hissetti.

Aşağı baktı ve elindeki bir terlik dışında tamamen çıplak olduğunu fark etti. Merakla onu havaya kaldırdı.

"Bilmiyorum," dedi ona, tekrar kahve doldurabilmek için fincanını şömineye atarken. "Onu senden almaya çalıştım ve sen ağladın. Onun tek arkadaşın olduğunu söylemiştin."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi kızarak ve çekip çıkardı. "İşte bu yüzden içmiyorum. Zırvalayan bir aptala dönüşüyorum. Neden bu kadar çok içmeme izin verdin?"

"Çoğunu bensiz yaptın." "Sen neden orada değildin?"

Bir anlığına kıpırdamadan durdu, sadece gözlerinin belli belirsiz parıltısı herhangi bir hareket ya da yaşam olduğunu gösteriyordu. Sonra kahvesine krema koydu ve fincanı onun ellerine bıraktı, parmaklarını sık sık adını koyduğu bir çocuk gibi fincanın sıcaklığına doladı. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"O kadar da sarhoş değildim," dedi, sonra terliğe baktı - tek dostuydu, peki bu onun dostunu ne yapıyordu? Kan düşmanı mı?" diye sordu ve "Çoğunu, sanırım" diye düzeltti. Kanıt bulmak için anılarının kırmızı zonklamasına uzandı. "Beni odadan çıkarmana kadar olan her şeyi hatırlıyorum." Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yatağa kadar mı? Oh, bana bu yatakta yuvarlandığımızı söyle, Azrael. Cassius'un damlalarımızın içinde uyumasını istiyorum."

"Sarhoştun," diye hatırlattı ona.

"Ve sen de asildin, değil mi?" Başını sallamaya başladı ama bu bir hataydı, o yüzden kahvesini içti. Tatlandırmamıştı ama acılığı bu sabah garip bir şekilde hoşuna gitmişti. "Hastayken muhtemelen saçımı tutmuşsundur. Bir şeftali prensi."

"Bitirdin mi?"

"Daha başlamadım bile. Neden?" diye sordu bir süre sonra.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşamıyorum. Zar zor uyandım." Bir sosıs aldı ve tabağa geri bıraktı. "Ya da canlı. Biz neden bahsediyoruz?"

"Biz değiliz. Ben öyleyim."

"Oh. Onlardan biri." Gözlerini devirmeye çalıştı ama acıyordu. Onları ovuşturmaya karar verdi. "Tamam, bak. Bunu senin için kolaylaştıracam. O kadar çok içmemeliydim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. En azından bir süre için. Başka? Kendimi o şekilde yemeğe davet etmemeliydim. Hiç de istediğim gibi olmadı, bu yüzden muhtemelen bunu da bir daha yapmayacağım."

"Sanırım bu konuda suçu paylaşıyorum. Senden kaçıyordum."

"Evet, öyle. Ne var bunda? Yani, tamam, tek bebeğin olmadığımı biliyorum ve yenisiyle biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum... her neyse. Onu tanımak için." Lan sırf surat asmak için bahane olsun diye biraz kahve içti. "Ben de onu tanımak isterim."

Hiç şaşırmamış bir şekilde başını salladı ama cevap vermedi - ne evet demek için, ne de hayır demek için.

"Doğru mu hatırlıyorum?" diye sordu. "Dün gece gerçekten de henüz anlaşılamadığınızı mı söyledin?"

"Doğru hatırlıyorsun."

"Neyi bekliyor? Ne istiyor?"

"Söylemedi, yani" diye devam etti, "bana geçmişi ve çektiği büyük acılarla ilgili bir dizi yalan söyledi ve buraya sığınmak istediğini, bunun için de istediğim her şeyi ödemeye hazır olduğunu iddia etti."

Lan'ın omurgasından soğuk bir el uzandı ve onu tam kalbinden kavradı.

"Teklif etti," dedi. "Evet."

"Hayır mı dedin?"

"Hayır. Sadece evet demedim." "Onun nesi var?"

Fincanın kenarına vurdu ve onun kahveden bir acı yudum daha yutmasını izledi. "Belki de hiçbir şey."

"Belki mi?"

"Yargılarıma güvenmiyorum."

Bu baş ağrısının altında bir yerlerde en azından yarım bir sarhoşluk yatıyor olmalıydı çünkü hiçbir uyarıda bulunmadan Lan kendi kendine "Onunla yattın mı?" diye sorduğunu duydu.

Cevap vermesi uzun sürdü ve cevabı şu oldu: "Uyku mu? Hayır. Ben kimseyle yatmam. Sen bile." "Sen-"

"Benim pek çok arkadaşım var, Lan," diye araya girdi. "Onlar sorduğunda senden bahsetmiyorum. Onlardan bahsetme."

Başını eğdi ve çatalını eline alarak yulaf lapasına etkisiz bir şekilde sapladı. "Yine de onunla tanışmak istiyorum."

"Neden?"

Lan incelik kuyusunun derinliklerine uzandı ve onu akşamdan kalma ve boş buldu. Dedi ki, "Ondan daha iyi olduğumu bilmek istiyorum. Daha genç, daha güzel, daha zeki ya da başka bir şey olduğumu bilmek istiyorum. Herhangi bir şey. Çünkü eğer tek sevgilin olamayacaksam, en çok istediğin kişi ben olmalıyım."

Gözleri parlıyordu. "Bu yüzden sana Yiyenler'imın sonunu bağışlayacağım." "Yiyenleri siktir et. Yani beni yatağa götüreceksin."

"Neden?"

"Sen de siktir git, seni koca götlü! Sence neden?" Sessizlik.

Lan aptal ağzını sildi ve biraz daha kahve içti. Baş ağrıyordu. "Dün gece seni görmek... güzeldi," dedi sonunda.

"Daha iyi olabilirdi," diye mırıldandı. "Evet."

Lan kahvaltısını biraz itti. "Daha iyi olabilirdim," dedi, çünkü onun beklediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Ve?"

İç çekti. "Ve olacağım."

Gülümsemedi ya da herhangi bir şekilde yumuşamadı. "Ciddi olmalısın."

Adil olmadığı için kaşlarını çatarak ve adil olmadığı için kızarak ona baktı.

"Senden kaçıyordum," dedi tekrar, "çünkü nasıl yeniden başlayacağımı bilmiyorum. Ama yeniden başlayamazsın. Sadece yoluna devam edebilirsin."

Lan biraz ağzı açık bir şekilde yatak başlığına çarpana kadar geri çekildi. "Annem bunu hep söylerdi!"

"Siz de bahsettiniz. Onlara umutsuz kelimeler dediniz ama ben bunun üzerinde düşündüm ve aynı fikirde olmadığımı karar verdim. Birincisi geçmişini inkar ediyor ve orada bir gelecek yok, ama ikincisi ondan ders alıyor ve bu yüzden bu yolu seçenler için biraz umut olması gerektiğini düşünüyorum. Bunu sana şimdi söylüyorum, böylece yeniden başlamayacağımızı söylediğimde anlayacaksın, Lan." Gözleri çakmak çakmak oldu. Ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı, sırtı ona dönüktü ve yüzü başka tarafa dönüktü. "Ama hayatıma devam etmeye hazırım."

"Tamam, ama biz-"

"Konuşma. Konuşma. Dinle." Adımlarını hızlandırdı, hızlandırdı ve sonunda onunla yüzleşmek için döndü. "Lan, bütün ısrarlarına rağmen seni kabul ettim. Her görüşmeyi kabul ettim ve her tartışmayı adil bir şekilde dinledim. Mantıksızlık karşısında mantıklı davrandım. Pervasızca meydan okumayı ve kasıtlı hakareti affettim. Bütün bunları ben yaptım..." Orada durdu, sonra

nefesinin altından homurdandı ve isteksizce, "...senin için. Ama bu böyle devam edemez. Eğer Cennet'te kalmayı kabul ediyorsan, benim yönetimime de razı olmalısın."

"Azrael-"

Elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Beni dinle, Lan. Teslim olma şartlarını müzakere ediyoruz." Bu sözlerle ona bir an verdi, sonra sessizce, "Kararlaştırdığımız koşullar altında istediğin yere gitmene izin veriyorum. Onları hatırlıyor musun?"

Lan uzun süre ona baktı ve sonunda yatak başlığına yaslanıp tekrar kahvesini aldı. "Evet."

"Ve benimle istediğiniz gibi konuşmanıza izin veriyorum. Anlaşmazlıklarımızın saygı çerçevesinde kalması koşuluyla, konuşmalarımızda tamamen itaatkâr olmanızı talep etmiyorum, özellikle de istemiyorum. Ancak iki noktada sessiz kalacaksınız." Havaya kaldırdığı elinin ilk parmağı hariç diğer parmaklarını kapattı ve şöyle dedi: "Bu topraklar benim. Şimdilik gölgede yaşayanlara acı çekirtmeyi seçiyorum ama Haven'ı asla terk etmeyeceğim. Bundan bir daha bahsetmeyeceksin, ne bana ne de başkasına."

"Oh, çişin içinde ağladığın için! Sadece deniyordum-"

"Lan, beni dinle ve sessiz ol. Niyetini biliyorum," dedi, biraz daha yumuşak bir sesle, ama gözleri sertliğini koruyordu ve ışığı geri kalan her yerini sertleştiriyordu. "Ve cevabımı duydun. Mühendislerimi tutuldukları yere geri gönderdim. Onları aramayacaksın ya da senin adına onları araması için kimseyi göndermeyeceksin. Mecbur kalırsam, onları yok ederim."

"Tamam."

Gözleri parladı.

"'İyi, yok et onları' değil," dedi sinirli bir şekilde. "İyi, yok etmeyeceğim" demek istedim. Lanet olsun. Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız? Akşamdan kalmanın ne *olduğunu* biliyor musun?"

Bunu duymazdan geldi ve ikinci parmağını da ilkinde eklemek için uzattı. "Seni yanımda tutmak için öldürmeyeceğim. Açlıktan ölen ölülerime karşılık senin şehitliğini kabul etmeyeceğim. O geceyi bir daha ne teklif edeceksin ne de konuşacaksın. Bunu sana daha önce iki kez söyledim. Tekrar söylemeyeceğim. Seni basitçe dışarı atacağım. Beni duyuyor musun, Lan?"

"Evet, evet, seni duyuyorum."

"Peki uyacağına yemin ediyor musun?" "Evet."

"*Küfür* mü ediyorsun?" diye sordu sertçe.

Hiç tereddüt etmeden eline tükürdü ve elini uzattı.

Ona baktı. Sıkı omuzları hafifçe düştü. Avucunun içine tükürdü ve elini avucunun içinde kavradı, anlaşmalarını mühürlemek için gereken tutuştan biraz daha uzun süre onu tuttu.

"Ama bu iyi bir şey değil, biliyorsun," dedi Lan ve dikkatini giderek hoş karşılanmayan kahvaltısına geri verdi. Azrail maskesini almak için uzaklaştığında, bir kaşık dolusu yulaf lapasını kaldırdı ve sıçrayarak kaseye geri düşmesini izledi. "Biz yağ ve su gibiyiz, sen ve ben. Bizi sallayabilirsin, sallayabilirsin ama asla karışmayız."

"Petrol ve su mu?" diye yineledi yorgun bir mizahla. "Hayır. Biz çakmaktaşı ve çeliğiz."

"Öyle mi?"

"Oh evet. Ve birlikte saldırdığımızda kıvılcımlar çıkar. Ateş, doğası gereği tüketmekten ve yok etmekten başka bir şey yapamaz, ama yine de büyük işler başarabilir." Ona bir bakış ve yarım bir gülümseme fırlattı. "Eğer uygun şekilde kontrol altına alınırsa."

"Ve sen beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ah, ama bu metafora ateş sen değilsin, Lan'ım. Sen ateşsin. çelik."

"Çakmaktaşı değil mi?"

"Ben Flint'im." Yüzü olmayan gri taştan maskesini kaldırdı, yüzüne oturtmadan önce. "Sadece taşın olabileceği kadar dayanıklı ve kımıldamaz."

"Flint kırılıyor, biliyorsun," diye hatırlattı ona.

"Çelik de öyle, pervasız bir elde." Maskenin kayışında son bir ayarlama yaptıktan sonra yatağa geri dönerek serin eliyle kızın yanağını okşadı. "Ama bir ustanın elinde erir..." Eli, yüzünün kıvrımlarını takip ederek aşağıya, boynuna ve omzuna doğru hareket etti. "...ve her ihtiyaca göre şekillendirilebilir..." Göğsüne alaycı bir şekilde yaklaştı, ancak uzaklaştı, parmaklarının arkası şimdi ilerlerken boğazının çukuruna sürtünüyordu. "...bıçak kadar kaşık olmaya da istekli."

"Bunu kendine söyleyip duruyorsun," dedi eğlenerek ve -itiraf etmeliyim ki- belki biraz da kızararak.

"İkna olmama gerek yok. Her göz senin kesinlikle çelik olduğunu görebilir.

Demir gibi kararlı, keskin kenarlı ve gümüş parlaklığında."

"Bunun muhtemelen birinin benim hakkında söylediği en güzel şey olması ne kadar üzücü?" Adamın eli dolaşırken ve kahvaltısı daha soğuk ve yağlı hale gelirken Lan sordu. "Bu gece seni göreceğim miyim?"

"Evet."

"Akşam yemeği için mi yoksa sadece yatmak için mi?" "Sen ne istersen." "Seçme şansım olursa hepsini yerim."

"Belki sana bir tane veririm." Eli, kızın alnında ve kafa derisinde son bir kez gezinerek iffetli keşiflerini tamamladı. Bunun için hareketsiz oturmak kolay değildi. Güvercin jesti falan ama saçları acıyordu. "Uyumaya devam et. Gece ne getirirse getirsin, dinlenmiş olmanı istiyorum."

"Ne dilediğine dikkat et," diye onu uyardı.

Maskenin arkasından kıkırdadı ve gitmek için döndü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz tepsisini aldı ve yere koydu, böylece daha sonra unuttuğunda üzerine basabileceğı yumuşak bir şey olacaktı. Sonra tekrar uzandı ve Cassius'un ince battaniyelerini başına çekerek onu zonklayan karanlığa rahatça kapattı.

Çakmaktaşı ve çelik,
dedi. Kadın gülümsedi
ve uyudu.

* * *

Serafina onu çok çok erken uyandırdı ve Azrail'in zehirlenmeyi atlatmak için içtiğı şeyden beri tattığı en iğrenç çaydan bir demlik içirdi. Sonrasında Lan battaniyelerin altına girmeye niyetliydi ama hizmetçisi onu yataktan kaldırıp banyoya attı. Keselendi, kurutuldu, cilalandı, losyonlandı, giydirildi ve mümkün olan her şekilde bir gecelik aşırılık için üç kat lanet ödemek zorunda bırakıldı ve hala geçmesi gereken dersleri vardı. Gitmek istemiyordu ama kısmen bunun bir işe yaramayacağını bildiğı için, kısmen de Efendi Wickham'ın kahve içeceğini bildiğı için Serafina'nın itip kakmalarına direnmedi.

Sonunda Serafina'yı tatmin edecek şekilde hazırlandı ve hizmetçisinin diğer hanımının odalarını Lan'ın varlığına karşı dezenfekte etmeye başlayabilmesi için kapıdan dışarı itildi. Sarayın bu pek de alışık olmadığı bölümüne alışmak için bir süre bekledikten sonra Lan kütüphaneye doğru yola koyuldu.

Erken gelmişti ya da diğer kız geç kalmıştı, çünkü koridorda yanlarından geçmişlerdi ve Lan o kadar dalmıştı ki hemen fark etmedi bile. Geç de olsa arkasını döndüğünde Cassius'un bir peri aynasındaki yansıma gibi kendi omzunun üzerinden arkasına baktığını gördü.

Uzun boylu bir kadındı, neredeyse ona sarayda eşlik etmekle görevlendirilen mızraklı süvari kadar uzundu, ama iri yarı, garip bir boyu yoktu. Vücudu sıska olmadan zayıftı, yumuşak kıvrımları ve sert kenarları vardı, elmas bir kolyenin parıltısı veya dantelli bir kolun köpüğü ile tüm doğru yerlerde vurgulanmıştı. Şimdi burada, gün ışığında sert görünüyordu ama Lan, Azrail'in odasındaki mum ışığında yumuşayacağını bir bakışta anladı. Yüzü, boyalı olduğunu unutup ovaladığı için lekelenmemişti. Saçları, tokalarını tırmaladığı için dağılmamıştı. Elbisesini nasıl giyeceğini biliyordu, içinde kendi teninde olduğu kadar rahattı. Muhtemelen rengini kendisi seçmişti ve Serafina onu düzeltmemişti bile.

Elbisenin içindeki kadına gelince: dar bir yüz, dar gözler, zeki ve bir kuzgununki kadar cesur. Koyu renk saçlar, düz, parlak ve pratik olmayan bir şekilde uzun, bir yastığın üzerinde güzelce yayılacak türden. Gülümsediğinde bile somurtan dolgun dudaklar; kızginken daha da güzel, zevkliyken daha da huysuz olurdu. Gümüşü bir yara izi sol kaşını ikiye bölüyordu ama bunu saçlarının arasında saklamak yerine altın yüzüklerle vurgulamıştı. Alt dudağının ortasına bir yüzük daha takmıştı, bu yüzük oyulmuş bir haç desenini taşıyacak kadar sağlamdı. Lan, Azrael'in sikinin alt tarafında kaymanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Sessizliği ilk bozan diğer kadın oldu: "Sizsiniz, değil mi? Bu sen."

"Ben mi?"

"Bana adını söylemiyor. Sordum tabii ki. Bana sadece -" Yuvarlak bir omzunu silkti, bir şekilde bu basit hareketi kullanarak arkasına döndü, uzun eteklerini arkasına süpürdü, böylece bir an için tamamen hareket halindeydi, neredeyse dans ediyordu. "-O bir hiç,' diye bitirdi.

"Komik. O da senin için aynı şeyi söylemişti."

Kadın, kendi türündeki tüm kadınların hakarete uğradığında yaptığı gibi bunu gülümseyerek kabul etti. "Sanırım bunu hepimiz için söylüyor. Ve sanırım bu onun için doğru. Ama sizin için doğru olup olmadığı, asıl soru bu, değil mi?" Kadın, sanki biri ondan 'düşünceli' taklidi yapmasını istemiş gibi bir elini çenesinin altında kıvrırmak için kaldırdı. Az önceki omuz silkme hareketi gibi bu da yapmacık, doğal olmayan bir hareketti ve aptalca görünmesi gerekirdi ama öyle değildi. Zarif ve kız gibiydi... ve güzeldi. Her şeyden öte, güzeldi. Kadının kendisi güzel olmasa bile, ya da en azından

Batuuli'nin yaptığı gibi değil, nasıl numara yapacağını ve daha da kötüsü numara yapmıyormuş gibi görünmesini nasıl sağlayacağını biliyordu.

İşte o zaman Lan bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anladı, çünkü bu bir bebektir. Lan ya da Azrael'in diğer kadınları gibi değil, hatta uzun zaman önceki Lisah Tuttle gibi değil, gerçek bir bebektir. Bunun için doğmuştu, hayatı boyunca kendi vücudunu ve bir erkeğinkini tanımak için eğitim almıştı. Bu bir fahişe değildi. Hayatında bir şişe su ya da bir vapur yolculuğu için kendini satmamıştı. Bu sanattı, boyayla ya da taşla değil, etle yapılmıştı.

Ama tüm bunlara rağmen bir adı vardı, ne Cassius ne de Chloe, ama yine de bir adı vardı. Parmak izleri, göbük deliğı ve parmak eklemlerinde ağda yapılması gereken küçük tüyleri vardı, tıpkı Lan gibi. O bir tanrı, bir efsane ya da bir gölge değil, sadece bir kadındı ve tüm o güzel, zarif, kız gibi havasının altında, Norwood'lu bir şeftali çiftçisi bile Lan'a baktığında o kadının temkinli olduğunu görebilirdi.

"Beklediğim gibi değilsin," dedi Chloe, şimdi Lan'a bakarken hafif bir şaşkınlık taklidi yapıyordu.

"Komik," dedi Lan, zihninden hançerlerini çekerek. "Tam da beklediğim gibisin."

Chloe gülümsedi ama hemen değil. İlk kan Lan'a.

"Böyle mi olacak?" Chloe usulca sordu. "Daha doğrusu, böyle olmasını istediğinden emin misin?"

"Zaman kazandırdığını düşünüyorum."

Chloe refakatçisine sert bir bakış attı ve Lan'a tekrar gülümsedi. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Lan mızraklı adama baktı, o da silahını anlamlı bir şekilde kavrayıp başını salladı. "Evet, elbette," dedi onun bakışlarını görmezden gelerek. "Benimle kütüphaneye gel. Orada konuşabiliriz."

Mızraklı süvari bunu düşündü ama görünüşe göre görevinin sorumluluğunun başıboş dolaşmasını engellemek olduğuna ve kızın Wickham'ın gözetiminde de onunki kadar güvende olduğuna karar verdi. Çenesiyle sert bir işaret yaptı ve yürüyüşüne devam etti. Lan onu izledi, Chloe de peşinden geldi, ellerini kavuşturmuş, boynunu hafifçe eğmiş, onun yanında ve biraz arkasında yürüyordu. Tuhaf bir yürüyüşü vardı, kalçası ve ritmi vardı, Lan'ın bir yılanın bacakları olsaydı nasıl yürüyeceğini hayal ettiğı gibi. Lan böyle yürüyemezdi. Chloe'nin bunu nasıl yaptığını bile anlayamıyordu.

Wickham Usta şöminenin yanındaki sandalyeye rahatça yerleşmiş, bir elinde çay fincanı, diğer elinde bir kitapla oturuyordu ki, Lan

kütüphane kapısını açtı. Fincanını hızla sandalyenin kolunun arkasına taşıdı, sonra onu gördü ve gülümsedi. "Aman Tanrım, erkencisiniz," dedi çayını sakladığı yerden çıkararak. "Lütfen oturun."

Chloe'yi neredeyse onunla aynı anda gördü. İkisi de hafifçe geri çekildi.

Kendine ilk gelen Chloe oldu. "Neden içiyorsun?" diye sordu, kahkahası sözlerine karışıyordu.

Efendi Wickham'ın eli, sanki fincanı tekrar saklamak istermiş gibi titredi.

"Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" Lan sordu. "Bunun uygunsuz olduğunu biliyorum ama lütfen. Sadece birkaç dakika."

Evet demedi. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı, kitabı ve fincanı bir kenara koydu. "Kahve ister misiniz?" diye sordu, Lan ve Chloe ile göz göze gelmekten kaçınarak kapıya doğru yöneldi. "İsterseniz size bir tepsi getireyim."

"Teşekkürler."

"Neden içiyordu?" Kapı arkasından kapanır kapanmaz Chloe tekrar sordu. "Bunu gördünüz mü? Efendi Lareow'un bir-"

"Konuşmak istediğin şey bu mu?" Lan araya girdi.

Chloe içini çekti ve gülümsedi. "Pekâlâ. Ben hallederim, değil mi? Kim olduğumu biliyor musun?"

"Adının Chloe olmadığını biliyorum." Lan dikkatle izledi, ama atış isabet ettiyse bile, en iyi ihtimalle hafif bir darbe olmuş, daha fazla zayıflık göstermemiş ve gözle görülür bir yara izi bırakmamıştı. Tekrar denedi. "Ve Balehurst'ten olmadığını da biliyorum."

"Evet, öyleyim."

"Hayır," dedi Lan. "Değilsin."

Chloe başını salladı, hararetli bir inkârla değil, uğraşmak zorunda kaldığı aptallığı başka birinin görüp görmediğini sessizce soran o gülerek. Yavaşça ve iç çekerek, "Bunu sana kanıtlamak zorunda mıyım? Nasıl? Söyleyecek ne var ki? Burası bir çiftçi kasabası ama hiçbir şey ticaret yapacak kadar iyi yetişmiyor. Çoğunlukla keten ve bal üretiyoruz."

"Ve at boku," dedi Lan. "Ben de oradaydım hanımefendi. Oradan on mil bile uzakta büyümedim. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve sizin gibi gelmiyor."

"Küçükken ayrıldım," dedi Chloe umursamaz bir omuz silkmeye. "Ama hiçbir zaman başka bir evim olmadı, gerçekten. Aksanımı kaybetmiş olabilirim ama hâlâ Balehurst'luyum."

Aksanını kaybettiğini söyledi. Annesinin diliyle lanetlenmiş Lan'dan daha iyi kimse bilemezdi, aksanlar asla basitçe 'kaybolmazdı'. Olmak zorundaydı

gömülmüştü ve kürekle kazılması gerekiyordu. Dahası, Lan Chloe'nin 'bulduğu' aksanı tam olarak tanımlayamıyordu. Kendisine tamamen yabancı olsaydı, buna daha iyi inanabilirdi, ama tam olarak öyle değildi. Bazı sözcüklerin altında hafif bir tuhaflık gizliydi; yumuşatılmış bir R, kısaltılmış bir E. Benimseydi İngilizce yeterince iyiydi, Lan'inkinden bile daha iyiydi, ama Lan dinledikçe, alıştırmış bir yalan duyduğundan daha da emin oluyordu.

"Ciddiyim, şimdi," dedi. "Burada bizden başka kimse yok. Neredesin sen?"

nerede

n?" "Balehurst," dedi Chloe, artık gülümsemiyor ya da iç çekmiyordu. "Öyle mi? Duvar ne renkti?"

Kısa bir sessizlikten sonra "Hatırlamıyorum," dedi. "Sana söyledim, ayrıldım

ben-"

"Keten ve balı hatırlıyorsun da o parlak pembe duvarı hatırlamıyor musun? Eskiden Balehurst'un olduğu yerde bulunan kasabaya ne oldu?"

"Bilmiyorum. Kimse bana söylemedi."

"Üzerine bir uçak düştü. Kimse bana da söylemedi ama kuyruğunu şehrin ortasındaki barın önünde bırakmışlar. Biz çocuklar üzerine tırmanırdık ama sen hiç tırmanmadın, çünkü hiç orada değildin. Hayvanlarınız ne, koyun mu keçi mi?"

Diğer kadın bakışlarını hiç düşürmedi ama kirpikleri dalgalandı. "Koyun."

"Hayır, aslında kazlar, ama iyi denemeydi, oynadığın için teşekkürler." Lan ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Seninle konuşmam bitmedi."

"Ve ben zamanımı yalancılarla harcamam."

Ne kadar mantıksız ve hatalı olduğunu anladığında, Lan'ın eli kapının mandalına dokunduğunda Chloe, "Balehurst'e hiç gitmedim," dedi.

Lan arkasına bakmadan önce gülümsemesini bastırmak için bir an bekledi. "Dinliyorum."

"Orada doğmuş bir feribotçuyla yolculuk ettim," dedi Chloe, uzun süredir alışkın olduğu acı çeken tavrıyla. "O biraz anlattı, ben de kendi hikâyem için aldım. Buraya geldiğimde işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum. Eğer işler kötü giderse, halkımın benim hatamın bedelini ödemesini istemedim."

"Peki ya Balehurst halkı?"

"Siktir et onları," dedi Chloe rahat bir gülümsemeyle. "O feribotçu beni yirmi sekiz mil boyunca hissetti ve bu ayrıcalık için altı 'slip ücret aldı. O

ellerini kendine saklamalı ya da çenesini kapalı tutmalıydı. Peki. Onun için yaptığın şey bu mu?" diye sordu aşırı tatlı bir merakla. "Sen onun sıcakkanlı bekçi köpeği misin?"

O vurdu ve bunu gösterdiğini biliyordu.

"Ben kimsenin köpeği değilim," dedi

Lan.

"Sen sadece onun için bebeklerinin etrafını kokla."

"Düzgün bir şekilde tanıştığım ilk kişisin. Eğer kokluyorsam, bunun tek nedeni kokuyor olman. Ve eğer ben kokuyorsam, inan bana, o da kokuyordur."

"Öyle mi? Hiç öyle bir şey söylemedi." Chloe bir parmağını çenesine dokundurdu ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır," dedi yavaşça. "Hayır, bir iki kez görünüşümden bahsetti ve şarkı söylerken çıkardığım sesi beğenmiş gibi görünüyor. Tenimin dokunuşunu ve tadımı seviyor..."

Bunu hissetmek için durakladı. Lan kollarını kavuşturdu ve gözünü kırpmadan onu bekledi.

"...ama hiç kokudan bahsetmedi. Onu düşünmemi istediğiniz kadar iyi tanıdığınızı sanmıyorum."

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil, bebeğim."

"Hislerimiz karşılıklı." Chloe gözlerini şöminenin üzerindeki saate dikti ve parlak bir gülümsemeyle Lan'a döndü. "Seninle bu ritüel dansa devam etmek istesem de müzik dersim var, o yüzden belki de formalitelerin geri kalanını atlayıp sadede gelmeme izin verirsin."

"Hangi nokta?"

"Azrail."

"Peki ya o?"

"Dün gece seninleydi."

Bu bir soru değildi, bu yüzden Lan cevap vermeye zahmet etmedi.

"Bana çoğu gece seninle birlikte olduğu söylendi," diyordu Chloe, şimdi ona doğru geliyordu. Adımları hafifti, aldatıcı bir şekilde yavaştı. Gülümsemesine ve sallanan kalçalarına rağmen yırtıcıydı. "Ve bu iyi bir şey. Tekrar onun altına girmeye hevesli olmadığımı itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum ama ekilmekten de hoşlanmıyorum."

Hâlâ geliyordu, Lan'ı geri itmeye ya da onu öne çıkmaya zorlamaya çalışıyordu. Lan ikisini de yapmadı, sadece kollarını kavuşturdu ve onun gelmesine izin verdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hayır mı? O zaman senin için açıklayayım. Dün gece benimle birlikte olması gerekiyordu." Chloe sivri çenesini öne doğru itti; ışık dudağındaki yüzükte parlıyordu. "Ayarlanmıştı. Bunu ayarlamak çok uzun sürdü."

Bütün gece bekledim ve kıskanç bir serseri olup onu kendine saklamak zorunda kaldığını öğrendim. Bunu bir daha yapma."

Belki de akşamdan kalmaydı. Belki de gece uykusunun dinlendirici olmamasıydı. Ya da belki de kız ve yılan hakkındaki eski hikayede olduğu gibi sadece doğasıydı. Buna sebep olan her neyse, Lan'ın cevap verebileceği onca yol varken, "Yoksa ne yaparsın?" demekle yetindi.

"Oh, Tanrı aşkına! Bu bir meydan okuma değil, tatlım."

"Olmasa iyi olur."

"Tek söylediğim, buraya yapmaya geldiğim şeyi yapmama izin verin ve arkadaş olalım. Ya da yapma ve olmayalım. Benim için fark etmez. Burada kendime bir hayat kurmuyorum. İstedığımı alır almaz gideceğim, söz veriyorum. Onu almama izin verdiğiniz sürece sizin için bir tehdit değilim, ama vermezseniz, onu almayı denemek zorunda kalacağım. Ve gerçekten yapabileceğimi düşünüyorum. Alınma ama bu..." Bakışları Lan'ın vücudunda gezindi, ayaklarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. "...bir erkek için nasıl dolly yapılacağını bilmediğin oldukça açık. Ben biliyorum."

"Eminim öyledir."

"Biliyorum," dedi Chloe tekrar, rahatsız olmadan ve kendinden emin bir şekilde. "Ve eğer bu seni korkutmuyorsa, korkutmalı."

"Bunun bir meydan okuma olmadığına emin misin?"

"Eminim öyle olmasını istemezsiniz. Tabii onun sadakatine o kadar güveniyorsun ki bir tane kazanabileceğini düşünüyorsun. Şimdi, ben mi?" Chloe boyalı gözkapaklarını bir bebek bakışıyla indirdi ve havayı yalayarak dilinin ucundaki metal çiviye ortaya çıkardı. "Hiç sadık bir adamla tanışmadım."

"Ona kimi sikeceğini ben söylemem. Ve eğer bu gece benimle olmak istiyorsa, ona hayır demem. Yani, bu mu? Beni tehdit etmediğin ve dostça davrandığımız tüm bunlar mı? Bu hem senin hem de benim için zaman kaybı."

"Evet," dedi Chloe, gülümsemeye devam ederken bile Lan'a hüzünlü gözlerle bakıyordu. "Ben de öyle olmasından korkuyordum." Bir adım daha attı, şimdi öpüşecek kadar yakındı, eğer amacı buysa. Öyle değildi ama sanki öyleymiş gibi sesini bir aşık mırıltısına indirdi. "Norwood'da onları akıllı yetiştirmiyorlar, değil mi?"

Lan geri çekildi.

"Adını bilmiyor olabilirim, ama senin soysuz ağzından çıkan her kelimedede şeftali ve domuz boku duyabiliyorum." Chloe öne doğru ilerledi, aralarındaki her santimi kapladı ve bir kedi gibi gülümsedi. "Gerçekten de onu büyüleyici taşralı tavırlarıyla baştan çıkardığını mı sanıyorsun?"

Olamaz. O sadece arada bir kirli işlere bulaşmayı seven güçlü bir adam. Ama inanın bana, sizi en yakın oluktan aşağı yıkayacağı gün de gelecek." Wickham Usta bir el arabasını iterken açılan kütüphane kapısına doğru gözlerini kaçırdı ve sanki bir şakaymış gibi güldü. "Kahvenin tadını çıkar, tatlım."

Lan, içindeki hödüğe teslim olup "Hey" demeden önce kapıya kadar gelmesine izin verdi.

Chloe güzelce içini çekti ve geriye baktı, yontulmuş kaşlarından biri yukarı kalkmıştı.

Sorgu.

Lan, "Dün gece beklediğinizde, bir şey söylemeyi unuttunuz.

Başka bir odada nasıl yaptığınızı. Bilirsin işte, senin yatağında sevişiyorduk."

Wickham'ın kaşları kalktı.

Chloe güldü, ama başlaması biraz zaman aldı ve çıkarken biraz sıyrıldı. "Yapabildiğinin en iyisi bu mu? Bu çok üzücü."

"Elimden gelenin en iyisini senin gibiler için harcamam, bebeğim. Onun için saklıyorum. Yine de sormak zorundayım... tüm bu melek bebekler sana bakarken nasıl uyuyorsun?"

Chloe ona baktı, gülümsemesi tamamen kaybolmuş ve dudakları hafifçe ayrılmıştı.

"Ritmini bozduğunu söyledi ama yine de dört kez gitti. Gardırobun kapısına astığın elbise kadar gevşek hissettirdi beni, bu arada bunu yapmamalısın. Kırıksıklıkları ortaya çıkarıyor. Hizmetçimin sana söylememesine şaşırdım ama belki de şaşırmamalıyım. Sen onun metresi değilsin. Bunu sana söylediğine eminim."

"Siktir git, seni domuz cahil amcık!"

"Dikkatli ol. Taşralı caziben kendini gösteriyor."

Chloe ona baktı, dollypaints'inden yüksek renk lekeleri akıyordu, sonra döndü ve kendini uzaklaştırdı.

Efendi Wickham kenara çekildi ve o gidene kadar bekledi, sonra kapıyı kapatıp Lan'a o özel bakışını attı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Sohbet etmek istedi."

"Anlıyorum." El arabasını derslerini yapmaya alışkın olduğu masaya götürdü ve iki fincan ve iki fincan tabağı da dahil olmak üzere kahve malzemelerini yerleştirmeye başladı. "Yararlı bir sohbet miydi?"

"Şey, sanırım sonunda oldukça iyi bir atış yaptım, ama hepsi yalan, biliyorsun. Sarhoşken sızdım ve o oturup beni izledi, yani eğer

gerçekler puan sayılır, sanırım o kazandı."

"Hiç de değil. Kişinin deneyiminin değeri başarısına ya da başarısızlığına değil, bu deneyimi gelecekte nasıl kullanacağına bağlıdır. Hayat bir devinimdir," dedi bir kez daha, ikisinin de içini dökerek. "Ve kişinin düşmanca terimlerle düşünmesine izin vermek son derece sınırlayıcı ve nihayetinde kendi kendini yenilgiye uğraticıdır. Bunu yapma, Lan. Ne kazandığını ya da kaybettiğini değil, ne öğrendiğini ve ne öğrettiğini düşünürsen her zaman avantajlı olursun. Ne öğrendin? Ne öğrendin?"

"Onun bir sürtük olduğunu öğrendim."

"Bunu sana söyleyebilirdim." Otururken ilk fincanı ona uzattı ve ikincisini kendisi için aldı. "Başka ne var?"

"Onun tehlikeli olduğunu öğrendim. Ya da öyle olduğunu düşünüyor."

"Ah." Kahvesinin tadına baktı, sonra bir kol boyu uzağa koydu ve "Peki senden ne öğrendi?" diye sorarken kahveyi inceledi.

"Bilmiyorum. İyi bir şey değil." Lan kaşlarını çatı ama dikkati dağılmıştı. Çok uzaklardaydı, Cassius'un sözlerini ilmek ilmek ayırıyor, her bir ipliği inceliyor ve tekrar tekrar en parlak olana dönüyordu: "Kalmayacağını söylüyor."

"Bunu sana ben de söylemiştim. Ama o itiraf etti," diye düşündü kısa bir duraksamadan sonra. "Ne kadar ilginç. Neden size böyle bir şey söylesin ve bana en etkili silahı gibi görünen rekabet silahını ele versin ki?"

"Bu yüzden geri çekilir ve yapmak için geldiği şeyi yapmasına izin verirdim." "Neymiş o?"

"Bunu söylemedi." Lan kahvesine krema ve şeker koyarken, Efendi Wickham'ın fincanının içindekileri incelemesini izliyordu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Başını kaldırmadan belli belirsiz gülümsedi. "Neden içiyorum?" "Şey... evet."

"Bir tahminde bulun," diye davet etti. "Hatta üç tane. Eğer doğru tahmin ederseniz, bir hediyeniz olacak."

"Ne hediyesi?"

"Seni bacaları görmek için Hampton Court'a geri götüreceğim." Lan yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Gülümsedi ve başını salladı.

"Doğru," dedi. "Peki. Bu... oldukça iyi bir kanca." Efendi Wickham kahvesini karıştırıp ara sıra yudumlarırken o da bu konuyu düşündü. "I

Sanırım bariz olanla başlamalıyım: Tadını seviyorsun."

"Bu çok iyi bir tahmin."

"Anladım mı?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Her ne kadar herhangi bir sorunun en basit çözümü çoğu zaman doğru çözüm olsa da -ki buna Occam'ın Usturası denir- bu özel durumda bu çözüm yanlış olacaktır. Sanırım tat alma duyum ölümle birlikte biraz azaldı. Örneğin çayı çok severim ve bir seçenek sunulduğunda her zaman yeşil ya da kırmızı yerine siyah çayı tercih ederim, ancak itiraf etmeliyim ki hepsinin tadı bana aynı gelir. Tercihim tamamen keyfidir. Tekrar deneyin."

"Üşümüştün."

"Bir başka iyi tahmin. Ölü olduğum için vücudum sadece kinetik sürtünme yoluyla eser miktarda ısı üretebiliyor ve işim büyük ölçüde hareketsizlik olduğu için, türümün diğer üyelerine göre dokunulduğunda gerçekten de daha soğuk oluyorum. Ancak," dedi, erken kutlamalara karşı bir uyarı parmağını kaldırarak, "ölü olduğum için bundan rahatsız değilim. Bir kez daha deneyelim."

Lan onun kırpışmayan gözlerinin içine baktı ve "Bizi içki içerken gördün ve merak ettin mi?" sorusunda karar kılmadan önce aynı derecede mantıksız bir dizi cevabı hissedip bir kenara bıraktı.

"Gördüm, Lan. İçtiğini falan gördüm ama hayır. Yaşayanların alışkanlıkları söz konusu olduğunda biraz merak duyduğumu itiraf etmeliyim, ancak sindirim sistemim tamamen işlevsiz olduğundan, bu kadar sık içki içmek aptalca olurdu. Ama iyi bir çabaydı. Bugün Hampton Court'u göremeyecek olmamız üzücü ama her zaman yarın vardır. Yine de, madem buradasınız, başlayalım mı?" Kahvesini neredeyse hiç dokunmadan bir kenara bıraktı ve fincanın görünmesini engelleyecek şekilde açtığı evrak çantasını açtı. "Sanırım basit geçmiş zaman ile şimdiki zaman arasındaki farkları hızlıca tazelemeliyiz-"

"Onu sakladın."

"Pardon?"

"Fincanınızı
sakladınız."

Efendi Wickham ona baktı, sonra görüş alanını açmak için evrak çantasını geriye itti.

"Şimdi değil," dedi. "Daha önce." Ve güldü, farkındalığı arttıkça başını tekrar tekrar salladı. "Oh, beni yakaladın. Sen ve senin küçük tahmin oyunun, *neden* içtiğini *sakladığını* anlamam gerekirken *neden* içtiğini anlamamı sağlamaya çalışman."

Nefes aldı ama konuşmak için değil. Evrak çantasını kapattı, ellerini üzerinde kavuşturdu ve öylece bekledi.

"İçtiğini hatırlıyorsun, değil mi? "Hayır, hatırlamıyorum."

"Evet, yapıyorsun. Tadını alamazsın, hissedemezsin ve ekşimeden önce mideye indirmen gerekir ama yine de yaparsın çünkü hayattayken bunu yaptığını hatırlarsın."

"Hayır," dedi tekrar. "Daha önce de söylediğim gibi, gerçek anılarım yok, sadece izlenimlerim var. Özellikle de bu ses." Fincanını alıp tekrar tabağına koydu, sonra ikisini de kenara çekip iç geçirdi. "Her neyse, üçüncü tahmininde kazanmana izin verecektim. Bunu yapmasaydım, düşünmeye devam edeceğini ve sonunda..." Boş ellerini iki yana açtı. "Ama zamanı geldiğinde, yapamadım."

"Sen bir öğretmensin. Bu bir ders."

"Kesinlikle." Durakladı ve sonra, "Ve aynı ruhla sormak zorundayım, niyetiniz... ah, bunu nasıl ifade etmeliyim? Cassius hakkında bir şeyler *yapmak* mı?"

Lan kaşlarını çattı. "Hayır."

"Tanrıya şükür." Bariz bir rahatlamayla masanın öbür ucuna uzanıp onun elini okşadı. "Bunun senin için kolay olmayacağını farkındayım ama en akıllıca hareket tarzı bu. Seni sorgulamak için zaman ayırması bile seni bir tehdit olarak gördüğü anlamına geliyor. Eğer ona sebep verirseniz, sizi lordumuzun gözünden düşürmeye çalışacağı neredeyse kesin. Şahsen bunu nasıl başaracağını düşünemiyorum, ancak onu kışkırtmanın bir faydası yok, özellikle de o gider gitmez durum oldukça kolay bir şekilde çözüleceği için. O zamana kadar, onun gidişini hızlandırmak için elinizden gelen her şeyi yaparsanız iyi edersiniz."

"Bunun dışında kalmam gerektiğini kastetmiyorum çünkü falan filan ahlaki yüksek zemin falan filan saçmalıklar. Demek istediğim, bu işin dışında kalmalıyım çünkü bu işi sadece berbat ederim. Dolandırıcılık öylece yapabileceğiniz bir şey değildir. Diğerleri gibi bir beceridir. Bu işte iyi olmak için yetenek ya da pratik gerekir, tercihen her ikisi de... ve bende ikisi de yok." Lan kahvesini yeniden keşfetti ve çok soğumadan içti, sonra kendine sıcak bir tane doldurdu. "Dün gece bunu kanıtladı, eğer daha fazla kanıta ihtiyacım olsaydı."

Üstat Wickham bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş olarak sandalyesine yerleşti; bu onun 'dinleme' pozuydu.

"Oh, süslendim ve onu yeni Haven fikrime ikna etmeye çalıştım. Beni görmeliydin, boyalar ve inciler içindeydim ve onu o kadar etkiledim ki sadece hayır demekle kalmadı, bir daha teklif edersem beni kovacağını söyledi. Bu ne zaman oldu?" diye sordu, iyice iğrenerek. "Her zaman bundan daha iyi olduğumu düşünmüştüm, ama gittim ve bir kıza dönüştüm. Herhangi bir kıza değil, lanet olası Elvie Peters'a. Bu tür şeyleri uykusunda bile yapabiliirdi, biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Norwood yolunun yukarısından Elvie Peters. Uzun zaman önce -o kadar uzun değil ama- Eithon'ın Tess Morgan'la sohbet ettiğini duymuş. Sanki," diye araya girdi Lan, gözlerini devirerek. "Onunla sohbet ederken benden daha çabuk görülmezdi. O bir domuz bekçisinin kızıydı. Muhtemelen sadece kesimden sonra belediye başkanının domuz eti payını almak için oradaydı, ama her neyse. Elvie gitti ve demircinin çırağı Harmon'a onu hasat balosuna davet etmesini söyledi, o da etti, hem de kasabanın ortasında herkesin görebileceği bir yerde. Eithon bunu duymuş ve bu yüzden tüm cesaretini toplayarak Harmon'ı dışarı çağırmış ve bunun nasıl sonuçlandığını tahmin edebilirsiniz."

"Tahmin etmeye başlayamadım. Bu insanların kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Harmon onu dövdü tabii ki. Demircinin çırağı belediye başkanının oğluna karşı mı? Hiç umut yok. Ve elbette Elvie'nin daha sonra ne yaptığını biliyorsunuz."

"I..." Wickham, sanki ilahi bir yardım bekliyormuş gibi, renkli camlı pencerelerin köşelerinden sarkan cam meleklerle baktı. "Hayır."

"Eithon'a, 'zavallı, çürük kuzucuklarına' sarıldı ve şerifin Harmon'u darptan içeri almasına izin verdi. Elvie Eithon'la gönül oyunları oynayabilsin diye üç gece üst üste kasaba meydanında kırbaçlandı ve nasıl bitti, ha? Harmon ondan özür diledi ve Eithon onu lanet baloya götürdü! Ben öyle biri değilim, lanet olsun!"

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Evet, her neyse, ama Elvie, Azrail'in aptal Cassius'u idare etmesini sağlamanın altı yolunu bilir ve tüm bunları başka bir adamla flört ederken yapar. Ben ne yapacağımı biliyorum?"

"Hiçbir şey yapmayacak kadar bildiğinizi umuyorum. Yoksa lordumuzun Cassius'un hilelerinden habersiz olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Sanırım o bir erkek," diye cevap verdi Lan ekşiyerek. "Ve erkekler bazen dilli bir kadının yanında aptal olabiliyor. Bak ne diyeceğim, eğer

"O güzel şeyi bir daha yaparsan, hemen söküp atarım."

"Aman Tanrım. Buna B Planı diyelim, olur mu? Sizi planlar yapmaya teşvik ettiğimden değil, ama buna mecbur olduğunuzu hissediyorsanız, bu planlar yüzünüzü kesmekten daha ince olmalı."

"Ben kurnazlık yapmam. Nasıl heceleneceğini bile bilmiyorum." "B ile."

"Benimle dalga geçme," diye tersledi Lan. "Ben cahilim, aptal değil! İnce'de B olmadığını biliyorum!"

Wickham gözlerini kapadı ve mırıldandı, "Şimdi olmaz. Odaklan. Sonra, ama şimdi değil. Lan, Ölü Adamın Çay Fincanı Vakası'nı çözdüğünde, yanlış soruyu sorduğunu fark ederek bunu yaptın. Bunu tekrar yaptığını söylemeye cüret ediyorum. Çabalarını Cassius'u şirketimizden *nasıl* uzaklaştıracağına odaklamak yerine, belki de kendine neden bu ihtiyacı hissettiğini sormalısın?"

"Ondan hoşlanmıyorum, nedeni bu. Bunda bir gizem yok."

"Ah, ama yok mu? Efendimizin yoldaşlarından kaç
gibi
mi?"

"Aynı şey değil."

"Katılıyorum. Ama nasıl
değil?" "Bilmiyorum. Sadece
öyle değil."

"Tut, Lan. Beni hayal kırıklığına
uğrattın." Bu acıttı.

Wickham, "Occam'ın Usturası'nı uygula," diye emretti. "En basit
cevap

çoğu zaman doğrudur. Efendimizin diğer yoldaşları ile Cassius arasındaki fark
nedir?"

Lan başını salladı ama bu da yeterli olmayınca sonunda yüksek sesle
söylemek zorunda kaldı: "Ben onların yerine geçtim. Ve o da benim yerime
geçiyor."

"Aslında yanlış, bunu sen de biliyorsun. Eğer kalmıyorsa kimsenin
yerine geçemez. Başka bir şey olmalı. Nedir o?"

"Biliyorsan söyle bana!"

"Söylemeyeceğim, Lan, ama sana bir ipucu vereceğim." Söylediği
kelimeleri işaret etmek istercesine bir parmağını kaldırdı. "O gidecek. Burada
kalmayacak. Kalmayacağını bile bile, büyük bir risk alarak buraya geldi."
Gülümseyerek ellerini tekrar birbirine bağladı. "Şimdi bana bundan çıkardığın
ilk ve en bariz sonucu söyle."

"Burada olmak istemiyor," dedi Lan sabırsızlıkla.

"Kesinlikle."

"Tam olarak ne? Onun bebeklerinin çoğu olmak istemiyor..." Ama bu doğru değildi, değil mi? Her biri Cennet'te olmak istiyordu. İstemedikleri Azrail'di. O, ne olursa olsun istediklerini elde etmek için yaptıkları pazarlığın bir maddesiydi ve hepsi kalmasa bile bir zamanlar hepsi gelmek istemişti. Cassius hariç hepsi, aç Cassius.

"Peki bu sana ne anlatıyor?" Wickham sanki bütün bu düşüncelerin onun başının üzerindeki havada açıkça yazılı olduğunu görebiliyormuş gibi sordu.

"Bana onun kendisini kabul edeceğinden oldukça emin olduğunu söyledi. Kalması ya da gitmesi benim için bir planı olduğu ve bunun ne olduğunu anlayamadığım gerçeği kadar önemli değil."

"Lordumuz yaşayanların ikiyüzlülüğünü iyi bilir. Cassius'la başa çıkmak için ona güvenin."

"Evet, doğru. Sanki şimdi onu idare ediyor gibi? Onunla pazarlık yapmıyor olabilir, ama onu becerdiğinden emin olabilirsiniz." Lan başını salladı ve kahvesine doğru baktı. "Erkekler ve dil oğlanları, Efendi Wickham. Erkekler ve dil oğlanları."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi ve birkaç yanlış başlangıçtan sonra kibarca müsaade isteyip kahvesini doldurmak ve biraz çay hazırlamak için şöminenin yanındaki sandalyesine gitti. Elinde fincanı, dökülmesini önlemek için tabağı ve ağırlığını azaltmak için bol miktarda bisküvi ile ona tekrar katılmadan önce uzun bir zaman aldı. Bisküvileri ona ikram etti ve kadın kayıtsızca bir tanesini kabul ettiğinde, oturdu ve dinlemekten ziyade ders veren bir duruş takındı. "Sana düşkün olduğunu biliyorsun. Hiç ondan onu dışarı atmasını istemeyi düşündün mü?"

"Eh, teklif etti ama fiyat ödemek istediğimden daha fazlaydı."

Çay fincanının üstünden ona dikkatle baktı. "Bu konuda pek emin görünmüyorsun."

"Dün gece

öyleydim." "Peki ya

bu sabah?"

"Bu sabah onunla tanıştım."

"Ah." İçti ve fincanla tabağı dikkatle eşleştirdi. Ses gerçekten de ayırt ediciydi. "O kalmayacak, Lan."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Unutmuş gibi görünmeye devam ediyorsun. O kalmıyor. Senin için bir tehdit değil. Bırak kalsın."

Daha önce ona sadece iyi tavsiyeler vermişti. Hoşuna gitmediğinde ya da katılmadığında bile, her zaman iyi bir tavsiye olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu emsalden ve kendisinin pek de mantıklı olmayan doğasını anlamasından başka bir sebep olmasa bile, bu da aynı şekilde hissettirmeliydi. Hissettirmeliydi... ama hissettirmedi.

"Pekala," dedi Lan.

"Başkent. Anlaştık o zaman. Erken gelmiş olsanız bile konuşmalarımızdan keyif alıyorum." Bir çay daha içti ve kenara koydu. "Ama madem buradasınız," diye söze başladı, onun için astarını açarak, "derslerinize başlayalım mı?"

Kadın onun geniş gülümsemesine isteksizce karşılık verdi. "Zaten tanıştığımızı sanıyordum."

"Gerçekten çok zekisin, Lan." Başını salladı, kitabının ilk satırlarını yazarken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "Aksini iddia etmekte ısrar etmen çok sinir bozucu."

* * *

Azrail o gece yine yemeğe geç kalmıştı. Daha da kötüsü, yine geç kalacağını biliyordu, çünkü yokluğunda onun dikkatini dağıtmak için biraz çaba sarf etmişti. Her mum yakılmış ve her masa altın sarmaşık ve beyaz çiçeklerden oluşan çelenklerle donatılmıştı. Ölü avlusu alt masaları rengârenk giysiler ve sohbetlerle doldurmuştu. Müzisyenleri orta sahnede çalıyor, maskeli taklacılar etraflarında ritim tutarak hareket ediyor, boya ve gösterişli boncuklardan başka bir şey giymiyorlardı. Lan hariç herkes iyi vakit geçiriyordu, çünkü tüm bu ışık, gürültü ve kahkahalara rağmen oda hâlâ boştu.

Lan kahvesini içti ve kapıyı izledi. Azrael'in kâhyası, Lan'ın görüşünü engelleyerek ve yemek yemesini sağlamak için imparatorluk masasındaki her bir kanlı tabak hakkında gevezelik ederek kısa süreliğine iğrençleşti ama Lan'a Azrael'le akşam yemeği sözü verilmişti ve Azrael'e kavuşana kadar yemek yemeyecekti. Sonunda kâhyanın ördek göğsü (ezilmiş ceviz ve pastırma ile kaplanmış ve üzerine ahududu sosu gezdirilmiş) ve kaburga (kaya tuzunda kavrulmuş ve Yorkshire pudingi ve arpacık soğanı ile servis edilmiş) hakkında söyleyecek sözü kalmadı ve Lan'ı huzur içinde midesinin gurultusunu dinlemeye bırakarak geri çekildi.

Azrael nihayet Deimos'la derin bir sohbeta dalmış halde içeri girdiğinde yemek saati çoktan yerini yemek sonrasına bırakmıştı. Kâhyası aceleyle yanına geldi; Azrail adımlarını hiç bozmadan kısa bir el sallamasıyla onu geri gönderdi. Masa

Masanın yanında, ölü sarayı eğilmek için ayağa kalktı, parıldayan mücevherleri ve hışırdayan kumaşları özellikle şatafatlı bir okyanusun dalgalarını oluşturunuyordu; hepsini görmezden geldi. Lan kahvesini içti ve kendine bir fincan daha doldurdu; Azrael onu gördü ve adımlarının ortasında durdu, sonra da Hortlaklar'ın kaptanını konuşmalarını bitirmek üzere salonun uzak ucuna götürdü. Lan çok sabırlı bir şekilde bekledi ve o kıvılcımlarla parlayan gözler ve sert el hareketleriyle devam eden diyalogu tahmin etmeye çalışmadı, çünkü iyi olamazdı.

Son bir uğursuz hareketle sona erdi -Azrael koridorun aşağısını, Lan'ı işaret etti- ve sonra Deimos başını salladı ve duvarları kaplayan mızraklıları da yanına alarak oradan ayrıldı. Hem de hepsini. Lan bunun nedenini de tahmin edememişti. Azrael hepsinin gidişini izledi, Lan'a baktı, sonra gözle görülür bir iç çekişle ona doğru yöneldi.

"Ne oldu?" Lan nihayet ona ulaştığında sordu, bilmek istediği için değil, görmezden gelmek üzerine ışık tutmak kadar iyi olacağı için.

"Sizi ilgilendirecek bir şey yok."

"Beni endişelendiriyor gibi görünüyordu."

"Neye inanacaksın Lan?" diye karşılık verdi, yeni bir savaşın açılış yaylını ateşi ya da bir şaka olabilirdi. Ses tonu her iki yöne de gitmeye istekli olduğunu gösteriyordu. "Benim sözüme mi yoksa kendi gözlerine mi?"

Aradaki farkın ne olduğunu sormak dilinin ucundaydı ama bunu yaparsa savaş gerçekten başlamış olacaktı, bu yüzden bunun yerine "Görünüş aldatıcı olabilir, sanırım" dedi.

Gerginliğin bir kısmı onu terk etti. Çok değil ama biraz. "Yapabilirler," diye mırıldandı, maskesinin altından yara izlerini ovuşturarak. Bakışları ona döndü, sönükleşti ve sonra boş tabağına kaydı. "Yemek hoşuna gitmedi mi?"

"Yemeğe yemek için gelmiyorum."

"Anlıyorum." Azrael onun uzun bir kuşatma için yüklenmesini izledi ama kendisi için hiçbir şey almadı. "Beni mi bekliyordun? Neden?"

"Yemeğe yemek için gelmiyorum," dedi yine, ağzı doluyken onu anlamak zor olsa da. "Neden yemiyorsun?"

Bakışları, herhangi bir lordun masasını süslemeye uygun, kan kırmızısı ve çatal yumuşaklığında, ustaca seçilmiş bir kaburgaya kaydı. Ama elini uzattığında, tüm tabağı kaldırıp bir hizmetkârın aceleyle getirip götürmesi için uzattı. "Hiç iştahım yok."

"Sanırım gelme zahmetine katlandığın için kendimi şanslı hissetmeliyim. Doğruca başka bir kadının yatağına gidebilir ve bütün gece seni beklememe izin verebilirdin."

Başını eğdi ve taş maskesinin altındaki taş suratıyla onu inceledi. "Efendini azarlıyor musun, Lan?"

Ve işte yine o ses tonu, sadece bir kavga daveti değil, neredeyse bir kavga talebiydi.

"Bana lordum olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Erkekler tarafından hiçbir zaman unvan verilmediğini söylemiştin."

"Ama beni azarlıyorsun."

"Bir adam iki gece üst üste yemeğe geç kalırsa, bence bu azarlanmayı hak eder, öyle değil mi?"

"En içten özürlerimi sunarım." Şarap getirmesi için bir hizmetkâra işaret etti, ancak hizmetkâr şişeyi getirdiğinde şişeyi ondan aldı ve onu tekrar kovdu.

"Sana kötü alışkanlıklar öğretiyorum," diye gözlemledi Lan, kendi Finc

an. Homurdandı ve dökmeye devam etti. "Daha kötülerini biliyorum."

"Peki bu sefer seni tutan neydi?" diye sordu, inatla havayı hafif tutun. "Felicity kuğuların yanına tavus kuşu ister mi?"

"Bugün Felicity'yi görmedim, şaka yollu da olsa bunu söylemeniz ironik. Bir keresinde tavus kuşu istemişti."

"Tabii ki yaptı."

"Çok geçmeden onları geri verdi. Tavus kuşları göze hoş gelebilir ama diğer her anlamda nahoş oldukları bilinir."

Lan dünyanın egzotik kuşlarından oluşan kısa listesini gözden geçirdi ve "Papağanlar o zaman. Papağanınız var mı?"

"Var, ama onları çoktan başkasına verdim."

"Penguenler."

Ona sahte bir telaşla, ama yarı sahte bir bakış attı. "Felicity ile konuşmanı yasaklıyorum."

"Hiçbir söz vermiyorum. Ancak," diye açıkladı Lan, "Cassius'la tanıştığımı duymak sizi mutlu edecektir."

"Bu beni neden mutlu etsin ki?" "Çünkü bunu sen ayarladın."

"Yaptım," dedi Azrail, bu bir itiraf değildi.

"Serafina beni o kadar erken saatte derse götüremeyecek kadar işinde iyi ve ben de kesinlikle gitmek istemiyordum. Koridorlarda çarpışmamızı istedin."

"Mantıklı." **O n u n** bir hamur tatlısı kesmesini izledi ve yarısını ikram ettiğinde başını salladı. "Peki ya senin düşüncelerin?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, ondan hoşlanmıyorum." "Neden hoşlanmıyorsun?"

Lan omuz silkti ve bir hamur tatlısı daha almak için uzandı.

Azrail onun bileğini yakaladı ve bir şaplak sesiyle elini masaya doğru itti. "Sana ne söyledi?" diye sordu sessizce. "Bana söylediği her şeyi anlat."

Pistte müzisyenler çalışıyor ve taklacılar takla atıyordu. Saray halkı uygun şekilde hayranlık ya da can sıkıntısı taklidi yaptı. Hizmetkârları fincanları dolduruyor ve boş tabakları taşıyordu. Gürültü, aralarındaki mesafenin görünmez bir şekilde genişlemesine yardımcı oluyordu.

"Bana köpeğin dedi," dedi Lan. "Senin için bebeklerini koklamam için beni tuttuğunu söyledi."

Bir süre sonra bileğindeki tutuşunu bıraktı ve tahtına yaslandı. Fincanını aldı, gözleri flütçüsüne sabitlenmişti. Boynundaki tendonlar gerildikçe gıcırdadı. Konuşmadı.

Lan bekledi ve sonunda, "Haklı mıydı?" diye sordu.

Omuz silkti, bakışları müzisyenin sahnesinden hiç ayrılmıyordu. "Chloe'nin güdülerini söz konusu olduğunda şüphelerim olduğunu inkâr etmeyeceğim. Onun hakkında tarafsız bir fikir edinmeye çalıştığımı da inkâr etmeyeceğim."

Lan homurdandı. "Eğer bu düşündüğüm anlama geliyorsa, benim için geçerli olduğunu sanmıyorum."

"Belki de değil, ama özel önyargınız cevabınızın beni memnun edip etmeyeceğine dayanmıyor." Durakladı, sonra bir yudum aldı ve şarabın susturacağını düşündüğü bir anda, "Aslında, böyle bir şey söz konusu olsaydı şaşırdım," diye mırıldandı. "Sana Haven'a neden geldiğini söyledi mi? Ya da benden ne istediğini?"

"Hayır."

"Hm." Başparmağı bardağın kenarına iki kez vurdu. Ona bakmadı.

"Yaptıysa bana söyler misin?"

"Kahretsin, ne istediğini bilseydim, ona kendim vermeni isterdim. Onu kapıdan daha çabuk çıkarmak için her şeyi yapardım. Ve eğer konuşmak istediğin Cassius'sa," diye ekledi sinirli bir şekilde, "belki de *onu* yemeğe davet etmeliydin."

"Bağışlayın beni. Onun hakkında daha fazla konuşmayacağız. Öyleyse." Azrail elindeki fincanı son bir edayla bıraktı ve ona döndü. "Sabahki görüşmeniz ve bu saatteki vicdansız ihmaliniz dışında gününüz nasıl geçti?"

"Böbrek taşı gibi," diye düşündü Lan, ama bunu söylememesi gerektiğini bilecek kadar görgü kuralları dersi almıştı. Cassius'u, sohbetini ve sinsiyi, göz kırpan dil darbesini bir kenara bırakarak dikkatini tekrar yemeğine verdi. "Peki."

"Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak bir şey yok."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Hava güzelken ve tüm şehrim önünüzdeyken hiçbir yere gitmediniz mi? Hiçbir şey görmediniz mi?"

"Parlak güneş ışığında uzun bir yürüyüş mü?" Bir ağız dolusu turtanın etrafında güldü. "Akşamdan kalmanın ne olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Homurdanarak bunu kabul etti ve müzisyenleri izliyormuş gibi yaparak başka tarafa baktı, ancak gözlerinin titremesi dikkatinin dağılmaya devam ettiğini ele veriyordu.

"Peki ya sen?" Lan saygıyla sordu. "Günün nasıl geçti?" "Henüz bitmedi." Adam ona baktı, biraz şarap içti ve Birdenbire, "Mimarlığı gerçekten seviyor musunuz yoksa görünürdeki hevesiniz diğer çalışmalarınızdan kaçmak için bir bahane mi?" diye sordu.

Lan düz bir elini kaldırdı ve bu seçenekler arasında orta halli bir çekimi belirtmek için salladı. "Neden?"

"Kuzey Haven'daki birkaç malikânenin onarıma ihtiyacı olduğunu duydum. İtiraf etmeliyim ki bu tür projelere olan hevesim son yıllarda büyük ölçüde azaldı, bu yüzden eğer size de cazip geliyorsa, restorasyonlarını denetlemeniz için sizi benim yerime gönderebilirim."

"Eh. Benim tarafımdan yapılan bir hatanın, birilerinin başına eski bir binanın yıkılmasına neden olacağı bir şeyden sorumlu olmamayı tercih ederim, en başta ölmüş olsalar bile. Ve bir kümes dolusu hata olacak," diye açıkladı, "çünkü derslerde yarım dinlemiyorum ve başlamak üzere de değilim. Yine de Efendi Wickham'a sormalısınız. Böyle bir işi çok isterdi."

"Ve sen de onunla mı gideceksin?"

"Tabii ki hayır," dedi, adamın böyle düşünmesine şaşırarak. "Ben senin bebeğimin, onun değil."

"Sadakatinize güveniyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ve sanırım arkadaşılığınızdan memnun olacaktır, özellikle de bu kadar çok ilgi alanını paylaştığınız için."

Bunun dışında, restorasyonun kendisi de araziye zarar verebilir. Wickham'ın tüm mimari tutkusuna rağmen, bahçeler konusunda hiç gözü yok."

Bir kahkaha atarak, "Peki ya ben?" dedi.

"Bir şeyler yetiştirme konusunda daha deneyimli olduğunuz kesin."

"Sadece şeftali." Lan kaşlarını çatarak tabağındaki yiyecekleri itti. "İstediğin bu mu? Meyve bahçesi gibi bir şey mi?"

"Eğer istersen. Bunu tamamen senin ellerine bırakıyorum. İstediğinizi yapın. Meyve yetiştirin. Otlar yetiştirin. Çiçek yetiştirin. Sırf güzellikleri için bir şeylerin büyüdüğünü görmeyi hiç gizlice arzulamadınız mı?"

Bir zamanlar, üstelik çok da uzun olmayan bir süre önce, zamanını gerçek ve faydalı bir şekilde değerlendirme fırsatını kaçırmazdı. Şimdi, Lan kendini garip bir şekilde isteksiz buluyordu ve nedenini bilmiyordu.

"Çok fazla iş var gibi görünüyor," dedi Lan sonunda, çünkü Azrail bekliyordu. "Çok zaman alacaktır."

"Sadece görevin gerektirdiği kadar. Önünüze bir program koymadım. Ve sen de çok uzakta olmayacaksın," diye ekledi, tüm yüce gönüllülüğünü göstermek için ellerini açarak. "Arkadaşlığımı çok arzu ediyorsanız, geceleri ziyaret edebilirim. Yine de akşam yemeklerimizi birlikte yiyebiliriz. Belki daha sade yemekler, ama tadı sadece bu-" Ölü sarayının alt masalarına küçümseyici bir bakış fırlattı. "-bayat saçmalıklar."

"Benden kurtulmaya çalıştığını hissetmeden edemiyorum," dedi şaka yapıyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"Hayır." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Hayır, Lan. Seni tutmaya çalışıyorum."

Ve şarabını alıp müzisyenleri izliyormuş gibi yapmaya devam etti.

Belli ki bunun son sözü olmasını istediği için Lan'a "Bu sabah yola devam edeceğimizi söylemiştin. Bunu böyle mi yapmak istiyorsun? Sen etrafta yuvarlanırken beni çamurda debelenmeye göndererek mi-"

Bir kez yüksek sesle ve acı acı güldü ve biraz daha şarap içti. "Sen böyle düşünürsün," diye mırıldandı. "*Yalnızca* sen böyle düşünürsün."

"Ne o zaman?"

"Boş saatlerinizi hoş bir oyalanmayla doldurmak isteyebileceğimi düşünmek çok mu imkansız?"

"Evet, öyle sayılır!" diye karşılık verdi. "Neden dikkatimin dağılması gerekiyor?"

Geri çekildi, önce kaşlarını çattı, sonra kaşlarını çattı ve sonunda düşünceli bir tavır takındı. "Cennet'in olduğu şehir," dedi sonunda, kelimelerini seçerek

"Bu toprakların mücevheriydi. Ve bu dünyanın mücevheri haline geldi. Belki de son mücevher. Sığınak bir kasadır, koruduğu şeyi hapseder. Ölüler tutulmaktan memnun. Ben onları öyle yaptım. Ben memnunum..." Bu düşüncede daha fazlası olmalıydı, ama sonunda sadece başını salladı ve ona geri döndü. "Sen değilsin. Bunu kabul ediyorum. Yaşayanlar esaret altında nadiren gelişir. Ama senin mutlu olmanı isterdim."

"Cevabınız bu mu? Beni North Nowhere'e götürüp bir bahçe dikmemi mi söyleyeceksin?" Lan gözlerini devirdi. "Tıpkı annem gibisin, sıkıldığımı düşündüğü için bana ev işleri veriyorsun."

Gülümsemedi, ama kendi iradesi dışında bir gülümseme ondan çekildi. "Yapabileceğin onca karşılaştırma arasında... *annen* mi?"

"Gördüğüm gibi söylüyorum. Ama tamam, iyi. Eğer bir şey yapmam gerektiğini düşünüyorsanız, belki size yardımcı olabilirim."

Yüz ifadesi, görebildiği kadarıyla, hiç değişmedi ama başparmağının pençesi fincanın kenarını kazıyarak bir tür duygunun kanıtı olarak altından yumuşak bir kıvrımı tıraş etti. "Günlerimi nasıl geçirdiğime dair en ufak bir fikrin olsaydı teklif etmezdin."

"İlişkilerin var."

Geriye doğru sallandı, sonra öne doğru eğildi ve ona çok uzaktan bakarak, "Ben ne?" dedi.

"İlişkiniz mi var?" diye tekrarladı, adamın kendisini yanlış duyduğunu düşünüyordu. Adamın şaşkınlığı azalmadı. Aksine, daha da arttı. "Neden?"

Dünya öyle mi diyor?"

Güldü, şaşkındı. "Bana söylediğin için mi?"

"Detaylandır" demeden önce en az bir dakika boyunca ona baktı.

"Buraya ilk geldiğim günün ertesinde, kahvaltı ederken. Bütün gün ne yaptığını sordum ve sen de bir şehri yönetmekle ilgili tüm bu karmaşa ve telaşın üzerine işlerin olduğunu söyledin, ya da her ne dediysen."

Ölümsüz hafızasını yoklamak için başını geriye eğdi ve sonunda gülerek, "*Sivil* işler. Haven gibi bir şehri yönetmenin küçük ayrıntıları. Günümün talepleri... çok fazla. Bu bir zamanlar doğrudu," diye düşün­dü. "Başlangıçta, şehirdeki

saldırıları püskürtülmeli, düşmanlar yok edilmeliydi. Stratejiler geliştirilmeliydi. Her başarı ya da başarısızlık ölçülmeli, incelenmeli ve bir sonraki çatışma için ayarlanmalıydı. Ve sonra, çoğu kendi yetiştirdiğim, her biri gerekli ön bilgi ve uzmanlığı aşılama için önemli araştırmalar gerektiren danışmanlarla toplantılar gerektiren yeniden yapılanma. Yıllar boyunca her saatim dolu dolu geçti. Şimdi ne iş yaptığımı biliyor musun?" diye sordu, bir kadeh şarap daha doldurdu ve işi bardağına bakmak olan hizmetkâr arkasında kıpırdanırken belirgin bir şekilde kötü bir mizahla gülümsedi. "Hiçbir şey. Ben hiçbir şey yapmam. Sarayda bu amaç için ayrılmış birkaç odam var ve çoğu gün oraya gidip dışarı çıkma vakti gelene kadar bekliyorum."

"Bu yüzden mi yemeğe geç kaldın? İki kez mi?"

"Hayır, çoğu gün dedim ama bugün değil. Ve yarın da değil," diye ekledi girişinde onu gölgeleyen o karanlık ruh haline geri dönerek, ama o ruh hali yerleşmeden kendisi silkindi. "Arada bir dikkat dağınıcı şeyler oluyor. Şu anda dikkatimi vermem gereken bazı... küçük meseleler var, ama sanırım daha uzun sürmeyecek."

"Sonra da bütün gün karanlık bir odada hiçbir şey yapmadan oturmaya mı devam edeceksin?" Lan başını salladı ve yemeyeceğini bildiği halde güvercin turtasından kuş üzümü ayıkladı. "Görünüşe göre bir hobiye ihtiyacı olan sensin."

"Benim bir tane var. Kuzeyin vahşi kadınlarını evcilleştirmek." "Bu senin için nasıl gidiyor?"

İçini çekti ve elini düz bir şekilde kaldırarak sertçe ileri geri salladı. Bu basit harekete olan yabancılığı onu yabancı bir şeye dönüştürmüştü; binlerce yıl sonra insanların üzerinde kafa yorması için duvarlara resmedilmesi gereken bir şeye. Tabii bin yıl sonra erkek kalırsa. Bunu görmek içini ısıtmadı ama yine de buzlarının çözüldüğünü hissetti.

Pastasından son bir frenk üzümü koparan Lan, bir hizmetkâra el salladı. "Bunu Cassius'a gönder," diye emretti ve tabağını uzattı.

Hizmetçi Azrael'e baktı ve "Chloe. Güneydeki bahçe odasında. Neden?" diye sordu Lan'a, şarabını incelerken sesi sadece hafif bir merakla çıkıyordu.

"Bütün gece aç oturması fikri hoşuma gitmiyor."

Ona bakmamasına rağmen gülümsemesi biraz daha genişledi. "Peki bunu neden yapsın?"

"Çünkü seni bekliyor." Lan sandalyesini geriye itti ve elini zorla onunkinin içine soktu. "Ve sen gelmeyeceksin. En azından onunla değil."

"Evcilleştirilmeye ihtiyacın olduğunu söylerken tam da bunu kastediyorum," dedi kıpırdamadan.

"Öyleyse beni evcilleştir."

Homurdandı, içmeye başladı, sonra ona bir göz attı ve fincanını tekrar yere bıraktı. "Bir uzlaşma öneriyorum."

Lan'ın gözleri kısıldı. "Dinliyorum."

Azrael onun elini yavaşça bırakarak şarap şişesini aldı. "Chloe için," dedi ve hizmetkârın alması için uzattı. "Akşam yemeğinin yanında içecek bir şeyler isteyecektir... ve bu gece onu çağırmayacağımı anladığında duvarı kıracak bir şeyler, *eğer...*?"

"Eğer lanet olası bir bahçem olursa. Bak ne diyeceğim," dedi gözlerini kendine ve puding kalbine devirerek. "Dışarıda Efendi Wickham'ın aptal binalarına bakmadığım ve saçakla çatı arasındaki farkı öğrenmediğim her gün, isteyebileceğin tüm aptal çiçekleri ekeceğim."

"Ve o günleri takip eden gecelerde, tamamen seninim." Başını eğdi ve bakışları kadının başının üzerinde odaklanamadığı bir noktaya kaydı. "Bunu bir uyarıdan ziyade bir teşvik olarak kullanmaya alışık değilim, ama bir zamanlar tanıdığım uzman bir müzakerecinin dediği gibi, 'Ne olursa olsun işe yarar'. Şimdi beni dinle Lan, seni bahçeye zincirlemeyeceğim, ama sabahların için başka düzenlemeler yaparsan, gecelerim için başka düzenlemeler yapacağım ve bunlara müdahale etmene izin vermeyeceğim."

Lan kaşlarını çatı. "İyi ama her gün lanet olası Cennet'in tamamını yürüyerek geçecek değilim. Eğer bunu yapmak zorundaysam, burada, saray arazisinde yapacağım. Tamam mı?"

Düşündü, gözleri sabitlenmeden önce birkaç kez dalgalandı. "Anlaştık," dedi ve belli belirsiz gülümsedi. "Kuğu alalım mı?"

"Tabii ki hayır. Bekle, evet. Bana bütün kuğuları ver, ne kadar toplayabilirsen. Ve alakasız bir not olarak," diye ekledi Azrael sonunda onu tahtından çekmesine izin verdiğinde, "Felicity'nin odası tam olarak nerede?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Lan seralarda büyümüşü ve onları çok iyi tanıyordu. Belediye başkanının hanımının evinin kenarlarına çizmeye çalıştığı dar çiçekli yeşil şeritler dışında bahçeleri bilmiyordu ve o bile çoğunlukla mutfağı için otlardı. Ama Haven'a geldiğinden beri, çiçekli bahçe türlerine oldukça aşina olmuştu, yine de onlarla rahat olmasa da, işe yaramaz kanlı şeylerdi bunlar. Saraydaki her dış pencereden görülebilen bir bahçe vardı. İçerideki pencereler bile bir tür bahçeye açılıyordu ama orada mızraklar ve onlara kafa yoranlardan başka bir şey yetişmiyordu.

Yine de Lan sarayda yaşadığı onca zaman boyunca Azrael'in ona verdiği bahçeyi hiç görmemiş, hatta varlığını bile tahmin etmemişti. Çok iyi gizlenmişti, seraların arkasında, çimlerin ötesinde, bazı ağaçların arasında ve bir karganın gözü dışında herkesten gizlenmiş bir patikadan aşağı doğru epeyce yürümüşü. Aslında, saraydan olabildiğince uzakta ve yine de 'arazide' sayılabilecek bir yerdi, sanki bu şeyi tasarlayan kişi bile çirkin olduğunu biliyordu ve görülmesine izin vermekten utanıyordu.

Ve, oh, çirkindi.

Lan bahçelere karşı pek iyi duygular beslemediğini biliyordu ama o bile bir şeyin ne zaman güzel olup ne zaman olmadığını bilirdi. Bu öyle değildi ve dahası, öyle kasıtlı ve metodik bir şekilde yapılmamıştı ki, Lan sadece içine çekmek için bir süre orada yürüdü. Çirkinliğini garanti altına almak için o kadar çok çaba harcanmıştı ki, estetik açıdan çekici olmasa bile en azından hayranlık uyandırmaya değer bir hale gelmişti.

Gezinen gözlere toprak görünmemesi için büyük özen gösterilmişti. Zemin kırılmış çakıl kaplıyordu; daha büyük taş bloklar bir yol ve hatta gerekli yerlerde basamaklar oluşturuyordu; kayalar bu gri etten tümörler gibi büyüyordu. Eğer her şey taştan ibaret olsaydı, Lan gibi insanların anlayamadığı o kültürlü tarzda huzurlu görünebilirdi belki ama öyle değildi. Burada düzinelerce bitki çeşidi olmalıydı ama çiçek açtıklarında bile bahçeye hayat vermiyorlardı. En parlak çiçekler tam olarak beyaz değildi, en koyu gölgeler ise tam olarak siyah değildi. Sahip oldukları herhangi bir renk - yumuşak maviler, pembeler ya da lavantalar- solmuş ve kaybolmuştu.

Her çiçeğin, her çalının, her ağaç sırasının üzerinde grinin aşırı bolluğu vardı. Tozlu değirmenci ve çobanpüskülü yatakları, yere serilmiş küflü paçavralar gibiydi. Boyalı eğrelti otları ve kuzu kulağına kaçamak bir dokunuşu davet etmesi gereken donuk beyaz tüyler, bunun yerine bilinmeyen bir bulaşıcılığın taşıyıcıları gibiydi. Hava tatlı adaçayı ve okaliptüs kokuyordu ama bu kül rengi manzaraya bakarken havayı solumak zorunda kaldıkça, bu güzel koku daha da kötü bir kokuya dönüşüyordu.

Lan'ın izlediği patika, gümüşü zambaklar, soluk akasya demetleri ve dantelli yapraklı centaurea'lar arasından giderek daralan daireler çizerek bu gri bahçenin çukur merkezine doğru ilerliyordu; ta ki yedi gri kabuklu ağaçtan oluşan bir halkayla işaretlenmiş düz bir tabana gelene kadar. Bunlardan dördü dikkatlice yakılarak gövdeleri karartılmıştı. Geriye kalan üçü bir çeşit söğüttü ve sarkık dalları bu yerde ancak umutsuzluğu çağrıştırabilirdi. Bu harabenin ortasına, bu korkunç yerin geri kalanının etrafında tapındığı bir put gibi, zincirlerle sarılmış gri taştan yüksek bir sütun dikilmişti.

"Lan bu rahatsız edici anıta ulaştığında "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Ona yeni satın aldığı şeyi gösterme görevini üstlenen ve o tüm korkunç ihtişamıyla bahçeyi incelerken kayıtsızca yanında yürüyen Efendi Wickham, şimdi bir yığın pazen çiçeğini incelemekten vazgeçip ona katıldı. "Resmi bahçelerin bir odak noktası etrafında tasarlanması oldukça yaygındır."

"Harika, şimdi resmi olmak zorunda," diye mırıldandı Lan, çok da sessiz olmayan bir sesle. "Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

"İğneleme mi bu?"

"Hayır," dedi, daha da alaycı bir şekilde.

"Ah." Bir süre daha ona baktı, açıkça şaşkındı, sonra bıraktı ve onun için asıl önemli olan şeye odaklandı. "Daha doğal bir tasarım, arazideki... ah, oldukça aşırı stilize edilmiş alanlardan hoş bir değişiklik olacaktır. Düşünebilirsiniz."

"Bir bahçe istediğini söyledi. *Gerçek* bir bahçe."

"Pekala," dedi, takmadığı gözlüklerinin üstünden azarlayıcı bir bakış attıktan sonra, "ama yine de çok resmi bir yöne gitmenize gerek yok. Geleneksel bir kır bahçesi oldukça büyüleyici olabilir, özellikle de böyle bir ortamda."

Lan dehşet içinde etrafına bakındı, tılsımı görmek için çok uğraştı ama başaramadı.

"Konumu kastetmiştim," dedi Wickham. "Ağaçları falan değil..." Sessizce çevrelerini işaret etti, ama kolu artemesia ve lavanta yataklarının üzerinde sallansa da, her ikisinin de gözleri bu kraterin çukur merkezine ve orada çömelmiş olan tümörlü tanrıya çekildi.

İkisi de bir süre ona baktı.

"İlk ortaya çıkacak şey bu," diye açıkladı Lan uzun uzun. "Aslında, eğer bu gerçekten bana bağlıysa, her şey ortaya çıkacak."

"Eğer mi dediniz?" Wickham tek kaşını kaldırdı. "Bir bahçeniz olacağını bildiğinizi anlamıştım. Özellikle bu olmasa bile, en azından kendinize ait bir bahçe."

"Biliyordum, tamam."

Bekledi, sonra kibarca yumruğunun içine öksürdü ve "Küstahça bir gözlem yaptığım için beni bağışlayın ama buna sahip olduğunuz için pek mutlu görünmüyorsunuz" dedi.

"Neden olayım ki? Bunu ben istemedim. Bu Azrael'in dollygirls'ün onun için dollying yapmaktan daha fazlasını yapmasıyla ilgili saçmalıklarından daha fazlası. İyileştirme," dedi kaşlarını çatarak. "Serafina da böyle diyordu. Kendimi 'geliştirmek'. Lanet olsun. Zaten lanet bir şeftali ağacı yetiştirebiliyorum. Ayrıca ilik, fasulye ve arpa da yetiştirebiliyorum. *Yiyecek* yetiştiriyorum. Aptal bir çiçeğin bundan nasıl daha iyi olması gerektiğini anlamıyorum. Bir çiçek yiyebilir misin?"

"Birkaç tanesi, kesinlikle."

Ona sert bir bakış attı.

"Bu yüzden verimli bir bahçe dakin. Meyve ağaçları çiçek açarken çok güzeldir."

"Yüz tane serası var," dedi Lan küçümseyerek. "Çiçek falan istiyor."

"Anlıyorum." Wickham bahçeyi eleştirel bir gözle inceledi, sanki zincirlerle saldırıp onu yakalamayacağına gerçekten güvenilebilirmiş gibi sırtını bağlı sütuna döndü. "Dedikleri gibi, her şeyin bir ilki var. Bazı kitaplara bakabiliriz-"

Lan iç çekti.

"-ya da daha iyisi, Haven'ın başka yerlerindeki bahçeleri gezin," diye devam etti, onu duyuyor ama cevap vermemeyi tercih ediyordu. "Belki size 'bitki örtüsü ve dışkıdan' daha fazla heyecan verecek bir şeyler bulabilirsiniz."

"Nefesini tutma."

Gözlerini devirerek, "Nefes almıyorum, genel bir mesele olarak - Ah, bu da senin özdeyişlerinden biri," dedi. "Ne kadar komik. Şimdi, bu sabah lordumuzla görüştüktan sonra peyzaj tasarımının bazı temel unsurlarını okudum, bu yüzden size belirli bir noktaya kadar tavsiyede bulunma konusunda oldukça rahatım. Toprağın uygunluğu, gölgeye dayanıklılık ve benzeri konulardaki diğer sorularınızı usta toprak ustalarından birine yanıtlatacağım, ama siz de isterseniz bugün başlamak için oldukça hevesliyim. Nereden başlamamızı önerirsiniz?"

"Sanırım tüm bunları temizleyerek." Lan annesini bilinçsizce taklit ederek ellerini kalçalarına koydu ve yolu kaplayan taşları tekmeledi. "Hepsini kaldıramıyorsan ateşe ver. Gömün gitsin. Doldurun, üzerine asfalt dökün ve düz toprakla başlayalım."

Efendi Wickham kaşlarını kibarca çatarak, "Bunu yapmayın," dedi. "Bu alan muhteşem bir şekilde gölet olarak yeniden kullanılabilir. Ve yolun kendisi de minyatür alan ve hareket yaratmaya yönelik olarak oldukça iyi tasarlanmış. Bunu heba etmek yazık olur."

"Sen öyle diyorsan. Sanki zaten boşa gitmemiş gibi. burada."

"Oh, hayır. Eğer sakladıysa, bu sadece kimsenin görmemesini sağlamak içindi. bitirmeden önce. Bunun görülmesini çok istiyordu." Efendi Wickham ellerini arkasında kavuşturdu ve bakışlarını yavaşça bahçede yatak yatak gezdirdi. "İsteddiği etkiyi yarattığından hiç şüphem yok."

"O mu?" Ama bunu söyler söylemez Lan 'o'nun kim olduğunu bildiğini fark etti. Haven'da bu kadar ölü görünen bir bahçeyi yaşatmayı düşünebilecek tek bir kişi vardı. Ya da en azından sadece bir kişi vardı. "Leydi Tehya?"

"Arazide yürüyüşe çıkardı. Bence adam, kızının kendisinden uzakta olmaktansa dışarıda olmaktan hoşlandığını düşünmüş olmalı. Görünüşe göre onu haklı çıkarmış." Wickham Efendi, gri çimenlerin arasından kemik gibi çıkan küçük bir kayın ağacı korusunu incelemek için arkasını döndü. "Konuşmadan bir şeyler söylemekte çok iyiydi, değil mi?"

"Eh, bu her şeyi değiştirir," dedi Lan, bahçe kılığındaki bu mezarın tamamını görünmez bir şekilde kaplayan kasvet katranının içinden yükselen endişe kabarcığıyla savaşıyor.

Ama Wickham gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Bu bir test, değil mi? Ya da bir tuzak. Ya da..." Bu baloncuk patladı ve kasvet paranoyayla birleşti. "Bizi buraya Azrail'in gönderdiğinden emin miyiz? Cassius'un bununla bir ilgisi olabilir mi?"

"Benimle doğrudan konuştu, Lan. Yıllardır ilk kez," diye ekledi hüzünlü bir ifadeyle. "Çok güzeldi."

"Ama kesinlikle benim... her şeyi yırtıp atmamı istemiyor!"

"Eğer onunla yapmak istediğiniz buysa, onun sizden beklediği de tam olarak budur. Başlayalım mı?" Wickham birkaç saniye bekledikten sonra ellerini hızlıca birbirine vurdu ve görünüşe göre onun sessizliğini coşkulu bir onay olarak algıladı. "Başkent. Arazinin temizlenmesi birkaç gün sürer ve bu arada lordumuzun seralarına ve fidanlıklarına bir göz atarak elimizde neler olduğunu görebiliriz. Holland Park'ta ilginç bulabileceğiniz güzel bir Japon bahçesi var. Doğu estetiği bunun gibi küçük alanlara çok yakışıyor ve bu taşların bir kısmını daha hoş bir şekilde yeniden kullanmamızı sağlayabilir. Ayrıca bir çay evi de inşa edebiliriz," diye ekledi neşeyle. "Sukiya tarzında bir şey hayal ediyorum, sazdan bir çatı, bastırılmış renkler... belki de kesinlikle gerekli olandan daha geniş bir masa. Zaman zaman orada ders vermek isterim. Ve çay içmek. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Lan zincirle sarılmış sütuna tekrar baktı. Üzerindeki yanmış ağaçların gölgeleri ve rüzgârda dalgalanan söğüt yapraklarıyla neredeyse nefes alıyor gibiydi. Havadaki soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiği bastırmak zorunda kaldı. "Sanırım bir şey yapmadan önce onunla konuşmalıyım."

"Lan, bana bunu senin alacağını söylediğinde bunun hangi bahçe olduğunu biliyordu. Ve eminim ki görür görmez onunla ne yapmak isteyeceğini de biliyordu."

"Hatalar yapıyor. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bugün emin olabilir ama bundan bir yıl sonra pişman olmasını istemiyorum. Burası-" Çaresizce etrafına bakındı. "Onu hatırlayabileceği tek şey burası olabilir."

"Ondan bir anma töreni istemezdi." "Bir keresinde bana böyle bir şey söylemişti. Ama..."

"Emin olmak istiyorsun."

"Emin olmasını istiyorum," diye ısrar etti. "Çünkü kazıp çıkardığımda hatırlayacağı şey *bu* olacak. Kızının kendi elleriyle yaptığı son şeyi değiştirdiğimi. Berbat görünecek, bunu biliyorsun," diye umutsuzca sözlerini tamamladı. "Yetiştirebildiğim kadar çiçek yetiştireceğim ve

Her şeyi güzel göstermeye çalışacağım, ama asla yapmak *istediğim* gibi görünmeyecek, bunun gibi değil!"

"Niyeti tam da bu olabilir." Ama bunu söylerken bile, Efendi Wickham işaret etti ve onu dolambaçlı yoldan geri götürmeye ve korkunç bahçeden çıkarmaya başladı.

"Hemen olması gerekmiyor," diye itiraz etti, onu takip ederken bile. "Yemeğe gelirse konuşacak bir şeyimiz olur. Gelmezse, onu beklerken kafamı yoracak bir şey olur."

"Ah, buna tahammül edebilmeyi ne kadar isterdim, Lan," dedi Wickham. "Ama bu sabah bana verdiği söz, size bahçeyi göstermek ve projenizin başlaması için gerekli düzenlemeleri yapmaktı. Sen bir projeye başlayana kadar bunu yapamam. Dolayısıyla şu anda dünyada hangi bahçeye sahip olacağın kadar önemli bir şey yok."

"Özür dilerim."

"Özür dilemen için bir neden yok," dedi ona. "İsteksizliğinizi anlıyorum. Ben sadece bunu paylaşmaktan acizim. Yaşayanların kararsızlık lüksü vardır. Ölülerin yok. Bu bazen çok rahatsız edici olabiliyor."

Saraydan korkunç gri bahçeye kadar olan yürüyüş, arazinin en uç noktasında yer aldığı için sonsuza dek sürecekmış gibi gelmişti ama dönüş, Lan'a Azrail'in kayıp Çocukları gibi hassas bir konuyu nasıl açacağına karar vermek için hiç fırsat bırakmadan akıp gitmişti. Tehya'nın bahçesinin çakıllı yolundan henüz adımını atmıştı ki, elinde çamurlu terlikleriyle zengin halıların ve soğuk mermer fayansların üzerinde yürümeye başladı.

Efendi Wickham'ın onu kütüphaneye ya da o da olmazsa Azrael'in yatak odasına götürüp beklemesini bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde onu ön fuayeye kadar götürdü ve orada bir düzine kadar Hortlak'ın bir arada durduğunu gördü; Lan'ın garnizon dışında bir yerde gördüğünden çok daha fazlaydılar. İçlerinden biri eldivenli elini kaldırarak arkadaşlarını susturdu ve onları karşılamaya geldi.

Efendi Wickham bir Hortlak'ın eli kılıcında yaklaşmasının ne anlama geldiğini ya bilmiyordu ya da biliyormuş gibi yaparak, "Mümkünse lordumuza Lan'ın kendisiyle konuşmak istediğini bildirir misiniz?" dedi.

Hortlak önce Lan'a, sonra Wickham'a, sonra omzunun üzerinden sessizce izleyen diğer Hortlamlara ve en sonunda tekrar Lan'a baktı.

"Bu taraftan gelin lütfen," dedi taş suratlı adam ve onu ikinci kata çıkan beyaz merdiven boşluğuna götürdü.

"O halde yarına kadar," dedi Efendi Wickham ve gitmek için döndü.

"Sen gelmiyor musun?"

"Lordumuzu sorgulamak için mi? Kesinlikle hayır."

"Canavar gibi bir ruh hali içindesin, değil mi?" diye sordu.

Kalp.

"Çirkin! Ama beni boş verin. Başka bir şey olmasa bile Birlikte çalışacağınız mürettebat, böylece yaşayanlardan emir alma konusunda çok iğrenç olmaya kararlı biriyle uğraşmak zorunda kalmazsınız. Görüşmeler saat altıya kadar sürecek ve sonra tekrar yağmur gibi olacağım. Ancak," dedi, sinirli bir haldeyken bile kibar bir şekilde, "görüşmenizi daha önce bitirip kütüphanede bana katılmak isterseniz diye kahve ve bisküvi getireceğim."

"Minnettarım."

Yürümeye devam

etti.

"Hazırsanız, bayan." Merdivendeki Revenant bir elini sabırsızca yukarı doğru kaldırdı ve diğer elini kılıcının kabzasına koydu. "Bu tarafa gelin *lütfen*."

"Sen de bir demlik çay getirebilir misin?" Lan aradı. "Biliyorsun, ben gibi."

Durdu ve şaşkınlıkla arkasına baktı. "Hayır, seni düşünmedim bakımlı-oh. Oh, oldukça. Kahve... ve çay." Kaşlarını çattı, alışılmadık bir şekilde ne diyeceğini bilemedi ve sonunda şöyle dedi: "Yazık, koşullar böyle. Hayatta olsaydım arkadaş olabilirdik diye düşünüyorum. Ya da sen ölmüş olsaydın."

Buna ne diyeceğinden emin değildi ama adam iyi niyetliydi ve bu da kendi başına ne kadar rahatsız edici olsa da onu zayıf bir gülümsemeye itti.

Wickham'ın bakışları onun yanından geçip bekleyen Hortlak'a kaydı ve ölü bir adamın iç çekişini hissetti. "Sen git," dedi ona. "Seni birazdan göreceğim. O zaman konuşuruz."

Revenant onu ikinci katın yabancı topraklarının derinliklerine, aynı derecede sade bir odaya açılan nispeten sade bir kapıya götürdü. Henüz günün oldukça erken saatleri olmasına rağmen perdeler kapalıydı ve her şey erken bir alacakaranlığa gömülmüştü. Lan onları açmaya gitti ama altındaki meditasyon bahçesini gördü ve oraya ekilmiş 'çiçeklere' çok yakından bakamadan onları hızla tekrar kapattı. Arkasını döndü

Revenant'a bekleyebileceği başka bir oda olup olmadığını sormak için tam zamanında kapıyı üzerine kapattığını gördü.

Ve kilitle.

"Burada bekleyin lütfen," dedi kapıdan -bu bir şaka mıydı? - ve geri çekildi, botları halı kaplı koridorda gümbürdeyerek ilerliyordu.

Yalnız olan Lan'ın etrafına bakmak ve beklediği küçük, boş odayı tanımak için bolca zamanı vardı.

Çünkü saraydaki herhangi bir oda ne kadar boş olabilirse o kadar boştu. Duvara sabitlenmiş lambalar ve yerde halılar vardı, her şey temiz ve zevkliydi, ama tek mobilya odanın ortasına yerleştirilmiş küçük bir yazı masası ve arkasında kapıya bakan tek bir yüksek arkalıklı sandalyeydi. Ne kitap, ne resim, ne yapacak ne de bakacak bir şey vardı. Burası sadece beklemek için bir yerdi, bu yüzden Lan oturdu ve bekledi.

Uzun bir bekleyişti, burada bulunma nedenine bir kez daha bakmak için gri bahçeye kadar yürüyüp tekrar geri dönebileceği kadar uzun bir bekleyişti. Sözde bütün gün hiçbir şey yapmayan bir adam için, rahatsız edilmek istemiyor gibiydi.

Karanlık hem odayı daha küçük hem de dakikaları daha uzun gösteriyordu. Bir süre sonra Lan duvardaki lambalardan birine gitti ama ulaşamadı. Üzerinde durmak için sandalyeyi sürükleyerek araştırdı, ancak tüm parçalar yerinde görünse de ışığı nasıl çıkaracağını göremedi. Sadece baloncuğa dokunmak hiçbir işe yaramadı. Biraz deney yaparak baloncuğu sökebileceğini keşfetti ama yine de ışığı vurmanın bir yolu yok gibiydi. Balonu yerine koydu ve aniden açılan kapıdan irkilene kadar artan bir hayal kırıklığı içinde ona bakarak orada durdu.

Azrael'le birbirlerine baktılar; Azrael hırıltılı maskesinin ardında şaşkınlıkla başını eğmişti, Azrael ise sanki Azrael onu kıcını kaşırken yakalamış gibi tuhaf bir utanç duygusuyla, ama sadece ona iyice bakana kadar.

Garip giyinmişti. İlk başta, nasıl olduğunu bile tam olarak söyleyemedi. Siyah, hırlayan kurt maskesini takmış, siyah taşlarla süslü geniş altın bir yaka takmıştı. Sol pazusuna her zaman taktığı mücevherli bant yoktu; onun yerine üç kez sarılmış jiletli tel, etinde derin ama kansız yaralar açıyordu. Kemerini siyah deridendi ve altın kaplamadan yapılmış bir bel siperliği üzerindeydi; bu siperlik de hem düz hem de altın ipliklerle işlenmiş, en uzununu neredeyse yere kadar uzanan birçok siyah ipek katmanın üzerinden sarkıyordu. Ve üzerinde taze bir yara vardı.

Göğsü derin ve hâlâ ıslaktı ama kenarları temizdi; bıçak girdiğinde hareket etmemişti.

Yavaşça hareket ederek bir kolunu kaldırdı, işaret parmağını uzattı ve kapının yanına sıkıştırılmış çok küçük bir panele dokundu. Odadaki tüm ışıklar aynı anda yandı.

"Ah," dedi Lan. Kahretsin, yüzü kızarıyordu.

"Pek sezgisel değil, değil mi?" Kapıyı kapattı ve onu doğaçlama merdiveninden indirmeye geldi. Açıkçası yardıma ihtiyacı yoktu ama uzun eteği işleri zorlaştırıyordu. "Benim yükselişimden önce hayatlarını dolu dolu yaşamış pek çok insanla tanışmak için çok gençsin ama İnsanoğlunun egemenliğinin çöküşünden kısa bir süre sonra gördüğüm neredeyse herkesin girdiği her odayı el yordamıyla aydınlatmaya çalıştığı eğlenceli bir dönem vardı. Ve sadece o nafile tokattan sonra değil, daha önce bile, o çağın sona erdiğini çok iyi bildiklerini gözlerinde görebilirdiniz. Ama bir ömür boyu edindiğimiz alışkanlıklar, sırf koşullarımız değişti diye değişmez."

"Bu yüzden mi kendi odanızda elektrik ışığı kullanmıyorsunuz?"

"Alışkanlıktan mı? Hayır. En azından bilinçli olarak değil." Duvardaki lambaya baktı ve ilginç bir şekilde, bu ışık bu kadar yakın mesafeden doğrudan üzerine parladığında, kendi göz farı kendini kapattı, tıpkı duvardaki kendi paneliyle birlikte geldiği gibi. Altındaki renk kısa süreliğine belirgindi ama hâlâ adlandırılmıyordu. Sonra tekrar ona baktı ve gözleri tekrar bembeyaz parladı. "Sadece onları sevmiyorum. Bana doğal görünmüyorlar ve evet, ironinin farkındayım."

"Madem beğenmiyorsun, Haven'daki diğer ışıkları neden açık bırakıyorsun?"

Ona baktı ve sonra, "Benimle konuşmak istediğin konu bu muydu?" dedi.

"Hayır, ben... hayır." Ama yine de nasıl nazik bir şekilde başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden onun bakışlarına hapsediği bitmek bilmeyen bir andan sonra nihayet nefes aldı ve söyledi: "Bana verdiğin bahçeye çıktım."

Sabırsız bir tavırla başını salladı. "Bir çift el için göz korkutucu bir görev, ama daha yorucu işleri yönetmek için başkalarına sahip olacaksınız. Wickham bunu görecektir ve aracı olarak hareket edecek, böylece onlarla kişisel olarak etkileşime girmek zorunda kalmayacaksınız. Ölülerin yaşayanlara karşı hoşgörüsüz olabileceğinin farkındayım. Eğer herhangi *bir* zorluk yaşarsa ya da hafif bir acı çekerseniz, hemen ona söyleyeceksiniz ve gerekirse o da bana söyleyecek."

"Sorun o değil."

"Gel o zaman," dedi ve tamamen bir çırpıda olmasa da kesinlikle dişleri vardı. Sonrasında ona verdiği gülümseme de öyle, görünüşünü yumuşatmaktan ziyade keskinleştiriyordu. "İstedığınız başka bir şey var mı?"

"Hayır, evet. Biraz iş takımına ihtiyacım olacak. Pantolon, bot, eldiven, bu tür şeyler."

"Öyle misin?" Adam onun elbisesine, özellikle de çamurlu etek kısmına baktı ve gülümsedi. Özellikle ilgili bulmadığı bir sorunla başa çıkmak için elinden geleni yapan bir adamın gülümsemesi değildi bu. Tam tersine, bir sorundan, hem de acil bir sorundan kurtulmuş bir adamın gülümsemesiydi. "Elbette öylesiniz. Bu gece hizmetçinizle konuşacağım ve yarın sizi giydirmeye göndereceğim. Bahçede bir an önce çalışmaya başlayabilmeniz için, ihtiyacınız olanı alana kadar terzilerin yanında kalmanız en verimli yol olacaktır."

Her ne kadar bu telaşlı elbiselerden ve onlarla birlikte gelen ayakkabı gibi görünen aptalca şeylerden kurtulmak istese de, bu ihtimal hiç de cazip değildi. Ancak, bu ona bağlı görünmüyordu.

"Sana eşlik etmesi için cariyeni göndereceğim," diyordu Azrail. "İstersen Wickham'ı da. Ve her dakika onlarla kapalı kalmaya gerek yok. Dersler için zamanın olacak ve bir saatliğine de olsa dinlenebileceksin. Terzilerim oldukça beceriklidir ve şu anda başka işleri olmadığı için..." Gözlerini ondan ayırıp kapıya ve kapının ardına baktı, düşünüyordu. Giysileri ve terzileri düşünmediğinden emindi Lan. "Üç gün," dedi yavaşça. "En fazla on gün. On günden daha uzun sürdüğünü hiç görmedim."

"İyi," dedi Lan, her ne kadar iyi olmasa da ve yarın geldiğinde bu kadar uyumlu olmaya hiç niyeti olmasa da. "Ama seninle konuşmak istememin asıl nedeni bu değil. Mesele bahçe. Bahçenin kendisi."

"Bunun pek hoş olmadığını biliyorum, bu yüzden sizden-"

"Tehya'nın bahçesiydi."

Azrail'in gözleri parladı ve kısıldı. Onun dışında çok hareketsizdi.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu, çok sessiz bir şekilde. Sonra sert bir kesik attı

"Wickham," diyerek yalan söylemeyi bile düşünemedi kahrını

bastı. "Sordum," dedi, çok geç.

"Eminim. Önemli değil." Döndü ve hızla küçük odaya geri döndü, "Eğer bu kadar güçlü bir isteksizliğiniz varsa, ısrar etmeyeceğim. Yarın yeni bir bahçeniz olacak. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa-"

kapıyı açtı ve koridoru işaret etti. "-Benim ilgilenmem gereken başka konular var."

"Seni bekleyen biri mi var?" diye sordu, suçlamadan ya da tartışmadan, sadece sordu.

"Evet." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Ama düşündüğün kişi değil." "O zaman konuşamaz mıyız?"

"Şimdi olmaz. Akşam yemeğinde görüşürüz." Son günlerden sonra bu sözün onun üzerinde ne kadar büyük bir ağırlık taşıdığını biliyor gibiydi, çünkü durakladı ve daha uzlaştırıcı bir ton benimseyerek, "Odama git. Akşam yemeğini orada yeriz, benim maiyetim, hizmetçiler ve müzik olmadan. Sadece sen ve ben."

"Beş dakika, Azrael. Lütfen."

"Sohbetinize değer verdiğimi biliyorsunuz Lan, ama şu an uygun bir zaman değil."

Ona doğru değil, elini sandalyenin uzun arkalığine koymaya gitti. "Kucağına otursam yardımı olur mu?"

Bir uzun dakika ve bir diğerinin bir kısmı boyunca gergin bir sessizlik içinde ona baktı, sonra yavaşça kapıyı kapattı. "Olabilir."

"Buraya gel. Otur. Reddetmiyorum," dedi tekrar, adam ona doğru gelirken. "Bahçeni yetiştireceğimi söyledim ve yetiştireceğim. Sadece bana gerçekten vermek istediğin bahçenin bu olduğundan emin olmanı istiyorum, hepsi bu."

"Neden yapmayayım ki?" diye sordu, sandalyeyi çekip oturdu. Kendisi.

"Tehya'nındı." "Ve?"

"Ve düşündüm ki... bunu saklamak isteyebilirsin."

"Ne gibi?" Bir elini kızın kalçasına koyarak onu destekledi.

Uzun eteklerin içinde görüldüğünden daha zor olan bacaklarını onun üzerine uzattı ve ilk yuvarlanma hareketlerinde ona rehberlik etti. "Bana olan sevgisi için bir tapınak mı?" "Bunun için çok uğraştı," dedi Lan, çünkü en iyisi buydu. O korkunç gri bahçe hakkında söylenebilecek en kötü şeydi bu, ama söyler söylemez keşke söylemeseydim dedi, çünkü doğruydı. Tehya o bahçeye çok emek vermişti. Her yaprağa acısını ve kaybını koymuştu.

"Öyle," diye onayladı Azrael, bir elini buruşuk eteğinin altına sokup çıplak kalçasını okşayarak. "Ama Çocuklarımla dokunduğu her şeyi kutsal kılamam, benimle geçirdikleri zamanın tüm kanıtlarını silemeyeceğim gibi. Ama eğer bu doğruysa, kendimi onların hatıralarından asla koparamam, bu yüzden

Ayrıca onların nefretini korumama gerek olmadığı da doğru. Tehya'nın bahçesini sakladım ve sanırım bu kadar emin olmasaydım sonsuza dek saklamaya devam ederdim..." Kadın maskenin bağlantılarına uzandığında sesi kesildi. Gözleri donuk ve sıkıntılı bir şekilde, kadın maskeyi kaldırıncaya kadar bekledi ve sözlerini şöyle tamamladı: "... senden."

"Bana benden çok daha fazla güveniyorsun." Maskesini arkasındaki masanın üzerine koymaya başladı ama bu maskeyi -hırlayan kurt- hiç sevmemişti ve kendisine bakmasını istemiyordu. Onun yerine kayışından tutup sandalyesinin arkasındaki sivri uçlu şeye astı. Bu bir süs eşyasıydı ya da bir binada olabilirdi. Şu ana kadar bunu öğrendiğinden haberi yoktu. "Bir bahçenin bir seraya benzemediğini biliyorsun. Yani, bunu *biliyorsun*, değil mi? Orada ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Sadece beni memnun etmek için ne gerekiyorsa, eminim. Ama başka ne olursa olsun, bu kadarı her zaman doğru olacak. Beni memnun etmek için olacak. Ve böylece Tehya'nın bana verdiğinden daha iyi bir bahçe olacak. Yapma."

Onu öpmek için eğilmişti. Durdu, garip bir şekilde birkaç santim ötede durdu, adam onun yanından boş odanın köşelerine bakarken nefesini paylaştı, sonra yine de onu öpmeye çalıştı. Adam arkasını döndü, ama kadın yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, onu geri döndürmesine izin verdi.

İlk öpücük temkinliydi, sadece dudaklarının onunkilere hafifçe değmesi, onun toleransını test etmesiydi. Adam ne kaçındı ne de onu cesaretlendirdi, bu da yeterince cesaret vericiydi. Ağzını onunkinin tam köşesine götürdü, dilinin ucuyla içeri girmek için alay etti. Adam ona karşı sesini çıkarmadı ama iki elini de kadının sırtının alt kısmına koyarak, isteksizce de olsa onu kendine yaklaştırdı.

Lan yerleşti, kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını kemirirken, emerken ve dürtürken omuzlarına yaslandı, tüm bunlar olurken ona karşı nazikçe hareket etti. Onun isteksizliğini hissedebiliyordu ama aynı zamanda arzusunu da hissedebiliyordu ve ikisi arasında, sonunda hangisinin kazanacağını biliyordu.

Sonunda hırıltılı bir iç çekişle dudaklarını ayırdı. Hemen öpücüğü daha da derinleştirdi, onu küçük yudumlarla besledi ve karşılığında onun tadına baktı, kalçalarının yavaşça yuvarlanmasının, adam teslim olup onu geri öpene kadar keşiflerinin hararetine uyacak şekilde giderek hızlanmasına izin verdi. Artık kucaklaşmanın sessiz ortakları olmayan elleri onun üzerinde kabaca hareket ediyor, vücuduna sahip olmak için giysileriyle savaşıyor, ancak korseyi gevşetmek ya da eteklerini kaydırmak için bile çaba sarf etmiyordu. Bu seks değildi. Bu seks bile değildi.

seksle ilgili değildi. Sıcaklık, sürtünme, o ve kendisi hakkındaydı ama seksle ilgili değildi ve sonunda bunu fark ettiğinde yaşadığı hayal kırıklığı açıkça belli olmuş olmalıydı çünkü adam onun ağzına kıkırdadı ve dudağını ısırıldı.

"Beni istediğini biliyorum," diye fısıldadı, adamın ve kendisinin etekleri arasından kanıtı gıcırdatarak.

"Mm."

"Beklemek istemezsin." "Ama bekleyeceğim."

"Ne kadar sürecek?"

"Bu gece, Lan. Seninle düzgün bir şekilde ilgilenecek zamanım olduğunda. Şu anda başka yükümlülüklerim var."

Ona, bekleyen her kimse bekleyebilir demek istedi ama nazik davranıyordu. Bunun yerine başını eğerek kirpiklerinin arasından ona baktı, Elvie Peters'ın çok nazlı görünmesini sağladığı ve Lan'ın onu şaşı ve uykulu gösterdiğinden şüphelendiği o şekilde ve "Eminim fikrini değiştirebilirim," dedi.

"Sanmıyorum."

"Ben gerçekten-" Lan elini aşağıya, adamın yaralı göğsüne ve kemerine giden yıkık iz boyunca gezdirdi. "-gerçekten-" Tokasını bir kez kopardı, sonra bıraktı ve eteklerinin arasından adamın sert çıkıntısını avuçladı. "-İstediğim zaman gerçekten iyi bir pazarlıkçı oluyorum."

"Doğru." Boynunun arkasını yakaladı ve onu yerçekiminin çektiği yerde geriye doğru eğilmeye zorladı, aynı anda hem şaşırtıyor hem de heyecanlandırıyordu. Onun üzerine eğildi, görüşünü dişlek gülümsemesi ve yakıcı bakışlarıyla doldurdu. "Ama imkânlarımdan yoksun değilim, diplomat."

Kapı çarparak açıldı ve içinden tiz bir çığlık yükseldi.

Azrael hemen doğruldu, sol kolunu hem destek hem de açık bir koruma jestiyle ona doladı ve bu güzeldi ama Lan'ın bakıp kendilerine kimin saldırdığını görmesini imkânsız hale getirdi.

Sanki bakması gerekiyormuş gibi.

"Biliyordum!" Cassius bağırdı. "Beni oyaladın, oyaladın ama onun için çok meşgul değilsin, değil mi? Hayır, asla değilsin!"

Azrail'in pençeleri Lan'ın böğrüne saplandı ve kıyafetlerinin arasından ona battı. "Zamanımı nerede, nasıl ve kiminle geçirdiğim seni ilgilendirmez. Derhal bu odadan çık ya da çıkarıl."

Cevabı ürpertici bir soluk alma, mide bulandırıcı bir sessizlik anı ve nefes nefese, "Bu... maske değil. Bu... senin yüzün..."

Azrael kıpırdamıyor gibiydi ama Lan ondaki irkilmeyi hissetti. Daha sonra, her şeyin bu yüzden olup olmadığını merak edecek zamanı olacaktı - Cassius'un söylediği herhangi bir şey yüzünden değil, hatta Lan bunu duymak için orada olduğu için bile değil, ama onun irkildiğini hissettiği için.

O anda merak edecek zamanı yoktu. Bir sonraki anda onu üzerinden kaldırmış ve kabaca ayağa kaldırmıştı. Üç uzun adımda Cassius'u kolundan yakaladı ve bir muhafız çağırması için bağırarak onu açık kapıya doğru sürükledi.

"Bağışlayın lordum," dedi Lan'a buraya kadar eşlik etmiş olan gaddar Hortlak'ın tanıdık sesi. "Ona rahatsız edilmemeniz gerektiğini söyledim ama o durmayacaktı ve ben de bu konuda zorlama yapma yetkimden emin değildim."

"Bundan emin ol," diye hırladı Azrael, Cassius'u dışarı fırlatıp ölü adamın göğsüne yasladı. "Bu kadın evime izinsiz giriyor. Onu hemen uzaklaştırın."

"İzinsiz girmek mi?" Cassius kekeledi, gözleri hâlâ dehşet içindeydi ama parlaklığının bir kısmını geri kazanmaya başlamıştı. "Nasıl...? Tek bir hata için mi? Kaç kere-" Titreyen parmağı Lan'ı işaret etti ama Azrael'in çıplak yüzünde gördükleri onu bu konuşmaya davet etmekten vazgeçmesine neden oldu. Yolunu değiştirdi ama hızını koruyarak, "Özür dilerim. Lütfen. Ailem yok, param yok, geri dönecek hiçbir şeyim yok! Öfkenizi hak ediyorum! Beni cezalandırın ama göndermeyin, yalvarırım!"

"Öfkem mi?" Azrael'in kafası abartılı bir şaşkınlık gösterisiyle eğildi. "Sana kızgın değilim. Seninle işim bitti."

Şimdi irkilme sırası Lan'daydı ama kimse bunu görmedi. "Lordum!" Cassius kolunu tutarak kekeledi.

Onu ısırarak bir sinek gibi başından savdı ve bakışlarını Revenant'a çevirdi. "Onu bir arabaya bindirin ve Balehurst'e geri götürün. Eğer direnirse, onu bağlayın." Arkasını döndü ve kendini doğrudan Lan'a bakarken buldu. Lan'ın yüzünde pek bir kınama ifadesi gördüğünü sanmıyordu ama Azrael'in gözleri doldu ve kaşlarını çatarak geri dönüp, "Elbise... onda kalabilir," dedi.

Cassius ellerini iki yanına indirdi ve çenesini kaldırdı, sadece bir saniye içinde tövbekâr bir bebekten bir yabancıya dönüşmüştü. "Onu üzerine koy

bir sonraki fahiŖe, lordum. Sizden hiçbir Ŗey istemiyorum." Ve bunu kanıtlamak için saındaki tokaları çıkarıp yere attı, boğazındaki mücevherleri kaptı ve kopasını kırıp adamın ayaklarının dibine fırlattı.

Onlara bir göz attı, sonra kollarını kavuŖturdu ve ifadesiz bir Ŗekilde, kadının kulaklarından, parmaklarından ve bileklerinden birer birer süsler koparmasını izledi. Hepsi bittiğinde, elbisesinin boynundaki kurdeleleri çekti - bu korseli bir yryŖ elbisesi değildi, ama sadece yatağa uzanıp beklemek için giyilecek bir Ŗeydi.

-Ve soluk mavi bir kar gibi ayak bileklerinin etrafına dŖmesine izin verdi. stne ıktı, çırılçıplaktı ve adamın önünde yere tükürdü.

Azrael bu performans boyunca olduğundan daha fazla etkilenmemiŖti ama Lan'ın dilli bir porselen bebekten aldığı tek Ŗey buydu.

"Tamam," dedi neŖeyle ve ona doğru yürümeye baŖladı. "Bunu yalamaya hazır olun, twinkletits."

Cassius arkasını döndü ve normalde planladığından biraz daha hızlı ama baŖı hâlâ dik bir Ŗekilde uzaklaŖtı.

Revenant, Lan'ın takip etmesini engellemek için hareket etti, ardından Azrael'e dönerek emirlerinde küçük bir deėiŖiklik olmasını bekledi.

"Balehurst," dedi Azrael. Ve küçüklükten tamamen uzak olmadığını kanıtlamak için, "Tıpkı onun gibi," diye ekledi ve kapıyı kapattı.

Sessizlik çöktü, ağır ve sert. Pençelerinin hafifçe esnemesi dıŖında hareketsiz bir Ŗekilde kapıya bakmaya devam etti.

"Vay canına," dedi Lan sonunda. "Bu çok garipti. Bunu diğer bebeklerinize yaptığım onca zaman için neredeyse kendimi kötü hissedeeğim."

nce ona, sonra yere saçılmış oyuncak parçalarına ve tekrar kapıya baktı.

"Biliyorum, biliyorum. Yapacak iŖlerin var." Tereddüt etti, sonra usulca sordu: "Seni bu gece görecek miyim? Yoksa bu her Ŗeyi deėiŖtirdi mi?"

Boynunu büktü, yaralı yüzünü kabaca ovuŖturdu, ama sonunda, "Zor bir gün oldu. Senin kollarında sonlandırmak dıŖında, sonlandırmaktan daha çok istediğim bir Ŗey dŖnemiyorum. Ama ben... yemeğe geç kalabilirim. Beni bekler misiniz?"

"Seni her zaman bekliyorum Azrail," dedi. Bu bir Ŗikyet değil, bir süzdü. Bunu bir öpücükle daha mühürledi - Azrail karŖılık vermedi ama onu itmedi de - ve sonra onu terk etti.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lan özel olarak takip edildiği günleri saymadı. Bunun bir anlamı yoktu. Anlayabildiği kadarıyla terziler ikinci günün sonunda gömleklerini ve pantolonlarını dikmiş oluyorlardı. Ondan sonraki her gün, Azrael'in onlara işlerinin bittiğini söylemesini beklerken ve Azrael de *onların kendisine* işlerinin bittiğini söylemesini beklerken çalışıyormuş gibi yapmak için garip bir çabadan ibaretti. Bu arada, aralarında sıkışıp kalan Lan, her sabah ölçü alıyor, iğneleniyor ve giydiriliyordu ve görünüşe göre her seferinde aynı kıyafet takımı olduğunu fark etmemesi gerekiyordu.

Uygun hale getirildikten sonra Deimos onu Cennet'in öbür ucuna, Efendi Wickham'ın sürgünü sırasında oturması için ayarladığı devasa eve götürecekti. Ona bir saray değil, sadece bir ev olduğunu söylemişti ama orada 'sadece' diye bir şey yoktu. Deimos'un sırf tam olarak nerede olduğunu anlamasını engellemek için onu her gün farklı bir rotadan götürdüğünü düşünmek belki paranoyakçaydı... ama paranoyak olması yanlış anlamına gelmiyordu.

Evin etrafında bir sürü işe yaramaz ağacın ve daha da işe yaramaz bitkilerin bulunduğu büyük bir çimenlik vardı ve Lan bunun muhtemelen ona ilham vermek için yapıldığını bilse de, doğal olmayan hassasiyetlerini ve budanmış görünümelerini iç karartıcı bulmaktan kendini alamıyordu. Açık bir günde, ağaçların arasından küçük taş evlerin sıralarını görebildiği evin batı ucundaki pencerelerden görünen manzarayı çok daha fazla tercih ediyordu. Sadece Norwood'dan değil, İngiltere'de ne kadar ev varsa hepsinden yaşayanları bu evlere taşımanın, ölümlerden uzak ama yine de Haven'ın duvarları tarafından korunan bu evlerde güvende ve hatta belki bir süre sonra mutlu olabileceklerini hayal ederek aptalca saatler geçirdi.

Evlere bakmak için o tarafa doğru bir gezintiye çıkıp çıkamayacaklarını Efendi Wickham'a sorduğunda, isteksizce oranın uzak bir köy değil, oldukça yakın bir mezarlık olduğunu söyledi. Bu onun hayallerini suya düşürmüştü ama görme arzusunu değil, ve biraz yaratıcı dil döktükten sonra pes etti ve onu götürdü. Sürgününün en güzel yanı da buydu; eskiden insanların ölümlerini gömdükleri o büyük küçük evleri görmek. Fırsatını bulduğu her gün, ipini koparıp gizlice içeri girecekti,

Sıraları dolaşmak ve yaşayanların ölüleri hatırlamak için yazdıkları tüm güzel şeyleri okumak. Sevgili babam. Sevgili eş. Sevgili çocuk. Ve bazen ağlıyordu, çünkü o dünya da sonsuza dek yok olmuştu, sevgili ölülerin dünyası.

Efendi Wickham pasif ve kibar tavrıyla, derslerini iki katına çıkararak ve her fırsatta onu bahçelere bakması için Haven'a sürükleyerek onu bu gezintilerden vazgeçirdi. Bazen Azrael, sadece bir ev olan eve döndüğünde çoktan orada olurdu ama çoğu zaman, burada olduğu sürece kendisine ait olan büyük yatakta tek başına uyumaya gider ve yorganın altına girip onu sessizce soğuk kucağına aldığı anda onu uyandırır.

Kız onu öptüğünde her zaman gerilirdi ama buna izin verirdi, o gecelerde bile bunun olmasına izin vermekten başka bir şey yapmazdı. Seks konusunda öpüşmekten daha rahattı. Doğruyu söylemek gerekirse o da öyleydi ama onunla birlikteyken öpüşmek doğal geliyordu. Sevişmek onun için neredeyse sonradan akla gelen bir şeydi, uzun ve karmaşık bir cümlenin sonundaki nokta, ama onun için her şeydi - hem ödül hem de ceza.

O küçük saatleri dört gözle beklediği kadar, onlardan korkuyordu da. Oh, her zaman nazik olmasa da iyiydi, ama en fiziksel olanı dışında hiçbir anlamda onunla birlikte değildi. Sevişmelerinde yeni bir çekingenlik, aşamadığı bir mesafe vardı ve ne kadar çok denerse, onu göremeyeceği bir yere konumlandırmaya, ona dokunamaması için sıkıştırmaya ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi onu o şiddetli mastürbasyon tarzında kullanmaya o kadar yatkın oluyordu.

Tek kelime bile etmedi. Sonrasında, bazen biraz konuşurdu, ama sadece önemli olmayan konular hakkında - nereye gittiği, ne gördüğü, derslerde nasıl ilerlediği gibi. Sonra, hiç olmadığı kadar, karanlıkta sessiz bir boğuşma daha olurdu, iki beden tutkudan çok savaşta kilitlenirdi, dişler ısırır ve tırnaklar tırmalar, kızın sıcak teri adamın teninde soğur ve adamın gözleri onun dünyasını beyazla aydınlatırdı, her ikisi de aralarındaki büyüyen boşluğu etle kapatabileceklerini iddia ederlerdi. Ve sonunda uyuyacaktı, uyandığında onunla olduğundan daha da yalnız olacağını biliyordu.

Ona aklında ne olduğunu sorabilirdi ama Cassius'u dışarı attığı için üzgün olduğunu söylemesini istemiyordu. Onu geri alması için birini gönderse bile Balehurst'teki yalancı kaltağı asla bulamayacağını bilerek kendini teselli etti.

Böylece günler geçti, değişmeyen her yeni gün onun yeni normal olma tehdidinde bulundu, ta ki işlerinin bittiğine karar vermek Lan'a düşene kadar.

Lan'ın genç hayatındaki en iyi ve en kötü kararlar gibi bu da planlanmadan gerçekleşmişti. O yabancı'nın yatağında onun yanına kaşıkla uzanmış, adamın eli kolunu yavaşça aşağı yukarı okşarken, aniden ağzından "Eve gitmek istiyorum," diye kaçırdı.

Eli hareketsiz kaldı. "Norwood?" diye sordu, sesi sakinleşmeye çalışıyordu, hatta ince bir hırıltıyla vurgulanmıştı.

"Ne? Hayır. Ben diğer evi kastetmiştim. Sarayı."

"Ah." Nazik okşamalarına devam etti ama tamamen rahatlamadı. "Pekâlâ."

"Gerçekten mi? Bu kolay oldu."

"Buna izin verebilirim. Zaten sadece hoşuna gittiğinde bana itaat ediyorsun." Onu daha rahat bir şekilde kolunun kıvrımına itti ve diğerini başının arkasına sıkıştırdı. "Eğer benim isteğim dışında geri dönersen, seni cezalandırmak zorunda kalırım. Bunu ikimiz de istemeyiz."

Kelimelerin kendisine rağmen ses tonunda gerçek bir tehdit yoktu, ancak ardından gelen sessizlik sanki sadece bekliyormuş gibi ağır hissettirdi.

"Eve gelmemi ister misin?" Lan elinde olmadan da olsa sordu ama bunun için kendinden biraz nefret etti.

Yan tarafındaki gümüş yüzüklerle oynamayı bırakana kadar ona baktı - bir zamanlar kapattıkları yara artık neredeyse tamamen iyileşmişti, kabarık beyaz bir çizgiden fazlası yoktu ama yine de yüzükleri saklıyordu - ve "Evet" demeden önce gözleriyle buluştu.

"Son zamanlarda bir tuhafısın," dedi, soruyu gerekçelendirmek zorunda olduğunu hissederek.

Homurdandı ve donuk bakışlarını tekrar tavana çevirdi. "Hayatım boyunca hep tuhaf oldum. Bugün yaşadığımız tüm sıkıntıların temelinde de bu yatıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Daha fazla sessizlik.

Hiçbir uyarıda bulunmadan -kaslarını sıkmadan ya da pençelerini esnetmeden, gözleri bir an için bile parlamadan- "Beni öldürebilseydin, öldürür müydün?" dedi.

Bu durum onu öylesine şaşırtmıştı ki, öfkelenip kızmayı düşündüğü anda bu aptalca olurdu. Bunun yerine omuz silkti,

Bu hareketi ona daha da sokulmak için kullandı. "Yapmamı ister miydin?"

Şimdi sessizliği düşünceli bir nitelik kazanmıştı.

Sonunda, "Evet," dedi.

"O zaman

yaparım." "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bu senin oyunun. Seni öldürmemin sihirli yolu nedir?"

"Diyelim ki ben insanım."

"Eğer insan olsaydın, bunu yapmazdım," dedi ona. "Hayır mı?"

"Eninde sonunda kendi başına öleceksin. Yaşayabileceğim her anı isterdim.

olsu

n."

Sessizlik.

"Neden?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi, saçlarını savurmak için homurdanarak

yüz. "Birbirimize pek de kolay zamanlar yaşatmıyoruz."

Homurdandı.

Bundan sonra, Lan'ın biraz uyuyabilmek için kendini onun etinin son derece nahoş hissinden uzaklaştırmanın yollarını düşünmeye başlamak zorunda kalacağı kadar uzun süre birlikte yattılar, o zaman, "Öyle mi, Lan? Evin mi? Seni yanımda bir yuva haline getirdim mi?"

Başını kaldırdı ve irkilerek ona baktı.

Ona dönüp bakmadı. Kadının altındaki bedeni soğuk ve sertti.

Şu anda nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Lan kendini tekrar onun göğsüne bıraktı ve karanlığa baktı, Norwood'u düşündü, evini düşündü, bu kelimeleri tek bir şekle sokmak için elinden geleni yaptı ama birleşmediler. Bir gün doğduğu köye dönebilirdi ve hatta orası ona tanıdık ve rahat bile gelebilirdi - tüm parlak ışıkları ve banyo suyuyla Azrail'in sarayından kesinlikle daha rahattı - ama bir gün bin yıl uzakta ve yüz mil ötede de olabilirdi. Önemli olan tek şey bu geceydi, bu yüzden Norwood'u, insanlarını, çamurunu ve şeftalilerini boş verin.

"Evet," dedi. "Evet, yaptın." Ve yine planlamadan: "Lanet olsun sana."

"O zaman eve gel."

"Ciddi misin?"

"Evet, çok erken," diye ekledi gözleri karararak. "Ama eğer orası senin evinse, Lan'ım, seni oradan uzak tutmayacağım."

Bununla birlikte, kolunu nazikçe geri çekti ve ayağa kalktı, atılmış giysilerini toplamak için eğildi.

"Bu gece gidiyor muyuz?" diye sordu, isteksizce battaniyeleri geriye itti ama kalkmak için gerçek bir çaba göstermedi.

"Öyleyim, ama bana katılmana gerek yok. Geç oldu. Uyu." Giyindi, sonra tekrar yatağa gelip üzerini örttü ve sert başparmağını kaşları çatık dudaklarında bir kez gezdirdi. "Uyu diyorum sana. İstersen şafak sökerken seninle sarayın merdivenlerinde buluşurum ama bu gece uyu."

Ve yaptı da. Kolayca, derinden ya da iyi bir şekilde değil, ama yaptı ve hatırlayamadığı rüyalarda, dudaklarındaki dokunuş oyalandı.

* * *

Böylece şafak sökerken olmasa bile en azından ertesi gün geri döndü. Söz verdiği gibi onu merdivenlerde karşıladı ve evde olmak, *kütüphanesine*, yemek salonuna, yatağına geri dönmek güzeldi. Terzi dükkânında geçirdiği onca günden sonra bahçesinde olmak bile güzeldi.

Artık gri değildi, Tehya'nın bahçesi onun yokluğunda şaşırtıcı bir dönüşüm geçirmişti. Zincirlenmiş taşlar ve devrilmiş ağaçlardan oluşan çember, Efendi Wickham'ın istediği gölete dönüşmüştü; ortasında, çay evinin sonunda gideceğini düşündüğü, alçak bir taş köprüyle ulaşılan bir platform vardı. Balıklar suda yüzüyor, siyah ve altın rengi, kırmızı ve beyaz beneklerin her yerinde, yüzen sümbül ve nilüfer yastıklarının altında gölge buluyor ya da su yüzeyindeki kabarcıkları ısırmak için yukarı fırlıyorlardı. Daha şimdiden, ölü başlardan oluşan ekibi, kalan alanı daha da kapatmak ve bölmek için tasarlanmış bambu ve alçak çalılar dikey, oraya buraya çiçek cepleri gizliyordu.

Elleriyle çalışmak -hatta yeniden pantolon ve çizme giymek- onun bile düşündüğünden daha canlandırıcıydı. Hiçbir zaman bir bahçe insanı olmamıştı ama açıkçası bu bahçeyi o kadar da umursamıyordu ve orada çalışarak geçirdiği her gün, Norwood'un seralarında kesinlikle hiç hissetmediği, sahiplenici bir gurur parıltısı hissediyordu. Tek kötü not, tavus kuşu üreme mevsiminin tam ortasında geri dönmüş olmasıydı.

Arazide düzinelerce kasıla kasıla dolaşıyor, duvarlara tünüyor, hatta sarayın merdivenlerinde küstahça caka satıyor, etkilemeyi umdukları ilgisiz tavuk sürüsü için kışlarını göstererek dövüşüyorlardı. Bütün gün ve özellikle de bütün gece boyunca aralıklı olarak çıkardıkları çığlıklar duyulabiliyordu; bu çığlıklar insanların acı çığlıklarına o kadar benziyordu ki Lan buna asla alışamadı. Hatta Azrael'e, en azından çiftleşme danslarının daha gürültülü kısımları bitene kadar onları başka bir yere götürüp götürmeyeceğini bile sormuş, ama o bunu reddetmiş, kuşların avlanmaya karşı en savunmasız oldukları zamanın bu olduğunu ve onları daha uzağa koyarsa yenebileceklerini söylemiş ve *bu* utanç verici olmaz mıydı?

Dışarıda toprağı kazmadığı (ya da daha sık olarak ölü insanların toprağı kazmasını izlediğı ve arada sırada kaçırdıkları yerleri işaret ettiği) zamanlarda Lan kütüphaneye geri dönüyordu. Cassius artık aradan çıktığına göre, dersler bir kez daha rutininin büyük bir kısmını oluştuyordu ve bu arada bir yerlerde çocuk havuzundan çıkmış gibi görünüyordu çünkü günleri artık konulara ayrılmıştı. Sadece okumak artık yeterli değildi. Artık aritmetik, fen, biyoloji ve dilbilgisi vardı ve her günün sonunda Lan'ın 'kelime bilgisi' denen bir şey yapması gerekiyordu. Bu, diğer kelimelerin ne anlama geldiğini öğrenmek anlamına gelen bir kelimeydi ve herhangi bir dildeki en anlamsız kelime olmalıydı. Lan'ın kelime dağarcığı çoğunlukla o gün ona hangi dersi vermeye çalışıyorsa ondan türetiliyordu, bu da 'sıfat' ve 'bağlaç' gibi sadece başka kelimeleri tanımlamak için kullanılan kelimelerin tanımlarını öğrenmesi anlamına geliyordu, başkalarına okumayı öğreten insanlar dışında hiç kimsenin kullanmayacağı kelimeler. Yine de bu kavram onu etkilemişti ve o gün kelime bilgisi dersi bittikten sonra bile çay bahçesi için bitkiler hakkında durmadan konuşurken Lan sık sık kelimeler hakkında düşünüyordu.

'Ev' ve onu tanımlamak için kullandığı rahatsız edici derecede muğlak yol gibi kelimeler. Hayatı boyunca kullandığı, ne anlama geldiklerini bildiğini sandığı 'güvenli' ve 'korunan' gibi kelimeler. 'Mutlu' gibi biraz canını yakan kelimeler. "Kahraman". Bu da Lan'ın çoğunlukla bildiğı bir başka rahatsız edici kelimeydi.

Büyük konuşan feribotçulardan ve onlar gibi davranan çiftçi oğullarından. Onlar Norwood'un duvarını aşip avlanmaya giden kahramanlardı, ördek ya da coney ile dönseler de dönmeseler de, çünkü atıklara girmeye ve geri dönmeye cesaret etmişlerdi. Onlar duvarın üzerinde oturup avuç içlerini çakırla oyarak Yiyenleri yemleyen kahramanlardı ve kurşunların onları gözyaşlarından daha fazla öldüremeyeceğini umursamıyorlardı, çünkü onlara ateş etmek

Azrail'i vurmak. Sırf isyandan bahsettikleri için kahramandılar, bunu deponun arkasındaki çöp bidonlarından yaptıklarında bile.

Lan bir kahraman değildi. İyi bir çiftçi bile değildi. Ama duyduğu onca hikâyeden sonra, gerçek bir kahramanı kahraman yapan şeyin ne olduğunu Norwood'lu çocuklardan daha iyi bildiğini düşünüyordu ve bu da ölüleri vurmak ya da çaresiz insanlardan onları yolun on mil ötesine götürmek için bir sakso ve bir sikiş talep etmek değildi. Çocukken annesinin bir kahraman olduğunu düşünmüştü, çünkü sadece kahramanların karşılaşabileceği türden zorluklara karşı çok uzun süre hayatta kalmıştı, ama büyüdükçe annesinin masalları bile lekелendi. Sonunda sadece kendini kurtarmıştı ve bunu, bir gün daha yaşayabilmek için sayısız kişiyi ölüme terk ederek yapmıştı. Belki de yapması gereken sadece buydu. İşin aslı, onlarla birlikte ölmek saçma bir mirastı ve eğer annesi başkalarını feda etmeye gönüllü olmasaydı, Lan Norwood'da asla güven içinde doğamazdı. Belki de hiç kahraman yoktu. Yine de Lan aylar önce şeftali dolu bir sırt çantasıyla ve annesinin yaktığı ateşin dumanı hâlâ havadayken yola çıktığında, bir zamanlar annesinin hayat hikâyelerini dinlemenin çocuk kalbinde uyandırdığı heyecanı hissetmişti. O bir yolculuktaydı. Bir maceraya. Yaşayanların gitmesinin yasak olduğu Haven şehrine, Azrail'in yüzüne bakmaya ve halkı için, tüm insanlar için konuşmaya gidiyordu. O

dünyayı kurtaracak ya da denerken ölecek.

Her şey çok iyi başlamıştı. Ölümsüz işkence bahçesinde zincirlenmiş, sonra da yatağına. Şartlarını kabul etmediği için bir kuleye kapatılmadan önce kendini ona sunmuştu. Onunla geçirdiği her an bir savaş, her kelime bir silahtı. Ve şimdi ona bak. Hayır, onun için giydiği elbiseleri sevmiyordu ama yine de giyyordu, çünkü onu elbiseler içinde görmekten ve ne kadar güzel olduğunu söylemesini duymaktan hoşlanıyordu. Ekmeğine yağ sürmeden önce nadiren iki kez düşünürdü ve bir insanın sadece yiyecekleri tercih edebileceğini değil, aynı zamanda sırf tercih *etmediği* için diğerlerini de reddedebileceğini keşfetmişti. Onun yatak odasında, sadece irade oyunlarına devam etmek için boyun eğmiş gibi davranmıyordu; onun kucaklamasını bekliyor, sıcağa sıcağı eşleştiriyor ve daha sonra benim diyebileceği yumuşak ve sıcak bir başkası olduğunu bildiğinde onun yatağında uyuyordu.

O bir kahraman değildi. Başından beri ona öyle diyordu.

-Onun fahişesi. Bir köle ya da tutsak değil, onun dolly'si ya da *fahişesi* bile değil, bir fahişe. Ve daha da kötüsü, bazı zamanlar

Onun sevgilisi olmayabilirdi, kahramandan bile daha yabancı bir kelime... ve artık hangisi olmayı tercih edeceğinden emin değildi.

"Hain". Keşfetmeye değer başka bir kelime daha vardı.

Lan astarının kenarına boş boş küçük bir darağacı çizdi, sonra da üzerini karaladı. O bir hain değildi. Yaptığı her şeyi dünyanın ve içinde kalan canlıların iyiliği için yapıyordu. Bunu yaparken nasıl hissettiği kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Wickham Usta'nın sesini duymamaya o kadar alışmıştı ki, sesin kesildiğini hemen fark etmedi. "Dinliyorum," dedi mekanik bir şekilde, şimdi de fırçalanmış darağacının etrafına büyük, aptal, gülümseyen yüzleri olan büyük, aptal çiçekler çiziyordu. "Krizantem ve şakayık. Kulağa hoş geliyor."

Cevap vermedi. Başını astarından kaldırdığında karşısındaki sandalyede onun olmadığını ve yerine Azrail'in oturduğunu gördü.

Adamın taktığı maskeden ağzının sert çizgisi ve gözlerinin sabit ışığından başka bir şey göremiyordu ama yine de adamda içini ürperten bir şey vardı, o yüzden ilk sözleri bir selamlama değil, sadece "Ne oldu?" oldu.

Uzaklara, renkli camlı pencerelere baktı, derin, derin bir nefes aldı ve tekrar ona baktı. "Konuşmamız gerek."

Dışarıda, uzak olmayan bir yerde, bir tavus kuşu fazla insani çığlıklar atıyordu.

Çığlık.

"Norwood mu?" diye sordu uyuşmuş bir halde, çünkü aklına gelen tek şey

karnındaki bu sıcak, hasta korku taşını koyacak başka hiçbir şey yoktu. "Hayır."

Rahatlama hissi yoktu, sadece daha büyük bir gerilim vardı. Zorlukla nefes alarak bekledi.

Çenesi sıkıştı. "Mallowton diye bir yerdi." Bu isim hem tanıdık geliyor hem de gelmiyordu.

Onun kararsızlığını gördü ve şöyle dedi: "Evet, biliyorsun. Bir şekilde. Her ay beslemek için benimle takas ettiğin yerleşim yerlerinden biriydi."

"Ne oldu? Ne... Ne oldu? Kötü bir şey mi? Onlar ne yaptı? Sen ne yaptın?" Sorular dökülmeye başladı ama sonuncusu takıldı ve aniden büyüdü. Masanın öbür ucuna uzandı ve adamın sert kolunu yakaladı. "Ne yaptın Azrail? Sen ne yaptın?"

"Bir süre önce bir kayıkçı küçük bir grup genci Haven'a getirmeye çalıştı. Onları Solveig'e götüreceğini iddia etti."

Oğlum aylardır ölü."

Lan elini hızla geri çekti, sanki dokunuşu bir şekilde kendi Cennet'e giriş anılarını aktarabilirmiş gibi.

"Muhafızlarım feribotçunun ve yükünün kendi gözetimlerine, oradan da benim gözetimime alınmasını emretti. Konuştuk." Azrael ayağa kalkıp pencereye gitti, pencerenin renklerine baktı ve geniş sırtını ona doğru tuttu. "Bana Mallowton'da bir ordunun toplandığını söylediler. Uzun zamandır kayıp olduğunu düşündüğüm adamlar, silahlar ve savaş makineleri, düzinelerce yerleşim yerinden bir araya gelmiş, Haven'ı temellerine kadar yağmalamak gibi haklı bir amaç için birleşmişler. Peki neden? Tahmin edebilir misin?"

Lan'ın zihni dönmeye başladı, düşünceleri daha az netlik ama daha fazla ağırlık kazandı. Boynu, görebildiği tek şey masa üstü ve oraya boyanmış gibi görünen kalemi olana kadar büküldü. Giderek artan tuhaf bir merak duygusuyla baktı ona, zamanın dışındaki bu esere. Dünyada kalem yapan kimse kalmamıştı. Kendi çapında bir mucizeydi, tıpkı bir kaşık gibi.

"Çünkü onları ben besledim," diye fısıldadı.

"Çünkü onları besledim," diye düzeltti. "Ve bunu yapmak için ne gibi bir nedenim olabilirdi ki, şimdi insanlıktan geriye kalanları açlıktan ölen ölülerim için sığır olarak besliyor olmam dışında? Bir dahaki sefere kutsal olmayan ordularımı beslemek için onları ağıla koyacak ve yetiştirecektim. Yaşayanların şaşmaz mantığını görüyor musunuz? Nasıl karşılık vermekten başka çareleri olmadığını görüyor musunuz? Cennet'in ele geçirilmeyi bekleyen muazzam zenginliği onların düşünceleri için kesinlikle önemsizdi." Başını, bir gözünün ateşli parıltısını ona gösterecek kadar çevirdi. "Bu büyük maceranın dışında kalmaktan korkan bu pervasız gençler, önlerinden sıvışıp gittiler. Eğer öyle yapmasalardı, ordu tüm gücüyle kapıma gelene kadar hiçbir uyarı almayacaktım."

"Belki de olmaz," dedi Lan zayıf bir sesle. "İnsanlar hep karşılık vermekten bahsediyor ama bu asla gerçekleşmiyor."

"Olur böyle şeyler, Lan. Ve artık biliyorum ki, ben onların zalim lordu da olsam, iyiliksever bir lord da olsam bu oluyor. Yani umut yok ve ateşkes de olmayacak." Tekrar pencereye döndü, yumruklarını sıkarken kasları bir kasılıyor bir çözülüyordu. "Mallowton'a Hayaletler gönderdim."

Lan kalemi eline aldı ve hâlâ bir dileği yerine getirebileceğini düşünen aptal bir çocuk gibi nefesini tuttu.

"Artık Mallowton yok."

Nefesini bıraktı ve elindeki kalemi kırarak her iki yarısının da düşüp yuvarlanmasına izin verdi.

"Ve karar verdim... yakında... artık Erkek olmayacak."

"Yapma," dediğini duydu. "Lütfen."

"Bu kadarını sizden sakladım, umduğumdan daha az kolaylıkla ya da başarıyla, ama bundan sonra olabilecekleri saklamak mümkün değil." Başını geriye doğru eğdi ve önündeki camda resmedilen kadının oldukça yavan yüzünü inceledi. "Deimos'a tüm kuvvetlerimi toplamasını emrettim. Silahlandıklarında, onları gölgede akılsızca yükselen her insan yerleşimini boşaltmaya göndereceğim. Senin iyiliğin için merhametli olmaya kararlıyım. Yani. Doğu kıyı şeridi boyunca, Manş Denizi'ni düzenli olarak geçen gemilerin bulunduğu kasabalar var. Önce onları alacağız ve adanın dışına doğru ilerleyeceğiz. Her duvar yıkılacak. Her harabe ve yerleşim yakılacak. Direnmeyenler güvenli bir şekilde kıtaya nakledilecek. Karşı koyanlar ise... koyamayacaklar." Gözleri titredi ve önündeki camda parlayacak kadar parlak bir şekilde yandı. "Öyle ya da böyle, bu iş bitecek. Şimdi. Ve barış olacak."

Öyle bir şey yok. Her zaman köpekler ve geyikler olurdu. Şahinler ve güvercinler. Yaşayanlar ve ölümler.

"Bir şey söyle," dedi Azrail.

Lan boş ellerine baktı. Kalemin kendisi gitmiş olsa da parmakları grafitle lekelenmişti. Parmaklarını birbirine sürttü ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Bu odada bir yerlerde, işe yaramaz zamanı takip eden saat tik tak ediyordu. Aksi takdirde, sessizlik.

Azrail pencereden çıktı ve onu ayağa kaldırdı. "Bir şey söyle!" diye tısladı.

Ona tokat attı. Eli, hırlayan kurt maskesinin yan tarafına donuk bir *fwap* ile çarptı. Canını yaktı. Çarpmanın etkisiyle başı döndü ve o şekilde kaldı. Boğazındaki açık yaradan tendonların esnediğini görebiliyordu ama adam hareket etmedi.

Ona tekrar tokat attı. Ve tekrar. Her seferinde daha sert ve daha sert, avucu acıyana ve omzu ağrıyana kadar. Adam hiçbir şey yapmadı, ona bakmadı bile. Zaten ona vurmuyordu. Tek incitebileceği kendisiydi. Lan nefesini yuttu, titreyen kolunu kaldırdı ve ona bir tokat daha attı, sonra arkasını döndü ve gitti.

Koridora doğru yürüdü, garip bir şekilde başının döndüğünü hissediyordu. Düşünmüyordu, kelimelerle gelen türden bir düşünme değildi; sadece kaçmak istediğini biliyordu, bu yüzden yürüdü, körlemesine koşana kadar yavaş yavaş daha hızlı hareket etti, Azrail'in odalarına koştuğunu fark etmedi.

neredeyse varmıştı. Tekrar koştu, bu kez dar, ışıksız merdivenlere doğru, eğer tırmansaydı onu Kırmızı Oda'ya götürecektir olan merdivenlere. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Haven'ın tamamı çok odalı bir hücreden ibaretti ve her kapı ona açılıyordu - geceleri birlikte uyuduğu adama, hayatında ilk kez 'aşk' kelimesini düşünmesine neden olan adama, koca bir köyde yaşayan herkesi öldürme emrini verebilen ve sonra geri kalanların hepsine geçebilen adama.

Artık Mallowton yoktu. Mallowton'ı tanııyordu, gerçekten tanııyordu ama bu onun kaybını hissetmesine engel değildi. Bir Mallowton vardı, artık yoktu. Ayrıntıları bilmesine gerek yoktu; onları zaten bir kez duymuştu. Duvarları yıkın. Seraları paramparça edin. Her binayı yak. Tek soru, ölülerin de yakılması emrini verip vermediğiydi, yoksa onların daha sonra bir sonraki köyün duvarlarında uluyan Yiyenler olarak dirilmelerine izin mi vereceğiydi.

Bunu nasıl yapabilirdi? Söz konusu Norwood olduğunda bu emri verdiğine pişman olmuş gibiydi. O gece nasıl hissettiğini neredeyse acı verecek bir netlikle hatırlayabiliyordu; yatağının ayak ucunda zincire vurulmuş bir halde otururken, Norwood'un yanında oturduğunu, neredeyse ona dokunduğunu ve onu nasıl rahatlatmaya çalıştığını. Bunların hepsi onun hayal gücü müydü?

Tabii ki vardı. O insan değildi. O Azrail'di - Melek, Şeytan, Ölüm. Ve o bunu unutan aptal bir çocuktur.

Lan kendini perdeli bir pencerenin önünde buldu ve bu düşüncelere dalmışken bir süredir pencereye baktığını fark etti. Pencerenin meditasyon bahçesine açıldığını ve birkaç gündür perdeli olduğunu fark etti. Günler önce eve ilk geldiğinde Azrael'i sarayın merdivenlerinde, güneş parlarken ve bahçe çılgınlık atan tavus kuşlarıyla doluyken bulduğunda da fark etmişti.

Rüyadaki bir kadın gibi yavaşça hareket eden Lan, yaklaştı ve perdeyi kenara çekti.

Güneş neredeyse batmak üzereydi ve iç avlu gölgeler içinde karanlığa gömülmüştü ama Azrail'in bahçesinde meditasyon yapan adamları yeterince iyi görebiliyordu. Bir tanesi ateş çukurunda yatıyordu, yağlı bir duman ve kırmızı köz hunisinin ortasındaki bir topaktan biraz daha fazlasıydı ve yanarken diğerlerinin asılı olduğu kazık direklerini görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Bu zavallı ruhların hepsi ölmemiş olsa da (ve belki de hiçbiri ölmemişti), tek hareket saray muhafızlarından birinden geliyordu.

Yanmamış eti alevlere maruz bırakmak ve kalıntıları daha çabuk tüketmek için turna balığı.

İçinden onlara gitme isteği geldi. Yüzlerini görmek için. Onlarla konuşmak için. Bu fikir içinde büyüdükçe bile, bundan iğrendiğini hissetti. Ölmek üzere olan bir adamın yanına gidip onun karşısında durmak, saçlarını toplayıp temiz gömleğini kendisinden başka kimsenin giymediği kot pantolonun içine sokarak yıkanmak ve beslenmek nasıl zalimlikten başka bir şey olabilirdi? Ona nasıl bir sempati gösterebilirdi ki? Onlar için Ölüm'ün oyuncak kızından başka neydi ki? Ve daha da kötüsü (bunu kendi zihninde bile itiraf etmek onu kıvrandırıyor) bundan daha fazla yaklaşmak istiyor muydu? Pencereden bakıldığında sadece birer şekildiler; bahçede ise insan olacaktı. Acılarını görecektik kadar yakın olmayı gerçekten istiyor muydu? Koklamak için?

Ama kokusunu alıyordu, değil mi? O kadar uzun zamandır kokluyordu ki, artık hiç koklamıyordu, tıpkı her zaman tavus kuşu olmayan tavus kuşları ve çiçeklerini dikmek için ormanlık patikada gezinirken duyabildiği ve unuttuğu çığlıklar gibi. Edelweiss, lotus ve zambaklar, barış için.

Aşağı indi.

Kapıyı iki adım geçtikten sonra o koku -yanan yağlar ve erimiş saçlar- boğazından aşağıya kalın bir şekilde süzüldü ve kaç kez kokladığına aldırmadan Lan'ın ağzından ekşi sular aktı. Kenara çekildi, bir çakı gibi katlandı ve içinden ikindi kahvesi ile birkaç dilim limonlu kek çıktı. Görünüşe göre daha da dumanlı olan havayı içine çekti ve tekrar kustu, bu sefer sadece sümüksü bir limonlu safra akıntısı vardı ve tekrar ve tekrar, boşalana ve efordan başı dönene kadar.

"İyi misin?" diye seslendi mızraklı adam. Sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu ve kız bunun nedenini anlayabiliyordu. Norwood'da, tek yaptığı cenaze yangınlarından kaçınmak olan titizliğiyle alay konusu olmuştu... hatta Şerif Neville baltayı alıp onu kenara itene ve ailesinin yapması gerekeni yapana kadar elinde işe yaramaz bir baltayla kıvranan cesedin başında ağladığı annesininkiyle bile. Ona çok gülmüşlerdi ama çocukken bile sırf kokusundan bağırsaklarını deşmemişti.

Gerçekten bir yabancıya dönüşmüştü.

"Ben iyiyim," dedi Lan tükürerek. Kendini hazırladı, tekrarlanmayacağından emin olana kadar derin nefesler aldı ve sonra arkasını döndü.

Yanan adam bir kafa ve yarım bir koldan, leğen kemiğine bağlı birkaç kaburgadan ve dizin hemen üzerinde sonlanan siyah bir bacak kütüğünden ibaretti. Kadın izlerken adam başını çevirdi, kömürleşmiş göz çukurları ona doğru bakıyordu ve kolunun körelmiş kemiklerini ona doğru uzattı.

"Bir şeyler yap," dediğini duydu Lan hastalıklı bir sesle. "Bir şey yapamaz mısın?"

Mızraklı adam omuz silkti ve silahının kabzasını yanmış adamın kafatasına indirerek bir kıvılcım ve kül bulutu yaydı. Yanmış adamın çenesi açıldı ama çığlık atacak ciğeri kalmamıştı.

Sadece bir Yiyen bile olsa, Lan'ın midesi boğazının arkasına kadar yükseldi. Ağzını koluna silerek dudaklarının acımasına neden oldu ve daha fazla utanç verici bir davranış olmayacağından emin olunca etrafına bakındı. Bu bahçede geçirdiği gece boyunca yanında olan muhafız hâlâ buradaydı ama muhtemelen Mallowton'dan gelen tüm akıncıların birlikte takılabilmesi için kargısının yeri değiştirilmişti. Lan yedi kargı saymıştı ama dördü artık boştu, tahtada kanlarının siyah lekesinden başka orada bulunduklarını kanıtlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Geriye kalan üçü korkuluk gibi sallanıyor, giysileri harap olmuş bedenlerinin etrafında uçuşuyordu. Yoğun dumandan emin olamıyordu ama öldüklerini düşünüyordu, çünkü ölmüş olsalardı daha fazla hareket ediyor olurlardı. Yanlarında, göğsü yarılmış ve organları sulayıcı serum fizyolojik spreyine maruz kalmış bir halde feribotçuları duruyordu. Onun feribotçusu.

Aptalca ona doğru ilerledi, yanında kazığa oturtulmuş çocukları unuttu, izleyen mızrakçıyı unuttu, hatta ateşin içindeki Yiyen'i bile unuttu... ta ki yanan eli dizine dolanıp onu çekene kadar.

Biraz daha erken olsaydı, bu onun sonu olurdu - kesinlikle çukura yüzüstü düşer, canlı korlar içinde nefes alır ve Yiyen onun üzerinde yuvarlanıp yerken kan ve kül çığlıkları atardı. Hâlâ gücü vardı ama artık bütünlüğü yoktu. Parmakları -içlerine kemikler saplanmış uzun, ince kömür çubukları- koptu ve yerde seğirerek yattı. Lan geri adım attı ama o sırada mızraklı adam onunla yaratık arasına girmiş, yarattığı daha da kızgın kömürlerin içine itmiş ve orada sabitlemişti.

Kafası gitmişti. Kolları kırılmıştı. Kaburgalarındaki mağarada korlar parlıyordu. Bir insan olarak tanınamaz haldeydi. Artık bir Yiyen bile değildi, sadece kıvranan bir kömür yığınıydı, ama bir zamanlar bir çocuktu ve bu yüzden yanışını izledi. Duman gözlerini yaktı, ama o dönene kadar

uzaklaştı ve kendini tekrar mızraklara bakarken buldu - boş olanlara ve olmayanlara - her şey bulanıklaştı. Lan gözlerini sildi ve mızraklı adam bir kahkaha daha atarken parmak uçlarındaki neme utançla baktı.

Avlunun öte yanında, kayıkçının açıkta kalan ciğerleri zor bir nefes aldı. "Bu gözyaşları benim için mi?" diye sorarken sesi paslı bir fısıltı, kulağında bir çizik gibiydi.

Lan'ın ayakları onu ateşten ve orada yanan şeyden uzaklaştırdı. "Beni hatırlıyorsun."

"Ödeyen kişi..." Başka bir nefes. "...şeftalili." "Sen hiç yedin mi?" diye sordu anlamsızca.

"Onları sattım. Elbette... iyiydiler," diye ekledi, sanki onu teselli ediyormuş gibi. "Ama ben... yemem."

Lan elini kaldırdı ama sağlam görünen birkaç yerine bile dokunmaya cesaret edemedi. "Bir şey yapabilir miyim? İster misin-" El yordamıyla bir şey aradı, önerebileceği herhangi bir şey. "-bir içki?"

"Benim için bir şey hissetmene gerek yok, Peaches. Feribotçular ölür. Bu işin doğasında var. Hepimiz duracağımızı söyleriz... ve hepimiz yakalanırız." Bir nefes daha çekti ve arkasından havaya savrulan küllerin sesinden neredeyse ayırt edilemeyecek bir kıkırdama olarak bıraktı. "O günden beri... Ondan uzaklaştım... Her zaman biliyordum... Sonunda sıkışıp kalacağımı... ya da yanacağımı." Başını gayretle yanan adama doğru çevirdi. "Ya da her ikisi de." Kadına döndü ve onu ciddiyetle inceledi. "İyi görünüyorsun."

Silik bir şekilde gülümsedi.

"Eskisinden çok daha iyi. Sana... iyi davranıyor mu?"

Başını salladı, utanarak gözlerini kaçırdı.

"Senin için... endişelendim." Omuz silkmeye çalışarak direğinin üzerinde seğirdi. "Çok fazla... yapmam ama sen... farklıydın."

"Öyle miyim?" Kendine baktı ve kızardı. "Öyle miydim?"

Vapurcu kaşlarını çatı. "Yapma bunu, Peaches. Geriye bakma. Herkes ölür... her gün. Kalkarız ve... devam ederiz ve... kim olduğumuzu düşünmeyiz. Geçmiş... öldü."

"Benim için değil."

"Beni... kötü hissettiriyorsun, Peaches," dedi göğsü açık ve bağırsakları ayaklarının altında sallanan bu adam. "Almak için geldiğin şeyi aldın mı?"

"Henüz değil. Ama hâlâ umudum var." "Senin var mı?"

"Evet." Gözlerini tekrar yere indirdi, bu itiraftan çaylarını kornaya basmaktan daha çok utanmıştı.

"Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum," dedi bir şekilde hem uzak hem de yoğun bir hüznle. "Ama hatırlıyorum... her zaman iyi hissettirmiyordu."

"Hayır." Lan Mallowton'dan gelen çocuklara baktı. İçlerinden biri akılsızca kıvranıyor ve diğer ikisine dişlerini gösteriyordu. "Öyle değil."

"Gitmelisin," dedi kayıkçı ona. "Bana bir faydan dokunmaz. Eğer hâlâ inanıyorsan... yapmak için geldiğin şeyi yapabilirsin... oraya git." Kullanmadığı nefesini verdi ve gözlerini kapattı, derisi yüzülmüş göğsünün üzerinde mükemmel bir huzurla bakıyordu.

Lan isteksizce geri çekildi, onu görememesine rağmen bir şekilde ona sırtını dönmek istemedi ve hemen Mallowton çocuklarından birine çarptı. İtilip kakılan çocuk birkaç santim daha aşağıya düştü. O ve Lan birlikte çığlık attılar ama sadece bir kez. Sonra Lan titreyen elini ağzının üzerine kapattı ve çocuk da ölmek için seçtiği iç uzaya geri dönerek çivinin üzerine yığıldı. Kendini oradan çekip çıkaran ve ona bakan, onu gören diğer çocuk oldu. Elleri hareket etti, sanki muazzam bir ağırlığa karşı koyuyormuşçasına karnını kavradı ve Lan'a kargının görünmeyen ilerleyişini gösterdi. Ağzı sessizlik içinde çalışıyordu. Dudaklarını ıslattı, nefesini zorladı ve boğuk bir sesle, "Yardım edin... bana." dedi.

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Ben... yapamam..." diye karşılık verdi ona. Parmakları karnının ön tarafını kaşıdı. "...ulaş..."

"Özür dilerim."

"Yardım et... durdur..."

Lan başını sallayarak ve özürler mırıldanarak sendeleyerek uzaklaştı. Yanan çukurun alçak duvarına doğru aptalca geri geri gitmeden ve belki de içine düşmeden önce mızrakçının onu yakalaması gerekiyordu. Ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama midesi çalkalanıyordu ve herhangi bir nedenle boğazını açarsa tekrar kusacağından korkuyordu.

Sığ nefesler alıp titremesini durdurmaya çalışırken, mızraklı adam onun yanında beceriksizce durdu. Arada bir, gözleriyle onlara bağırmaya devam eden çocuğa baktı.

Nefes al. Sonunda mızraklı süvari ani bir kararlılıkla kaşlarını çatarak kargısını Lan'a uzattı, sonra da çocuğun ayak bileklerinden tutup çekti. Çocuğun soluk soluğa fısıltısı, mızrakçının dizleri yere çarptığında cam gibi bir çığlığa dönüştü, ama mide bulandırıcı bir çıtırtıyla bu çığlık kesildi. Çenesi esnedi; ürkütücü bir sessizlik içinde göğsünden aşağı kırmızı-siyah kan kustu. Mızraklı süvari çevik bir hareketle kenara sıçradı ama Lan öylece kalakaldı, sıcak kan saçlarına sıçradı ve gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzüldü.

Mallowton'lı çocuk kımıldamadı. Gözleri hâlâ açıktı ve hâlâ Lan'a dikilmişti ama onu görmüyordu. Ateş ışığı kana bulanmış teninden yansırken göğsü parıltıyordu ama hareket etmiyordu... henüz değil.

Mızrakçı dizlerini sildi ve silahını geri aldı. Lan ile ölü çocuk arasında bir ileri bir geri baktı, açıkça rahatsızdı ve sonunda, "Oturmak ister misin?" dedi.

Başını hayır anlamında salladı ve "Evet" dedi.

Mızraklı süvari onu yanan çukurun dibine, dumandan uzak bir yere götürdü ve oturttu. Yanan adamın küllerini karıştırırken göz ucuyla ona sıkıntılı bakışlar atarak yakınında durdu. Arkasında, ilk Yiyen kendi kolunu kemiriyor, kanın sıçradığı her et parçasını çiğniyordu. İkinci Yiyen son çocuğa bakıyordu. Çocuk canlandığında fark etmemişti bile ama şimdi sanki hep böyleydi.

"Benim burada ne işim var?" Lan sordu.

Muhafızın kargısı durakladı, sonra daha da büyük bir güçle kıpırdanmaya devam etti.

Zorla.

"Burada olmamalıydım."

Ondan biraz uzaklaştı, bakışlarını sıkıca onunkilere sabitledi.

iş.

Lan onu izledi - parçalanmış bedenini kırdığı adamı değil. Ne ebedi azap içindeki ölümler, ne de ölümlülüğünün son saatlerindeki bir canlı. Eğer bahçede öğrenilecek bir sır varsa, ki Lan'a öyle geliyordu, bunu anlayanın anahtarını elinde tutan kişi mızrakçıydı. O da genç bir adamdı ya da öldüğünde öyleydi, Mallowton'daki çocuklar kadar gençti ama çok daha yakışıklıydı. Ona güldüğünde, çocuksu yüz hatları, para versin ya da vermesin, herhangi bir sayıda kadının bacaklarını kolayca açabilecek o kaygısız şekilde gevşemişti. Bir zamanlar insandı. Yakışıklı, genç ve insan. Hayatında başka ne olmuş olursa olsun, bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Onun gibi biri buraya, Azrail'in bahçesine nasıl gelebilirdi? Onu izledi, duman gözlerini yakıyordu, eğer bunu anlayabilirse belki her şeyi anlayabileceğini düşünüyordu.

Kızın kendisine baktığını biliyordu ve sonunda kızın kendi başına durmayacağına karar vermiş olmalıydı çünkü kargısını yanan adamın çoğunlukla kırık olan orta kısmına sapladı ve kıza doğru döndü. Adamın söyleyecek bir şey arayışını izledi ve ne kadar uzun sürerse, içindeki his de o kadar artıyordu. Tam olarak ne söyleyeceğine karar verdiği anı gördü, güven kazanmak için bir ya da iki kez prova yaptığını gördü. Elini kaldırarak yanan çukuru, kazıkları, ölü adamları, canlı olanı, dünyayı işaret etti.

"Bunun için güzel bir gece." dedi.

Lan yukarı baktı. Artık güneşten eser yoktu, ufukta battığı yeri gösteren çürük bir çizgi bile yoktu. Bu kusursuz karanlığın içinde, koyu kırmızı kıvılcımlardan oluşan bir sütun yükseliyordu ve onu dağıtacak neredeyse hiç rüzgâr yoktu. Hava şimdi kuruydu ama yakın zamanda yağın yağmurun o temiz tadı vardı. Serindi ama soğuk değildi. Gerçekten de güzel bir geceydi. Burada, Mallowton'da ya da herhangi bir yerde ne olursa olsun, Dünya dönmeye devam ediyordu ve hala güzel bir geceydi.

"Buyurun."

Azrail bahçeye girdiğinde mızraklı adam dikkat kesildi ve kararmış kalıntıları net bir şekilde görebilmek için yanan çukurdan uzakta durdu. Yiyenlerin ikisi de onun sesine doğru döndü; ilki ilgisini kaybedip kendi kolundaki delikleri ısırmağa devam etti ama ikincisi Lan'ı gördü. Salyası sarkan çenesinden taşarak kan pıhtılarını yerinden oynattı. Her iki kolunu da uzatarak beş metre öteden beceriksizce kapma hareketleri yaptı, kaptığı her seferinde yetersiz kalınca alını aptal bir hayal kırıklığıyla çatıldı. Kollarındaki soğuk etin dışarı fırladığını hissedebiliyordu ama Azrael bedeniyle aralarına girene kadar onun açlıktan ölmek üzere olan bakışlarına bakmaktan kendini alamadı.

Kadın ayağa kalkmaya başladı; adam onu sert bir itişle yerine oturttu, sonra eline baktı, kan ve kül karışımını parmaklarının arasında ovuşturdu ve oluşturduğu rengi inceledi. Kadının etrafında bir tur attı, kanla kabuk bağlamış bir tutam saçını kaldırmak için durakladı, sonra diğer tarafa doğru ilerledi ve ateşin sıcaklığının ince kumaşı sertleştirdiği kolunu çekti. Bahçesindeki 'çiçeklerin' her birini incelemek için dönerken konuşmadı, sadece göğsünün derinliklerinde alçak, mantıklı bir ses çıkardı.

"Ne," dedi Azrail, yüksek sesle değil, "ne yaptın sen?" Mızraklı adam sadece ölülerin olabileceği kadar hareketsizdi. Lan ona bakmadı. "Bir adam öldürdüm," dedi.

"Anlıyorum." Söz konusu adama doğru telaşsızca yürüdü ve zemini Yiyen'den daha yakından inceledi. Sonunda kustuğu kan kabaca dairesel bir şekilde toplanmıştı, tam olarak kapanmamıştı, bir ucu yuvarlak, diğer ucu sivriydi. Biraz virgüle benziyordu. Lan anlamsız bir şekilde, Usta Wickham'ın ona virgülün gramer yapısını değiştirmek ve ayırmak için kullanılan bir duraklama anlamına geldiğini söylediğinin yankısını duydu. Bu da öyle hissettiriyordu; bir duraklama, bir ayırma. Azrail incelemesini bitirdiğinde, Lan'ı gözden kaçırmamak için sadece bir tarafa doğru eğilen Yiyen'in kolayca ulaşabileceği şekilde arkasını döndü. "Bu adamı sen öldürdün."

Başını salladı.

"Meditasyon bahçesine habersizce geldin ve *bu* adamı öldürdün." Ona doğru yürümeye başladı, gözleri ateşten çıkan her kıvılcımı yakalıyor, herhangi bir kordan daha parlak bir şekilde parlıyordu. "Şehrimi istila etmeye, burada inşa ettiğim her şeyi yok etmeye, ölümsüz halkımı öldürmeye gelen bir adam mı? *Beni* öldürmeye!"

"I-"

"Şüpheli sadakatinizi bir kenara bırakarak, dehşet verici küstahlığınıza değinelim." Azrael onun çenesini yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Sana emirlerime karşı gelme hakkını kim veriyor sanıyorsun? Bir adama acı çektirdiğimde, bu acının kısıtlanmasını istemem."

"Biliyorum."

Kız gözlerini ondan kaçırırken onu inceledi, sonra tekrar bahçeye baktı ve sonunda mızraklı adama geldi. Kadının çenesini oyan parmakları büküldü. "Bir keresinde bana annenin dirilmiş kabuğuna bakmaya dayanamadığını söylediğini hatırlıyorum," dedi, hâlâ mızraklı adama bakarak, "Yine de yaşayan bir adamın kazığa oturtulmasını hızlandırdığına inanmamı mı istiyorsun?"

Neye bakıyordu? Lan risk alarak baktı ve mızrakçının dizlerindeki gölgeli kül ve çamur lekesini gördü... ve ceketindeki bozuk para büyüklüğündeki iki kan damlasını. "Evet," dedi. "Ben yaptım."

"Bu belli bir azim gerektirir. Ve hiç de azımsanmayacak bir güç. Bunu senin yapabileceğini düşünmezdim." Sonunda tekrar ona baktı. Gözleri soğuktan yanıyordu. "Bana gerçeği söyle."

"Gerçek mi?" Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı ve tiz, öfkeli bir kahkaha atmakla yetinmek zorunda kaldı. "Gerçek şu ki, insanların senin hakkında söylediği her şeyi hak ediyorsun."

Başı, kadının ona tokat attığı zamankinden bile daha fazla geriye doğru sallandı.

Çenesini öne doğru iterek bıçağı döndürdü. "Yaptıkları her şeyi hak ediyorsun. Belki bir canavar olarak doğmadın ama kesinlikle bir canavar oldun ve canavarlar hayatlarının geri kalanında nefret edilmeyi ve avlanmayı hak ederler."

Sessizlik artık mutlaktı. Yanan adam hareket edemeyecek kadar yanmıştı ve mızraklı adam külleri karıştırmayı bırakıp ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

Sonunda Azrail, "Sana benden af dilemen için bir şans veriyorum, çünkü üzgün olduğumu biliyorum ve aklı başında olsaydın, burada yaptıklarını alında zaten büyük bir yazgı olan bir adam uğruna değişmezdin," dedi.

"Bağışlaman mı? Üzgün olmam mı gerekiyor? Ben mi?" Tüm çabalarına rağmen sesi yükselmeye başladı. "İyi o zaman. O zaman özür dilerim."

"Ne için?" diye sordu uğursuzca.

"Kişisel işkence bahçenize izinsiz girdiğiniz için. Acısının tadını çıkarmaya fırsat bulamadan birini öldürdüğün için. Sana vurduğunu için." Öfkeli bir omuz silkme hareketi yaptı. "İstediyini seç. Zaten bunların hiçbirini kastetmedim."

Elleri sıkılaştı, her bir pençenin iğnesini hissetmesine izin verdi. Yüksek sesle değil ama büyük bir netlikle, "Bekliyorum, Lan," dedi.

"Bana sadece ne söyleyeceğimi söylerseniz zaman kazanmış olursunuz."

Azrael onu ayak parmaklarının ucuna çekerek yüzüne birkaç santim yaklaştırdı ama sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi: "Sana defalarca senden önce gelenlerin ötesinde bir ayrıcalık gösterdim ama sen yine cömertliğime hakaret ve *yalanlarla* karşılık veriyorsun. Bil ki cezanın hak edildiği yere düştüğünü görmeyi tercih ederim-" Kızın ötesindeki mızraklı adama bir bakış fırlattı, sonra gözlerinin korkunç sıcaklığını tekrar kıza çevirdi. "-ama bir ölümü talep etmekte ısrar edersen, sana şimdiden söylüyorum, bunu sahipleneceksin."

Bir an için bile olsa kafasını karıştırma lüksüne sahip değildi. Öfkesi bir anda dehşete, dehşeti de buza dönüştü. Yalvarma zahmetine girmedi; mücadele etti, omzu yuvasında sıyrılanı kadar geriye doğru savruldu, ama adamın tutuşunu kıramadı. Adam sadece arkasını döndü.

Demir gibi, ve yürümeye başladı. Ayakları altından çıkana kadar ayaklarını yere vurdu ve sonra onu sürükledi. Çığlık attı, tokat attı, yeri tırmaladı. Adamın adımları hiç yavaşlamadı. Onu Yiyenler'in kıvrandığı mızrakların yanından geçirip Mallowton'dan gelen son çocuğa götürdü ve orada kabaca ayağa kaldırdı.

Kısık sesle, titreyerek, nefes nefese başını kaldıran Lan, önce Azrail'i gördü; kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan duruyordu. Onun üzerinde, pagan bir put gibi yükselen çocuğu. Ve onun ötesinde, korkuluklar gibi sessiz, derisi yüzülmüş muhafız ve kayıkçı onu izliyordu. Gözleri sonunda Azrail'e döndüğünde, bir kolunu açtı, çocuğun karnına bir tokat indirdi ve hiçbir ifade ya da tereddüt göstermeden tekrar katladı.

Çocuk halsiz bir iniltiyle uyandı, sonra çığlık attı. Gözleri acıyla doldu ve taşı, tıpkı Yiyen'in ağzının salyayla dolması gibi. Tekrar çığlık attı... ve tekrar... ve tekrar.

"Bir keresinde Batavia'da kazığa oturtulmuş bir kız görmüştüm," dedi Azrael, çıldırtıcı bir sakinlikle. "Kız sekiz gün yaşadı, boyu benim kalçam kadar bile değildi, komşuları tarafından gücü ve canlılığı nedeniyle 'Öküz' olarak adlandırılan babası ise kazık tam olarak sabitlenmeden önce yenik düştü." Soğukkanlı ve dalgın bakışlarını çocuğun ince bedeninde bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "İnsanın tarifsiz hayatta kalma arzusu böyle şeyleri tahmin etmeyi imkânsız kılar," diye düşündü.

"Kesin şunu!"

"I? Hayır, Lan. Onu buraya bağladığımda irademi açıkça belirttim ve iradem değişmedi. Eğer onun acısına son vermek istiyorsan, kendin son ver."

Lan katran kadar kalın gelen havanın içinden uzandı ve çocuğun ayak bileklerini tuttu. Tekrar tekrar destekleyici bir nefes aldı ve kaslarının gerildiğini hissetti ama kendini çekmeye zorlayamadı. Keşke ona ne istediğini söyleseydi - yaşamak mı yoksa ölmek mi? Çığlıklarında en az acı kadar korku da vardı; gözleri zekâ ve mantıktan tamamen yoksun değildi. Ona bakabiliyor ve onun kendisini gördüğünü, kendisine sarıldığını hissetmenin ne demek olduğunu bildiğini görebiliyordu. Bunu yapması için ona yalvarmadı ve durması için de yalvarmadı. Sadece çığlık attı.

Elleri birbirinden ayrıldı. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin," dedi ve sertçe ekledi, "Bunu daha önce bir kez yaptığını unuttun mu?"

"Onu öldüremem! O ölemez!" Elleri titreyen yumruklar halinde ona saldırdı. "Buraya Yiyenler'i bitirmeye geldim! Benden bir tane yapmamı istiyorsun!"

"Bana vaaz verme. Sen olsan da olmasan da onun kaderi aynı olacak. Değişen tek şey zaman çizelgesi. Onun ölümünü daha ne kadar uzatacaksın? Hiç merhametiniz yok mu?"

"Bana merhametten bahsetme! O kelimeyi ağzına bile alma! Merhamet ya da erkekler hakkında en ufak bir şey bilmiyorsun!"

"Bu sefillerin evine cinayet işlemek için gitmediğimi biliyorum! Onlar benim evime geldiler!"

"Bir bok bilmiyorsun!" diye bağırdı, öfke, umutsuzluk ve mümkün olan her tonda dehşetle başı dönüyordu.

"Diline dikkat et."

"Lanet diline dikkat et, seni... seni damlayan bok çukuru bok yiyen memesiz göt-goblin! Sana hiçbir şey yapmamış bir kasaba dolusu insanı öldürdükten sonra beni lanet ağzım için azarlama!"

Adamın eli kızın yüzünü acımasızca kavradı, baş ve işaret parmakları kızın yanaklarını pençelerinin delip geçeceğinden korkana kadar kazdı. "Bu kadar yeter," diye hırladı. "Kiminle konuştuğunu unuttun! Dizlerinin üzerine çök, *yalancı* dizlerinin üzerine çök ve benden af dile!"

"Hayır!"

"Yalvar ve kaçmana izin vereyim."

"Hiçbir yere kaçmıyorum!"

"*Yalvar* dedim!" diye kükredi.

"Ben senin köpeğin değilim!" diye bağırdı ona. "Ve yalvarmayacaksın."

"Hayır!"

"Hayır." Onu tutmaya devam etti ama sesi sertleşen ama yine de çığlık atmaya çalışan kazığa oturtulmuş çocuğa baktı. "Yalvardı tabii ki. Hayatını bağışlamayacağımı bildiği halde bağışlamam için yalvardı. Daha yeni başlamış olan acısına son vermem için bana yalvardı. Her şeyi söyleyebilirdi, her türlü sözü verebilirdi ama sen bunun yerine sevgimin zırhına bürünüp bana merhamet dersi vermeyi seçtin-"

"Ha!"

"-ve asla, *bir kez* bile, benden sadece... onu serbest bırakmamı istemedi." İçindeki öfke ateşi bir anda söndü.

Gittiğini gördü ve zalim gülümsemesi genişledi. "Hayır, bunu hiç düşünmedin, değil mi? Eğer ölümler diyarında yaşayanların durumunu gerçekten önemsiyor olsaydın, ilk olarak senin ağzından çıkmalıydı ve çıkardı da.

Sen bilmiyorsun. Norwood'dan Ashcroft'a tek başına yürüyen Lan benim yatağında, Şeytan'a binerek kendinden geçerek öldü. Yüzüme vurabilir ve bana istediğin tüm isimleri takabilirsin ama bir daha asla o annenin çocuğu olamayacaksın. Artık benim Lan'ımsın, *benim* suretimde yaratılmışsın... ve bütün gece burada durup bu gencin hayatının gözlerinin önünde kan kaybından ölmesini izleyebilirsin, gururunun son parçasını bile satmamış olmanın güveniyle."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı ve gözlerindeki yalanı görmemesi için gözlerini kapatmak zorunda kaldı, çünkü bu doğru değildi. Şimdi bile... tüm *bunlar* önündeyken bile... doğru değildi. Bu onu, korkunç bahçesindeki başka hiçbir şeyin kıramadığı kadar kırdı ve bunca zamandır kilit altında tuttuğu gözyaşları kismaya başladı. Onları susturmak için ne kadar mücadele ettiyse, çığlık atan çocuk kadar sesi kısılana ve kendi cehenneminde kaybolana kadar serbest kalmaları o kadar zorlaştı.

Azrail'in eli açıldı. Yavaşça kıvrılmadan önce orada, havada asılı durduğunu hissedebiliyordu. Adamın parmak eklemleri, pençelerinin hayaletini hâlâ hissedebildiği yanağına değdi ve dokunuşu hoş karşılandı. "Lan..."

Bir adım geriledi ama sadece bir adım. Diz çöktü.

"Lan," dedi adam tekrar, ona doğru uzanarak.

"Hayır."

Kadın adamın ellerini itti ve çocuğun ayak bileklerini tuttu. Çocuk tekrar çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Sadece cızırtılı bir ses çıkarabiliyordu, bu yüzden onun için çığlık attı ve çekti, sonra tekrar çığlık attı çünkü çok kolay hareket etti. Bir adamı öldürmek, eti şişe geçirmekten daha zor olmamalı mıydı? Adam kadının elinde çırpınıyordu, görevi onu kaldırıp kafasını duvara vurarak acısına son vermek olan bir çocuğun elindeki zehirli bir farenin çırpınışları gibi. Onun zayıf tekmelerini görmezden geldi ve çekmeye devam etti, ayaklarını sıyırarak ve yalpalayarak direğin uzunluğundan aşağı indirdi, ta ki içinde bir yere sıkışana kadar. Şimdi çektiğinde, adam sadece öksürerek kafasına kan sıçratıyordu; kadın her damlanın sıcak acısını hissediyordu. Adamın boğuk çığlıkları inilti halinde kayboldu. Arkalarında bir çocuğun hıçkıra hıçkıra ağladığını, öyle demek istemediğini, üzgün olduğunu, geri aldığını ama bunu geri alamayacağını mırıldandığını duydu.

Lan kan tadı alarak bir nefes daha çekti ve kalan tüm gücüyle kasıldı. Bir şey çıtırdadı. Uzuvarı çılgınca titredi, sonra sadece seğirdi ve sonunda durdu. Çocuk sarktı, direktten daha da aşağı kaydı, ruh gittiğinde bedenini yüklendiği daha büyük ağırlığı aldı.

Lan'ın gözyaşları hâlâ akıyordu ama artık sessizce. Yanaklarındaki cızırtılı sıcaklık dışında onların farkında bile değildi. Çocuğun gevşemiş yüzüne dikkatle bakarak bekledi, parmak eklemleri hâlâ onu kavradıkları yerde bembeyazdı. İlk başta nefeslerini saydı, ama sürekli yerini kaybediyor ve baştan başlamak zorunda kalıyordu. Bu şekilde iki kez neredeyse yüze kadar, bir kez seksen beşe kadar ve üç kez de altmış küsüre kadar saydı, sonra çocuğun bacakları ellerinin arasında kıpırdandı.

Gözleri tam olarak kapanmamıştı. Şimdi de tam olarak açılmamıştı ama ona bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, yaşamının son anlarında onu görüp görmediğini bilmiyordu, ama ölümünde onu çok iyi görüyordu.

Saldırdı. İçinde bir şeylerin yırtıldığını duyabiliyordu. Bir anda birkaç santim düştü ve yavaşça kaymaya devam etti. Sopanın ucu yan tarafı boyunca çıkıntı yapmaya başladı, kaburgalarını birbirinden ayırdı ve sonunda derisi yırtılıp patlayana kadar inanılmaz derecede büyüdü. Fark etmedi, kendisine bakan hareketsiz ete neden ulaşamadığını anlamadı. O artık bir "o" bile değildi, sadece bir "o" idi. Yaşıyordu, kısa süreliğine ölmüştü ve şimdi ikisi de değildi. O bir Yiyen'di.

Bu onun yiyicisiydi.

Lan'ın kolları çözüldü. Alnı, Yiyen'in tekmeleyen ayaklarının altındaki kazığın dibindeki kanlı çamura değene kadar eğildi ve umursamaz toprağa doğru ağıladı. Onun için. Onun için. Kahramancılık oynayan tüm aptal çocuklar için ve onların ne kadar kötü öldüklerini asla bilemeyecek olan ama kesinlikle çok daha kötüsünü hayal etmiş olan anneleri için. Birkaç kişinin eylemi yüzünden tüm insanları ölen Mallowton için. Yanmış ahırlar, paramparça olmuş seralar ve kimsenin bir daha asla inşa edemeyeceği toprakta bıraktığı kara izler için. Dünya için.

Ama ağrıyan başını kaldırdığında dünya hâlâ oradaydı. Hayatında hiç ağlamadığı kadar çok ağlamıştı... ve hiçbir şey değişmemişti. Azrail ona elini uzattı. Ona baktı, sonra titreyen ellerini dizlerine dayadı ve kendini yukarı itti.

Önündeki Yiyici feryat ediyor, parmak uçları yüzünün birkaç santim ötesindeki havayı tırmalıyordu ama o geri adım atmadı. Kendisine ulaşmak için çabalayan Yiyen'i inceledi, hâlâ bir çocuk görüyordu, sadece bir çocuk. Yırtıcılık ve yozlaşmanın onu bir ceset gibi göstermesi uzun sürmeyecekti. O

zamana kadar, açlık yaşam yalanını gözlerinde.

Azrail onun istediği kadar bakmasına izin verdi ve acele ettirmeye çalışmadı. Sonunda ona doğru döndüğünde, Azrail sadece

maske ve yanağına doğru işaret etti.

Yiyenler ateşin ışığında inleyip kıvranırken Lan ona baktı ve bu yüzün onda dehşet uyandırma gücünü ne zaman kaybettiğini merak etti. Ve daha da kötüsü, hareketleri ne zaman kaybolmuştu? Çünkü karşısında, her tarafı ölümsüz kurbanlarıyla çevrili bir canavar vardı ve o hâlâ sadece Azrail'i görüyordu. Ve ne yaptığını bilse bile

-Ona yaptırdığı şey... Şu anda istediği tek teselli onun kollarının ona sarılmasıydı. Peki gerçek canavar kimdi?

Azrail maskesini taktı ve bir süre ona baktı. Çenesini sıkarken boğazındaki tendonların oynadığını görebiliyordu ve birkaç yanlış başlangıçtan sonra aniden, "Bir şey söyle," diye tükürdü.

Gökyüzüne baktı, kıvılcımların düşüp göz kırpmasını izledi. Tuhaf bir şekilde derin bir gölete bakıp çakıl taşlarının karanlık suya düştüğünü görmek gibiydi. Yukarı ve aşağı, gökyüzü ve su... yaşam ve ölüm... hepsi aynıydı.

"Güzel bir gece," dedi. Sonra ona sırtını döndü ve yürümeye başladı. Eğer onu elinde tutmak isteseydi, tutabilirdi; bunu yeterince sık kanıtlamıştı. Bu sefer gitmesine izin verdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lan kendini Batuuli'nin odasına götürdü çünkü orası korkunç bir yerdi ve sadece korkunç anılar barındırıyordu ve bu nedenle Azrail'in onu aramayı düşüneceği son yer olmasını umuyordu.

Odanın kullanılmadığı belliydi. Küçük eşyalar -vazolar, tablolar ve narin heykeller- artık onları tahrip ederek kendini eğlendirecek kimse olmadığı için kaldırılmıştı. Perdeler indirilmiş ve mobilyalar beyaz kumaşla örtülmüştü. Lan'ın Azrail'in yemek salonunda sunulmasına izin verdiği için cezası olan derisi yüzülmüş mızraklı adamlar hâlâ buradaydı, eskiden Batuuli'nin güzel elbiselerinin durduğu uzun gardıropta bir araya yığılmışlardı, hâlâ çapraz direklerine bağlıydılar ve bakımsızlıklarından tozlanmasınlar diye üzerleri örtülmüştü. Lan bir tanesine göz attı. Derisi kurumuş, kemiklerinin üzerinde büzülmüş ve hatta yer yer çatlamıştı. Ona bakmak için gözünü çevirdiğinde, gözünün yuvasında sıyrıldığını duyabiliyordu.

Onu çözebilmek için düğümü çözmek biraz zaman aldı, ama aşağı indirmek yeterince kolaydı. Bir çuval tahıldan daha hafifti. Derisi ellerinde çatırdıyordu.

Her iki mızrakçıyı da yatak odasının zeminine bıraktı ve tuvalete gitti. Birkaç kez banyo yaptı. Sabun yoktu ama yeterince temizlendi. Havlu yoktu ama onlarsız da açık havada gayet iyi kuruyordu. Duman ve kan kokan eski kıyafetlerini tekrar giymek zorunda kaldı ama sorun değildi. Bunu yıkamak o kadar kolay olmamalıydı.

İşini bitirdiğinde, avuçlarını suyla doldurdu ve dikkatlice yatak odasına taşıdı. Mızraklılardan biri doğrulmayı başarmıştı, bu yüzden ellerini onun dudaksız ağzına götürdü. Adam içti, çatlak boğazı nemle yumuşayana kadar tıkırdadı. Daha fazlası için geri döndü, karnındaki deliklerden sızmaya başlayana kadar istediği kadar içmesine izin verdi. Sonra aynı şeyi diğer çakal için de yaptı. Sonra ışıkları kapattı ve yatak odasının penceresinden dışarı süzüldü, karanlığa doğru kör bir sıçrayışla yumuşak çimlerin üzerine indi.

O gece Azrail'in seralarından birinin fide odasında, bir dikim masasının altına kıvrılmış, toprak çuvallarıyla gizlenmiş bir şekilde uyudu. Ertesi sabah, işçiler gelmeden önce, kalın bir demet kopardı.

bir avuç üzüm ve neredeyse bitmek üzere olan bir avuç elma alıp tekrar gizlice dışarı çıktı. Kahvaltısını, yeni oğlakların hemen uyanıp ikram için yalvardıkları keçi ağlının arkasında yedi. Onları elma çekirdeklerini kemirirken bırakıp yoluna devam etti ve açık bir pencere bulup içeri tırmanana kadar sarayın duvarlarını dolaştı.

Neredeyse Deimos'un tepesine binmişti ve sayılamayacak kadar çok sayıda Hortlaktan oluşan bir topluluk salonu baştan sona doldurmuştu. Deimos onlarla konuşuyor, şu ya da bu noktayı açıklamak için hızlı hareketler yapıyordu ama Lan beklenmedik bir şekilde arkasında belirince etrafına bakındı ve her ne söylüyorsa kısa ve öz bir şekilde, "Boş ver. Dağılabilirsiniz. Sen, benimle gel."

"Hayır," dedi ve adam kılıcının kabzasına uzandığında, "Derisini yüz, sana meydan okuyorum," diye ekledi.

Düşünmedi ama düşünmüş gibi görünüyordu. "Lordumuz-" "Sizin lordunuz. Benim değil."

"Lord Azrael," dedi Deimos kısa bir duraksamadan sonra, "odasında bulunmanızı emrediyor."

"Lord Azrael beni yalayabilir."

Hortlak'ın ifadesi birkaç hızlı değişim geçirdikten sonra temkinli bir kafa karışıklığında karar kıldı. "Ben... bundan... şüphe duymuyorum ama konumuz bu değil. Derhal benimle gelmelisiniz."

Lan gözlerini devirdi ve yürümeye başladı. Adam onun kolunu yakaladı. Lan döndü ve ona tokat attı.

İkisi de bunu bir an düşündü.

"Pekâlâ," dedi Deimos. Onu bırakmadan, dağılmakta olan Hortlaklar'a keskin bir ıslık çalmak için yarım döndü. İki tanesini sert bir el hareketiyle geri getirdi, sonra Lan'ı onların ikili pençesine itti. "Bunu Kırmızı Oda'ya götür," diye emretti ve Lan ağzını açtığında işaret parmağını yüzüne doğru itti. "Ve bu konuda tek bir seçeneğin var, o da yürümek mi yoksa taşınmak mı istediğin. Seçimini yap."

Lan ona ters ters baktı. "Taşındı. Çok fazla merdiven var."

Deimos Hortlaklarına başıyla selam verdi ve Azrael'in odasına doğru değil, hızlı adımlarla ilerleyerek oradan ayrıldı.

Lan saraydan kuleye götürülmesine ve karanlıkta milyonlarca merdiveni çıkararak Kırmızı Oda'ya ulaşmasına izin verdi. Burada somurtmak zorunda kaldığı son zamandan beri uzun yağmurlu günler geçirmişti ve dönüşü beklenmiyordu. Lan pencerenin önünde durmuş, rüzgârın onu serinletmesine izin vermişti.

ama bu uzun zaman aldı. Göğsündeki o sıcak düğüm nihayet gevşemeye başlayacaktı ve sonra esintide bir miktar duman yakalayacak ve bir kez daha meditasyon bahçesinde olacaktı, çocuk ölürken ve Yiyen uyanırken kan ve küllerin tadına bakacaktı.

Ayak sesleri, hızla tırmanıyordu. Ayakkabılı biri; sert tabanları merdiven boşluğunda yüksek sesle yankılanıyor, kaç kişi olduklarını kesin olarak söylemeyi imkânsız kılıyordu, ama bunun sadece bir kişi olduğunu düşünüyordu ve kim olduğunu çok iyi biliyordu. Sahanlığa ulaştığında biri kapıyı çaldı.

Lan bunu duymazdan geldi ve gökyüzüne bakıyormuş gibi yaptı; hayatı boyunca gördüğü gökyüzünün aynısıydı bu, sadece farklı bulutlar vardı. Bekledi.

Her kimse kapıyı tekrar çaldı.

"Defol git," dedi Lan.

"İçeri girebilir

miyim?" Bu Deimos

değildi.

"Efendi Wickham?" Kapı her zamanki gibi boş yüzlü olmasına rağmen, kendine rağmen döndü. "Burada ne halt ediyorsunuz?"

"Sizinle konuşmam istendi. İçeri girebilir miyim?" "Ya hayır dersem?"

"İlgi çekici bir varsayım. Sanırım buradan ayrılabilir ve efendimizin emirlerini yerine getirmek için beni aracı olarak kullanmasına izin verilen, ancak sizin emirlere karşı gelmenize izin veremeyecek olan Kaptan Deimos'a işbirliği yapmadığınızı bildirebilirim. Kapıyı da açabilirim," diye devam etti hafifçe, "kilit bu tarafta olduğu için. Siz gerçekten 'hayır' diyene kadar ikisini de yapmayacağım, ancak her iki sonucu da makul görüp karar vermeliyiz. Schrödinger'in kedisini bilir misiniz?"

"Yemin ederim, eğer bana bu lanet kapıdan ders vermeye başlarsan, kendimi pencereden aşağı atarım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız onun uzaklaşıp uzaklaşmadığını merak etmeye başlamıştı ama sonra usulca, "Bir keresinde ikimizin ara arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Bu gerçek bir kelime değil... ama bunun dürüst bir duygu olduğunu düşünerek kendimi gururlandırdım."

Lan başını arkaya eğdi ve içini çekti, sonra gidip lanet kapıyı açtı.

Ona gülümsedi. Elinde bir tepsi vardı; kahve ve bisküvi. "Bunu istemiyorum," dedi kadın, pencereye dönerek.

"Biliyorum." Tepsiyi makyaj masasının üzerine bıraktı ve tabağın altına sıkıştırılmış katlanmış bir kâğıt parçasını aldı. "Efendimiz-"

"Buraya ver."

Lan kâğıdı pencereden dışarı fırlattığında hafif bir acıya dönüşen şüpheli bir ifadeyle kâğıdın üzerinden geçti. Bir akçaağaç tohumu gibi dönerek uzaklaştı ve kısa süre sonra gözden kayboldu. Lan bulutları sanki hayatında gördüğü tek bulutlarmış gibi izledi. Notta ne yazdığını uzaktan yakından merak etmiyordu. Azıcık bile.

Wickham ona bir fincan kahve doldurdu, ikram etmeye başladı, sonra geri aldı ve "Buna bir şans vermeyeceksin, değil mi?" dedi.

Başını iki yana
salladı. "Al o
zaman."

"İstemiyorum."

Kadın pencereyi çevreleyen taşların arasındaki harcı karıştırırken, adam yılmadan kendisi de yudumladı. Bir tırnağını kırdı. Harç pul pul dökülmedi.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

Ne irkildi ne de özür diledi. "Sen zeki bir kızsın. Sanırım tahmin edebilirsin."

"O zaman bunca zamandır bana yalan söylüyordun."

"Lordumun emrine itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Bunu anlamanızı beklemiyorum ama bu doğru. O konuşur... ve onun sesi yeryüzünün gök kubbesidir. Başka seçeneğim yoktu ama dürüstçe söylüyorum ki güvenimizi zedeleme pahasına da olsa asla yalan söylemeyi tercih etmezdim. Daha önce de söylediğim gibi ben düzenli bir adamım. Yalanlar çok düzensizdir." Kaşları çatıldı. "Bu... Bu yardımcı olur mu?"

Öyle oldu, daha doğrusu.

"Şimdi bana gerçeği söylemene izin verecek
mi?" "Evet."

"Sana nasıl inanabilirim?"

Wickham sakın sakın ona baktı. "Ona sor."

Lan kaşlarını çatı ve pencereden dışarı baktı. "Bana Azrail'in insanlığı yok etmek için gönderdiği ordudan bahset. Henüz gitmediler mi?"

"Lordumuz böyle bir emir vermedi. Sadece başka talihsiz eylemlere yol açabilecek isyanları caydırmak için onları ortadan kaldırıyor."

"Mallowton'daki katliam gibi mi?"

"Mallowton'dakilerin lordumuzun yönetimine karşı isyan etme kararı gibi, bu da acil ve tartışılmaz bir yanıt gerektiriyor. Eğer yaşayanlar şiddeti kışkırtmayı seçerse," dedi nazik bir azarlamayla, "sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar. Ve hayır, henüz gitmediler."

"Neyi bekliyor?"

"Haven'da çok fazla aracımız yok ve elimizdekilerin çoğu da asker taşımak için tamamen uygun değil. Yine de sadece birkaç Hortlak..." Wickham neyse ki orada durdu ve onun yerine, "Mümkün olan en kansız zaferi elde etmek için birden fazla stratejik hedefe aynı anda saldırmak gerektiğini söylemek yeterli. Tasfiye başlamadan önce daha fazla aracın ele geçirilmesi gerekiyor."

"Tasfiye. Bunun için zaten bir isim bulmuşsun." Lan kahvesini içerken ona ters ters baktı. "Peki bu araçları nereden buluyor?"

Efendi Wickham cevap vermedi.

"O yüzden bana kansız olduğunu söyleme." Son kelime ağzında düğümlendi; tükürdü. "Asla kansız olmayacaktı! Biliyorsun, ben de biliyorum, Azrael de biliyor ki kimse o vapurların yaşamasını ve Hortlakların atlayıp 'Toparlanmamız için bize biraz zaman ver, gidiyoruz' demesini izlemeyecek! Yani demek istediğin, herkesi bir gecede öldürmek istiyor. Kansız olmasını istemiyor, sadece bitmesini istiyor!"

Bir şeyleri gerçekten değiştirebilecek tek kişiyle konuşmak yerine neden burada, kulede olduğunu soracağını, belki de 'Hayat harekettir' ya da 'Sahip olduğun zamanı istemelisin' veya ondan beklediği diğer Wickism'lerden birini söyleyeceğini düşündü. Bunun yerine kahvesini içti ve hasta gökyüzünün onunla birlikte kararmasını izledi ve sonunda "Özür dilerim" dedi.

Ona baktı, sıcak nefesi boğazında düğümlendi.

"Üzgünüm. Sana yardım etmek için elimden bir şey gelmez ama işin bu noktaya gelmesinden dolayı gerçekten, derinden, çok üzgünüm ve en çok da seni bu kadar incinmiş görmek beni üzüyor." Boş fincanını tabağına koydu ve her ikisini de makyaj masasının üzerindeki tepsiye geri koydu, ardından kapıya doğru ilerledi. Elini mandalın üzerine koyduğunda, "Bu sana ne anlatıyor?" dedi. Ve sonra gitti.

Lan sırtını kapıya döndü ama adamın ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi. Sonra bir Hortlak'ın çizmelerinin onu sürükleyerek götürmek için geldiğini duymayı bekledi ama bu hiç olmadı. Kahvenin kokusu, ceset dumanı ve günlük kan kokusunu bile bastırana kadar kabardıkça kabardı, ama kahve soğuyup güzel kokusu tekrar kaybolana kadar Lan pes edip kendine bir fincan doldurmadı. Kuru, ufalanmış bisküvi ısırıkları arasında acı acı içti ve sonra ağladı çünkü bir çocuğu öldürüp yine de kahvesine şeker isteyen bir insan haline gelmişti.

Bulutlar kalınlaştı. Bütün öğleden sonra tehdit eden yağmur nihayet gelmişti. Lan inatçı nöbetini bir süre daha sürdürdü ama tek başına durup Cennet'e bakarak yaptığı resim ıslanmaya değmezdi, özellikle de kimse göremeyeceği için. Yatağın yanına gidip oturdu, yağmuru dinledi ve Azrail'in bahçesinde açık göğsüne su alan kayıkçıyı düşündü. Acımış mıydı? Acımadığını hayal bile edemiyordu ama belki de kıyaslandığında o kadar da kötü değildi. Bir battaniye alıp onu havaya karşı örtse birilerinin onu durdurup durdurmayaacağını merak etti. Ama orada başka bir muhafız daha vardı, o yüzden iki battaniye getirmesi gerekecekti. Yiyenlere gelince, onlar ıslanabilirdi.

Lan yatağındaki battanileri toplamadı. Bunun yerine üzerine uzandı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi ve tavana baktı. Feribotçusunu düşündü, ama düşündüğü gibi değil, derisi yüzülmüş ve kazığa oturtulmuş bir şekilde değil, sadece araba kullanırken... çalmasına izin verdiği müziği... yol istasyonunda ona nasıl yemek ısmarladığını... hatta feribotunun arkasında geçirdiği o kısa zamanı ve ellerinin onun üzerindeki hissini. Adamın seksi hatırlayıp hatırlamadığını, yoksa bunun da umut gibi, eskiden bildiği bir şey olması dışında hatırlayamadığı bir şey olup olmadığını merak etti.

Gün öldü. Işık soldu. Kulede elektrik olmadığı için makyaj masasının üzerinde bir lamba ve onu yakmak için bir kutu kibrit vardı ama Lan yerinden kalkmadı. Havanın kararmasını izledi ve artık fayansların arasındaki boşlukları sayacak kadar göremeyince yuvarlanıp yüzünü duvara döndü. Midesi gurulduyor, ona şimdiden iki öğün kaçırdığını hatırlatıyordu ve surat asmayı bırakmadan önce daha kaç öğün kaçıracaktı? Çünkü bütün mesele buydu ve o da bunu biliyordu. Eğer burası Norwood olsaydı ve annesi hâlâ hayatta olsaydı, Lan'ı bu odadan çıkarır ve Mallowton'ı, bahçeyi ya da bir çocuğu öldürmeyi boş verip ev işlerine devam ederdi. Gün boyu üzölmek için yeterince iyi bir bahane yoktu. "Eğer bir şey yapabiliyorsan, yap," derdi. "Yapamıyorsan başka bir şey yap, ama somurtmayı bırak yoksa sana somurtacak bir şey veririm.

Bunu duymayı özleyeceğini kim düşünebilirdi ki? Ya da sol gözü yara izleriyle dolu bir çukurdan başka bir şey olmadığı için kafası sürekli eğik olan o yüzü görmeyi özleyeceğini? Annesinin ellerini özlüyordu - pürüzlü ve çatlamış, bir parmak eklemi ısırılmış ve diğer parmakları bükölmeyen, bu yüzden yumruk yaptığında bilinçli olarak aşağı katlamazsa sürekli insanlara çarpan ellerini. Kampta paylaştıkları yatakta annesinin bedeninin sıcaklığını özlüyordu.

Kadınların kulübesi ve karanlıkta en ufak bir öksürük ya da hışırtıda nasıl uyandığını ve dinlemek için elinde bıçakla doğrulduğunu... sonra eğilip Lan'ın yüzüne hafifçe dokunduğunu, Lan'ın bunu hissedecek kadar uyanık olduğunu ya da annesinin fısıltısını duyduğunu asla bilmediğini, "O iyi. O iyi," diye fısıldadığını bile bilmeden, kendini tekrar uyumaya ikna etmeye çalıştı.

Lan'a onu sevdiğini hiç söylememişti. Lan da ona hiç söylememişti. Çok özlemişti.

Merdivenlerde ağır ayak sesleri. Muhafızlar onu akşam yemeği için aşağı indirmeye geliyorlardı. Lan kurumuş ama acıyan gözlerini fırçaladı ve battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. Kapı açıldığında duvara ışık sıçradı ama Lan kıpırdamadı. "Defol git," dedi. "Aç değilim."

"Yemek salonundaki hiç kimse aç değil," diye yanıtladı Azrail'in sesi. "Ama çağrıldıklarında geliyorlar ve siz de geleceksiniz."

Lan içeri girerken duvara baktı ve aralarındaki çok sınırlı alanı geçerek lambasını makyaj masasındaki yanmayan lambanın yanına koydu.

"Karanlıkta acı çekmenin gerçekten bu kadar faydası oluyor mu?" diye sordu yakarak.

Cevap vermedi.

"Gece boyunca pencereden silüetinizi görüp de ne uyuduğunuzu ne de yemek yediğinizi bilmek çok daha etkileyici bir tablo oluşturuyor." Kahve cezvesini aldı ve ne kadar boş olduğunu duyabilmesi için salladı.

Sessiz kaldı.

"Eğer beni uyuduğuna ikna etmek istiyorsan, konuşmamalıydın. Her halükarda burada nasıl uyuyabildiğini bilmiyorum," diye ekledi daha düşünceli bir tonda. "Çok... kırmızı."

"Burası Kırmızı Oda. Ve beni buraya sen koydun."

"Yaptım. İrademin mutlak olduğunu iddia ediyorsanız, lütfen sizi de yatak odama koyduğumu hatırlayın."

"Seni görmek istemiyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "O halde mutsuz bir gece geçireceksiniz, ama zincirlerle de olsa yemeğe geliyorsunuz," dedi.

"Git getir onları."

Adam sessizdi. Kadın da öyle. Dışarıda yağmur daha şiddetli yağıyordu. Hafıza: kendi sesi bu odada üçüncü bir kişi gibi, 'Kötü günlerde yağmur yağmalı' diyordu.

"Bütün gece seni bekledim," dedi.

Lan kaşlarını çattı ve daha küçük bir şekilde kıvrıldı.

"Senin yokluğunda, aramızda geçen her üzücü kelimeyi yeniden yaşadım. Bunlar geri alınamaz, ama yine de bilmelisin ki, bana onların yaşamları, hatta ölümleri için yalvarsaydın, bunu kabul etmezdim. Bunu söyledim... çünkü hiçbir şeyin seni daha fazla incitemeyeceğini biliyordum."

"Evet, şey... Sana memesiz dediğim için özür dilerim. Bundan daha fazlasını söylediğimi biliyorum ama tek hatırladığım bu." Lan doğrulup bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak ona doğru döndü. "Maskeni çıkar."

Çenesini kaldırdı. "Bana vurmak mı istiyorsun?"

"Hayır, sadece senin sahte suratına bakarak konuşmayacağım. Çıkar şunu."

Bir süre sonra bunu yaptı ve iki lambanın arasındaki makyaj masasının üzerine koydu. Işıklarına rağmen, beyaz tuvale karşı altın maskenin parlaklığı yoktu. Bu odadaki her şeyin yıllardır terk edilmiş gibi görüldüğünü fark etti. Adam da dahil. Kendisi de dahil.

"Biliyor musun, bunu düşünüyordum," dedi maskesinin gözlerinin içine bakarak. "Ve sanırım o çocukların buraya ne zaman geldiklerini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Kendimi yemeğe davet ettiğim geceydi, değil mi? Çok geç kaldığın için sarhoş olduğum gece?"

Cevap yok. Ses yok.

"O çocukları buraya sen getirdin. Onları zindanınıza koydunuz. O gece onları sorguladığını sanmıyorum, önce biraz acıkmalarını isterdin, ama mızrakları olacak sıırıkları bilemeye başladın... ve sonra benimle yemeğe geldin."

"Orada olacağını bilmiyordum."

"Ama gerisi doğru."

"Aşağı yukarı."

"Ve ertesi gün," diye düşündü Lan. "Ve ertesi gün ve ertesi gün... ve sen onları bahçene ekene kadar her gün... onları kaç saat aç bıraktın ve işkence ettin? Akşam yemeği için benimle buluşmadan önce. Ve beni yatağa götürmeden önce."

Cevap vermedi.

"Ellerinin kanlı olduğunu bildiğin halde bana dokundun." "Ah. Onları kana bulayan hareket bu mu? Ellerimi tuttuğumdan haberim yoktu. masumiyetimden çok şey kaybetmişim."

"Parça parça satıyorsun," diye hatırlattı ona. "Sen de benimkini sattın, seni orospu çocuğu."

Azrail pencereye gitti ve şehrine baktı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, rahatlamıştı. Bu şekilde resmedilip alt kattaki galeriye asılabilirdi ve omurlarının açıkta kalan boğumları, gri teni ve alışılmadık kıyafetleri dışında, tam yerine otururdu. "Haven'da yaklaşık on bin kişi yaşıyor," dedi sonunda, bakışlarını duvarlarda gezdirerek. "Belki burada yaşadıklarını iddia edemem... ama yaşıyorlar. Burası onların evi. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapıyorum."

"Yapma. Deneme bile. Onlar çocuktur. Ellerin ne vardı, *silah* mı?! Ne zarar verebilirlerdi ki? Belki güzel insanlarınızdan bazılarına birkaç delik açabilirlerdi, ama ne olmuş yani? Onları dışarı atabilirdiniz."

Yüzünü ovuşturdu.

"Yapabilirdin! Bunun yerine, tanıdıkları herkesi doğradınız ve sonra da ölmeleri için bahçeye attınız! Tek istedikleri yemekti!"

Yumruğu pencerenin çerçevesine düz, dramatik olmayan bir sesle çarptı ama yine de kadının sıçramasına neden oldu. "Hayır," dedi uzun bir aradan sonra. Sesini yükseltmedi. Pencere pervazındaki eli hâlâ sımsıkı sıkılıydı ama bu, devam eden öfkesini göstermesine izin verdiği tek işaretti. "Bu duvarların dışındaki yaşamın kalitesi hakkında ne dersiniz deyin, ama ikimiz de biliyoruz ki beslendiler ve o lanet olası son zamanlarda istedikleri tek şey bu değildi. Bu istediklerinin bir parçası bile değil. Onların istekleri şiddetle başladı ve şiddetle bitti."

"Bunu bilemezsiniz."

"Onlar da itiraf ettiler."

"Onları kazığa oturtmadan önce mi sonra mı?" Sadece bu kelime bile her şeyi geri getirdi. Hatırlamamak için mücadele etti, ama her şey içine işledi; kolaylığı, çıkardığı sesler, ağzındaki kan tadı. Midesi yuvarlandı. Elinin tersini ağzına bastırdı ve gözlerini kapattı, midesi bulanmasın diye derin nefesler almaya konsantre oldu. Tehlikenin geçtiğinden az çok emin olduktan sonra, "Her şeyi söyleyebilirlerdi," dedi. "Onlar çocuktur."

Birkaç derin nefes aldı, kaslarının hafifçe esnemesi dışında hareketsizdi ve "Kendilerini Haven'da cinayet işleyecek kadar erkek sanıyorlardı. Burada ölecek kadar adamdılar."

"Elbette, devam et. Bana bunu nasıl hak ettiklerini anlat. Bana o küçük kızdan bahset," dedi birden. "Hani şu sekiz gün yaşayan. Kalça yüksekliğinde demiştin. Onu, küçük bir kızı kazığa oturtarak kendini savunmak zorunda kalacak kadar büyüten neydi?"

"O benim değildi." Daha yüksek sesle konuşmadı, hatta daha sessiz konuştu ama her kelime kendi ağırlığını hissettirdi. "Karşıt toprak sahipleri arasındaki unutulmaya yüz tutmuş bir kavgaya karıştı. O ve tüm ailesi, başka bir lordun tecavüzüne engel olmak gibi affedilmez bir suç işledikleri için cadılar ve zehirleyenlerle aynı şekilde idam edildiler. O kazığı çakan insan elleriydi, onu kazığa oturtan insan elleriydi."

"Yani sen, ne? Sadece izledin mi? Yanlış bir şey yapmadığını bildiğin küçük bir kızın kazığa oturtulduğunu gördün ve tek yaptığın günleri saymak mı oldu? Senin derdin ne be? Çık odamdan!"

"Ne yapsaydım, orada onun yanında asılı mı kalsaydım?" Sesi sertleşti, ama sadece biraz. Pencerenin önünde duruyordu, kıpırtısızdı, görünüşe bakılırsa sakindi. "Kendimi bu kaderden kurtaramazdım. Onu nasıl başışlayabilirdim ki?"

Lan'ın midesi yine bulandı. "Sen...?"

"Kurtlar için kurulmuş bir tuzağa yakalanmışım ve bulunduğumda soğuktan ve açlıktan beni şeytan sanan adamlara karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüştüm. Beni kanlı bacağımdan tutup leş tarlalarına sürüklediler ve orada altı adam beni tutarken -aralarında kızın babası Öküz de vardı- yedinci adam bana kargıyı sapladı. Daha önce hiç kazığa oturtulmamıştım," diye düşündü. "Yeni bir acı yok sanmıştım. Ama lord geçip işini yapmadan önce on altı gün daha asılı kalacaktım ve bu süre içinde acının sınırsız kapsamı hakkında çok şey öğrendim."

Lan gözlerini tekrar kapattı, bu kez meditasyon bahçesinin anısını, yükselmeye çalışan sempatiye karşı bir kalkan olarak acımasızca yakınına çekti.

"On altı gün... ve eğer o zorba adam olmasaydı, o yüksek ve kuru havada yıllarca asılı kalabilirdim. Onun yerine, ağaçların üzerindeki dumanı izledim ve göz diktiği topraklarda var olmaya cesaret ettiği için bütün bir yerleşimi cezalandırırken uzaktaki çığlıkları duydum. Ertesi şafakta kırk kadar erkek, kadın ve çocuk bana eşlik etmeleri için tarlaya getirildi. Kız

Yanımda bana inanan adamlar tarafından-" Azrael kollarını iki yana açtı ve kendi gri etine baktı, yıpranmış ve yaralı, kemiğe kadar açık. "- zaten bir ceset. Nadir yağan bir yağmur ona kırlangıçlar dolusu su getirdi ve bedenim onu rüzgârın en kötüsünden korudu. Ayrıca etim, insan, hayvan ve kuş, tüm canlılar için iğrençtir, bu yüzden kargalar hem ölülerin hem de dirilerin gözleriyle ziyafet çekerken ve köyün köpekleri sallanan ayakları kemirmeye gelirken, hiçbirisi o kıza sahip olmak için yanıma yaklaşmadı. Ve böylece sekiz gün yaşadı ve evet," dedi vahşice, "onları saydım. Her gün sayıyorum, Lan. Bana Haven'da kaç gün geçirdiğini, vücudunun kaç kez zevkle benimkine yapıştığını ya da ağzından kaç kez 'canavar' kelimesinin çıktığını sor. Ben her şeyin hesabını tutarım."

Hiçbir şey söylemedi.

Azrail birkaç nefes aldı ve sonunda şöyle dedi: "Öldüğünde, lordun adamları cesedini almaya geldiler, onu soyup tüm köyüyle birlikte tek bir mezara baş aşağı gömmek niyetindeydiler, yüzü utanç içinde onu hayattayken tanıyan, belki de seven birinin çıplak kalçalarına bastırılmıştı. Ona uzandıklarında başımı kaldırdım ve onları lanetledim. Kaçtılar. Ama geri döndüler. Altı gün daha beni izlediler. Yedinci gün odun topladılar ve dizlerimin üzerine koydular. Onlar ateşi yakarken bana dua etmesi için bir rahip getirdiler. Çok yağmur yağmıştı ama sonunda..."

Azrail lambanın alevine baktı, uzaklaştı ve sonra tekrar geri döndü. Gözleri parlayıp sönerken lambanın küçük ışığına baktı. "Etim yanmıyor," dedi dalgınca, neredeyse ilgisizce. "Ama kargı yaktı. Sonunda altımdan kırıldı ve kömürlerin içine düştüm. Sıcak kül ve kustum dumanını soludum, bedenim yanarak içine kapandı. Sonra geri uzandım

-" Hâlâ lambaya bakmakta olan elini kaldırdı ve sol köprücük kemiğinin üzerine hafifçe kapattı. "-ve beni sabitleyen şeyin ucunu yakaladım. Onu dışarı çektim, santim santim, geçit deliğini yırtarak daha da genişlettim, ta ki kanımın ahşaba karıştığı siyah lekeyi çıkarana kadar. Sonra ayağa kalktım ve sendeleyerek ateşimden uzaklaştım. Yine kaçtılar, rahipleri hariç, o da önümde diz çöktü ve eğer onu bağışlarsam 'benim' lordum Şeytan'a hizmet edeceğine yemin etti." Azrail bakışlarını pencereye çevirdi. "Ben yapmadım."

"Peki ya kız?"

"O ölmüştü. Onu bıraktım."

"Orada asılı mı?"

"Ölmüştü," dedi tekrar, yüz ifadesi olmadan.

"O zaman cesedine ne yaptıklarını neden önemsediniz? Neden onu diğerlerinin yanına koymalarını engellemeye çalıştın?"

Cevap vermedi.

"Eğer yapabilseydiniz onu kurtarır mıydınız?"

"Onu ne için kurtardın?" diye sordu sertçe. "O topraklarda, o yaşta bir yetim, bir dilenci ve fahişeden başka ne olabilirdi ki? Onu, halkını katlettiren adamın hüküm sürdüğü topraklarda, yirminci yaşına gelmeden yaşlanıp ölmesi için mi kurtarmalıydım?"

"Neden olmasın?" Lan sordu. "Şu anda yaptığın şey bu değil mi?" Adam geri çekildi. Çenesi sıkıştı. Ona sırtını döndü.

"Hikayenizdeki lord hakkında ne dersiniz deyin, ama en azından o sadece bir köydü, tüm dünya değil. Ve onları sadece öldürdü, tekrar diriltmedi. Ve seni de yardım etmeye zorlamadı."

Nefesinin düzenli ritmi bozuldu. Hızla döndü ve yaralı yüzünü ovuşturarak ondan uzaklaştı.

"Bana yardım ettirdin, Azrail." Her kelime havada çatırdadı ve kanadı. "Beni bunun bir parçası yaptın."

"Kendini bu hikâyenin içine yazdın," diye omzunun üzerinden tükürdü ve bir sonraki duvara doğru ilerledi. "Pazarlığı sen yaptın. *Senin* emrinle halkını besledim. Kalıcı bir barış getirseydi, övgüyü *senin* alacağından şüphem yok, bu yüzden suçu üstünden atmaya kalkma."

"Bunun yapacak bir şeyi yok-"

"*Her şey!*" diye kükredi. "Her şey! Bana savaşın sona erebileceğini düşündürdün! Bana merhamet gösterebileceğimi ve hoşgörünün karşılık bulacağını düşündürdün! Sen..." Pencereye döndü, eski taş aoyuklar açan pençeleriyle çıkıntıyı kavradı. "Ama *zalimliğimin* ilk gevşemesinde, bu."

"Bu birkaç aptal çocuk ve çamurdan bir köyde bir sürü öfkeli konuşmadan ibaretti ve siz bu konuda ne yaptınız? Kimsenin görmediği bir ibret olsun diye o çocukları henüz işlemedikleri bir suç için öldürdünüz ve sonra da gerçekleşmemiş bir saldırının intikamını almak için Mallowton'daki herkesi katlettiniz! Bunu binlerce şekilde halledebilirdiniz! Onları karşılık vermeye zorluyorsunuz, bunu görmüyor musunuz?"

"Yaptığım kötülüğün farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Bir cevap bekledi ve cevap gelmeyince arkasını döndü. Gözleri havada izler bıraktı, parlaklıkları ses tonunun sessizliğini yalanlıyordu. "Yaptığım kötülüğü hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

ağırlık? Ve ben bu günahı işlemeden önce bir ömür boyu kefaretimi ödemedim mi?"

"İncindiğin için üzgünüm. İster inan ister inanma, gerçekten üzgünüm. Ama bu böyle bitmez."

"Artık nasıl biteceği umurumda değil. Sadece bitmesini istiyorum." Pencereden uzaklaştı ve makyaj masasından maskesini almaya gitti. "Aşağı in ve akşam yemeği için giyin. Yarım saat servis bekleyeceğim. Seni almam için beni zorlama."

Eğer bu hikâyenin kahramanı kendisi olsaydı yapacağı gibi, sessizce, meydan okuma dışında ondan etkilenmeden gitmesine izin vermeye çalıştı ama eli kapıya dokunduğunda kırıldı ve "Lütfen bunu yapma" dedi.

Yine de kapıyı açtı, sanki o da bir rol oynamaya kararlıydı ve onun gibi bundan vazgeçti. Başını eğdi. İç çekerek kapıyı kapattı ve onunla yüzleşti. "Ne yapmamı isterdin? Tüm ihanetlerini affedip bir sonraki saldırıyı mı bekleyeceksiniz? Cennet'tekilerin hayatlarını barışa ya da korunmaya layık hayatlar olarak görmediğinizi biliyorum... ya da aslında hiç hayat olarak görmediğinizi..."

Bir tartışma bahanesi bile bulamadı.

"Ama onları bu varoluşa ben getirdim, şimdi ne kadar pişman olsam da," diye devam etti sessizliği acı verecek kadar uzadıktan sonra, "ve sırf ölemiyorlar diye onları insan şiddetine terk etmekten daha iyisini borçluyum onlara. Kabul etsen de etmesen de, yaşayanları sınırlarımdan uzak tutan tek şey aklıktan ölmek üzere olan ölümlerim ve senin varlığının da kanıtladığı gibi, bunda bile tamamen etkili değiller. Söyle bana Lan, halkın kendi başlattıkları bir savaşın intikamını alırken benim sadık ölümlerimin kaç tane ölümsüz işkenceye katlanmasını istersin? Ve sen kaç tanesini paylaşacaksın?" diye sordu. "Yoksa yaşayanların seni bir kahraman olarak tanıyacağını mı düşünüyorsun, Şeytan'ın oyuncak kızı olarak değil?"

"Bana ne olacağı umurumda değil," diye ısrar etti.

"Bakmalısın. Etrafınıza bakın." İleri doğru iki uzun adım attı ve tüm dünyayı onlarla birlikte kuleye getirmek için kolunun bir hareketiyle pencereye doğru işaret etti. "İnsanın sınırsız hayal gücünü ve hayallerini gerçekleştirme yeteneğini görün ve *asla* başka bir varlığa acı çektiği zamanki kadar yaratıcı olmadığını anlayın. Seni, yükselenlerimden herhangi biri kadar koruyordum."

"Yapma bunu. Tüm o masum insanları öldürmek için beni bahane olarak kullanma."

"Masum mu? Bir ordu!"

"Bunu söyleyip duruyorsunuz ama artık dışarıda ordu falan yok, gerçekten yok. Sadece yaşamak isteyen korkmuş insanlar var. Ve bazen bir ordu gibi davranıyorlarsa, belki de bunun hala savaşta olduklarını düşündükleri için olduğunu anlamalısın." Kadın ayağa kalktı ve adam uzaklaşmadan onunla yarı yolda buluştu. "Ve sana karşı olan herkesi öldürerek onların fikirlerini değiştiremezsin."

"Onların fikirlerini asla değiştirmeyeceğim," dedi, sonra biraz yumuşadı. "Gördüğüm kadarıyla seninkini de. Yapmak üzere olduğum şeyi affedebilseydin, tanıdığım Lan olmazdın. İstemeyeceğim. Ama zaten yaptığım şey için, o bir gece için... ve o bir hayat için..." Bir elini kaldırdı ama tam olarak yanağına dokunamadı. "Lan, çok özür dilerim."

"Ben de öyle." Bekleyen eline döndü, yanağını onun serin avucuna bastırdı ve gözlerini kapattı. "Seni affedebileceğimi söylesem... bunun bedelini öder miydin?"

Elini geri çekti ve pencereye döndü. Konuşmadı ama kadın yanına geldiğinde ona yer açtı.

Birlikte durdular, birbirlerine dokunmadan geceyi izlediler. Haven'da ışıklar yanıyor, mavi, altın rengi ve beyaz parlıyordu. Eskiden tüm dünya böyle görünürdü. Ama o dünya ölmüştü ve onun yerine yükselen dünya çok daha karanlıktı.

Sonunda, "Ciddi misin?" diye sordu.

Bunca saat sonra hâlâ duman ve kan tadı veren bir nefes aldı ve "Evet" diye fısıldadı.

"Peki ya
fiyatınız?" "Bunu
yapmayın."
"Lan-"

"Resmi bir görüşme yapmadığımız sürece Yiyenler hakkında soru sormayacağıma söz verirsem? Sana başka bir bahçe yapsam ya da sana bir bina inşa etsem? Yalvarsam..." Lan bir nefes aldı, sonra kan rengi tahtaların üzerine diz çöktü, o ise pek de vurdumduymaz olmayan bir şekilde onu izliyordu. Sarayın etrafındaki bazı renkli pencerelerde gördüğü gibi ellerini birleştirdi ve yüzünü onunkine çevirdi. "Sana yalvarıyorum. Eğer doğru yapmıyorsam, yeterince üzgün değilsem, o zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım ve bir daha bu konu hakkında konuşmayalım, yemin ederim. Lütfen. Her şeyi yaparım ama lütfen bunu yapma."

Ona baktı ve uzun bir süre boyunca sadece yağmur, kalbindeki ağırlık ve dizlerindeki ağrı vardı.

"Öyle olsun," dedi sonunda. "Şimdilik. Deimos'la konuşacağım." Elini uzattı.

Onu aldı ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Ben giyineceğim akşam yemeği."

"Bazen gerçekten de oldukça zorlu bir müzakereci oluyorsun." O aldı onun Lambayı yaktı ve kapıyı açmaya gitti ama usulca kapattı. Dönmeden, "Hayır. Onu kurtaramazdım," dedi.

Rüzgâr aralarında soğuk esiyordu.

"Ama bir elim daha uzanabilseydi, sekiz gün acı çekmesine izin vermezdim. Onu kurtaramazdım ama buna bir son verirdim. Ve o çocuğu öldürdüğünüz için ne kadar pişman olsanız da, yaptığınız bir merhametti, cinayet değil." Daha fazlasını söyleyecek gibiydi, sonra başını salladı ve kapıyı açtı.

"Bu gece seninle yatağa gelebilir miyim?"

Yorgun bir gülümsemeyle arkasına baktı. "Çok kırmızı bir oda, değil mi?"

Başını salladı, aptalca, onun bile inanmayacağı bir şey söylemeden konuşabileceğine güvenmiyordu.

"Evet, gelebilirsiniz. Ve hoş geldin. Seni özledim."

Son sözünü söyledikten sonra kapıyı usulca kapattı. Yağmur sesleri bastırana kadar adamın ayak seslerini dinledi.

"Ben de seni özledim," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Azrael'in sarayındaki tüm odalar ya da en azından Lan'ın bulunduğu odalar arasında bir favori seçmesi gerekseydi, bu sadece kütüphane olabilirdi. Bir zamanlar burayı boş bir alan olarak gördüğünü hatırlıyordu ama şimdi sadece fiziksel olarak büyüklüğü, içerdiği bilginin enginliğini temsil ediyordu. Cilalı zeminlerin üzerindeki zengin halılardan tavandaki özenli fayanslara ve kornişlere ve aradaki her şeye kadar her yüzey bir şekilde güzeldi. Bütün gün sadece pencerelere bakabilir, içlerine rengarenk yerleştirilmiş resimlerle uyumlu hikayeler hayal edebilir ve bunu yapmaktan sıkılırsa, her zaman merdivenlere binebilirdi.

Kütüphane, Lan'ı Haven'ın varlığından memnun eden tek yerdi çünkü dünyanın geri kalanı yıkılırken o odanın kurtulmuş olduğu anlamına geliyordu. İnsanlık hayatta kalmasa bile buranın hayatta kalabileceğini düşünmek onu biraz mutlu ediyordu ama aynı zamanda aynı sebepten dolayı üzülmüyordu çünkü başka hiç kimse o pencerelere aynı şekilde, aynı merakla bakamayacaktı.

Bu yüzden Lan'ın her gün kütüphaneye gitmek zorunda olması iyi bir şey olmalıydı, ancak gitmesinin nedeni ders almaktı. Sadece derslerde kötü olduğu için değil - bunu asla kabul etmezdi, kendine bile- ama Usta Wickham ona bilmesi gereken hiçbir şeyi öğretmediği için. Sayılar, bir ders kitabının dışında asla ve *asla* var olmayacak miktarlarda ve çeşitlerde bir araya getirilip parçalanıyordu. Bilim, eşit derecede alakasız ve anlaşılmazdı ve Efendi Wickham'ın bile çoğunlukla teorilerden oluştuğunu itiraf ettiği bilim. Ve okumak. Bunca zaman sonra bile okumak hâlâ en kötüsüydü. Ne zaman okuma konusunda kendine biraz olsun güvenmeye başlasa, Efendi Wickham işi karıştırmak için yeni bir yol buluyordu. Artık sadece kelimelerin ne anlama geldiğini bilmek yeterli değildi, nedenini ve başlarındaki ve sonlarındaki parçaları değiştirerek başka anlamlara nasıl getireceğini, olayları nasıl eyleme dönüştüreceğini ve olmuş şeyleri nasıl sadece olabilecek ya da hala olmakta olan şeylere dönüştüreceğini de bilmesi gerekiyordu.

Her yeni derste sinirlerinin daha da gerildiğini hisseden Lan, bir sabah kütüphaneye geldiğinde masanın kendi tarafında bir dolmakalem ve hokka bulunca kendini kaybetti. Kalem, kesinlikle ustası olduğu tek lanet şeydi ve savaşmadan ondan vazgeçmeyecekti.

Wickham onun bu konuda söylemek istediği her şeyi söylemesine izin verdi, ama o saçma sapan, tutarsız tiradının sonuna geldiğinde hokkanın kapağını açıp dolmakalemi eline tutuşturdu ve müfredatla ilgili tüm şikayetlerin yazılı olarak sunulması gerektiğini söyledi. Bunun doğru olmadığından oldukça emindi, ama kendini yere atıp bu lanet şeyi nasıl kullanacağını öğrenmek için gerekli saatleri harcayacak kadar öfkeliydi, böylece *Dersler bir sürü işe yaramaz saçmalıktan ibarettir* diye özenle yazabilecekti. Üstat Wickham okudu, düzeltti ve ona yüzlerce kez yazdırdı çünkü görünüşe göre 'a' hariç her şeyi yanlış yazmıştı. Bu o kadar uzun sürdü ki, akşam yemeği için giyinmeye geldiğinde Serafina'nın keyfi kaçmıştı ve Lan'ın ellerine bulaşmış mürekkebi gördüğünde de keyfi yerine gelmedi.

Serafina sabun, fırça, ponza taşı ve son olarak da Lan'ın yüzüne bir tokat atarak lekeleri çıkarmaya çalışırken Lan dişlerini sıkarak birkaç dayanılmaz dakika geçirdi.

"Senin bu lanet tavrın olmadan bir gün kazanmak için ne yapmam gerekiyor?" Sadık hizmetkârı gardıropta bir çift eldiven bulmak için tepinirken Lan talepte bulundu. "Sana hiç iyi davranmadım mı? Bunca zaman geçti ve sen hâlâ bana ayakkabılarından kazıyamayacağın bir şeymişim gibi davranıyorsun!"

"Sadece banyoya gir ve saçlarını ıslatma. Kurutmak için yeterince zaman yok. Mavi elbisene ne yaptın?" diye suçlayıcı bir şekilde sordu.

Lan ekranın etrafına bakmak için ilerledi. "Tam orada. Neredeyse ona dokunuyorsun."

"Gök mavisi değil, derin mavi! Akşam renkleri!"

"Ah, şu. Yeniden bağlanıyor ya da öyle bir şey."

Serafina onaylamayan bir koklama yaptı.

"Hey, beni korse giydirmeye devam edersen, o da kesip atmaya devam edecek. Bu benim suçum değil." Lan avuçlarının arasına biraz sabun alıp yüzünü ovaladı, sonra da yüzüne sıçratarak temizledi. "Neden buna 'gök mavisi' diyorlar ki? Gökyüzü mavi değil ki."

"Bir zamanlar öyleydi. Eminim sen bile gökyüzünün fotoğraflarını daha görmüşsündür. önce."

"Evet, ama gerçek değiller."

Serafina güldü ve başını salladı.

"Hadi ama, resimlerde sadece mavi değiller, çılgın renkler.

Kırmızı ve turuncu ve mor ve pembe... Bana gökyüzünün renk değiştirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Serafina yine güldü ama sesi zorlamaydı.

Lan durulanmak için kendine son bir kez aceleyle su sıçrattı ve sudan çıktı. "Eski gökyüzünü gerçekten hatırlıyor musun? Diğer ölülerin hiçbiri hayattayken yaşadıkları hiçbir şeyi hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Yüce efendimizin göğe yükselişinden önce hatırlanmaya değer hiçbir şey yoktur."

"Gökyüzünün rengini bile mi? Bunun Azrail'in yönetimine karşı sadakatsizlikle ne alakası var? Değiştirmediğini bile söylüyor."

"O yapmadı. Sizin türünüz yaptı," dedi küçümseyerek, "insanlıklarını göstererek - milyonları yaktılar, on milyonları zehirlediler ve yüce efendimizin Çocuklarıyla barış içinde yaşamasına izin vermektense gelecek nesillere miras bıraktıkları tüm dünyayı bozdular."

"Demek hatırlıyorsun."

"Gökyüzünün değiştiği günü çok iyi hatırlıyorum. Hanımımı yıkıyordum... O zamanlar saray yoktu," diye ekledi hüzünlü bir ifadeyle. "Ve yeni doğan Çocuklarıyla kısa bir süre kaldığı o güzel yer çok gerimizde kalmıştı, ama bizi hapsedildiği mağaraya geri getirmiş ve bize bir yuva yapmıştı. Bundan daha büyük olmayan bir düşüş vardı," dedi fıskiye bakarak, "ve tam da böyle bir havuza dökülüyordu. Gemiler ilk görüldüğünde, hanımımı orada yıkadım ve o öldürülen kız ve erkek kardeşleri için ağlarken saçlarını ördüm. Üzerimizden geçtiler, arkalarında iğrenç zehir akıntıları bırakarak. Bir ileri bir geri, gökyüzünü pis kokuyla doldurdular, ta ki görebildiğimiz tek şey o bulut olana kadar. Efendimiz bize mağaraya girmemizi emretti, gidebildiğimiz kadar derine, ama gökyüzü tutuştuğunda daha derine inmemiştik bile.

"Alevler içeri doldu," dedi Serafina usulca, hâlâ gardırobun önünde duruyordu ama artık orada asılı duran elbiseleri karıştırmıyordu. Aynalı iç panel yüzünü bir düzine parça halinde yansıtıyordu. "Hiç böyle bir alev görmemiştin... ve bir daha da görmeyeceğim. Bir ağırlığı var gibiydi, yuvarlanıyordu.

hareket ettikçe. Suyun bir kavanozu doldurduğu gibi mağarayı doldurdu, girdaplar oluşturdu ve her oyuğa ve kanala aktı. Başka bir mağara olsaydı bizi bulması gerekirdi, ama dediğim gibi, burası efendimizin hapsedildiği mağaraydı ve burayı evi haline getirmişti. Bir kapı vardı. Bize doğru gelen ateşlere karşı kapadı ve alevler her çatlaktan yalayıp ellerinin altındaki kapıyı parlayan bir altına çevirirken bile kapalı tuttu. Kapıyı tuttu ve o korkunç sesler ve o korkunç ışık söndüğünde kapıyı açtı ve birlikte dışarı çıkıp yıldızsız bir gece kadar siyah gökyüzünü, duvarlarımız ve çatımız olan yemyeşil ormanın yanıp kül olduğunu gördük. Kayalar erimişti. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey."

Sessizliğe gömüldü. Lan bile hareket etmeyi bırakmıştı. Su neşeli şırlıtısını sürdürüyordu ama Serafina duymuyor gibiydi. Çok uzaklarda, başka bir hamamın kömürleşmiş harabesindeydi.

"Bizi mağaraya geri gönderdi ama orada bize katılmadı. Günlerce ortalıkta yoktu. Saklandığımız kadar derinden bile savaşın seslerini duyabiliyorduk. Bombalar... patlamalar.... etrafımızdaki kayanın içinde atan bir kalp gibiydi. Bunu duymak, dünyanın kalbi atmaya devam ettiği sürece efendimizin de yaşadığını bilmek neredeyse bir teselli haline gelmişti. Ve sonra, o kalp yavaşlamaya başladı... ve yavaşladı... ve sonunda durdu. Karanlıkta bekledik - gerçekten, karanlığı hayal bile edemezsiniz. Işığın yokluğundan çok daha fazlasıdır. Yaşayan bir şeydir, ölü bir şeydir, etrafınızı sarar. Onu duyabilirsiniz. Hissedebilirsiniz. Aynı anda her duyuya hitap eder." Serafina ürperdi ve aniden ellerini yeniden fark eder gibi oldu. Birkaç elbiseyi karıştırdı ve bir tanesini seçti. "Efendimiz dönene kadar o karanlıkta bekledik. Bizi o yeni gökyüzünün ışığına çıkardı ve evet, korkunç bir ışıktı ama yine de gözlerimiz için güzeldi çünkü bunun barışın ışığı olduğunu düşündük. Değildi ama biz öyle sanıyorduk. Ne kadar da gençmişiz." Serafina imal edilmiş bir iç çekişle gardıroptan uzaklaştı ve hemen bir elini kalçasına vurdu. "Saçını ıslatmışsın, seni sakar inek!"

"Ama tüm bunlar sen öldükten sonra oldu." "Ben dirildikten sonra demek istiyorsun."

"Yaşarken kim olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

"Artık kim olduğumu biliyorum. Önemli olan tek şey bu." Serafina üzerine bir havlu attı ve onu kabaca ovdu. Çok kabaca.

"Ama senin adını o koydu," dedi Lan düşünceli bir ifadeyle. "Bunu herkes için yapmaz. Sen özel biri olmalısın."

"Beni Leydi Batuuli seçti. Ben onun hizmetçisiydim." Serafina elbiseyi Lan'ın başına geçirdi ve boncuklu korseyi sıkıca bağladı. Lan'a en çok kızdığı zamanlarda hep giydiği siyah elbiseyi. Siyah onu çok solgun gösteriyordu, bu da yanaklarına renk katmak için bol bol tokat atmak anlamına geliyordu. Aynı şeyi yapan kozmetikler de vardı ama onları uygulamak zaman alıyordu.

"Artık benim hizmetçimsin," diye belirtti Lan. "Bu sana isim verebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Öncelikle saçları kopararak düzeltmek için kullandığı saç fırçasını çıkardı.

Lan hiçbir acı belirtisi göstermedi, çünkü bu işkenceyi uzatmanın en kesin yoluydu, ama "Sanırım sana 'Kaltak' adını vereceğim" diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Serafina daha da sert fırçaladı. "Elbette yapardın. Gerçek sahibem sadece meleklerin ona hizmet etmeye uygun olduğunu bilirdi. Sen köpekler tarafından bakılmaktan memnunsun." Arkasını döndü, saçlarını toplamak için mücevherli taraklara uzandı ve fırçayı düşürdü. Onu da almadı ya da Lan'ın saçını düzeltmeyi bitirmedi. Orada öylece durdu, sessizdi.

"Merhaba Azrail," diye tahmin etti Lan eldivenlerini giyerken. "Geldiğinizi duymadık."

"Öyle görünüyor."

"Geç kaldığımı biliyorum ama derslerim uzadı ve yine de geri dönüp toparlanmam gerekti," dedi hafifçe. "Seni utandırmak istemem."

"Kimin önünde?" Ayak sesleri telaşsızca yaklaşıyordu. Kadının bir tutam saçını topladı ve tarakla tutturdu. "Kimin onayını arıyorsun? Sarayımdan kim sana benim saygımın yeterli olmadığını hissettirdi?"

Lan iç çekti.

"Belki de biliyorsundur," dedi Azrael uğursuzca, elleri her zaman nazikti. "Sadık bir hizmetçi hanımının aklından geçenleri bilir, elbette."

Serafina eğilerek, "Ben sizin naçizane hizmetkârınızım, lordum," diye cevap verdi.

"Gerçekten öyle misin?" İkinci tarağı Lan'ın saçlarına taktı ve son bir asi tutamı da kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu akşam alçakgönüllülüğünüzü biraz eksik buluyorum."

"Nasıl görünüyorum?" Lan onun dikkatini dağıtmayı umarak sordu. Küçük bir daire çizerek döndü ve Serafina ile onun arasına girdi.

Aldanmamıştı ve uzun bir bakışla bunu ona belli etti ama sonunda gülümsedi. "Her zamanki gibi çok güzelsin. Siyahlar içinde oldukça dikkat çekicisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Her zaman yanağındaki rengi ortaya çıkarıyor gibi görünüyor." Azrail banyo perdesinin arkasına geçti. Siluet halinde altın maskesini çıkardı ve siyah kurt maskesini taktı. Belki de sadece ona uymak için. "Eldivenler hakkında ne hissettiğime karar veremedim."

"Artık kalemle yazıyorum. Ellerimde mürekkep var."

"Ah. Hizmetçiniz bununla ilgilenmeliydi." Bağlayıcılarda son bir ayarlama yapan Azrael odaya geri döndü ve bakışlarını Serafina'nın üzerinde gezdirdi. "Belki de onun yerine bir başkasını atamalı ve bu kişiye işinin önemi üzerine düşünmesi için zaman vermeliyim."

Lan geri çekildi, düşünceleri bir anda son gördüğü meditasyon bahçesine saplanıp kalmıştı. Duman kokusu. Kanın tadı. Mallowton'dan gelen çocuğun gözlerinin önünde bir Yiye'nin dönüşmesi... ona uzanması...

Azrail ona bir göz attı, sonra daha uzun süre baktı. "Kötü bir kelime seçimi," dedi bir süre sonra. "Ben sadece onu başka bir yerde çalıştırmak istemiştim."

Bundan daha fazlasını söylemedi. Bahçenin üzerinden neredeyse bir ay geçmiş olmasına rağmen, bu konu hakkında konuştukları tek zaman Kırmızı Oda'daki o geceydi. Konuyu tekrar açmak için binlerce fırsatı olmuştu ama açmamıştı ve şimdi olduğu gibi ne zaman biri tökezlese Mallowton'ın konuyu değiştirmesine izin veriyordu. Kendi kendine daha fazla konuşmanın Mallowton'ın duvarlarını yeniden inşa edemeyeceğini ya da ölü çocukları hayata döndüremeyeceğini söyledi ki bu doğrudu. Ayrıca kendine, geceleri vücudunun üzerinde gezinen ellerin ne kadar kan ve küle boyandığını düşünmek istemeyen bir korkak olduğunu da söylemişti ve bu da doğrudu.

Yine de ara sıra çaba gösteriyordu. Mezarların olmadığı bu dünyada anıları canlı tutan tek şey konuşmaktı. O olmadan, Azrail'in sık sık söylediği gibi, geçmiş ölüydü.

"Buna inandığımdan emin değilim," dedi. "'Meditasyon' dediğinizde -"

"

"Her halükârda, şimdi ciddiyim," diye araya girdi, ses tonundaki uyarı hızla Serafina'ya geçti. "Yine de kolayca değiştirilebilecek biriyle neden ilgilendiğiniz konusunda biraz kafa karışıklığı yaşadığımı itiraf etmeliyim."

"Ben de yapabilirim, unuttun mu?"

Bu onu duraksatmış gibi görünüyordu ama sadece bir anlığına. "Bir eksiklik hissedeceğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Ve uzun süre acı çekmeyeceğini. Bir sürü tatlı meyve var. ağaç."

"Hm." Dişlerinin arasından ona 'büyüleyici' gülümsemesini sundu Maske. "Bu elbisenin içinde gerçekten çok güzelsin." "Teşekkürler. Hizmetçimi rahat bırak."

Azrael, odadan hızla çıkan Serafina'ya acımasız bir bakış fırlattı.

"O kadar da kötü değil," dedi Lan rahatsız edici bir dakikanın ardından. "Sadece çok geç kaldığım için biraz huysuz. Sorumluluklarını ciddiye alır."

"Onu savunmayı bırak." Keskin sesi yumuşadı. "Onun savunmaya ihtiyacı yok."

Başını salladı, eldivenleriyle oynuyordu. Doğru hissetmiyordu - parmakları çok sıkı, bilekleri çok gevşek, yeterince uzun değillerdi. Başka biri için dikilmiş, diye düşündü. Bu ona bir şeyler hissettirdi. "Buraya kadar beni yemeğe götürmek için mi geldin?" diye sordu hafifçe, yüksek sesle. "Bu biraz güvercin gibi."

"Hayır."

Eldivenini biraz daha çekti. "Oh."

"Seni koridorda koşarken gördüm ve bir şeyin seni üzdüğünü düşündüm." Başını eğdi. "Yapayım mı?"

"Ne yapacaksın, beni üzecek misin? Hayır, bu gecelik bunu es geçelim."

Bunun yeniliği için."

"Seni yemeğe götüreyim mi?" diye sordu sabırla. "Eğer seni cezbederse"

öyle."

Yüzünün kızardığını hissediyordu ve bunu gizlemek için kapıya yöneldi.

"Onu bilmem, sadece daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmadı." "Norwood'da demek istiyorsun."

"Evet." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun aptalca olduğunu düşünüyorum. İnsanların yaptığı aşk dolu şeyler."

"Öyle mi?" Yanından geçtikleri muhafızların selamlarına ve eğilmelerine boş boş karşılık vererek onun yanına geçti. "İnsanların sözlerine dürüstlük başlamları gerektiğini düşündüklerinde genellikle yalan söylediklerini fark ediyorum."

"Değilim," dedi kızgınlıkla.

"Genellikle dedim, her zaman

değil."

"Yalan söylediğimi düşünmeseydin neden bundan bahsettin ki?"

"Söylemezdim."

"Az önce yaptın!"

Bunu çözmesi için ona bir dakika verdi.

"Sen bir pisliksin," dedi ona, sinirlenerek. "Önce 'Dürüst olmak gerekirse' demediğime dikkat et."

"Bunu kastetmemiş olmalısın."

"Böyle davrandığında kavga mı çıkarıyorsun yoksa keyfin mi yerinde hiç anlayamıyorum," dedi. "Biz seni görmeden önce ne kadar zamandır orada dikiliyordun?"

Gülümsemesi bir bulutun ardındaki güneş gibi söndü, ışığı ve sıcaklığı da beraberinde götürdü. "Yeterince uzun."

Onun yanında yürüyor, göz ucuyla bakışlarını kaçırıyor, lanet olası maskenin arkasındaki ruh halini ölçmeye çalışıyordu. "Gökyüzü hakkında konuşuyorduk. Eski gökyüzünden yani. Hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum." Hala soğuk. Hala

karanlık. "Ne renkti? Gerçekten mi?"

"Hepsi. Her günün her saati farklı bir renk."

"Benimle dalga geçiyorsun." Aklına bir fikir geldi. "En sevdiğin gökyüzü rengi var mıydı?"

Dudağı seğirdi. "Beyaz."

"Hâlâ beyaz."

"Bir ömür boyu süren alışkanlıklar tüm insanları tahmin edilebilir kılar ve benimki çoğundan daha uzun sürdü."

"Neden beyaz bir gökyüzü?"

"Çok nadir gördüğüm için sanırım. Ve dünyayı boş gösterdiği için. Kışın en iyisiydi, yerde kar varken... ve sis her tarafı kaplamışken, şu ağaç, şu kaya parçası dışında her şeyi silip süpürürken... sanki boş bir ressamın eliyle çizilmiş ve sonra da terk edilmiş gibi, neredeyse hiç yoktu. Beyaz bir gökyüzünün altında saatlerce durabilir, geriye kalan tek şeyin ben olduğumu hayal edebilirdim."

Lan bunu söylememeye çalıştı, gerçekten. "Kulağa korkunç geliyor."

Omuz silkti. "Bekle ve gör. Gökyüzü berraklaşacak. Sınırsız tasarımını kendiniz göreceksiniz ve kendi tercihinizi geliştireceksiniz."

"Bu çok tuhaf olacak," diye düşündü, yanından geçtikleri bir pencereden dışarı bakarken, her zaman orada olan bulanık sarının yerine mavi bir gökyüzü hayal etti. Gerçi şimdi düşününce biraz değiştiğini fark etti. Sisli sabahlarda sarıdan çok grimsi oluyordu. Alacakaranlıkta ve şafakta ise daha pembe bir tonu vardı. Lan'ın hayatı boyunca yıldızlar hep dışarıdaydı ama annesinin ona göğe yükselişten sonraki ilk birkaç yıl boyunca yıldızların görünmediğini söylediğini hatırlıyordu. Belki bir gün mavi bir gökyüzü görecekti. Ve turuncu. Ve mor. Ve beyaz. Her günün her saati farklı bir renk.

"Sence sonunda hepsini geri alabilecek miyiz?" diye sordu. "Sinemalar, hayvanat bahçeleri, spor ve diğer şeyler?"

"Bazıları," dedi bir an düşündükten sonra. "Hepsi değil. Dünya insanların fark ettiğinden daha sık kendi üzerine döner, ama asla sonuna kadar değil."

"Sanırım öyle. Kitaplarda gösterdikleri gibi bir şehirde yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum. Norwood benim kaldırabileceğim kadar büyüktü."

"Peki ya Haven?" diye sordu, yeniden gülümsemeye başlamıştı.

"Ölü insanlar aynı şekilde yaşamazlar. Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi gözlerini devirerek. "Gerçek bir şehir olmaya yetecek kadar insanınız var ama şehirle ilgili şeylere sahip değilsiniz."

"Sinemalar," diye tahmin etti.

"Çünkü onları istemiyorlar. Sen istiyor musun?"

"Onlarsız yaşamayı öğrendim."

"Ben bunu sormadım. Hiç hayvanat bahçesi görmek istemedin mi?"

"Hayır."

"Kötü örnek. Hayvanları sevmediğini unutmuşum."

"Beni sevmiyorlar," diye düzeltti. "Onlara o kadar düşkünüm ki, kendi seyir zevkim için tutsak edilmelerini görmekten hoşlanmıyorum."

"Sanırım yine de bir tane görmek isterdim. Şimdiye kadar gördüğüm tek hayvan sizin yediğiniz türdendi. Ve fareler."

"Sizin için burada, saray arazisinde bir hayvanat bahçesi yaptırayım mı?"

Kadın adama baktı ama adam ciddi görünüyordu. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Sadece benim için değil. Bu... doğru değil. Al." Meydan okurcasına kolunu uzattı. "Elimi tutmak ister misin?"

Ona bir yılanmış gibi baktı ve konuşmadan onun önüne geçti.

Lan kolunu indirdi ve elbisesini karıştırdı. "Norwood'da bazen insanlar el ele tutuşur."

Yanıt yok.

"Sanırım bir kez gerçekten sevişmeye başladığınızda, o sevecen şeylerin hiçbirini yapmanıza gerek kalmıyor." Onun arkasında yürüdü, ayak parmaklarının onun boyun eğmeyen sırtından ziyade uzun eteklerinin etekleri altında göz kırpışını izledi. "Annem bir keresinde bana hatırlayabildiği tek öpücüğün annesinin onu tekneye bindirirken verdiği öpücük olduğunu söylemişti. Hiçbir zaman bir erkekle öpüşmemiş ya da bir erkeğin onu öpmesine izin vermemiş çünkü bunu hatırlamak istiyormuş. Bana bunu söylemişti ama biliyor musun? Beni de hiç öpmedi. Bu beni çok kızdırdı -tam olarak kızdırmadı ama yakındı- Eithon Fairchild ile birlikte kurutma kulübesinin arkasına gittim." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Ona isterse beni öpebileceğini söyledim. Ne bekliyordum bilmiyorum. Güzel bir şey. Eithon'u Bess ya da Elvie'yle yürürken ve bazen onun elini tutarken görüyordum ve bunu çok istiyordum. Benimkiler hep kirliydi."

Şimdi onlara bakmak için ellerini kaldırdı. Eldivenli. Çünkü lekelenmişlerdi. İç çekti ve ellerini tekrar bıraktı.

"Ona beni öpebileceğini söyledim ve o da memelerimi tuttu ve kurtlu dilini ağzıma soktu, ta ki ben öğürene kadar. Onu itmeye çalıştım ve beni geri itti, ben de yere düştüm ve dizlerimin üzerindeyken üzerime tırmandı ve beni köpek gibi beceriyormuş gibi yaptı. Gülüyordu. Sonra beni tamamen itti ve orada bıraktı ve daha sonra yemek zili çaldığında onu Elvie'yi aşevine götürürken gördüm. Elini tutuyordu ve Elvie gülümsüyordu." Lan omuz silkti. "Umurumda değil. Elvie Peters tam bir ahmak."

Onları bu salondan çıkararak köşeye ulaştı ve orada bekledi, böylece birlikte bir sonraki salona döndüler. Onun yanında yürümeye devam etti. Hâlâ konuşmuyordu.

"Aptal olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Lan. "Öyle olduğumu düşündüğünü biliyorum-" "Düşünmüyorum."

"Cevabınız hiç değişmezken izleyicileri sormaya devam etmemin aptalca olduğunu düşünüyorsunuz."

"Hm."

"Ama tamamen işe yaramaz olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor, biliyor musun? Belki zeki değilim ama aptal da değilim. Canlı ya da ölü olmak gibi... Dereceleri var, biliyor musun?"

Ona kaşlarını çatarak baktı.

"Bazen bana tüm bu güzel kıyafetleri vermenin ve hayvanat bahçesi gibi şeyler inşa etmeyi teklif etmenin nedeninin gerçekten sadece benimle birlikte olmak istemen olup olmadığını merak ediyorum. Ve eğer bu doğruysa," diye devam etti.

"O zaman elbise giymekten nefret ettiğimi ve hayvanları kafeslerde görmek istemediğimi şimdiye kadar öğrenmiş olman gerektiğini düşündüm, ama benimle birlikte olmak istiyorsan, sorun değil."

"Ne kadar rahatlatıcı. Ve ne kadar gereksiz. Bana kil olarak geldin. Seni arzularıma göre şekillendiriyorum ve hiçbirini vekaleten almama gerek yok. Sana bakmanın zevki için seni giydiriyorum. Gelecekte eğitilmiş bir sohbetin zevkine varabileyim diye ders alıyorsun. Seni dans ederken görmek, seninle oyun oynamak ya da bildiğim yüzlerce dilden herhangi birinde sohbet etmek gibi heveslerim beni ne yöne sevk ederse, sen de o yöne sevk edileceksin." Gülmek için biraz fazla ekşi bir ses çıkardı. "Gerçekten, arzularımın tamamen fiziksel olmadığına minnettar olmalısın. Dokunuşumu biliyorum-"

"- iğrenç," diye bitirdi onun yerine. "Hayır, değil. Hey." Onun kolunu yakaladı.

Yürümeyi bıraktı ama hemen yüzünü ona dönmedi ve sonunda döndüğünde, elini tutup çıplak tenine, boğazının çukurunun hemen altına yerleştirdiğinde bile görmesine izin verdiği tek şey sabırsızlığıydı.

"Yalan mı söylüyorum?" diye meydan okuyarak doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Bundan iğreniyor muyum?"

"İnceleyelim." Elini aşağıya doğru hareket ettirdi, başparmağıyla elbisesinin yakasını kavradı ve avucu göğüs kemiğine değene kadar aşağıya çekti. "Kalbin hızlanıyor," diye gözlemledi. "Kasların geriliyor. Her zaman son derece duyarlı olmuştundur ama benim kucağымda sen bile titriyorsun."

"Ve kıvranmak," diye kabul etti. "Ve inlemek. Ama inlemek için korkudan daha fazla neden var."

"Bir nokta." Elini elbisesinin ve korsesinin sert kısıtlamasının altından kaydırarak göğsünü kavradı ve sertleşen meme ucunu hissetti. "Haklı bir nokta. Dürüstlüğü bana karşı en beklenmedik şekillerde kullanmak gibi ilginç bir alışkanlığın var. Doğru ellerde müthiş bir silah." Kendi elleri bir kez hafifçe yoğurdu ve sonra onu bıraktı. "Ama en keskin silah bile ölümcül bir darbe vuramazsa işe yaramaz. O yüzden gel çocuğum. Daha sonra konuşmak ve dokunmak için yeterince zamanımız olacak. Akşam yemeği bekliyor."

Lan elbisesini düzeltti. "Aç olduğum için şanslısın yoksa bu işi bitirirdik. Elimi tutacak mısın, tutmayacak mısın?"

"Hayır. Norwood'u özlüyor musun?"

"Neden böyle söylemek zorundasın?"

"Ne gibi?"

"Sanki tadı kötüymüş gibi."

Kaşlarını çattı. "Özlemiyorum. Özlüyor musun? Oradaki hayatının mutlu bir hayat olduğunu düşünmezdim ama yine de tek konuştuğun şey orası gibi görünüyor."

"Özür dilerim. Yorucu mu oluyorum?" diye sordu, sinirlenerek. "Soruma cevap ver."

"Hayır. Bazen. Sayılır. Pek sayılmaz."

Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı ve bariz kızgınlığına rağmen çarpık bir gülümseme takındı. "En beğendiğim cevabı seçmem mi gerekiyor?"

"Norwood'un *hatırasını* özlüyorum... Bilmiyorum... Norwood'un *hatırasını* özlüyorum. Gerçekten orada olduğum zamanlardan nefret ettim. Belki arkadaşlarım olsaydı farklı olurdu ama hiçbir zaman onlardan biri olamadım."

"Hm."

"Annem... o da onlardan biri değildi, ama olabilirdi. Yabancıydı ama kendisine saygı duymalarını sağladı. O..." Bunu sona erdirmenin pek çok yolu, pek çok anısı vardı ama hepsi şenlik ateşinde son buldu. Lan uzaklara baktı, yanlarından geçtikleri birçok parlak yüzeydeki yansımalarını inceledi - yumuşak yüzü, ince elbisesi. "O benim gibi değildi. Orada kendine ait bir yeri vardı. Ben sadece onunkinin bir parçasına sahiptim. Ve o öldüğünde... bazen beni dışarı atma utancından onları kurtarmak için ayrıldığımı düşünüyorum."

Adam kıkırdadı, ona baktı ve yüksek sesle güldü. "Sen bunu söyleyene kadar İngiliz olduğuna hiç inanmamıştım."

Bir sonraki koridora girdiklerinde, Lan iki mızraklı asker ve ona yabancı gelen bir üniforma giymiş başka bir muhafız gördü. Üçü, Azrael'in kâhyasıyla birlikte salonun en ucunda bir araya toplanmıştı ve Lan onları duyamasa da, konuşurken gergin oldukları belliydi.

"Bunun neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?" diye sordu.

Azrael onun neyi kastettiğini anlamak için bakmadı bile. "Eğer önemliyse, biri bana söyleyecektir."

"Lordum, konuşabilir miyiz?"

Azrael durdu ve arkasını dönmekten önce ona haksız yere suçlayıcı bir bakış fırlattı. Kollarını kavuşturdu ve kâhyası onlara ancak tırıs denebilecek bir hızla yaklaşırken en yasaklayıcı duruşunu takındı. Hiçbir soru sormadı, sadece bekledi.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın... şey..." Ölü adamın bakışları Lan'a doğru kaydı ve tekrar uzaklaştı. "Lordum bu küçük meseleyle ilgilenirken belki de arkadaşınız yemek salonunda daha rahat eder."

Lan Azrael'e gülümsemeden önce nötrleştirici bir duraklama yaptı. "Duymamı istemediğin bir şey mi var?"

Azrail ikna edici bir kaş çatmayla, "Bunu ben yapmıyorum," diye cevap verdi. "Ne haberi? Konuş."

Ölü adam tekrar Lan'a baktı, sonra dişlerini sıkarak, "Lordum, az önce kapıdan bir mesaj aldım," dedi.

Azrail'in parmakları pazusuna vurdu.

"Birileri geldi. Yani bir insan. Yaşayan. Aslında iki tane."

Azrael, Lan bu dili tanımasa bile ancak bir küfür olabilecek bir şey söyledi. "Onları köylerine geri götürün ve oraya vardıklarında silahlarını boğazlarına sokun, onları feribotlarına kazığa oturtun ve ateşe verin. Tek kelime etme!" diye çıkıştı ağzını daha yeni açmış olan Lan'a. "Bana saldırmaya cüret edenlerin akıbetini dostları görsün! Eğer herhangi bir direniş olursa, atılan tek bir taş ya da söylenen tek bir hakaret olursa-"

"Azrael, hayır!"

Kâhya Lan'ın araya girmesini fırsat bilerek eğildi ve yüksek sesle, "Bağışlayın lordum ama silahları yoktu, sadece bir av bıçağını hemen teslim ettiler. Sığınak'a gizlice girmeye çalışmıyorlardı. Vapurları onları kısa bir mesafede bıraktı ve kapıya doğru yürüdüler."

Azrael arkasına yaslandı ve başını eğdi. "Ne," dedi uzunca bir süre düşündükten sonra, "son olayların ardından yapılacak fevkalade aptalca bir şey. Ne istiyorlar?"

"Bir seyirci, efendim. Bundan fazlasını bilmiyorum. Kapı nöbetçisine onları buraya getirmesini söyleyeyim mi?"

"Hayır. Bırakın onları." Azrail döndü ve yürüyüşüne devam ederken Lan'a işaret etti.

"Ne söyleyeceklerini duymak bile istemiyor musun?" Lan sordu.

"Duydum," diye cevap verdi, kayıtsız ve ilgisiz. "Seninki de dahil olmak üzere düzinelerce farklı gırtlaktan yüzlerce kez."

"Ama ya onlar-"

"Lan, gel."

Lan isteksizce onu takip etti, kâhyanın eğilip kıpırdanmasını izlemek için etrafında dönmeye devam etti. Uzaklaşmaya başladı, bir elini saçlarında gezdirdi ve aniden dönüp peşlerinden geldi. "Lordum, bu ziyaretçileri kabul etmenizi tavsiye etmeliyim."

"Ziyaretçiler." Azrail sert bir kahkaha attı. "Kapımdaki dilenciler misafir değildir ve misafirleri bile lütufla karşılamak zorunda değilim. Cüretkârlıklarını hayatlarıyla ödüllendiriyorum ve bu kesinlikle yeterli bir ödül. Gönderin onları."

"Lordum, kesinlikle-"

"Dilencileri dinlemek gibi bir alışkanlığım mı var, kâhya?" Azrail durmadan sordu.

Lan, kâhyanın kendisine yönelttiği sıkıntılı bakışı yakalamak için arkasına baktı. "Bunu daha önce de yaptınız," diye işaret etti.

"Sus," dedi ona, gülümsemeden değil. "Konuşurken çok cesur davrandığınızı söyleyebilirdim ama bana bu şekilde geldiniz."

"Ben de kapınıza bir dilenci olarak geldim."

"Senin böyle bir saygın yoktu. Şehrime izinsiz girdiniz, sarayımı işgal ettiniz, bana hakaret ettiniz ve küstahça taleplerde bulundunuz."

"İyi bir noktaya değindin. En son ne zaman biri kalkıp Haven'ın kapısını çaldı?"

"Birinin düşündüğünden daha sık." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Her gün sadece bir dinleyici kabul ediyorum ve bu gece o da sana söz veriyorum."

"Bu gece Yiyenler'in işini bitirecek misin?"

"Hayır."

Lan omuz silkti. "O zaman alabilirler."

"Kendini aşırıyorsun."

"Az önce günde bir dinleyici verdiğinizi söylediniz. Bu gece için bir programınız yok, bu yüzden şimdi onları dinlemek zorundasınız."

"Seni duymama bile gerek yok," diye karşılık verdi sivri bir bakışla. Ama hâlâ peşlerinden koşan kâhyasına ulaşmak için sesini yükseltti. "Ne istiyorlar?"

"Hiç kimse izleyici istemez çünkü çok mutlular," dedi

Lan.

Azrail'in çenesi sıkıştı. "Ah evet. Hayat kasvetli, ölümler bir iğrenç ve ben bir canavarım. Artık onlarla görüşmeme bile gerek yok."

Kâhya da aynı fikirde olmalıydı çünkü ellerini o v u ş t u r d u ve aniden, "Mallowton'dan geldiğini iddia ediyor lordum," diye seslendi. Lan ve

Azrael adımlarının ortasında durdular. Birbirlerine baktılar, sonra dönüp, hâlâ senkronize bir şekilde ona baktı.

"Kadın," diye yineledi Azrail. "İki kişi olduğunu söylemiştin." "Bir kadın, efendim, ve bir çocuk."

Azrail'in kaşları daha da çatıldı.

"Mallowton'dan." "Öyle iddia ediyorlar lordum."

Azrail usulca, çok usulca, "Bu kadını tanıyor muyum?" diye sordu.

Kâhya nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi ve sessizlik uzadıkça daha da ağırlaştı.

"Deimos'u getirin," sözleri sonunda onu kırdı. Azrael'in elleri eski deri gibi gıcırdayarak yumruk haline geldi. "Ve misafirlerimi... yemek salonuna getirin."

Azrael, kâhyasının itaat selamını almayı beklemeden, Lan'ı neredeyse koşarak takip etmeye ya da geride kalmaya zorlayarak uzaklaştı.

"Onlara ne yapacaksın?" diye sordu. Adam cevap vermedi.

Onun kolunu yakaladı. "Azrail, her ne düşünüyorsan-" Azrail onu başından savdı.

"Yapamazsın-"

Adam o kadar hızlı döndü ki Lan içgüdüsel olarak darbeyi savuşturmak için bir kolunu havaya kaldırdı. Lan sadece saçını kaşıyormuş gibi davranmaya çalışırken, adam donup kaldı ve öfkesi bir anda dağıldı.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Benden merhamet isteyemezsin," dedi.

"Bu insanlar yanlış bir şey yapmadı! Başkasının hatası yüzünden birini cezalandırmamak merhamet değildir."

"Hata mı? Mallowton'ın gençleri tarlalarına doğru yola çıkıp sihirli bir şekilde silahlarıyla Haven'ın kapısına geldiklerinde bir periye rahatsız etmediler! Onları ben besledim!" diye hırladı. "Siz buna barış teklifi demez miydiniz? Ve bunun şiddetle reddedildiğini kabul etmiyor musunuz?"

"Ve cezalandırıldı!" Kadın adamın koluna tekrar dokundu ve adam tekrar kaldırdı ama bu sefer gözleri daha da yanmasına rağmen kolunu çekmedi. "Onlardan ibret aldığınızı düşündüğünüzü biliyorum-"

"Yeter! Bu konuda konuşmayacağına yemin etmiştin!"

"-ama tek yaptığınız bir köyü katletmekti!" diye bitirdi inatla. "Kimse nedenini bilmeyecek! Yaptığın şey..." Hatırladığı kül ve kan kokusu boğazını sıktı. Sonraki sözcükleri zorla söyleyebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Öfkeniz haklı olabilir ama hikâyeyi anlatacak kimse kalmadığında, hikâyeye her zaman 'Azrail, Mallowton'daki her erkeği, kadını ve çocuğu sebepsiz yere vahşice öldürmeleri için Hortlaklar gönderdi' şeklinde olacaktır!"

"İnsanların öldürmek için bir nedene ihtiyacı yok, ama benim bir nedenim olmalı?"

"Sadece en kötülerinden daha iyi olduğuna inanmak istiyorsan."

Yandaki pencereye kadar ilerledi ve çerçeveye yaslandı, görünüşe göre pençeleriyle kazıyacak bir şeye sahip olmak için. "Ağzın," diye mırıldandı omzunun üzerinden ona bakarak.

"Sizden tek istediğim onları dinlemeniz."

"Hayır, öyle değil. Onları dinlememi, onlarla aynı *fikirde* olmamı, onları bağışlamamı ve benden talep ettikleri her şeyi vermemi istiyorsunuz ve dahası, bunu sizin makul olan tanımınıza göre yapmamı istiyorsunuz, yani düşmanımın en çok işine yarayacak şeyi!" Sesi giderek yükseliyordu, öyle ki son kelimesi yumruğunun duvara çarpmasıyla noktalanan bir haykırış oldu, ama ondan sonra sustu. Pencere camına yansıyan göz ışığı titreyip sönüyordu. Parmakları davul çalıyordu. Tekrar ona baktı. "Eğer onları duyacak olsaydım, dinleyicileri için para öder miydin?"

"Evet," dedi Lan, tereddüt etmeden yanına giderek. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"İlk olarak." Pençelerinden birini kadına doğru uzattı, öyle ki ucu neredeyse kadının gözlerinin arasındaki hassas yere değecekti. "Onlar benim yanımda durduğu sürece konuşmayacaksın. Daha sonra yapmak istediğin her türlü tartışmayı dinleyeceğim, şüphesiz günlerce," diye ekledi ekşi bir şekilde, "ama bunun senin dinleyicilerin olmadığını hatırlayacaksın ve onların için sessiz olacaksın."

"Tamam."

"İlk sözünüzde uzaklaştırılacaksınız ve geçiş s ö z ü m iptal edilecek."

"İyi dedim!"

"Çok güzel." Elini indirdi ve ona gülümsedi. Cennet'te geçirdiği uzun süre boyunca Azrail'in pek çok gülümsemesi olduğunu ve bunların çoğunun arkasında en azından bir dereceye kadar gerçek bir mizah olduğunu fark etmişti. Bu onlardan biri değildi. "İkinci olarak, yemek yemelisin."

Lan kaşlarını çatarak bekledi ama adam ona o nahoş gülümsemesiyle baktı. "Bu kadar mı?" diye sordu sonunda.

"Unutmayın ki bu gece ne olursa olsun, ikimiz birbirimizin yakın arkadaşlığında bitireceğiz. Boş karnının her şikayetini duyacağım."

"Yemek yemeyeceğimi nereden çıkardın?"

"Bence onu gördüğünde sadece sen zorlanabilirsin." Gülümsemesi daha da inceldi. "Ve o da seni gördüğünde."

Yemek salonuna kadar süren sessizlik içinde yürüyüşlerine devam ettiler. İçeri girdiğinde, toplanan ölümler resmi selamlarını vermek için gürültüyle ayağa kalkarken bile, "Avluyu boşaltın. Muhafızlar, yerinizde kalın."

"Tanık yok mu?" Salon hızla boşalırken Lan sordu.

"Bu sizi rahatlatacaktır. Zorbalığımı halka göstermek umurumda değil. Pişman olduğum şey merhamet gösterileridir. Şunu temizleyin," diye emretti, imparatorluk masasının üzerine serilmiş ziyafeti göstererek. "Bu gece yemek servisi yapacağız. Ama gerisini bırakın."

"Bu sadistçe," dedi Lan, bu salona ilk adım attığında tüm o yiyecekleri görmenin, koklamanın, tadına bakmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

"Hatırlat da Wickham'ı kelime dağarcığını geliştirdiği için tebrik edeyim. Otur, Lan, ve sessiz ol."

Onun yanına oturdu. Hizmetçiler fincanlarını doldurmaya geldi. Azrael başlangıçların bir kısmından kendine yardım etti ve kapıyı izledi.

Çok geçmeden Deimos geldi. Onlara doğru yürüdü, ne neredeyse boş olan salona ne de lordunun bariz kara ruh haline hiçbir tepki göstermeden doğruca kürsüye çıktı ve tek dizinin üzerine çöktü. Boynu bükük, bir eli kılıcının kabzasında, hareketsiz bekledi.

Azrail bir kanepede daha yedi ve kapıyı izledi.

Sessizlik, sadece en kötü sessizliklerde olduğu gibi sağır edici. Lan'dan başka kimse nefes almadı. Azrael'den başka kimse hareket etmedi.

Sonunda, o gittikten sonsuzluk kadar sonra, kâhya geri döndü. "Lordum, talep edildiği gibi,...ah, elçi," dedi biraz memnuniyetle. "Mallowton'dan."

Deimos sertçe etrafına bakındı.

Kâhyanın sabırsız el sallamasına ürkekçe cevap veren kişi o kadar küçüktü ki, Lan önce onun bahsettiği çocuk olduğunu düşündü.

gerçek çocuk kalçasına sarılarak içeri girdi. Kadının ince yüzünün çukurlarına gömülmüş iri gözler daha da iri görünüyordu, özellikle de ona yemekle dolup taşan ikiz gibi görünen masalara bakarken. Üstüne tam oturmayan, aşırı yamalı giysiler sadece ince bedenini vurguluyordu. Kirli siyah saçlarını kısa kesmişti. Çocuğunki daha uzundu ve iple arkadan bağlanmıştı; bir kız çocuğuydu.

Lan, Azrael'e baktı ve hırlayan kurdun dünyaya gösterdiği yüzünün altında sadece kafa karışıklığı gördü.

"Seni tanımıyorum," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Gözleri titredi, sonra sabitleşti. İşaret etti ve sesini yükselterek salonu doldurdu: "Bana yaklaşın."

Kadın sestten irkildi ve Lan'ın yüreği biraz burkuldu. O da saraya gelmeden önce hiç yankı duymamıştı. Sanki Azrail'in sesinin kendisi de bu anlaşılmaz, insanlık dışı niteliğe sahipmiş gibi görünüyor olmalıydı.

Çocuğun elini sıkıca kavrayarak ilerledi, etrafındaki her şeye aç bir huşu içinde baktı ve bakışları ölümlerden birine takıldığında ürperdi. Lan'a baktığında adımları durakladı ve ağzı çaresizlikle yuvarlak bir şekilde açıldı.

Lan'ın elbisesinin ağırlığı ve temizliği onu sıkıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

"İşte," dedi Azrael, hâlâ diz çökmüş olan ve ona hançer gibi bakan Hortlak'ın yanındaki parlayan fayansları işaret ederek. "Önüme gel ve konuş."

Kadın son adımlarını attı ve Deimos'a titreyen bir bakış attıktan sonra acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Lordum-"

"Daha yüksek sesle."

"Lordum, sormaya geldim-"

"Hayır, hayır. Bu şekilde olmaz. Tekrar başlayın." "Lordum?"

"Eğer ben sizin efendinizsem, önüme gelip taleplerinizi hemen dile getirmezsiniz. Önce yemin edersiniz, sonra da haraç armağanınızı sunarsınız." Azrail bir hizmetkâra yemeğinin ilk tabağını getirmesini işaret etti. Sığır eti suyu, zengin ve lezzet doluydu. "Ancak o zaman, sadakatiniz konusunda tatmin olursam, herhangi bir talebinizi dinlemeyi düşünebilirim."

Kadın dizlerinin üzerine çökmüş, kaşığın altın kâse ile siyah maske arasında gidip gelişini izliyordu. Nefes alışının sesi çok yüksekti ama hiçbir şey söylemedi.

Lan'ın önüne bir kâse daha kondu. Kendisine bakmasa bile Azrail'in ilgisini hissedebiliyordu. Kendi kendine hiç bu kadar az yemek yemek istemediğini söyledi ve bu doğrudu. Kendi kendine aç bile olmadığını söyledi ama bu bir yalandı. Yalandı ve Azrail bunu biliyordu. Çorba kaşığına dokundu ama bu kadının ve çocuğunun önünde yemek yeme düşüncesi midesini bulandırdı ve guruldayan karnını boş verdi. Daha sonra yedi. Çorba zaten gerçek yemek değildi.

Lan ellerini kucağına koydu ve ağzını sıkıca kapalı tuttu.

Azrail ona hiç bakmamasına rağmen gülümsedi. Bakışlarını önünde diz çöken kadına sabitledi ve gözleriyle onu bir mızrakla olduğu kadar etkili bir şekilde kazığa oturttu. "Yemin yok mu?"

"Ben... Nasıl olduğunu bilmiyorum..." "Haraç yok mu?"

"Lütfen, uzun bir yoldan geldim-"

"Bunu daha önce nerede duymuştum?" diye sordu Lan'a bakarak. "Ah evet. Herkesten. Neden peki? Mesafe bir zorunluluk göstergesi mi? Uzun bir yoldan geldim, kadın. Kara yağmurdan, yanan sokaklardan ve ikiye ayrılan denizden geçerek geldim ve nasıl karşılandım? Neden seni daha iyi karşılayayım ki?"

"Ben... Lütfen."

"Hâlâ. Sen buradasın." Kaşığına çorba kâsesinin kenarına iki kez vurdu ve kenara koydu. "Adın ne?"

"Mary. Lordum."

"Acı verici derecede yaygın. Peki bu kim?"

Kadının çocuğun elini kavrayışı, çocuğun inleyip kıvrınmasına neden olacak kadar sıkı laştı. "Heather."

"Biraz daha az yaygın." Azrael bir sonraki yemek olan kremalı balık için yer açmak üzere fincanını kaldırdı. "Onu bu kadar yakın tutmana gerek yok. Fazla uzağa kaçamaz."

Kadın bariz bir isteksizlikle çocuğun elini bıraktı. Küçük Heather hemen kadının gömleğinin yırtık köşesine tutunarak başparmağını ağzına soktu ve aç gözlerle en yakındaki masanın üzerinde duran yiyecek dağlarına baktı.

"Bana Mallowton'dan geldiğinizi söylediler," dedi Azrael, kaseden otlu bir rulo alıp alt kata fırlatarak.

Çocuk üzerine atladı, üç büyük ısırıkta yedi, sonra kürsüye tırmandı ve boşa çıkan pençesini uzatarak ona yanlamasına yaklaştı

bir kolun.

Kadının elleri seğırdi ve onun arkasından uzanmamak için bariz bir çabayla kendi kollarını kavradı. "Evet, lordum."

Deimos hiçbir şey söylemedi ama gözleri kısıldı.

"Mallowton," diye düşündü Azrael. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Kaptan, bu kadın sizden nasıl kaçtı?"

"Bunu ben de bilmek isterim lordum," dedi Deimos, gözlerini kırpmadan Mary'nin başının yan tarafına, sanki çevirebileceğı bir bıçakmış gibi bakarak.

"Görünüşe göre anlatacak bir hikâyeniz var." Azrael balığını ustalıkla parçaladı ve omurgasını çıkardı, çocuğun balığı didiklemesini nazikçe engelledi ama kirli parmaklarını tabağındaki krema sosu havuzunda gezdirmesine izin verdi. "Hepimiz dikkatliyiz, değil mi Heather?"

Kadının ağzı titredi ama konuşmadı.

"Pekâlâ. Ben başlayayım. Farkında mıydın-Lan, yemek senin için değil mi?"

beğeniyor musun?"

Ona kremalı balık sevmediğini söylemek için ağzını açtı ve

Sadece gözleri parladığında konuşmayacağına dair verdiği sözü hatırladı. Ona bir soru sorduğuna göre bu hâlâ geçerli miydi? Emin olamayınca sefil bir şekilde çatalını aldı, küçük bir balık parçasını sıyırdı ve dudaklarına götürdü.

"Hortlaklarımı köyünüze gönderdiğimi biliyor muydunuz?" Azrael sakın bir şekilde devam etti. "Yoksa tesadüfen başka bir yerdeki akrabalarını mı ziyaret ediyordun?"

Yerleşim mi?"

Kadın gözlerini Lan'ın yemeğinden ayırdı. "Oradaydım lordum." "Peki onları neden gönderdiğimi biliyor musun?"

Tereddüt etti ve başını salladı.

Azrael'in çenesi sıkıştı. "Hayır mı? Bu tamamen sebepsiz bir saldırıydı, öyle mi diyorsun?"

Gözleri kocaman parladı. "Hayır, lordum."

"Öyle olmalı. Eğer benim dikkatimi çekecek hiçbir şey bilmiyorsanız-" Lan'a baktı. "Affedersiniz, bir dakika. Mutfak. Bir sonraki yemek için hazırız."

Hizmetçiler fısıldayarak içeri girip çıkıyor, balığı porto soslu filet mignon'a dönüştürüyorlardı. Lan, kendi bacağına kesmek üzere olan bir kadının hevesiyle bıçağını ve çatalını eline aldı. Kestiğinde kanadı. Tadının kül gibi olmasını diledi ama çok güzeldi, bu da yutkunmasını daha da zorlaştırdı.

"Devam et," dedi Azrail, kendi filetosunu tam olarak eşit olmayan iki parçaya bölerek. Büyük parçayı çocuğa uzattı, o da çatalından kapıp yemek için masanın altına çekildi.

"Kasabada yabancılar vardı."

"Evet?"

"Kendilerine ordu diyenler vardı. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Dinlemedim!" diye ısrar etti. "Mallowton'da böyle çılgın fikirleri olan bir grup yabancıya kulak verecek kimse yok!"

"Tam olarak ne olarak?"

Kadının ağzı ses çıkarmadan çalışıyordu.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Azrael. "Ve kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum. Mallowton'da isyancılar olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet lordum."

"Buraya gelmek istediklerini biliyor muydun?" Kadın boynunu büktü ve başını salladı.

"Ben bunu duymadım."

"Evet lordum... ama yemin ederim ben bunun bir parçası değildim!

Konuşulanları duydum, o kadar.

Hepsi!"

"Vapurları görmediniz o zaman?" Azrael ekmeğin yarısını

Başka bir otlu ekmek ve kalanını kıza uzattı, o da eliyle tabaktaki tereyağını sıyrıp büyük ekmek lokmaları arasında yaladı. "Ya da silahlar? Gençleri tanıyor olabilir misiniz?"

"Lordum?"

"Gençler, ya da belki de Mallowton'un öncüleri demeliyim. ordu."

"Ben... Ben bunun bir parçası değildim. Hangi çocukların gitmek istediğini bile bilmiyordum. onlar gidene kadar!"

"Peter ve Yancy'ydi anne," dedi kız bir lokma yemeğin etrafında Tereyağı.

Azrail ona boş bir ilgiyle baktı, sonra yanından geçip gitti. İnce gülümsemesi öldü. Gözleri titredi.

"Ayrıca Plix, Janner ve Olson," diye devam etti kız, ama Azrael artık dinlemiyor gibiydi. Kızın küçük eli Azrael'in tabağına saplandı ve bifteğin son lokmasıyla birlikte tekrar çıktı. "Ama en çok Peter ve Yancy."

"Lan?" Azrail uzandı ve onun bileğine dokundu.

Lan ona gözlerini kırptırdı ve ancak o zaman çatalını birkaç saniyedir tadına bakmadan ağzının yarısına kadar tuttuğunu fark etti. Elinin titrediğini gördü. Bırakmasına yardım etmesine izin verdi ama fincanını aldı ve içiyormuş gibi yaptı. Peter. Yancy. Plix. Janner. Olson. Ama bahçede yedi mızrak vardı. Geri kalanları bir ara duraktan almış olmalılar, vapurlarının aküsünü şarj etmek ve belki bir damla bira içmek için durmuşlar, kendilerinden daha genç ve aptal çocukların gözlerini parlatan türden büyük laflar etmişlerdi. Ve onlardan birini öldürmüştü. Yancy, diye karar verdi. Yancy'ye benziyordu. Mızraklı adam Plix'i öldürmüştü. Ve Olson... Olson ateşin üzerindeydi.

Azrail sabit bakışlarını kadına çevirdi. "Görünüşe göre yanlış dedikoduları dinliyorsunuz. Görünüşe göre işim bitti. Mutfak."

Hizmetçiler tabakları temizlediler -onunki temizlenmişti, kızınki ise neredeyse hiç dokunulmamıştı- ve meyve ile peynir getirdiler. Daha kule masaya gelmeden kız bir salkım üzüm almış ve iki eliyle ağzına tıkıştırmaya başlamıştı.

"Lordum, bana inanmalısınız-"

"Hiçbir şey yapmamalıyım. Dahası, bana bir daha yalan söylersen, seni şehrimden göndermek dışında hiçbir şey yapmayacağım. Lan, yemek yemiyorsun."

Körlemesine uzandı, kaseden bir meyve kaptı ve ne olduğunu görmeden ısırды. Ağzına şeftali suyu doldu. Öğürdü ve tabağına tükürdü. Azrail onu görmezden geldi. Bunun yerine, kadın özürler ve yalvarışlar gevelerken şarabını içti ve kadehi boşaldığında onu yere çarparak "*Bana yalan söyleme!*" diye kükredi.

Kadın dört ayağının üzerinde geri çekildi ve ağlayarak yere yığıldı. Çocuk kürsüden atladı, üzümleri etrafa saçıldı, ancak acil bir tehlike olmadığına karar verdiğinde temkinli bir şekilde tekrar kürsüye tırmandı ve elini uzatarak imparatorluk masasına yaklaştı.

Azrail bir elma seçti ve ona verdi. Masanın altına çekildi, orada bir ayağı dışında hiçbir şey görünmüyordu ve küçük dişlerinin kemirme sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

"Şimdi o zaman," dedi Azrail. "Tekrar ve son kez soracağım. Hortlaklarımı köyünüze neden gönderdiğimi biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Köyünüzün Haven'a bir saldırı hazırlığında olduğunu biliyor muydunuz?" "Evet."

"Beni öldürmek için yola çıkan gençleri tanıyor muydunuz?"

Kadın başını salladı. "Ama onları durduramadım, efendim! Yemin ederim durduramadım!"

"Denedin mi?"

Kadının ağzı açık kaldı, nutku tutuldu.

"Hayır. Yani aslında onları durdurup durduramayacağınızı asla bilemeyeceğiz. Onlar sadece çocuktı," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Aptaldılar... ve korkmuşlardı. Belki de sadece birinin onlara durmalarını söylemesini bekliyorlardı." Lan'a baktı ve çatalını alıp bir dilim edam doğradı ve bir dilim armuda sürdü. "Ama bunu asla bilemeyeceğiz. Eylem yapıldı ve sonuçlarına katlanıldı. Yine de, işte buradasın. Bu nasıl oldu?"

"Ben..."

"Eğer bana bilmediğini söylersen, seni ve bu seyirciyi birlikte bitiririm. Sen de oradaydın, kadın. Bir adamdan kaçtın-"

Deimos tek bir hareketle ayağa kalktı ve kılıcını çekti.

"-Sadakati ve itaati her türlü şüphenin ötesinde olan ve ölümcül sanatlardaki becerisi yaşayanlar ya da ölümler tarafından eşsiz bulunan biri. Yine de onu atlattın. Aslında, onu yendin. Bu da beni yendiğin anlamına geliyor. Ve ben bunun nasıl yapıldığını bilmek istiyorum."

Lan elbisesinde bir çekiştirme hissetti. Masa örtüsünün kenarını kaldırarak kızın kirli yüzüne baktı.

"Bana bir içki ver," diye fısıldadı kız.

Lan Azrael'e baktı ama o hâlâ ağlayan kadına odaklanmıştı. Kadın sadece su bardağını alıp uzatırken dikkatini çekti ve o zaman bile sadece homurdandı.

Kız tereddüt etmeden içti. Temiz olup olmadığını bile sormadı ve sorması gerektiğini bilecek yaştıydı.

"Kadın, bir kez daha sormam gerekirse-"

"Merhamet edin, lordum! Size yalvarıyorum,

merhamet edin!"

"Merhamet onu hak edenler içindir. Soruya cevap ver."

"Kaçmayı planlamadım, lordum! Yemin ederim! Yemin ederim sadece Panik!"

"Sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İsyan olmadığına yemin etmiştin.

Mallowton'da büyüyordu ve vardı. Onların önünde yola çıkan gençleri tanımadığınıza yemin ettiniz ve tanıdınız. Onları durduramayacağına yemin ettin ve hiç denemedin. Bana güneşin doğudan doğduğuna yemin edebilirdin.

ve ben buna hiç önem vermem. Sen bir yalancısın kadın ve belki de hayatını kazanmak için son bir şansın var, daha fazlası değil. Cevap ver."

"Ziller çaldığında hepimiz pansiyona gittik ama yeterli param yoktu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi ki Lan bunu anlayabiliyordu. Suyu içmeden önce neden temiz olup olmadığını sormak zorunda olduğunuzu açıklamak gibi bir şeydi bu. Bu sadece hayattı, hepsi bu. Ve her zaman yaşadığınız bir hayat asla sorgulamadığınız bir hayattı.

"Pansiyon," diye kekeledi kadın. "Orası güvenli bir yer. Çanlar çaldı ve hepimiz pansiyona gittik, ama para ödemeniz gerekiyor - ayakta kalmak için üç, kapısı olan bir hücre için on."

"Neyin üçü?"

Kısa ve şaşkın bir duraksamadan sonra, "Neden, Goldslip, efendim?" diye sordu. "Hâlâ eski krallığın parasını kabul edenler var ama Mallowton'da değil. Orada çoğunlukla takas yapılıyor. Hasattan sonra bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar malım olmuyor ve babam öldüğünde şerif yirmi akçe vergi aldı, çünkü aniden gelmişti ve kimse onun için bir şey yapmamıştı. Ayağa kalktı..." Kekeleyerek durdu, yanakları kızarmıştı. "Cezayı ödemek zorundaydım, bu yüzden Revenantlar geldiğinde sadece iki slipim vardı. Yeterli değildi."

"Hala sende mi?"

Kızarması lekeler halinde yayıldı. "Bir, efendim. Ben... ben kapıya rüşvet vermek zorunda kalabileceğimi düşündüm, ama asla yapmadım, efendim!"

Azrail güldü. "Hayır, hiç yapmadın. Cennet'te paraya ihtiyaç yok ve bunu arzulayan da yok." Elini uzattı.

Kadın kolunu kavradı, sonra boynunu büktü. Parmakları titreyerek manşetinin yıpranmış dikişini yırttı ve tek bir bozuk para çıkardı. Para a v u c u n a değmeden Deimos onu aldı ve masaya taşıdı.

Azrail onu aldı ve büyük bir ilgiyle parmaklarının arasında yuvarladı.

"Bu ben miyim?"

Lan ve kadın başlarıyla onayladılar.

"Şaşırtıcı derecede bir benzerlik." Azrael parayı tabağının yanına koydu ve kadına işaret etti. "Devam edin."

"Şerife bizi içeri alması için yalvardım ama yer olmadığını söyledi. Duvarlar yıkıldı. Adamların bağırdıklarını, ateş ettiklerini ve çılgılık attıklarını duyabiliyordum. "Duvarlar yıkıldı.

Şerif pansiyonun kapılarını kapattı ve dışarıda kalan herkes kaçmaya başladı. İnsanlar kapılara çarptı ya da kaçmaya çalışan diğerleri tarafından yere serildi. Yaşlı kadınlar, çocuklar... çamurun içinde ezildiler."

"Trajik. Peki ya sen? Neredeydin?"

"Kaçtım efendim. Çılgınlıkların olduğu her yerde diğer tarafa koştum. Aşevinin arkasında variller vardı. Onları boşalttım ve içine saklandık. Tek düşünebildiğim buydu."

Azrael onu durdurmak için bir elini kaldırdı ve Deimos'a döndü. "Bir fiçı," dedi açıkça.

Azrael, Hortlaklarının acıma duygusu ve sadakatsizlik kapasiteleri olmadığını iddia etmişti ama görünüşe göre onur duyguları vardı ve bu duyguları zedelendiğinde alınabiliyorlardı. Deimos gerçekten de bir nefes aldı ve bir nefes daha almadan önce sonuna kadar bıraktı ve şöyle dedi: "Lordum, her fiçıyı, çöp kutusunu, sandığı ve tahıl çuvalını aradık. Bir bebeği bile alabilecek durumdaysa açtık. Benden kaçtıkları inkar edilemez ama bunu bir fiçinin içinde yapmadılar."

Azrael bakışlarını tekrar kadına çevirdi. "Öyle mi yaptın?"

"Yiyenlerin işi bitene kadar orada saklandık. Sonra Hortlaklar geldi." Kadın duraksayarak Deimos'a bir bakış attı ve titredi. "Kulübeleri aramaya ve yakmaya başladılar. Duman çok yoğundu. Yiyenleri duyabiliyordum ama onları göremiyordum. Sonsuza kadar saklanamayacağımızı biliyordum. Çocuklarımı aldım ve dumanın en yoğun olduğu yere kaçtım."

"Çocuklar mı?"

Kadının gözleri yaşlarla doldu ama düşmedi. "Brandon," dedi. Sözcük boğazını yırttı ve ardından gelen her sözcük kanayarak çıktı. "Yeterince hızlı koşmadı. Ve ben ikisini birden taşıyamadım." Gözlerine dokunmak için titreyen elini kaldırdı ve kuru parmak uçlarına baktı. "Seçmek zorundaydım."

Azrael başparmağıyla tabağının kenarına vurdu ve sonunda bir hizmetkâra el salladı. "Ona su verin," diye emretti.

"Temiz mi?" diye sordu kadın, sonra ne söylediğini fark edince dehşet içinde elini ağzına kapattı.

"Öyle," diye yanıtladı Azrael, alınmadan. "Demek Mallowton'ın yok edilmesinden sağ kurtuldun. Hayatta yeni bir şansın oldu." Başını eğdi. "Ve buraya geldin. Neden geldin?"

"Beni eninde sonunda bulacağını biliyordum. Revenantlar asla başarısız olur."

"Ne kadar nazıksınız," dedi Azrail soğukkanlılıkla. "Gerçekten neden geldin?"

Hizmetçi söz verdiği suyla geldi. Her tarafta bir düzine bardak boş dururken, sade, süssüz bir bardak almak için mutfığa gitmişti. Ölüler için olan şey, yaşayanlar için fazla iyiydi. Kadın uysalca kabul etti, ama zorlukla içti. Bardağı kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı ve salladıkça bardağın kenarlarından su taşıyordu.

Azrail parmaklarını şıklattı, sonra arkasına yaslandı ve masa örtüsünü kaldırdı. "Heather. Buraya gel."

"Lütfen lordum, kızıma zarar vermeyin! Sahip olduğum tek şey o!"

"Sessiz ol." Açık elini uzattı. "Gel çocuğum. Burada, önümde dur."

Heather'ın küçük eli onunkinin içine kaydı. Sürünerek ışığa çıktı ve hızla uzaklaşarak elini kalçasının yan tarafına sildi. Dudağı boş bir tiksintiyle biraz kıvrılmıştı ama gözleri sadece meraklıydı.

"Anlat bana," dedi Azrail, ona bir peynirli tartölet sunarak. "Şehrime nasıl geldin?"

"Bir minibüste. Annem ona feribot diyordu," diye ekledi kız küçümseyerek, "ama gerçek bir feribotta olduğu gibi bir adı ya da yanında bir resmi yoktu. Sadece bir minibüstü."

"Minibüse nereden bindiniz?"

"Fords'da. Fords'a gerçek bir feribotla gitmiştik. Screaming Sally."

"Peki Sally'ye nerede bindiniz?" Azrael, "Peki Sally'ye nereden bindiniz?" diye sordu.

Kadın.

"Bir yer," dedi kız ilgisiz bir şekilde, tartını koklayarak. "Karanlıktı ve orada fazla kalmadık."

"Buraya gelmek için kaç vapura bindiniz?" Kız omuz silkti, ağzı konuşamayacak kadar doluydu.

"Peki ilkinde nereden bindiniz?"

"Bilmiyorum. Açık bir araziydi." Kız sustu ve son ısırıldığı tartölete çok uzaktan bakar gibi baktı. "Bran... düştükten sonraki sabah."

"Ama sonunda Fords'a geldiniz ve minibüs sizi buraya mı getirdi?"

Kız yerde bir üzüm buldu ve yedi. "Oh, önce bir sürü başka yer vardı. Alaighcroft ve Camfork ve gerisini unuttum." İnce yüzü düşüncelerle buruştu. "Celtscross. Ve başka bir yer... Seksi."

Azrail'in gülümsemesi çarpıklaştı. "Yol istasyonu demek istiyorsun."

"Hayır, *seks* yeri değil," dedi kız yüce bir küçümsemeyle. "Bu sadece kasabanın adıydı. Seksi."

"Iversex," diye fısıldadı kadın.

"Ah. Yani Deimos'a sorsaydım, şüphesiz bana tüm bu diğer köylere Cennet yolu üzerinde oldukları için gittiğinizi söylerdi." Dalgın dalgın bir tabak dolusu kek seçti; bir tanesini Lan'a, iki tanesini de çocuğa ikram ettikten sonra kendisi için bir tane seçti. "Seyahat etmek için uzun bir yoldu. Eminim pek çok yerde durmak gerekmiştir."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Deimos, Haven ve Mallowton arasındaki en yakın insan yerleşimi neresi?"

"Ba's Goods adında bir yol istasyonu, lordum, eğer kalıcı bir insan yerleşimine yerleşim denebilirse. En yakın köy Covington, yaklaşık otuz mil daha doğuda."

"Peki ya Iversex? Iversex'i tanıyor musun?" Azrael Lan'a dönerek sordu.

Başını salladı ve bir lokma kek yutmak için kendini zorladı.

Limon. En sevdiği.

"Hayır. Öyle olacağını sanmıyorum. Bunu aramızda müzakere etmek için sunmadım, çünkü benim uygun göreceğim alanın ötesinde yer alıyor. Örneğin Mallowton'ın çok ötesinde. Bu da tanıdık bir noktayı gündeme getiriyor." Azrael tekrar kadına döndü. "Iversex'te kendinizi güvende hissettiğiniz halde neden orayı terk edip buraya geldiniz?"

Lan konuşabilseydi cevap verebilirdi. Onları alan feribotçu Mallowton'un yıkımını ve bunun nedenini bir sır olarak saklamış olsa bile -ki bu pek olası değildi- hayırseverlik hiçbir köyün karşılayamayacağı bir şeydi. Yalnız olsaydı, belki belediye başkanını kendisini mahkemeye çıkarmaya ikna etmek için küçük bir şansı olabilirdi. Yolculara bir yatak ve bir kase artık karşılığında çiftçilik, aşçılık ya da herhangi bir beceri karşılığında çalışma şansı vermek adettendi ama bu bir nezaketti ve nezaket bugünlerde yeterince zayıftı. Bir kadın çok fazla ayak altında olmayabilir ve hatta yardımcı bile olabilirdi; bir çocuk ise açık bir ağızdan başka bir şey değildi. Hayır, ona asla bir yabancıнын hoş karşılamasından fazlası verilmeyecekti - kayıkçı akülerini şarj ederken ve biraz ticaret yaparken küçük kızıyla paylaşacağı bir kamp yatağı, sadece sabah taşınmak üzere.

"Sen aptal bir kadın mısın?" Azrail, Mary cevap vermediği için sakın bir sesle sordu. "İtiraf etmeliyim ki kaptanımı burada atlatan olağanüstü bir zekâya sahip olması gerektiğini düşünmüştüm ama görünüşe göre kaçışınız daha çok kör bir şansla ilgiliymiş. Buraya gelmek için bir ya da iki değil, en az dört yerleşim yerini terk eden aptal, neredeyse intihara meyilli bir kadın olduğun için rahatlamalı mıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım henüz emin değilim. *Doğrudan* bana. Kendinizi benim merhametime bırakmak için, ki bu özelliğimle pek tanınmadığımdan eminim."

"Ben... Ben
düşündüm ki..."

"Evet?"

"Bazen bir metres tuttuğunuz söyleniyor."

Azrael tahtında arkasına yaslandı ve neredeyse kahkaha atacakmış gibi bir ses çıkardı. "Tercihlerime dair söylentilerin bu kadar yayıldığından haberim yoktu. Ne kadar utanç verici. Deimos, Mallowton Haven'dan en iyi tahmininle ne kadar uzakta?"

"Üç yüz milden biraz daha az diyebilirim." "Ya
Norwood? Norwood ne kadar uzakta?"

"İki yüz mil, belki. Belki biraz daha fazla."

Azrail Lan'a döndü ve başını eğdi. "Peki benim aşk maceralarım Norwood'da herkesin bildiği şeyler mi, sevgili Lan?"

Konuşma izni olsaydı bile, bu soru için sesini bulabileceğinden şüpheliydi. Şeytan'ın adını anmak onu içeri davet etmek demekti, bunu herkes biliyordu. Konuşmayı durdurmak için yeterli değildi - korkutulması gereken sıkılmış adamlar ve çocuklar olduğu sürece, konuşma da olacaktı -Ancak bu, efsanevi zalimliğine dair gece masalları ve kökenlerine dair fısıltılı spekülasyonlarla sınırlı kalıyordu. Norwood'un en derin fincanının dibinde bile Azrail'in cinsel iştahıyla ilgili bir söylenti bulunamazdı. Şimdiye kadar o yatakta yüzlerce kez uyumuştur ama yine de bir yanı Azrail'in böyle bir arzusu olduğuna inanamıyordu.

Azrael'in bakışları tekrar sinmiş Mary'ye kaydı ve soğuk bir şekilde yandı. "Mallowton'ın kulakları gerçekten de keskinmiş, Norwood'un tahmin edemediği şeyi yarı mesafeden duymuş. Söyle bana-" Arkasına yaslandı ve pençelerini tahtının koluna bir kez vurdu. "-Cennet'in savunmasını gözetlemesi için gönderdikleri kadını ne kadar iyi tanıyordun?"

Lan başladı ve ona baktı.

Kadın irkildi. Beklediği tepki her ne idiyse (ki donuk, çaresiz gözleri pek bir şey olmadığını gösteriyordu), bu değildi. "Bunun bir parçası değilim lordum."

"Ben bunu sormadım."

"Ben... Ben onu tanıyordum, lordum. Ama o High Row'daki dolly-house'dan geliyordu ve ben de stok sahalarında çalışıyordum!" diye devam etti hızla. "Onu başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım!"

"Onu konuşmasını duyacak kadar iyi tanıyordunuz. Ve eminim bunu duymak eğlenceliydi." Maskenin ardındaki ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve bu gülümseme samimi mizahıyla daha da korkunç bir hal aldı. "Yatağındaki gecelerim hakkında sana ne anlattı? Tercih ettiğim pozisyonları tarif etti mi? Çıkardığım sesleri?" Başını eğdi. Gülümsemesi genişledi ve bir diş parıltısı gösterecek şekilde bölündü. "Ah evet... Görüyorum ki anlatmış. Demek onu tanıyordun kadın. Onu çok iyi tanıyordun. Ve ona tamamen güvenmesen bile, *Peter*, *Yancy* ve diğer *yabancıların* senin müdahalen olmadan birlikte hazırladıkları planın bir parçası olduğunu biliyordun. Ve bunun sonuçları ortaya çıktığında, çocuklarını toplayıp Cennet'e gelecek ve bildiklerini kullanarak yaptıklarının sonuçlarından kaçmayı umacak kadar iyi biliyordun!"

"Tanrım, yemin ederim-"

"O halde eylemsizliğiniz," dedi küçümseyici bir el hareketiyle. "Her ikisi de aynı günaha tekabül eder ve her günahta olduğu gibi bağışlanma da itiraf edenlere mahsustur. Söyle bakalım kadın. Mallowton'ın isyanı hakkında bildiğin her şeyi anlat ki sana merhamet göstereyim. Anlatmazsan ya da yalan söylersen sana merhamet etmem."

Kadın ona baktı, gözyaşları yüzündeki kiri kesiyordu ve sonunda kısık bir sesle, "Çocuklarım olduğunu biliyordum lordum. Gidecek başka bir yerim olmadığını da biliyordum. Tek bildiğim ve bilmeme izin verdiğim şey buydu. Beni affedin."

Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Lan kendini toparladı ve onun koluna dokundu. Elini dalgınca onunkinin üzerine koydu ve iki kez sıvazladı ama ona bakmadı. Belki de bu iyi bir şeydir, diye düşündü ama ikna olmadı. Adamın o lanet maskeyi takmamış olmasını diledi. Tek görebildiği gözleri ve ağzının zalim gölgesiydi. Her şeyi düşünüyor olabilirdi.

"İkna olmadım," dedi sonunda, tepsiden bir dilim kaşar alıp çocuğa uzatırken bile. "Ancak... ikna olmaya meyilliyim. Sen ne öneriyorsun?"

"Lordum?"

"Lan burada-" Eli onunkini kavradı, kaldırdı ve istemeyerek de olsa onu odak noktasına getirdi. "-sadece yetenekli bir konuşmacı ve mimari sanatlar öğrencisi değil, aynı zamanda bu topraklar için usta bir müzakereci ve savunucudur. Onun çalışmaları sayesinde altmış üç yerleşim birimi benim soframdan besleniyor. Ama tabii ki siz bunu biliyorsunuz."

"I..." Mary'nin gözleri odada amaçsızca dolaştı ve sonunda yere düştü. "Evet, lordum. Biliyorum."

"O halde yetenekleriniz nerede yatıyor? Görünüşe göre pragmatik bir yapınız var," dedi ve daha fazla şarap için işaret verdi. "Ve eğer anlattıkların doğruysa, mantıklı düşünme ve kararlı hareket etme yeteneğine sahip olduğunu kanıtladın. Hayvancılıkta çalıştığını söylüyorsun ama orada bile burada işime yarayacak beceriler geliştirebilirsin. Biyolojik zorunlulukları entelektüel bir egzersizden daha fazlası olarak anlayan bir doktora ihtiyacım var ve hayvanlarla ilgilenmekten insanlarla ilgilenmeye geçmek küçük bir adımdır."

Lan kadının tüm bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmediğini söyleyebilirdi. Sadece başını sallayabildi, yanakları kızarmış ve gözleri kısılmıştı.

"Hayır mı? Yazık. Neydin o zaman? Kasap mı?"

"Hayır, lordum. Sığırları besledim ve ahırları temizledim."

"Ama boş zamanlarınızı değerlendirdiğiniz kesin. Ortak tanıdığımız o kadın müziğe düşkünlüğünden bahsetmiş olabilir ve yaşayanların yeteneğinin çoğu zaman ölümlerin adanmış eğitimini bile geride bıraktığını gördüm. Bir şeyler yapıyor musunuz? Belki şarkı söylersiniz?"

"Hayır."

"Boya mı? Dikiş? Sanatsal hayal gücünün beni hem şaşırttığını hem de büyülediğini itiraf etmeliyim. Her türlü yoruma açıgım. Sizin var mı?"

"Mallowton... bu tür şeyler için uygun bir yer değil."

"Hayır, sanırım değil. Okur musunuz? Hayır mı?"

"Hayır, lordum."

"Benim iyiliğimi nasıl kazanmayı düşündün?" Azrael çocuğa bir yudum şarap ikram etti ve kadehini boşaltırken hoşgörülü bir gözle onu izledi.

"Düşündüm ki... eğer vücudum seni memnun ederse..."

"Tehlikeli bir teklif. Lan'ım kıskançlığa meyillidir. Ancak..." Azrail Lan'a yan gözle baktı. "İnsan her zaman cariyesinin kaprislerine boyun eğmez. Göster bana."

Kadın ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gözleri Azrael'den Lan'a gidip geliyordu.

Azrail bekledi.

"Lordum?"

"Vücudun beni memnun ederse, dedin. Görmeden nasıl bilebilirim Bu mu?"

Kadın Lan'a unutulmaz ve umutsuz bir bakış fırlattı, sonra da kapıyı kapattı.

gözlerini kapattı ve kapalı tuttu. Elleri gömleğinin düğmelerini karıştırdı. Zayıf göğüslerini daha dolgun göstermek için derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve göğsünü ona doğru açtı.

Korkunçtu. Hiçbir yerden hiçbir yere giden ve arkasında hiçbir ayak izi bırakmayan kemik ve çürüklerden oluşan kirli bir harita.

Azrael, kadının bitkin yüzüne donuk bir renk gelene ve kadın tekrar kendini örtene kadar yorum yapmadan baktı. "Sanmıyorum," dedi kuru bir sesle. "Sunacak başka neyin var?"

Kadın kızına baktı ve başını hafifçe eğerek selam verdi.

Çocuk ağzını kolunun arkasına sildi ve büyük bir ciddiyetle gömleğini açtı.

Azrail ona baktı, yüzündeki dar gülümseme nihayet ve tamamen kaybolmuştu, sonra da annesine.

Kadın sadece bekledi.

Azrail tahtını geriye itti ve ayağa kalkarak irkilen kızı bileğinden yakaladı. "Vekilharç!"

"Oh hayır! Lütfen, hayır!" Kadın öne doğru tökezledi ve Deimos tarafından geri çekilip dizlerinin üzerine itildi. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadı, sadece boş kollarını uzatarak ağladı, "Öldür beni, ama ona zarar verme! O sadece bir bebek!"

"Görünüşe göre yeterince büyük," diye tükürdü Azrael ve kâhyası için tekrar böğürdü.

Kız ağlamaya ve sonra çırpınmaya başladı, annesine dönmek için bir kedi gibi kıvranıyor ve tırmalıyordu ama Azrael ona aldırmadı. Kürsünün basamaklarından inerken kızı da arkasından sürükledi ve tedirgin kâhyasıyla buluşmak üzere koridorda hızla ilerledi. "Bunun için bir yatak bul," diye emretti, şimdi çılgılık atan kızı uzatarak. "Ve ona bakacak birini. Kaptan!"

Deimos kılıcını kaldırdı. "Lordum?"

"Onun orospu annesini en yakın ara istasyona götürün. Birazdan başka bir vapur gelir," diye hırladı ve vahşi gözlerini tekrar kadına çevirdi. "Parasını kendi sırtından öde!"

"Bebeğimi alma!" Kadın, Azrail'in ayak bileğini yakalayabilmek için yamalı gömleğinin Revenant'ın pençesinde yırtılmasına izin vererek kabardı. "Sahip olduğum tek şey o! Lütfen!"

"O zaman onu geri gönderir misiniz?" Azrael, kâhyasının geri çekilmesini durdurmak için elini kaldırdı. "Yoksa onun için size ödeme mi yapılacak?"

Kötü bir süre boyunca duyulan tek ses, annesi için çığlık atan çocuk ve Lan'ın kalbinin kırılmasıydı.

Kadın yavaşça boş elini uzattı ve titreyerek tuttu. Havayı.

Azrail altın tasmaşının tokasını kopardı ve ona doğru fırlattı. Bu Sertçe vurdu, kadının yanağında ve kolunda kırmızı izler bıraktı, ancak tüm parçaları bir araya getirirken hiçbir şey söylemedi, kızı salondan tekmeleyerek ve çığlık atarak çekilirken hiçbir şey söylemedi, Azrail süpürülürken hiçbir şey söylemedi.

Dinleyiciler bitmişti. Lan artık konuşmakta özgür olduğunu sanıyordu ama doğrusu söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Kadın ona baktı ve mızraklılara, hizmetkârlara ve elinde kılıcıyla yakında duran Deimos'a rağmen sadece ikisi vardı.

"Onun için en iyisini yapmak zorundaydım," dedi kadın boğuk bir sesle. "Yapma... Bana öyle bakma. Yapmak zorundaydım. Hayatı boyunca orospu olacağına bir adam, hatta şeytan olsun daha iyi. Şimdi başka ne olabilir ki? Elimizde hiçbir şey yok. Hiçbir şeyimiz yok. Ona benim asla veremeyeceğim her şeyi verebilir." Azrail'in yakasındaki altın plakaları ceplerine, kollarına, kemerinin yıpranmış desteğinin arkasına sıkıştırdı. "Bunu yapmak zorundaydım. Onu taşıyamam. Ya ona sahip olmasına izin verecektim ya da onu yanıma alacaktım ve bir dahaki sefere koşmamız gerektiğinde düşmesine izin verecektim. O yüzden bana bakmayın. Ben en iyisini yaptım." Gözleri doldu; gözlerini kırpıştırarak kuruladı. "O benden daha yaşlı. Ve ben gayet iyi oldum."

Lan ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşıp kürsünün merdivenlerinden inerken mücevherli tarakları saçından çekti. Onları kadının hâlâ diz çöktüğü yere bıraktı ve yürümeye devam etti.

"Üzgün değilim," dedi kadın, yüksek sesle değil ama kelimelerin bu boş salonda yankılanma gibi bir özelliği vardı. "Özür dileyecek hiçbir şey yapmadım. O artık benim tek bebeğim. Onu satmak zorundayım... ya da ölümünü izlemek."

Lan, Azrael'in bir iki dakikadan fazla gerisinde kaldığını düşünmüyordu ama sarayda koşarken onu bir an bile göremedi, sadece fısıldayan hizmetkârlar ve ardında bıraktığı gergin görünümlü muhafızlar vardı. Yatak odasına ulaştığında, dışarıda nöbet tutan mızraklı askerlerden biri kolunu yakalamak için uzandı.

"Sakinleşmesine izin verirsiniz akıllıca davranmış olursunuz hanımefendi," diye mırıldandı.

Ona dokunmak şöyle dursun, onunla ilk kez konuşuyordu.

Lan kapıyı korkusuzca açtı.

İlk bakışta o kadar da kötü görünmüyordu. Banyosunu perdeleyen süslü panellerden birinde bir delik açmış ve maskelerini etrafa fırlatarak kırılabilir olanları kırmış ve geri kalanını ezmişti, ama şimdi sadece şömineye yaslanmış ve ateşe bakıyordu. Başını çevirmedi ve onu görebileceği yansıtıcı bir yüzey yoktu ama kızın ilk temkinli adımında, "Lan... git." dedi.

Bunu, en şiddetli fırtınalardan önce uzaktan gelen sessiz gök gürültüsü gibi sessizce söyledi. Bunu, o ağırlığı, o karanlığı hissedebiliyordu ve bunların hepsi onun hayal gücü değildi. Havayı dolduran sadece öfkesi değil, gücüydü ve birikmesine ne kadar uzun süre izin verirse, sonunda öfkelenildiğinde o kadar kötü olacaktı.

Yolun geri kalanını içeri girdi, ayağını test ediyor ve rüzgârı izliyordu. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

Kısa, kırılğan bir kahkaha attı. "Başka kim cesaret edebilir ki? Şimdi defol. Sana seyirci borcum yok ve arkadaşlık edecek havada da değilim."

Daha fazla yaklaşmadı ama geri de çekilmedi.

Pençelerini şömineye sürterek onu görmezden geldi ama sonunda "Neden buradasın?" diye sordu.

"En zeki ben değilim," diye itiraf etti, ona doğru bir adım daha atmayı göze alarak, ama sadece bir adım. "Eminim bu da bir faktördür. Daha iyi bir soru, neden buradasın?"

Cevap vermedi ama hava görünmez bir şekilde kalınlaştı ve kollarındaki ince tüyleri diken diken etti.

"Çünkü sana söylemeliyim ki," dedi pillerin tadına bakarak, "Mallowton'da başladığın işi bitirebilmek için Deimos'a burayı bağırımanana gerçekten şaşırdım."

"Ve şimdi bunun için beni nasıl kınayabilirsin?" Yumruğunu aniden indirdi, büyük bir duvar parçasını kırdı ve

"Bu gece bir *çocuk* satın aldım, Lan. Onun yıllarından daha fazla parmağım var ve öz annesi onu bana verdi! *Bana!*" diye böğürdü ve göğsüne, başka birinin kaburgalarını kırarak bir darbe indirdi. Kanı sıçradı ve kalbinin üzerinde siyah bir güneş gibi bir şekil bıraktı. "Yaşayanların ölü çocuklarını bana vermemelerinin üzerinden çok zaman geçmedi, tüm dünya için değil ve şimdi yaşayanlarını *altın* için veriyorlar! İçinde böyle insanlar olan dünyayı neden temizlemeyeyim?"

"Çünkü başka insanlar da olduğunu biliyorsun. İyi olanlar."

Ona bir kahkaha attı. "Böyle mi düşünüyorsun? İçimde hâlâ dünyanın kurtarılmaya değer olduğuna inanan zayıf bir ışık olduğunu mu? Dünyanın *canı* cehenneme! Beni onun içine koyan Tanrı'nın da canı cehenneme! İnsanların benden bahsettiği güce sahip olsaydım, bu Dünya'yı bir çırpıda yakıp kül ederdim! Ben... *Ben tecavüzcü değilim!*" Şömine rafına bir kez daha vurarak parmak eklemlerinin üzerindeki deriyi parçaladı ve ardından taşı tırmıklayarak taşa kendi vücudundaki kadar derin izler bıraktı. "Asla bir kadına şiddet uygulamadım ve asla bir çocuğa dokunmam! Ben ancak bu kadar canavarım!"

Lan sakın bir nefes aldı ve fırtınanın içine doğru yürüdü.

"Sadece bu kadar," dedi kısık sesle, pençelerinden akan kanı izlerken. "Ve daha fazla değil."

Kadın adamın kolunu tuttu ve küçük bir direnişten sonra adam da kolunu ona bıraktı. Lan onun elini kendi elinin içinde çevirdi ve o duvara bakarken yaraya bir göz attı. Kemikleri kırılmazdı; onları görebiliyordu, karanlık ve kanlı yaralarının içinde beyaz ve garip bir şekilde güzeldiler.

"Kendine ne yaptığına bir bak," diye iç geçirdi.

İfadesiz bir şekilde baktı, etini yırtmak için elini esnetti

daha

ileri. "Yapma bunu. Gel hadi."

Hareket etmedi.

Kolunu onun koluna geçirdi ve sonunda o kolunu uzatana kadar bekledi.

elini bıraktı ve yürüdü.

Onu yatağa götürdü ve oturttu, bir elini kısa bir süre omzuna koyup iki kez okşadı, farkında olmadan annesinin nadir durumlarda verdiği boş teselliye taklit etti, sonra banyoya gitti ve bir bez bulup ıslatana kadar kırık maskelerinin kalıntılarını tekmeledi. Adamın banyonun yanında tuttuğu şişelerden birini aldı ve ona geri götürdü. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama

Diğer yaralarında kullandıklarından daha iyi olduğunu düşündü ve eğer iyi değilse ona söyleyecekti.

Yapmadı. Kadın yırtık parmak eklemlerinin kenarlarını dikkatlice temizlerken söylediği şey, "Bunu neden yapıyorsun?" oldu.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı ama gözlerini ellerinin uğraştığı işlerden ayırmadı. "Tek bildiğim, seni incinmiş görmekten nefret ettiğim. Bunun doğru olmasından daha çok nefret ediyorum ama işte."

"İşte burada." Sesi, kadının etinden kopardığı kıymıklar kadar taştandı. "Ve işte dünyayı biçmemek için elimde kalan tek neden."

Hayat, dünya ve bunlardan herhangi birini korumak için kendisinden daha iyi olan tüm nedenler hakkında saçma sapan bir şeyler söylemek için ağzını açtı...

...ve ölümün kendisi kadar karanlık ve istenmeyen bir düşünce kalbine girdiğinde onu açık bıraktı.

Azrail bunu görmedi. Gözlerinin solgun ışığı, hareketsiz kalan elinin üzerinde sabit kaldı. "Sen... beni istiyorsun," dedi ona. "Nedenini biliyorum ve bunun uzun sürmeyeceğini de biliyorum ama umurumda değil." Bir an sessiz kaldı, sonra yumuşak, yoğun bir telaşla, "Buna kaç kez inanmış gibi yapmak zorunda kaldığımı bilemezsin. Hafızamın laneti yüzünden kendimi kandırmam bile yasak. İstekli olan pek çok kadın tanıdım ama sen... sen beni istiyorsun. Ve ben..."

"Beni kaybetmek istemezsin," dediğini duydu Lan.

İfadesi değişti ama nasıl olduğunu söylemek imkânsızdı; tanıdık bir şeklin üzerinde hareket eden gölgelerin değişmeyen bir şeyi yeni gibi göstermesi gibi. "Seni korumak için ölümlerimi feda etmeyeceğim. Bana sorma. Bu gece olmaz."

Lan başını salladı, sertçe salladı, eli sanki o anda önemsiz bir şeymiş gibi tüm bunları bir kenara itmek istercesine havaya kalktı. "Beni kaybetmek istemiyorsun," dedi tekrar, çünkü önemli olan buydu, kalbine acıyla ekilen şeyin tohumu buydu. "Söyle bunu. Eğer ciddiysen bunu söylediğini duymam gerek."

Gözleri çakmak çakmak oldu. Elini kızın gevşek tutuşundan çekerek ayağa kalktı ve bir süre sadece ona baktı.

Ve sonra onu öptü.

Konuşmadı, ona sarılmadı, neredeyse hiç hareket etmedi. Onu sadece öptü. Gözleri o kadar sönükken bile, kız onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

ama kadın geri çekilmedi. Ama adam geri gelmeye devam etti, yaralı ağzı küçük yudumlarla kızını okşadı ve sonunda evine bastırıldı. Onun bedenine doğru nefes aldı ve nefesi sıcak ve acıydı. Dili onunkinde geziniyordu, Azrail olamayacak kadar çekingendi, dili onun diğer her yerini cesurca keşfetmişti.

Ellerini onun üzerine koydu ve şimdi kanı hissedebiliyordu, her zaman onu lekelediğini bildiği kanı, onu soyarken elbisesinin içinden sıcak ve ıslak hissediyordu ve yine de vücudu karşılık verdi, çünkü onu istiyordu. Bir leke bıraksa bile bu dokunuşu istiyordu, tıpkı teninde yanan göz ışığını ve dilinde onun tadını istediği gibi. Gece elini her uzattığında onun vücudunun tanıdık tahribatını hissetmek istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, her yara izini yalamak istiyordu.

Onu kolaymış gibi kaldırdı, doğal ve doğru bir şeymiş gibi yatırdı. Ondan hiçbir şey saklamadı; ne etinin soğukluğunu, ne pençelerinin uçlarını, ne on bin yıllık anılarını, ne de zihninin bir yerlerinde hâlâ gömleği açık ve küçük bedeni satın alınmaya hazır bir şekilde durduğunu bildiği kızın hayaletini. Ona her şeyini verdi ve o da onu memnuniyetle kucaklayıp evine getirdi.

Sevişmek için fazla çıplak, sevişmek için fazla çaresizdi. Seksin birinin diğerine yaptığı bir şey olması gerekiyordu, ama bu her neyse, birlikte yaptılar. Adam acı çekiyordu ve kadın da onunla birlikte acı çekiyordu. Kadın kaybolmuştu ve adam karanlıkta onunla birlikteydi. Korkunç ve güzeldi, zevkle parlıyordu ve acıyla bulanıktı ve böyle geldi, yırtılmış ve ışıkla doluydu.

Bir an durdu ve sonra tekrar Lan oldu, ayrı benliğine geri döndü ve eskiden olduğu kişiyi başka birine göre dikilmiş giysiler gibi giydi. Azrael onun üzerine uzandı, serin ve nahoştu, tutamayacak kadar ağırdı ve onu bir kez daha öptü.

"Beni duydun mu?" diye fısıldadı, orada, dudaklarına karşı.

Sadece ona bakabiliyordu, gözleri kocaman açılmıştı, kendini küçük ve inanılmaz derecede kırılğan hissediyordu, tıpkı bazen saçaklarda oluşan ve parçalanmak için tek bir dokunuşa ihtiyaç duyan spiral buz gibi. Kelimeleri yoktu, onları oluşturacak kapasitesi de yoktu ama kafasında kocaman şişen düşünceler vardı ve adam her birinin içindeydi, bedeninde olduğundan bile daha derinde, çünkü onu kaybetmek istemiyordu.

Onu kaybetmek istemedi.

Ve belki de, o ölümün karanlık sesi ağrıyan kalbine fısıldadı, belki de yapmalıydı.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lan gece aklına gelen fikri ilerletmek için hiçbir şey yapmadı ama onu unutmadı da. Bu fikir bir tohum gibi kalbine ekilmişti ve tıpkı bir tohum gibi, büyüdüğünü göremese bile gün geçtikçe büyüyordu. Sonunda toprağı yarıp göz ardı edilemeyecek bir şeye, artık bir fikir değil bir plana dönüştü.

Karmaşık değildi. Kabataslak fikir, kendisini hiç de hoş olmayan bir şekilde ortaya koyduğu geceyle aynıydı, ama tek tek unsurları tanımlamak yine de biraz zaman alıyordu. Nokta, onun da dediğı gibi: Azrail tek başına Yiyenler'in sonunu getirebilirdi. Nokta: Azrael tek başına ne bir Yiyen tarafından incitilmiş ne de değer verdiği birinin Yiyen olduğunu görmüştü. Nokta: Azrael Lan'ı önemsiyordu ve bunu sadece pek çok erkeğın sevgililerini önemsediği o sahiplenici ve büyük ölçüde dalgın şefkatle yapmıyordu. Lan nasıl onun sevgilisi olduysa, o da bir şekilde onun sevgilisi olmuştu. Yani. Nokta: Lan ölürse, bir Yiyen olarak geri dönerse, Azrael sonunda bunun ne anlama geldiğini öğrenecekti. Ve onları bitirecekti.

Gerçekten de tek numara, onun haberi olmadan ölmek olacaktı, böylece bir Yiyen olarak geri dönmek için zamanı olacaktı. Öte yandan, kendini çok iyi saklayamazdı çünkü onun kendisini görmesine ihtiyacı vardı ve daha önce de gözlemlediğı gibi, kapalı bir kapı bile bir Yiyen'i sonsuza dek şaşırtabilirdi.

Nerede sorunuyla boğuştukça, nasıl sorununu daha fazla fark etmeye başladı. Her potansiyel yer, sadece çok sayıda uygun intihar yöntemi sunuyordu. Yatak odası erken keşfedilme riskini en aza indiriyordu ama yine de seçenekleri ikiyle sınırlıydı: kendini banyoda boğmak ya da bir çarşafı ya da başka bir şeyi kaba bir ilmik haline getirip yatak direğine asmak ve her ikisi de oturup ölürken hiçbir şey yapmamasını gerektiriyordu... ve bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Asılmak için daha uygun başka yerler de vardı ama önce bir ip bulması ya da yapması, sonra da onu sarayın içinde fark edilmeden taşıyarak derme çatma darağacına ulaşması gerekiyordu. Kendini aşağı atabileceğı pek çok merdiven vardı ama bir kolunu ya da bir bacağını kırma ihtimali çok daha yüksekti.

ölümcül bir yara almaktansa bacağına kırabilirdi. Daha da iyisi, saray duvarında yürüyüşe çıkıp atlayabilirdi, bu sadece bir anlık cesaret gerektiriyordu ama devriye gezen bir mızrakçının bunu yaptığını göreceği neredeyse kesindi, tabii gerçekten bir mızrakçının üzerine düşmediğini varsayarsak. Bu da akla önce mızrağın üzerine inmeyi getiriyordu ki bu da olası kan dökme yollarının tamamını açıyordu, hepsini göz ardı etmeden önce işkence edici ayrıntılarla düşündü. Haven'da silahlar ortalıkta bırakılmazdı. Ya zırhı bulması gerekecekti -kuşkusuz garnizona yakın bir yerde, Deimos ve Hortlakları yorulmak bilmeden nöbet tutuyordu- ya da imparatorluk masasında Azrael'in kendi gözlerinin önünden bir bıçak çalması. Ve sonra, elbette, kesmek zorunda kalacaktı.

Zehir o zaman. Ama midesinin düğümlendiğini ve yumruklarının sıkıldığını hissetmeden bu kelimeyi düşünemiyordu bile. Zehir kolayca gizlenebilirdi ama nadiren hızlı ve asla acısız olmazdı. Tekrar tekrar kendini acı bir çay demleyip yutarken gördü ama hayallerinde bile uzanıp ölmedi. Kramplar geliyor, bağırsaklarını jilete çeviriyordu. Kusacak, değerli zehri kusacaktı ama o zamana kadar zaten harekete geçmiş olan olayları durdurmak için çok geç olacaktı. Safra kana dönüşene kadar kusmaya devam edecekti. Organları iflas edecekti; kendi sidiğinden terleyecekti. Boğazı kanayana kadar çığlık atacak ve ölüm uykusuna daldıktan sonra bile kasılmalar olacak, kemikleri kırılana ve eklemeleri serbest kalana kadar vücudu sıkışacak ve gerilecekti. O zaman bile saatler sürebilirdi. Ya da günler.

Zehir yok. Zehirden başka bir şey.

Ama değilse, o zaman ne olacaktı? Serafina yatağını hazırladığında, Lan kendini bir yastıkla boğmayı düşündü. Meditasyon bahçesine bakan bir pencerenin önünden geçerken tek merak ettiği, cesetleri yakmak için kullandıkları malzemeyi nerede sakladıkları ve gözetim altında tutulup tutulmadığıydı. Zihninde boğulmuş, ezilmiş, haşlanmış, bağırsakları deşilmiş, yakılmış, kanları akıtılmış, hatta domuzlar tarafından yenmiş (Azrail'in domuzları, kolayca ulaşabileceği yulaf lapası ve sebze dolu yalaklar varken bir insanı yemekle uğraşmayacak kadar şişman ve rahat olmalarına rağmen). Uyanıkken tüm düşüncelerini ve belki de rüyalarını meşgul ediyordu çünkü Azrail onu neredeyse her gece ya gözyaşlarını ya da çığlıklarını yatıştırmak için uyandırıyordu. Kâbusları paramparça olduktan sonra onları gerçekten hatırlayamaması işine yaramıştı çünkü Azrail her zaman soruyordu ve öyle dar bir bakışla bakıyordu ki Azrail'in yalanı aradığını biliyordu.

Bir tane bulamamış olabilirdi ama bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Bununla her zamanki gibi başa çıkmaya çalıştı -görünüşte görmezden geliyordu ama onu memnun edeceğini düşündüğü şeyleri ayarlıyordu. En sevdiği yiyecekler neredeyse her öğünde, her zamankinden daha da süslü bir şekilde ortaya çıkıyordu. Hâlâ Tehya'nın bahçesi olarak düşündüğü çay bahçesine ders almaya gittiğinde, göletin kıyısında su içen bir geyik ve yavrusunu keşfetti; kuşkusuz bu, Felicity'nin ikinci el bok kuşlarından birinden daha iyi bir hediye oldu. Kızın bakımını ona vermeyi denedi, Heather, ama bu her ikisi için de o kadar rahatsız edici bir gün geçirmelerine neden oldu ki, sonunda Heather'ı Lan'ın eski görgü kuralları öğretmenine teslim etti. Lan arada sırada koridorda onları görüyordu -kız eteklerini beline kadar sıyırmış, elinde nefret ettiği anahtarla koşarak uzaklaşıyor, ölü kadın da peşinden koşuyordu- ve bu ona bir gülümseme veriyordu ama uzun sürmüyordu.

Bu oyalanmalar, ne kadar hoş olsalar da, sadece diğer düşüncelerini -Kesmek mi, asmak mı? Atlamak mı, boğulmak mı?" gibi daha da kasvetli düşüncelere dalmasına neden oluyordu. Bir sabah kahvaltıdan sonra bahçe kıyafetlerini giymek için Azrael'in odasına geri dönmüş ve kesin bir ölüme - kırık bir bacak ya da daha kötüsü kırık bir boyun ya da sırt değil, kesinlikle *kesin* bir ölüme- atlamak için en iyi yeri belirlemeye çalışırken kendini öyle kaptırmıştı ki, Serafina onu akşam yemeği için giydirmeye gelene kadar bir çizmesi ayağında, diğeri elinde yatağında oturmuştu. Başka bir gün, pencereden dışarı o kadar uzun süre baktı ki, sonunda pencereden çıkıp aşağı baktığında, bir hizmetçinin gelip durduğu yerdeki mükemmel yuvarlak donuk yama dışında tüm salonu cilaladığını fark etti. İyi olduğunu söylemekten o kadar sıkılmıştı ki, bir gece yemekte bir hizmetçi eğilip yeni bir fincan kahve isteyip istemediğini sorduğunda (görünüşe göre bir süredir fincanına bakıyordu), onu rahatsız etmeyi bırakması için tersledi, sonra sonraki birkaç dakikayı Azrail'in koluna asılarak geçirdi ve onu zavallı piçi kazığa oturtmamaya ikna etti.

"Ne yapabilirim Lan?" diye sordu ona bir gece, yatağında yanında uykusuz yatarken, ipi nereden bulacağını, nereye bağlayacağını, bağlamak için nasıl tırmanacağını tekrar tekrar düşünürken ve gerçekten asılmak istiyor muydu? Boynunu kırarsa, yürüyemezdi. Eğer boynunu kırmazsa, boğmak zorunda kalacaktı ve bu da çok uzun sürecekti. "Seni nasıl mutlu edebilirim?"

"Mutluyum," dedi mekanik bir şekilde, gözlerini karanlığa dikerek.

"Eğer bu doğru olsaydı, seni üzgün görmekten nefret ederdim ama bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Bazen mutlu oluyorum."

"Evet," dedi bir süre sonra. "Bazen buna inanıyorum. Ama günlerdir inanmıyorum. Mesafeliydin. Kaçamak davranıyorsun."

"Öyle mi?"

Onu işaret etti. "Aynen öyle."

"Belki..." El yordamıyla mantıklı bir açıklama aradı ve "Başım ağrıyor" dedi.

Gözlerindeki alevler sıçradı ve onları yuvarlarken döndü. "Belki mi? Bilmiyor musun?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Başım ağrıdığına, farkındayım." "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Öyle görünüyor."

Yuvarlandı ve ona baktı, gözlerinden gelen ışığın loş bir şekilde ortaya çıkardığı yara izlerini takip etmek için uzandı. "Ben iyiyim," dedi ona. "Garip davrandığımı biliyorum ama... Sadece birkaç şeyi çözmem gerekiyor."

"Hiçbir şey yapamaz mıyım?"

"Yiyenlerin sonunu getirin," dedi esprisiz bir gülümsemeyle. "Bu her şeyi çözerdi."

Sert bir iç çekişle doğruldu ama kadının onu tekrar aşağı çekmesine izin verdi. Hatta bir kolunu ona doladı, böylece onun yanına kıvrılıp başını göğsüne yaslayabildi.

"Sen sordun," diye hatırlattı ona, yan tarafındaki gümüş yüzüklere boş boş bakarak. "Neden sürekli farklı bir cevap beklediğini anlamıyorum."

"Bunu senin söylemen çok komik." Elleri kırık etinin tanıdık bölgesini keşfederken sessiz kaldı, onu ne yönlendiriyor ne de cesaretlendiriyordu, sadece hissediyordu. Kalbinin olması gereken yere ulaştığında durdu ve sanki kalbinin atışını hissediyormuş gibi elini orada bıraktı. Orada bir şey vardı, doğal olmayan bir makine işliyordu, elinin altında gümbür gümbür atıyordu ama bu bir insan kalbi değildi. Ona dokunmaktan hoşlanmıyordu ama tıpkı kabuk bağlamış bir yarayı deşmekten kendini alamadığı gibi, sonunda hep ona geri dönüyordu. Ve sonunda sakinleştiğinde, "Bana derdini anlat, Lan'ım. Bırak da onarayım."

"Sorun yok. Onarılacak bir şey yok." "Lütfen bana yalan söyleme."

"O zaman lütfen sormayı bırakın. Kuğularla her şeyi düzeltemezsiniz."

Bunu söylediğine hemen pişman oldu ama Azrael sadece kıkırdadı ve kolunu okşadı. "Keşke penguenlerim olsaydı."

Onu daha fazla hissetmeye dayanamadı. Geriye doğru kıpırdandı ama adamın elini tutup göğsüne koydu ve orada hoş karşılandığını belli etti. "Peki ya sen? Seni mutlu etmek için ne yapabilirim?"

"Başka bir şey istemiyorum," dedi okşayarak. "Sadece bu."

"Bana her şeyi veriyorsun... dersler, elbiseler ve süslü akşam yemekleri... ve benim tek yaptığım seninle yatmak. Bu hiç adil değil."

"Hayır, öyle değil. Çalınan servetimin bir kısmını sana veriyorum. Sen de bana sahip olduğun her şeyi ver."

"Bu cümleyi diğer bebeklerin için de kullanmalısın," dedi gülümseyerek. "İyi bir cümledir."

"Sanırım öyle, ama korkarım sadece senin üzerinde işe yarar." "Sonsuza kadar buralarda olmayacağım."

Elinin hareketleri durdu, ama gözleri kararmadan önce uzun bir dakika boyunca daha parlak bir şekilde parladı. "Hayır," dedi sessizce. "Yapamayacaksın. Sen bile bir gün benden kurtulmak için yalvaracaksın. Sen bile. Ama o zamana kadar-" Eğilip dudaklarını onunkilerin üzerinde sert ve nazik bir şekilde gezdirdi. "Elimden geleni yapacağım."

"Seni terk etmiyorum," dedi, bu bir yalandı ve tabii ki adam bunu hemen anladı. "Gitmek istemiyorum," dedi sonra, bu da gerçektir ve onu daha çok rahatsız etti.

"Ah Lan. Şimdiden beni terk ediyorsun. Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yüzlerce sevgilimi kaybettim."

"Yüz, ha?" Biraz gülümsedi. "Benim sadece bir tane oldu." Buna verecek bir cevabı yok gibiydi.

"Sana bir şey sormama izin ver. Bağlanmak yok. Sadece sen ve ben olsaydık ve işin içine başka hiçbir şey girmeseydi, o zaman Yiyenleri bitirir miydin?"

Başını eğdi. "Sadece sen ve ben olsaydık ve başka kimse olmasaydı... yine de sorar mıydın?"

"Evet. Çünkü burada kalmak istemiyorum. Bu konuda acımasız olmak istemem ama çoğu gün tek düşündüğüm Haven'dan ne kadar çok gitmek istediğim."

Kaşlarını çattı ve başka tarafa baktı. "Norwood," diye mırıldandı ve gözleri parladı.

"Hayır, Norwood değil," dedi, memleketinin adını söylediğinde sahip olmadığına ısrar ettiği tonu sinirli bir şekilde taklit ederek. "Aslında, Norwood'u siktir et. Norwood'u da Haven'ı da aynı sopayla sik. Ne var biliyor musunuz? Burası yaşamak için berbat bir yer ve başka bir yerin daha iyi olduğunu sanmıyorum ama kendim görmek istiyorum. Okyanusu görmek istiyorum, kitaplarda değil gerçekte. Dağları, kanyonları, diğer kayaların üzerinde dengede duran kayaları ve içinden arabayla geçebileceğiniz ağaçları görmek istiyorum. Dünya eskisi gibi değil, ama belki hala iyi bir yer. "

"Belki." Kelimeyi tuhaf bir şekilde, sanki tanımlamaya çalıştığı bir tatla birlikte söylüyormuş gibi telaffuz etti. Zakkum, belki.

"Ama Yiyenler gidene kadar, burası onların dünyası. Benimle olsan bile-"

"Neden seninle olayım ki?"

"Kim dünyayı tek başına görmek ister?" "Ben gördüm."

"O zaman bana etrafı gösterebilirsin," dedi yılmadan. "Yiyenler'in işini bitir Azrail, hemen giyinip yatağa girelim."

"Beni baştan çıkarıyorsun," dedi taş suratlı adam. "Hayır."

Birbirlerine yakın ama dokunmadan yatıyorlardı. Ateşi açık bırakmıştı ve uğultusu çok yüksek geliyordu. Onun sessizliği de öyle.

"Sana bir şey sorarsam, üzülmeceğine söz verir misin?" Lan sonunda söyledi.

"Hayır."

Bir kolunu göğsüne, bir bacağını da kalçasına geçirerek onu sabitledi. "Yapmamaya çalışacak mısın?"

"Hm. Sanırım çaba gösterebilirim." Parmakları onun kalçasında gezindi. "Madem bu kadar ikna edici bir şekilde soruyorsun."

"Dünyaya yaptıkların hoşuna gidiyor mu?"

Eli sıkılaştı ama onu itmedi. Bir süre sonra yavaşça okşamaya devam etti. "Bir keresinde sana Norwood'daki hayatını sevip sevmediğini, o dünyada mutlu olup olmadığını sormuştum. O zaman da bildiğim gibi, mutlu olmadığını ve bundan beni sorumlu tuttuğunu biliyorum. Ama bu dünya benim yükselişimden önce de vardı ve İnsanlar hiçbir zaman içinde bulundukları koşullardan memnun olmadılar. Çekici bir hedef olduğumu kabul ediyorum-" Ona baktı, gözleri yaralı yanağına gölgeler düşürüyordu. "-ama hayatın tüm adaletsizlikleri için suçlanmayacağım."

"Tamam." Lan yan yatarken elinden geldiğince omuz silkti. "Şimdi soruya cevap ver."

"Ben asla savaş istemedim. Asla bu dünyanın mahvolmasını istemedim."

"Yaptığın şeyi beğendin mi?" Lan her kelimeyi telaffuz ederek sordu. "Hayatının geri kalanında yaşamak istediğin dünya bu mu? Mutlu musun?"

Cevap vereceğini sanmıyordu. Kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu ve ne kadar kayıtsızca meydan okuyan bakışlarını karşılarsa da onu sinirlendirdiğini biliyordu. Daha sonra, kendi sorularına cevap vermek zorunda kalmamak için onun gitmesini sağlamaya çalışıp çalışmadığını merak edecekti ama eğer durum buysa, adam bunu ondan önce anlamış ve darbeyi savuşturmuştu.

"Hayır," dedi. Sesini yükseltmedi, gözlerini kaçırmadı. "Asırlar boyunca, İnsanların sahip olduğu hayata imrendim. Binlerce, binlerce saat kendimi onların arasında hayal ettim ve uyanırken onların yaptığı her şeyi paylaşmayı düşledim. Müzikle dolu salonlarda yemek yemeyi. Bir kadının dudaklarında tatlı şarabı tatmak. Tek bir kişi olarak değil, birçok kişi arasında bir kişi olarak yaşamak. O dünyanın anısına Haven'ı inşa ettim... ama onu kemikten bir temel üzerine inşa ettim. Ben Ölüm oldum."

"Kazara değil."

"Hayır. Seçim hep benimdi."

Adamın pasifliği onu sinirlendirmişti. "Hiç pişmanlık duyuyor musun?" "Bu hangi amaca hizmet eder ki?"

Tanıdık bir hayal kırıklığı kıvılcımlandı ama yakalayamadı. Lan onu inceledi, kendi geçmiş seçimlerinin üzüntü ve öfkeyle lekelenmiş ağırlığını ve hatta çok kısa süren mutluluğun hayali acısını belirsiz bir şekilde hissediyordu, ancak büyük ölçüde pişmanlık yükü yoktu. Bu sadece bir kelimeydi ve bunu fark ettiğinde, gelecekteki seçimleri birdenbire çok daha basit göründü.

"Bu konulardan bahsetmeyi sevmiyorum," dedi, sert bir şekilde değil. Eli eskisi gibi kızın kalçasını okşadı ama adam tekrar yatak perdelerine bakmaya başlamıştı ve bu kötüye işaret etti. "Neden böyle yaptığını anlamıyorum."

"Hayır, inan bana."

"O zaman neden yapıyorsun? Yaptığım büyük kötülükleri bana hatırlatmanın sana ne faydası olabilir ki? Hatalarımı asla telafi edemem. Sizin de bana söylediğiniz gibi, yeniden başlamak diye bir şey yok. Sadece yolumuza devam edebiliriz."

"Deniyorum."

"Keşke buna inanabilseydim, Lan, ama hiçbir kanıt göremiyorum." Sessizce birlikte uzandılar.

"Norwood'da duyduğum bir söz vardı," dedi sonunda. "Aşk, asla özür dilemek zorunda kalmamak demektir. Sanki birini sevmek sana onunla uğraşmak ve onu kızdırmak için bedava bir bilet verirmiş gibi, çünkü kavganın bittiğine dair özgür ve net bir anlayışla her zaman önceki haline geri dönebilirmişsin. Bir gülümseme, bir öpücük, her şey affedilir." Gözlerini devirdi. "Ve bu o kadar saçma ki, yüksek sesle zar zor söyleyebiliyorum. Sevgi sürekli olarak üzgün olduğunu söylemektir, ciddi olsan da olmasan da, *hatalı* olsan da olmasan da. Sevgi, skor tutmayı bırakmaya çalışmak demektir. Ve ben deniyorum. Öyle düşünmediğini biliyorum ama deniyorum."

Uzun süre ona baktı, gözlerinin parlaklığı giderek kaşlarının büyük gölgesiyle gölgelendi ve sonunda, "Bu ne anlama geliyor?" dedi.

"Bu hayatıma devam edebileceğim anlamına geliyor. Seninle bile devam edebilirim, ama her şeyi olduğu gibi bırakmak anlamına geliyorsa devam edemem, çünkü bu devam etmek değil Azrael, pes etmektir."

"Hayır, ondan önce," dedi, hâlâ o tuhaf, niyetli bakışıyla. "Sen... Beni sevdiğini söyledin mi?"

Az önce söylediklerinin temelinde yatan şey buyken, bu kısmın nasıl olup da gizlice aklına gelebildiği komikti. Lan güldü ya da gülmeye çalıştı. "Her zaman iyi hissettirmiyor," dedi ona. "Keşke bunu düşmeme izin vermeden önce bilseydim."

Kaşlarının çatıklığı azalmadı. "Neyi değiştirmek isterdin?"

"Dürüstçe mi? Lanet bir şey değil. Cehennem tekrardır. Aşk cehennemdir. Ve peşinden bu şekilde geldiğim için üzgünüm. Haksız değilim ama üzgünüm." Ona doğru uzandı, bir öpücük daha kondurdu, elini yanağının pürüzlü kenarından bir kez daha geçirdi ve sonra yuvarlanıp yastığına kıvrıldı. Adamın bakışlarının sırtını kaşındığını hissedebiliyordu ama başka soru sormadı. Kısa bir süre sonra uykuya daldı ve rüya görmemesine ya da en azından herhangi bir rüya hatırlamamasına rağmen, ertesi sabah yalnız uyandığında ne yapması gerektiğini ve nasıl başlayacağını tam olarak biliyordu.

* * *

O gün kütüphanede, Efendi Wickham çay ocağının kapısından içeri girerken bir sonraki yazılı şikâyetini *-bu saçmalığın amacını anlamıyorum-* sundu. Üstat Wickham neden bu işe başlamak istediğini sorduğunda

Derslerini bu şekilde yapmasının sebebinin, daha sonra satırları yazmak için zamanının olması ve akşam yemeğine yine geç kalmaması olduğunu söyledi. Pratikliği için ona iltifat etti ve doğru yazımı yüz kez ve sonra yüz kez daha yazdırdı çünkü bu günlerde el yazısı önemliydi.

Ertesi gün, *Bana bunu yaptırabilirsin ama asla sevdiremezsin* diye yazdı. Bunun doğru olduğunu kabul etti ve ona satırlar yazdırdı, bu sırada Her Şeyi Seviyorum başlıklı kısa bir deneme kaleme aldı. Sonra onu garnizona götürdü ve sessiz, gözlerini kırpmayan, gülümsemeyen Hortlaklardan oluşan tutsak bir dinleyici kitlesine yüksek sesle okuttu. Son sayfayı zorlanarak bitirdiğinde - *güzel şapkanı seviyorum. Siyah ayakkabılarını seviyorum. Okumayı asla sevmeyeceğim ama seni her zaman seveceğim.*

-Deimos adamlarına alkışlamalarını emretti. Alkışladılar.

Üçüncü gün, "*Sen durana kadar ben de durmayacağım*" diye yazdı. Efendi Wickham yazdıklarını kontrol etmek için gereğinden uzun süre inceledi, sonra bir kenara koydu ve sadece, "Bu ne hakkında, Lan?" dedi.

Dolly gözlerini takınmaya başladı ama sonra içini çekti ve oturdu. "Sana söylemek istemiyorum."

"Yeterince makul." Bunu düşündü, kibarca kaşlarını çattı ve sonunda "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Lan notunu aldı ve tekrar aralarına koydu. "Hecelemeyle birlikte."

Uzun uzun baktıktan sonra kalemını eline aldı ve birkaç düzgün çizik attı. Düzeltilmiş kopyayı ona geri verirken, "Bazen ölü olmak çok zahmetli," dedi. "Hiç merak etmiyorum ve gerçekten merak etmem gerektiğini düşünüyorum. Başlayabilirsiniz."

Satırlardan sonra her zamanki dersleri vardı ve değişiklik olsun diye Lan bunları memnuniyetle karşıladı. Kelimeleri ve birbirlerine nasıl uyduklarını düşünmek onu diğer düşüncelerinden uzak tutuyordu ama kesinlikle daha iyi bir öğrenci yapmıyordu. Tek bir sayfalık aritmetik problemini çözmek, Usta Wickham'ın sabırlı koçluğuna rağmen bir saatini alıyordu ve biyoloji ders kitabındaki aynı bölümü içeriği daha iyi anlamadan üç kez okudu.

Ama bütün günler, kötü olanlar bile, sona erer. Saat altıda Efendi Wickham toparlandı ve Lan hiç iştahının olmadığı ama en azından eğleniyormuş gibi yapmaya kararlı olduğu akşam yemeği için giyinmeye gitti. O bitmek bilmeyen akşam boyunca oldukça başarılı bir şekilde rol yaptığını düşünüyordu, kahkaha uygun görüldüğünde gülüyor ve

Konuşmanın sonunu hiç duraksamadan getiriyordu ama kız ne kadar iyi olduğunu düşünse de, o çok daha iyiydi. Onunla konuşuyor, onunla yemek yiyor, onu odasına götürüyor ve yatağında yanında yatıyordu ve ertesi sabah kahvaltıda her zamanki selamlamasının yerini "Dün gece seni özledim "in almasına kadar en ufak bir ipucu bile yoktu.

Bir an için kafası karışmış gibi davranabilir ve belki de paçayı kurtarabilirdi, ama çok uzun süre tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, oyunun çoktan kaybedildiğini biliyordu ama yine de onun yanına oturdu. "Ben buradaydım."

"Bedenen, belki. Kalbin ve aklın başka yerdeydi. Ve hala da öyle, görüyorum."

Lan bir tabak jambon bifteği çekti ve kendine bir parça kesti, inatla umursamıyormuş gibi yaptı. "Hayal görüyorsun."

"Hiç sanmıyorum," dedi hafifçe, onun yemesini izlerken. "O düzeyde bir hayal gücüm yok. İyi uyudun mu?"

"Hiç uyuduğumu sanmıyorum," diye itiraf etti. "Siz gittiğinizde hâlâ uyanıktım."

"Sizi neyin rahatsız ettiğini sorabilir miyim?"

"Sana söylememi istemediğin sürece hayır," dedi Lan dalgınca, kendine ikinci bir parça jambon keserken bıçağının kenarını inceliyordu. Bıçak bir kahvaltılık malzemesi için gülünç derecede keskindi. "Söyleyebilirim, biliyorsun. Yeterince yorgunum. Ne dediğimi bile zor anlıyorum."

"Anlıyorum." Tahtını geriye itti ve ayağa kalktı. "Yorgunsunuz. Gel. Seni yatağına götüreyim."

"Hayır."

Kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. "Hayır mı?" "Yani, henüz değil. Derslerim var."

"Bir gün az ya da çok fark etmez."

"Belki. Belki de olmaz. Bu hayatımın en önemli günü olabilir. Her şeyi değiştirecek bir gün." Bıçağı tabağının yanına koydu ve ona bakmadı. "Ayrıca, beni yatağına götürmene izin verirsem - beni yatağına götürmene gerçekten izin vermek istiyorum," diye iç çekerek sözünü kesti. "Ama bunu yaparsam, şu anda burada otururken yarın on bin kez 'Efendi Wickham'ı ekmeyeceğim,' diye yazacağımdan eminim. Bu da ellerimin ve muhtemelen yüzümün mürekkeple kaplanacağı anlamına gelir ki, bu da Serafina'nın beni kaldırması gerektiğinde keyfi kaçacak demektir. Yokuş aşağı yuvarlanmak zorunda olan ve gittikçe büyüyen bok topuyla ilgili o eski deyiş gibi."

Bir an düşündükten sonra, "Sanırım iki ayrı sözü birbirine karıştırıyorsunuz," dedi.

"Belki, her neyse, mesele bok topu değil. Önemli olan bunu yapmak zorunda olmam."

Onaylamadan önce duraksadı mı? Arkasını dönmeden önce gözleri parladı mı? Şüpheliydi. Bugün olmak zorunda değildi. Ve gerçekten, böyle bir fırsatı zorlamak akıllıca mıydı? Doğru zaman gelene ve her şeyi denediğinden emin olana kadar -gerçekten emin olana kadar- beklemesi gerekmez miydi? Belki başka bir yolu vardı... hiç değilse belki acısız bir yolu vardı. Bunu gerçekten bir masa bıçağıyla yapabilir miydi?

Gerçekten hâlâ istiyor muydu?

"Azrail," diye ağzından kaçırdı, ayağa kalktı.

Bir ayağıyla kürsünün son basamağında durdu ve ona baktı.

Ondan Yiyenler'e son vermesini istemek istedi ve belki bu sefer evet diyecekti. Ama bu düşünce kalbini sızlatsa da, aklı onun bunu yapmayacağını biliyordu. Ne burada yemek salonunda sorsa, ne daha sonra yatakta sorsa, ne de hiçbir zaman. Ona baktı ve hayatını amansız bir kaçış, yakalanma, acı ve hapis zinciri olarak gördü. Yüzyıllar geçip giderken kaçamıyor, sadece saklanabiliyor, her seferinde ortaya çıktığında düşmanı daha yakın, daha güçlü, daha çok sayıda buluyordu. İnsanlar onun Yiyicileriydi ve o da en az kendisi kadar onların son bulmasını istiyordu.

"Lan?"

Başını salladı ve koltuğuna geri gömüldü. "Önemli bir şey değil. Boş ver. Sadece yorgunum."

Hareket etmedi.

"Dün gece ben de seni özledim," dedi. "Ama bu gece söz veriyorum, gerçekten orada olacağım. Tamam mı?"

Başını sallamadan önce şüphe uyandıracak kadar uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. Kapı girişinde tekrar durakladı ve orada görevli muhafızlara bir şeyler söylemiş olabilirdi ama kadın bunu anlayamadı. Adam arkasına bakmadan gitti.

Lan kahvaltısını bitirdi, ağzını sildi ve peçete ellerini gizlerken bıçağı kolunun içine soktu. Sonra kalkıp kapıya yöneldi, imparatorluk masasını temizleyen hizmetkârların kayıp bıçağı fark etmelerini beklerken kalbi çarpıyordu ama fark etmediler. Bıçak onundu. Bu kadar kolay olması adil görünmüyordu.

Yağmur bahçeye çıkılamayacak kadar şiddetliydi ('Kötü günlerde yağmur yağmalı,' diye düşündü Lan ve bıçak koluna ağır geldi), bu yüzden Efendi Wickham onu kütüphanede, kendisi için bir demlik çay ve onun en sevdiği süslemelerle birlikte kahve ile karşıladı. Bu konuda her zaman düşünceli olmuştur. Son şikâyetini yazıp ona teslim ederken ilk fincanı içti.

"Yine mi?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. "Sonuncusu."

"Birisi kaybetmek zorunda" diye okudu ve ona baktı. "Belki de bunun doğru olabilmesi için tüm tarafların kazanmayı aynı şekilde tanımlaması gerekirdi ve biz bunu yapmıyoruz. Örneğin siz bu notu, kendinizi nasıl bir irade yarışının içinde görüyorsanız, o yarışta kazanmış sayıyorsunuz, çünkü bu sözler sizin meydan okumaya devam ettiğinizi ifade ediyor. Oysa ben sadece doğru yazıldıklarını not ediyorum. İronik bir şekilde, bunu da sizin kazancınız olarak sayıyorum." Kağıdı geri uzattı. "Derslere katılmaya zorlandığın her gün benim kazandığımı düşünüyorsun. Bense onlardan her bir şey öğrendiğinde senin kazandığını düşünüyorum. Buna perspektif denir. Belki bana farklı bakış açılarının aynı gerçekleri nasıl etkilediğine dair başka bir örnek verebilirsiniz?"

Neredeyse ona Azrail'den ve insanlardan, insanlardan ve Yiyenlerden bahsedecekti. Neredeyse ona bu kavramın kendine ait bir kelimesi olduğunu öğrenmenin ona ne kadar komik, neredeyse büyüdü geldiğini söyleyecekti, tıpkı sadece kitapların durduğu bir odanın kendine ait bir adı olduğunu öğrenmek gibi. Neredeyse ona kendini öldürerek bir amaca ulaşmaya çalışmanın bir adı olup olmadığını soracaktı. Neredeyse. Bunun yerine, "Senin bunun gerçekten ilginç olduğunu düşünmen ve benim bunun sıkıcı olduğunu düşünmem gibi mi?" dedi.

Gülümsedi. "Kesinlikle. Çok iyi, Lan. Şimdi lütfen oturun ve ders kitabınızın altıncı bölümünü açın. Cümle yapısı şeması."

Yazarken kendini kaybetmeye çalıştı ama kolundaki bıçak işine konsantre olmasını imkânsız hale getirdi. Yazdığı kelimeler artık onun için okumayı öğrenmeden önce olduğundan daha fazla anlam ifade etmiyordu. Gün ilerledikçe dikkatinin dağınıklığı daha da belirginleşti. Duvardaki saat öğleyi gösterdiğinde, Wickham masanın üzerinden uzanıp onun astarını nazikçe kapattı ve "Bu kadar yeter," dedi.

"Öğle yemeği?" diye sordu Lan, her ne kadar huzursuz sinirlerinin üzerine yemek dökmek zorunda kalacağı düşüncesi onu mutlu etmese de. Limonlu kek olsa bile bir şey yiyebileceğinden şüpheliydi. Belki limonlu kek olsaydı. Ama bir dilimden fazlasını yiyebileceğinden şüpheliydi.

Ama Wickham sadece masada yer açmakla kalmıyor, evrak çantasını da topluyordu. "Neden yarım gün izin yapmıyoruz, Lan?"

"Oh. Pekala. Nereye gidiyoruz?"

Wickham neşeyle, "Ben," dedi, "bahçedeki çay evine gidiyorum. Sen de benimle gelebilirsin elbette, ama ısrar etmeyeceğim. Ara arkadaşımın dinlenmeye ihtiyacı var ve bunu yapacak."

Lan onun kâğıtlara dokunuşunu ve kitapları istifleyişini izlerken, adamın aslında yarım gün istemediğini bildiği için itiraz etmesi gerektiğini hissetti. Sadece Lan çok işe yaramaz olduğu için teklif ediyordu. "Canavar gibi bir ruh halinde misin?" diye sordu sonunda.

"Hiç de değil."

"Emin misin?"

Öğretmenlik eşyalarıyla uğraşmayı hemen bıraktı ve ona gülümsedi. "Defol git, Lan," dedi ona nazıkçe. "Uyu, yürü ya da kendini toparlamak için neye ihtiyacın varsa onu yap. Yarın görüşürüz."

Yüreği ağzına geldi. "Güle güle, Efendi Wickham."

Evrak çantasını kapatıp çıktı, bahçede çayını içerken okumak üzere bir kitap seçmek için raflarda bir kez durakladı.

O gittiğinde Lan masadan bir kâğıt aldı ve dolmakaleminin kapağını açtı. Yazan el ile bir bağlantısı yoktu. Sanki yine sinemadaydı, tanımadığı bir kadının mürekkebi kurutmak için üflemesini ve kâğıdı bıçakla kolunun içine katlamasını izliyordu. Bir süre daha orada oturdu, ikinci bir not yazma isteğiyle savaştı, bu seferki Efendi Wickham'a olacaktı ama Azrael'den önce onun bulacağından korkuyordu. Sonunda bu işin peşini bırakamadı ve başka bir kâğıt bulup *rutininizi bozduğum için özür dilerim* yazdı. Eğer bugün bulursa, bugün için özür dilediğini düşünecekti. Yarın bulursa... umarım yine de inanırdı.

Serafina Azrael'in odasında onu bekliyordu, banyonun kenarında oturuyor ve Lan kapıyı açtığında telaşa dönüşen sıkılmış bir ifadeyle ayak parmaklarını suya daldırıyordu. Bir sıçramayla ayağa fırladı, çıplak ayakları fayansların üzerinde kaydı ve dili özür dilemekten kaydı ama içeri girenin kim olduğunu görünce kendini çabucak toparladı. Örgülerini savurdu, her zamanki kibirli tavrıyla değil. "Erkencisin."

"Sen de öylesin." Lan kapıyı kapattı, bıçağın ve notun içinde olduğu kolunu arkasında, hizmetçisinin bakışlarından saklı tutmaya dikkat etti.

keskin gözler. "Burada ne yapıyorsun?"

"Elbette sizi bekliyorum. Lordumuz siz müsait olur olmaz haberdar edilmek istedi."

"İşte buradayım. Git ve ona söyle."

"Önce seni şık bir hale getirmeliyim." Serafina umutsuz bir bakışla Lan'ın kıyafetlerini gözden geçirdi ve başını salladı. "Bunun ne kadar çok iş gerektirdiğini takdir edemezsin."

"Sadece ben değilim. Azrael en iyi çıplak halimde olduğumu düşünüyor ve açıkçası kendisi de beni 'hazırlamaktan' hoşlanıyor. Bak," dedi Lan, kolunu arkasına koyarak yatağa doğru ilerlerken, "Sana zahmet etme demeyeceğim, ama bana giydirdiğin her şeyin parçalara ayrılmak üzere olduğunu söyleyeceğim. Uzlaşmaya ne dersin? Ben banyo yapacağım. O zaman beni giydirmene gerek kalmaz."

"Ve saçların akşam yemeğine kadar kurumuş olur..." Serafina düşünceli bir şekilde saçlarını çattı. "Pekâlâ. Bu işi düzgün bir şekilde yapacağına ve sadece ıslanıp tekrar dışarı çıkmayacağına güveniyorum."

Lan parmaklarını sallayarak vedalaştı ve onun gidişini izledi, o zaman ne durumda olacağını düşünmemeye çalıştı ama yine de hayal etti. Kısa bir süreliğine, onu -kanlar içinde, donuk gözlü, gevşek çeneli, ölü- görmenin normalde suskun olan hizmetçisini şok edip etmeyeceğini merak etti. Muhtemelen sarsmazdı. Eğer herhangi bir nedenle geri çekildiyse, bunun nedeni birinin onu sorumlu tutacağından korkmasıydı.

Ve biri olabilir. Derisini yüzecek, kazığa oturtacak ve ölmesine asla izin vermeyecek biri.

İçinden Serafina'yı geri çağırmak geldi ama ne diyecekti ki? Ne kadar üstü kapalı olursa olsun herhangi bir uyarı doğrudan Azrael'in kulağına gidecekti. Hiçbir uyarıda bulunmazsa kendisiyle birlikte Serafina'nın da boğazını kesebilirdi.

Kendisinin.

Lan kalbindeki gözyaşlarının gözlerinden dökülmesini bekledi ama asla dökülmediler. Zaten ağlayacak zamanı da yoktu.

Soyundu, eski giysilerini ıslanabilecekleri ama kanlanmayacakları banyo perdesinin üzerine örttü. Umarım. Kesilen keçi ve domuzları görmüştü; kesen kişi ne yaptığını bilmediğinde sıçrama eğilimi gösteriyorlardı. Biraz düşündükten sonra ve çok fazla seçeneği olmadığı için bıçağı ve notu yatağın altına koydu. Sonra banyoya indi, diğer tarafa geçti ve fiskiyeyi açtı.

Su, rahatsız edici derecede sıcak ve rahatsız edici derecede gürültülü bir şekilde aşağıya doğru akıyordu. Gözlerini kapadı ve başını eğerek, canını yaksa da çıplak sırtına vuran suyun iyi hissettirdiğini söyledi. Bir banyonun onu rahatlatılabileceğini düşünmüştü. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Bunda bir alamet görmemek zordu.

Sadece dünün terini yıkamak ve biraz uyanmak istemişti. Bunun yerine, suyun içinde, başını kollarına yaslamış ve on binlerce sıcak iğnenin derisine huzursuzca batmasıyla uykuya daldı. Garip bir şekilde uyuduğunu biliyordu. Gözleri kapalı olsa bile görebiliyordu ve daha da tuhafı, kendini görebiliyordu.

Eğer bu bir rüyaysa, pek de ilginç değildi... sadece banyoda çıplak bir kadın. Ama o izledikçe bir şeyler değişmeye başladı. Ateş söndü, böylece karanlık yavaşça etrafını sardı, yatağı, perdeyi, gardırobu, Lan'ın kendisi ve Azrail'in maskelerinden sonuncusu olan boynuzlu altın iblis hariç her şeyi yuttu. Prizler sanki siyahın onu sarmasını izliyormuş gibi ona doğru çevrilmişti ve gölgeler banyosunun etrafını tamamen sardığında su kana dönüştü.

"Bu ilginç," diye düşündü Lan, saçlarında pıhtılaşan ve sırtından aşağıya kalın bir şekilde dökülen kanın huzur içinde uyumasını izlerken rahatsız olmuştu. Karanlık ve koyu kırmızı renk tenini daha da beyaz gösteriyordu... ya da belki de solgunlaşıyordu. Soluyordu. Ve bir anda Lan sudakinin kendi kanı olduğunu, hayatının döküldüğünü anladı. Ölümün onu yıkadığını, çürümenin süründüğünü görebiliyordu. Derisi kemiklerinin üzerinde büzüşüyor, parlaklığını kaybediyor, altındaki et kurudukça sarkıyordu. Kanla nemlenmiş saçları matlaştı ve dökülmeye başladı. Banyoda arkasında, kırmızı su kabardı ve yukarı doğru büyüdü, Azrael'in formunu aldı, o fark etmeden bir şekilde raftan kaybolan aynı altın maskeyle taçlandırıldı. Ona doğru uzandı, pençeleri onu okşarken gevşek etinde yarıklar açtı ama acı yoktu. Onun adını söyledi. Yuvalarında büzüşmüş olan gözleri bu sesle açıldı ve onu bu ürkütücü rüya mesafesinden koparıp bir anda ölü bedenine sabitledi.

Lan bir çığlık ve su sıçramasıyla sarsılarak uyandı, bir yıldır takmadığı bıçağına uzanırken elini banyonun kenarına çarptı, sonra dönüp tekrar çığlık attı ve kendi ayaklarını altından çekecek kadar bir güçle kendini geriye doğru fırlattı.

Azrael gülerek onu yakaladı ve sakinleşene kadar tuttu. "Bağışlayın beni. Cevap vermemen tuhafıma gitti ama senin de

uyuyorlardı."

"Ölmüştüm." Yere baktı, kalbinin hâlâ çarptığı göğsünü tuttu, sadece suyla parlayan çürümemiş etinin görüntüsüyle biraz olsun rahatladı. "Ölmüştüm."

"Sus artık. Hala uyuyor musun? Nedir bu rüya muhabbeti?"

"Ben... Ben... Kanamam var," dedi uyuşuk bir sesle.

Bileğini tuttu ve sıyrılmış eklemlerini kendi gözleriyle görebilmek için havaya kaldırdı. Fıskiye den gelen spre y, çok s ığ sıyrıklardan fısk ır an kan ı incelterek kolundan aşağıya doğru kıvrılan kırmızı şeritler oluşturdu.

"Ciddi bir şey değil," dedi ona. Sanki açık yaraları ve kemikleri olan bir adam tarafından söylenmeye ihtiyacı var m ı ş gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kan boncuk boncuk birikip kendini yıkarken sabit bir şekilde bakıyordu.

"Mm." Kolunu fıskiye nin düşüşünün altında tuttu, bunu yaparken boynuna sokuldu, sert dudaklarını kulağının altındaki ince deride gezdirdi. "Seni affediyorum."

Elini hala kanadığını görece k ad ar uzun süre çeşmeden çıkardı ve tekrar şelalenin altına itti.

Adam doğruldu ve düşünceli sessizliği içinde kaşlarının çatıldığını neredeyse duyabiliyordu. "Bir doktor çağırayım mı?" diye sordu sonunda, ses tonu tarafsız bir endişeyi yansıtıyordu.

"Hayır, ben... Ben iyiyim," dedi ve kollarını kanı görmek zorunda kalmayacağı şekilde boynuna dolamak için ona doğru döndü. Bu onu rahatsız etmemeliydi -daha önce hiç etmemişti- ama şimdi hiçbir şey normal gelmiyordu. Ona gülümsedi; gülümsemesi bile ağlamak gibi geliyordu.

İçeri çekilmedi. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

Çenesi sıkıştı. İfadesini yumuşatmak için çaba sarf etti ama gerçek duyguları çok açıktı; kızın ona yalan söylemesinden nefret ediyordu.

Ne de olsa ruh hali değişmeye başlamıştı ve onunla ilgili son anısı bu olmamalıydı. Lan çaresizlik içinde parmak uçlarına kalktı ve onu öptü. Adam ona izin verdi... ama karşılık vermedi.

"Buraya konuşmaya mı geldin?" diye sordu, boynunun arkasındaki kemik çıkıntısının hemen üstünü okşayarak. En yeni etinin dokunmaya karşı hassas olduğunu öğrenmişti; bedeni en çok acıyı çektiği yerde hazzı en iyi hissediyordu. "Ben yapmadım."

Ağzının bir köşesi gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni zor bir duruma soktunuz."

"Öyle mi?" Kadın onu geri itti, o da kendini ittirmesine izin verdi, ta ki merdivenlere varıp ortadaki merdivende onun yönlendirmesiyle oturana kadar. Orada yakınlaştı, vücudunda aşağı doğru ilerlerken kendini gösteren deriden banyo suyu damlalarını yalayarak uzaklaştırdı. "Nasıl bir pozisyon bu?"

"Ya senin istediğin gibi davranmana izin veririm... Tercihimin bu yönde olduğunu rahatlıkla itiraf edebilirim. Sana daha önce de söylediğim gibi, bedenin kendi öncelikleri vardır."

"Mm-hmm." Dili adamın karnının sert tepelerini ve vadilerini izledi.

"Ya da en iyi çıkarlarımın yattığından şüphelendiğim gerçeğin peşinden gidebilirim." "Bundan daha mı iyi?" Adamın sertleşen sikini iki elinin arasına aldı.

göğüslerini okşadı ve uzunluğuna süründü.

"Haksız bir karşılaştırma. Ne yapmaya çalışıyorsun Lan?" diye sordu usulca, ciddi bir şekilde.

"Boğulmadan sonunu getir," diye yanıtladı inatla gülümseyerek. "Göründüğünden daha zor. Dayan." Derin bir nefes aldı ve kendini tamamen suya daldırdı, bir ağız dolusu su emdi ve hava almak için yukarı çıkmadan önce şaftının alt tarafı boyunca küçük jetlerle yönlendirdi. Onu avucunun içinde okşarken, saçlarının nemli düğümleri arasından yukarı baktı ve adamın gülümsemeyen yüzünün kendisine baktığını gördü. "Daha önce hiç suda yapmamıştım. Sen yaptın mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi?" Ondan saklanmak için tekrar altına daldı, onu ağzına aldı, ancak tekrar yukarı çıkmak zorunda kalmadan önce sadece iki veya üç sığ geçiş yapabildi. "Bu çok kötü oldu. Benimle ilk kez bir şeyler yapman fikri hoşuma gitmişti."

Boş boş saçlarını tarayan eli aniden durdu, sonra çenesini kavradı ve onu daralmış gözleriyle buluşmaya zorladı. "Ne?"

İrkilen Lan kendini tekrarladı.

"Söylediğin bu değildi. "Son kez" dedin."

Yanaklarında sıcaklık alevlendi. Öyle miydi? Yapmış olmalıydı. Hafızası yanılmazdı. "İyi uyuyamadım," dedi ona. "Özür dilerim."

İkna olmuş görünmüyordu. Lan tekrar ona doğru uzandığında, adam bileğini yakaladı.

O da böyle olacaktı.

Bir iç çekişi bastıran Lan, onun vücuduna tırmanmasına yardım etmek için tutuşunu kullandı, suçlu ve bitkin olmak yerine seksi ve kaygan olmak için elinden geleni yaptı. Bunda da biraz başarılı olmuş olmalıydı çünkü her garip, kaygan hareketinde adamın gözlerinin titrediğini görebiliyordu. Sonunda onunla yüz yüze geldiğinde, şüpheleri tamamen ortadan kalkmamış olsa da arzu tarafından rahatça yutuldu.

"Beni rahatsız ediyorsun," dedi ciddiyetle.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Adamın çenesini kemirmeye başladı, dilini açık yara izlerinin son derece rahatsız edici kenarlarında hafifçe gezdirerek köprücük kemiğine kadar takip etti.

"Hayır, değilsin."

"Tamam, değilim." Boğazının çukurunu öptü, orada biriken suyu yaladı ve çoğunlukla sabun tadı aldı.

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Bundan hoşlanmadım."

"Beni böyle çok gördün," dedi ve cesaretle adamın sert aletini tuttu. "Ve sen buna bayılıyorsun."

Kaşlarını çatarak onun gözlerini aradı. "Lütfen konuş benimle."

Onu öptü, karşı koymamasına rağmen ağızlarını birbirine zorladı, fethinin şiddetiyle dudaklarını zedeledi.

Elini göğsüne koydu ve nazikçe, ısrarla onu itti.

Uzakta.

Birbirlerine baktılar. Ateş mırıldandı. Su güldü. "Beni istemiyor Bekledim. musun?" diye sordu sonunda. Sesi çatladı, lanet olsun im.

Ağlamayacaktı.

Ağlamayacaktı!

"İstedigimi biliyorsun."

Ona sarılmak için hareket etti. Adam onu geri itti.

"Ne istiyorsun, Lan? Bana basitçe söylemeyecek misin? İstedğin her şeyi sana vermeyecek miyim?"

"Neredeyse."

Başını salladı, çenesi gerildi ama onu itmedi. Onu daha da yaklaştırarak yanağındaki, dudaklarındaki ve çenesindeki su damlacıklarını sildi. "Kalbinin sondan bir önceki arzusuyla biraz olsun mutlu olamaz mısın? Bu dünya olmak zorunda mı? Gel, başka ne dilersen vereceğim sana, yeter ki adını koy."

Kollarını ona doladı ve alnını onunkine bastırdı, sertçe bastırdı. "Ben gittiğimde beni özlemeni istiyorum. Bin yıl ya da bir milyon yıl için değil, hepsini, artık saymanın bir yolu kalmayana kadar. Sana hayatının en güzel gecesini yaşatmak ve bunu sonsuza dek hatırlamanı istiyorum."

"Bunu bir lütuf olarak mı yoksa bir lanet olarak mı söylüyorsunuz?"

Cevap vermeden önce düşünemeyecek kadar yorgundu. Doğruyu söyledi: "Sanırım ikisinden de biraz."

Başını salladı, biraz daha çaba sarf etse kahkaha olabilecek bir nefes çıkardı. "Tamamdır. Sanırım bana batan en tatlı diken olduğuna, olmaya devam ettiğine ve sonsuza kadar da öyle kalacağına rahatlıkla yemin edebilirim. Benden başka ne isteyebilirsin ki?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Başından beri ona asla sahip olamayacağını biliyordun, ama bu melankoli yeni. Gel, Lan." Parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi. "Şu anda bile gözlerinin arkasında saklanan gözyaşlarının parıltısını görüyorum. Ne yarası bu? Söyle bana. Bırak da onarayım."

"I..." Sesi kesildi. Ona sarıldı, kollarında ondan saklandı, ama o sadece bekledi ve sonunda, "Ölmek istemiyorum" diye fısıldadı.

Saçlarını okşadı, nemli düğümleri pençeleriyle birkaç uzun, yavaş geçişte taradı ve sonunda, "O zaman yapmayacaksın," dedi.

"Yapma. Bu benim..." Uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu bırakmadı ve onun araştıran bakışlarından kaçınmak için kendini daha da yakınlaştırmak zorunda kaldı. "Yorulдум. Bu beni aptallaştırıyor."

"Yorgunsun," diye kabul etti, hâlâ saçlarını okşuyordu. "Bu seni dürüst yapıyor. Lan, bu gece seni ayağa kaldıracağımı söylemiyorum. Benden istesen bile yapmam. Sana sahip olacağım ve hayatın boyunca seni el üstünde tutacağım, ama sana söz veriyorum. Ölmene asla izin vermeyeceğim."

"Ama beni yaşatamazsın."

"Lan," dedi, iç çekmekten çok hırlayarak.

"Aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun! Bu yüzden istekli olduğumu söylediğimde bile takas yapmadın. Bu yüzden bu gece yapmayacaksın, ben istesem bile! Çünkü herkesten daha iyi biliyorsun, seni sevmemi sağlayabilirsin, ama bunun olmadığını her zaman bilirsin-"

Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve onu sertçe ağzına doğru çekerek öpücüğüyle susturdu. Kadının uysallığı, sessizliği onu sadece daha büyük bir vahşete kışkırtıyor gibiydi. Onun isteyerek verdiklerini aldı, özgürce teslim olduklarına hükmetti. Bir eli, diğeriyle sıkmak için aşağı indi.

Bacağını adamın beline dolayarak kalçasını morarttı. Buna karşılık o da diğerini kaldırdı ve kalçalarını adamın ereksiyonunun soğuk sertliğine doğru hafifçe yuvarlayarak arkasına bağladı.

Yatıştırılmayı reddetti. Ağzının içine hırlayarak onu kaldırdı, itip kakarak pozisyonunu aldı ve tek bir güçlü hareketle eve doğru ilerledi. Kız ona tutunmayı hemen kaybetti ama düşmedi; suyun içinde neredeyse ağırlıksızdı. Kalçasındaki bir eli, adamın hamlelerinin şiddetine rağmen onu desteklemeye yetti. Diğer saçlarında düğümlenmiş, onu adamın aç ağzıyla buluşmaya zorluyordu. Adam ona daha sert ve daha hızlı bir şekilde binmesini sağlarken fayansların üzerinde dalgalar kırıldı, tekleyen ateşe kadar yıkandı, vücutlarının her ıslak tokatıyla aralarına sıçradı.

Her zaman tutkuluydu ama asla şiddet yanlısı olmamıştı. Bunun onu korkutması gerekirdi ama yüreğini yakan bir keder ve vücudunun verdiği tepkilerin fiziksel telaşından başka bir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu ama olaylar harekete geçmişti ve artık onları durduramazdı.

Onun boşalmasını izlemek için acımasız öpücüğüne ara verdi, gözleri zaferle parlıyordu. Kendi orgazmı neredeyse sonradan düşünülmüş gibi görünüyordu, özellikle etkili bir tartışmanın sonunda dikkatsiz bir omuz silkme. Onu ayağa kaldırdı, keskin dişleri vahşi bir gülümsemeyle ortaya çıktı ve "Gerçek değildi" dedi.

Gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı, vücudunun artan hisleri ve düşüncelerinin karanlık fırtınası arasında sıkışıp kalmıştı. "Ne?"

"Bana söylemek üzere olduğun şey buydu, değil mi? Beni sevmeni sağlayabilirim ama bunun gerçek olmadığını her zaman bilirim. Peki neden? Çünkü sen küstahça yaşam ve aşkın bir ve bölünmez olduğunu varsayıyorsun. Ruh ölmeli, diye düşünüyorsun, et soğumalı ve ondan sonra ne olursa olsun benim kendi tasarımı olmalı." Adam ona doğru ilerledi, sadece bakışlarının yoğunluğuyla onu köşeye çarpana kadar banyonun kenarına doğru itti. Eli dışarı fırladı, onun seksini yakaladı; başparmağı klitorisini okşadı; parmakları onu ayırdı, deldi geçti. Gülümsedi, kadının vücudunun ani ve aç kavrayışını hissediyordu.

"Bu etin doğasıdır," dedi ona, neredeyse mırıldanarak. "Arzularını rasyonalize etmez. İzin istemez, sonuçlarını düşünmez. Sadece hisseder, ister sıcak ister soğuk olsun." Onu elinin üzerine kaldırdı, parmakları daha sert pompaladı ve hâlâ mırıldanan sinirlerini neredeyse anında ikinci bir patlayıcı zirveye çıkardı. Onu tekrar yere bıraktı, önceki kadar nazikçe değil, mini dalgaların dışarıya doğru dalgalanmasına ve daha da büyük bir şekilde geri gelmesine neden oldu.

öncekinden daha fazla. "Bu beden," dedi tekrar. "Ve eğer beden sana başka bir şey öğretemezse, çocuk, sana hayatın aşk olmadığını öğretecektir."

"Seks de öyle."

Kendini beğenmiş gülümsemesi soldu.

"Senin kadar yaşlı olmayabilirim ama ben bile bu kadarını biliyorum. Ve seksin, insanlar değil de sadece bedenler söz konusu olduğunda, o kadar da harika olmadığını biliyorum. Ve sen de bunu biliyorsun."

"Yaparım."

"Bunu kanıtlayabilirim."

Esprili olmayan bir kahkaha attı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce bir elini havada gezdirdi.

"Bir sonraki sözlerimi seçebilseydin, ne olurdu? Beni becermek mi? Yoksa seni seviyorum mu?"

Dudakları bir gülümsemeyeyle inceldi. "Becer beni," dedi. "Ve ölümlü bedeninin sınırları bir faktör olmasaydı, onları tekrar tekrar seçerdim."

Şaşırmamış ve biraz da sabırsız bir şekilde başını sallamakla yetindi. "Peki ya onları seçemezseniz, ne olmalarını *isterdiniz*?"

Gülümsemesi soldu, sonra tekrar soğudu. "Bu senin son teklifin mi diplomat? Açlıktan ölmek üzere olan ölümlerimi geri almam karşılığında bunları söylemeyi mi teklif ediyorsun?"

"Anlamıyorsun. Bunun gerçekte ne söyleyeceğimle, hatta ne söylemek istediğimle hiçbir ilgisi yok. Bu senin ne duymak istediğinle ve neden duymak istediğinle ilgili."

"Ve sizce bu içi boş yeminleri duymayı tüm zaferimden vazgeçecek kadar çaresizce istediğimi mi sanıyorsunuz? Ballı yalanlarınızı dürüst bedeninizden çok daha değerli bulduğumu mu sanıyorsunuz?" Yüzünü ona doğru çevirdi, gözleri alev alev yanıyordu ve dişleri ortaya çıkmıştı. "Sözlerine ihtiyacım yok ve vücuduna sahip oldum. İkisinin de sözü için açlıktan ölen ölümlerimi bırakmayacağım."

Lan içini çekti ve onun yanından geçerek banyodan çıktı. Her sığ adımı tırmanmak giderek daha fazla çaba gerektiriyordu, sanki başarısızlığı onu tepede kendi ağırlığıyla bekliyormuş gibi.

"Kızmaya hakkın yok," dedi arkasından. "Kızmadım.

Sadece hayal kırıklığına uğradım."

"Tuzağa düşmeyeceğimi mi?"

"Yaptığım şeyin bu olduğunu düşünmen."

Arkasında yumuşak bir tokat ve törpü sesi duydu; Azrail'in yaralarını ovuştururken çıkardığı o kusursuz ses. Bir an için ona seslenebileceğini düşündü.

ama sonunda sudan çıktı.

"Sonra konuşuruz," dedi sertçe, ıslak giysilerini yerden toplayıp giyindi. "Sen uyuduktan sonra."

Son bir kez daha denedi. "Her zaman bir sonrası olmayacak."

"Evet!" diye tersledi. "Her zaman! Her zaman *merhamet* olmayacak, her zaman *uzlaşma* olmayacak, ama her zaman *zaman* olacak ve ben bunu istediğim kişiye, istese de istemese de verebilirim! Şimdi yatağına git Lan, *sonra* konuşuruz!"

Kapıyı arkasından yatak perdelerini dalgalandıracak kadar sert bir şekilde çarparak çıktı.

Lan yatağın ayak ucundaki örtüyü aldı ve ona sarındı. Oturdu ve ateş ışığının yerde kalan küçük gölcüklerin üzerinde parlamasını izledi.

Bir süre sonra yatağın altına uzandı ve gizli hazinelerini çıkardı. Kağıdı kalçasının üzerinde düzeltti ve kütüphanedeki yabancının yazdığı kelimeleri daha önce hiç görmemiş gibi okudu: *Sevdiğin birini kaybedene kadar asla anlayamayacaksın*. Kağıdı yatağın yanına koydu ve bıçağı eline aldı.

Onu tuttu.

Sonunda ona baktı. Kabzası güller ve sarmaşıklardan oluşan bir desenle süslenmişti. Bıçak kalın ve yuvarlaktı, kabzanın uzunluğuna göre çok kısaydı. Güzeldi ama pek işlevsel değildi.

Tereddütle bıçağı kolunun iç kısmına doğru çekti. Deriyi çukurlaştırdı, başka bir şey yapmadı.

Oturdu.

Sonsuz, ölçülemez bir sürenin ardından, sapı sıkıca kavradı, derin bir nefes aldı ve bıçağı hızlı bir hareketle koluna doğru çekti. Garip bir şekilde, acıyı hissetmeden önce kanı gördü. Kan, beklediğinden çok daha hızlı akıyordu. Telaşla bıçağı bıraktı ve örtünün bir köşesini yaranın üzerine kapattı, acıyı ancak şimdi hissediyordu. Bir dakika sonra örtüyü kaldırdığında, taze kan akmadan önce ıslak yaranın soluk dudaklarının bir an için aralandığını görebiliyordu. Midesi bulantıyla ters döndü ve soğuk bir düğüm halinde sıkıştı.

Örtüyü geriye itti (ama çıkarmadı; bunu yapabiliirdi, ama sadece görmesi gerekmiyorsa), bıçağı aldı ve küçük bir kesik daha attı. O kadar da acımadığına karar verdi. Tıpkı bir arı sokması gibi, gerçek yaralanmadan ziyade zonklayan bir sıcaklık vardı. Bir tane daha yaptı.

Her birini bir öncekinden biraz daha derin yapmaya çalışarak düzgün kesikler attı, sonra her şeyi battaniyeyle örttü ve gri kumaşın siyaha dönüşmesini izledi.

Artık durabilirmiş gibi davranmak için çok geçti. Yaptığı şeyi saklayamazdı ve ayrıca notu çoktan yazılmıştı. Oyalanmayı bırakıp bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Azrail'in yatak odasında bir ya da iki şişe bulundurmasını diledi. Sıkı olsaydı belki bu daha kolay olurdu.

"Yaşa ve öğren," diye mırıldandı, sonra ne dediğini fark etti. Biraz güldü. Çok ağıladı. Sonra bıçağı aldı ve boğazının yan tarafına dayadı.

'İyi bir vuruşla dünyayı kurtarabilirsin,' diye düşündü. Onun sözleri. Zihnindeki onun sesi. Ve belki de doğruyd. O anda, sanki bedeninden geriye yaslanmış ve odaya yansıtılan bir filmi izliyormuş gibiydi. Kendisini görebiliyordu, bir Yiyen (annesine çok benziyordu), ayağa kalkmış ve a bir hoşnutsuzluk içinde yerde ileri geri yürüyordu (annesine çok benziyordu), vücudunda eski kan lekeleri vardı ve saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi. Azrail'in kapıyı açtığını, gözlerinin kocaman ve parlak olduğunu, maskenin ardındaki ağızının sessiz bir keder feryadıyla açıldığını görebilirdi... ya da belki de göremezdi. Film atladı ve kendini geri aldı ve şimdi kapıyı tekrar açıyordu. Tıpkı o gece yemek salonunda çocukları için yaptığı gibi elini salladı ve onun dönüştüğü Yiyici, dikkatli odacısı tarafından temizlenmek üzere et gibi yere düştü. Onun yasını tutabilirdi ve kesinlikle onu hatırlayacaktı, ama her zaman onu teselli edecek başka bir bebek gelecekti.

Ve o asla bilmeyecekti. İşin cehennemi de buydu. Öyle ya da böyle, o da ölmüş olacaktı ve bundan sonra ne olacaksa onsuz olacaktı.

Lan gözlerini kapattı.

Nefesini tuttu.

"Dünya için," diye düşündü ama kesmedi. Kesemezdi.

lmek istemiyordu.

Hiçbir uyarı olmadan kapı çarparak açıldı.

Lan'ın eli sarsıldı ve kızgın bir tel gibi boğazına bir çizgi çekti. Isı dışarı aktı. Isı değil, kan. Çok fazla kan. Yorganın içine sızdı, onu doyurdu, kalçalarına sıçradı ve yere döküldü. Kadın

Düşünmeden ayağa fırladı ve yazmak için o kadar uğraştığı mektup ters döndü, aşağı sürüklendi ve yayılan havuzun tam ortasına düştü. Beyaz kâğıtta kırmızı güller açtı.

Lan gözlerini ondan kaldırıp Azrael'in odanın öbür ucuna doğru adım atışını izledi - henüz burada olmaması gereken Azrael. O burada mıydı? Bunların hepsi az önce mi oldu? Dünya, renklerin aktığı ve seslerin silikleştiği rüya gibi bir niteliğe bürünmüştü. Azrail'in ağzının kıpırdadığını görebiliyordu ama öfkeli ses tonu ve birbirinden kopuk birkaç kelimenin ötesini anlayamıyordu: "...ben...sadece...bunun için...argüman yok..."

Lan boğazını kavramak için uzandı ve kanı *hissetti*, içinden sürünerek çıkan canlı bir şey gibi. "Azrail," dedi. Sesi bile sanki başka bir yerden, başka birinden geliyor gibiydi.

Ona bakmadı ama doğruca rafında unutulmuş olan altın maskesine gitti. Hâlâ onunla konuşuyordu ama tüm kelimeleri birbirine karışmış, ayırt edilemiyordu. Öfkeliydi. Onu kızdırmıştı. Birlikte geçirdikleri son geceydi ve o da bunu yapmıştı. Çok üzgündü. Bunu söylemeye çalıştı ama ağzından ne çıktığından emin değildi. Her neyse, Azrael cevap vermedi. Sadece maskesini aldı, arkasını döndü ve yere bıraktı.

Maskenin fayanslara çarparken çıkardığı ses beklediği gibi değildi. Yankılıydı. Bir gong gibi. Altının ağır olması gerekiyordu. Zemini çatlatması gerekmez miydi? "Bu gerçek altın değil, değil mi? Lan garip bir şekilde gücenerek söylemeye çalıştı. Kendisi bile kelimeleri zar zor anlayacak kadar geveleyerek söylediği şey, "Gerçek değil," oldu.

Sonra bir iskelenin katlanması gibi yavaşça, aşama aşama yere yığıldı. Önce poposu yatağın kenarına çarptı. Sonra dizleri yere çarptı. Sonra battaniyelerin düşüşü boyunca geriye doğru kayıyordu ve Azrael ona doğru koşuyor, binlerce mil öteden adını haykırıyordu ama onu yukarı çekerken bile ellerinin arasından, zeminden, her şeyden düşüyor gibiydi. Dünya geri çekildi, onu bıraktı, onu aldı. En son gözlerinin ışıkları söndü ve sonra Lan karanlıkta yalnız kaldı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüm düşündüğü gibi değildi. Acıtıyordu. Bunu bir dereceye kadar beklemişti ama büyük bir kısmında bilincinin kapalı olacağını, asıl ölümü uykusunda gerçekleştireceğini düşünmüştü.

Kendini hapsettiği boğucu karanlıkta uyku yoktu. Hareket edemiyor ya da konuşamıyordu, sadece yukarı ya da aşağı ya da uzuvlarının nerede olduğunu hissetmeden yatıyordu. Garip bir şekilde ağırlıksız hissediyordu, sanki acı onu ağırlaştırmasaydı yüzecekmiş gibi... ya da belki de onu yüzdüren acıydı.

Gözlerini açamıyordu ama bazen gözleri açılıyordu. Bu durumlarda, çoğunlukla yabancı yüzler, onu sırayla tutan ya da hareket ettiren kocaman elleri vardı ama gördüklerine ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu çünkü tanıdığı birini gördüğü tek sefer terzilerden biriydi ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bu eller ve yüzler dışında Azrael'in yatağında olduğundan başka bir şey bilmiyordu ve bu onu rahatsız ediyordu çünkü yatağı kanlar içinde bırakmıştı. Gerçekten öldüğünde artık umursamayacağını tahmin ediyordu ama bu düşündüğünden çok daha uzun sürüyordu ve bu arada bu onu rahatsız ediyordu.

Acı ve yüzlerin yanı sıra, onu anlamsız ve nedensiz bir şekilde uyku-olmayan-karanlıktan çıkaran sesler de vardı. Duyduğu her şey çarpıtılmış ve anlaşılması zor görünüyordu ve tanınabilir kelimelere dönüştükleri birkaç kez bile, onlardan gerçek bir anlam çıkarmak için yeterince uzun süre dayanamıyor gibiydi. İki tane gibi görünüyorlardı ama birinin ne zaman durup diğerinin ne zaman başladığını bilmek imkânsızdı. Lan ölümün içinde süzülürken bu sesler uzun bir süre boyunca gidip geldi ve kırılgan bir şey yüksek sesle parçalanıp Azrail'in bağırmasından önce bile orada olduğunu anlayıncaya kadar bu durum neredeyse rahatlatıcı oldu: "Bu basit bir işlem! Lanet olası sokaklarda, açık çatışmada, ışık için bombadan başka bir şey kullanmadan yapıldığını gördüm! Nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyorsun?"

"Eskiden çok basitti," dedi bir ses. "Ve doğru ekipman ve eğitimle şimdi de olabilir, ama durumumuzun gerçekliği değişti."

Başka bir şey daha parçalandı, ses Lan'ın tam kafasında patladı. Gözlerini açamadı ama inledi ve o anda tüm sesler kesildi.

"Uyanıyor," dedi Azrail.

"Bağışlayın lordum ama o uyumuyor. Acı çekiyor. Ve... bu acının sona ermesine izin vermek en iyisi olabilir."

"Ben iyiyim," demeye çalıştı Lan ama kelimeler sadece zihninde yankılanıyordu. Dudaklarından sadece ilkinden daha zayıf bir inilti daha çıktı. Ve iyi değildi, değil mi? Belki öldüğünde ve işin zor kısmı bittiğinde iyi olacaktı ama şu anda bir kızın olabileceği kadar iyi olmaktan uzaktı. Ağır ve kırılğandı, acı dolu kil bir kabuktu ve üşüyordu... çok üşüyordu.

Bir el. Onun eli. Karanlığın içinden çıkıp yanağını bir kez okşadı ve sonra hiç olmamış gibi uzaklaştı.

"Ona bir şey verin," dedi Azrail. "Onun acısı için."

"Lordum-"

"Emrediyorum."

"Lordum, buna cesaret edemem. Kan bulana kadar olmaz." "O zaman ver ona."

"O kadar basit değil," dedi ses, kendini tekrarlayan bir adamın aşırı kibar üslubuyla. "Kanın belirli grupları vardır ve hepsi uyumlu değildir."

"Bu koşullar altında çapraz eşleştirme yapmak imkânsız," diye araya ikinci bir ses girdi. "Test için kullanılan araçlar çok eski ve korunmaları için hiçbir özen gösterilmedi."

"Bahaneler! Bahsettiğiniz aletler var olmadan önce bile yüzlerce yıldır kan nakli yapılıyordu!"

"Ve hastalar bu yüzden öldü," dedi ilk ses sessizce.

"Saygısızlık etmek istemem ama lordum, benden ne yapmamı istediğinizi anlıyor musunuz? Önce ya çapraz eşleşme testini yeniden icat edeceğim ya da bir donörü 'tahmin edeceğim' ve sonra ya gerekli ürünleri oluşturmak için santrifüjü yeniden icat edeceğim ya da tam kan kullanacağım ki bu da onlarca yıllık ekipman ve son kullanma tarihi geçmiş ilaçları kullanarak tedavi etmek zorunda kalacağım komplikasyonları neredeyse garanti ediyor! Bunun sonucundan ben sorumlu tutulamam... bu karmaşadan! Beni, senin tıbbi ihtiyaçlarınla ilgilenmem için yetiştirdin.

Sıcakkanlılar ve ben hizmetimi sadakatle yerine getirdik, ama bu bir yaz gribi ya da burkulmuş bir ayak bileği değil. Bunu bir kitaptan tedavi edemem. Bu kadının gerçek bir doktora ihtiyacı var!"

"Bir tane bul."

"Hiç yok." "Ben
diyorum ki, *bir*
tane bul!"

"Lordum, otuz yıl oldu. En azından hepsinin ölmüş olma ihtimalini kabul etmelisiniz. Yakınlarda bir yerde hayatta kalan bir cerrah olsa bile, sizin..." Garip bir duraklama. "Elimizde bir tane olsa bile, sadece yara izi bile onarılamayacak kadar fazla ve bunu takip edeceği kesin olan enfeksiyonu görmedik bile. Mümkün olan en iyi bakımı alsa bile, korkunç bir şekilde sakat kalacak! Saygısızlık etmek istemem ama lordum, yapılacak tek mantıklı hareket onun ölmesine izin vermek. Onu her zaman getirebilirsiniz-"

Son kelime, kırılan kemiklerin yumurta kabuğu gibi çatlaması ve yere düşen bir bedenin hışırtılı gümbürtüsü oldu. Kısa bir sessizlikten sonra ilk ses, "Kanamayı durdurduk... şimdilik... ama kan nakli olmadan hayatta kalamaz. Eğer ısrar ederseniz bunu deneyeceğim lordum, ama yanlış türde kan alırsa, bunun onu eksiklikten bile daha hızlı öldüreceğini anlamalısınız."

"Öyle demiştiniz."

"Öyle, lordum. Vücudu çoktan iflas etmiş olabilir ve ben bunu bilemem. Hemoliz hakkında bir şeyler okumak beni tedavi etmek için yeterli kılmaz. Dinleyin. Beni dinleyin. Emrettiğiniz gibi yapacağım ama kan nakli çok büyük riskler taşır. Kanla bulaşan hastalıkları ya da parazitleri test etme imkanım yok. Bir de kirlenmiş ekipman meselesi var. En azından iğnelere ve hortumlara ihtiyacım olacak ve bunca zaman sonra kurtarılacak bir şey kalmamış olabilir. Her ne bulursam bulayım steril olarak kabul edilemez ve-"

"Yeter, diyorum!" Azrail'in yumruğu hareket edemeyen bir nesneye - belki de duvara- çarptı ve adımlarını hızlandırmaya başladı. Ayak sesleri odanın devrilmesine ve karanlığın onun etrafında yüzmesine neden oldu. "Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmanı emrediyorum."

"Dediğim gibi, deneyeceğim," dedi ses, Lan'ın kurtarılamayacak kadar iyi durumda olduğuna inandığına şüphe bırakmayan nötr bir tonda. "Başlangıç olarak, Hortlaklarınızın beni en yakın insan yerleşimine götürmesine ihtiyacım var."

Çünkü o haklıydı... Gerçek bir doktora ihtiyacı var ve yaşayanlar bir doktordan vazgeçmeyecektir. İhtiyacım olan ekipman onda ya da onda olabilir ama yoksa araştırmamız gerekecek ve bu da zaman alacak. Biz yokken Haven'da yaşayan her insanın buraya getirilmesini istiyorum ki dönüşümüzde mümkün olan en kısa sürede bir eşleşme yapılabilsin."

"Peki ya onun için? Onun için ne yapılabilir?"

Bir duraklama daha. "Hiçbir şey," dedi ses, sanki bunu neden söylemek zorunda olduğunu da soruyormuş gibi, tonunda bir soru imasıyla. "Durumu son derece kritik ve stabilize etmenin hiçbir yolu yok. Plazma... oksijen... ilaç... şansını biraz olsun artıracak her şey yok oldu. Kalbi her an durabilir. Şimdiye kadar durmamış olmasına açıkçası şaşıyorum."

Bunu izleyen sessizlik o kadar uzundu ki Lan tekrar öldüğünü düşündü ve konuştuğunda kelimeler o kadar gergindi ki, onları söyleyenin gerçekten Azrael olduğundan emin olamadı: "Hiçbir şey yapamaz mıyım?"

"Birisi onu izlemeli. Talihsiz bir şekilde geri dönmesini önlemek için..."

"Evet. Bu gerçekten de talihsizlik olurdu." Parmakları kadının saçlarını taradı. "Ama onun son arzusunu reddetmekten daha fazla değil, kesinlikle."

"Lordum?"

"Emirlerinizi aldınız. Gidin. Tüm yetkim senin emrinde. Ve sen," diye mırıldandı. "Ah, Lan'ım... lanet olsun sana." Ve aniden yakınına geldi, dudakları kulağına değdi ve eli çıplak göğsünde ağırlaştı, Belediye Başkanı Fairchild'ın kelekleri bir tahtaya tutturduğu gibi onu hayata ve dünyaya tutturdu. "*Lanet* olsun sana! Şimdi beni dinle ve iyi dinle. Eğer ölürsen, Norwood'unu yerle bir ederim. Hepsini yerle bir edeceğim; her köyü, her yol istasyonunu, her duvarı. Bütün bu dünyayı sana mezar yapacağım! Beni duyuyor musun? Bunu bana nasıl yaparsın? Buna nasıl *cüret* edersin? *Cevap ver bana!*"

Konuşamıyor, zar zor nefes alabiliyordu. Kalbi tökezliyor, dokunuşunun ürpertisiyle titriyor, geri kalan tüm bedeni uyuşuyordu. Şu anda panik hissetmesi, korkması gerektiğini biliyordu ama yorgunluk tüm duyguları uyuşturmuştu. Adam onu tutarken bile kayıyordu, soğuğun derinliklerine gömülüyordu çünkü acıdan kurtulmayı vaat eden tek yer orasıydı. Bunun ölüm olduğunu ve ölmek istemediğini biliyordu ama bu bile çok daha büyük bir karanlığın içinde belli belirsiz bir gölgeydi.

"Cevap ver bana," dedi tekrar, ama kelimeler artık kırık döküktü, kırılmış ve kanıyordu. "Nasıl yapabildin? Benimle nasıl aşk hakkında konuşursun?"

Her zaman ne yapmak istediğinizi biliyor muydunuz? Başından beri planın bu muydu? Bu... bu nefret dolu, korkakça, *canavarca* eylem?"

Sesindeki çıplak acı onu her yönden kesiyordu. İki büküm oldu ama kendi içinde daha derinlere, o soğuk yere gitmekten başka çaresi yoktu.

Kalbinin üzerindeki el çekildi. Bir diğeri yanağını kavradı.

"Yiyenler'in sonunu getireceğim," diye fısıldadı. "Onları senin için bitireceğim, Lan, eğer sadece bana bir kez daha sor."

Bunun bir anlamı olmalıydı, biliyordu ama yoktu. Soğuğun da bir sesi vardı. Ona başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylüyordu. Ona içinde güvende olduğunu söylüyordu. Ona hiçbir şeyin acıtmaması gerektiğini söylüyordu.

"Bir şey söyle," dedi Azrail, ama sesi tuhaftı, eski evlerde bazen hâlâ bulabileceğiniz aynalardan birindeki yansıma gibi çarpıktı.

Ashcroft'a giderken, bir gece böyle bir evde uyumuştı ve çoğu odanın duvarları soyulmuş olmasına rağmen, odalardan birinde bir parça ayna camı bulmuştu. Bunu hatırlayınca birden orada olduğunu hissetti. Cam parçasını parmaklarının arasına dikkatle sıkıştırıp yaşı ve bakımsızlığı gözlerinin önüne getirmeye çalışarak yüzünü görmeye çalışırken, erimekte olan sıvanın kokusunu alıyor ve camın soğukluğunu hissedebiliyordu. Sonra yanında Elvie Peters belirdi, ama Lan'ın bıraktığı Elvie değil, sekiz ya da dokuz yaşındaki Elvie; fısıltılar, kıkırdamalar ve saçında kurdeleler, arkadaş oldukları ve bunun ne kadar imkânsız olduğunu henüz bilemeyecek kadar küçük oldukları zamanlardaki Elvie; ona doğru bakarsa gerçek aşkının yüzünü görebileceğini söylüyordu, Lan da Eithon Fairchild'ı görmeyi umarak camı çevirdi, ama onun yerine siyah bir kurt gördü, çenesi açık, gözleri ateş gibiydi. "Bir şey söyle," diye hırladı kurt.

Bir iğne ucu kadar soğuk yanağına çarptı, etrafını saran ölümden çok daha soğuktu, sıcaktan ayırt edilemeyecek kadar soğuktu, bu tuhaf yaşam rüyasını paramparça etti ve onu tekrar bedenine ve onu barındıran acıya daldırdı. Nefes nefese kaldı - nefesi ciğerlerinde bir taş, boğazında bir bıçak gibiydi - ve belki de gözlerini açtı çünkü bir anlığına siyahın yerini bir beyazlık aldı ama bu uzun sürmedi. Bir yerlerde Azrael hâlâ konuşuyordu, sözleri anlamsız ama rahatlatıcı bir uğultuya dönüşüyordu. Lan soğuğun içeri süzülüşünü dinledi, onu tamamen kaplayana ve uyuyana kadar uyuşturan kucağına aldı.

İnleyerek uyandı, gittikçe rahatlayan soğuktan birisinin kendisi ile Azrael'in yatağı arasına ince bir tahta sokmasıyla çekildi. Döşendikten sonra ayak bilekleri tutuldu ve bir kemerle birbirine bağlanarak tahtaya bağlandı. Sonra dizleri. Sonra bir kemer kalçalarından sıkıca geçirildi. Tüm bunlar olurken Lan her nasılsa bileğinden yakalanıp zorla bağlandığında bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu. Koluna muazzam bir baskı uyguladı; boynunda, başında ve kalbinde zaten atmakta olan acı nabzından bile daha büyük bir baskı. Kurtulmaya çalıştı ama başaramadı, en azından başını çevirip onu kimin tuttuğunu görmeye çalıştı ama onu da yapamadı. Tüm gücüyle diğer kolunu kaldırmayı başardı, el yordamıyla boşluğa doğru ilerledi ama bileğinin de tutulduğunu hissetti.

"Kıpırdamadan yat," dedi yeni bir ses. Bir kadın sesi, bir kedinin dili kadar sert, sevgisiz. "Bunu benim için ne kadar zorlaştırırsan, ben de senin için o kadar zorlaştırırım."

Hâlâ Haven'da olduğunu ve neden geldiğini bilmesine rağmen, o sesi duyunca Lan bir şekilde annesinin öldüğünü unuttu, çünkü başka kim olabilirdi ki? Mutsuz bir şekilde gevşedi ve annesinin onu bağlamayı bitirmesine izin verdi, ancak o nasırlı eller sıkışmış koluna geçip oradaki cehennem gibi sıkımayı daha da sıkılaştırdığında tekrar ağlamaktan kendini alamadı.

"Ona zarar veriyorsun." Ve bu Azrail'di, her ne kadar yakınlarda olmasa da. Şöminenin başında, belki de sırtını odaya dönmüş ateşe bakıyordu. "Nazik ol."

"Beni buraya onun hayatını kurtarmam için getirdin," dedi kadın, hiç rahatsız olmadan. "Bu hiç nazikçe değil. Taşınmak için rahat olması gerekiyor, değil mi?"

"Bunun gerekliliğine ikna olmadım."

"Yazık, çünkü ben öyleyim. Bakın, size bunun bir zararı olmadığını söylemeyeceğim, ama gerçek şu ki, ihtiyacımız olan ekipman şu anki durumunda bile ondan çok daha hassas. Adamlarına oradaki bir alanı temizletmişsin, yani güzel ve steril, ki burası için söylenebilecekten daha fazlası, pırıl pırıl temiz. Bu yatak perdeleri bakteriler için üreme alanlarından başka bir şey değil ve buradaki havayı kızgın sıcak ve ıslak hale getirerek o kadar iyi bir iş çıkardınız ki bakterilerin üremesine engel olmadınız. Tek bir enfeksiyon, lordum, sadece bir tane ve o da gider. İkna oldunuz mu?"

Cevap vermedi ama bir şey yapmış olmalıydı; başını salladı ya da el salladı çünkü eller son bir cehennem ayarı yapmak için geri döndü ve sonra kadın yataktan alınıp tekerlekli, yüksek ve dar bir masaya yatırıldı.

"İşte, her şey hazır," dedi kadın. "Şapşalınız bana nakil aracını bulur bulmaz yola çıkacağız. Ölü doktorunuz çapraz eşleştirmeye çoktan başladı, yani şansımız yaver giderse oraya varır varmaz onu tamamlayabileceğiz. Bu arada, şuna bir baksam iyi olacak sanırım." Lan'ın zonklayan boynunun üzerinde duran ağırlık kalktı ve serin havanın orada yaşayan sıcak acının üzerinde gezinmesine izin verdi. Kısık bir ısıklık duyuldu. "Kendini ne hale getirmişsin kızım."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Azrail'in ağır ayak sesleri onu bir anda kızın yanına getirdi. Elleri yüzünün yanlarını kavradı, başparmakları gözlerini açmaya çalışıyordu. "Lan... Lan, beni duyuyor musun?"

"İşte, işte! Lord hazretlerine yalvarıyorum ama değiştir şunu!"

"Anne... lütfen," dedi Lan zayıf bir sesle. "Yapma..."

"Halüsinasyon görüyor. Bir şeyler yapın!"

"Kımıldamazsan kışına bir tekme atarım! Ya yolumdan çekil ya da odadan çık!"

Bu annesi olamazdı. Annesi Lan'ın hayatı boyunca hiç "göt" dememişti. Bu ülkeye çocukken gelmiş olsa bile, Azrael'in deyimiyle, alışkanlıklarında çok Amerikalı kalmıştı.

Şimdi hatırladı: annesi, yalınayak ve yanmıştı. Lan'ın kapalı gözlerinden yaşlar aktı. Gerçekten ağlayamayacak kadar yorgun olmasına rağmen gözyaşlarının dışarı sızdığını hissetti. Keder... midesinde oturuyordu, kocaman ve ağırdı, kendinden tamamen ayrı bir varlıktı, acıdan ya da soğuktan bile. Konuşamamasına ya da hareket edememesine şaşmamalı; tüm bu farklı parçalardan oluşuyordu, birbirinden kopuktu. Ve belki de ölüm gerçekten buydu - durgunluk değil, paramparça olmak.

"Bir anlamaya varmamız gerekiyor," diyordu annesi olmayan kadın, Lan altında kırık bir şekilde yatarken. "Eğer onun ölmesini istiyorsan, elbette yoluma çıkmaya devam et. Ama işimi yapmamı istiyorsan, o zaman kenara çekilmeli ve işimi yapmama izin vermelisin."

"Küstahlığını affediyorum," diye mırıldandı Azrael, hâlâ Lan'ın yüzünü ellerinin arasında tutarken. "Herhangi bir alandaki uzmanlar, özellikle de kendi yeteneklerinden emin olduklarında kötü huylu olmaya meyillidirler. Ve sana ihtiyacım olduğu için, önemsiz şeylere itiraz edecek durumda değilim. Tam tersine.

Sizi işinizle baş başa bırakayım. Kibrinizi hak ettiğinizi kanıtlarsanız, istediğiniz ödülü alacaksınız. Eğer yapmazsan

-" Ellerinini çekti. Lan neredeyse onu, gözlerinin ardındaki karanlıkta tek başına, bakışlarını tüm gücüyle kendisini tek ilgi odağı haline getiren talihsiz kadının üzerine çevirirken görebiliyordu. "-emin olun, ses tonunuzu hatırlayacağım ve her suçun karşılığını alacağım."

"Gücendirmek istemediğime eminim," dedi kadın, şimdi çok sakinleşmişti. "Tam olarak söylediğiniz şeyi kastettiğinizden eminim, tek nedeni de bu zaten.

Bunu affetmeye hazırım. Kaptan."

Bunca zamandır varlığından haberdar olmadığı Deimos, Lan'ın yatağının ayak ucundan cevap verdi; eğer ölü piç nefes alsaydı, onun nefes alışını duyabileceği kadar yakındı. Adamın doktora göz kulak olmak için oraya gönderildiğini düşündü. Ya da Lan ölürse harekete geçmeye hazır olmak için. Yiyenler'in sarayda koşuşturup her yere bir şeyler bırakmasına ve her yeri çürümüşlükle kokutmasına izin veremezdi.

"Doktorun ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayın. Durumunda herhangi bir değişiklik olması halinde derhal bilgilendirilmek istiyorum..."

"Evet, lordum."

Azrail yatağın üzerine eğildi. Kendisine hiç dokunmamış olmasına rağmen onu duymadan önce hissetmişti. Sık sık onun ruh halinin gerçek olduğunu düşünmüştü; işte kanıtı. Onun insanlık dışı soğuşunu ya da nefesinin kıpırdanışını değil, havadaki uğursuz ağırlığı hissedebiliyor, zihninin karanlığını daha da koyulaştırıyordu. "Şimdi dinlen," diye homurdandı adam, ağzını kulağına dayayarak. "Yapabiliyorken dinlen. Suçunun karşılığını nasıl ödeyebileceğimi düşünmek için kendini daha fazla yorma."

Cevap veremeden (ve verecekti de. Sadece kelimeleri oluşturmak için gereken gücü ve odaklanmayı sağlamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı), adam onu öptü. Yara izleriyle pürüzlenmiş dudakları onunkilerin üzerine sıkıca bastırdı ve içine nefes almak için dudaklarını ayırdı. Canlı bir kömür yutmak gibiydi, öpücüklerini hatırladığından çok daha sıcaktı. Refleks olarak nefesini tuttu, bu sıcaklığı ciğerlerine kadar çekti, orada devasa bir şekilde çiçek açtı ve yavaşça, yavaşça soğudu.

Sonunda adam uzaklaştığında başını geriye atmayı başardı, güneşi takip eden bir çiçek gibi körü körüne adamın peşinden koştu, ama adam onu terk etti ve kadın bu çabadan sersemlemiş bir halde yastığına geri düştü.

"Pekâlâ," dedi anne olmayan, Azrail'in eski sinirli tonunu kaybetmiş olmasından cesaretlelenerek. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre

İş. Sana ne diyeyim?"

Deimos soğukkanlılıkla, "Kaptan yeter," dedi.

"Benim bir kaptana ihtiyacım yok. Şimdilik bir şoföre ihtiyacım var, sonra da bir hemşireye ihtiyacım olacak. O yüzden uslu bir çocuk ol ve bize onu taşıyabileceğimiz bir şey getir. Sana gelince, aşkım," diye devam etti, botların keskin sesi azalırken. "Eğer kıvranmazsan bu ikimiz için de çok daha kolay olacak, o yüzden bunlardan biriyle başlayacağız."

Lan'ın kolunun üst kısmında keskin bir çimdikleme hissi, ardından yayılan bir sıcaklık ve daha fazla sıkma basıncı. Lan tekrar konuşmaya çalıştı ama sadece zehirli bir farenin ciyaklamasına benzeyen telaşlı bir çığlık atabildi. Sonra hiçbir şey olmadı.

* * *

Lan bundan sonra gözlerini ilk açtığında rüyasında yemek salonunu gördüğünü sandı. Parıldayan binlerce ışık görüyor ve Azrael'in flütçüsünün yumuşak ve hüzünlü bir şeyler çaldığını duyuyordu. Üzerinde çarşaftan başka bir şey olmadığının rahatsız edici bir şekilde farkında olarak dinledi, ta ki yemek kokularının eksikliği uykudan kalınlaşmış beynine nüfuz edene kadar. Görüşü netleştğinde gördüğü ışıkların kristal kadehler ve şamdanlar olmadığını, sadece açık salon kapısından içeri giren ve yatağı çevreleyen metal direklerden oluşan küçük ormandan yansıyan küçük bir ışık olduğunu fark etti. Direkler, renkli yüzlerinde ışıklar, dalgalı çizgiler ve sürekli değişen sayılar gösteren makineleri destekliyordu ve Lan'ın görebildiği kadarıyla bunların hiçbirinin konuyla ilgisi yoktu.

Ama flüt çalan kadın gerçektir. Lan'ın yatağının yanındaki yatakta bağdaş kurmuş oturuyor, gözleri kapalı ve kaşları çatık, ciddiyle boş bir duvara çalışıyordu. Aralarında uzanan, ödünç alınan ışıktaki siyah, ilk bakışta bir kurdele gibi görünen bir şey vardı. Flütçünün kolundan uzanıyor, bir tür makineye ulaşana kadar zarif bir kıvrımla düşüyordu. Hafifçe uğuldayan cihazın bir tarafından girdi ve diğer tarafından çıktı, zonklayan, mengene benzeri basıncın merkez üssünde Lan'ın bileğine girene kadar başka bir nazik döngüde yukarı tırmandı.

Lan kolunu deri bağlarından bir iki santim kaldırdı ve kaşlarını çatarak plastik tüpü tutan şeffaf bandın altında kırmızı ve kahverengi lekeler gördü ve yavaş yavaş ne gördüğünü anladı.

Müzik aniden durdu. Lan başını çevirdi ve diğer kızın ona baktığını gördü. Flütünü indirdi, ifadesizdi. Soluk ışık, onun kanını alıp Lan'a veren tüpün dış hatlarını çiziyordu.

"İyi misin?" Lan mırıldandı.

Flütçü, tüpün ısırıldığı koluna baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim."

"Affedersiniz, öyle mi?" Kızın sesi enstrümanı gibiydi, gümüşü ve biraz fazla tizdi. Gözleri parladı, sonra düştü. "Sanırım benden daha fazla daldıracak şeyi olduğu için minnettar olmalıyım, çünkü artık onun için senin için sağabileceği bir inekten başka bir şey değilim."

"Ah şimdi," dedi Lan güçlkle. "O yapmaz-"

"Yapmazdı, değil mi? Yaptı! En azından doktorları yaptı, hem ölü kafalı hem de nefes alan. Orada olmaya bile zahmet etmedi. Hâlâ burada, senin elini tutuyordu. Bu hiç adil değil," diye homurdandı, flütünün parçalarını ileri geri, ileri geri çevirerek. Flüt her dönüşünde ölmek üzere olan bir fare gibi gıcırdıyordu, zar zor duyuluyordu. "Ona bir kez söyledim - bir kez!- Yapamadım ve o da beni kovdu. Ondan kaçmak için boğazını kes ve ne yaptığını gör!" Vurduğu kolunu salladı, sonra yüzünü buruşturdu ve sıktı. "Sadece senin için."

Lan'ın başı zaten dönüyordu ve diğer kadının suçlayıcı bakışları ve kızgın ses tonu durumu daha da kötüleştirdi. Doğrılmaya çalıştı ama bağlar bir ya da iki santimden fazla gevşek değildi ve tek yapabildiği boynunu biraz eğmek oldu. "Anlamıyorum," dedi. "Onu... geri mi istiyorsun?"

"Onu istemiyorum! Kimse buraya o korkunç... ölü-canlı şeyi hissetmek istediği için *gelmez*-" Kızarmış ve küçümsemiş bir halde sözünü keserek saldırıya geçti. "Buraya *onun* için mi geldin? Bütün bu aptal haçlı seferin onun yatağına girmek için bir oyun mu? Hayır. O yüzden bunu bana kışkanç bir serseriymişim gibi çevirme. Benden daha iyi değilsin."

"Ben asla-" demedim.

"Oh, eminim çok şey söylüyorsundur. Seni her gece onun yanında otururken görüyorum, sıradan bir kadın olduğun halde lanet olası malikanenin hanımı gibi davranıyorsun. Senin nedenlerinin benimkilerden çok daha iyi olduğunu kim söyledi? Yiyenlerin sonunu getir," diye alay etti. "Bunu sadece onun için dizlerinin üzerine çöktüğünü, sanki kendi derinden daha fazlasını kurtarıyormuşsun gibi büyük görünmek için söylediğini biliyorsun. Kimseyi kandıramazsın." Kadın flütüne baktı. "İşte

Bunu nasıl oynayacağını bilen başka kimse kalmadı. En azından benim tanıdığım kimse yok. Bunu bana satan vapurcu ne olduğunu bile bilmiyordu. Eritmek için demirciye götürüyordu. Artık hepsi bu... hurda. Yüz yıl sonra kimse ne dendiğini bile bilmeyecek."

Lan hiçbir şey söyleyemedi. Tüm konuşma tuhaf bir şekilde rüya gibi bir nitelik kazanmaya başlamıştı. Gözlerini kapadı, ona kadar saydı (biraz zorlanmadan) ve odayı boş bulmayı umarak tekrar açtı. Onun yerine, yanaklarında gözyaşlarının ıslak parıltısıyla hâlâ flütüne bakmakta olan flütçüyü gördü.

"Çalmayı kendim öğrendim," diyordu. "Kendi dili var, biliyor muydun? Sadece müzik için yazılmış bir yazı türü. Wodicote'ta başka kimse onu okuyamazdı, okumak da istemezdi. Wodicote sadece koyun ve boyadan ibaret." Gözlerinden yaşlar süzülürken bile yüzü titrek bir küçümsemeyle buruştu. "Babam öğrendiğinde beni dövdü. Bunun için harcadığım her saniyenin aile cebinden çaldığım bir kuruş olduğunu söyledi. Öğrenmek için saklanmak zorundaydım. Duvarların üzerinde, ormanda, Yiyenler'in her an gelebileceği yerlerde, sadece oyun oynamak için. Ne zaman bu kadar çok risk aldın?"

"I..." Bu gerçek dışılık hissi büyüdü. Her şeyi riske atmıştı... daha önce kaybetmediği her şeyi. Norwood'dan Ashcroft'a yürümüşü, tıpkı gönderildiği garip ölü topraklarda on bir yıllık yolları tek başına yürüyen annesi gibi. Yanında bir av bıçağı ve şeftali dolu bir sırt çantasından başka bir şey olmadan yürümüşü... yoksa yürümüş müydü? Hiç gitmiş miydi? Hâlâ Norwood'da olabilir miydi, bütün bunları Kadınlar Lokali'ndeki yatağında, annesinin ateşinden çıkan duman saçlarını örterken ve yaşlı Muggs Ana gizlice ceplerini karıştırıp gevşek bir 'slip' ararken hayal ediyor olabilir miydi? Buna inanmak, Azrael hayatını kurtarmak istediği için burada, bu temiz beyaz odada olduğuna inanmaktan ne kadar da kolaydı.

Flütçü onun sessizliğini fark etmemiş gibiydi. Hâlâ konuşuyor, her kelimesinde öfkesini kurşun gibi kusuyordu. "Bebek öldüğünde bunun benim suçum olduğunu söyledi, çünkü ne yerine boru çalmaya gitmişim? Evde izlediğim için mi? Onu benden aldı ve bükülene kadar onunla beni dövdü ve sonra beni dışarı attı. Sen annenle şeftali toplarken ve Norwood'da yükseklerde yaşarken beni kendi şehrimin sokaklarında dilenci yaptı. Bir sonraki feribotla yola çıktım ve yıllarca kasaba kasaba dolaştım, onlara ihtiyaç duymayan bir dünyada başka bir flüt aradım. Buraya geldim çünkü gelmek zorundaydım, çünkü bana müzik verebilecek tek kişi o kaldı... bunu duymak isteyen tek kişi. Çok güzel!"

diye ısrar etti, neredeyse tıslayarak, sanki Lan'ın yatağından fırlayıp onu kapacağını düşünüyormuş gibi flütü iki eliyle kavradı. "Çok güzel ve saklamaya değer!"

"Öyle," dedi Lan. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Bilmiyorsun! Ben çalarken bana nasıl baktığını görüyorum! Ben... Ben... Ben dünyanın yaşayan en iyi müzisyeniyim ve sen sadece gürültü duyuyorsun!" Ağzı çalışıyordu, köşeleri acayip bir şekilde aşağı doğru dönmüştü, böylece kötü bir kuklacının elindeki konuşan bir bebeğe benziyordu. "Tüm dünyada yaşayan en iyi müzisyen benim," dedi tekrar. "Geri kalanların hepsi ölü kafalı. Anlamıyor musunuz? Anlamıyor musun? Bu hiç de gurur duyulacak bir şey değil. Bu korkunç bir şey."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Ben oynuyorum..." Diğer kadın flütünü dudaklarına götürdü ve gözleri dans eden parmaklarının üzerinde meydan okurcasına parlarken karmaşık bir ses dalgası üfledi. Bitirdiğinde flütü avucunun içine aldı ve bir mızrak gibi salladı. "*Onun* yetiştirdiği herhangi bir ölü kafa kadar iyi çalışıyorum. Yemek yemiyorlar, uyumuyorlar ya da aptal, kokuşmuş koyunlara bakmıyorlar. Yükselişinden beri bütün gün ve bütün gece çalışmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Otuz yıl, Cello öyle diyor. Otuz yıl boyunca onlarla çaldım ve tek bir nota bile kaçırmadım. O da beni dinliyor." Gözleri kaymış, Lan'ın başının üzerindeki özelliiksiz, beyaz duvara bakıyordu. Öfkesi bedeninden akıp gitmiş, onu yatağın üzerinde yığılmış ve küçülmüş bir halde bırakmıştı. "Bana bunun benim sesim olduğunu söyledi... benim gerçek sesim. Ve bunu söylediğinde inandım. Kelimelerle asla söyleyemeyeceğim şeyleri bana müzikle söyletebiliyordu. Ve onun için çaldığımda... gerçekten dinlediğini biliyordum... ve onun ne olduğunu unutabiliyordum." Dudağı bilinçsiz bir tiksinti ifadesiyle hafifçe kıvrıldı. "Ama sonra bana dokunurdu."

Lan'ın boğazından safra gibi protestolar yükseldi. Onları tam olarak yutamadı. "O kadar da kötü biri değil."

Flütçü ona baktı, başını salladı ve gözlerini kaçırdı. "Elbette. Bu yüzden boğazını kestir. Çünkü onun senin üzerinde olması çok iyi hissettirdi. İçinde." Kadın ürperdi, flütünü sıkıca kavradı. "O ölü deri... üzerime bastırıyor... ve çıkardığı sesler! O kaygan, ölü, kuru ses. Ona hiçbir yerde dokunamıyordun, yaralarına dokunmadığın hiçbir yerde. Solucan gibiydiler, kurumuş solucanlar, onu yiyorlardı, *beni yiyorlardı*! Bazen de hareket ederdi, böylece kemiklerini hissedebilirdim! Kemiklerini! Bana sürtünüyor!" Elini ağzına götürmek için flütünü bıraktı, yana doğru dönerek

yatağın kenarına doğru eğildi ve hasta olmamak için mücadele eden bir insanın o kambur, sert ve titreyen duruşuyla kendini tuttu.

Azrail bu dünyadan geriye kalan her şeyin Tanrısıydı, hem Tanrı'nın hem de Şeytan'ın. Tek güç onunkiydi. Tek yasa O'nundu. Yerinden kıpırdayamaz, dokunulmaz, ebediydi. Yarısı hasta yatağında, yarısı Norwood rüyalarında olan Lan'ın kendisini savunmasına ihtiyacı yoktu.

Yine de, "Yaralı olması onun suçu değil," dedi.

"Sorun yara izleri değil ve bunu biliyorsun! Sorun o! *Yaptığı* her şeyi bir kenara bırakın, ne *olduğuna* bakın!"

"Onu biz yarattık."

"Onu hiçbir şey yaratmadı. O sadece öyle." Flütçü ona baktı -bir aptalı asla ikna edemeyeceğini bilen birinin gergin, sıcak bakışları- ve dedi ki, "Wodicote yakınlarında, koyunların otlamadığı küçük bir vadi var. Orada otlar garip düğümler halinde büyür ve rüzgar estiğinde garip bir tıslama çıkarır. Biz oraya Blue Golly deriz, hep öyle deriz ama aslında orası Blood Gully'dir. Yüzlerce yıl önce orası normal bir yerdı ve eski köyler koyunlarını oraya rahatça götürebiliyordu ama bir gün garip bir rüzgar ve yağmur yağmayan bir fırtına çıktı ve ertesi sabah koyunlarını otlatmak için dışarı çıkardıklarında her yerde jölelenmiş kan yığınları buldular."

"Evet, doğru, Norwood'da ormanda bir elf halkası var ve içinde durursanız, ışıklarla aydınlatılmış eski şehirleri görebilir ve hayalet gibi dolaşan yaşlı insanların gölgelerini izleyebilirsiniz."

"Hayır, bu doğru. Kan. Sabah ayazında hala dumanı tüten büyük, kesilmiş yığınlar halinde. Hepsini küreklerle kazımak zorunda kaldılar ve bu bütün gün sürdü. Kokunun çok kötü olduğunu, yetişkin erkeklerin bayıldığını ve kilisede odun gibi istiflenmek zorunda kaldıklarını söylediler. Jöle katran gibi yapışkandı. Hepsini kazıyamadılar, bu yüzden nereye düşerse düşsün otları kazdılar ve tüm pisliği eski, kuru kuyuya attılar, sonra doldurdular ve üzerini kapattılar. O zaman her şeyin yoluna gireceğini düşündüler ama otlar garip bir şekilde yeniden büyüdü ve koyunlar oraya yaklaşmadı. Hâlâ da gitmiyorlar."

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Bunun Azrael'le ne ilgisi var?"

"İkisi de aynı şey. Vadiye kan düştü, ama bu onu yağmur yapmaz ve oturduğu toprak asla doğru olmayacak. Ve o... bir erkek gibi görünebilir ama asla bir erkek olamayacak. Güzel bir sarayda yaşayabilir, bir fincandan içebilir ve süslü bir yatakta bebeklerini becerebilir, ama her zaman erkek gibi davranan bir şey olacaktır."

Lan, kansız bedeninin toplayabildiği tüm sıcaklıkla, "Öyleyse evine git," dedi. "Sana izin verecek. Müziğini özleyecek-"

Flütçü biraz irkildi ama gözlerini kaçırmadı. "-Ama gitmene izin verecek. Deimos'un seni güvenli bir şekilde oraya götürmesini sağlayacak.

İstersen seni bolca yiyecek ve battaniyeyle bile göndereceğine eminim. Hatta baban onu kırırsa diye yedek bir flüt bile, çünkü Azrael en azından dünyada müzik biterse üzülür. Ve belki bu onu bir erkek yapmaz, ama erkek olmanın harika bir şey olduğunu kim söyledi ki? Pek çok erkek tanıdım ve size söyleyeyim, bir fincandan içmek insanı iyi yapan şey değildir."

Lan bitkin bir halde yatağına geri dönerken diğer kadın bakışlarını ondan ayırmadı. Birkaç dakika süren ifadesiz bir sessizlikten sonra uzanıp kolundan şok edici uzunlukta bir iğne çıkardı ve aralarındaki bağlantıyı kopardı. Uzun bacaklarını açarak yatağından kalktı ve Lan'ın yatağının ayak ucunda durdu, kolundan aşağıya, parmaklarından yere damlayan kana hiç aldırış etmedi. "Onu ben de becerdim," dedi çenesini kaldırarak. "Yapmamış gibi davranmıyorum ama en azından utanıyorum. Onun oyuncuğu olmuş olabilirim ama asla bir hain olmadım."

Öfke ona kısa süreli bir kızarma gücü verdi, "Sen kime hain diyorsun? Yaptığım her şeyi-"

"Evet, evet, Yiyenlerin sonunu getir ve dünyayı kurtar. Sen bir yalancısın. Artık bu palavralara inanmıyorsun bile. Seni onunla görüyorum, seninle sohbet ederken nasıl gülümsediğini, hatta nasıl kavga ettiğini. Ona aşıksın. O bunu istemez," dedi güzel yüz hatlarını kocakarıya benzeyen bir şeye dönüştüren bir küçümsemeyle. "Bunu kendi başına yapıyorsun. Tüm insan ırkına, doğal ve canlı olan her şeye sırtını döndün. Beni hasta ediyorsun."

Lan çalkalanan düşüncelerinde mantıklı bir argüman aradı ve buldu: "Siktir git."

İki yatağın arasında çömelmiş duran makine, sanki bir puan cezası verip raundu bitirmek istercesine aniden tiz bir bip sesi çıkardı, ardından yanıp sönen bir ışık ve daha da yüksek birkaç bip sesi geldi. Kısa bir süre önce koridordan koşan ayakların sesi geldi, ölü bir adam ve yaşayan bir kadın kapıdan birbirleriyle güreşti - doktorlarıyla. Ölü adam kazandı ve Lan'a doğru giderken flütçüyü kaba bir şekilde kenara itti. Kadın peşinden geldi, makineye gitmeden önce flütçünün kanlı koluna spekülatif bir bakış attı. Bir dokunuşla sesi kesildi ve sonra o da

Yatağın üzerine eğilmiş, Lan'ın gözlerini kimin oyacağını, bileklerini kimin çimdikleyeceğini ve en çok bandajı kimin çekeştireceğini görmek için ölü adamla yarışıyordu.

"Ne oldu?" Bu Deimos'tu ama Lan onu doktor önlüklerinin arasından göremiyordu ve kapı aralığından daha fazla yaklaşmış gibi de görünmüyordu. "Uyanıyor mu?"

Her iki doktor da Lan'ın üzerinde dolaşırken endişeli bakışlar attılar. Ölü olan, Lan'ın açık gözlerine bakarak, "Hayır, hayır," dedi. "İğne yerinden çıktı, hepsi bu."

"Çıkarın onu buradan," diye ekledi canlı olan, çenesini flütçünün iki elinde enstrümanıya duvara yaslandığı ve yan tarafından kan damlayan yere doğru sallayarak. "Ona bir bandaj yapıştırabilirsin, orada iyi bir hemşire var ve eğer ona ihtiyacımız olursa, sana haber veririm."

O gider gitmez, doktorlar yaptıkları işten tatmin oldular ve her ikisi de neredeyse mükemmel bir senkronizasyon içinde birbirlerine kaşlarını çatarak arkalarına yaslandılar.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı ölü adam.

Kadın, Lan'ın annesininkine çok benzeyen o sert ve kaba sesiyle, "Bir damla ve bir dram daha alabilir ama bence oldukça iyi görünüyor," diye cevap verdi. "Ve bence önümüzdeki yarım gece boyunca her an kana karşı bir reaksiyon gösterebilir, yani lordunuza iyileştiğini söylersek ve ciddi olmasa bile ateşi çıkmaya karar verirse..." Soru soran bir kaş kaldırarak sözünü noktaladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence haklı bir noktaya değindiniz ama bir uyarıda bulunayım: Lordumuzun onun iyileşmesi konusundaki ısrarı, bunu bilen herkesi şaşırtıyor. En iyi zamanlarda bile hasta konusunda pek öngörülebilir değildir ve bu... bu onu hiç görmediğim kadar kızdırdı."

Sözlerin kendisi pek şaşırtıcı olmasa da Lan'ın kalbi sıkıştı. "Öyle mi?"

İkisi de onu görmezden geldi.

"Lord Hazretleri'nin bu ziyaretinden nasıl kurtulacağımıza dair bir protokol var mı? gazap?"

"Korkarım ki hayır. Her şeye rağmen oldukça sakın bir adamdır. Özellikle de sizin türünüzün bitmek bilmeyen tacizleri düşünüldüğünde."

"Biraz kışkırtıldık, sizce de öyle değil mi? lanet dünya?!"

"Efendimizin tahta çıktığında talep ettiği şeyler mütevazıydı. Eğer ihanete uğramamış ve acımasızca saldırıya uğramamış olsaydı-"

"Kanlı ölüleri diriltti ve milyarlarca insanı neredeyse bir gecede yok etti!"

"Şu anda bunun için kavga etmek zorunda mısın?" Lan sordu.

"O zaman belki de ona istediği şeyi vermeliydiniz," diye sözlerini tamamladı ölü doktor küçük bir kokuyla. "Demek istediğim, kızın iyileşmesini istemesinin bir nedeni olmalı ve bence bunun en başta kendisini yaraladığı için kendi intikamını alabilmek olduğunu varsayarsak ihtiyatlı davranmış oluruz. Bana mantıklı gelen tek şey bu. Herhangi birimiz için, gerçekten."

"Evet, bunu ben de düşünmüştüm," dedi yaşayan doktor, Lan'ın elini boş bir şekilde okşayarak. "Bir doktor olarak bunu onayladığımı söyleyemem ama tamamen kişisel olarak konuşacak olursam, onun yerini almaya pek de istekli değilim."

"Ben de öyle, bu yüzden eğer lordumuza uyandığını söylemezsek ve lordumuz garip anlarında yaptığı gibi onu uyanık ve iyi bir halde bulmak için içeri girerse ve bunun gerçekleştiğini görmek için orada olmazsa, kendisini daha büyük bir planın temel bir bileşeninden mahrum bıraktığını düşünebilir ve ikimiz de kendimizi bahçede, onu bilgilendirmediğimiz için ağlarımıza bir mızrak saplanmış halde bulabiliriz."

Kadın alaycı bir tavırla, "Bacaklarımın arasına sert bir şey girmeyeli ne kadar uzun zaman oldu, bu hiç de çekici değil," dedi. Lan'a baktı. "Doğru. Aradaki farkı bölüşelim derim canım. Kan basıncını takip et ve eğer sabit kalırsa ve komplikasyonlardan uzak durursa, onu şafaktan bir saat önce getiririz. İnsanlar bu tür haberleri uygunsuz bir zamanda aldıklarında daha çok takdir ederler."

"Ne kadar sinsice. Ve o zamana kadar-" Ölü doktor yan masaya doğru eğildi ve elinde bir şırıngayla geri geldi. "-Eğer adam içeri girerse, kadının inandırıcı bir şekilde tepkisiz ama iyileşmiş bir uykuda olmasını sağlayacağız."

"Gelirse uyuyormuş gibi yapmamı isteyebilirsin," dedi Lan hışımla.

Kadın ona, "Boğazın kesilmiş halde yatarken senin muhakeme yeteneğine güvenmem zor," dedi. "Dr. Deadhead, lütfen."

"Elbette, Dr. Warmblood." Ölü adam Lan'ın tuttuğu kolunu daha da sıkı kavradı ve Lan başka bir itirazda bulunamadan iğneyi ona sapladı. "Ona kadar say," diye önerdi ve iğnenin ağır içeriğini sadist bir yavaşlıkla Lan'ın içine boşalttı.

"Bir," dedi Lan.

Ve hepsi bu

kadardı.

* * *

Bir şey kolunu kaldırıp, kısa, kaba bir kolu kolunun etrafına, pazısının üzerine geçirdiğinde uyandı. Bu dokunuşta bir aşinalık hissi vardı, hafızası olmadan gelen bir tür uğursuz önbilgi, sadece bir şeylerin olmak üzere olduğu hissi. Acıtacak bir şey. Lan'a zehirli bir fareyi hatırlatan bir dizi hırıltılı nefesin ardından gözlerini açtı ama oda çok aydınlıktı. Işık sadece bir yarıktan içeri giriyor, görüşünü hiçbir detayın seçilemediği sulu bir beyaza çeviriyordu, sadece herhangi birine ait olabilecek çok bulanık bir yüz. Çabalamaktan vazgeçti ve tekrar karanlığa gömüldü. Hırıltılı soluma devam ediyordu ve her nefes verişinde kolu daha da sıkılıyordu. Uzaklaşmaya çalıştı. Ama ona sahip olan her neyse, onu iyice ele geçirmişti.

"Bırak beni," dedi Lan. Ya da denedi. "Grrmfee," belki de çabalarının daha iyi bir temsiliydi.

Alnına bir şey çarptı. "Sus," dedi bir adam. "Leggo."

Güm. "Sus dedim. Kıpırdama yoksa seni tekrar kelepçeler."

Lan bunu düşündü ve onu tehdit etmenin "geri" demek artık onların dışında olduğu anlamına geliyordu. Gözlerini açmaya ve bu teoriyi doğrulamaya çalıştı, ama çektiği acıların karşılığında elde ettiği tek şey, kurşuni göz kapakları tekrar düşmeden önce tavanın yüzen bir görüntüsüydü.

Hırıltı kesildi. Sıkışma artık korkunçtu, sanki kolu dirsekten ısırılıp koparılmış gibiydi. Sonunda, büyük bir nefes verme tıslamasıyla serbest bırakıldı. "Altmış üzerinden seksen sekiz. İyi değil, ama kesinlikle eskisinden daha iyi."

"Bassa," dedi Lan sinirli bir şekilde.

"Çok konuşkan olmaya başladı, değil mi?"

"Uyanıyor," dedi başka biri. Kadın sesi. Annesi değil. Diğer doktor. "Bu sefer gerçekten. Lord hazretlerini çağırsak iyi olur. Oh hemşire!"

Lan, bulanık beynine inen bir çekiç gibi gelen bu beklenmedik bağırış karşısında gözlerini açmadan irkildi ve hemen ardından gelen sesin, yaklaşmakta olan bir Revenant'ın çizmelerinin sesi olduğunu anladığında tekrar irkildi

Tanıdık bir adım. "Ona öyle deme," demeye çalıştı ama çıkarmayı başardığı mırıltı gerçek kelimelerden çok bir horlamaydı.

"Doktor." Deimos hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmedi -bu tek kelime, tüm farklı renkleri ve tınlarıyla içinde koca bir senfoni barındırıyordu- ama yeni unvanıyla ilgili yorum yapacaksa da bunları kendine sakladı.

"Git efendine hastamın geldiğini söyle. Eğer onu görmek isterse, izin veririm."

Botlar uzaklaşmadan önce kısa bir duraksama oldu; Lan'ın ve muhtemelen Deimos'un da Azrael'in bir şey yapmasına 'izin verme' cüretini düşünmesine yetecek kadar bir süre. Topuklarının sert tak-tak'ları geri çekilir çekilmez, Azrael'in çıplak ayaklarıyla daha ağır, daha yumuşak adımlarını da beraberinde getirmiş gibi görünüyordu. Lan başını kaldıracak kadar kendine geldi ama başını kaldıramayacak kadar ağırdı.

"Sadece birkaç dakika," dedi kadın. "Mümkün olduğunca dinlenmesi çok önemli."

"Bizi yalnız bırakın."

Oda boşalmıştı. Lan tekrar gözlerini açmaya çalıştı ve sonunda başardı, ancak Azrael'i tepesinde gördü, gözleri boynuzlu maskesinin yuvalarından parlıyordu. Doktorun da söylediği gibi çok kızgındı.

Lan'ın başı ve gözleri yavaş yavaş açılırken birbirlerine sessizce baktılar.
temizlendi.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Bunu yapmak istemedim."

Eli havada yanlamasına ilerledi. "Hiç havamda değilim
Şimdi yalanlarını duyuyorum, Lan. Hikayen her neyse, kendini açıklamak için uydurduğun talihsiz kazalar zinciri her neyse-"

"Niyetim buydu," dedi Lan. "Bunu planladım. Ne kadar çok plan yaptığıma inanamazsın. Ama yapmak istemedim."

Çenesi gerildi. Ellerini arkasında kavuşturarak kapıya değil pencereye doğru yürüdü. Her bir kasının keskin bir kabartmayla ortaya çıktığını görebiliyordu, çok sıkı sarılmıştı ve bu pozla iletmek istediği tüm sakinlik duygusunu yok ediyordu.

"Notumu aldın mı?" Lan sordu. "Evet."

"O kadar kan varken okuyamayacağından korktum." Buna cevap vermedi, bir bakış bile atmadı.

"Bu kadar kan olacağını tahmin etmemiştim. Sanırım yatak örtünü mahvettim."

Bir elinin pençeleri sıkışan bileğinin derisini deldi; siyah sıvı, düşemeyecek kadar kalın bir şekilde kabardı. Konuşmadı ya da ona bakmadı.

"Sana ne yaptığımı biliyorum, tamam mı? Yapmadığımı sanıyorsun ama yapıyorum. Seni incittiğimi biliyorum ama anlamıyor musun? Sadece sana zarar verseydi işe yarayabilirdi! Kendimi öldürmek istediğimi mi sanıyorsun? Sana kızdığım ya da seninle olmaktan utandığım için mi yaptım sanıyorsun? Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım ama yapmak zorundaydım! Yapmak *zorundaydım*! Çünkü bana deneyecek başka bir şey bırakmadın!"

Nefes aldı, geniş omuzları sürekli yükselip alçaldı. Onun dışında hiçbir şey.

"Bir şey söyle," dedi Lan ve bunu gözlerinin arkasına vuran ve bağırsaklarını yiyen bir öfkeyle söylemiş olsa da, boğazında titredi ve küçük çıktı.

Ona şöyle bir baktı, sonra maskesini çıkardı ve başka hiçbir uyarıda bulunmadan, boynuzları birkaç santim içine girecek kadar büyük bir güçle duvara fırlattı. Maske orada sallanıp çarpmanın titreşimleriyle hafifçe uğuldarken Azrael ona bakarak durdu, nefes alırken tüm vücudu sarsılıyordu. "Sen," dedi sessizce, "bir özrü neyin oluşturduğuna dair her zaman çok *kötü* bir fikre sahip oldun."

Gözlerini indirdi, onun yerine çarşafın altındaki vücudunun sıradağlarına ve inişli çıkışlı vadilerine baktı. "Üzgün olduğumu söyledim. Böyle bir şeyden sonra bunu nasıl yeterince söyleyebilirsin?"

Başka bir dilde, içinden geçerken havayı yırtıyormuş gibi görünen çirkin bir hırıltıyla küfretti ve odanın içinde, yatağının yanından geçerek kapıya doğru ilerledi.

"Beni bırakma." Birden ağlamaya başladı, bir eliyle sargılı boğazını tutuyordu çünkü çok acıyordu. "Lütfen gitme. Artık bana kızma. Çok özür dilerim."

Yumruğunu kapıya vurdu, sonra uzun bir süre başını eğerek kapıya yaslandı ve nefesi bir demirci körüğü gibi gürültülü bir şekilde içine girip çıktı. Onun geri gelmesini istiyordu. Ona sarılmasını ve ona *bir şeyler* söylemesini istiyordu... *herhangi bir şey*. Adam ona bakmadı bile.

Ağladı, gözyaşlarını jiletlerin arasından öksürerek çıkardı, zorlukla nefes alabiliyordu ama yine de kelimeleri zorlayarak çıkardı. Üzgündü, çok üzgündü. Sakın

Kızma, ondan nefret etme, gitme. Üzgündü. Bunu yapmak istememişti ve bir daha asla yapmayacaktı. Çok üzgündü. Lütfen, Azrael. O sevdi-

Kapıyı yırtarak açtı, duvara çarptı ve arkasından silah sesi gibi çarparak kapattı.

Lan onun peşinden çırpındı ama bacakları onu tutamadı. Kemiksiz bir şekilde yataktan yere kaydı, emeklemeye çalıştı ve sonra yan tarafına yığıldı ve küçük bir şekilde kıvrıldı, boş kollarına ağladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

On bir gün daha doktorların gözetiminde kaldı, gerçekten de ortaya çıkan enfeksiyonun üstesinden sessizce gelmelerine yetecek kadar uzun bir süre. Boğazı şişti ama çok kötü değildi. Kolundaki kesik gerçekten çirkinleşti, dikişlerinin etrafından yarıldı ve tüm kolunun zonklamasına neden oldu. İltihabı gizleyen bandaj tabakası ağır ve terleticiydi; verdikleri ilaçlar çoğu zaman aynı anda mide bulantısı ve uyku yapıyordu, öyle ki zaman zaman kendi hastalığının serin havuzunda uyanıyordu. Bu o kadar da kötü değildi, çünkü o on bir gün boyunca yedikleri ya et suyu ya da meyve suyuydu, arada bir de midesinin sağlamlığını test etmek için ince bir lapa yiyordu.

Can sıkıntısı zayıflıktan daha kötüydü. Azrael'in maskesinin duvara verdiği hasara suratsızca bakmadığı zamanlarda bakacak bir pencereden başka bir şeyi yoktu. Ziyaretçisi yoktu, sadece doktorlar onunla nadiren konuşuyordu ama onlar da kendi aralarında yeterince dostça davranıyorlardı. Arada sırada yaşayan doktorun, iğnelemekten zevk alıyor gibi görüldüğü Deimos'la konuştuğunu bile duyabiliyordu ama Lan onun için bir makinedeki birkaç sayıdan başka bir şey değildi. Bazen Azrael'in sesini kapısının dışında duyuyordu ama onu görmeye hiç gelmiyordu, en azından uyanırken. Doktorlar onu sadece meditasyon bahçesine ekebilecek kadar zinde olması için iyileştirdiklerinden kuşkulandıklarını gizlemiyorlardı ama Lan öyle düşünmüyordu. Ve eğer yanılıyorsa... umursadığından bile emin değildi. Artık hiçbir şeyin önemi yok gibiydi, eskisi gibi değil. Onun dünyası bir pencere, hasarlı bir duvar, bir makinede yanıp sönen bir sayı ve çarpan bir kapının yankısından ibaretti.

"Aslında gitmene üzüleceğim," dedi yaşayan doktor -Lan bile artık onu Dr. Warmblood olarak görmeye başlamıştı- son dikişlerini atarken. "Gerçek anlamda doktorluk yapmayalı uzun zaman oldu. New Aylesbury'de doktorluk çoğunlukla bel kırmakla bitiyor. Eğer bu odada sahip olduğum ekipmanların yarısına bile sahip olsaydım!"

"Eminim sorarsanız, Azrail bazı şeyleri geri almanıza izin verecektir. sen."

Doktor irkildi, sonra güldü. "Geri mi? Şaka yapıyor olmalısınız! Buradaki odam belediye başkanının tüm evinden daha büyük! Temiz giysiler, taze yiyecekler, elektrik ışıkları... sifonlu tuvaletler! Hiç böyle bir şey gördün mü? Tüm bunları neden bırakayım ki?"

"Hayat kurtarmak için mi?"

"Seninkini kurtardım, değil mi? Ve insanın kendini içeri atmasının bir kerelik bir şey olmadığını tecrübe ettiğim için, muhtemelen yine kurtarmam gerekecek." Lan'ın yüzüne baktı ve sırttı. "Aynı fikirde olmadığını görüyorum, ama Dr. Deadhead bana lord hazretlerinin bebeklerinin kendilerini oldukça düzenli bir şekilde çıkardığını söyledi. Muhtemelen boynuna bir bıçak daha saplayana kadar bunu inkâr etmeye devam edeceksin ve bu arada-" Bandajları son bir kez daha sıktı ve sonra Lan'ın boynunun diğer tarafına dokundu. "Bu damar, aşkım. Bunu tak ve sen daha Şeytan'ın dolly'si diyemeden işin bitmiş olacak. Tamam mı?"

"Sen... Sen bana kendimi nasıl öldüreceğimi mi söylüyorsun?"

Doktor omuz silkti. "Sadece sana işleri nasıl berbat etmeyeceğini söylüyorum. Biz yaşayan insanları Yiyenler'den ayıran şey de bu, biliyorsun. Öğrenebiliyoruz. Yani... bazılarımız öğrenebilir. Tamamdır! Hadi bakalım!"

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" Lan uzanıp boynuna dokundu. Yeni doğmuş yara izi çiğ, mumlu, kabuklu ve sıcaktı. Parmakları açık bir yaranın üzerinde sürüklenen kancalar gibi hissediyordu. "Şimdiden mi?"

"Ne kadar çabuk başlarsan, o kadar çabuk biter, aşkım. İstersen seni ağrı kesici bir şeyle gönderebilirim." Doktor omzunun üzerinden açık kapıya baktı, sonra sesini alçaltarak güçlkle duyulabilir bir nefes aldı. "Ve sana daha sonrası için bir şey verebilirim... çabuk olması için. İhtiyacın olana kadar yanağında saklayabilirsin. Acısız ya da güzel değil ama hızlı."

"Hayır."

Doktor omuz silkti. "Siz bilirsiniz. Hemşire!"

Deimos kapı aralığından içeri girdi. "Doktor."

"Hastama ev dediği yere kadar eşlik edin ve çiçek gibi gelme ihtimaline karşı gözünüzü dört açın."

Deimos elini kılıcının üzerine koyup diğer elini uzattı ve çelik gibi gözlerini doktordan ayırmadı. Lan hapishanesi olan yataktan kalktı ve sert bacaklarının üzerinde yürüyerek ona katıldı. Onca gün yattıktan sonra ayağa kalkmanın gerçekten de üzerinde solgun bir etki yarattığını fark edince canı sıkıldı ve Revenant'ın uzattığı kolu kabul etmek zorunda kaldı. Adamın soğuk tenini tertemiz üniformasında hissetmek vücudundaki ince tüyleri kabarttı; bunu belli etmemeye çalıştı.

Onu hasta odasından çıkarıp tanımadığı bir salona götürürken, lanet olası doktor şöyle seslendi: "Ne yazık ki sizi bir daha göremeyeceğim, hemşire. İyi bir yardımcı bulmak çok zor ve biraz eğitim aldıktan sonra neredeyse yeterli olabilirsiniz!"

Ölümler ses tellerinden hava geçirmek dışında nefes almak zorunda değildir ve Deimos konuşmuyordu, bu yüzden o derin nefesi alıp tekrar yavaşça vermesi için bir neden yoktu. Lan tüm dikkatini ayaklarının üzerinde tutuyormuş gibi yaparken göz ucuyla onu izledi. Günlerdir nekahet dönemindeki can sıkıntısının keskinleştirdiği duyuları, kılıcını kavrayışını ayarlarken deri eldiveninin gıcırdamasını ve elinin altındaki kasların hafifçe esnemesini ona zahmetsizce getirdi, ama yaptığı tek şey buydu. Durmadı. Geri dönmedi. O ölümcül silahın pratik bir hamlesiyle doktorun kafasını omuzlarından ayırmadı. Hissettiği duygular ne olursa olsun, onları Azrail'in bir dahaki sefere onu bir köyü katletmeye göndereceği zamana sakladı.

"Nerede o?" Lan şimdi Azrail'i düşünerek sordu.

Deimos'un açıklamaya ihtiyacı yoktu. Ona göre sadece bir 'o' vardı. "Lordumuzun başka bir yerde ilgilenmesi gereken meseleler var."

"Kargı bilemek gibi meseleler mi?"

"Anlayamadım?"

"Bana ne yapacak?" Lan açık açık sordu.

Revenant'ın kaşlarından biri kalktı ama ona bakmadı. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey?"

"Başka kaç anlamı var?"

"Beni affettiğini söylüyor olamazsın."

"Oh hayır." Deimos aslında biraz güldü, soğuk ve ölü bir şekilde.

"Hayır, kesinlikle öyle demiyorum. Bu taraftan."

Deimos'un peşinden labirent gibi koridorlardan geçerek temiz havaya ve soğuk güneş ışığına çıktı. Deimos'un bekleyen bir arabası vardı, boş arsadaki tek arabaydı ama yine de, daha uzun bir yürüyüş anlamına gelmesine rağmen, arabayı bu amaçla boyanmış dış hatlara park etmişti. Kapıların hemen yanında bolca yer vardı ama orada acil durum araçları için ayrıldığını ve Deimos'un öldüğünü belirten bir tabela vardı. Doğrudan emir almadığı için sadece Azrail'in efendisi olduğu Haven'ın kanunlarına uyabilirdi.

Arabayı çalıştırıp dikkatlice otoparktan çıkarken Lan sessizce oturdu, sanki yüzlerce başka araba ve dikkatsiz

yayaları hesaba katmak için. Hatta caddeye çıkmadan önce iki tarafa da baktı. Arabayı sürerken dikiz aynasından adamın yakışıklı yüzünü görebildiği kadarıyla inceledi ve sonunda, "Yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyor musun?" dedi.

"Amacını anlıyor muyum, demek istiyorsun?" Adamın soğuk gözleri ona bir kez takıldı ve trafiği izlemeye geri döndü. "Evet."

"Beni affetmesi gereken sen olsaydın... affedebilir miydin?"

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırıksılık belirdi. "Cevap veremem Bu."

Lan başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Ama sadece umurunda olmadığı için," diye açıkladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Kulağa öyle geldiğini sanmıyorum." Bir kez daha Elleri direksiyon simidinde esnerken, o gereksiz iç çekişlerden birini yaptı. "Umursayamam. Efendimizin iradesi dışında hiçbir şey. Eğer alınmazsam hiçbir şeyi affedemem."

"Oh."

"Bunun sizi pek rahatlatacağını sanmıyorum. Lordumuz bazı şeyleri çok önemser." Deimos "Senin hakkında" diye eklemekten önce gözlerini hafifçe devirdi.

"Bunun artık doğru olduğunu sanmıyorum" demeye cesaret edemedi önce kelimeler kafasından ve kalbinden yüzlerce kez geçti.

"Oh, öyle."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kızgın." Kaşlarını çatarak ona bir kez daha baktı. "Bu da muhtemelen pek rahatlatıcı değil. Özür dilerim. Rahatlatma konusunda pek iyi değilimdir."

Lan cama yaslanıp binaların geçişini izlerken o sessizce şehrin içinden geçiyordu. Gözleri mimari detaylara takılıp kalıyordu ve bu da aklına Efendi Wickham'ı getiriyordu. Bunca zamandır onu balıkla besleyip beslemediğini merak ediyordu, gerçi merak etmesine gerek olmadığını biliyordu; besleyeceğini söylemişti ve beslemişti de. Yine de bu düşünce giderek güçlendi ve sonunda araba saraya giden tanıdık yola döndüğünde, "Eve döndüğümüzde bana ne olacak?" diye sordu.

Deimos tekrar, "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey," dedi. "Benim gözetimim altında tutulmayacaksın, ancak bu emri vermekte tereddüt edeceğinden şüpheliyim."

bunu gerekli kılıyorsunuz."

Kalbi sıkıştı. Bahçesindeki suda mücevherler gibi parıltı veren koi balıklarını düşünerek yüreğine su serpti. "O zaman kütüphaneye gitsem sorun olur mu?"

"Hayır. Hazırlanmanız için sizi lordumuzun odasına götüreceğim."

Bu sözleri duyunca aklına gelen ilk görüntü Belediye Başkanı'nın mutfağı, ateşin üzerinde bir tencere ve kancaya asılı bir tavuk oldu.

"Ne için?" diye sordu Lan.

Deimos tepedeki güneşe doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Akşam yemeği için."

"Akşam yemeği mi?" Lan onun kayıtsız başının arkasına baktı. "Bu gece mi?" "Her gece yemek yiyerek yaşadığınızı anlamıştım." Şöyle bir baktı

aynada ona tekrar baktı. "Eğer görmek istediğiniz Lareow ise, size söylememi istedi... Notunuzu bulmuş."

Buna "Oh" demekten başka söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Bana içeriğini açıklamadı ama üzgün görünüyordu." "Ah," dedi

Lan yine. Söylemeyi düşünebildiği tek şey hâlâ buydu.

"Siz yokken görevleri onu sarayda tuttu. Aksi takdirde sizi arayacağını ve yarın onunla derslere devam ettiğinizde konuyu daha ayrıntılı görüşeceğini söyledi."

"Devam etmek...?" Başını salladı, gitmeyi reddetmekten çok, bir köpeğin sudan kurtulduğu gibi şokunu atmaya çalışıyordu. "Hepsi bu kadar mı? Hiçbir şey olmamış gibi mi?"

"Bunun için minnettar olacağını düşünmeliydim." Deimos bunu düşündü ve bir Revenant'ın çelik kenarlı gülümsemesini takındı. "Lordumuz çok kızgın." Yolculuğun geri kalanı konuşmadan ve çok geçmeden geçti, saraya geri dönmüş, Azrael'in yatak odasının kapısına yaklaşıyordu. Deimos onu Serafina'nın gözetimine verdi, Serafina onun dönüşü karşısında pek de duygulanmışa benzemiyordu.

Hizmetçisi sargılarını çıkarırken Lan ayakta durmaya zorlandı ve ardından birkaç kez etrafında dönerek hasarı inceledi. Sonunda Serafina kararlı bir tavırla ellerini kalçalarına vurdu ve şöyle dedi: "Önceden çok güzel sayılmazdın, o yüzden fazla bir şey mahvetmemişsin. En iyi ihtimalle, eskimiş bir örtüye bir leke daha sürdürdün ama onu ütölemek yine de benim işim. Banyoya gir. Ben-"

"Doktor yaralarımı ıslatmamamı söyledi."

"Yoksa ne olur, yara izi mi kalır?" Serafina son kelimeye Batuuli'yi gururlandıracak zehirli bir anlam yükleyerek sordu.

"Enfeksiyon kapabilirler."

"Riske gireceğim. Berbat kokuyorsun. Bitirmeme izin verseydin, senin için bir şeyim olduğunu söylediğimi duyabilirdin." Başını kaldıran Serafina, Azrail'in banyonun kenarında tuttuğu şişe sırasına doğru ilerledi. İçlerinden biri diğerlerinden biraz ayrılmıştı ve Serafina onu alıp kendisine geri getirdi. Kavanozu açtı, parmaklarını içindeki renksiz, keskin merheme batırdı ve hiç de dikkatli olmayan bir şekilde Lan'ın boynuna sürdü. Soğuktu ve tam olarak kaşıntı olmayan dikenli bir hissi vardı.

"Ne oldu?" Lan, Serafina'nın 'alıştırma' kesiğinin üzerine sürmesi için kolunu uzatarak sordu. Başlangıçta düz bir çizgi değildi ve daha sonraki enfeksiyon onu daha da şekilsiz hale getirmişti. Dikişlerin olduğu yerdeki kabarık noktalar eski bir tren yoluna benziyordu.

"Nereden bileyim? Lord Azrael ıslaklığı dışarıda tutmak için bunu almanı söyledi. Gerçi yaptıklarından sonra sana neden böyle bir ilgi göstereyim, emin değilim. Şimdi banyoya gir."

Lan itaat etti ve inen üçüncü merdivene oturarak kolunu banyonun kenarına dayadı, böylece yaralarını suya batırmadan olabildiğince sarmış oldu. Suyun merhemin üzerinde boncuk boncuk biriktiğini görebiliyordu, yani merhem işe yarıyor gibi görünüyordu, ama sonuna kadar dalarsa çok uzun süre dayanacağından şüpheliydi. Ve bunu yapmak istiyordu. Doktorlar uzun yatışı sırasında onu sık sık silmişlerdi ama bu iyi bir ıslatmanın yerini tutamazdı. Eskiden olsa bu kadar temiz suyu boşa harcadığını görse dehşete düşerdi ama artık bu düşüncenin hiçbir anlamı yoktu. Bir hayalet gibi içinden geçip gitti, kısa süreliğine rahatsız etti ve sonra unutuldu. Rahatsız edici bir şekilde dik açılı duvara yaslandı ve gözlerini kapattı, sıcaklığın vücudunu rahatlatmasına ve hizmetçisinin fiskiyeyle duyulacak kadar yüksek sesle mırıldanmasının zihnini yatıştırmasına izin verdi.

Evindeydi.

Yavaş yavaş, bu banyoya en son girdiğinde Azrael'in de onunla birlikte olduğunu fark etti. Tam şu anda oturduğu yere oturmuştu ve Azrael onun etrafında kıvrılmıştı, bıçak da yatağın altındaydı ve onun gitmesini bekliyordu. Ayağa kalktı, suyun derinliklerine doğru ilerledi ama düşünce onu takip etti. Kendini fayansların üzerinde kan lekeleri ararken buldu. Hiç bulamadı ama burada kanamıştı. Hem de çok. Bir kısmı

kan taş zemine damlamış ve banyoya damlamış olabilir. Şu anda bile kendi kanıyla yıkanıyor olabilir.

Lan ellerini banyonun kenarına dayadı ve gürültülü bir şekilde kendini yukarı kaldırdı. Kolları onu tutmak istemedi, bu yüzden tekmeleyerek sudan kurtuldu ve Azrael'in maskelerini sakladığı masanın altına düştü.

Bir an sonra Serafina kafasını gizlilik perdesinin arkasından uzattı ve onu görünce gözlerini kapatıp burun kemiğini sıktı. "Neyin var senin? Sadece... ne... yapamam bile... bunun için zamanım yok." Ve ekranın etrafından geri döndü.

Lan masanın altından sürünerek çıktı ve kendini ayağa kaldırmak için masayı kullandı. Olması gerekenden daha uzun sürdü, bu yüzden hala orada duruyordu, bacaklarının masayı bırakacak kadar sabitlenmesini bekliyordu, Serafina onu bir havluyla sertleştirmek için geri döndüğünde.

"Saçını bile yıkamamışsın," diye homurdandı. "Çok dağınıksın, sadece dağınıksın. Böyle görünmene izin veremem. Banyoya geri dön!"

"Hayır."

Serafina onu kolundan yakaladı ve etrafında döndürdü. "Seninle tartışmayacağım!"

Lan da değildi. Ona yumruk attı. Kulağına nişan almıştı ama hedefi şaştı; hizmetçisinin tam gözüne geldi.

Serafina sendeledi, bir elini yüzüne kapatmış, parmaklarının arasından ona bakıyordu.

Lan itiş kakış sırasında yere düşen havlusunu aldı ve sarındı. Ateşin yanına gidip sabit turuncu ışığına baktı. Azrail'in gözlerini düşündü ve kendini onların nasıl çalıştığını ve gördüğü her şeyin ona soluk bir alev lekesinin içinden mi geldiğini merak ederken buldu.

Serafina onun arkasından gardıroba gitti ve bir elbise çıkardı. "Akşam yemeğinden önce bunu değiştirmem gerekiyor," dedi sert bir sesle, etekleri fısıldayarak odadan geçerken. "O zamana kadar dinlenmek istersen, döndüğümde seni uyandırırım. Belki daha neşeli olursun."

Tekrar yalnız kalan Lan uzandı ve bir tutam gevşek, yıpranmış saç parmaklarının arasında ovuşturdu. Gerçekten de yıkanması gerekiyordu. Bu akşam yemeğe gitmek istemiyordu ama bunun ne önemi vardı ki? Azrail onu istiyordu, o yüzden gidecekti. Ve saçları temizlenmiş, taranmış ve toplanmış olarak gidecekti. Yara izleri kapatılacaktı. Yüzü boyanacaktı. Herkes ne yaptığını bilecekti ama ona baktıklarını asla anlamayacaklardı.

Bu oda gibi, diye düşündü. Suda hiç kan yoktu. Azrail'in hizmetkârları ölümü silmekte oldukça ustaydı. Şimdi bile, ne yaptığını bildiği halde etrafına baktığında hiçbir iz göremiyordu. İçinden dökülen her damlayı temizlemişlerdi. Bunu daha önce de yapmışlardı; yine yapacaklardı.

Cennet'e Yiyenler'in sonunu getirmek, dünyayı kurtarmak ve her şeyi değiştirmek için gelmişti. Ama hiçbir şey sona ermedi. Kimse kurtulmamıştı. Değişen tek şey Lan'ın kendisiydi.

Ateşe bakarken uzun süre bunu düşündü. Sonra saçlarını yıkadı ve akşam yemeğinde Azrail'i gördüğünde yorgun görünmemek için kendini yatağa attı. Yanaklarında gözyaşlarıyla uyandıysa ne olmuş yani? Rüyalarını hatırlamıyordu. Sanki onları hiç görmemiş gibiydi.

* * *

"Yorgun görünüyorsun," dedi Serafina, Lan'ın boyalı yüzünü incelerken kaşlarını çatarak. "Uyuduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım."

"Berbat görünüyorsun. Gözlerin şişmiş... Ağlıyor muydun?" diye tersledi, sanki Lan bunu sırf ona inat olsun diye yapmış gibi.

"Hayır." Ve korkunç bir insan olduğu için ekşiyerek ekledi, "Gözün şişmemiş. Sana yeterince sert vurmadım mı?"

"Ben ölüyüm. Ben çürümem. Kıpırdamadan dur." Serafina Lan'ın gözlerine odaklanarak biraz daha boya sürdü, sonra geri çekilerek onu bir kol boyu uzaktan inceledi. Başını bir o yana bir bu yana eğdikten sonra iki kolunu da dramatik bir şekilde havaya kaldırarak fırçalarını ve kavanozlarını toplamaya başladı. "Yapabileceğimin en iyisi bu. Bekle."

Serafina gardıroba koşup bir parça geniş kurdele ve hantal bir broşla dönerken Lan bekledi. Yara izinin tamamını kapatabilmek için kurdeleyi Lan'ın boynuna üç kez dolaması gerekti ve broşu takarken de iğneyi Lan'a batırdı.

"Çok dar," dedi Lan.

"Sıkı olmaları gerekiyor, bu yüzden onlara boğucu deniyor."

"Bu şey beni boğarken nasıl yemek yiyeceğim?" Lan uzanıp onu gevşetmeye çalışarak sordu -çıkarmaya değil, sadece *gevşetmeye*.

Serafina elini tokatladı ve burnunu çekerek arkasını döndü. "Lordumuza kendini ne kadar korkunç bir şekilde sakatladığını hatırlatmak istiyorsan, elbette çıkar onu." Kapıyı açmak için onun önüne geçti ve "Diğeri zaten çok daha güzeldi ve çabalarımı çok daha fazla takdir ediyordu" diye mırıldandı.

Lan bu küçük sözün etkisini tam olarak hissetmeden önce koridorun sonuna kadar gelmişti. Adımının ortasında durdu ve arkasını döndü. "Hangi diğeri?"

Serafina kapıyı onun üzerine kapattı.

Lan ona doğru bir adım attı, sonra duvar boyunca dizilmiş bir düzine kadar mızraklıya baktı. "Buraya... Buraya başka bir bebek mi getirdi?"

Hiçbiri ona bakmadı ama içlerinden biri öksürdü. Ölüler nefes almaz ve boğazları gıdıklanmaz. Hepsi dümdüz karşıya bakıyordu, duygusuz ve heykeller gibi hareketsizdiler ve Lan ortada durup sessizliği kahkaha gibi hissetti. Sonunda, hiçbir şey olmamış gibi davranarak tekrar yürümeye başladı. Kahretsin, doğru bile olmayabilirdi. Öyle olsa bile, Azrail'in yulaflarını ara sıra başka bir karığa ekmesi neyi değiştirirdi ki? Rafındaki tek bebek o değildi. Yatağını bu kadar dramatik bir şekilde terk etmişken yatağına kimi aldığı konusunda pek de şikâyetçi olamazdı. Ayrıca, şu anda istediği kişi oydu. Hayatını kurtarmak istediği kişi oydu, o yüzden hayatını kurtarıırken başka bir yerde bir parça bulmuş olması kimin umurundaydı? Birazcık bile kıskançlık hissetmek aptallık olurdu.

Bu kıskançlık gibi hissettirmiyordu. Bunu daha önce de hissetmişti. O acı tatla büyüştü, şeftalinin tadını bildiği kadar iyi biliyordu. Bu hiç de kıskançlık gibi hissettirmiyordu. Ölüm gibi hissettiriyordu.

Lan yemek salonuna ulaştığında akşam yemeği çoktan servis edilmişti. Müzisyenler çalmaya başlamıştı bile. Azrael'in sarayının sahte soyluları, yiyip içiyormuş gibi yaparken eğleniyormuş gibi davranmaya başlamışlardı bile. İmparatorluk masasında tek başına oturan ve dalgın dalgın pencerelerden birine bakan Azrail dahil kimse onu fark etmemişti. Bir kitabı ortasından açmak ya da başka birinin rüyasına girmek gibiydi, kendisi sadece bir izleyiciydi, hikayeyi ne takip edebiliyor ne de etkileyebiliyordu.

Sonra Azrail onu gördü. Ayağa kalktı ve hemen tüm konuşmalar ve kahkahalar kesildi, saray mensupları da ona bakmak için yüz başlarını salladı. Müzisyenler her zamanki gibi çalmaya devam ettiler. Flütçü, Lan yanından geçerken tek bir notayı bile eğip bükmedi; Lan'ın kolunda da kanının alındığı yerde bir kurdele vardı.

Koridor hiç bu kadar uzun olmamıştı, ilk kez geçtiğinde bile. Azrael onu karşılamak için kürsüsünden indi ve kısa merdiveni çıkması için kolunu uzattı. "Hangi diğer kız? Lan onun ayaklarının birbiri ardına basamakları çıkmasını ve masanın etrafında dönmesini izleyerek düşündü. Onun yanındaki bu sandalyede mi oturuyordu? Bu fincandan mı içiyordu? Ve şimdi neredeydi, bu gece? İstedğini alıp yoluna devam mı etti yoksa hâlâ burada, sarayda çağrılmayı mı bekliyordu?

Azrail tahtına geri döndü ve ona baktı, sadece baktı.

Ona baktı, maskesini zar zor görüyordu ama sadece gözlerini görüyordu, gözlerinde onu nasıl gördüğünü anlatacak bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Sadece gölge ve alev gördü.

Onların altında, saray mensuplarının daha cesur olanları temkinli bir şekilde oyun oynadıkları eğlencelerine geri dönmeye başladılar. Diğerleri de yavaş yavaş onlara katıldı ve çok geçmeden oda bir kez daha onların gürültüsü içinde yutuldu.

Azrail fincanını aldı ve bakışlarını odanın içine çevirdi. "Seni bu kadar erken çağırmamalıydım."

Bunu özel bir şekilde söylememişti ama kalbi yine de yerinden fırlamıştı; soğuk bir yuvarlanmayla midesine kadar inmiş ve kurşun gibi uzanmıştı. "İyi görünmüyor muyum?"

Müziyenlerin çalışını izlerken gözleri parladı. Bunun dışında cevap vermedi.

Lan utangaç bir tavırla elini pürüzlü yanağına dokundurdu, sonra daha aşağıya... yara izini örten kurdeleye. Ellerinin kucağına düşmesine izin verdi ve adamın eli ellerinin üzerine düşene kadar onların birbirine dolanıp düğümlenmesini izledi. Kadın hemen kıpırdamadı ama adam elini olduğu yerde tuttu, sanki çekerse kızın masadan atlayıp kapıdan kaçacağını düşünüyordu. Kavrayışı nazikti, parmakları sadece hafifçe kıvrılmıştı. Neredeyse el ele tutuşmak gibiydi. Ona bakmazsa, hırıltılı maskesinin yuvalarından taşan öfkesini görmek zorunda kalmazsa, rol yapabilirdi.

Müzik çaldı ve ardından gelen zoraki kahkahalar ve anlamsız gevezelikler için hafif, hızlı bir ritim oluşturdu. Şarkı bittiğinde yavaş bir şarkı başladı. Enstrümanların çoğu sessizleşti. Flüt alçak sesle, net ve kederli bir şekilde şarkı söyledi.

Azrail'in gözü tabağının yanındaki bıçağa takıldı. Müziği dinledi ve hiçbir şey söylemedi.

"Azrael..."

Elini geri çekti, bıçağı aldı ve bir pirzola saplayarak servis tabağından kendi tabağına aktardı. Kuzu etiydi, çok az pişmişti. Kestiğinde akan su kan gibi kırmızıydı. "Evet?"

"Gitmemi ister misin?"

Ona bakmadan yemeğini yedi. "Hayır."

"Artık kalmamı istediğini de sanmıyorum." Onu düzeltmedi.

"Yapabilirim-" Lan gergin bir şekilde mutfak eşyalarına doğru uzandı, sadece elinde kırırdanacak bir şey olmasını istiyordu. Hemen ardından Azrael bıçağı aldı ve tabağının diğer tarafına vurdu. Batuuli'nin onu zehirlediği gün yaptığı gibi, metodik bir şekilde ve zevk almadan yemeye devam etti. "Bir süreliğine Kırmızı Oda'ya geri dönebilirim," diye usulca bitirdi.

"Hayır."

"Sen beni tekrar isteyene kadar. Eğer

sen-" "Seni şimdi istiyorum."

Bu sözlerin onu rahatlatması gerekirdi, ama adamın bu sözleri söylerken takındığı düz ve soğuk tavır onu bütün rahatlığından mahrum bıraktı.

Bu işin peşini bırakmalı, ne kadar ince bir umut gölgesi varsa onu almalı ve ona daha fazlasını verene kadar ona tutunmalıydı. Yapması gereken en son şey, aralarındaki büyüyen boşluğa ışık tutmaktı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye cüret etti. "Biliyorum... inşa ettiğim her şeyi yıktım ve beklemiyorum....Dinle, eğer diğer kızla olmayı tercih ediyorsan, sorun çıkarmayacağım."

Bıçağı ve çatalı kısa bir süre durdu, sonra tabağına sürtünmeye devam etti. "Onun hakkında ne bildiğini sanıyorsun?"

"Sadece bir tane var," diye itiraf etti ve bir omzunu silkti. "Sanırım bu kadarını hep biliyordum. Ve sorun değil. Eğer seni mutlu ediyorsa-"

"*Mutlu* görünüyor muyum?" Gümüş çatal bıçak takımı son kelimenin üzerine çarparak tabağının kenarını çatlattı. Dişlerini göstererek yere baktı ve kırık tabağı kolunun bir hareketiyle kenara fırlattı. Bir hizmetçi parçaları temizlemek için görünmez bir şekilde içeri daldı; bir diğeri yeni bir takım getirdi.

"Sadece düşündüm ki-"

"Beni o kadar az düşünüyordun ki, yaşayıp yaşamayacağını öğrenmeyi beklerken vakit geçirmek için bir yabancıyla yatacağıma inandın!" Hizmetçileri sert bir el hareketiyle duvara geri gönderdi ve

yeni tabağı. "Kapıya geldi, açlıktan ölmek üzere olan bir ölüden farksız, aç ve çaresiz bir zavallı kadın. Ve sen ölmek üzereyken onu içeri almak için harekete geçtim. Onu bir insan yerleşimine göndermeden önce temizlenmesi, yaralarının sarılması, beslenmesi, dinlenmesi ve ihtiyaçlarının karşılanması için hizmetkârınızın gözetimine verdim. Onu hiç görmedim!"

"Oh."

"Başka bir cariye almak için onayınızı alacağımı bilmek sevindirici, ama biliyorsunuz, kendinizi yatağımdan çıkarmanın bıçak sırtından başka yolları da var."

"Bunu bu yüzden yapmadığımı biliyorsun."

"Ama sen yaptın," dedi vahşice, sonra birkaç sakın nefes aldı. "Sen yaptın," diye tekrarladı, bu kez sakince. "Neden yaptığın umurumda değil."

"Özür dilerim."

"Kelimeler."

"Özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum ve bunu sadece birçok kez s ö y l e y e b i l i r s i n i z . Eğer sen-"

"Neden?" diye araya girdi. Sesi ne daha yüksek ne de daha keskindi ve eğer herhangi bir duygu barındırıyorsa bile bu, ilgisiz bir ilginin ötesine geçmeye yetmiyordu. Bu tanıdık bir sestti, daha önce iki kez duymuştu; bir kez Haven'daki ilk gecesinde, bir kez de Mallowton'dan gelen kadın ve çocuğu sorgularken onu izlediğinde. Bu o muydu? Onun için bu hale mi gelmişti?

"Sana nedenini söyledim," dedi kalbi sıkışarak. "Ben istemedim, ben sadece-"

"Neden üzgünsün? Yaptığın şey için mi?" Bir bakış fırlattı Onu. "Yoksa sadece planladığın gibi gitmediği için mi üzgünsün?"

"Her şey için özür dilerim. Özellikle de seni incittiği için-"

Yumruğunu masaya vurdu, tabaklar kırıldı ve o kükrerken hüznle çalan müzisyenler hariç tüm salon sustu: "Bunun için zerre kadar üzgün değilsin, seni yalancı *kaltak*! Beni incitmek ve sonsuz hayatımın geri kalanında bu acıyı hatırlamamı sağlamak için tüm zehirli planın buydu! Seni geri alsam da almasam da, beni ne kadar tatlı bir şekilde içine alırsan al ya da dudakların ne kadar yumuşak olursa olsun, *o andan asla kurtulamayacağım* ve sen de bunu böyle planladın, bu yüzden *lanet* olsun sana ve *lanet* olsun senin içi boş üzüntülerine!"

Gözyaşları gözlerinden taşıtı ve yanaklarında sıcak çizgiler oluşturdu, boynundaki kurdeleye ıslandıklarında acıttı. "Bu değildi

hatırlamanı istediğim an."

Bir elini yüzüne götürdü ve maskesinin çukurlarından yanağına doğru ovuşturdu.

"Beni affedebilir misin? Affedebilir misin? Geleceğini bilirim bekleyebilirim. Beni affedebilir misin?"

Müzik çaldı.

"Yaptığım şey için yeterince üzgün olmadığımı düşünüyorsun. Ama ne yaptığımı gerçekten bildiğini sanmıyorum. Ya da belki... belki de bilmediğimi düşünüyorsun. Ama biliyorum. Bunu ben yaptım." Boğazının yan tarafını tuttu ve altındaki büzülmüş yara izinin görünmesi için kurdeleyi aşağı çekti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun Azrael? Bu bir seçimdi. Bu *senin seçimindi*."

Bakışları masaların, pencerelerin, mızrakçıların... ve kadının üzerinde gezindi. Yara izine baktı ve gözleri karardı, ışıkları maskesinin yuvalarına doğru çekildi, ta ki gölgede beyaz noktalar haline gelene kadar. "Seni asla zorlamadım."

"Hayır," dedi Lan, kurdeleyi yara izinin üzerinden geri iterek. "Seninkini ben zorladım. Çünkü bir Yiyen olmama izin vermen gerektiğini ya da asla gerçekten ben olmayacağımı bildiğin halde beni geri getirmen gerektiğini ya da ölmeme izin vermen gerektiğini biliyordum. Tek yapmam gereken kesmektir. Beni nasıl kaybedeceğini seçmek zorunda olan sendin."

Azrail başka tarafa baktı.

"Ama orada bitirmek zorundaydım. Sana bir seçim yaptırmak ve bitirdiğimde bu seçimle yaşamayı sağlamak istedim. Yani, evet, ben bir korkağım. Olduğumu söylediğin her şeyim. Nefret doluydu ve... ve canavarcaydı ve... ve her şeyin ötesinde anlamsızdı çünkü seçim yapmak zorunda değildin. Beni sen yaşattın. Bilmiyordum... Beni *yaşatabileceğini* bilseydim bunu asla yapmazdım!" Son kelime yüksek, paramparça bir çığlığa dönüştü ve orada kırıldı, sertçe hıçkırdı. "Özür dilerim! Tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm! Bunu yaptığım için üzgünüm, işe yaramadığı için üzgünüm ve mahvettiğim her şey için üzgünüm, ama beni affetmen gerekecek, çünkü üzgün olmanın bir faydası yok!"

O ağlarken pencereden dışarı baktı, başparmağıyla ara sıra fincanın kenarına vurarak müziğe ayak uydurdu. Kızın gözyaşları dindiğinde bıçağını eline aldı ve kenarını inceledi. "Geçmişte de belirttiğim gibi, kelimeler konusunda rafine edilmemiş bir yeteneğin var ama şu an havamda değilim. Sadede gel."

Kadın dehşet içinde ona baktı, sonra kollarını açtı. "Benden ne istiyorsun? Hiçbir şeyim kalmadı! Hiçbir şeyim!"

"Dürüstlük!" diye hırladı. "Artık yalvarmak yok, gözyaşı yok, numara yapmak yok! Sadece söyle!"

"Ne diyeyim?"

Bıçağı fırlattı ve masanın kenarına çarparak bir hizmetkârın peşinden gitmesine neden oldu. "Korkak diyorsun. Nefret dolu ve canavarca. Ve eğer bu sözleri söylediğimi duyduysanız, sonrasında verdiğim sözü de duymuşsunuzdur..." Öfkeli bakışları duraksadı ve bir anlığına, Ölüm'ün gölgesinde süzülürken ona sarılan, onunla birlikte olan Azrail'e dönüştü. "...benim en umutsuz anım."

Ona doğru uzandı.

Tahtını geriye itti. "Benim *zayıf* anım," diye tükürdü. "Nasıl olduysa oldu, sözüm verildi, o yüzden gelin. Sor. Bunu duygusallıkla süslemene gerek yok."

Lan başını salladı, ağzı titriyordu, nutku tutulmuştu.

"Ne bekliyorsun?" Azrail talep etti. "Bu salon zaferiniz için yeterince büyük değil mi? Daha halka açık bir forum mu istiyorsun? Tüm Haven'ı sokaklara döküp elinize vermek için bir asa mı bulayım? Korkarım size kellemi veremem ama zaferinizin kanıtı olarak Norwood'a geri götürmeniz için bir taç bulabileceğime eminim."

"Kesin şunu!" Lan bağırdı.

"Neyi durdurayım? Sen kazandın. Kazanacağını hep biliyordun." Fincanını aldı ve alaycı bir selamla kaldırdı. "Dünyayı istiyorsun, bana söylediğin bu değil miydi? Sonunda kazanacaktın çünkü sen dünyayı istiyorsun ve ben sadece seks istiyorum. Benimle ustaca oynadın ve istediğimi elde ettiğimi inkâr edemem, o yüzden bir kez daha iste Lan, sonra da git."

"Gitmek mi?" Kelime boğazında düğümlendi.

"Evine git. Norwood'a dön ve şeytanı kendi ininde nasıl alt ettiğini herkese anlat. İstersen bir gemiye bin. Denizi geç. Yiyenlerden kurtardığın dünyaya bak, kaçırıldığın tüm ormanları ve dağları gör. Git annenin kayıp Lanachee'sini bul ve onun şerefine bir çift çizme bırak. Nereye gittiğin umurunda değil ama seni burada istemiyorum."

Nefes alamıyor gibiydi. Kalbi kırılıyordu. Kırıldığını, yırtıldığını, karnına doğru kanadığını hissedebiliyordu. Aşk buydu, değil mi? Tüm o aşk dolu şarkılar ve hikâyeler bunun için miydi? Bu *yara* mı?

Ona gülümsedi ve gülümsemesi bıçağından bile daha derin kesti. "Şaşırmış görünüyorsun. Ne yani, her şeye sahip olacağını mı sandın, hem ödüle hem de oyun alanına? Hayır, Lan. Oyun bittiğinde kazanan kupayı alır ve sahayı terk eder."

"Hayır." Kelime boğazına takıldı ve onu boğdu. Sanki bunun bir suçu varmış gibi boğucu kurdeleyi kavradı ve sadece ona tutundu. "Hayır, yapmayacağım."

Başını eğdi. "Yapmayacak mısın? Öyle mi diyorsun? Sen yapmayacak "Lütfen."

"Ah, evet. Lütfen. Küfürlerini ve ateşini harcadıktan sonra Retorik, her zaman memnun etmek için geri gelirsin. Ben de seni her zaman şımarttım ama artık değil. Tüm sonuçlardan gözyaşlarıyla kaçamayacağını öğrenmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor." Gözleri parladı. "Ve öpücüklerle."

"Azrael!"

"Kesmek, yaptığımız seçimlerle yaşamaktan daha kolaydır, az önce söylediklerinizin özü bu değil mi... bu bir özür müydü? Seninle bunu asla söyleyemem. Önemli değil. İşte benim payım ve işte senin seçimin. Sen benimkini boynuna tak, ama ben senin drama yeteneğinden yoksun olduğum için, seninkini sadece kelimelerle vermek zorunda kalacağım. Hangisi olsun çocuğum? Benim açlıktan ölmem mi yoksa Haven mı?"

"Haven?" Gözyaşları çılgın bir kahkaha olarak köpürdü. "Haven'ı istediğimi mi sanıyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Yapma," dedi. "Sakın-"

"Haven'dan *nefret ediyorum!*" diye patladı. "Haven'ın her bir tuğlasından nefret ediyorum! Bu elbiselerden nefret ediyorum-" Korsesini karıştırdı, sonunda derin bir nefes alabilmek ve gerçekten bağırmaya başlayabilmek için bazı bağları kopardı. "-ve tüm bu ıvır zıvırdan!" Saçındaki elmas tarakları koparıp fırlattı. Havada yusufçuklar gibi yuvarlandılar, parlayıp söndüler ve aynı sertlikte yere düştüler. Sonra fincanını fırlattı; yere atlamasa, masa örtüsünden yapılmış bir perdenin altından aptalca ona bakan bir saraylıya çarpacaktı. Bir vazo çiçek, bir avuç kaşık ve bir kâse ekmek fırlattı, hizmetkârlar ise hepsini şimdi mi temizleseler yoksa o bitirene kadar mı bekleseler bilemeden sorgulayan bakışlar atıldılar.

"Aptal kitaplarınızdan ve derslerinizden nefret ediyorum ve... ve müzisyenlerinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı onlara, onlar sakince çalmaya devam ederken. Bir tane fırlattı

ama vızıldayarak bir tarafa gitti ve onun yerine bir mızrakçıya çarptı. "Bundan nefret ediyorum... tüm bu aptal... ölü... *oyuncaklarınızla* birlikte bu aptal *çay partisinden!*" Deimos botlarına sos bulaşmasını önlemek için sakince geri çekilirken, imparatorluk masasının kenarını tuttu ve masayı devirdi. "Buradan nefret ediyorum! İlk günden beri nefret ediyorum!"

Kimse cevap vermedi. Birkaç saray mensubu ayağa kalkmış, bir sonraki ani hareketinde kaçmaya hazırlanıyordu ama çoğu yerlerinden kıpırdamamış, sanki patlaması eğlenmeleri için sergilenen başka bir gösteriymiş gibi onu izlemişti. Lan, saçları yüzüne dökülmüş ve korsesi yarı açık halde nefes nefese durmuş, bir sonraki hamlesini görmek için beklerken hepsine dik dik bakıyordu. Sandalyesine göz attı ama gücü tükenmişti ve Azrael'in alev alev yanan, kararsız bakışlarıyla karşılaşmak için eli boş döndü. "Haven'da istediğim tek şey sensin," dedi ona.

Çenesi sıkıştı. Birkaç nefes çekti ve bir kahkahayı yumruk gibi fırlattı. "Seninle birlikteyken itiraf etmek istediğimden daha fazla aptallık ettim ama o kadar da aptal değilim."

Lan konuşmaya başladı, sonra vazgeçti ve ona doğru gitti. Lan yaklaşırken tahtına yaslandı ama Lan ona doğru uzandığında kıpırdamadı. Lan onun maskesini çekiştirip bağlantıları açmak için mücadele ederken o hareketsiz ve sessiz kaldı. Sonunda maskeyi çekip çıkardığında, boş gözlü, hırıltılı yüzüne sadece ilgisiz bir bakış attıktan sonra bıraktı. Ona dokundu, parmaklarının etinin kırık manzarası boyunca ilerleyişini izledi. Sonra eğildi, adam bir heykel gibi kıpırdamadan otururken onu öptü.

Müzik uyumsuz bir şekilde durdu ve şimdi gerçekten sessizdi. Mükemmel, tehlikeli bir sessizlik.

Lan gözlerini kapattı, onu susturmak için değil, daha iyi görebilmek için. Elleri tanıdık yara izlerinin üzerinde gezindi, yanağındaki yarığı takip ederek göğsüne indi ve tekrar yukarı çıktı, kucağında ona yer açmak için tahtında daha da geriye çekildi. Kucağına oturduğunda dudakları daha sert ve daha yumuşak bir şekilde adamın ağzına bastırdı. Adam onu cesaretlendirmede ama vücudu ilgisiz görüldüğünü yalanladı ve kadın kalçalarını adamın uyarılmışlığının yükselen kanıtlarına karşı nazikçe sallamaya başladığında, adam teslim oldu ve onu geri öptü. Dilleri buluştu; kadın onunla alay etti ve geri çekilerek onun kovalamasına ve fethetmesine izin verdi.

Kadın arkasına yaslandığında, adam öne doğru bastırdı ve şimdi kolları adamın boynuna dolanmıştı, elleri omurgası boyunca çıkıntı yapan canlı kemiği okşuyordu. Adam da kollarını onun boynuna dolayarak karşılık verdi.

Doğal olmayan soğuşunda hızla ve o lanet kurdele onu kesene kadar kemerli boğazından aşağıya doğru sertçe öptü. Adamın hisleri onunkileri yansıtıyordu; pençelerinin sabırsız bir hareketiyle kurdeleyi çekip aldı ve yüzünü kadının çıplak tenine gömdü. Dilinin sert ucunun yara izinin ana hatlarını çizdiğini hissetti, sonra sanki hayatının kanıtını tatmak istercesine aç bir şekilde boynunun diğer tarafındaki zonklayan damara doğru ilerledi.

Yumuşak iniltisinin sesi tüm salonu doldururken, yere düşen bir flütün metalik takırtısı ve çalgıcısı kaçarken koşan ayaklarıyla noktalandı. Müzisyenlerin geri kalanı fısıldaşarak konuştular ve tekrar çalmaya başladılar, yavaş ve tellerle dolu bir şey. Azrael onlara baktı ve içini çekti.

"Haven bir bebek evinden başka bir şey değil," dedi Lan usulca. "Güzel ve evet, en iyi bebeklere sahipsin, ama buna ihtiyacım yok. İstemiyorum bile." Lan'ın yüzünü kavradı ve alnını onunkine bastırdı, göz ışığının sıcaklığını teninde hissetti ve nefesindeki baharatlı şarabın tadını aldı. "Ben seni istiyorum."

"Güzel sözler." Sesi sertleşti. "Zehirli bir ağız."

"Ah Azrail," diye iç geçirdi. "Yalan söylediğimi her zaman anlıyorsun ama yalan söylemediğimi her zaman anlayamıyorsun. Seni istiyorum. Sadece sen. Artık benden nefret ettiğini biliyorum-"

"Şu anda olmaz," diye mırıldandı ve içini çekti. "Kal o zaman. Kal ve açlıktan ölen ölülerim hakkında daha fazla konuşma. O dünyayı sonsuza dek terk et ve bu dünyada benimle kal."

"Azrael, lütfen! Yapamam... Seninle olmak için dünyanın ölmesine izin veremem! Ve seni kaybedemem! I..." Yemek salonuna baktı, birden seyircilerini hatırladı ve evet, hepsi hâlâ oradaydı ve hâlâ izliyorlardı. "Lütfen benden seçim yapmamı istemeyin."

Pençelerini kızın dağınık saçlarında bir kez dolaştırdı ve gardiyanların, hizmetkârların ve akşam yemeği misafirlerinin efendilerinin aşk oyununa baktıklarından habersiz, gevşemiş elbisesinin kayarak ortaya çıkardığı omzunu öptü. "Artık oyun yok, Lan. Artık pazarlık yok. En çok ne istediğine karar verme zamanı geldi."

Ona baktı, acı çekiyordu, sesi hariç her şeyiyle yalvarıyordu.

"Yiyenleri bitirmemi iste, Lan. Onların işini bitireceğim ama bu savaşı bitirmeyecek ve yaşayanları uzak tutacak ölümler olmadan buraya gelecekler. Onlarla karşılaşmak zorunda kalacağım ve ben onları yensem de onlar beni yense de kan akacak-" Lan'ın gözlerini tutarak bileklerini nazikçe kavradı

ve boş, açık ellerini iki elinin arasına aldı. "-ve bu sizin ellerinizde olacak. Haven'ın barış hayalini yok etmeyi öneriyorsunuz, hem de bir hiç uğruna. Kimseyi kurtaramazsınız. Sadece kıyametin borusunu çalabilirsiniz."

Gözlerini kapattı, gözyaşları yanaklarından aşağı ikiz yollar çizmek için serbest kaldı, ama onlar son ikisiydi.

Başparmağının pürüzlü ucuyla gözyaşlarını sildi. "Ama sana bir kez yuva yaptıysam, bir kez daha yapayım. Burada seni dünyanın tüm kötülüklerinden kurtarabilirim; açlıktan, soğuktan, acıdan, korkudan... ölümden. Cennet'i senin isteğine göre yeniden yaratacağım. Artık elbise yok. Artık saray yok. Bahçemde meditasyon yapmak yok. Merhametli olabilirim... bana neden merhametli olmam gerektiğini hatırlatırsın. Lan..."

Gözlerini açtı, çoktan onun gözlerinin içine bakıyordu. "Benimle kal," dedi duraksayarak.

"Lütfen."

"Azrael, ben... ben seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum-"

Adamın her yeri aynı anda kaskatı kesildi. Yavaşça gülümsemeye başladı ve o anda kadın ilk kez yara izlerinin sadece etrafını değil, eskiden olabileceği, iyileşmesine izin verilirse bir gün yeniden olabileceği adamın yüzünü gördü.

"-ama her şeyden daha fazla değil," diye u s u l c a bitirdi. "Bitirmek Yiyenler."

Gülümsemesi kayboldu ve ardında korkunç bir boşluk bıraktı.

Odanın başka bir yerinde, birisi ayrılmaya karar verdi ve Büyük salonu dakikalar içinde boşaltan hafif ama hızlı bir hareket ve tüm bunlar boyunca Azrael sadece ona baktı. Duvarlara sıralanmış mızraklılar ve kürsünün dibinden izleyen Deimos dışında yalnız kaldıklarında Azrael sessizce, "Bitti," dedi.

Ondan çıktığını hissetti, soğuk bir nabız gibi içinden geçtiğini, ses çıkarmadığını ve özü olmadığını, ama aynı şekilde kalbinin temeline vurduğunu hissetti. Sonra onu kucağından kaldırdı ve ayağa kaldırdı. Ayağa kalktı, dümdüz önüne baktı ve ondan uzaklaştı. "Kaptan."

"Lordum."

"Misafirim kendini toparladığında ona odama kadar eşlik edin. Yolculuğu için üstünü değiştirmek isteyecektir."

Lan dizlerinin üzerine çöktü ve titreyen elleriyle yüzünü kapattı. Ağlamadı. Döktüğü onca gözyaşından sonra, bunun için hiçbir şey yoktu.

"Yiyecek, su ve talep edebileceği diğer her türlü malzemeye sahip olmasını sağlayın ve onu güvenli bir şekilde seçtiği yerleşim yerine götürün."

"Evet, lordum."

"Çıkarın onu buradan."

Deimos elini uzattı. Lan kendini yukarı itti ve elini tutarak Azrael'e dokunmadan yanından geçti. Adam ona bakmadı. Ona hoşça kal demeye çalışmadı. Kadın gitti, adam da gitmesine izin verdi ve bu sondu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Lan Norwood'u annesinin ölümünden bir gün sonra, yeni Karga Ayı'nın altında terk etmişti, bu yüzden bulutların ardında azalıp kaybolan başka bir Karga Ayı'nın altında geri dönmesi uygun görünüyordu. Deimos'a onu kuyunun arkasına bıraktırdı, bir Revenant'ın minibüsünden inerken kimse görmesin diye son boyu yürüdü. Hiçbir şey fark etmemişti. Cennet'te geçirdiği bir yıl onu hem bedeninde hem de ruhunda işaretlemişti ve onu içeri alsalar da asla eskisi gibi olmamıştı. Öyle olmasını istediğinden emin değildi.

Bazı sorular vardı. Daha bir gün önce et için uludukları duvarların etrafında çürümüş yığınlar halinde yatan Yiyenler hakkında değil ama Haven'ın kendisi hakkında. Feribotçuların söylediği gibi ışıklar var mıydı? Gerçekten de resimlerdeki temiz ve camlarla dolu eski şehirler gibi miydi? Her türlü mahsulle dolu, ölülerin baktığı tarlalar ve ölü hizmetçiler tarafından bakılan, sıra sıra dizilmiş boş evler olduğu doğru muydu? Tam olarak kaç ölü vardı ve kaç Hortlak, kaç hizmetkâr? Hizmetkârlar herhangi bir efendiye mi yoksa yalnızca Azrail'e mi hizmet ediyordu? Giderek daha rahatsız edici hale gelen bu sorulara Lan giderek daha az cevap verdi ve sonunda Cennet'in ölümler için olduğu ve yaşayanların orada hoş karşılanmadığı dışında hiçbir şey söylemedi.

Şerif Neville bunu duyunca, "Oldukça hoş karşılanmış gibi görünüyorsun," dedi. Gözleri yavaşça kadının vücudunda gezindi. "Oldukça hoş karşılandım ve sonra biraz daha."

Muggs Ana ona Kadınlar Locası'nda bir yer verdi, bunu yaparken de hayırsever doğası gereği homurdandı, çünkü beş parasız bir dilenci ve Lan gibi bir yabancı için bunu yapmak zorunda değildi. Bu onun eski yatağı değildi; o yatakta şimdi Mallowton'dan gelen kadının yattığını gördü. Lan bir ara onunla konuşmaya çalıştı ama kadın onu tanıımıyormuş gibi davrandı. Adının Ella olduğunu söyledi. New Hull'dan geldiğini söyledi. Lan bir kez fısıldayarak Heather'ın Haven'da ne kadar iyi bakıldığını, doktorlar tarafından görüldüğünü, beslendiğini ve son olarak piyano çalmayı öğrendiğini anlatmaya çalıştığında, kadın uzaklaştı ve çok yüksek bir sesle Lan'ın Haven'da Azrael'le yattığını ve onun

Kamyonu ölü fahişelerle dolu. Ian bunu neden yaptığını entelektüel olarak anlıyordu ama yine de çok sarsılmıştı.

Hiçbir şeyi yoktu. Haven'ın terzileri tarafından kendisi için dikilen güzel kıyafetlerini bir sıra arpanın yarısı karşılığında sattı. Fairchild'ler için sabahları belediye başkanının hayvanlarına bakıp akşamları mutfaklarını yıkayarak eski işine geri döndü. Bir süre için, neredeyse her gece sigara kulübesinin arkasına kaçıp eve özel bir karşılama ve belki de bir dahaki sefere adı geçtiğinde güzel bir söz söyleme teklifleri aldı. Çoğu reddedişini başını sallayarak ve omuz silkerek ya da en kötü ihtimalle ölü başlı bebekler hakkında alçak sesle mırıldanarak karşıladı. Aralarında Eithon Fairchild'ın da bulunduğu birkaçı ise huysuzlaştı; Elvie'yle evlenmişti ama mücevherlerine bir tekme atana kadar ellerini kızın arka cebinden çekmiyordu. Bunun için şerifi üzerine salmakla tehdit edince Lan kendini kaybetti ve Revenant'ları üzerine salmakla tehdit etti. Ondan sonra da içine kapandı.

Bir gün diğerini takip etti. Karga Ay söndü ve Pembe Ay büyüdü. Pippa ve Posey son kış sıralarını bahar fideleriyle değiştirdiler. Kuzular doğdu. Domuzlar yetiştirildi. Ve şeftaliler her zaman meyve veriyordu. Köy hayatının asırlık ritmi değişmeden devam ediyordu ama o artık bunun bir parçası değildi. İşini yaptı ve hatırladığı tüm ağırlar ve yorgunlukla yatağına düştü, ama aynı değildi. Kendini eski hayatına geri döndürmeye çalıştıkça, aradaki uçurum aşılamaz hale gelene kadar büyüyordu ama yine de bunu görmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Pembe Dolunay'da, Revenantlar geldi. Lan bilmiyordu. Şerif onu almaya geldiğinde, Fairchild'ların evinin arkasındaki parmak ısırtan soğuk suda tencere temizliyordu. Şerifin tek söylediği, "Gel bununla ilgilen," oldu ve Lan neyle uğraşması gerektiğini görmek için kapıdan dışarı çıktı. Gördüğü şey Deimos'un sekiz yiyecek kasasından ilkinin boşaltmasıydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu aptalca, çünkü ekmekleri, meyveleri ve peynirleri görebiliyordu.

"Lordumun isteği," diye yanıtladı Deimos.

"Fark etmemiştim..." Soğuk bir koyun etine dokunmak için uzandı ve henüz tam olarak soğumamış olduğunu gördü. Haven'ın mutfağından, hatta belki de imparatorluk masasından yeni gelmişti. "Anlaşmamızın... anlaştığımızda bozulduğunu sanıyordum."

"Diğer köyler için, evet. Norwood için değil." "Neden?"

Deimos işine, ona sert bir bakış atacak kadar ara verdi.

bak.

Lan soğuk bir haşlanmış patatesle kıpırdandı. "O nasıl?"

"O bizim şanlı efendimiz olarak varlığını sürdürüyor." Son sandığı koydu

ve minibüsün kapılarını kapattı.

"Ona teşekkür ettiğimi söyler misin?" "Evet."

"Ona söyleyecek misin..." Ama orada, sesi onu hayal kırıklığına uğrattı. Norwood'dan söyleyebileceği çok şey vardı ve bunların hiçbirini arkasındaki duvarlarda durup onu izlediğini ve dinlediğini bildiği insanlarla paylaşamazdı.

Deimos bekledi ama Lan orada öylece durunca, minibüsün direksiyonuna geçti ve motoru çalıştırdı.

"Bahçem nasıl?" diye ağzından kaçırdı.

"Yaktı," dedi Deimos ve arabasını sürerek uzaklaştı.

Fairchild'lar için çalışmayı bıraktı - sadece bıraktı, tek bir uyarı kelimesi ya da topal bir mazeret bile olmadan - ve bunun yerine yürüyüşlere çıktı, Yiyeceklerin olmadığı bu yeni topraklarda daha da uzaklara gitti. Yürürken yanına bir kürek alıyor ve ölüleri bulduğunda gömüyordu. Eski şehirlerin yıkıntıları arasında küçük bir hurda buldu ve Norwood'un duvarlarının dışında kendine çok üzgün bir ev inşa etti. Tuzaklar kurdu ve biraz deneme yanılma ve birkaç aç geceden sonra, sadece kendini beslemek için değil, aynı zamanda bir sera inşa etmek ve hatta küçük bir 'slip' getirmek anlamına gelen fideler için ticaret yapmak için yeterince küçük oyun yakalamaya başladı.

Dolunay Deimos'u geri getirdi ve Lan tekrar onunla buluşmaya çağrıldı. Ona Haven'da işlerin nasıl olduğunu sordu. Deimos ona Haven'ın lordunun iyiliksever egemenliğinin parlayan ışığı olduğunu söyledi. Sonra, onu biraz şaşırtan bir şekilde, Norwood'da işlerin nasıl olduğunu sordu. Ona ne söyleyeceğini bilememiş, o da "Daha iyi. Her gün biraz daha iyi. Ve biz minnettarız."

Deimos duvara ve aşağıya bakan, belediye başkanı ve şerifin çoğunu saklamasına rağmen yiyecekleri içeri getirebilmek için onun gitmesini bekleyen düşmanca yüzlere baktı. "Anlıyorum." Sonra ona baktı ve sessizce şöyle dedi: "Hepsini öldürme emri verdiğinde itaat etmek zorundayım. Yani o zamana kadar gitsen iyi olur." Ve kılıcı güneş ışığında parıldarken oradan ayrıldı.

Hava ısındı ve yağmurlar başladı, Norwood'u ayak bileğine kadar çamura batırdı. Birkaç kayıkçı gelip ticaret peşinde koşuyordu ama artık hurdacılıkta pek para yoktu. Yiyenler gittiğinden beri herkes bu işi yapabiliyordu. Lan'ın gezintileri, boyalı kamyonetlerindeki çocukların sunabileceğinden daha iyi getiriyordu ve o kadar da yabancı değildi, bu yüzden sadece birkaç gün içinde tekrar yola çıktılar.

Gül Dolunayı'ndan hemen önce Muggs Ana ölmüş ve Lan, Deimos'a gerçek bir cenaze töreni düzenlediklerini söyleyebilmişti. Cenazenin aslında her zaman olduğu gibi bir ateş yakıldığını, birkaç kişinin kömürleri karıştırmak için etrafta durduğunu ve merhumun ne kadar hırsız bir yaşlı kaltak olduğundan bahsettiğini söylemedi. Kulak misafiri olduğu diğer şeylerden ya da köyde gördüğü yabancıların sayısının arttığından da bahsetmedi ama Haven'da işlerin nasıl olduğunu sorduğunda Deimos sadece yaşayanların hoşnutsuz olduğunu söyledi.

O gittikten sonra belediye başkanı Lan'ı kenara çekti ve Haven'ın duvarlarını nasıl aştığını sordu.

"Ben yapmadım," dedi ona. "Ve yapamazsın da." "Geçtin."

"Çocuklardan birinin mührüne sahip bir feribotçum vardı, ama Çocuklar öldü... ve beni alan feribotçu da öyle. Onu rahat bırakın," diye ekledi. "Cennet ölüler içindir."

Ona bakarken dudağı kıvrıldı. "Bu dünya yaşayanlar içindir. Sadakatının nerede yattığına karar vermelisin."

Birkaç gün sonra silahlar gelmeye başladı, eski isimleri boyanarak The Revenger ya da Union Jack Attack gibi yeni isimler verilmiş vapurların arkalarında, üzerleri eski püskü battaniyelerle örtülmüş bir sürü silah. Lan bunu görünce doğruca belediye başkanının evine yürüdü, Eithon ve Elvie'yi ite kaka geçerek haritalara bakan bir oda dolusu yaşlı adamın yanına girdi. "Onlar ölmez, sizi lanet olası aptallar!" diye bağırdı tanışma faslında. "Dünyadaki bütün silahları ateşleseniz de bir şey fark etmez! Onlar zaten ölü!"

Belediye Başkanı Fairchild, "Size bahsettiğim kişi buydu," dedi ve hepsi aynı bilmiş gözlerle ona baktı.

"Mallowton diye bir yer duyduunuz mu hiç?" diye sordu ve hangisinin duyduğunu hemen anladı. "Henüz yapmadıysanız asla yapamayacaksınız, çünkü artık Mallowton yok. Onları **k a t l e t t i** ve katledecek.

Sizi katledecek ve sonra da karılarınızı, çocuklarınızı ve köpeklerinizi katledecek! O-"

Eithon ona öyle sert bir tokat attı ki sendeledi. Kendini toparlayamadan soldan bir yumruk geldi ve kulağını yumrukladı. Bir başkası karnına öyle bir yumruk indirdi ki yere yığıldı ve sonra üzerine çullandılar; alay ediyor, küfrediyor ve düştüğünde tekmeliyorlardı. Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, ama yumruklar, botlar ve çarpık suratlarla onu sardılar, sonunda gözlerinin arkasındaki ışık patladı ve karanlık oldu.

Kendine geldiğinde, belediye başkanının evinin önündeki çamurun içindeydi, bir gözü şişmiş, ağzı ve burnu kan içindeydi. Aşevinden gelen ılık esintide ekmek ve güveç kokusu yayılıyordu. Parlak pencerelerden kahkahaları ve konuşmaları duyabiliyor, hayatı boyunca tanıdığı insanların dışarıdaki duvara yaslanıp pipo içtiklerini ve ayakta durmaya çalışmasını izlediklerini görebiliyordu. Eve gitti ve onu yalnız bıraktılar, ama yine de bütün gece uyanık kaldı, küreğini iki elinde tuttu ve tek sağlam gözüyle kapıyı izledi.

Sabah olduğunda Mary/Ella gitmişti ve bunun ihtiyacı olan son uyarı olduğunu tahmin etti. Lan sırt çantasını elindeki yiyecek ve suyla doldurdu, geri kalanını Haven yapımı botlarını geri almak için ikizlere sattı ve Norwood'dan ayrıldı.

Açık kapıdan geçerken bekçi çocuklarından biri, "Ölü sakin tadını aldın, değil mi küçük Yanki?" diye seslendi. "İyi ki kurtuldun!"

"Hepiniz öleceksiniz," dedi ona ve bunu söylerken arkasına bakmadı. Hiç arkasına bakmadı.

* * *

Eastport'a gitti. Artık yürümek çok kolay olduğu için tüm yolu yürüyeceğini düşünmüştü ama hava yağmurlu ve berbattı, bu yüzden bir kez daha sadece Ashcroft'a kadar yürüdü ve bir feribota bindi. Feribotçu sadece ücretini aldığı için bile yeterince minnettar görünüyordu ve Haven'ın etrafından dolanarak yollarda ilerlerken yemeğinin bir kısmını paylaşması ve biraz sohbet etmesi için binmesine izin verdi. Ona kuzeyde bir isyan çıkmakta olduğunun doğru olup olmadığını sordu. Kadın da eğer öyleyse ne yapacağını sormuş.

"Ondan olabildiğince uzağa git," diye cevap verdi. "Boş şehirlerin duvarlarına dikilmiş çok fazla mızrak gördüm. Bizi hiç yalnız bırakmayacak mı?"

ne düşünüyorsun?"

"Biz istersek o da ister," diye cevap verdi Lan, pencereden dışarıya bakarak.

harap olmuş bir dünya. "Yani, hayır."

Eastport'ta sahile indi ve bir saat boyunca oturup sadece baktı. Okyanus sabah ışığında çok güzeldi ama soğuk, nemli ve kokuyordu. Resimlerde gördüğü güzel yerlerin hepsinin böyle olup olmadığını, dağların gürültülü, çöllerin çok kumlu ve içinden arabayla geçilebilen ağaçların özsuyunun yapış yapış olup olmadığını merak etti. Acaba güzel yerler diye bir şey yok muydu, sadece alışılan sorunlar mı vardı?

Aramayı bitirdiğinde, on altın karşılığında anakaraya giden bir derin feribotta yer ayırttı. Sadece Manş Denizi bile olsa, okyanusta yolculuk yapmanın güzel ve bedava bir şey olacağını düşünmüştü hep. Bütün yol boyunca hastaydı.

Derin feribot Anglais-en-Port adlı bir Fransız kasabasında durdu ve Lan yola devam etmeden önce midesinin rahatlaması için bir iki saat dinleneceğini düşündü. Rıhtım kenarında Mal Henri's adında, hiç de pub olmayan bir pub buldu; sert bakışlı adaşı Lan'ın yaralı boğazına, morarmış kollarına ve hâlâ şiş olan gözüne uzun uzun baktı ve soğuk bir turta, arkada bir minder ve bahşişlerin yarısı karşılığında bira içmesine izin vermeyi teklif etti. Ona kalmayacağını söyledi ama feribot ücretini ve belki biraz daha fazlasını telafi etme düşüncesi göz ardı edilemeyecek kadar çekiciydi.

O da kaldı, sadece bir gece... ve sonraki gece... ve ondan sonraki gece. İş hafifti ve Henri, müessesesine sık sık gelen serserileri, 'kendi' kızına el sürmeyi içermeyen bir tür sarhoş düzeni içinde tutuyordu. Geceleri yükselen uğultu, şarkılar, kavgalar ve kahkahalar, burası evi olmasa ve hiçbir zaman da olmayacak olsa bile, yavaş yavaş onu rahatlatmaya başlamıştı. Her gece, sandalyeler kurulup lambalar söndürüldükten sonra, kız önlüğünün ceplerini Henri'nin kocaman, kaba ellerine boşaltıyor, Henri de her gece, evde ne kaldıysa alıp merdivenlerden kendi dairesine çıkmadan önce kıza dönüp yarısını sayıyor ve onu sobanın yanındaki dar hasırıyla baş başa bırakıyordu. Kaçınılmaz olarak elini göğsünün üzerine koyduğu gece geldiğinde, Lan hayır dedi ve elini tekrar çekti. Ona bir erkek tarafından incitilip incitilmediğini sordu ve gülmek zorunda kaldı, çünkü onun kastettiği şekilde olmasa da incinmişti. Sonra ağladı, çünkü bunca zaman ve mesafeden sonra yara iyileşmiyordu. Kız ağladı ve adam bir baba gibi kızın saçlarını okşadı ve Fransızca yumuşak şeyler söyledi. Ona dedi ki

her zaman onun yanında bir yeri olacağını ve hazır olduğunda ona gelmesine izin vereceğini söyledi. Ona kalmayacağını söyledi ama bir gece daha kaldı.

Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Her nasılsa, bir ay sonra büyük isyan haberi limana ulaştığında hâlâ oradaydı. On bin kişilik bir ordunun Haven'ı kuşattığını söylediler ve insanlar bunun bir anlamı varmış gibi sevindiler. Lan söylentileri duydu, umut dolu yalanları ve sarhoş cesaretini fark etti ve bekledi.

Her şey çok hızlı oldu. Günler boyunca sadece kuşatmadan ve on bin korkusuz kadın ve erkeğin Şeytan'la karşı karşıya geldiği kaçınılmaz zaferden bahsedilmişti. Sonra Eastport'tan derin feribotlar gelmemeye başladı ve tam bir gün haber alınamayınca, birileri arabayla sahildeki Old Calais'ye gitti ve geri dönüp sadece derin feribotların gelmediğini değil, İngiltere'nin uzak kıyılarından dumanlar yükseldiğini de söyledi. Sadece Dover'ın değil, görülebildiği kadarıyla her yerin duman altında olduğunu söylediler.

O gece meyhane çok sessizdi. Erkekler pencere kenarına oturup denizi seyrettiler ve sessizlik içinde çok içtiler.

On bir gün geçti, her biri kelle kesicinin son darbesi gibiydi ve sabahları kalkıp merdivenleri tırmanarak tekrar bloğun önünde diz çökmek zorundaydınız.

On ikinci gün, derin feribotlar geri geldi, hepsi birbiri ardına ve Lan'ın acemi gözleri bile onların suda çok alçakta durduklarını görebiliyordu. Teknelerden inen insanlar sessizdi, üzerlerine kül bulaşmış ve gözyaşlarına boğulmuşlardı, kör gibi bakıyorlardı. Hiçbir soruya cevap vermediler, sadece rıhtım boyunca ilerlediler ve sokaklara karıştılar. Bazılarının çantaları vardı. Bazılarının çocukları vardı. Çoğunun hiçbir şeyi yoktu. Ve saatler, tekneler geçtikten sonra Lan tanıdığı ilk yüzleri gördü. Norwood'un yüzleri, hiçbiri asi değildi ve hiçbiri bütün değildi. Posey'siz Pippa. Eithon'suz Elvie. Küçük Abbey ve Ivy el ele ama anneleri Danae yok.

Son tekne de yanaştığında sadece bir yolcu vardı ve o da Revenant üniformasının gümüş süslemelerinin görünmesine izin verecek kadar uzağa gelmişti. Deimos her zamanki ifadesizliğiyle altındaki kalabalığı süzdükten sonra kılıcını çekti ve sessizlik için havaya kaldırdı. Yüksek ve net bir sesle şöyle seslendi: "Egemen efendimiz, gerçek ve yaşayan tanrı Azrael'in emriyle; Ölümsüz Azrael, mezarın koruyucusu; Yenilmez Azrael, her şeyin hükümdarı; bilinsin ki yaşayanlar daha önce bu topraklardan yasaklanmıştı.

Birleşik Krallıklar olarak bilinen, bundan sonra Arındırılmış Topraklar olarak bilinecek. Oraya izinsiz girdiği tespit edilen her insan kazığa oturtularak öldürülecektir. Efendimiz merhametlidir. Efendimiz merhametlidir." Kılıcını kınına soktu, arkasını dönmeye başladı, sonra durdu ve arkasına baktı.

Lan'la birbirlerine baktıkları o kısa süre sonsuzluk kadar uzun sürmüştü ama adam dönüp feribota geri döndüğünde, Lan bunun sadece birkaç saniye sürdüğünü fark etti. Feribot hızla uzaklaştı. Kalabalık dağılmaya başladı, kendi aralarında mırıldanıyorlardı ve mültecilere dar bakışlar atıp yanlarından uzaklaşıyorlardı. Mal Henri, Lan'ın koluna dokunarak onunla birlikte meyhaneye doğru yürüdü çünkü henüz öğlen olmamış olsa da insanlar içmek isteyecekti.

"Soran olursa, sen kız kardeşimin kızıydın," diyordu ona sert bir tavırla. "Halk, biraz genç olsan da, gitmeden önce bir tane olduğunu hatırlıyor. Ve artık *İngilizce* konuşmuyorsun, ha? Artık konuşmuyorsun. Şimdi *Fransızca* konuş, tamam mı?"

"Ben kalmıyorum," dedi Lan, vapurun denizde küçülmesini izlemek için arkasına bakarak.

"Bunu aklınızdan çıkarın, *ma fillette*," diye homurdandı, bir tür kaba sempati duymadan değil. "Artık eviniz yok."

Ama biliyordu ve bir gün geri dönmek zorunda kalacağını biliyordu. Ama henüz değil, diye karar verdi. İşlerin yoluna girmesi için bir gece daha kalabilirdi. Belki daha da uzun.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lan Norwood'a döndüğünde ay, yıkık duvarların üzerinden dolunay şeklinde yükseliyordu. Kış ortasındaki aya Soğuk Ay, Ölü Ay ve bazen de Azrail'in Ayı denirdi. O küçükken, diğer çocuklar yüzündeki gölgeli kraterlerde bir kafatası hayal ederek birbirlerini korkuturlardı, ama elbette bu aynı aydı. Sadece bir kayaydı, uzayda dönüyordu, yükselen gelgitlerden ya da Dünya'da etkilediği titreyen küçük çocuklardan habersizdi. Ama iyi bir lamba görevi görüyor, toprağın üzerindeki ince kar kabuğunun üzerinde parlıyordu, böylece Lan gündüz olduğu gibi gece de yürüyebiliyor ve doğduğu köye gelebiliyordu.

Bu şekilde geri dönmek garip hissettirdi. Deimos onu Haven'dan buraya getirdiğinde bir minibüsteydi ve dünyaya bir pencereden bakmak aynı şey değildi. Yürümek daha kişiseldi, eylemi destansı bir şeye, bir yolculuğa, bir arayışa yükseltiyordu. Artık gecenin durgun saatlerinde gözetlemesi gereken Yiyenler yoktu, savunmasız yolcuları avlamak isteyen haydut feribotlar ya da kasabasız halktan oluşan kervanlar da yoktu. Yollar, üzerinden sadece bir yıl geçtiği düşünülürse, şaşırtıcı derecede büyümüştü. Aynı şekilde, yol boyunca geçtiği kasabalar da boş kaldıkları kısa süreye rağmen yılların ihmalini gösteriyordu. Geyikler seraların kırık duvarları arasında otliyordu; otuz yıldır ilk kez duvarların dışında sürülen tarlalar şimdi ormana dönmüştü, ilk mahsulleri yabani olarak büyümüş, tohuma ve otlara dönüşmüştü; vahşi köpekler ara sıra yürüyüşünde ona katılıyor, vahşi içgüdülerini yarı hatırlanan evcillığe bırakıyorlardı ama hepsi kısa bir mesafeden sonra geri dönüyordu, bu yüzden Norwood'a yalnız geldi.

Kimse onu duvardan selamlamadı. Kapılar açık duruyordu -görünüşe bakılırsa dövülerek açılmışlardı- Lan da içeri girdi. Tek ayak izleri onunkilerdi. Ne lastik izleri vardı, ne de donmuş çamurda, burada olduğu gibi trafiğin en yoğun olduğu yerleri gösteren pütürlü çukurlar. Feribot iskelesi boştu; şarj istasyonları hâlâ yerinde duruyordu, hasar görmemişti, gündüzleri güneşi emmeye devam ediyor ve akülerinize güç vermeye hazır olduklarını göstermek için soluk yeşil ışıklarını yanıp sönüyorlardı. Tohum ambarı ve seralar yanmış, ancak lojmanların geri kalanı çoğunlukla zarar görmemiştir. Stok sahasında,

Şerif Neville'in sadık köpeklerini, keçileri, domuzları, Belediye Başkanı'nın ayaklarını ve birbirlerini yedikten sonra sonunda açlıktan öldükleri yerde donmuş halde yatarken buldu. Diğer cesetler, insan bedenleri, giysilerinin paçavraları ve onları herkesin görebileceği şekilde sazdan çatılara saplayan çiviler tarafından bir arada tutulan iskeletlerden başka bir şey değildi. Neville ve yardımcılarını giysilerinden tanıyabilmişti ama geri kalanlar tanınmayacak haldeydi. Zaten çok da fazla değillerdi. İngiltere'ye döndüğünden beri geçen ay içinde bir düzine köy ve kasabadan geçmişti ve hepsi de böyleydi: bir avuç ceset, şiddete dair sadece bir ima ve sükûnet.

Burada görülecek başka bir şey yoktu. Lan aşevine gitti ve soğuk mahzene indi. Oraya da leş yiyici eller dokunmamıştı; patatesler ve şalgamlar kutularını doldurmuş, simsiyah çürümüşü; elmalar fıçıda ceviz büyüklüğünde solmuştu; tasfiye sabahı kesilen tavuklar hâlâ kırışlardan sarkıyordu, duvardan dışarı taşan kâğıttan yuvayı yapan eşekarısı kolonisi tarafından tüylerine ve kemiklerine kadar yenmişlerdi. Altına eğildi, raftan bir kavanoz şeftali aldı ve yemek için üst kata çıkardı.

Masaların bulunduğu uzun salona geri döndüğünde bir Hortlak onu bekliyordu. Belki yarım dakika boyunca hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra Lan bir banka doğru yürüdü ve oturdu. Bıçağını çekip balmumunu soymak ve kapağı kaldırmak için kullandı. Kavanozun üstündeki siyah pisliği kaşıkla alıp yere attı ve "Biraz ister misin?" dedi.

"Ben yemek yemem." Ama gelip onun karşısındaki banka oturdu. Kınından çıkarılmış kılıcını masanın üzerine koydu. Kavisli kılıç pencereden giren ay ışığını yakaladı ve Lan'ın gözlerine tuttu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Şeftaliler yumuşamış ve donmuştu, bu da onları tatsız ve çamurlarının içinde çıtır çıtır yapıyordu. Yine de onları yedi ve her ısırıkta şeftalilerden ne kadar nefret ettiğini düşündü.

"Oh evet."

"Beni Haven'a götüreceksin?"

"Siz gitmekten memnun olur olmaz."

"Meraktan soruyorum..." Lan son bir şeftali dilimi kesti ve kavanozu itti. "Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

Başını eğdi. "Ne zaman farkına vardın?"

"Seni hiç görmedim," diye itiraf etti. "Sadece kaşıntı hissettim. Nasıl Uzun mu?" Gülümsedi. "İndiğinden beri."

"Eastport'tan beri beni mi takip ediyordun? Gerçekten mi?" Lan kendi kendine acıklı bir gülümsemeyi başardı. "Bu çok utanç verici. O zaman neden Norwood'a kadar onca yolu yürümeme izin verdin?"

"Kaptan görmek isteyeceğinizi düşündü."

"Deimos? Ne kadar düşünceli." Hâlâ gülümsemesine rağmen Lan'ın kaşları yavaşça çatıldı. "Azrael ne dedi?"

Hortlak uzun ve sessiz bir süre ona baktı. Sonra ayağa kalkıp kılıcını aldı ve kapıya doğru eliyle işaret etti. "Eğer dinlendiysen?"

"Bir sorun mu var?" Lan, terk edilmiş köyünün kalbindeki boş aşevinde oturduğu banktan kalkarak sordu; çatılara saplanmış cesetlerin arasından esen rüzgârın çıkardığı kemik hışırtısı ve tıkırtısı dışında sessizdi. Bu iki gerçek arasındaki zıtlığın çok belli belirsiz farkındaydı, kendini hayaleti olarak bir düşünce

"Azrael iyi mi?" diye sormadan önce -'Perspektif'- dedi.

"Efendimiz ebedidir," diye cevap verdi Hortlak, bu tam olarak bir cevap değildi ve bunu biliyor gibiydi. "Daha fazla soruya cevap vermeyeceğim. Kaptan sizi bekliyor."

Eğer karaya çıktığından beri onu tanıyorsa, Deimos zaten iki haftadır bekliyordu ve bir soru daha fazla gecikmeye neden olamazdı ama Lan itiraz etmedi. Sırt çantasını omuzlamaya başladı, sonra tekrar yere bıraktı. İçinde hâlâ başka bir yolcunun işine yarayabilecek eşyalar vardı ama Lan'ın Haven'da bunlara artık ihtiyacı olmayacaktı ve öyle ya da böyle buradan ayrılacağından şüpheliydi. Bu düşünce hiçbir endişe yaratmadı, sadece orada olmak için sabırsızlanıyordu, tüm bu geçen yılın kapısını çarpıp ait olduğu yere dönmek için.

"Hiç gitmemeliydim," diye mırıldandı ve sırt çantasını açmadan masanın ortasına itti. Onu orada bıraktı ve ölü adama başını salladı. "Artık hazırım. Hadi gidelim."

* * *

Norwood'dan Haven'a olan yolculuk, iki yıl önce ne kadar uzun sürdüğü düşünüldüğünde, rahatsız edici derecede kısaydı. Yolculuk

Vapurla iki ay süren yolculuk ("Çok uzun bir yoldan gelmedin," diye hatırlattı Azrail ona kuru, gülümseyen haliyle. "Biraz ata bindin, biraz yürüdün ve çok bekledin.") Revenant'ın minibüsünde bir günden az sürdü. Doğru, gece boyunca dinlenmeye ihtiyaç duymadan ve Yiyici'nin olmadığı yollarda özel bir dikkat göstermeden araba kullanmıştı ama bunun adaletsizliği hâlâ canını sıkıyordu.

Motorun uğultusu dışında bakacak ya da dinleyecek bir şey bulamayan Lan uykuya daldı ve yolculuğun çoğunda uyudu, sadece iki kez Revenant yol boyunca cansız yol istasyonlarında şarj olmak için durduğunda uyandı. Güneş yeniden doğduğunda, ışığı onu temelli uyandırdı ve hastalıklı sarı bulutların arasından açılarak ona, ufukta görünen Haven'ın karanlık kuleleriyle birlikte, araziye bölen patlamış tepeleri ve yıkık dökük çitleri gösterdi. Aracın içinde elinden geldiğince gerindi, sonra da sabah havası almak için camı açmaya uzandı.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Revenant.

Ona baktı, sonra ilk mızrakların görüldüğünü görmek için tam zamanında yola geri döndü.

Ve sonra geri kalanların hepsi.

Köylerde çok fazla ceset olmadığını fark etmişti. Hatta düşünmeye zahmet ettiğinde, bulduklarının sadece evlerinden çıkarılmaya direnenler olduğunu bile düşünmüştü. İsyancılar, Haven'a gerçekten yürüyenler ve ölümlere karşı silah kaldıranlar, düştükleri yerde olacaklardı... ve işte buradaydılar. Ölüler, sayılarının çokluğu, onlara bakarken bile hayal gücüne meydan okuyordu. Elli de bir rakamdı, yüz de, bin de, ama bu sayılamayacak kadar çoktu. Belli bir noktadan sonra ağaçlar ormana dönüşüyor ve insan bundan fazlasını göremiyordu. Şimdi de öyle oldu: Lan baktı ve eskiden kadın ve erkek olan, şimdi ise sadece bedensiz bir bütünün parçaları olan şeylerin sadece bir kısmını gördü.

Ve sonra ölümlerden oluşan bir manzara tarafından yutularak içlerinden geçiyorlardı. Geçtikleri yerin rüzgârı, sallanan bacak kemiklerinden vınlama sesleri çıkarıyor ve yırtık pırtık giysilerini bayrak gibi dalgalandırıyordu. Ölü başları sallanıyor, sanki onların geçişini izliyormuş gibi dönüyorlardı. Asılı kolları kıpırdadı, parmakları işaret ediyor gibiydi. Güneşin kendisi en kalın sürüklenmelerin arasından görülemiyordu. Bir kış gökyüzüne karşı dallar gibiydiler, birbirine kenetlenmiş, sayılamaz.

Camlar açıkken bile onların kokusunu alabiliyordu. Bu çürüme kokusu değildi -bütün bu cesetler tazeyken bunun nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi- ama ölüm kokusuydu. Eski ölüm. Aşınmış. Soğuk. Üzerine yüzlerce kez yağmur yağmış ve rüzgârda kurumuş giysilerin kokusuydu. Yıkanmamış saç, kurumuş çürümüş deri, yıpranmış kemik kokusuydu. Açık toprağa bırakılmış bok ve sidikti. Ve her yerdeydi, her nefeste.

Bunu Azrail yapmıştı. Yapacağını biliyordu, hatta dinlemeyeceğini bildiği kişilere bile yapacağını söylemişti ve kendini o lanetli yerden uzaklaştırırken bir şey hissettiyse, bu sadece sıcak bir hizmet kömürünün etrafındaki parlak yanan öfkeydi ve sonra Anglais-en-Port'ta ilk tanıdık yüzlerin ortaya çıktığını görene kadar onları bir daha düşünmemişti. Ama şimdi onu gördü. Şimdi burada, önünde ve arkasındaydı ve her tarafa yaslanmıştı ve bu sadece Norwood halkı ya da bir ordunun halkı değil, hepsiydi. Dünyadaki her insandı ve hepsi ölmüştü.

Revenant arabayı sürerken onu izledi. Bir şey bekliyor gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordu. Bu konuda ne söyleyebilirdi ki? Korku, boğulmak için bile çok büyüktü.

"Bize geldiler," dedi sonunda.

"Biliyorum."

"Savaş bitmişti ve biz de sona ermesinden memnunduk. Onu geri getirecek olanlar onlardı."

Başını salladı. Bunu o da biliyordu.

"Ne olacağını sanıyorlardı ki?" diye mırıldandı Hortlak, yola düşmüş bir kargının üzerinden geçerken.

Lan sadece başını sallayabildi. Elbette kazanacaklarını düşünüyorlardı. Bütün eski kitapların, filmlerin ve peri masallarının amacı da bu değil miydi zaten, insanoğlunun galip geleceği? Ejderhalar, iblisler, uzaylılar, süper virüsler... zombiler... hepsi aynı gölgeydi, ışıktan kaçıyorlardı. Ve tehdit ne kadar korkunç ya da ne kadar durdurulamaz görünürse görünsün ya da önce kaç milyon insanın ölmesi gerekirse gereksin, her zaman hayatta kalanlar olacaktı ve bu *hayatta* kalanlar sadece... sadece yeterince uzun süre *hayatta kalırlarsa*... tabii ki kazanacaklardı. Çünkü bunu hak etmişlerdi. Çünkü evleri, yaşam tarzları ve tüm insanlık için savaşıyorlardı. Çünkü hiçbir şey insan ruhundan daha güçlü olamazdı.

Ama bu sadece hikayelerde doğrudu. Dünya insanın evi olabilirdi ama bunun için onları sevmek zorunda değildi ve onun acımasız gözlerinde insanlar parazitti, bir bedeni içten içe kemiren herhangi bir solucandan farksızdı ve yaşamayı daha fazla hak etmiyordu. Onlara zafer *borçlu* değildi. Zafer, her savaşta olduğu gibi, savaşmak için en iyi donanıma sahip olanın olacaktı. Ölümler daha fazla ölü olamazdı; yaşayanlar olabilirdi.

Kapıya geldiler ve orada nöbet tutan silahlı muhafızlar tarafından el sallayarak durduruldular; her ikisi de Lan'ın ön koltukta sakince oturup kendilerine baktığını görünce komik bir şekilde ikiye katlandılar. İçlerinden biri Revenant'a dışarı çıkmasını emretmeye başladı ama kimi tutukladığını görünce kekeleyerek durdu. Diğer gözle görülür bir şekilde kendini toparladı ve kılıcını çekerek doğrudan Hortlak'ın eğlenen yüzüne doğrulttu. "Yaşayanların ticareti yasaktır. Lord Azrael'in emriyle gözaltına alınmalısınız. Araçtan inin."

"Bununla ilgilenmem gerek. Kımıldamayın." Revenant minibüsten indi ve onlarla uzaktan konuşmak için birkaç adım uzaklaştı.

Lan arkasındaki cesetlere değil, önündeki duvarlara sabit bir şekilde bakarak bekledi ama onları hâlâ duyabiliyordu. Direklerine hafifçe vuran binlerce uzvun sesi ve binlerce yırtık pırtık giysinin çırpınışı bir süre sonra birbirine karıştı. Anglais-en-Port'ta kıyıya vuran dalgaları dinliyormuş gibi yapmaya çalıştı ama tam olarak yapamadı.

Muhafızlar Haven'ın kapısını açarken Revenant geri geldi ve minibüsün motorunu çalıştırdı.

"Her şey halloldu mu?" Lan sordu. Hayatı için gerçekten endişelenmiyordu ama etrafındaki sonsuz bir gelgit gibi ceset sesleriyle, normalde olabileceği kadar kendinden emin de değildi.

Ölü adam şehre girip muhafızların selamını başıyla onayladıktan sonra, "Lordumuz barışı korumak ve topraklarını korumak için güvendiği kişileri Hortlak yapar," diye cevap verdi. "Başka herhangi bir beceride yetkin olanları işe koyar. Geri kalan herkesi izlemeye alır."

"İnsanları kendisine en iyi hizmet edeceklerini düşündüğü yerlere yerleştiriyor."

"Kapıya aptalları koymak ona nasıl hizmet ediyor?" diye sordu Hayalet küçümseyerek. "Sen bile onları bir kez geçtin ve bana gizlilik sanatında bir uzman gibi gelmedin."

Lan omuz silkti ve şöyle dedi: "Sıkıldı. Bunu görmüyor musun? Eğer benim gibi hiç kimse içeri girmeseydi, senden başka konuşacak kimsesi olmazdı."

ve bu kendi kendine konuşmaktan çok daha iyi olamaz. Alınmayın."

Hafif meraklı bir ses tonuyla, "Sanırım alındım," demeden önce bunu düşünmek zorunda kaldı. "Yine de sanırım alınmamalıyım. Mantiğinizdeki hatayı göremiyorum. Tek söyleyebileceğim, bizi konuşma becerilerimiz için yaratmadığı ve yaratabilirdi de."

"Eminim yaptığınız işte çok iyisinizdir."

"Öyleyim. Tek başıma tüm yerleşim yerlerini yerle bir ettim ve yaşayanlardan yüzlercesini, görülebilecek bir yara bile almadan öldürdüm. Kuşatmayı kıranlar arasındaydım ve bunu duvarı aşp etrafımızı saranlarla yakın dövüşe girerek yaptım. Binlercesi vardı, bizden tam yüz kişi bile yoktu ama yine de galip geldik. Doğru, birçoğu kaçmaya ya da teslim olmaya çalıştı ama çoğu önce savaştı ve bana henüz dokunulmadı. Sözde subaylarından on sekizini öldürdüm ve orada gördüğünüz mızraklardan yüzlercesini kendim yerleştirdim."

"Konuşmayı keselim," dedi Lan yumuşak bir sesle.

Belki de biraz duyarsız davrandığını bilen birinin tavrıyla ona baktı, ama bu sadece aşırı duyarlı olmaya eğilimli biriyle ilgili bir durumdu. "Bağışlayın beni. İyi yapılan işlerden gurur duymaya alışkınım ama isyancılar arasında dostlarınız olduğunu hatırlamam gerekirdi. Sizi üzmem istemezdim."

"Her şey yolunda."

"Eğer içinizi rahatlatacaksa, hiçbirine işkence yapmadık." "Canlı canlı kazığa oturtulmaları dışında demek istiyorsun."

"Evet, onun dışında," diye kabul etti, ironiden eser yoktu. "Ve çoğu birkaç saat içinde öldü. Kişisel olarak acı çeken birini tanıyor olmanız pek olası değil."

Saraya varana kadar bir daha konuşmadılar. Çiçekli bahçelerin ve heykelleri fırçalayan hizmetkârların yanından geçip heybetli demir kapıdan geçerek iç avluyu geçti ve Deimos'un bir düzine kadar mızraklı askerle birlikte beklediği resmi ön kapıya çıkan beyaz basamaklara ulaştı. Ama Azrail değil.

Lan kendini minibüsten dışarı attı, avluya bakan boş pencerelerde tanıdık bir siluet aradı ve sadece perdeler buldu. "Nerede o?"

Revenant cevap vermedi, vermesini de beklemiyordu zaten. Bilmek onun işi değildi.

"Benimle tanışmaya geleceğini düşünmüştüm," dedi, sanki sorma nedenini gerekçelendirmek bir fark yaratacakmış gibi. Sonra, zaten kendini utandırdığı için, ona dönüp "Hiç benden bahseder mi?" diye sordu.

Ölü adam ona baktı, bakan gözlerinin ardındaki düşünceleri serindi ve sonunda, "Bizimle konuşmuyor. Bunu kendiniz de belirtmişsiniz." Sonra koltuğun diğer tarafına uzandı ve kadının kapısını çekti.

Minibüs uzaklaşırken Lan geri adım attı. Kapıdan geçip gözden kaybolduktan çok sonra bile motor sesini duyabiliyordu. Sarayın boş avlusu ve uzun, düz duvarları her sesi yakalıyor ve güçlendiriyordu. Deimos'un arkasından gelen botları silah sesi de olabilirdi.

"Buranın ne kadar sessiz olduğunu unutmuşum," dedi Lan dönmeden. Düzinelerce hizmetkârın sessizlik içinde bahçeyle ilgilendiği avlu duvarının hemen ötesinde bir hareketlilik görebiliyordu. Ölüler dedikodu yapmaz, şikâyet etmez ya da konumlarının ötesine geçmek için komplo kurmazlardı. Sadece yapmak için yaratıldıkları şeyi yapıyorlardı. "Binlerce insanın bu şehirde yaşadığına inanmak zor."

Deimos, "Binlerce insan da mezarlıkları işgal ediyor," diye cevap verdi. "Kastettiğim bu değil."

"Öyle değil miydi? Kullanmak için garip bir kelime seçimi, işgal. İnsanların bir şehirde yaşadığını söylemek çok daha doğal." Ses tonu suçlayıcı değildi ama sonunda ona bakmasına yetecek kadar garip bir şeyler vardı. Yüzü hatırladığı kadar soğuk ve ürkütücü derecede yakışıktı, ama aynı tuhaflık, duyduğu kadar net bir şekilde görülüyordu. Kız neye ya da niçin baktığına dair bir ipucu bulmak için onu boş yere incelerken bekledi ve bir an sonra elini uzattı. "Seni görmek güzel."

"Öyle mi?"

"Geri döneceğini umuyordum." "Döndün mü?"

"Seni almaya gelme zahmetinden beni kurtarmak için." Elini tutmadığı için, eliyle saraya doğru bir işaret yaptı, sonra da onu takip edeceğine güvenerek merdivenlerden çıkmaya başladı. "Ben olsam daha fazla beklemezdim."

"Beni daha erken görmek istiyorsa, belki de İngiltere'ye dönmeyi ölümle cezalandırmamalıydı."

"Artık İngiltere yok."

"İngiltere her zaman var olacaktır. Ve yerinden edilmiş insanlar her zaman evlerine dönecek. Beklemeyeceğini söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?" Deimos avludan sarayın zeminine geçti; çizmeleri taşa tak-tak yapmayı bırakıp halının üzerinde kümелendi.

"Yaptığını biliyorsun. Bu ne anlama geliyor? Azrail peşimden gelmenizi emrettiyse neden beklediniz... ve eğer emretmediyse, neden gelip beni aldınız?"

Deimos yürümeye devam etti ve Lan'ı ya ona ayak uydurmaya ya da geride kalmaya zorladı. Lan eşikte durup bir anlık hüsrana uğradı, bu da Deimos köşede kaybolmadan önce ona yetişmek için koşması gerektiği anlamına geliyordu. Kapılarda mevzilenmiş mızraklılar Lan hızla geçerken hiçbir tepki göstermediler ama eşiği geçer geçmez onu içeri kapatıp mızraklarını çaprazladılar. Lan kayarak durdu, arkasına baktığında Deimos'u bir an için unutmuştu ama yine yüzleri yoktu, geniş koridorda ona doğru bakıyorlardı.

Lan bir parça endişelendiğini inkâr edemiyordu ama kabul etmeyeceklerini bildiği sorularla uğraşmadı. Bunun yerine, cevap vermesi pek mümkün olmayan ama onu cevap verebilecek tek adama götürebilecek olan Deimos'un peşinden gitti.

"Nerede o?" diye sordu, Revenant'ın yanına doğru adım atarak. Kızgınlık adımlarını uzatıyordu, bu yüzden onu geçmemek için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. "En azından kendisi söyleme nezaketini gösterene kadar onun tutsağı olmayacağım."

"Sen kimsenin tutsağı değilsin."

"Ben de gitmekte özgür görünmüyorum."

"Öyle olacağını mı düşünüyordun?"

"Şey... hayır," diye itiraf etti ve gülümsemese bile bunun kendisini ne kadar aptal gösterdiğini çok iyi bildiği için kendini toparlamak zorunda kaldı, "Ben yine de Azrael'i görmek istiyorum. Beni görmek istemiyor mu? Bu çok kötü. Beni hemen ona götür."

Deimos bir nefes aldı ve ölü bir adamın sinirli iç çekişiyle tekrar üfledi. "Keşke Lareow burada olsaydı," dedi. "Yaşayanlarla nasıl konuşulacağını bilirdi. Seninle nasıl konuşacağını biliyordu."

Lan'ın kalbi düğümlenen midesine doğru battı. Biliyordu. Bu kelimelerin geçmiş zaman kullanımıydı. Bunu ona öğreten Efendi Wickham'ın kendisiydi, sabırla ve kibarca, tekrar tekrar, çünkü o çok nadiren

derslerde dinledi. Oh, onun işini çok zorlaştırmıştı ve şimdi düşününce, neden Deimos yerine Wickham onunla buluşmaya gelmemişti? Bu bir Hortlak'tan çok bir aracının işine uygun değil miydi?

"O öldü, değil mi?" dedi. "Demek istediğim... kahretsin, ne demek istediğimi biliyorsun. O öldü."

"Evet."

"O... bahçede mi?" "Hayır."

"Ama o öldü."

Deimos tekrar, "Evet," dedi. Yukarı doğru baktı, tavan döşemelerinde bir sonraki kelimelerini aradı ve beceriksizce, "Başınız sağ olsun. Bunu benden duymanın pek bir anlamı olmadığını biliyorum. Ama Lareow'un sana düşkün olduğunu da biliyorum."

"Onu öldüren bu muydu?"

"Ben orada değildim."

"Nasıl o l d u ğ u n u sormuyorum," diye araya girdi. "Ben soruyorum Neden?"

"Hayır," dedi Deimos, gözlerini ona dikerek. "Benden sana bir şey söylememi istiyorsun.

Senin hatan değildi. Ve yapamam. Senden hoşlanıyordu. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Bunun bizim için ne kadar doğal olmadığını? Burayı mahvettin. *Onu*, amacını, anlamını yok ettin. Onunla Lord Azrael arasında yaşananlar, olaydan sonra yazılmış bir rapordan başka bir şey değildi."

Lan buna hiçbir şey söyleyemedi. Kelimelerin kendilerine rağmen, Revenant'ın sesinde hiçbir suçlama yoktu, yakışıklı yüzünde en ufak bir gölge bile yoktu ama Wickham hâlâ ölüydü. Ve onu da sevmişti.

Deimos arkasından çoğunlukla boş olan salona baktı -geçitlerde birkaç mızraklı asker duruyordu ve stratejik noktalarda pencereleri temizleyen ve yerleri cilalayan hizmetkârlar vardı- sonra kolunu kaldırıp soldaki ilk kapıyı gösterdi.

Lan diğer tarafta Azrael'i görmeyeceğini biliyordu ve görmedi de ama Deimos'a hak verdi ve ona katılmasını ve kapıyı tekrar kapatmasını bekledi. "Başınıza dert açmak istemem Kaptan ama Azrael'e söyleseniz iyi olur-"

"O burada değil."

"Evet, bunu görebiliyorum. Git ona söyle..." Bu düşüncenin geri kalanı, yerini yeni bir düşünceye bırakırken kaybolup gitti. Lan anlamsızca odanın etrafına, sonra tekrar Deimos'a baktı. "Burada olmadığını kastetmiyorsun, demek istediğin... *burada* değil. Nerede o? Bekle, bu aptalca bir soru. Ne zamandır yok?"

"Kesin olarak bilemem. Size söyleyebileceğim tek şey, onu en son yaşayanların topraklarından temizlenmesi emrini verdiğinde gördüğümdür. Dikkati dağınık görünüyordu ama bu onun için zor bir karardı ve tavrını şüpheli bulmadım."

'Tavır' kelimesinin üzerinde garip bir vurgu vardı. Çok değil, sadece Lan'ın bunu duyup duymadığını merak etmesine yetecek kadar. "Bir şey moralini bozdu," diye tahmin etti.

Deimos yavaşça başını salladı, gözleri onun ötesinde bir noktaya sabitlenmişti, sanki onun içinden bakıyor ve diğer sahneyi izliyordu. "Onun emirleri. Doğru olmadıklarını biliyordum."

"Tasfiye."

"Tasfiye mi?" Tekrar keskin bir şekilde ona odaklandı. "Hayır, kendi başına değil, ama... ama bunu nasıl yaptığı, evet." Odayı uzun, asker adımlarıyla geçti, görünüşe bakılırsa sadece kolunu masaya dayamak içindi bu, Lan'ın şimdiye kadar bir Hayalet'te görmediği kadar kıpırdanmaya yakın bir hareketti. "Belki de Haven'ın neredeyse tüm ölülerinin, onun yükselişi sırasında ordusu olarak hizmet etmek üzere yetiştirildiğini biliyorsunuzdur, ama sadece o anki ihtiyaçtan dolayı. Yaşarken asker değillerdi ve kendisi de bu konularda çok az bilgiye sahip olduğu için, öldüğünde de bu konuda özel bir yetenekleri yoktu. Etkili bir askeri güç yaratmaya yönelik ilk çabaları sınırlı bir başarıyla sonuçlandı ve her yeni dalga bir öncekinin yerini aldı, ta ki biz Hortlaklar yetişene kadar." Çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi, objektif olarak haklı olduğunu bildiği bir gururla konuşuyordu. "Savaşı kazanan güç bizdik. Yaşayanların ordularını darmadağın ettik. En iyi savunmalarını yok ettik ve liderlerini inlerinde katlettik. Her birini günler içinde Cennet'ten sürdük. Yaşayanları bu topraklardan istediğimiz zaman temizleyebilirdik. Bu görev için fazlasıyla yeterliydik. Tüm bunları şimdi size anlatacaklarımın etkisini tam olarak anlayabilmeniz için söylüyorum." Deimos öne doğru eğildi, her kelimeyi diğerlerinden ayırdı ve yerine oturttu. "Neredeyse tüm Haven'ı tasfiye için topladı. On bin eğitimsiz, vasıfsız, silahsız... *işçi*."

"Şehri mi boşalttı? Bütün şehri mi?"

"Sarayda sadece yaşıyanları, eski... yoldaşlarını gözetlemek için küçük bir güç bıraktı. En azından bu amaçla Hortlakları kullanacağı düşünülebilirdi," dedi sesinde belli belirsiz bir gerginlikle. "Ama o bunun yerine ev hizmetinde olanlardan alınmış küçük bir grubu seçti. Şimdi söyleyin bana, bunu neden yapsın?"

Lan yavaşça, "Sadece en beceriksiz insanların nöbet tuttuğundan kesinlikle emin olmak için," dedi.

Deimos acımasız bir memnuniyetle onu işaret etti. "O gittiğinde çay ve bisküvi ikram ettiklerinden hiç şüphem yok."

"Gittiğinden kesinlikle emin misin? Yani, burası... bir sürü boş odası var. Haven'da herhangi bir yere kendini kapatmış olabilir."

"Her odayı, her dolabı bilmek benim işim. Hayaletlerim birkaç gizli arama yaptı. Şehrin hiçbir yerinde olmadığından eminim."

"Peki ya kâhyası ya da odacısı? Ya da çok önemsememiş olsalar bile mutlaka bir hizmetkâr onun gittiğini görmüştür."

"Öyle düşünülebilir ama hayır. Siz ayrıldığınızdan beri garip ruh hallerine meyilliydi ve günlerce hiçbir şekilde temas kurmadan içine kapanması oldukça yaygın hale gelmişti. Ve ortaya çıktığında..." Deimos bir elinin parmaklarını diğerinin bileğine vurdu. "...onun yolundan çekilmek en iyisiydi. Personelden bazıları şimdiye kadar şüphelenmeye başlamış olabilir, ancak çoğu görevlerinin sınırları içinde oldukça memnun."

"Kimse son bir yıldır nerede olduğunu merak etmiyor mu?"

"Öyleyim." Deimos ona kısa ama yoğun bir bakış attı. "Ama hayır. Bizler, kural olarak, aşırı merak duygusuna sahip değiliz. İtiraf etmeliyim ki, Cennet'e döner dönmez yokluğundan şüphelenmiş olsam da, soruşturma yapmaktan çekiniyordum. Lordumuzun diğer yoldaşları ne kadar iyi korunmuş olursa olsun, sadakatlerinden emin değilim."

"Evet, bu tasfiyeden sonra ortaya çıkmasını isteyeceğin türden bir şey değil," dedi Lan, telaşını kısa bir kahkahayla gizleyerek. "Yaşıyan dünyanın geri kalanı bir gün içinde kapınıza dayanır!"

"O kadar çok ve o kadar yakında değil ama evet, geleceklerdi. Ve aksi yönde bir emir almadığımız takdirde, Cennet'i korumak için hepsini öldürmek zorunda kalacağız." Deimos ellerini arkasında kavuşturdu ve pencereye doğru, Azrael'in kendisine hak vereceği düşünceli bir kaş çattı. "Yaşıyan ırkın yok edilmesinin bir çözüm olabileceğinden hiç emin değilim."

Ancak lordumun onayı olmadan bu olayları başlatmak istemiyorum."

Ian, merhamet ve yaşamın kutsallığı konusunda birkaç iğneleyici sözünü geri aldı ve bunun yerine "Kimse bunu istemiyor" dedi.

"Hayır. Yani." Deimos sonuna kadar döndü ve ona baktı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Lan kaşlarını kafasından kalkacakmış gibi hissedene kadar kaldırdı. "Öyle mi? Nasıl yapabilirim ki? Ben Fransa'daydım! Neden yeni bebeğine sormuyorsun?"

"Senden beri hiç olmadı." Deimos bunu anlaması için sabırsız bir an verdi ve sonra, "Düşün. Sizin... samimi saatleriniz sırasında... geçmiş seyahatlerinden hiç bahsetti mi? Tekrar ziyaret etmek isteyebileceği bir yer var mı?"

"Hayır," dedi Lan belli belirsiz. Hiç. Ondan beri yok. "Öyle değil. Yani, her yere gitti, değil mi? Ve hiçbir mutlu anılar olarak adlandırılabilir şeyler değildi. Hiçbirine geri dönmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Peki ya siz? Daha önce herhangi bir yeri ziyaret etmek istediğinizi belirttiniz mi? yer mi?"

"Ben... Ben öyle düşünmüyorum, ama siz gerçekten onun kovalamaya geldiğini düşünmüyorsunuz."

Benden sonra, değil mi? Hayır," diye cevap verdi kendi kendine, gülmeye çalışarak. "Hayır, eğer bu doğru olsaydı Norwood'a giderdi."

Deimos ikna edici bir sessizlikle, "Oh, öyle," dedi. "Norwood'u temizleyenler arasındaydım. Orayı nasıl terk ettiğimi biliyorum. Kayıp olduğunu ilk fark ettiğimde oraya ilk ben gittim. Varlığının işaretleri açıldı ama daha sonra nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yok. Dediğiniz gibi sizi 'kovaladığına' inanmıyorum. Sizi Norwood'da bulamayacağını biliyor olmalıydı. En azından canlı olarak. Ama gitti ve eğer oraya gittiyse, senin hatıranda yoluna devam etmiş olabilir. Nereye?"

"Başka hiçbir yerde bulunmadım."

"Düşün."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama cevap değişmeyecek! Değişmeyecek! Biliyorum!"

Deimos bir süre onu süzdükten sonra şöyle dedi: "Bazı Haven'da şu anki durumumuz için haklı ya da haksız sizi suçlayanlar var. Çocuklar gitti. Yaşayanlara karşı en büyük savunmamız olan aç ölümler gitti. Ve bazıları var ki

Bitmesi gerekenler listenizde sıranın bize geldiğine inanıyorum. Lordumuzu bu konuda yarı yarıya ikna etmişsiniz ve bu yüzden bizi terk etti."

"Bu doğru değil! Ben asla-"

"Asla' demeden önce iyi düşünün, zaten dediğinizi görüyorum. Açlık çeken ölümlerin sonunu getirmeye çalışan ilk kişi siz değilsiniz. Başarılı oldunuz çünkü en güçlü silahı seçtiniz; efendimizin iradesini. Ve eğer aklınızda onun iradesini hepimize karşı kullanmak varsa, bunu pekâlâ başarabilirsiniz, çünkü o bize kesinlikle sevgi beslemiyor."

Durakladı, konuşmayı içten içe sürdürürken ifadesi birkaç dakika içinde değişti. Sonunda, garip, bastırılmış bir yoğunlukla, "Varlığımızın onun pişman olduğu bir karar olduğunun farkındayım. Biz bir intikam eylemiydik ve onun koruyucuları ya da yoldaşları, hatta hizmetkârları olarak değil, yalnızca bir anlık öfkeyle yaptığı bir hataya karşı duyduğu yükümlülük duygusuyla varlığımızı sürdürüyoruz. Bizden pişmanlık duyuyor ve bunu sizi tanımadan çok önce de yapmıştı, ama ben... ben kendimi bir hata gibi hissetmiyorum. Belki de sadece kapasitem olmadığı içindir, bilmiyorum. Bildiğim tek şey... onu sorgulamak ya da onun kendini sorgulamasına neden olmak bana düşmez ama eğer bizi bitirmek istiyorsa bitirmeli, erkeklerin istenmeyen yavrularını ormanda bıraktığı gibi bırakmamalı." İçindeki duygu fırtınasıyla savaşmak ve sonunda ona hâkim olmak için ikinci kez durakladı, en ufak izleri bile kırışmayan gözlerinden süzülüyordu. Sonra sakince, "Şimdi sizden tekrar rica ediyorum, onun nerede olduğuna dair bir fikriniz varsa bana söyleyin," dedi.

Lan boş kollarını iki yana açtı. "Özür dilerim Kaptan, nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Onun olduğunu bile bilmiyordum..." Kollarını indirdi. "...gitti."

Lan birkaç şey düşünürken Deimos onu yakından izledi. Lan ona tekrar baktığında, adam tüm dikkatini ona vermişti.

"Serafina hâlâ buralarda mı?" diye sordu.

Kısa ve gereksiz bir nefes verdi ve şöyle dedi: "Eski eşleriyle ilgilenerek onun hizmetine girdi. Onun öldüğünü henüz bilmiyor bile olabilir."

Lan bunu omuz silkerek geçiştirdi. "Fark etmez. Nerede olduğunu biliyor. Minibüsü de şarj etsek iyi olur. İçimde uzun bir yolculuk olacakmış gibi bir his var."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bu uzun bir yolculuktan çok daha fazlasıydı, iki yolculuktu; ortadaki hızlı deniz geçişi onları Eastport'tan Manş Denizi'ni geçip sahile götürdü ve gece karanlığında terk edilmiş bir liman kasabasında karaya çıktılar. Oradan iç bölgelere, önce doğuya sonra da güneye doğru ilerlediler, üçü de sarayın ahırlarından aldığı bir vapurdaydı. Yan tarafına göz kırpan bir kadın resmedilmişti, birkaç düşmüş Yiye'nin üzerinde sadece kıyafet önerisiyle dimdik duruyordu. Artık okuyabildiği için adını bile biliyordu: *Dinah Might*. Lan, Haven'ın onu nasıl edindiğine dair hiçbir soru sormadı. Deimos arabayı sürüyordu ve feribotçuların tercih ettiği yıpranmış, gösterişli kıyafetler içinde üniformasız haliyle her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Göze çarpmadıklarını söylemişti ve belki de öyleydiler ama yine de gittikleri her yerde dikkat çekiyorlardı. O ve Serafina, ikisi de aynı derecede 'göze çarpmayan' ve bu konuda suratsızdı. Lan geçen yıl boyunca baş döndürmeye alışmıştı ama güzel ölünün yanında bir kez daha görünmez olmuştu. Bunun kendisini biraz kıskandırdığını öğrenmek onu hem eğlendirdi hem de biraz kızdırdı.

Fransa'dan ayrıldılar, İsviçre'den ayrıldılar, Lan'ın adını bilmediği yerlerden geçerek önlerine çıkan her şeyi terk ettiler. Sonunda Lan'ı bu ihtiyaca ikna etmeyi başardığında, Deimos durdukları duraklarda pazarlık yapmayı, feribotu dolu tutmak ve Lan'ın karnını doyurmak için Haven'dan mal takas etmeyi kendine görev edindi. Bir sikkenin değeri hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir sikke edinmekle de ilgilenmiyordu. Lan'ın adını en az iki sesli harf daha olmadan telaffuz edemediği bir köyde Deimos, topladıkları servetin tamamını, neredeyse elli 'slip'i yaşlı bir adamın eline tutuşturdu ve üç sağlam bisikletten oluşan şüpheli bir ödülle geri döndü.

"Bisiklet tatiline mi çıkıyoruz?" Lan onları minibüsün arkasına yüklemesine yardım ederken sordu.

"Bana yolun sonuna yaklaştığımızı söylediler," diye cevap verdi. "Feribot o noktadan sonra işimize yaramayacak. Ata binmeyi biliyor musun?"

"Birkaç yıl oldu ama evet. Sen seviyor musun?"

"Elbette. Motorlu araçlara göre daha kullanışlı ve bakımı daha kolay."

Onu Haven'ın boş sokaklarında bisiklet sürerken hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

İnce ince gülümsedi. "Evet, bunu sarayın yakınında yapmıyoruz ve asla şehrin dışına çıkmıyoruz. Aptal görüldüğümüzün farkındayız ve bu sadece yaşayanları saldırıya kışkırtabilir."

"Bunlar sokak motosikletleri, biliyorsun," dedi Lan, eleştirel bir gözle onları inceleyerek. "Engibeli araziye uzun süre dayanamazlar."

"Buna gerek kalmayacak," diye seslendi Serafina. "Eğer burada bulunacaksa, gün bitmeden onu bulacağız."

"O kadar yakın mıyız?" Lan arkasını dönüp kasabanın açık kapısına yaslanmış, dışarıdaki dünyaya bakan Serafina'ya baktı. "Emin misin?"

"Evet."

"Yani *tabii ki*."

Serafina kesin bir ifadeyle, "Kesinlikle," dedi.

Lan gözlerini devirdi. "Bunca zamandır nerede olduğunu bilmediğini söylüyorsun-"

"-ama onu gördüğümde tanıyacağımı biliyordum," diye bitirdi Serafina.

Lan, bütün gün içinden geçtikleri aynı dikenli çalılara ve kararmış çıplak toprak parçalarına bir kez daha bakmak için kapıda ona katıldı. "Öyle mi? Peki ben neye bakıyorum?"

"Burası eskiden ormandı."

Lan omuz silkti, ikna olmamıştı ama her halükârda bunun bir anlamı olduğunu da göremiyordu. "Ne olmuş yani?"

"Demek yanmış."

Lan yine omuz silkti, bu sefer sinirli bir şekilde. "Eskiden çok fazla yangın çıkardı."

"Bu şekilde değil." Serafina ona baktı, sonra o tamamen gereksiz iç çekişlerinden birini yaptı ve feribota geri dönerek sabırsızca Lan'a onu takip etmesini işaret etti. Kendini arka tarafa bırakarak kapağı açtı ve tavana tırmandı, Lan'ın da aynısını yapabilmesi için kenara çekildi. Bu yeni bakış açısı ona dünyanın sadece biraz daha fazlasını gösteriyordu ve hepsi aynıydı, ama Serafina dikkatle taradı, aniden şarj istasyonuna yakın bir yerde iş bulan köyün genç adamlarından habersizdi.

Ölü kadının rüzgârda savrulan eteğinin altındaki yasak ülkeye bir bakış.

"Hımm," dedi Lan anlamlı bir şekilde, kot pantolon giymesine rağmen kendi bacaklarını birbirine sıkı sıkı tutarak.

Serafina yere baktı ve saçlarını savurdu. "Kaptan," dedi Kısaca.

Deimos kendi iç çekişini dile getirdi ve arabayı bağlamayı bıraktı. Azalan erzaklarını örten battaniyenin altından kılıcını çıkarmak için bisiklete bindi.

"Kimseyi öldürmeyin!" Lan haykırdı ve sözlerinden mi yoksa gerçek silahından mı bilinmez, şarj istasyonu hızla boşaldı. "Bu konuşmayı yapmak zorunda mıyız? Dikkat çekmemeye bu kadar önem veren bir adam için-"

"Oh, sessiz ol!" Serafina tersledi. "Ve bak."

"Nereye?" diye sordu Lan.

"Herhangi bir yer."

Lan baktı ve ateş hakkında nasıl yakılacağı ve ona dokunulmaması gerektiği dışında pek bir şey bilmemesine rağmen, burada gördüğü yıkımın ürkütücü bir bütünlük taşıdığını kabul etmek zorunda kaldı. Eski ormanın olduğu yerde tek bir yanmış kütük bile yoktu ve yeni bir başlangıç vaadi olarak yeni ağaçlar da çıkmamıştı. Yangından tek bir taş duvar ya da elektrik kulesi bile kurtulamamıştı. Bütün gün takip ettikleri yol bile taşlı tepelerin arasına ekmek kırıntıları gibi dağılmış asfalt parçalarından başka bir şey değildi. Trafiğin olduğu günlerden kalma herhangi bir yol işareti ya da bir kenara itilmiş ölü arabaların kabukları yoktu... hiçbir şey yoktu.

Şimdi gördüğüne göre, gerçekten de her yerdeydi: Bu köyde hiç çiftlik hayvanı yoktu ve otlayabilecekleri bir ot da yoktu, sadece taşlı toprak üzerinde sığ köklü dikenler serpiştirilmişti. Köyü çevreleyen açık, yiyicisiz arazilerde hiçbir ürün yetişmiyordu. Bu ölü topraklarda evlerini kuran insanlar da bir o kadar zorluydu; çoğu Lan kadar genç ya da daha genç, yaşlarının çok ötesinde yaşlanmış, hayatta kalanlardı.

"Bana bahsettiğin yangın buydu," diye fark etti Lan. "Hani şu gökten düşen."

"Düştü." Serafina ona küçümseyen, iğneleyici bir bakış attı. "Yağmur ya da kar gibi, öyle mi? Sadece *düştü*."

Lan garip bir şekilde manzaraya bakmaya devam etti. "Bilmiyordum... Mağaraya bir bomba attıklarını sanıyordum..."

"Emin olmak istemiş olmalılar." Serafina'nın gülümsemesi kesecek kadar keskindi ama incinen tek kişi oydu. Başka tarafa baktı. "O zamana kadar ölüleri öldürmenin ne kadar anlamsız olduğunu çoktan öğrenmiş olmaları gerekirdi."

"Evet ama o zamanlar bu yeni bir şeydi. Onun ölüleri dirilttiğini ve tekrar yürümelerini sağladığını gördüler. Korkmak için her türlü hakka sahiptiler."

"Korkmuşlar mı? Sence korktukları için mi böyle davrandılar? Peki sen bu konuda ne biliyorsun, sıcakkanlı? Orada mıydın?" Serafina ona ters ters baktı ama tekrar dağlara baktığında gözlerindeki sıcaklık azaldı. "Oradaydım. Orada bir yerde... yeniden doğdum. Çocuklarını büyütmesi için ona verdikleri o güzel yerde. Saray değildi. Yaşayanlar onu kullandığında neydi bilmiyorum ve onu oraya yerleştirdiklerinde bir hapishane olmasını istediklerini biliyorum, ama yine de güzel bir yerdi. Orada ilk kez gözlerimi açtım ve onu tepemde gördüm... maskesinin ardında yanan gözlerini... ve korktum. Henüz bir sesim, düşüncelerim ya da amacım yoktu ama korkuyordum... sonra beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerine koydu ve beni çevreleyen güzel yeri gördüm... ve hanımımı gördüm... o da çok güzeldi. Onun olduğumu, buranın evim olduğunu ve tüm dünyanın güzellik olduğunu biliyordum. Ve çok mutluydum."

Serafina bir an sessiz kaldı, dağlarda kaybolmuştu. Tekrar konuştuğunda sesi sert ve soğuktu. "Ta ki siz sıcakkanlı piçler onu konuşma vaatleriyle kandırana kadar. Ve o gittiğinde, korkaklar gibi içeri süzüldünüz ve silahlarınızı yeni doğan Çocuklarına doğrulttunuz. O ana kadar acıyı bilmiyorlardı. Kaçmayı bilmiyorlardı. Sadece ayakta durdular, birbirleri için ağladılar, ellerini uzattılar-" Serafina'nın elleri yükseldi ve tekrar gevşekçe düştü. "Etleri senin kurşunlarınla parçalanırken. Sesleri hatırlıyorum... fayanslarda yağmur gibi kan... botların altında çatlayan kemikler... ve küçük seslerini, kedi yavruları gibi, gerçekten. Ağlıyorlardı." Sanki daha iyi dinleyebilmek için gözlerini kapattı. "Parçalanırken ağlıyorlardı, kendi soğuk kanlarının, parçalanmış kemiklerinin, beyinlerinin karmaşası içinde çırpınıyorlardı. Artık ayakta duramıyorlardı ve asla savaşmayı bilmiyorlardı ama ağlıyorlardı. Döndüğünde hâlâ ağlıyorlardı, kırık uzuvlarının üzerinde ona doğru sürünmeye çalışıyorlardı. Eğer uyusaydım, sanırım bunu rüyamda görürdüm," dedi Serafina ifadesiz bir sesle. "Eğer rüyamda görseydim, sanırım çığlık atarak uyanırdım."

Deimos homurdandı, bu onu dinlediğinin tek işaretiydi ve yüklerini ve malzemelerini emniyete almayı bitirmek için minibüsün arka tarafına döndü.

"Onları onarabilirdi," dedi Serafina gözlerini açarak. "Ama zamanı yoktu. Onları teselli etmek için bile duramazdı. Onları, sadece birkaç saattir tanıdığı bu Çocukları öldürmek ve geri kalanları toplayıp kaçmak zorundaydı. Bizi dumanın ve askerlerin arasından, varlığından bile haberdar olmadığımız açık dünyaya ve oradan da vahşi yerlere götürdü. Onlardan kaçtığımızı sanıyorduk ama tabii ki asla kaçamamıştık. Biz daha koşmaya başlamadan onlar bizi kovalamaya başlamıştı. Sadece hareket etmeyi bırakmamızı bekliyorlardı, böylece gökyüzünün hangi kısmını yakacaklarını biliyorlardı. Ama sanırım bunu yapmak zorundaydın." Lan'a baktı ve usulca, acımasızca, "Çünkü *biz canavardık*," dedi.

"Kendilerini savunduklarını sanıyorlardı," dedi Lan ama kelimeler ağzında buruklaşmıştı.

"Neyden?" Serafina sordu. "Açlıktan ölenler sonra geldi. Onları kışkırtmak için ne yapmıştık? Ne yapacağımızı düşünüyorlardı?" Gözleri kısıldı. "Ve onlara bunu yapacağımız fikrini kim verdi?"

Lan'ın ağzı garip bir sessizlik içinde çalışıyordu, tek dürüst cevabı vermek istemiyordu - bu filmlerin yaşayanlarda olduğunu ve herkesin ölülerin yaşayanları yediğini bildiğini, çünkü filmlerin öyle söylediğini. Çoğunlukla henüz doğmadığını, annesinin sadece bir çocuk olduğunu söylemek istiyordu, bu yüzden lütfen ondan bundan daha iyi açıklamasını istemeyin, çünkü hiçbir mazereti yoktu. Olayların yaşandığı dönemde bunları yaşamak zorunda kalan insanlar bile bunu biliyor olmalıydı... bunlar sadece filmdi.

Serafina burnunu çekerek, "Bana öyle bakma," dedi ve Lan'ın yanından geçerek kapaktan feribotun ambarına geri döndü. "Başlarına gelen her şeyi hak ettiler."

Deimos bisikletleri emniyete almayı bitirdi ve arka kapıları susturucu bir gürültüyle çarptı. Lan dünyanın yıkıntılarına bakarken, o sakince şarj aletinin fişini çekmek için yürüdü. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Sadece üç saatlik gücümüz ve dört saatlik ışığımız var. Lütfen zaman kaybetmeyin."

Lan onun ne dediğini biliyordu ve bir parçası da ona katılıyordu ama bunların hiçbir önemi yok muydu? Bu yer, eskiden her ne idiye, artık *yoktu*. İnsanları yetim kalmış, kendi ülkelerinde mülteci olmuşlardı. Toprak bozulmuştu. Bütün

Gökyüzü o çirkin renge boyanmıştı ve belki de bunun üzerine gitmenin bir anlamı yoktu, belki de suçlu onlardı, ama yine de önemliydi!

Deimos sürücü kapısını açıp bir elini direksiyona koyarken ona baktı. "Duyarsız olmak istemem ama ben bir Revenant'ım ve bize duygusallık bahşedilmemiştir. Her ne olursa oldu ve kimin daha fazla hatalı olduğunu tartışarak değiştirilemez."

"Yaşayanlar," diye mırıldandı Serafina içinden. "Tek hata onların. Yiyenler fikrini nereden bulduğunu sanıyorsun?"

Deimos onu görmezden gelerek, "Geçmiş öldü," dedi. "Gelecek henüz değişmiş olabilir. Neden burada olduğumuzu hatırlayın."

Haklıydı, lanet olsun ona. Lan kaşlarını çatarak vapura tırmandı ve Serafina'nın yanına rahatsız edici bir şekilde yaklaşarak oturdu.

Deimos ikisine uzun uzun baktı ve sonra motoru çalıştırdı. Feribot ileri doğru yuvarlandı.

"Ve özellikle sen olmasaydın, hepimiz Cennet'e geri dönmüş olacaktık," dedi Serafina. "Açlıktan ölenler hâlâ yaşayanları uzakta tutuyor olacaktı, bu yüzden kuşatma gerçekleşmeyecek ve lordumuz tasfiye emrini vermeyecekti, bu yüzden bu anlamsız girişimde kaybedilen on binlerce hayat için kendini suçlayabilirsin."

Deimos botunu frene vurarak her ikisini de ön panele fırlattı. Yumuşak bir sesle ve dosdoğru önüne bakarak, "Efendimizin yüce adı üzerine yemin ederim ki, eğer yüzündeki o meleyen deliği kapatmazsan, onu bir mızrakla tıkayacağım," dedi.

Serafina dudaklarını birbirine kenetledi ve kollarını kavuşturdu, uzun parmakları pençe gibi kendi kusursuz etine saplandı.

Deimos derin bir nefes aldı, bir daha konuşmadığı için görünüşe göre sadece nefesini boşaltmak istiyordu. Onları sahipsiz kapıdan geçirerek köyün dışına çıkardı ve tekrar yola koydu.

Uzun bir yolculuk değildi, ancak bundan sonra kesinlikle öyle hissettirdi. Kimse konuşmuyordu ve tek ses altlarında sızlayan yol ve minibüsü sarsan rüzgârdı, sabah sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Lan güneşi her kontrol ettiğinde, alacakaranlığa doğru battığını görmeyi bekledi ve her seferinde, henüz öğlen bile olmadığını görünce şaşırdı.

Deimos yolun sonuna yaklaştıklarını söylediğinde, Lan yolun daralarak yok olduğunu hayal etmişti. Ne de olsa çoktan yutulmuştu ve son köyden ayrıldığından beri durumu dramatik bir şekilde kötüleşmişti. Son bir saattir,

Parke taşları gibi görünen, kokuşmuş su ve balçıkla dolu milyonlarca dingil öldürücü çukuru mükemmel bir şekilde gizleyen sarmaşıklarla büyümüş bir yolda ilerliyorlardı. İlk geniş çukurda Deimos doğrudan çukura girmiş, çamurluğu kırık asfaltta çatlatmış ve gerçek derinliğini gizleyen o masum bir santimlik suyun altında saklanan yarım metrelik çamura neredeyse bir lastiği batırmıştı. Bir sonrakinde etrafından dolaşmıştı ama arazi o kadar engebeliydi ki, Lan ne kadar yavaş ve dikkatli olursa olsun feribotun yan yatacağından emindi.

Bu yüzden, bisikletler hakkında hâlâ şüpheleri olsa da, yolun bitmesi neredeyse bir rahatlamaydı. Ve yolun bitiş şekli, iki ölü insanla ve her tarafta aynı kasvetli manzarayla -yanmış dağlar, yanmış kayalar ve yanmış gökyüzü- dolu bir yolculuğun sıkıcılığını canlandırmak için iyi bir iş çıkarmıştı. Tepeler sabahtan beri daha da uzuyor ve sarplıyor, aralarında kıvrılan yolu daha geniş virajlara ve daha dik yamaçlara itiyordu. Bir pencereden bakıp kilometrelerce uzağı görebiliyor, diğer pencereden bakıp dik kayalıkları görebiliyordu. Bu şekilde, duvarın geldiğini görüyordu, tüm bu gri ve siyah arasında renk parıltıları olarak, ama asla ne gördüğünü bilecek kadar uzun sürmedi, son köşeyi dönüp oraya varana kadar değil.

Lan bunun gibi pek çok duvar görmüştü; hızlı ama sağlam bir şekilde örülmüş, tepesi jiletli tellerle çevrili kerpiç bloklar. Bir zamanlar bir gözetleme kulesi vardı, adamların kendilerini misilleme ateşine maruz bırakmadan ateş edebilecekleri dar pencereleri olan türden, ama yıkılmış ve metal kemiklerine kadar kurtarılmıştı. Aynı şekilde, kendilerini neye karşı savunduklarını hala anlamayan muhafızların bir zamanlar hala güvenli bir yer olduğunu düşünen panik halindeki sivilleri geri çevirdiği ya da vurduğu kontrol noktası istasyonu da. Bir zamanlar bir kapı vardı, ancak sonlara doğru tuğlalarla örülmüş, geriye sadece askeri bariyerden kamusal foruma yavaşça dönüşen bu duvar kalmıştı. Burada, hiçliğin ortasında bile -muhtemelen toprak hala tüterken ve hava maskesiz solunamayacak kadar yoğunken bile- insanlar gelmişti, çünkü insanlar her zaman yolun biraz ilerisinde dokunulmamış bir yer olduğuna inanmıştı. Her şeyin başladığı yerin burası olduğunu bilmeden gelmişlerdi.

Düzenli aralıklarla tabelalar asılmıştı ama okunamayacak kadar solmamış ve kurşunlarla delik deşik edilmemiş olanlar bile İngilizce değildi. Yıllar içinde hacılar bu ilanların çoğunun üzerini Azrail'i, Yiyicileri ve iblisleri tasvir eden kıyamet duvar resimleriyle kat kat örtmüşlerdi

İskelet halindeki atlar, tabelaların kendilerinden çok daha etkileyici uyarılar yapıyordu. Bir zamanlar perdeler dolusu broşür ve pankart da vardı herhalde, ama onlardan geriye eski çivilerle duvara tutturulmuş birkaç milyon yırtık pırtık köşeden başka bir şey kalmamıştı. Düzinelerce farklı dilde yazılmış duvar yazıları fısıldıyor, yalvarıyor, bağırıyor ve gülüyordu; mühürlerin kırılması ve İsa'nın bedenini yemekle ilgili öfkeli ve korku dolu söylemler kusan yarı-dinsel saçmalıklar; *ÖLÜNCE UYUYABİLİRSİN* ya da *SON ZENCİDİR* gibi ya ironik olması gereken ya da sadece kötü yazılmış sosyal yorumlar. Bu tımarhane düşüncelerini taçlandıran, yolun tüm genişliği boyunca uzanan kalın siyah harflerdi - altı şerit boyunca - birisi NE OLDU yazmıştı. Başka biri de W'nin üzerine bir T çizmişti ve Lan bunun o kadar mükemmel bir cevap olduğunu düşündü ki Deimos'un minibüsü durdurup motoru kapattığını fark edene kadar çok uzun zaman geçti.

"Burası mı?" Lan kapısını açıp duvarın üstünü görebilmek için koşucunun üzerinde durarak sordu. Bu ona zaten görebildiği yanık dağların sadece biraz daha fazlasını gösterdi ama sadece bacaklarını uzatmak bile çok iyi geldi, orada kaldı. Biraz da esinti vardı, saçlarını geriye savuruyor ve ona toprak, kömür ve çürüme gibi açık hava kokuları getiriyordu. İyi bir koku değildi. Aşağı inip topuğunu yere sürttüğünde, bir inçten daha az bir küllü toprağı kazıdıktan sonra, hepsi birlikte erimiş siyah cam, metal ve taştan oluşan bir katmanla karşılaştı. Zemin iyi değildi. "Buradan yürüyecek miyiz?"

Deimos feribotun arka kapısını açarak, "Binmek," diye düzeltti. "Gerçi yakında yürümeye başlayacağımızı sanıyorum. Ayakkabıların nasıl?"

Lan ayaklarından birini kaldırdı ve botunun tabanına baktı. "Hâlâ iyi. Son zamanlarda en fazla kalabalık bir barda şarap şişelerini ezdim. Neredeyse yeni sayılırlar."

"Ya seninki?"

"Ne fark eder ki?" Serafina suratını astı. "Benim hiç diğerleri."

Deimos bunu homurdanarak onayladı ve bisikletleri indirdi. Lambalarının pillerini değiştirdi, zincirlerini kontrol etti ve yağ gerektiren her şeyin yağlandığından emin oldu. Sonra gömleğini çıkardı.

Lan gözlerini kaçırmaya başladı ama gözleri, adamın yüzü kadar mükemmel yontulmuş vücudu tarafından değil, iradesi dışında geri çekildi.

Sol üst pazusundaki ürkütücü işaret bir dövmeydi. Darla, diyordu, bir kalbin içinde kapalı ve bunun altında, birbirine bağlı iki kurdele içinde Ann ve Twyla.

Ellerini gömleğine silen Deimos, onun baktığını fark etti. Koluna baktı ve ilgisiz bir şekilde, "Ben büyüdüğümde de oradaydı," dedi.

"Kim onlar?"

"Onlar da ben de artık ölüyüz. Bunun pek önemi yok." Yağ lekeli gömleğini vapura fırlattı ve kemerini çözdü.

Lan kıyafetlerini çıkarıp Revenant üniformasını giyerken duvarın ilginç bir bölümünü seyretmek için buldu. İşi bittiğinde kılıcını kuşandı, saçlarını taradı, vapurun yan aynasında yansımalarını bir kez kontrol etti, vapuru kapattı ve arkasını döndü.

"Daha iyi hissediyor musun?" Serafina kuru bir sesle sordu.

Onu görmezden gelerek bisikletlerden birini seçti ve Lan'a doğru itti. Geri dönmeye başladı, sonra durakladı ve yavaşça geri döndü. Tekerleklerinin tellerine dolanma riskine girmemek için eteklerini bağlamakla meşgul olan Serafina'ya baktı, sonra Lan'a yaklaştı. Rahatsız edici derecede yakın. O kadar yakındı ki, eğer nefes alıyorsa onun nefesini hissedebilirdi. Elini Revenant'ın ceketinin içine soktu ve önce kâğıt, sonra plastik gibi görünen ama Lan'ın fotoğraf olduğunu hemen anladığı, buruşuk bir kâğıt çıkardı. Gerçek bir fotoğraf, bir dergi sayfası değil.

Onu aldı, şaşkınlıkla baktı ve orada temsil edilen üç gülümseyen yüzü ancak geç fark etti. Bir kadın ve biri kalçasına sarılmış, diğeri yardım almadan ayakta duramayacak kadar küçük iki sarışın çocuk. Üçü de gülümsüyordu ama en küçüğününki esneme olabiliyordu.

Deimos fotoğrafa kaşlarını çatarak, "Bunu büyüdüğümde buldum," dedi. "Bunu neden sakladığımı bilmiyorum. Ona baktığımda... hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ama sen ona bakıyorsun."

"Evet. Biliyorum. Hatta buna karar verdim-" Kızlardan büyük olanına dokundu. "Ann. Öyle düşünmek için bir nedenim yok. O sadece... bana Ann gibi görünüyor." Onu geri aldı ve inceledi, mükemmel kaşları hafifçe çatılmıştı. "Onları hatırlamıyorum. Onları özlemiyorum. Onları merak etmiyorum. Ama bazen onlara bakıyorum." Kâğıdı katlayıp bir kenara koydu ve Serafina'nın ilk beceriksiz turunu atmasını kayıtsızca izledi.

feribot. "Sanırım bunu cesaret verici buluyorsunuz, yani önceki hayatımı tamamen terk etmediğim anlamına geliyor."

"Öyle mi?"

Ona baktı, neredeyse gülümsüyordu ama tam olarak gülümsemiyordu. "Bunun ötesinde bir varoluş düzlemine inanıyor musun?"

Lan kaşlarının yükseldiğini hissetti. "Ne yani, Tanrı'yı mı kastediyorsun? İsa gibi, hırsızlık yapmayacaksın falan mı?"

"Belirli bir şey yok. Sen, Lan, bir ruha inanıyor musun? Fiziksel beden öldükten sonra da devam ettiğine inanıyor musun?"

Bunun nereye varacağını bildiğinden çok korkuyordu ama "Sanırım öyle" dedi.

Ve şimdi de ruhunun hâlâ kendisinde olup olmadığını soracaktı, ama onu şaşırtarak, "Ruhunun bu fiziksel düzlemde doğmadan önce de var olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Evet, sanırım öyle."

Bir kez başını salladı - o tuhaf gülümsemesiyle çelişen askerce başını salladı.

-"O hayatı terk mi ettin?" demek için yaklaştı.

Birkaç ses çıkardı. Hiçbiri kelime değildi. Bekledi.

"Hayır, ben... Ben..." Kollarını kaldırdı ve indirdi. "Bildiğim tek hayat bu."

Arkasını dönüp Serafina'nın feribotun etrafında giderek daha emin adımlarla dolaşmasını izledi. "Ve bu benim bildiğim tek hayat. Bunu benimsemiş olmam daha önce yaşadığım hayatı geçersiz kılmaz. Beni bir erkek olarak görüyor musun?"

Tam da daha fazla tedirgin olamayacağını düşünmeye başlamışken.

"Erkek gibi mi? Erkeksi... cinsel anlamda mı yoksa-?" "Bir insan."

"Oh." Kendisine ve gülünç düzeydeki rahatlamasına gözlerini devirdi. "Evet, tabii."

"Yaşayanlar arasında buna katılacak pek kimse yok." Serafina'nın gidondan kaçınılmaz bir şekilde düşmesini izledikten sonra şöyle dedi: "Ölülerin çoğu da öyle. Sanki öyle değilmişiz gibi size 'insan' bile diyoruz. İtiraf etmeliyim ki, yaşayanlarla, hatta sizin gibilerle temasa geçmeye zorlandıkça, aramızdaki bu ayrımı daha çok istiyor gibiyiz. Milyarlarca ölü varken dünyanın ikimize de yetecek kadar büyük olduğu düşünülebilir... ama sanırım asla barış olmayacak."

"Ben de öyle."

"Yine de, onu aramak için bir kez daha geldin."

Lan gülümsemeye çalıştı ama korkarım ki bu etki daha çok

İrkildi

m. Deimos onu izliyor gibi görünmüyordu ama gözleri kısılmıştı Bisikletinde hasar olup olmadığını kontrol etmek için sonuna kadar eğilen ve bağlı eteklerinin düzgün kalçalarının üzerinde daha da yükselmesine yardımcı olan Serafina adına değil. "Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman halkına bir faydan dokunmayacağını bile bile neden geldin?"

"Fransa'da onlara ne kadar iyilik yaptım? Ya da Norwood'da?" Bunu düşündü ve fazla espri yapmadan güldü. "Ya da Haven'da, bu konuda? Bir keresinde dünyayı kurtarmaya çalışmışım. Sanırım hepimiz bunun işe yaramadığı konusunda hemfikiriz. O yüzden şimdi sadece kendim için buradayım."

"Peki onu bulursak lordumuzdan ne istiyorsunuz?" "Sizinle aynı şeyi. Onu geri almak için."

Bir kez başını salladı ve açıkça beklediği bir cevabı onayladı. "Farklı güdülerimiz olduğundan şüpheleniyorum ama onun çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğünüze inanıyorum. Kural olarak lordumuzun cariyeleriyle ilgilenmem ama bu yolculukta bana eşlik etmeniz hiç de hoşuma gitmedi." Ona keskin, çelik gözlü bir bakış attı. "Resimden kimseye bahsetmeyeceksin."

Bu tam olarak bir rica sayılmazdı. Lan yine de başını salladı.

Serafina burnunu havaya kaldırarak pedal çevirdi. "Eğer birbirinizle sohbet etmeyi bitirdiyseniz, hadi *gidelim*! Sizi daha fazla beklemeyeceğim!"

"Evet, evet." Lan bisikletini duvardaki en yakın delikten geçirdi (Azrail ve çürüyen cesetlerden oluşan bir orduyla birlikte cehennemin yanan kapıları gibi görünmesi için boyanmıştı) ve diğer taraftaki ıssızlığın tüm etkisini görmek için kısa bir süre durdu: Serafina'nın çoktan başka bir döküntüden kendini topladığı, pürüzlü kaya parçaları ve dikenli çalılıkların üzerinde uzanan kırık gri bir çizgi. Çok geçmeden kendisinin de asfalt yiyeceğini bilmesi, küçük bir kin kıvılcımını şımartmak isterdi. Deimos'un temin ettiği dayanıksız sokak bisikletleri bu kayalık yol bahanesinde bir saat bile dayanamazdı ve iyimser bir tahminle Serafina'nın düşüp bacağına kırmadığını varsayarsak, yolun geri kalanını yürümek zorunda kalacaklardı.

Lan sanki manzaranın değişmesine yardımcı olacakmış gibi gözlerini kıstı ve ovuşturdu. Gözlerini tekrar açtığında, yanındaki Deimos dışında manzara aynıydı.

"Kolay olmayacak," diye gözlemledi.

"Küçümseme konusunda gerçek bir yeteneğiniz var."

İçindeki yanıt listesini gözden geçirdi ve "Teşekkür ederim" dedi.

Lan iç çekerek, "Bir şey değil," dedi ve iterek uzaklaştı.

* * *

Bisikletler Lan'ın düşündüğünden daha iyiydi ama 'daha iyi' göreceli bir terimdi. Jant telleri büküldü, zincirler kaydı ve lastikler patladı. Deimos ilk başta ufak tefek tamiratlarla idare etti ama sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu. Yoldan ayrılıp karadan gitmek zorunda kaldıklarında, sorunlu şeyleri geride bırakmak neredeyse bir rahatlama oldu.

Son mesafeyi yürüyerek, batmakta olan güneşle yarışarak, Deimos önlerinde giderken, dikenlerden ve ayaklarını yakalayan sarmaşıklardan oluşan kalın arapsaçını kılıcıyla temizleyerek geldiler. Altındaki zemin parlak, yanmış taştı, kırılğan kıvrımlar ve cepler halinde kendi üzerine bükülmüştü. Daha ince tabakalar ağırlığının altında kırılıyor, botlarının tabanlarını hızla kesiyor, böylece birkaç kez durup onları yedekte ne varsa - ceketinin kolları, üst gömleği, kemeri - sarmak zorunda kalıyordu.

Sonunda etrafı daha küçük tepeler ve vadilerle çevrili derin bir çukura geldiler; burada sivri taş çıkıntıları büyük bir solucanın ağzındaki dişler gibi dışarı fırlayarak gölgeli bir mağara oluşturuyordu.

"İşte burası," dedi Serafina, biraz suyun hâlâ damladığı, şelale şeklindeki siyah pislik çizgilerinin üzerinde parladığı ve altındaki sığ bir çanakta toplandığı, büyümüş bir çıkıntıya hastalıklı bir şekilde bakarak -Batuuli'nin saçlarını taradığı küçük havuz, ormanlarını bu hale getiren bombaların düştüğü gün.

Lan şimdi baktığı için buradaki kayaların bir kısmının kesilip istiflendiğini, burada alçak bir duvar örüldüğünü ya da orada bir bank oluşturulduğunu görebiliyordu. Bir zamanlar, tepesinde gökyüzü ve etrafındaki ağaçlarla, ne tam olarak vahşi ne de tam olarak evcilleştirilmiş haliyle huzurlu bir yer olmalıydı.

"Bir mağara olduğunu söylemiştiniz," dedi Lan.

Serafina işaret etti ama bu yardıma rağmen Lan yine de hemen göremedi. Farklı bir şey bekliyordu; bir uçurumun kenarına yerleştirilmiş düzgün bir yarım daire, hatta belki de ona çıkan merdivenler, çünkü Azrael kesinlikle birkaç konforu oyacak kadar uzun süredir buradaydı. Onun yerine yerde uzun ve endişe verici derecede dar, kış için ölmüş dikenli sürüngelelerin taze büyümesiyle örtülü bir çatlak gördü. Deimos oraya doğru yöneldi ama Lan onu durdurmak için kolundan tuttu.

"Sadece ben," dedi.

Kaşlarını çattı ama kenara çekildi, kılıcını kınına soktu ve hiç çaba gösteriyormuş gibi görünmeden asker duruşu takındı.

"Karanlık," dedi Serafina. Kıpırdamamış, yanmış mağaraya doğru bir adım bile atmamıştı. "Ve derin. Hiçbir yere çıkmayan birçok tünel ve dolambaçlı yol var. Çok karanlık. Gerçekten, hayal bile edemezsin... karanlığı."

"Evet, bir keresinde bundan bahsetmiştin. Bir meşale getirmeliydim." Boş boş küfretti, sonra Deimos'a dar, spekülative bir bakış ve yarım bir gülümseme attı. "Öte yandan sen her zaman hazırlıklı gelirsın, değil mi?"

Ona gülümsemesinin diğer yarısını da verdi ve ceketinin iç cebinden küçük bir fener çıkardı. Bir kurşun kalemden daha büyük değildi ama yüzüne doğrultup yaktığında onu kör edecek kadar parlaktı.

Serafina ciddiyle, "Çok aptalsın, biliyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Lan, vücudundaki hafif yanıkları ovmaya çalışarak

Gözler

"Bulunmak istemiyor."

"Kimse her zaman istediğini elde edemez." Tırmanmaya başladı

Aşağı. "Orada olduğunu bile bilmiyorsun! Öyle olsa bile, bu onun olmalı. kalma isteği! Neden geri dönsün ki?" "Geri geldim, değil mi?"

Serafina homurdanarak ellerini havaya kaldırdı ve mırıldanarak arkasını döndü.

Deimos alçakta asılı duran güneşe bakarak, "Dikkatli ol," dedi. "Şafağa kadar ortaya çıkmazsan seni bulmaya çalışacağım ama elimde sadece bir ışık var ve o olmadan seni bulmam pek mümkün değil."

Ve akşam havasında asılı duran bu rahatlatıcı sözlerle Lan mağaranın ağzına ulaştı ve içeri girdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Karanlıktı, tıpkı Serafina'nın söylediği gibi, yaşayan bir şey gibi karanlıktı. Mağaranın girişi dik açılıydı, bir tünelden çok bir bacaya benziyordu ve evet, Azrail tasarımıyla iyileştirmeler yapmıştı -pürüzlü yüzeyler düzeltilmiş ve geçişi kolaylaştırmak için kayaya tutamaklar oyulmuştu- ama bu değişikliklerin ne kadar yakın zamanda yapıldığını bilmenin bir yolu yoktu.

Bu şekilde aşağı inerken, Lan kendisine pek dokunmasa da gün ışığını hâlâ görebiliyordu ama ayakları dibe değdiğinde işler bir anda değişti. Zemin eğimliydi ve kayalar tepesinde alçalmış, bir düzine adım içinde onu tamamen yutan bir boğaz oluşturmuştu. Başını korumak için bir elini kaldırarak çömelerek yürüdü ama sonunda tünel açıldı. Ondan sonra, meşalesi nefes kesen karanlığa nüfuz edemedi, sadece üzerinde uzandı, asla zemine, hatta tavana kadar ulaşamadı. Tünel duvarı olduğunda yolunu hissediyor, olmadığında da tökezliyordu. Hiçbir şey düz, pürüzsüz ya da kuru değildi. Tavan başını, zemin ayaklarını yakaladı ve her şey sabun gibi hissettirdi, eğer sabun taşla dönüşebilirse. Ekşi toprak, is ve durgun su kokuyordu ama her şeyden çok zaman kokuyordu. O ana kadar zamanın bir kokusu olduğunu fark etmemişti ya da belki de sadece böyle çürümüş yerlerde vardı.

Ne kadar yürüdüğünü söyleyemezdi ama sonunda, araştıran parmakları metale dokundu ve kum gibi bir toz aldı. Pas diye düşündü, ta ki elini ışığa tutup kül görene kadar. Feneri üzerine çevirdi ve tekrar baktı. Kapı bir zamanlar düz olmasına rağmen şimdi düz değildi. Şimdi ortası kabarıktı, alevlere karşı tuttuğu yerden kabarmıştı. Açıklıktan ilerideki odaya doğru eğildiğinde, adamın ellerinin izlerini hâlâ görebiliyordu; ısıdan yumuşamış olan metale bastırılmış deri parçaları.

Arkasını döndü, meşaleyi kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı ve gözlerini kısarak ötesindeki karanlığa baktı. Büyük bir oda değildi ve meşalesi karanlığa karşı zayıf bir silah olmasına rağmen her şeyi görebiliyordu. Orada

Bu kadar küçük bir yer için düşündüğünden daha fazla görülecek şey vardı. Taş masalar ve banklar duvarlara dizilmiş, kapıdan kuru ot ve sopalardan oluşan bir yatağa giden dar bir yol bırakılmıştı. Kaseler ve fincanlar, deri parçaları, bilezikler ve kolyeler ve düzinelerce başka yarı yapılmış ve terk edilmiş eser her yüzeyi kaplamıştı. Onları tutabilecek kadar derin bir çıkıntının olduğu her yere mumlar yerleştirilmişti, yıllarca damlayan mumlar donmuş nehirler ve balmumu damlaları oluşturunuyordu. Yanmış kemikler ve küller ona ateşin nerede olduğunu gösteriyordu; ateşin üzerinde birisi duvara figürler çizmişti - sarı, kırmızı ve kahverengiye boyanmış uzun, ince bedenler birlikte dans ediyor, el ele tutuşuyor, kucaklaşıyordu. Ortalarında, kocaman ve tehditkâr bir şekilde beliren Azrail'in kül grisi, beyaz gözlü şekli tek başına durmuş, onu izliyordu. Garip bir şekilde tanıdık bir resimdi ve biraz kafa yorduktan sonra bunu daha önce gördüğünü fark etti. Yarısı yanmış, yarısı eğilmiş ağaçlardan ve zincirlenmiş bir taştan yapılmıştı ama her şeye rağmen, önemli olan her yönden aynı resimdi.

"Bunu Tehya çizdi."

Lan zıpladı ve kazayla el fenerini düşürdü. Plastik kapak yere çarpınca kırıldı ama yanmaya devam etti. Küfrederek yerden aldı ve Azrael'in eli içeri girip ondan aldı. Meşaleyi yukarı kaldırdı, azalmış ışığını duvarın üzerinde parlatarak her bir küçük şekli inceledi.

"Tehya Çocuklarım arasında yaratan tek kişiydi," dedi. "Onu izlemekten hiç bıkmadım. Sadece bir avuç dolusu dut suyu, bir parça kum kullanarak parmak uçlarıyla koca dünyaları döndürebilirdi. Neredeyse hareket ediyor gibi görünüyorlar, değil mi?"

Lan duvara baktı. Figürlerin ne yüzleri, ne giysileri, ne de saçları vardı. Sadece kolları, bacakları ve evet, hareketleri vardı. Çok basit görünüyorlardı, bir çocuğun çizebileceği bir şey gibi, ama yüz hatları olmasa bile, bir şekilde duyguları iletmeyi başarıyorlardı. Birbirlerine sarıldıklarını görmek güzel duygular olmalıydı ama Lan onlara ne kadar uzun süre bakarsa, masum neşeyi kederin kıvrımlarından ayırt etmek o kadar zorlaşıyordu.

"Haven'da sonunda ona gerçek boyalar, en iyi fırçalar ve atölyesi olması için koca bir oda verme şansım oldu. Onlara hiç dokunmadı. O zamana kadar seksen üç gün geçmişti." Meşaleyi indirdi. "Burada olmamanız gerekirdi."

"Sen de yapmamalısın."

"Hm. Bu görüşte yalnızsınız. Bunun da sizi en ufak bir şekilde caydıracağını sanmıyorum." Kadının etrafından dolaşıp uzaklaştı ve

Yanında meşale vardı. Çakmaktaşıyla bir mum yaktı, bir iki saniye alevine baktı, sonra bir tane daha yaktı. Işık büyüdü, titrek ve hastalıklı. Sıcak iç yağ kokusu buranın diğer kokularını bastırmaya başladı. "Beni nasıl buldun?"

"Serafina."

"Ah." Sanki kaya katmanlarının arasından yüzeydeki Serafina'yı görebiliyormuş gibi yukarı baktı. "İkna gücün azalmamış. Kendi emrimden başka hiçbir şeyin onu buraya dönmeye zorlayamayacağını düşünürdüm."

"O da senin burada olacağını düşünmemiştin."

"Hayır mı? Bütün canavarlar eninde sonunda inlerine dönmezler mi?" Bir süre daha son balmumu kâsesinin yanında durmaya devam etti, her bir eski eşyayı, her bir acınası konfor girişimini düşündü, ama bir kez daha duvardaki çizimlere geldiğinde arkasını döndü. "Burası bu hale mi geldi?" diye mırıldandı, bir elini duvara oyulmuş bir nişin kaba kenarında gezdirerek. "Dayanıklılığım... uzun yıllar boyunca aşınarak inime dönüştü." Gözü daha sonra masanın üzerindeki meşaleye takıldı. Meşaleyi kapatıp ona uzattı ve şöyle dedi: "Yarım bin yıl önce, son tutsaklarım beni başka bir yolla cehenneme gönderme çabalarını tükettikten sonra buraya zincirler içinde getirildim. Sana beni sabitledikleri sütunu gösterirdim ama o oda buradan çok uzakta ve geçitler istikrarsız hale geldi."

"Bunu görmeme gerek yok. Senin de öyle."

"Hayır çocuğum, hatırlamıyorum, çünkü hafızamda hâlâ oradayım." Bakışları tekrar duvardaki boyaya kaydı. "Hiç gitmemeliydim."

"Azrael-"

"Bana sempatini esirgeme," dedi sertçe. "Ve bunun yerine benim yükselişimle kaybedilen milyarlarca yaşam için bir düşünce ayırın. Gökyüzü yine de renklerle ve Dünya yaşamla dolu olacaktı. Annen bir baltayla omurga kesmenin tekil deneyimini asla bilmeden büyümüş olacaktı. Norwood olmayacaktı ve orada her yıl açlıktan ölen basit insanlar olmayacaktı. Şeftalilerini tüm hoşgörülü yaşamları boyunca dükkanlardan satın alabilirlerdi ve asla tahmin edemezlerdi..." Mağaranın etrafına bakarken sesindeki acılık kayboldu. "...ayaklarının altında ne dehşetler yatıyordu."

"Korkunç değilsin."

"Öyleyim... ve bundan dolayı ruhumun derinliklerine kadar hastayım. Bunu ben istemedim, Lan!" dedi aniden, daha yüksek sesle değil, ama kulaklarını kükremelerinden daha fazla acıtan bir çığlıkla. "Bu sağır edici savaşın sona ermesinden başka bir şey istemedim."

Sessizlik! Yalnızlığımda yoldaşlar istedim. Bir yuva istedim." Gözleri ona doğru kaydı ve uzaklaştı. "Ben seni istedim."

Kollarını hafifçe kaldırdı ve bıraktı, bunu yaparken bile bunun bir omuz silkme mi, iptal edilmiş bir kucaklaşma mı yoksa acısı karşısında rahatsız edici bir kıpırdanma mı olduğundan emin değildi. "Hâlâ senin olabilir. En azından bana sahip olabilirsin. Bu da bir başlangıç."

Ondan uzaklaştı. "Bırak beni, Lan. Dünyada hayatta kalan tek bir insan olmalı. Adem'ine git ve son günler gelmeden cennetini kur. Çocuk sahibi ol." Bir kolunu mağaranın duvarına yasladı, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü, ama kaya tarafından yutuldu. "Sizden çok güzel çocuklar olur."

"Tanrı aşkına," diye iç geçirdi ve gözlerini devirmemek için elinin topuğunu gözlerine bastırdı. "Yapma bunu. Hadi gidelim, olur mu? Çocuk istemiyorum ve Adam adında birini tanımıyorum bile. Buraya senin için geldim." Lan kelimelerden vazgeçti ve ona doğru gitti. Adam arkasını döndü, kollarını inatla ona doladı ve kendini onun boyun eğmeyen sırtına bastırırken vücudu ellerinin altında kaskatı kesildi. Mağaranın rutubeti bedenini daha da soğuk ve berbat hissettiriyordu. Yine de ona sarıldı. "Seni istiyorum."

Kadının ellerini üzerinden çekti. "Git, Lan. Burada senin için hiçbir şey yok. Sadece git."

"Benimle konuşana kadar gitmiyorum."

"Tanıdık bir melodi var."

"Öyle mi? O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Bana bak." Adam kıpırdamayınca omzundan tutup onu çevirdi. Adam buna izin verdi ve kadının yüzünü ellerinin arasına alıp onu öfkeli öpücüğünün içine çekmesine izin verdi ama adam karşılık vermedi. Gözlerini bile karartmadı; kız, onu beklerken sabit bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu ve sonunda, kız öpüşmeyi kesti ve yumruğunu onun göğsüne vurdu. "Her gün seni düşünüyorum, göt herif! Geceleri uyanık yatıyorum, sadece... *en aptalca* şeyleri hatırlıyorum! Söylediğin şeyler... unuttuğumu sandığım şeyler... önemi bile olmayan şeyler. Geceleri seni rüyamda gördüğümü düşünerek uyanıyorum... ve bazen ağlıyorum, çünkü rüyalarımı hatırlayamıyorum... ve sanki senden parçalar kaybediyorum, aslında hiç sahip olmadığım parçalar."

"Sana her şeyi verirdim. Sen başka bir seçim yaptın."

"Evet, yaptım. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundaydım. Çekip gittim ve şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım onca şeyden sonra, bir şeyleri feda ettiğimi hissettiğim tek an buydu." Sesi çatallaştı. Ona baktı

gözyaşları arasında başını salladı. "Yani... kurban edildim. Eski Piktlerin taşlarıyla yaptıkları gibi. Beni kesti. Kanadı." Ani bir öfke dalgasıyla onu geri itti. "Seni sevdim, seni orospu çocuğu! Ve beni seçim yapmak zorunda bırakmaman için sana yalvardım!"

"Demek öyle." Arkasını döndü ve mağarayı dolduran banklardan birine oturup yaralı yüzünü ovuşturdu. "Ne mazoşist bir hevesti bu? Nasıl düşeceğini çok iyi biliyordum. Ve eşim olarak kalma sözün karşılığında sana açlıktan ölmek üzere olan ölülerimi kolayca hediye edebileceğimi de biliyorum. Karşıma çıktığınız ilk saatten itibaren böyle bir pazarlığı her an kabul edebilirdiniz. O gece gözlerinde hazır vaatler gördüm, yeter ki..." Eli düştü. Başını kaldırıp ona baktı. "Baştan çıktın mı? Azıcık bile mi? 'Öyle olduğunu söyle,' dedin bana, 'kendimi aptal gibi hissetmeyeyim diye. Peki. Öyle miydin?'"

"Dünyaydı, Azrail. Tüm dünyaydı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Tam da senin yaptığın gibi."

"Beni geri arayabilirdin."

"Gitmeyi reddedebilirdin." Ağzının bir tarafı kasvetli, mizahsız bir gülümsemeyle büküldü. "Haven'ın kuşatıldığını görmek için kalabilirdin. Tasfiye emrini verdiğimi görebilirdin. Yüzlercesi katledildi, binlercesi köklerinden söküldü, her yerleşim yeri boşaltıldı... Bu gerçekten tanıklık gerektiren türden bir şey." Durakladı, gülümsemesi -eğer öyle denebilirse-soldu. "Gördünüz mü? Evinizin yıkıldığını gördünüz mü?"

"Burası artık benim evim değildi." Lan içini çekti ve onun yanına oturdu. "Ve hayır. Gelgitten önce ayrıldım."

"Gelgit diyorsun. Denize mi açıldınız?"

"Sayılır. Manş Denizi'ni geçtim." "Peki ya oradan?"

Omuz silkti. "Buraya."

"Ah, Lan." Başını sallayarak arkasına yaslandı. "Dağları, ormanları, kanyonları görmüş olabilirsin... Hâlâ güzel yerler var, ya da bir zamanlar öyle olduğunu iddia etmiştin. Bunun yerine başka bir Norwood'a yerleştin ve kendine balık tutmayı öğrettin. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Aslında bira çektim. Ve oraya yerleşmedim, sadece zaman geçirdim." Ona baktı ve omzunu onun yan tarafına çarptı. "Sana geri döneceğimi hep biliyordum."

"Aynı fikirde olduğumu düşünmezdim," dedi bir süre sonra. "Bir saat önce, bırakın sizinkini, bir daha başka bir yüz görmemek üzere istifa ettiğime inanıyordum. Yine de sizi tekrar gördüğüme hiç şaşırmadım."

Bunu bir cesaretlendirme olarak algılamayı seçti ve adamın kaşlarını çatarak söylediği düz sözlerle aldırmadı. "Seni geri getirmeye geldim," dedi.

"Neye geri döneceğiz? Cennet rüyası sona erdi. Dünya-" Kolunu havada salladı, etraflarındaki hiçliği işaret ederken mumlar oluk oluşturdu ve mağara duvarına kocaman gölgeler düşürdü. "- sona erdi! Eğer ben de onunla birlikte sona eremiyorsam, en azından ölümlülerin hafızasından çıkmama izin verin. Bırakın beni."

"Burada kalamazsın Azrael."

"Yapabilirim. Dahası, yapmalıyım. Verdiğim zararı asla geri alamam ama yokluğumda İnsanlar kendi türlerinden birinin beni öldürdüğüne inanana kadar kendimi saklayabilirim. Yıllar geçtikçe, onun yaptıkları efsane olurken benimkiler azalacak. Zamanla, bir kez daha onun düşmanı olarak isimsiz kalacağım." Ağzında, başka hiçbir yerine dokunmayan bir gülümseme belirdi. "Gelecekteki bu Beowolf'un en iyilerini anlattığı tek canavar ben olmayabilirim, hatta en kötülerini bile olmayabilirim."

"Hepsi bu kadar, öyle mi? Size çok benzeyen birinin bana yetiştirdiğiniz insanları korumakla yükümlü olduğunuzu söylediğini hatırlıyor gibiyim ve şimdi onları kurtların önüne mi atıyorsunuz?"

Azrael duvara bakmaya devam etti. "Deimos'un Haven için en iyi olanı yapacağına güveniyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü Deimos beni buraya seni aramam için getirdi. Haven için en iyisinin senin tekrar Haven'da olman olduğunu düşünüyor çünkü Deimos, sen kabul etmek istemesen de, dünyanın öbür ucunda saklanmanın işleri daha da kötüleştireceğini biliyor. Ve konu açılmışken," diye ekledi, öfkesinin onu nazıkçe elinden tutmasına izin vererek, "Bence herkes arkasını dönmüşken kaçıp gitmen çok alçakçaydı. Eğer buraya gelmenin gerçekten doğru bir şey olduğunu düşünseydin, Deimos'u tüm sarayının önünde tahta oturtur ve sonra da ön kapıdan çıkıp giderdin. O yüzden orada oturup bana kahramanlar, efsaneler ve geleceğin kurtlarıyla ilgili bu altın saçmalıkları anlatma. Bunu yapmak için gizlice kaçmak zorunda kalacağını bildiğinde bunun ne olduğunu biliyordun."

Cevap vermedi.

"Saklanmak çözüm değil. Ve burada saklanmak..." Gözleri mağarayı taradı-Tehya'nın resimleri, pis yatağı, ellerinin kararmış izleri

kapıya doğru yandı ve ona geri döndü. "Yaşadığın onca zamandan sonra, kendine zarar vererek hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Ona şöyle bir baktı, sonra elini kaldırdı ve parmak uçlarını boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Bu benimle ilgili değil," dedi sıkıca.

"Dediğimi yap, yaptığımı değil." Gülümseyerek başka tarafa baktı.

"Senin eşsiz diploması tarzını özlemişim."

"Kaçırabileceğin onca şey varken..." "En çok onu özlediğimi söylemedim." "Ama şeftali gibi, eksikliğini fark ettiniz."

"Evet." Gözleri karardı ve sesi sertleşti. "Şeftali gibi."

Hayal kırıklığı geçmemişti ama biraz çabayla bunu şimdilik bir kenara bırakmayı başardı. Elini onun elinin üzerine koydu. Adam ona izin verdi ama dakikalar geçtikçe, her biri bir öncekinden biraz daha uzun, elini tutmak ya da başka bir dokunuşu davet etmek için hiçbir hareket yapmadı. Kadın onun etinin soğuk ve insanlık dışı olduğunu hissederken bile, adam çok uzaktaydı ve orada kalmak istiyor gibiydi.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Artık çok geç olduğunun farkındayım ama... çok üzgünüm. Bana tam olarak nasıl gideceğini söylemiştin ve haklıydın. Dünyayı kurtardığımı sanıyordum." Hiç hissetmeden biraz güldü. "Dünyanın kurtarılmaya değer olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle." Mağaranın sesleri boğma gibi bir özelliği vardı ama adamın bu iki kelimelik sesi kulaklarını tırmalıyordu.

"Bir zamanlar buna inanmıştım. Gidip yaptığım şeyi yapmış olmalıyım, ama şimdi... şimdi bunun nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum. Her şey çok yanlış gitti!" diye haykırdı ve boş ellerini kalçalarına vurmak için havaya kaldırdı. "İstedğim her şeyi aldım, almak için oraya gittiğim her şeyi... ve şimdi bunu yaptığım için sadece üzgün değilim, utanıyorum."

Vücudundaki sertliğin bir kısmı gitti. Ona baktı, gözleri neredeyse hiç ışıldamıyordu.

"Seni seçmeliydim. Ama yaptığım şey için kendimden ne kadar nefret etsem de, içimde her zaman her şeyin daha iyi olabileceğini düşünen aptal bir yanımdır. Kendimizi toparlayabilir, ölümlerimizi gömebilir ve her şeyi yeniden inşa edebiliriz. Umut." Kelimeyi neredeyse tükürüyordu. "Seni sevmiştim. Bu gerçektir. Seni sevdim ve bunu *umutla* takas ettim."

"O değerli ışık," diye mırıldandı. "O kadar şiddetli parlayan ışık ki, bir keresinde ben bile hissetmişim."

"Beni hiç sevdin mi?"

"Yapmak zorundaydım." Yarı kahkaha, yarı hırıltıyla ayağa kalktı ve küçük odanın izin verdiği ölçüde uzaklaştı. "Her şeye rağmen. O saf, beyaz ışığın gücü böyleydi."

"Durdun mu?"

Uzun süre sessiz kaldı, arkasını döndü, hareketsiz dururken kendi gölgesinin duvarda titreşmesini izledi. En sonunda: "Hayır."

"O zaman hâlâ burada ne işimiz var? Benimle geri gel!"

"Nasıl sorarsın? Bu dünyaya neler yaptığımı bile bile beni nasıl isteyebilirsiniz? Otuz yıl içinde, insanın yüz bin yıllık egemenliği boyunca yarattığı her şeyi yok ettim! Elimde tutmaya çalıştığım her şeyi ezdim, göz diktiğim her şeyi yok ettim ve bu Dünya'yı yeniden inşa edilemeyecek şekilde mahvettim! Ben Ölüm değil miyim? Ben Şeytan'ın ta kendisi değil miyim? Ne..." Kollarını iki yana açmış ve tüm kalbiyle ona doğru dönmüştü. "*Tanrı* aşkına kadın, benden ne istiyorsun?"

Kadın ayağa kalktı. Kollarını indirdi, ama çok fazla değil; kadın gidip göğsünün serin levhasına yaklaşırken kollarını uzattı, açık tuttu. "Sadece bu," diye fısıldadı, kalbinin derin, doğal olmayan işleyişini dinleyerek. "Daha asil bir şey olmadığı için üzgünüm ama tek istediğim bu ve eğer gerçekten geri dönmeyeceksen, sanırım kalmak zorundayım."

Adını inledi ama kolları onu sardı. "Hayır," dedi ona sarılarak. "Hayır, seni bir mezarda tutmayacağım."

"Ve seni bir tanesinde yalnız bırakmayacağım. İşte böyle."

"Seni dışarı taşıyacağım," dedi ama taşımadı. Pençeleri kızın taranmamış saçlarından bir kez geçti ve sonra çenesini kızın başının tepesine dayadı. "Deimos'a seni alıp götürmesini ve bir daha asla geri dönmemesini emredeceğim."

"Onsuz geri döneceğim," diye uyardı ve gözyaşlarının tehdidiyle güldü. "Benimle hiç tanıştın mı? Senden önce ben bu odaya dönmüş olacağım. Beni yatırmak istediğin yatak gerçekten bu mu?"

Başını çevirip baktı. Kadın bekledi.

"Lanet olsun sana," dedi ve içini çekti. "Öyle olsun. Beni eve götür."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Duvara geri dönmeleri bütün gece sürmüştü çünkü kararmış, engebeli arazide ilerlemeleri gerekiyordu. Lan ceketinin son parçalarını ve gömleğinin yarısını botlarını sarmak için bıraktı ama bir saat geçmeden kanla doldular. Şikâyet etmedi; Serafina'nın ayakkabıları keskin kayalar tarafından çoktan kesilmişti ve Azrael'in çıplak ayakları kemiğe kadar açıktı. Pantolonunun paçalarını yırtma zamanı geldiğinde, kumaşı paylaşmayı teklif etti ama Azrael reddetti. Ona ölü eti onarma gücünün kendisinde olduğunu hatırlattı ve kendi yaralarına gelince... yaşayacaktı. Lan tartıştı ama çok uzun sürmedi ve elinden geldiğince ayaklarına dolgu yaparak topallayarak yoluna devam etti.

Sabahın sarımsı gri renkleri gökyüzünü boyarken, vardıklarında minibüsün kaputunun kaldırılmış olduğunu ve erzaklarından geriye kalan her şeyin gitmiş olduğunu gördüler. Deimos, eldivenli eli kılıcının kabzasında, hırsızlığın üzerine gitmek ve yeni bir araç bulmak için hemen yola koyuldu. Onlar beklerken Azrael Serafina'yı yanına çağırdı ve ayaklarını onarmaya başladı. Dikkatli parmaklarının altında, çentikli kemikler düzeldi, yırtık kaslar kendini bütünledi ve ıslak kil kadar esnek etler iz bırakmadan bir araya geldi. Lan bir süre izledi ama bu manzara midesini bulandırdı ve minibüsün arkasına sürünerek uykuya daldı.

Deimos, arkasında kambur ama umutlu görünen iskelet gibi bir geyik tazısı olan, ağır aksak bir katırın çektiği eski bir küvet arabasıyla geri gelene kadar uyanmadı. Yanında minibüs için yeni bir akü ve lastikler, birkaç şişe su, büyük bir tencere şüpheli güveç ve Lan için bir çift çizme getirmişti. Çizmelerin bazı yerleri kan içindeydi ve her şey ağır bir duman kokuyordu; yanan odun ya da etten değil, kumaş, saç ve harçtan gelen o özel dumanlı koku. Lan çizmeleri giydi, suyu içti, yahniyi köpekle paylaştı ve sonra tekrar uyumaya gitti, böylece hava iyice kararana kadar köyün içinden geçmek zorunda kalmamak için bir bahaneleri olacaktı.

Deimos gece boyunca arabayı sürdü (bir eli direksiyonda, diğeri boş boş geyik tazısının kulaklarını kaşıyordu) ve ertesi gün, ondan sonraki gece ve üçüncü günün sabahında

Fransa'ya ve sahile doğru yola çıktılar. Onları getiren derin feribot hâlâ oradaydı ve Revenant mürettebatı aynen bırakıldıkları gibiydi. Lan'ın yol boyunca rayların üzerinde asılı kalmasını saymazsak, karşıya geçiş sert ve olaysızdı ve İngiltere kıyılarının beyaz kayalıkları görünür görünmez tekrar yola koyulmuşlardı. Bir ya da iki saat sonra, minibüsün arkasında, tüm o cesetlerin çırpındığı tarlada ilerliyordu ve bunun yapılmasını emreden adam onu rahatlatmak için kolunu omuzlarına dolamış, yanında oturuyordu. Birkaç mil sonra evlerindeydiler.

Sarayın mermer koridorlarında yürüseler oldukça güzel bir görüntü oluşturabilirlerdi - maskesiz, sade bir peştamal dışında çıplak olan Azrael; haftalar önce Mal Henri'den ayrıldığından beri yıkanmamış olan Lan; hâlâ sivil 'kılık değiştirmiş' olan Serafina; ve Revenant üniforması içinde kusursuz bir yakışıklılığa sahip olan Deimos, köpeği de peşlerindeydi - ama Deimos onları saraya, Lan'ın feribotçusunun onu uzun zaman önce getirdiği yoldan götürdü, böylece yeraltından girdiler. Deimos ve geyik tazısı önlerinden giderek yolu açtılar, böylece görevlerini yerine getirmeye çalışan hiç kimse lordlarını imparatorluk giysilerinden soyunmuş halde göremeyecekti. Lan için tüm yolculuğun en kötü kısmı buydu: Burası ile Azrail'in aşağıdaki yatak odası arasındaki her merdiveni, koridoru ve kapıyı bilmek, ama dakikaların geçmediği, sadece biriktiği o karanlık yerde beklemek zorunda kalmak.

Ve Deimos ortaya çıktığında, Azrael Lan'ın ilk hevesli adımını durdurmak için elini kaldırdı ve onun yerine Serafina'ya döndü. "Onu odasına götür-" diye başladı.

"Cehenneme kadar yolu var!" Lan patladı. "Seni geri kazanmak için onca şey yaşadıktan sonra beni rafa mı kaldırıyorsun? Şaka yapıyor olmalısın!"

"Hayır, itidal ve anlayış gösteriyorum. Çok yorgunsunuz ve seçim şansınız olsa dinlenmenizi tercih ederdim."

"Yıkanmak demek istiyorsun," diye homurdandı.

"Yani..." Bir elini kızın sırtına doğru uzattı ve onu sertçe kendine doğru çekti (ikisinin de banyoya ihtiyacı olduğu kaçınılmaz bir şekilde ortadaydı), gözlerinin sıcaklığı kızın yüzünü ısıtırken hırladı, "...dinlendim. Ben bile yolculuktan ve senden yoruldum..." Bakışları kızın üzerinde gezindi, nereye takılsa endişeyle kararıyordu. "Sen..."

"Berbat görünüyorsun," diye ekledi Serafina.

Azrael ona uyarıcı bir bakış gönderdi ama onu düzeltmedi. Lan'a döndüğünde gülümsemesi hâlâ sıkıntılıydı. "Yorgunsun," dedi ona.

"Bir gece kesintisiz dinlenmek ikimize de iyi gelecektir. Seni özledim ve bunu kanıtlamak niyetindeyim... zorlu." Serafina tavana bakarak içini çekerken ve Deimos sabırsızca boş salonu tararken sözünü bir öpücükle mühürledi, sonra da onu serbest bırakarak, "Ne de olsa acelemiz yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

Onun asık suratlı, hafif soluksuz ses tonuna gülümsedi. "Sabır bir erdemdir, çocuğum."

"Ben senin bebeğimin. Ben ve Erdem aynı sokakta bile değiliz. İyi," dedi gözlerini devirerek. "Dinleneceğim. Ama beni bekletmesen iyi edersin."

"Asla. Beni avlamak için ne kadar ileri gittiğini gördüm. Seni düşman olarak görmek istemem. Lan," dedi, şimdi yumuşak bir sesle, tam kız arkasını dönmüşken. Kız arkasına dönüp baktığında, adam artık gülümsemedi ama konuşmuyordu da. Gözlerinin titrek korlarında düşüncelerini görebiliyordu, ama sonunda, başını güçlkle algılanabilir bir şekilde sallayarak sadece, "İyi uykular," dedi. Ve Serafina'ya: "Onu odasına götür ve rahatına bak."

"Evet lordum," dedi Serafina, kaşlarını çatarak derin bir reverans yaptı. Lan da kendi yüzünü gizlemeye zahmet etmedi.

Azrail kıkırdarak başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi, sonra Deimos'a başıyla selam verdi ve ikisi de köpek arkalarından ağlarken oradan ayrıldılar.

Cennet'e döndüğü ilk gecede yalnız kalmak istediği son kişi olan Serafina'yla baş başa kalan Lan, gözlerini ovuşturdu ve şu anda Azrael'e söylemesi gereken sözleri söyledi: "Beni yatağa götür."

"Ben de eve böyle dönmek istemezdim," diye homurdandı hizmetçisi ve burnunun kenarına tatlı tatlı çimdik attı. "Doğru. Hafızamı tazeleyeyim. Senin odan hangisiydi?"

"Kırmızı Oda."

"Saçmalık. Kuledeki odaların hiçbirinde banyo bile yok." Serafina bir tabak taze gübreyi düşünen birinin ifadesiyle konuyu değerlendirdi ve sonunda ellerini kaldırıp tekrar kalçalarına vurdu. "Sizi leydimin odasına götürmek zorundayım," dedi tiksintiyle. "Gel bakalım."

Lan geceyi Batuuli'nin odasında geçirdiği için hizmetçisinden daha mutlu değildi ama en azından o kadar yolu tırmanmak zorunda kalmamıştı.

lanet merdivenler. Ve sadece bir geceliğine.

Sadece bir gece olsa iyi olur.

Lan bu odaları son gördüğünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ama çok az şey değişmişti. Batuuli'nin zehirli böreklerini serdiği masa hâlâ oradaydı, üzerinde çay servisi vardı ve sadece hafifçe tozlanmıştı. Perdelerin biraz dövülmesi ve yerlerin iyice süpürülmesi gerekiyordu ama bu bakımsızlık sadece yolculukları ne kadar uzun sürmüşse o kadar eskiydi. Deimos ona Serafina'nın tasfiyeden beri Azrael'in ordusunda görev aldığını söylemişti ama belli ki eski görevlerini bırakmamıştı.

Serafina parmak ucunu alçak arkalıklı bir sandalyenin en üst kıvrımında gezdirdi ve mutsuz olduğunu kanıtlamak için iç çekti. "Burada bekle," dedi, içinde banyo olan diğer odaya doğru ilerleyerek. "Hiçbir şeye dokunma."

"Hâlâ buradalar mı?"

"Kim?"

Lan omuz silkti ve gardırobu açmak için yanına gitti. Bunu en son yaptığında içinde iki mızraklı asker vardı ve Batuuli'nin diğer eşyaları gibi kaldırılmışlardı. Onları bir kez dışarı çıkarmıştı ama belki de geri koymuş, güveleri açık sandıklarından uzak tutmak için bir avuç sedir yongasıyla beyaz brandaya sarmış olabilirdi. Ama hayır, gardırop boştu, Batuuli'nin elbiselerinden oluşan küçük bir seçki dışında, ki onlar da bunca zamandır ihmal edildikleri için şüpheli bir şekilde güvelerden arınmışlardı.

"Hayır," dedi Serafina, onu izleyerek. "Ben... Yani, onlar keşfedildi ve geçit evine götürüldüler, böylece onları görmek, lordumuzun emri dışında kimsenin Cennet'e girmemesi için bir uyarı görevi görebilirdi."

"Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Evet, bunun kasıtlı olduğunu tahmin ediyorum." Serafina tuvaletin ışığını yaktı ve ellerini kalçalarına dayayarak etrafı gözden geçirdi. "Ne dağınıklık ama."

Lan bakmaya gitti ama biraz toz dışında her şey yerli yerinde görünüyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz! Sadece orada dur. Sakın buna cüret etme!" diye tersledi Lan botlarının bağını çözmek için yastıklı bir bankın üzerine otururken. "Bunu benim yapmam gerekiyor."

"Sen söylemezsen ben de söylemem."

Serafina burnunu çekti ama ısrar etmedi. Çamaşır dolabından bir bez alarak temizlemek için boş küvete indi. "Her halükarda,

Siz gittikten sonra, efendimiz onların serbest bırakılmasını emretti ve diğerleriyle birlikte onlara gerçek ölümü verdi."

"Diğerleri mi? Meditasyon bahçesindekileri mi kastediyorsun?"

"Ve mazgallarda ve dış duvarlarda ve sanırım küçük hizmetkârların yatakhaneğinde asılı birkaç tane olabilir. Ama evet, hepsi." Serafina küveti silmeyi bitirdi ve suyu akıtmaya başladı. Küvet doldukça bir dolaptan diğerine koşturuyor, banyo tepsisini düzenliyor ve kendi kendine her şeyin ne kadar tozlu olduğunu mırıldanıyordu.

"Çok sevindim," diye açıkladı Lan.

Serafina bir kahkaha attı, ona baktı, sonra başını eğdi ve itiraf etti, "Ben de öyleyim, o kadar. Ama kötü zamanlardı. Kış en kötüsüydü. Hava ne kadar karanlıksa o da o kadar karanlıktı. Hiç konuşmazdı. Nadiren yemek yerdi. Bazen onu sabahları büyük salonun penceresinde görürdünüz ve gece nöbetçileri değiştirdiklerinde hala orada olurdu. Diğer zamanlarda, günlerce kendini kapatırdı ve kimse onu görmezdi. Dışarı çıktığında da öyle *ruh halleri* olurdu ki."

"Evet, duydum." Lan ayak parmağını yükselen suya daldırdı, sonra kapattı ve soğuk odada suyun sıcaklığından tıslayarak içine girdi. Kıvrınmadan yerleşmek gerçekten zordu ve sadece birkaç saniye sonra dışarı çıkmayı denedi. "Çok sıcak."

Serafina kişisel olmayan bir tavırla onu tekrar içeri itti, sonra kolunu banyoda gezdirdi ve ona küçümseyici bir bakış attı. "O da değil, sadece zorluk çıkarıyorsun."

Belki de öyleydi. Çok uzun bir yolculuk olmuştu, özellikle de Fransa'dan saymaya başlarsa, ki Lan öyle yapmıştı. Feribotta iyi uyuyamamış ve son ayağı çoğunlukla hasta olarak geçirmişti; son üç günde, önceki üç yılda olduğundan daha fazla kusmuştu. Midesi hâlâ biraz rahatsızdı ve ara sıra uğursuz guruldama sesleriyle kendini ifade ediyordu. Hayır, pek iyi bir ruh halinde değildi ve bunun acısını hizmetçisinden haksız yere çıkarıyor olabilirdi.

"Peki." Sıvı ateşe batırılmış olma hissinden uzaklaşmak için Lan, "Deimos bana Azrail'in ruh halleri hakkında her şeyi anlattı," dedi.

"Tüm sarayını öldürdü, bunu sana Deimos mu söyledi?" Serafina Lan'ın şaşkın bakışları karşısında ciddiyetle başını salladı ve banyonun yanında diz çökerek Lan'ın sırtına sabun sürmeye başladı. Bir yıl ara vermek hizmetçisinin tekniğini geliştirmemişti; taşla ovulmak gibiydi. "Çok uzun değil

Sen gittikten sonra. O iğrenç çocuğa bakmam emredildi, ben de o gece oradaydım, nankör küçük canavarın tepsisini hazırlayabilmek için yemeğin bitmesini bekliyordum ve bir şeyler olacağını biliyordum. Havada hissedebiliyordum. Bir aydan uzun bir süre eve kapanmıştı ve sonra sanki hiç gitmemiş gibi yemeğe gelmişti. Sandalyesine oturdu, şarap istedi ve sonra oturup sarayına baktı ve size söylüyorum, o bakış beni ürpertti." Serafina ürpermeyi denedi. Pek başarılı olamadı. "Ve sonra onları öldürdü. Elini salladı ve hepsi yere düştü ve o sadece oturup şarabını içti."

"Bu korkunç," dedi Lan ama Azrail'i düşünüyordu, onun öldürdüğü saray mensuplarını değil.

"Daha da kötüleşiyor. Durulayın." Serafina, Lan'ın suya dalmasını bekledi ve tekrar çıktığında saçlarıyla uğraşmaya başladı. "Bir saat kadar sonra flütçüsünü çağırdı." Serafina bir kaşını kaldırdı. "Onu biliyorsun."

"Tanışmıştık." Serafina'nın gözlerindeki parıltıyı görebildiği için Lan ekledi: "Bir zamanlar onun dolly'siydi."

"Hizmetçilerin çoğu geri çekildi, böylece dikkati dağılmadan... müziğin tadını çıkarabildi. Ve onları bir daha hiç çağırmadı. Bütün o zavallı insanlar yemeklerinin içinde ölmüşken ve o müzik dinlerken saatlerce orada yalnız kaldılar. Sonra müzik durdu," dedi Serafina anlamlı bir şekilde.

Lan kaşlarını çatarken kendini yakaladı ve yüzünü ovaladı. "Evet, ve?" "Ve hiçbir şey. Birkaç dakika ve birkaç dakika daha." Serafina yüzünü buruşturdu.

dikkatsiz omzuna ve Lan'ın dağınık saçlarına sabunla masaj yaptı. "Ve sonra koşarak dışarı çıkıyor, elbiselerini tutuyor ve odasına kadar ağlıyor."

Lan gözlerini kapattı ama yine karanlıkta gördüğü Azrail'di, flüt çalan değil.

"Gecenin geri kalanında orada kaldı," diye devam etti Serafina. "Şafak vakti nihayet dışarı çıktı, ama yine içine kapandı ve haftalarca kimse onu görmedi. En azından yaşayan hiç kimse. Ne zaman dışarı çıktığını ve nereye gittiğini koridorda bıraktığı cesetlerden anlayabilirdiniz. Onu hiç öyle görmedim, siz sıcakkanlılar Çocuklarını öldürdükten sonra bile. O gece bize onun oyuncakları demiştiniz ve bir süre için biz de öyleydik. Çoktan aştığı oyuncaklar. Durulayın."

Lan suyun altına girdi ve bir süre kaldı, ciğerlerindeki ağrı kalbindekini gölgede bırakana kadar kendini banyonun sıcak boğuculuğuna kapattı. Ancak isteksizce yukarı çıktı, kendini Serafina'nın tıraşına teslim etti ve sudaki çarpık yansımasına baktı. "Özür dilerim."

"*Bunun* ne önemi var ki?" Serafina tıraş Lan'ın saçlarının her iki yanında bir kez daha gezdirerek gözden kaçan karışıklıklar olup olmadığını kontrol etti, ardından geriye yaslanarak Lan'ın geri kalanına eleştirel bir gözle baktı. "Berbat görünüyorsun."

Lan iç çekti.

Serafina iç çekerek ona karşılık verdi, ellerini kaldırdı ve acı dolu bir ifadeyle inceledi. "Sana verdiğim onca emek, kasten ve kötü niyetle geri alındı."

"Evet, her sabah uyanır ve 'Serafina'yı tekrar gördüğümde onu en çok kızdıracak ne yapabilirim' diye düşünürdüm. Sonra da gidip tüm vücudumu kül suyuna batırırdım." Lan tüm vücudunu ıslattığını göstermek için kollarını uzattı, sonra da iki kez şaşkınlık dolu bir hareket yaptı. "Vay canına, gerçekten pembeleşmişim! Dalga geçmek yok, su çok sıcak!"

"Kirin çıkması için sıcak olması gerekiyor. Yemin ederim tekerlekle öğütüyorsun. Sende ne buluyor böyle?" Serafina homurdandı ve Lan'ın tırnaklarını kesip şekillendirmeye koyuldu.

"Güzel olduğumu söylüyor."

Serafina kesin bir ifadeyle, "Değilsin," dedi.

"Evet, en objektif eleştirmen sen değilsin, değil mi?"

Serafina'nın bakışları odaklanmamıştı, bu da onu hareketsizliği içinde rahatsız edici bir şekilde olduğu şey gibi gösteriyordu: bir ceset. Sonunda başını salladı ve elindeki küçük makası ve dosyayı bir kenara bıraktı. "Hayır. Hayır, sanırım değilim. Efendimiz beni sadece birini sevmem için yetiştirdi... ve o da gitti. Onu sevemiyorum bile, sadece ona itaat ediyorum. Sana bir şey söyleyeyim mi, sıcakkanlı? Sadece ölülerin bildiği birkaç sırdan biri."

"Elbette."

"Sevginin zıttı nefrettir derler," dedi Serafina ona. "Ama öyle değil. Sadece sevginin yokluğudur. Bana inanmadığınızı görüyorum ama bu doğru, biliyorsunuz. İnsan önce sevmeden yas tutamaz... ve siz yaşayanlar en sefil koşullarda bile herhangi birini, herhangi bir nedenle sevebilirsiniz. Sen bunun yeterince kanıtısın. Ama ben o özgürlüğü asla tadamayacağım. Tek bir aşkım vardı ve o da gitti ve şimdi hiçbir şey yok ve size söylüyorum, bu dünyadaki en berbat duygu. Sen..." Başını kaldırdı ve dar, hafif şaşkın bir ifadeyle Lan'ın yüzünü inceledi.

"Size bakıyorum ve harika bir şey yaptığınızı biliyorum, sadece sizin yapabileceğinize içtenlikle inandığım bir şey. Efendimizi buldun ve bize geri getirdin. Minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum. Hissedemiyorum. Tek bildiğim hanımımın gittiği ve senin onun yerine geçtiğin. *Sen.*"

Binlerce eleştiri bu tek kelimeye sıkıştırılmıştı. Lan kendine baktı ve kolundaki bir lekeyi gönülsüzce ovuşturdu.

"Sana içerliyorum," dedi Serafina, neredeyse kendi kendine. "Bu kadarını yapabilirim. Komik değil mi?" Lan'ın ellerine geri döndü. "Sana yeni bir banyo hazırlamalıyım. Bu çamur olmuş."

Vicdan azabı çekmeden bu kadar temiz suyu kirlettiğini fark etmek cesaret kırıcıydı ama Lan bile bunu bir gecede iki kez yapamazdı. "Hayır," dedi kısa basamakları tırmanıp fayansların üzerine çıkarak. "Çok yorgunum.

Banyo yapmak istiyorsan hiç durma, ama benim işim bitti." Serafina, "Hizmetçiler hanımlarının odasında yıkanmaz," diye bilgi verdi. onu. "Ve bayanlar kendi başlarına giyinmezler! Hemen kes şunu!"

"Bu bir havlu!" Lan karşılık verdi. "Kendimi lanet bir havluya sarma iznim var! Sen de kovuldun! Git... Git yatağı topla ya da başka bir şey yap."

"İmkânsızsın," diye burnunu çekti Serafina ama en azından gitti.

Lan oturma odasına girdi ve Serafina'nın daha sonra ona bağırabilmesi için havluyu Batuuli'nin koltuğunun üzerine özenle bıraktı, ardından pencereye yaslanarak şehrin ışıklarına baktı. İçeriden görmek, kışın rüzgârı vapurun havalandırma deliklerinden içeri girerken yolda göz ucuyla bakmakla aynı şey değildi ama yine de güzel bir manzaraydı. O hayran hayran bakarken, aşağıdaki patikadan iki mızraklı asker geçti. İkisi de vitrinde sergilenen çıplak kadını görmek için başını kaldırıp bakmadı, ama baksalar bile Lan bunun bir ahır kedisi tarafından süzülmele aynı şey olduğunu düşündü. Ölülerin canlı değil, sadece hareketli olduklarını düşündüğü zamanları hâlâ hatırlayabiliyordu; şimdi o kadar emin değildi ama eğer varsa, çok farklı bir hayatları vardı.

Ve işte yine onların arasındaydı. Bu sefer, hiçbir planı yoktu. Git.

Bu düşünce son derece iç karartıcıydı. Belki de öyle olmazdı, eğer Bunları düşünürken Azrail'in yanına iyice sokulmuştu ama burada, Batuuli'nin eski odalarında, bu tozlu camdan sessiz, pırıl pırıl, cansız şehre bakarken ağlamamak için elinden gelen tek şey buydu. Burası evi gibiydi, gerçekten öyleydi ama bu sadece evin her zaman iyi bir yer olmadığını kanıtlıyordu.

Serafina, "Yatağın hazır. Gecelik için zahmet etmeme gerek var mı yoksa pencereyi mi giyeceksin?"

"Artık gidebilirsin," dedi Lan ona, kıpırdamadan. "Seninle işim bitene kadar olmaz."

"Üç yaşımdan beri kendimi yatağa atıyorum." Lan böyle söyleyerek kendine baktı ve kaşlarını çatı. "Hâlâ pembeyim."

Serafina başını belaya soktuğu için ellerini havaya kaldırdı ama bir göz atmak için yanına geldi. "Öylesin," diye itiraf etti, Lan'ın kolunu yoklayarak. "Acıyor mu?"

"Sayılır. Banyoda daha çok acıyor." "Belki de güneşten yanmışsındır."

Güneş yanığı gibi görünüyordu ama Lan güneşi çok fazla gördüğünü hatırlamıyordu. Ayrıca-

"Çizgiler olması gerekmez mi?" diye sordu kuşkuyla. "Giysilerimin olduğu yerde yani. Dışarıda esen rüzgârda çıplak koşmuyordum."

Serafina ellerini açarak, "O zaman su çok sıcaktı," dedi. "İşte, mutlu musun? Gerçekten!" Ayaklarını sürüyerek banyoya gitti ve kısa sürede küçük bir kavanoz kremle geri dönerek parmaklarına sürdü ve Lan'ın cildine sürmeye başladı. "Bu daha mı iyi?"

Öyleydi. Önemli ölçüde. Lan kendisi biraz alıp bacaklarına sürerken, hizmetçisi de sırtına ve kolay ulaşamadığı diğer bölgelerine sürdü. Yumuşak ve serinleticiydi ve gül kokuyordu. Batuuli'nin kokusu.

"Sabaha daha iyi olacağıma eminim," dedi Lan, yatağa doğru ilerlerken. "Gidebilirsin."

"En azından saçını örmeme izin ver, yoksa düğüm düğüm kuruyacak."

"Yarın şikayet edeceğin bir şey olur. Devam et."

Serafina mırıldanarak kapıya yöneldi ama sonra eli mandalın üzerinde durup arkasına bakmakla yetindi.

"Lanet olası saçlarım gayet iyi!" Lan tersledi, sonra Serafina'nın bakışlarının onun ötesine, odanın kendisine odaklandığını fark etti. Batuuli'nin odasına.

"Tam bir karmaşa," dedi Serafina yumuşak bir sesle, hüzünle. "Bunun olmasına izin verdiğim için beni derimi yüzdürürdü. O gerçekten güneşti, biliyorsun. Tüm ışıkların ışığıydı, güzel olduğu kadar korkunçtu da."

Lan elinden geldiğince uzun süre bununla mücadele etti. "Hayır, değildi," dedi sonunda. "O sadece senin öyle olduğunu düşünmeni sağladı."

Serafina ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu sanki benim için bir fark yaratması gerektiğini düşünüyormuşsun gibi söylüyorsun. Lord Azrael'in öldürdüğü onca insanı düşündüğünde, bu senin için bir fark yaratıyor mu?" Bir cevap bekledi. Cevap gelmeyince, "Sabah saçların berbat olacak," dedi ve kendini dışarı bıraktı.

Lan parmaklarını saçlarında gezdirdi (neredeyse kurumuştı ve evet, düğümlenmeye başlamıştı) ve yatağa gitti. Vapurda onca gece uyuduktan sonra tehlikeli derecede bereketli hissetmesi gerekirdi ama hissetmiyordu. Çok uzun, çok sert ve çok boştu. Saatlerce uyanık kaldı, bir o yana bir bu yana savruldu, yastıklarını yumrukladı ve Haven'ı çevreleyen kuru kemik ormanını ve aşkın mantıksız olduğu tüm yolları çok fazla düşünmemeye çalıştı.

* * *

Çarşafın altından bacağını okşayan bir elle uyandı. Nazik bir dokunuştı ve yorgundu. Eğer bu bir insan eli olsaydı, onu uyandırmayabilirdi ama bu onun eliydi, soğuktu ve yara izleriyle pürüzlüydü ve yeni yıkanmış ve losyonlanmış cildi bebek hassasiyetindeydi. Bu onun eliydi... ve dokunuşu hoş karşılanmıştı. Lan gözlerini açmadan gülümsedi, o an için sadece okşanmaktan, heykel ve sapık heykeltıraş hakkındaki eski hikâyede olduğu gibi kendini bir kadına dönüşmüş ve canlanmış hissetmekten memnundu.

Eli dizinin arkasındaki hassas çukura ulaştı ve geri çekildi. Adamın soyunurken çıkardığı yumuşak metalik şingirti ve hışırtıyı duydu ve ardından battaniye kaldırıldı.

"Beni buldun," dedi uykuyla bir sesle.

"Ve seni uyandırdım," dedi bir süre durakladıktan sonra.

"Uykum hafiftir. Ve sanırım bunun için uyanmak istiyorum. Lütfen devam edin."

"Memnuniyetle." Adamın eli bacağına geri döndü ama dikkati dağılmış bir şekilde. Başını kaldırıp ona baktığında, onun Batuuli'nin yatak odasının beyaz ve altın rengi duvarlarına baktığını gördü. "İtiraf ediyorum, mekânı biraz rahatsız edici buluyorum."

"Kırmızı Oda'da banyo yoktu," diye açıkladı, sırtüstü dönerek adamın kendisine doğru eğildiğini, dudaklarını kalçasının kıvrımında gezdirirken gözlerinin ışığının teninde parladığını görebildi. "Ama senin odan var, zaten en başta gitmek istediğim yer de orasıydı. Beni sen gönderdin."

"Bir saattir düzeltmeye çalıştığım bir hata."

"Önce Kırmızı Oda'ya baktın, değil mi?" Lan bütün o merdivenleri düşünerek huysuzca gülümsedi. "Haklısın."

Pençeleri kalçasına battı ama "Benimle dalga geçersen kendini tehlikeye atarsın çocuğum," dediğinde sesinde bir uyarı değil, bir gülümseme duyabiliyordu.

"Alay ettiğimi kim söyledi? O minibüste senden iki kat daha uzun süre kaldım, unuttun mu? Ondan önce de Eastport'tan Norwood'a kadar yürüdüm. Yorgunluktan bittim. Hayır, bilmiyorsun," dedi ve elini kalçasının dışına doğru kaydırmaya çalışan adamın bileğini yakaladı. Onu en çok istediği yere götürdü, ilk itaatkâr vuruşlarıyla yatağa doğru eğildi. "Çok uzak," diye iç geçirdi, "bu gece seninle yuvarlanamayacak kadar yorgunum."

Onun elinin karşısında hareket edişini izledi, gözleri onun ayarladığı aynı ritimle parlayıp sönüyordu. "Seni özledim, Lan'ım."

"Ne kadar?"

Ani bir hareketle çarşafı yırtıp atarak onu sadece tek kişilik bir izleyici kitlesinin önüne serdi ama takdir hırıltısı rahatsız edici bir homurtuyla son buldu. Önce karnına, sonra kalçasına hafifçe dokundu, sonra eğilip Batuuli'nin yatağının başucundaki küçük lambayı yaktı.

"Fırçalarken biraz sert davrandım," diye açıkladı. "Ve sanırım biraz güneşten yandım. Sorun değil. Daha önce çok daha kötüydü."

"Benim cesur Lan'ım... beni geri kazanmak için bu kadar zorluğa katlandığına göre." Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle çarşafa uzandı. "Tutkularım sen iyileşene kadar bekleyebilir. Yoksunluk, ne kadar uzun sürerse sürsün, ölümcül değildir... ve öyle olsaydı bile, bu yüzden ölemezdim. Yanında yatmaktan memnunum."

"Eminim öyledir. Bu yüzden beni aramak için bir saat harcadın, değil mi?" "Evet, öyle."

"Sen bir yalancısın, ben de öyle. Gel buraya." Onu öptü, bir kolunu boynuna doladı ve isteksizce karşılık vermeye başlayana kadar ağzını agresif bir şekilde kendi ağzına sabitledi. "Beni geri götür," diye fısıldadı kırık dudaklarını ısırıp alay ederek. "Beni geri al, her şeyi al götür, al beni Azrail, hemen şimdi al beni!"

Elleri onun pespembe kollarını ve omuzlarını okşarken ilk başta temkinliydi ama artık gerçekten acımıyordu ve küçük inlemeleri ve titremeleri cesaret vericiydi. Kızın tepkileri daha acil hale geldikçe kendini tutması azaldı ve elinin ustalıkla oynadığı yere ağzını bastırmak için eğildiğinde, hayata geçirmeye ikna ettiği küçük zevk dalgaları

kramplı bir ısı dalgasına dönüştü. Kadının kıpırdayan kalçalarını yakalıyor, onu dilinin kırbacına hapsediyor, zevki ona saplayabileceği bir silaha dönüştürüyor, saplıyor ve *büküyordu*. Tekrar ve tekrar, onu tam sınıra getirdi, sadece onu kesmek için. Sonunda başını kaldırdığında, kadın sadece terden sıırıslam olmuş yatağa titreyerek düşebildi ve adamın onun üzerinde yükselişini izleyebildi.

Ön sevişme diye bir şey kalmamıştı ve özellikle de özlenmemişti. Adam kadının içine girdi ve kadın da aynı tutkuyla onu içine çekti, küt tırnaklarıyla sırtını tırmıkladı ve ayak bileklerini adamın kalçalarına dolayarak onu sıkıca tuttu. Konuşma yoktu, sadece aşıkların en iyi zamanlarda bile çıkardıkları o aptalca, beceriksiz sesler vardı: homurtular, tıslamalar, iç çekişler ve inilti, koridordan koşarak gelen muhafızları getirmemeleri bir mucize olana kadar sesleri ve aciliyetleri arttı. Yatak başlığı takırdadı. Perdelerin tozları döküldü. Kanlı lamba komodinden tekmelenip yere düştü ve bunların hiçbirinin önemi yoktu. Adam sertçe boşaldı, kadını ateşle doldurdu, ağzına hırladı; kadın çığlık atarak onunkine boşaldı, adamın sıcaklığı karnında soğurken zarif bir şekilde örülmüş acı ve zevk içinde kıvrandı.

"Beni affettin mi?" diye mırıldandı, hâlâ onun üzerinde ağır ağır yatıyor ve son ürpertilerini paylaşıyordu.

Lan başını salladı, kalçasını kavrayan elini yakaladı ve göğsüne götürdü. Emmek için hoş bir şekilde eğildiğinde, dili dikkatli (ve o kadar da dikkatli olmayan) yoğurmalar arasında meme ucunda gezinirken, "Beni affettin mi?" dedi.

"Hayır," diye hırladı ve dişlerinin sivri uçlarını hissetmesine izin verdi, sadece yaralı dudaklarının yavaş geçişleriyle bu küçük acıları yakmak için. "Ama yapacağım. Ah, Lan. İçimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyorsun. Birlikte geçirdiğimiz zamanı bu şekilde yenilemek istemezdim."

Kısa bir duraksamadan sonra "Bana iyi geldi," dedi. "Yani, tabii ki *biraz* paslanmışsın ama bunun şimdiye kadarki en kötü halin olduğunu söyleyemem."

Adam güldü ve aniden yuvarlanarak onu etrafında döndürdü ve soluk soluğa yatağın kenarına düşmesine neden oldu. Onu yerçekiminin dönme noktasında tuttu ve ağzını boğazındaki damara bastırarak, "Sen her zaman korkunç bir baştan çıkarıcı oldun. Bu gece buraya seninle yatmak için geldim."

"Görev tamamlandı," dedi nefes nefese. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Şimdi benimle yatmanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim," dedi kollarını uzatarak.

Bir anda içlerini doldurdu ve onu kucaklarken buruşuk battaniyelerin içine doğru itti. Ağzı göğsünde altın renginde kapandı, dilinin ucu ağrıyan meme ucunun etrafındaki karmaşık düğümlerin izini sürdü. Yaralı elleri kızın üzerinde geziniyor, okşamaktan çok sahipleniyordu ve kız her şeye açılmıştı, vücudu kullanım ve istismarın sınırındaydı ama yine de daha fazlasını istiyordu.

Ve sonra onu tekrar örttü. Elini onun üzerinde tuttu, onu öperken battaniyenin köşesini omzuna sabitledi, sonra bir kez daha yanına yerleşti - kolu beline dolandı ve vücudunun katı soğuğu sadece battaniyenin bariyeri sayesinde katlanılabilir hale geldi.

"Gerçekten uyumak mı istedin?" Lan şaşkınlıkla geçen bir iki saniyenin ardından sordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulup adamın kolunu yakaladı ve sertçe salladı. "Sen uyumazsın!"

"Çok nadiren," diye hatırlattı ona. "Nadiren yılda bir kereden fazla." "Ve bu gece olmak zorunda mı?"

"Ah Lan, merhamet!" diye inledi. "Sen beni bulduğunda yatağımı hazırlıyordum. O zamandan beri bekliyorum, ama ihtiyaç dayanılmaz hale geldi. Neden tekrar bu duvarların içine döner dönmez dinlenmen için ısrar ettim sanıyorsun? *Ben* dinlenebileyim diye!"

İlk başta tam olarak ne hissettiğinden emin değildi. Kırgınlık anları vardı - ne de olsa onu bulmak için dünyayı terk etmiş, geri dönmesi için yalvarmak zorunda kalmıştı - ama sonunda kazanan, Azrail'in kendisinin bir yankısıydı, şimdi söylediği şeyi söylüyordu ve aynı gülümseyen şekilde: "Daha önce hiç kimseyle yatmadın, değil mi?"

"Asla." Parmaklarını omzunda gezdirmek için uzandı ve kadın bu tüy kadar hafif dokunuşun onu tekrar yere yatırmasına ve kendine getirmesine izin verdi. "Ve itiraf etmeliyim ki tamamen rahat değilim. Ama eğer... eğer hayatımıza devam edeceksek, Lan'ım, eğer böyle bir umut varsa... bu gece seninle olmalıyım." Kaşlarını çattı, gözleri titriyordu. "Bunun tatsız olacağından şüpheleniyorum."

"Bunu çok söylüyorsun."

"Bütün gece benimle kalmanı istemeyeceğim. Sadece ben uyuyana kadar. Bana dokunamazsan anlarım," dedi ona, gülümsemek için çaba sarf ederek. "Uzaklaşmak zorunda kalırsan seni suçlamayacağım, ama sadece benimle kalmaya dayanabilirsen."

"Yapma." Bir elini adamın ağzına götürerek teklifi, daha ağzından çıkmadan geri itti. "Onu satma. Ne bana, ne de başkasına. Her zaman satamadığınız bir parça vardır. Ayrıca," dedi,

Ŗimdi kolunu onun boynuna dolayarak rahatsız edici bir Ŗekilde yakınına sokuluyor, "Yatağında iyilik yapmaktan bıktım. Seni seviyorum. Elbette benimle uyuyabilirsin."

Adam temkinli bir elini kızın kalçasına koydu ve kız elini atmayınca, battaniyeyi aralarında tutarak onu kolunun beşğine kaydırđı. Birkaç gergin dakikanın ardından, adamın bedenindeki gerginliğin hafiflemeye başladığını hissetti. Gözlerinin ışığı soldu, azaldı ve söndü. Yavaş yavaş nefesleri derinleŖti ve ondan yayılan korkunç soğuk, etin çözülmesi gibi çözüldü ve odadaki havayla aynı ölü sıcaklığa büründü. Kalbinin ıslak, tiksindirici sesi olmasa, bir cesede sarılmak gibi olacaktı, ama yine de ona sarıldı ve sonunda uyuduğunda, onunla birlikte uyudu.

Yanında değıl. Onunla birlikte. Ve her ne kadar tatsız olsa da (ki öyleydi. Gerçekten öyleydi), bunun eve dönmenin en iyi yolu olduğuna inanmaya kararlıydı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lan ertesi sabah çok erken bir saatte, şiddetli bir kusmanın sancıları içinde uyandı. Görünüşe bakılırsa bunu bir süredir yapıyordu; Azrael çoktan omuzlarından tutmuş, garip bir şekilde kendi başına yapamadığı için onu o karmaşadan çıkarmaya çalışıyordu. Boş midesi son safra damlalarını da bıraktıktan ve boğazını parçalamaktan başka bir şey yapamaz hale geldikten çok sonra tekrar tekrar kustu. Sonunda her şey sona erdi ve Azrail'e yaslandı, sıkılmış bir paçavra gibi gevşekti ve sadece nefes aldı.

"Özür dilerim," dedi, onu yatak takımından çözerek. "Aman Lan, affet beni. Uyanır uyanmaz gitmeliydim."

Sadece başını sallayabildi, zayıf bir "Senin suçun değil" cümlesini boğazından geçirdi ama buna inandığından emin değildi. Gecenin bir yarısı ondan kaçıp gittiği onca zamanı düşününce bundan nasıl da nefret etmişti ama onu bağışladığı şey buydu. Onu Batuuli'nin kanepesine dikkatlice yatırırken bile, başını kenardan sarkıtıyor ve tekrar kusuyordu.

"Sakin kıpırdamaya kalkma," dedi ve Lan'ın atılmış havlusunu kapıp kalçalarına sararak oradan ayrıldı.

Çekil, dedi adam. Sanki böyle bir seçenek varmış gibi. Her yeri ağrıyordu, güneş yanığı gibi değil, sanki vücudu dev bir kasmış gibi. Baş, kulakları ve gözleri zonkluyordu, sanki akşamdan kalmaydı ve sarhoş olmanın hiçbir eğlencesi yoktu. En kötüsü de ağızındaki tattı; safra, pil ve çürümüş et birbirine karışmış gibiydi.

Kapı tekrar açılana ve Azrail kendisine eşlik eden küçük bir ayak ordusuyla geri dönene kadar, yere dökülmemek için zorlukla yetecek bir güçle, aynı anda hem titreyerek hem de terleyerek yattı. Işıklar yandı ve açık olduğunu fark etmediği gözlerine saplandı. Ellerini örtmek için kaldırmayı başardı, ancak ölü kafalı doktorun soğuk elleri onları tekrar uzaklaştırdı. Odanın başka bir yerinde, hizmetkârlar hızlı ve sözsüz bir şekilde yatağı soyuyor ve pisliği temizliyorlardı; Serafina da onların arasındaydı, sesi tizleşerek şunu ya da bunu dikkatli olması için uyarıyordu, bu Mısır pamuğuydu, kaz tüyüydü ya da kaşmirdi, ama o sırada bile

Ne kadar hasta olsa da, Lan gerçek nedenin her şeyin Batuuli'ye ait olması ve muhtemelen artık mahvolmuş olması olduğunu biliyordu.

Doktor, Lan'ın bileğindeki nabzı hissederek, "Biraz güneş yanığı," dedi.

Lan gözlerini sürükleyerek açtı ve kendine baktı. Bir nceki gece banyoda fark ettiği pembelik pek azalmamıştı ve hatta göbeğinin etrafındaki geniş bantta daha da kötü görünüyordu... Azrael'in kolunun gece boyunca dayandığı yerde.

"Serafina da bana öyle söyledi," dedi Lan donuk bir sesle, ama yolculukları sırasında güneşin pek de var olduğunu hatırlamıyordu. "Ben sadece banyo suyunun çok sıcak olduğunu düşünmüştüm."

"Sıcak bir banyo mu dediniz? Peki içecek bir şey aldınız mı?"

"Uh..."

Doktor Azrael'e "Güneş yanıkları aşırı derecede su kaybına yol açabilir," diye bilgi verdi. "Ve genel durumundan anlaşıldığı kadarıyla bir süredir yetersiz besleniyor. Hizmetçisi onu soğuk suyla yıkamalı, nemlendirici losyonlarla tedavi etmeli ve eğer onu gece boyunca gözetimsiz bırakacaksa bol bol içmesini sağlamalıydı."

Diğer hizmetkârların kayıtsızca çıplak yatağı ovaladığı yatağın ayak ucunda volta atan Serafina, saldırıya uğradığını geç de olsa fark etti ve arkasını döndü.

Doktor Lan'ı dizlerinin üzerine ktrd ve ısırgan otundan yapılmış gibi görünen elleriyle sırtını yokladı. "Acaba Lan yatağa yatırılmadan önce yatak çevrilmiş miydi?"

Serafina'nın ağzı açık kaldı ve hemen kapandı. "Her şey... rtlyd! Her şey mükemmeldi... mükemmel bir şekilde uygundu!"

"Anlıyorum. Güneş yanığı," dedi, "bakımsız koşullarda bulunan alerjenlerle daha da kötüleşti."

Serafina boğuk bir oflama sesi çıkardı ve yumruklarını kalçalarına vurdu.

"Ciddi bir şey değil lordum," diye devam etti doktor, Lan'ın ağzına son bir kez bakarak. "Daha temiz bir ortama taşınmalı ve belki de daha özenli bir bakıcı atanmalı-"

"Hizmetime laf atmayı bırak," dedi Lan, Serafina kükrerken. "O hiçbir yere gitmiyor."

"-ama yakında iyileşecek. Sık sık, sadece temiz sıvılar içmesini sağlayın ve eğer onu beslemek zorundaysanız, küçük porsiyonlarda yumuşak yiyecekler yemesini sağlayın.

Ve, ah... dinlen. En çok da dinlenmek. Yani eğer lordum başka bir çıkış noktası bulursa... yani belki de diğer yoldaşlarından biri-"

"Şuna bak!" Lan araya girdi.

Azrail omzuna nazik bir el atarak onu susturdu. "Anlıyorum."

"İyi. Durumunda herhangi bir değişiklik olursa beni aramaktan çekinmeyin, ancak önümüzdeki birkaç gün içinde bazı küçük kozmetik değişiklikler olabileceğini unutmayın. Soyulma ve benzeri. Endişelenecek bir şey yok. Güneş yanıkları oldukça çirkin olur," diye seslendi giderken, "ama tamamen tedavi edilebilir ve diyebilirim ki tamamen önlenebilir."

Serafina öfkeden kudurmuş bir halde onu kapıya kadar takip etti, sonra Azrael'e döndü. "Lordum, ben...! Ben asla...! Banyoya ihtiyacı vardı!"

Lan isteksiz bir sadakat duygusuyla kendini topladı. "Ben yaptım."

Azrael onun canını yakan saçlarını okşadı, sonra bir işaret yapmış olmalıydı ki hizmetkârlar yatağın etrafındaki koşuşturmayı bırakıp çekildiler. Serafina koklayarak ve mırıldanarak onları takip etti ve sonra yalnız kaldılar.

"Ve ben üzgün değilim," dedi Lan, elini uzatarak. "O yüzden bir daha özür dilemeye cüret etme."

Yanına oturması için kendisini aşağı çekmesine izin verdi ve onu kolunun altına aldı. Vücudunun serinliği, cildinin sızlayan ağrısını hemen yatıştırdı, doktorun verebileceği her şeyden daha iyi bir merhemdi. Hâlâ çalkalanan midesine rağmen neredeyse aynı anda yeniden uykuya dalmaya başladı.

"Bu benim dilediğim gibi bir eve dönüş değil," diye mırıldandı.

"Belki de en iyisi budur. Eminim seni bekleyen bir sürü insan vardır. seni görmek için."

"Eminim," diye ekşiyerek kabul etti. "İlgimi çeken bu kadar önemsiz rapor varken yılın yarısını uzakta geçirdiğimi sanırsınız."

"Ve eğer bu kadar hasta olmasaydım, muhtemelen tüm zamanını benimle takılmak yerine onunla ilgilenerek geçirmek zorunda kalmanı kıskanırdım. Nasıl da işe yarıyor, gördün mü?"

"Gerçekten de daha büyük bir tasarımın kanıtı." Kızın saçlarını biraz daha okşadı. "Seni odama taşıyayım mı?"

Başını salladı ve dünya yüzmeye başladı. Şakaklarını tuttu, dengesini sağlayana kadar gözlerini sıkarak kapattı ve sonunda başardı,

"Hayır. İçinde hastalanmayacağımdan emin olana kadar olmaz. Kırmızı Oda da olmaz. Bütün o merdivenler."

"Nerede o zaman?"

"Burası iyi," diye mırıldandı gözlerini açmadan. "Burası sadece... sadece iyi."

Adam onu kollarının arasına alıp koltuktan kalktı ama adam onu tekrar yatağa yatıramadan uyuyakalmıştı. Haveny'ye özgü temiz çarşaf kokusunun sadece belli belirsiz bir izlenimini edindi ve sonra bu kokunun içinden geçip rüyasız bir uykuya daldı.

* * *

Kötü bir gündü, dönüşümlü olarak çaydan boğuluyor ve çaydan boğuluyordu, ancak saatler ilerledikçe bu bölümler azaldı ve onları kesintiye uğratan uyku yavaş yavaş bilinçsizlikten ziyade dinlenmeye dönüştü. Sonunda gece çöktüğünde, sonuna kadar uyudu ve ertesi sabah, geçen yılki Lan'dan olduğu kadar dünkü Lan'dan da farklı, dünyalar kadar iyi hissederek uyandı. Serafina onun isteği üzerine kahvaltıda çay ile birlikte yulaf lapası getirdi ve Lan bunu mideye indirebildiğinde, gün boyunca daha fazla yiyecek dikkatli bir şekilde onu takip etti.

Sıkılmayacak kadar iyileştiğini hisseden Lan, yalnız kaldığı saatlerde Batuuli'nin odasında dolaşarak boş çekmeceleri ve dolapları inceledi ve akşam Serafina çay, et suyu ve iyimser bir şekilde tereyağlanmış iki üçgen tost tepsiyle döndüğünde, Lan zinde olduğunu ilan etti.

Serafina isteksizce başını sallayarak, "Daha iyi görünüyorsun," dedi. "Nispeten. Aklınıza geldiğini sanmıyorum ama lordumuz sizi zamanında bulduğu için çok şanslısınız, yoksa gerçekten ciddi şekilde hastalanabilirdiniz."

"Beni bulmasına gerek yoktu," dedi Lan. "O zaten buradaydı."

Serafina duraksadı, sonra da fazla rahat bir tavırla tepsiyi getirip yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. "Ne demek zaten buradayım?"

"Yani geceyi benimle geçirdi. En azından bir kısmını."

"Burada mı? Yani sen... ve o... bu yatakta mı?" Serafina yatağa, Anglais-en-Port'un diz bükücülerinin, kasabalı çocuklar ne zaman biraz fazla serbest kalsalar küçük şapellerine baktıkları gibi baktı.

Şarap içip gizlice içeri girerek tüm İsa-adamların üzerine memeler çizdi - sadece vandalize edilmiş bir şey olarak değil, saygısızlık edilmiş bir şey olarak.

"Üzgünüm," dedi Lan, biraz bile üzgün değildi. "Eğer yardımı olacaksa, oldukça basit bir seksti. Tuhaf bir şey yoktu. Tabii küçük bir Avustralyalı öpücüğünü saymazsak." "Hayır, 'yardımı' olmaz!" Serafina tersledi. "Yemeğini ye! Ya da, eğer

Kendinizi iyi hissediyorsanız, lordumuzun diğer arkadaşları büyük salonda yemek yiyorlar?" "Gerçekten mi? Hep birlikte mi? Bunun cesaret kırıcı olduğunu sanıyordum."

"Şey sırasında işler değişti..." Serafina kaşlarını çatarak birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra da Lan'ın fincanını ve tabağını hazırlamakla meşgul oldu. "Her şeyin değiştiği zaman."

"Arınma." Lan, hizmetçisi içmeyeceği bir şey doldurmadan önce tencereyi aldı. "Söyleyebilirsin. Eğer yapabiliyorsan, söyleyebilirsin." Ve bunun adil olmadığını bildiği için, en azından buna inanıyor gibi olsa da, daha hafif bir tonda konuşmaya zorladı: "Yani şimdi hep birlikte mi yiyeceğiz?"

"Sabahlar ve akşamlar. Günleriniz hala çok ayrı.

Onlara katılacak mısın yoksa...?"

"Azrael orada mı?"

"Bütün gün danışmanlarıyla toplantı yaptı. Toplantıya katılabilir ama bundan şüpheliyim. Kahvaltı zahmetine bile girmedim."

Lan içini çekti ama aslında pek de umutlu değildi. Adam gideli uzun zaman olmuştu. Önümüzdeki birkaç gün içinde onu görürse minnettar olmalıydı ama bunun uzun sürmeyeceğini kendine hatırlattı. İşini halledecek, ölümler yeni rutinlerine rahatça alışacak ve Haven'da her şey yoluna girecekti. O zamana kadar-

"Dolly partisine gideceğim," dedi Lan coşkusuyla. "Giyinmeme yardım eder misin?"

Serafina gardıroba gitti ve eski elbiselerinden biriyle döndü, Lan'ın her zaman kesinlikle hor gördüğü, sarının yazlık tonunda cızırtılı bir kâbustu. Kapalı kalmış ve unutulmuş giysilerin küflü, kullanılmamış kokusu vardı ama fareler falan girmiş gibi değildi. Kendini, en ufak bir yırtık ya da yıpranmış eski giysilerini atıyormuş gibi görünen ölümlerden belli belirsiz üstün hissederek giydi, ancak kumaş teninde ısındıkça kokunun daha da güçlendiğini ve gerçekten de dayanılmaz olduğunu keşfetti. Belki Azrail'in diğer bebeklerinden biri, kendi elbiseleri havalandırılana kadar ona bir elbise ödünç vermeye razı olabilirdi.

Batuuli'nin eski tuvalet masası tozluysa, bu yüzden Serafina durup her şeyi yıkamak zorunda kaldı. Lan yardım etmeye çalıştı, ellerine bir tokat yedi ama bunu neşeyle kabul etti ve daha sonra hizmetçisi temizlik yaparken yolundan çekilip kötü çayını içerek sohbet etti. Ardından boyalar geldi ve Lan hemen gözünü ovuşturarak boyaları bulaştırdı, sadece makyajlı yüzünü değil eldivenlerini de mahvetti. Kolyesi ağırdı ve her tarafı boyalıydı ama onu kaşıyamıyordu. Kollarının dantelleri kollarını gıdıklıyordu ama onu da kaşıyamıyordu. Güzel olmanın ne kadar hareketsiz oturmak ve hiçbir şeye dokunmamak anlamına geldiğini unutmuştu.

Her şey hatırladığından çok daha uzun sürmüştü. Serafina onu görmeye uygun bulduğunda yemeğin bitmiş olmasını bekliyordu ama yemek odasının kapıları açıktı ve Lan müzisyenlerin çaldığını duyabiliyordu. Daha da iyisi, Azrael'in kâhyası onu görür görmez telaşla uzaklaşmıştı, yani çok geçmeden Azrael'in kendisini görme ihtimali yüksekti.

Bunun üzerine cesaretlenen Lan içeri girdi ve önce ne kadar boş olduğunu fark etti. Kapıyı koruyan iki mızraklı asker dışında, duvarlarda Lan'ın hatırladığı şekilde sıralanmış kimse yoktu ve sadece birkaç hizmetçi vardı. Masaların çoğu kaldırılmış, salonun kuzey ucundaki kürsünün iki yanında sadece iki masa bırakılmıştı. Elbette Azrael'in bebeklerini oturtmak için iki masadan fazlası gerekmiyordu. Şu anda sadece sekiz kişilerdi ve bir yıl boyunca korunaklı bir şekilde dinlendikten ve iyi beslendikten sonra epeyce büyümüş olan kız. Ama hayır, Lan bir anda dokuz kişi olduklarını gördü. Flütçü orkestrayla birlikteydi ve diğerleriyle birlikte yemek yemiordu.

Karo döşeli zemini ve panelli duvarlarıyla boş salon, yankılarla dolu bir odaya dönüşmüştü; diğer kadınlar onun gelişinden habersiz olamazlardı, ama hepsinin hesabını verdiklerini ve hizmetçilerin geliş gidişlerinin onları ilgilendirmediğini biliyorlardı. Çocuk ona bir bakış bile atmadı ama Bayan Mannerly-Buggery-Do'dan başkasının korsajından aşağı kiraz fırlatma oyunu salondaki yeni bir yüzden daha heyecan vericiydi. Lan'ın orkestranın önünden geçmesi gerekmişti ki, varlığı gümüşü bir flütten çıkan ani bir tiz nota olarak kaydedildi.

Tüm müzisyenler bir anda sessizliğe bürünerek flütçünün sesinin tartışmasız bir şekilde duyulmasına izin verdi: "Sen!"

Şimdi hepsi yukarı baktı. Gözleri kocaman oldu. Ağızları açık kaldı.

Lan, yeni kıyafetleri gelene kadar giymek zorunda kalacağını düşündüğü eteğini çekti. "Ee," dedi beceriksizce, başını sallayarak

yemek tabakları. "İyi olan ne?"

Bu basit soru, yaşayanlardan değil ama ölülerden gelen küçük bir hareketliliğe yol açtı. Görevli hizmetkârlar dağıldı, ikisi bir sandalye getirip Lan'ın imparatorluk masasındaki, Azrael'in boş tahtının yanındaki her zamanki yerini ayarlama telaşıyla komik bir şekilde çarpıştı.

Diğer oyuncak bebekler çeşitli eğlence, kıskançlık ve küçümseme karışımlarıyla izlediler, tüm konuşmaları fısıltılara ve sırtıtmalara dönüştü. Lan ayağını kürsünün basamağına koyduğunda kırmızı kafalı bir homurtu çıkardı ama Lan bunu görmezden gelmeye hazırdı. Lan'ın kafasının yanından geçen kirazı görmezden gelmek daha az kolaydı, ama bu bile bir anahtarın ısıklık ve çılgılık sesiyle davranışları rahatsız edici bir ele dönüştürmesiyle affedilebilir hale geldi. Azrail'in orkestrasının şefi Tempo küçük çubuğuna vurarak müziği yeniden başlattı; flütçü birkaç nota çalmayı başardı, sonra tek kelime etmeden ayağa kalkıp kendini ve flütünü götürdü. Azrail'in dollygirl'leri onun gidişini izlediler, sonra *hep* birlikte dönüp Lan'a baktılar.

Bu kadar aç olmasaydı giderdi ama aç olduğu için kaldı. Yemekler çok ağır olmasına rağmen güzeldi; üzerinde erimiş peynir olan soğan çorbası, kızarmış isticriye ve sufle kaplarının ardından sebzeli kahverengi tereyağında balık ya da şarapta buğulanmış midye ve şimdi de kirazlı capon, mantarlı kızarmış dana eti, sarımsakla sotelenmiş tatlı ekmek ve her yerde kabuklu ekmek, peynir ve şarap. Azrael'in işi olmalı. Onu evinde hissettirmeye çalışıyordu. Sanki Fransa eviymiş gibi. Anglais-en-Port'ta hiç bu kadar güzel yemek yememişti. Mal Henri'nin yüksek mutfağı soğan ve böbrek turtası anlamına geliyordu ve böbreklerin nereden geldiği konusunda fazla düşünmek gerekmiyordu.

Canları cehenneme. Yemeğe arkadaşlık için gelmemişti, en azından onların için. Ian fincanını doldurdu ve hassas karnının endişeyle gerilmesine aldırmadan tabağını doldurdu. Bu onun uzun zamandır ilk gerçek yemeği idi ve bir avuç kıskanç avam tarafından bozulmasına izin vermemeye kararlıydı. Tek dileği Azrail'in burada olmasıydı.

Ve sanki düşüncesi sihirli bir kuş gibi uçup onu çağırmış gibi, adam içeri girdi.

İçeri girdi, daha doğrusu kapıyı vurarak açtı ve odada bir inek olsaydı sütü ekşitebilecek bir küfürle kâhyasının suratına çarptı. Sonra döndü, tüm bebeklerini bir odada gördü ve dondu kaldı. Bakışları bir yüzden diğerine geçerken gözlerindeki alevler sıçradı ama o şaşırdıysa onlar da dehşete kapıldı. Görünüşe göre sadece mutluydular

sevgisi için yarıştıkları adamla uğraşmak zorunda kalmadıkları sürece kıskançlık duymaları mümkün değildi.

"Geç kaldın," diye seslendi Lan.

Ona, diğerlerine ve tekrar ona baktı. Bir an sonra gülümsemeyi düşündü. "Affedilemez. Ve dönüşünüzden bu kadar kısa bir süre sonra. Ne yazık ki, sivil meseleler acilen ilgilenmemi gerektirdi." Sizin dönüşünüz, dedi. Bizim değil. Sadık tebaası söz konusu olduğunda, o hep buradaydı. Ona doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı, uzun bir yürüyüşü kısa sürede tamamladı. "Yine de sizi bekletmemi gerektirecek kadar acil bir şey olmadığını biliyorum. Ya da herhangi birinizi. İyi akşamlar Felicity. Sonbahar. Christina."

O isimlerini söylerken bebekleri çırpındı. Kızıl saçlı ayağa kalkacakmış gibi yaptı ama eteklerinin değişmesi gerekiyormuş gibi davranarak tekrar yerleşti. Boyunlar eğildi. Eller oynamak için çatallar ve bardaklar buldu ama kimse bir şey yiyip içmedi. Çocuk bir erik alıp yedi, Azrail yanından geçerken masayı süsleyen çiçekleri gölgesiyle arasına çekti ve çiçeklerin arasından Azrail'e baktı. Azrail ona başını salladığında, kız parmaklarını isteksiz bir şekilde salladı, sonra sandalyesinden kalkıp masanın altına girdi ve görgü kuralları öğretmeninin tıslamalarına rağmen orada kaldı.

Kürsüye çıkarken, "Görüyorum ki benim yokluğumda aç kalmamayı tercih etmişsiniz," dedi. "Yemeklere yemek için katılmadığınızı sanıyordum."

"Bu seferlik bir istisna yaptım," dedi Lan ona. "Bak, limon kek!"

Kadının uzattığı dilimi kabul etti ama tabağına koydu, yüzünü inceliyordu. Diğer masalardaki konuşmalar yeniden canlanınca sesi alçaldı ve sadece onun için "Yataktan çıkman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Oo." Masa örtüsünün kalkanının arkasından bir elini onun kalçasına soktu ve gıdıkladı. "Olmamam için bir neden var mı?"

Elini onunkinin üzerine koyarak daha fazla araştırmasını engelledi.

"Hâlâ solgun görünüyorsun."

"Pembeden daha iyi, değil

mi?" "Hm."

"Şimdi daha iyiyim." Ona bir göz kırptı. "Çok daha iyiyim."

Sonunda aradığı gülümsemeyi buldu ama gülümseme dikkati dağılmış, ikna olmamış bir halde kaldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu limonlu kekini yerken. Tadı hatırladığı gibi değildi, sevişen meleklerden çok elleşen meleklerle benziyordu. Belki diller de işin içindeydi ama ellerinin melek elbiselerinin altında değil de üstünde olduğundan oldukça emindi.

Adam cevap vermedi, bu kötü bir işaretti, ta ki kadın ona bakıp bunu gerçekten düşünüyor gibi görüldüğünü görene kadar. "Hayır," dedi sonunda. Ve kız daha fazla soru sormadan -örneğin o uzun duraklama hakkında- aniden, "Bana güveniyor musun, Lan?" dedi.

"Ah taşaklar, buna ne demem gerekiyor?" Başını salladı, cevap olarak değil ama kendi nezaketsizliğine çaresizce hayret ederek. Ama artık her şey ortaya çıkmıştı ve onunla devam etmekten başka çare yoktu. "Güven böyle bir şeydir, bilirsin. Eğer birinden bunu kanıtlamasını istersen, bu sadece karşındakine güvenmediğini kanıtlar, bu yüzden neredeyse... Bu... Nasıl bir kelime istiyorum? Bir kelime var mı?"

"Zayıflatır, belki. Azaltır. Hm." Başparmağıyla tabağının kenarına vurdu, tanıdık ve çok özlenen bir sestir bu. "Haklı olabilirsin. Soruyu geri çekiyorum."

"Evet, ama şimdi bir çiftim var."

"Işıklar sönüyor."

Bu ifade tamamen farklı bir konuşmadan gelmiş gibiydi. Lan ona göz kırptı, sonra duvarlara ve tavana yerleştirilmiş lambalara baktı, ama hepsi her zamanki gibi parlak yanıyordu.

"Burada olmaz," dedi. Pençeleri tabağının yanında bir kez vurdu. "Henüz değil. Ama geliyor. Elektrik santralleri bakım gerektiriyor, bakım için parça gerekiyor, parçaların imal edilmesi gerekiyor, imalathane için makine gerekiyor, makine için bakım gerekiyor ve böyle devam ediyor. Ne yapılmalı?"

"Bırakın sönsünler," diyerek omuz silkti ve pastasından bir ısırık daha aldı. "Mumlar iyidir."

Sanki beklediği yanıt buymuş gibi başını salladı ama kabul etmiş gibi değil.

"Zaten onları hiç sevmezdin," diye hatırlattı ona.

"Hayır. Hiç sevmedim."

"Ve sonuçta bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Düşüncelerinin gölgesi içinden geçerken gözleri karardı. Cevap vermedi.

"Ah dur," dedi, bu gece ona karşı sadece neşeli bir şekilde öfkeli olmaya kararlıydı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok! Savaş bitmeden önce bile halk elektriği asla açık tutamayacaklarını biliyordu. Zaten benzin, petrol ve diğer şeyler tükeniyordu ve elektrik kesilince ellerinde kalanları da asla rafine edemeyeceklerdi, bu yüzden ellerindeki her şeyi güneş enerjisi şarj istasyonlarına ve diğer şeylere yatırdılar, ama şimdi ne olacak? Elbette aküleri şarj edebiliriz ama yenilerini yapamayız. Ya da lastikler, motor kayışları ya da bir arabayı oluşturan tüm o ıvır zıvır şeyler, peki tüm bunların anlamı neydi? Ve şimdi de bağlantı istasyonlarının kendileri bozulmaya başladı ve bunun olacağını kim tahmin edemezdi? Panel çatladığında solar şarj cihazı ne işe yarar? Hayır," dedi ve elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Her şey bitti ama hayat devam ediyor, değil mi?"

Elini onun elinin altına koydu ve parmaklarını kısa bir süreliğine onun etrafında kapattı, sonra tekrar açtı. Hâlâ cevap vermemişti.

Lan'ın iştahı onun sessizliğinde azaldı. Tabağındaki kırıntıları toplamak için çatalını kullandı, ama sonra tekrar çatalına vurdu. "Keşke bu senin için bu kadar önemli olmasaydı," dedi sonunda. "Çünkü bu çok çirkin Azrael. Seni seviyorum, gerçekten, ama bu gerçekten... gerçekten çirkin."

Maskesinin arkasından kaşlarını çattı. "Işıklar mı?"

"Işıklar değil. Onları açık istemenin nedeni." Artık ona bakamıyordu, onun yerine lambalara baktı. "Çünkü onların son olduğunu biliyorsun. Görülmelerini istiyorsun. Geride kalan herkesin neyi kaybettiklerini bilmelerini ve ona sahip olduğunu bilmelerini istiyorsun. Güzel Ölüler Diyarı, elektrik ışıkları ve limonlu kek diyarı."

"Lan-"

"Çok çirkin." Sandalyesini geriye itti.

Koluna dokundu. Tutmadı. Eğer tutsaydı, kadın çekip gidebilirdi ama adam sadece dokundu ve uzun, gergin bir andan sonra kadın kendini masaya geri çekti.

"Onlar sonuncular," dedi, onun isteksiz bakışlarını aradı ve sonunda buldu. "Onların görülmesini istiyorum. Söylediğiniz tüm nedenlerden dolayı, evet... ama o günler yıllar önce geride kaldı. Şimdi onları yanık tutuyorum çünkü... çünkü burası Cennet ve İnsan'da var olan en iyi şeyler burada." Şimdi lambalara bakıyordu. "Ve bu ışığın söndüğünü görmeye hazır değilim."

'Hazır ya da değil,' diye düşündü pragmatik bir şekilde, ama puding kalbi yine de ona gitti. "Yapabileceğin bir şey var mı?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Belki de."

"Ama istemiyorsun," diye tahmin etti.

"Risk çok büyük, sonuç ise... en iyi ihtimalle belirsiz." Kendisine şarap getirmesi için bir hizmetkâra işaret etti ama şarabı aldıktan sonra içmedi. Sadece kadehi elinde tutarak düşünceli düşünceli düşündü. "Hem burada hem de sınırlarımın ötesinde uzun ve zorlu bir çaba olacaktır."

"Ne kadar ötesinde?"

"Bilmiyorum."

"O kadar uzak, ha?" Lan tabağındaki bir parça sucuğu itip kaktı, pıhtılaşan yağla resimler çizdi, iştahı kaçtı ve mide bulantısı geri geldi. "Yani... 'ötesi' derken aslında Haven'ın sınırlarını kastetmiyorsun. Britanya'nın dışında bir yerleri kastediyorsun."

Kadın bekledi ama adam kabul etmedi.

"Britanya'nın ötesinde mi?"

Elini kaldırıp önce kaşlarını, sonra da elinin altını ovuşturdu.

Maske.

"Doğru anladığımdan emin olmak için..." Lan çatalını yere bıraktı. tabağının kenarına oturdu, peçetesiyle dudaklarını sildi, sonra ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve hoş bir şekilde, "Herkesi dışarı attınız, gitmeyen herkesi öldürdünüz, geri gelen herkesi öldürdünüz, ama tüm bunlar yeterli olmadı," dedi.

"Lan..."

"İstemediğini biliyorum," dedi ve bunda ciddiydi. "Bu gece yapmak istediğim son şey bunu yüzüne vurmak, ama yaptığın şeyi yaptın çünkü sert bir çizgi çizmek zorundaydın. Ve şimdi onun üzerinden geçiyorsun. Peki ne için? Kıtada buradan daha iyi bir kurtarma bulacağını düşündüren ne? Işıkları açık tutmak için arı kovanına çomak sokmaya değer mi gerçekten?"

"Niyetim yaşayanları kışkırtmak değil. Niyetim onların bu çabadan haberdar olması değil." Şimdi ona bir bakış attı, sadece bir dokunuş ve bir göz parlaması. "Gerektiğinde ben bile ihtiyatlı olabilirim."

"Eminim yapabilirsin, ama gitmiyorsun, değil mi? Kendini göndereceksin..." Bu noktada söylemek istediği daha pek çok şey vardı, ölü kafalılar ve onların yaşayanlarla ilgilenme konusundaki pek de sağduyulu olmayan tavırları hakkında, ama onun göz ışığının stoacı maskesinin derinliklerinde titreştiğini gördüğünde hepsi aklından uçup gitti. "Gidiyor musun?" diye sordu. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Şart değil." Başparmağının pençesi fincanın kenarını usulca aşağı yukarı kazıdı. "Hortlaklarım bu işi denetleyebilir."

"*Hortlaklarınız mı? Hortlakları gönderemezsiniz!*"

"Sadece kendilerini savunma gücüne sahip olmayanları savunmak için. Yükselen içgüdülerıyla çatışsa bile emirlerime itaat edeceklerine güveniyorum."

"Öyle mi?" Lan kuşkuculuğuyla savaştı ve kaybetti. "Deimos'la bir feribotta günler geçirdim! Onun içgüdülerinin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Şarj olmak için durduğumuz ilk yerde hiç 'slip'imiz yoktu, bu yüzden bizi geri çevirmeye çalıştılar. Takas için bir sandık dolusu malımız vardı; Deimos bir kılıç çekti. Eğer ben orada olmasaydım, tüm kasabayı bıçaklayarak geçecek ve muhtemelen bir sonraki durakta ödeyeceği 'slip' için cesetleri yağmalamayacaktı bile. Bir Revenant sorunlarla böyle başa çıkar. Emirlerinizi harfiyen yerine getireceklerinden eminim, ama dünyada her olasılığı karşılayacak kadar mektup yoktur ve karşılırlarına çıkan ilk beklenmedik şeyde, 'Hmm, bunu *bir kılıçla* nasıl çözebilirim' içgüdüsüne geri döneceklerdir."

"Hatayı kabul ediyorum."

"Ama bunun ne anlama geldiğini görmezden geliyorsunuz! Sanki bu bir şeyleri kurtarmakla ilgiliymiş gibi konuşuyorsunuz ama bunu böyle yapamazsınız! Yapamazsınız... Başarılarını anmak için insanları öldüremezsiniz!"

"Benim niyetim bu değil. Tekrar söylüyorum, eğer her şey yolunda giderse, yaşayanlarla asla karşılaşmayacaklar bile."

"Tarih boyunca ne zaman her şey yolunda gitti ki? Hayır," dedi Lan, elindeki son çeyrek pastayı acımasızca bıçaklayarak. "Eğer halkınızın denetlenmesi gerekiyorsa, o zaman bunu yapmalısınız ve eğer erken olması geç olmasından daha iyiye, o zaman o zaman ve eğer lanet ışıkları açık tutmak sizin için gerçekten bu kadar önemliyse, o zaman sadece gidin." Pastadan vazgeçerek onu ve yemeğinin geri kalanını bir kenara itti. "Bütün bunlar ne kadar sürecektir?"

"Bilmiyorum ama uzun süre kalacağımı sanmıyorum. Bir ay, en fazla en çok."

Lan takdire şayan bir özdenetimle başını salladı.

"En azından seninle gelebilir miyim?"

"Hayır."

"Özür dilerim, benim hatam, yanlış söyledim. Demek istediğim, ben de seninle geliyorum."

"Hayır, Lan, değilsin." Sesi asla sert değildi ama yine de yumuşayarak şöyle dedi: "Bu küçük bir girişim değil ve küçük bir risk de taşıyor. Sana eşlik etmek için hayatını tehlikeye atmayacağım."

"Hayatımı tehlikeye atıyorsun," diye alay etti.

"Ve belki de tek başınıza yaşadığınız hayattan daha fazlası."

Gözlerini burkarak devirdi ve tabağını biraz daha bıçakladı. "Biliyorsun, daha kötüsü olursa ve yaşayanlarla karşılaşsak, onlarla başa çıkabilecek bir sıcakkanlı olması gerçekten hayat kurtarabilir."

"Kastettiğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun o zaman?" diye meydan okudu. "Devam et!

Bana ne söylediğimi

Biliyorum!"

Kadına soğuk bir bakış fırlattı ve bu bakış giderek belirsizleşti.

Daha uzun süre onun yüzünü aradı ve aradığını bulamadı. "Hastaydın," dedi sonunda, ama son kelimedede hafif bir yükselme vardı, neredeyse bir soru haline getiriyordu.

"İyileştim!"

"Ateşinizin yükseldiği ilk gün, bana böyle bir güvence vermek için belki de çok erken."

"Size hiçbir güvence vermek zorunda değilim!" "Lan, mantıklı ol."

"Taşaklar!"

"Nasıl oluyor da bunu söyleyebiliyor?" diye sormak istedi bir çocuğun öfkeli sesi.

Biliyorum.

Dinleyicilerini hatırlayan Lan, sorun çıkaran ağzını kapattı ve ilk dilimi henüz bitirmemiş olmasına rağmen bir dilim daha pasta kesti. Onu yemedi, sadece tabağına koydu ve arada bir çatalıyla dürterek ona baktı. Hizmetçiler kahve getirdiler, dumanı tüten sıcak ve Lan'ın en sevdiği şeyler. Kendine bir fincan yaptı ama tam olarak içemedi. Tadı acıydı. Sadece iki yudum aldı ve bir kenara koydu.

Azrail akıllıca davranarak onun öfkelenmesine izin verdi. Sonunda şöyle diyene kadar birkaç dakika geçmiş olmalı: "Beni bundan vazgeçirebilirsin. Beni bir arp gibi koparabilirsin, bunu geçmişte yeterince kanıtladın. Ama benimkinin özverili bir doğa olmadığını ve bunun üzerine çıkma fırsatlarının nadir olduğunu herkes gibi sizin de takdir edeceğinizi düşünüyorum. Beni kutsamayacak mısınız?"

"Beni terk
ediyorsun." "Kısa
süreliğine."

"Daha yeni döndük ve sen beni terk ediyorsun." "Bunu nasıl düzeltebilirim, Lan? Nasıl yapacağımı söyle."

"Sen yokken işlerim olacak."

İçecekmiş gibi fincanını kaldırdı, gülümsemesini gizlemek için yeterince hızlı değildi. "Kiminle?"

Bu onu şaşırttı ama sadece bir saniyeliğine.

"Deimos."

"Tüm olasılıklar arasında," diye düşündü, sinir bozucu derecede meraklı ve hiç de keyifsiz görünmüyordu. "Neden Deimos?"

"İsmen tanıdığım diğer tek erkek o," diye itiraf etti.

"Tek şartınız bu mu? Gerçekten mi?" Başını eğdi. "Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim."

Lan onun için gülümsemedi.

İçini çekti, fincanını ve alaycı tonunu bir kenara bıraktı. "Seni terk etmek istemiyorum. Bu kadar kısa bir süre için bile olsa, seni asla terk etmek istemem. Sadece Cennet'i korumak için yapmam gerekeni yapıyorum."

"Ve şimdi olmak zorunda mı? Hemen şimdi mi olmalı?"

"Evet. Yolumuza devam ediyoruz, Lan, ve bir keresinde birinden duyduğum gibi, her şeyi olduğu gibi bırakmak anlamına geliyorsa yoluma devam edemem, çünkü bu yoluma devam etmek değildir. Bu pes etmektir."

"Seni durdurmayacağım," diye mırıldandı. "Gidebileceğini söyledim."

Azrail başını geriye eğdi ve "Teşekkür ederim," demeden önce herhangi bir şey yapmak için ondan izin alma fikrini yüksek sesle düşünerek birkaç saniye geçirdi.

"Ama şartlarım var."

"Tabii ki biliyorsun." Tahtını ona doğru çevirdi ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Onları dinleyeceğim diplomat. Devam edin."

"İlk önce." Başparmağını uzattı. "Gece beni terk etme."

Ya benim önümde yaparsın ya da hiç yapmazsın." "Anlaştık. Sıradaki?"

"İkinci." Parmağını kaldırdı. "Önce bana birkaç gün ver. Henüz seni özlemeye hazır değilim."

"I olur değil var o Aksi halde. Bu olacak al zaman için düzenlemeler yapmak, bir araya gelmek-"

"Üçüncüsü," diye sözünü kesti ve sayıma bir parmak daha ekledi.

"Detayları bilmek istemiyorum. Nereye gidiyorsun... kaç tane Hortlak

alıyorsun..." Başını sertçe salladı. "Eğer bunlardan herhangi birine katılacağımı düşünseydin, bana çoktan söyledin. Söylemen gerekenden fazlasını söylememek için çok dikkatli davrandın ve bunu fark etmediğimi sanma."

Birkaç kez konuşacak gibi oldu, ama sonunda sadece başını salladı.

"Dördüncü. Bunu doğru sebepler için yaptığına dair bana söz ver. bunu doğru şekilde yapacaksın."

"Tamamdır."

"Hayır," dedi sertçe. "Kelimeleri sen söylüyorsun. *Yemin* ediyorsun."

"Yemin ederim. Sözüm üzerine. Şerefim üzerine." Omuz silkti. "Bunun bir anlamı olsaydı hayatım üzerine yemin ederdim."

"O zaman benimkinin üzerine yemin et."

Gözleri irkilir gibi kızın boynuna kaydı ve kısıldı. Uzun bir sessizlikten sonra kolunu uzattı ve soğuk elini yara izinin üzerine koydu. Ona baktı. "Yemin ettim."

Lan son parmağını da açıp bir süre havada tuttuktan sonra elini bırakıp adamın bileğini kavradı ve sıkıca tuttu. "Yağmur yağarken beni terk etme. Beni güzel bir günde bırak, duydun mu?"

"Bu bir tuzak," diye mırıldandı başparmağıyla çenesinin kıvrımını okşayarak. "Bu şekilde beni sonsuza dek burada tutacaksın."

"Söz ver," diye ısrar etti. "Beni güneşin altında bırak, gerçek olmadığını düşünerek seni bekleyebilirim ve seni her gün tekrar göreceğim. Herhangi bir gün. Beni yağmurda bırakma."

"Tamamdır." Elini bıraktı, fincanını kaldırdı ve onunla onu selamladı. "Her zaman benden daha iyi oluyorsun, müzakereci."

"Tek istediğim bu."

"Mm. Benim en iyim..." Onu incelerken başparmağının tırnağı fincanın kenarını sıyırdı ve sonra fincanı tekrar bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Yatağa gel, Lan. Bu lanetli ülkede bile her zaman yağmur yağamaz. Durana kadar sana elimden geleni yapacağım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Ondan sonra bu konu hakkında konuşmadılar ve bir süre için her şey yolundaydı. Azrail ona elinden geldiğince zaman ayırıyordu, daha önce ona ayırdığından ve kesinlikle başkalarına ayırdığından daha fazla, ama yine de yeterli değildi. Orada olurlardı -yemek yerken, çimenlerde yürürken, hatta yataktayken- ve ölü kafalının biri gelip Azrael'in kulağına bir şeyler söylemek için eğilirdi ve o da giderdi.

Onu suçlayamazdı. Suçlayabilirdi ama suçlamamalıydı. Ucu açık bir kalkış için birkaç yüz ölü insanı koordine etmek, üstelik bunu ondan habersiz yapmaya çalışmak hiç de küçük bir şey değildi. Birkaç yüz ölü insan olduğunu biliyordu çünkü ön tarafa bakan herhangi bir ikinci kat penceresinden, saray avlusunun demir kapılarının hemen ötesindeki yolda bir feribot kervanının toplandığını, her birinin dikkatle kontrol edildiğini, ayarlandığını ve hatta sürekli genişleyen kuyruğa katılmadan önce yıkandığını görebiliyordu. Yakında bu feribotları kimin dolduracağına gelince, batıya bakan ikinci katın sağ penceresinden, Deimos'un düzenli olarak Hortlaklarını talim ederken görülebildiği garnizon avlusuna kadar görebiliyordu.

Ve yağmur yağdı.

Lan'ın güneş yanığı soldu ama diğer etkilerden kurtulması yavaş oldu. Özellikle midesi sonraki günler boyunca, özellikle de sabahları erken saatlerde sinir bozucu bir şekilde hassas kalmaya devam etti ve Lan'ı kimsenin haberi olmadan hasta olmanın yeni ve yaratıcı yollarını bulmaya zorladı, çünkü Azrael ona yatalakmış gibi davranma eğilimindeydi ve Serafina da ona sadece sıcakkanlı dramatiği olduğu için kızılıyordu. İtiraf etmekten nefret etse de, Serafina'nın gerçeğe daha yakın olduğunu hissediyordu. Onu rahatsız eden yorgunluk ve mide bulantısı sebepsiz yere gelip gidiyordu. Bu durumla ilgili korkularının ve mutsuzluğunun kendi yolunu bulmasından başka ne olabilirdi ki?

Ama çoğunlukla kendini hasta hissetmiyordu. Pek iştahı yoktu ama yemeklerini yine Azrail'le birlikte yemekten hoşlanıyordu, her ne kadar Azrail sık sık geç gelse, erken çıksa ya da koridorda Deimos'la sohbet etmek için yemeğini yarıda kesse de. Neredeyse her gün onunla birlikte yürüyüşe çıkıyordu.

Bahçelere, nehre ya da sadece resimlere ve bunun gibi saçma sapan şeylere bakmak için sarayın etrafına götürüyordu ki bu da güzel bir şeydi, yeter ki bunu sırf onu ölü başlarını içeri ve dışarı taşıdığı alandan uzaklaştırmak için yapmıyormuş gibi davransın, herkesi özel yerlerine yerleştirsın ki gün geldiğinde hepsi en az telaşla kalkıp gidebilsin. Ve geceleri onu yatağa götürüyordu, orada ona her zaman zamanın durduğunu ve onun için ondan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını hissettirebiliyordu, ama sonra yalnız uyanıyordu.

Ta ki yatak odasının kapısının sessizce çalınmasıyla uyanıncaya kadar.

Uzun süredir uyuyor olamazdı; Azrael hâlâ onunla birlikteydi, kolu ağır ve doğru bir hisle beline dolanmıştı ve battaniye, etinin doğal olmayan soğuşundan onu korumak için aralarına sıkıştırılmıştı. Kapıya bakmak için kendini kaldırdı, sonra ondan uzaklaştı ve bir bacağını yatağın kenarından uzattı. Şilte sallandı. Adam dondu kaldı, araştıran bakışları kadının çıplak sırtında sıcaktı. Lan uykulu bir şekilde avucunu yüzünün önüne getirip onun göz ışığını yakaladığında, adam eğildi ve sert ağzını omzuna değdirdi.

"Saat daha erken," diye mırıldandı. "Git

uyu." "Geri dönecek misin?"

"Henüz bilmiyorum. Eğer

yapabilirsem." "Seni kim

durdurabilir ki?"

"Mesele-"

"Dikkatini başka yerde topla," diye bitirdi ve kaba bir iç çekişle battaniyenin altına daha da sokuldu. "Hadi git o zaman. Bacağını çiğne ve beni yalnız bırak."

Onu tekrar öptü, kör pençeleri boynundaki hassas yarayı sıyırıp geçti ve yataktan uzaklaştı. Karanlıkta giysilerini bulmasını ve bir farenin perdeye tırmanmasından daha fazla ses çıkarmadan giyinmesini dinledi. Sonra, daha fazla sessizlik. Adamın eli bir kez, bir esinti gibi hafifçe saçlarının arasından geçti ve sonra onu terk etti. Koridorda kâhyanın sesini duyabiliyordu, kelimeleri seçemeyecek kadar alçaktı ve kapı onları kapatmadan önce Azrail'in cevabının gürültüsünü duyabiliyordu.

Lan yuvarlandı ve bir saat gibi gelen bir süre boyunca kapıya baktı ama kapının bir daha açılmayacağını biliyordu. Bu gece değil. Bir süre volta atmak için yataktan kalktı, karnına hasta olmak isteyip istemediğine karar vermesi için bir şans verdi, çünkü bunu mahremiyet içinde yapma fırsatı vardı (vardı) ve en kısa sürede

Kanıtları kalın bir kül tabakası ve gülsuyu serpilmiş bir tencerenin altına gömdükten sonra tekrar yorganın altına girdi. Kendi kendine, midesindeki soğuk yumrunun bir önsezi değil, diğer uca doğru ilerleyen daha fazla hastalık olduğunu söyledi. Bu gece dönmeyebilirdi ama her gün olduğu gibi onu kahvaltıda görecekti. Sonunda kendini ikna etti ama yine de ince ve mutsuz bir uykuya geri dönmesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

İkinci kez uyandığında, Serafina onu kahvaltı için giydirmek istiyordu.

"Yapamam," diye mırıldandı Lan. "Git buradan."

"Peki lordumuz neden masada ona katılmayı uygun görmediğinizi öğrenmek istediğinde ona ne diyeceğim?" Serafina battaniyeleri geri çekerek talep etti.

Lan'ın cevabı başını yatağın kenarından sarkıtmak, lazımlığı kenara çekmek ve içinde havlamak oldu.

Serafina içini çekti ve sırtını örttü.

Lan uyudu ama Azrail'in odasında pencere ve saat olmamasına rağmen, hizmetçisinin kahvaltı tepsisiyle dönmesinin çok uzun sürmeyeceğini düşündü. Kahveyi içti, birkaç lokma yulaf lapası ve yarım üçgen tereyağlı tost yedi, sonra da kalanına bakakaldı. Bunları yemeliydi. Eğer yemezse hepsi Azrail'in domuzlarına gidecekti. Ya da malç olarak seralara. Ya da banyo suyu gibi boşa akıp gidecekti. Bunu bilen Lan, çatalını alıp tabağını temizlemesine yetecek bir utanç kıvılcımı hissetmeyi bekledi ama hissetmedi.

Serafina onu banyoya sokup çıkarırken ve bornoza sararken, Haven'ın ona yaptığı buydu, diye düşündü hüznle. Norwood'un zorluklarının onu topraktan çekip çıkardığı ve kaba, çamurlu bir taş olarak şekillendirdiği söylenebilirse, Haven'ın lükslerinin onu yumuşatıp parlatması gerekirdi. Bunun yerine, sırf surat astığı için onu yiyecekleri bozan ve suyu kirleten biri haline getirmişti.

Surat asıyormuş gibi hissetmiyordu. Tamam, belki biraz somurtuyordu ama çoğunlukla kendini hasta hissediyordu.

Serafina banyo sonrası olağan ritüellerini yerine getirirken Lan aynada yüzünü inceledi. Gözlerinin altında koyu halkalar ve cildinde daha önce olmadığından neredeyse yarı yarıya emin olduğu solgun bir ton görebiliyordu. Hayır, hiçbir zaman güzel olmamıştı ve olmayacaktı ama eskiden de hep böyle görünmüyordu.

Birden aynada yalnız olmadığını fark etti. Deimos kapının girişinde duruyordu, yüzü koridorun karanlığında kemik gibi bembeyazdı.

Lan arkasını döndü ve Serafina'dan bir tokat yedi ama evet, adam hâlâ oradaydı ve görüldüğünü anlayınca bunu içeri girme izni olarak algıladı ve yalnız gelmedi. Yanında, Cennet'e dönüş yolunda yakaladıkları lanet olası geyik tazısı yürüyordu, muhtemelen onu son gördüğünde olduğundan daha da uyuzdu, ama güzelce doldurulmuştu. Kürkünden geriye kalanlar bakımlıydı ve pençeleri bile kesilmişti.

"Kesinlikle olmaz!" Serafina kapıyı göstererek bağırdı. "Bu hayvanın lordumuzun yatak odasında işi yok! Derhal kaldırın onu!"

Lan bir an için çelişkiye düştüğünü hissetti. Genelde köpeklerden, özellikle de geyik tazılarından hoşlanmazdı ama bu köpek son yarım saatini ponza taşıyla peeling yaparak geçirmemişti ve Serafina geçirmişti, bu yüzden sadakati değişti. "Sorun değil," dedi köpeğe, isteksizce açık avucunu önce koklanması sonra da üzerine salya akıtılması için uzatarak. "Eminim o da benim için aynı şeyi söylüyordur."

"Nesin sen...? Bu da ne? Üzerine salya akıtıyor! Kaptan, o şeyi hemen ondan uzaklaştırın! Derhal, beni duyuyor musun? Lordumuzun odasında *salya akıtılmasına* izin vermeyeceğim!"

"Phobos, içeri gir."

Geyik tazısı, hayatı boyunca Revenant muhafızlarında olduğu gibi itaat etti ve göğsü dışarıda, ayaklarını sıkıca dikmiş, mutlu bir şekilde nefes alarak kaptanının yanında oturdu.

"Adını sen mi koydun?" Lan sordu, bir eliyle gizlice cübbesindeki tüyleri toplarken Serafina diğer elini tırnak fırçasıyla ovuyordu. "Onu ne kadar süre saklamayı planlıyorsun?"

Deimos köpeğe baktı. Köpek Deimos'a baktı.

"Umarım onu besliyorsunuzdur," dedi Lan, ama son zamanlarda pek fazla öğün kaçırmadığını kendisi de görebiliyordu. "Köpekler yemek yer, bilirsin."

"Bu hayvanın sindirim sistemi hakkında bana söyleyebileceğin, benim daha önce keşfetmediğim hiçbir şey yok," diye yanıtladı Deimos acımasızca. "Sen iyi misin?"

"O iyi," dedi Serafina, Lan'ın elini sterilize etme işlemini bitirip tırnak etlerine saldırmaya devam ederek. "Sadece somurtuyor."

"Değilim."

"İyi değil mi?" Deimos bir parça hayal kırıklığıyla sordu. "Yoksa somurtmuyor musun? Bunu bilmem gerek."

"Ben iyiyim," dedi Lan, Serafina'nın aynadaki yansımasına bakarak. "İlginiz için teşekkür ederim."

"Endişelenmiyorum. Sabah olduğunu bildirmek için gönderildim."

"Teşekkür ederim Kaptan," dedi Serafina kuru bir sesle. "Biz asla bunu kendimiz belirledik. Sanki buraya gelirken yüzlerce pencerenin önünden geçtim de güneşi kendim görebildim."

Güneş mi? Lan hizmetçisinin elinden kurtuldu ve tekrar arkasını döndü. "Yağmur durdu mu?"

Deimos başını eğdi. "Lordumuz onu uğurlayıp uğurlamayacağınızı bilmek istiyor."

"Şimdi mi?"

"Eğer yeterince iyiysen."

"Yeterince iyi," dedi Serafina, Lan'a fırsat vermeden önce. Ya da en azından Lan bir şansı olduğunu kabul etmeden önce. Ya da cevap vermeden önce. "Giyinir giyinmez kalkacaktır."

Deimos Lan'a baktı, giyinik bir kadınla cüppeli bir kadın arasındaki farkı göremediği belliydi ama konuyu tartışmadı. O bir Hortlak'tı; yaşayanları öldürmek hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. İş onlara kıyafet giydirmeye geldiğinde, bir hizmetçinin kararına boyun eğdi. Tek söylediği, "Çabuk olun lütfen," oldu. "Hepsi bekliyor. Phobos, düş."

Köpek de öyle yaptı, başı dik ve kuyruğunu sallayarak ölü adamı odadan çıkarken takip etti. Lan aynada onların gidişini izledi, kapı arkalarından kapanıncaya kadar bekledi ve "Kendimi iyi hissetmiyorum" demek için çok geçti.

"Saçmalık." Serafina ayın aletlerini topladı ve hızlı adımlarla gardıroba gitti. "Sanırım onun için beyaz giymek isteyeceksin, seni ne kadar solgun gösterse de."

"Ne giydiğim umurumda değil. Beni terk ediyor," diye homurdandı Lan, gözleri çatık kaşlı yansımasının kilitlenmişti. Gördüğü yüz, kabul etmek zorundaydı ki, şu anda ideal bir yol arkadaşının resmi değildi. "Neden onun için bu kadar zahmete gireyim ki? O benim için ne yaptı ki?"

Takırdayan askıların ve hışırdayan kumaşların sesi kesildi. Serafina arkasını dönüp ona baktı, tek kaşı kalkık ve dudakları

birbirine sıkıca bastırılmış.

"Evet, doğru, tamam, Yiyenleri bitirdi, ama başka? Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçtim! O benim her şeyimi alıyor ve ben onu tüm Haven'la paylaşmak zorundayım. Hatta Haven'ın tüm d...insanlarıyla bile," diye düzeltti isteksizce. "Şimdi de onu lanet olası ampullerle paylaşmak zorundayım!"

Serafina burnunu çekti ve gardıroptan elinde beyaz bir elbiseye en yakın şeyle çıktı - o mavi dantelli kâbusla uyumlu krem rengi iç elbisesi - ve yatağın ayak ucuna serdi. "Eğer onun tek derdi olmak istiyorsan, onu Haven'daki lordluk görevine dönmeye ikna etmek yerine mağarada onunla birlikte kalmalıydın; orada d-halkı," dedi özellikle vurgulayarak, "onun ilgisinin küçük bir ölçüsünü hak ediyor."

Lan onun haklı olduğunu biliyordu ama mantıklı olmaya hazır değildi. "Beni sevdiğini hiç söylemedi bile," diye mırıldandı. "Söylememe izin veriyor ama asla karşılık vermiyor."

Serafina'nın güzel yüzü küçümsemeyle buruştu. "O senin için dünyayı değiştirdi. Başka ne açıklama istiyorsunuz?"

"Anlamanızı beklemiyorum ama bazen bir hanımefendinin kelimeleri duymaya ihtiyacı vardır."

Serafina burnunu çekti ve bir çift terlik almak için dolaba geri döndü. "Sen tanıdığım en korkunç derecede bencil yaratıksın."

Lan'ın ilk tepkisi suçlu bir kızarıklık oldu, ardından bir öfke dalgası geldi, onu da kahkahalar izledi. Bu üçü bir araya geldiğinde Lan'ın başı hafifçe döndü ve kendini savunmasız hissederek saldırıya geçti. "Bunu senden duymak büyük zenginlik."

"Öyle olmalı," dedi Serafina ciddiyetle. "Krema kadar zengin olmalı ama bu onu yalan yapmaz. Hanımımı hatalarına rağmen sevmek için yaratıldım, onlardan habersiz olmak için değil. Varoluşunun koşulları için en çok babasını suçladı, ancak hiçbir nedeni olmadığı söylenemez. Yaptığı her suçlamayı hak etti. Sonuncusunu bile," diye ekledi nefesinin altından. "Ama Cennet'i ilk işgal ettiğinizden beri size kucak açmaktan başka bir şey yapmadı ve siz ne zaman minnettarlık gösterdiniz?"

Bu, Serafina'nın söyleyeceği herhangi bir sözden çok daha derinden etkiledi. "Artık gidebilirsin," dedi sabahlığını silkerek. "Kendim giyinebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Çok açık. Yırtmadan önce onunla kavga etmeyi bırak. Kollar yukarı. Kıpırdamadan dur. Demek istediğim tam olarak bu," dedi ve kumaşı Lan'ın vücudunun etrafına zahmetsizce örtülerek salladı ve zahmetli işe başladı

arkadan bağlamak için. "Böyle güzel kıyafetleri başka nerede gördün? Başka nerede giymeyi umabilirsin ki? Yine de ona bir paçavra gibi davranıyorsun. O sana hediyeler yağıdırıyor ama sen onlara tükürüyorsun. Her zaman istediğiniz şey, onun *size* ne söylemesi, ne yapması ya da ne vermesi gerektiğidir. İşte dünyaya bırakılmış en görkemli saraydasın ve somurtuyorsun."

"İstemiyorum-" diye söze başladı Lan ama Serafina çok sert bir hareketle sözünü kesti.

"Bu, öngörülebilir bir gelecekte onunla son kez birlikte olacağın için, bitmek tükenmek bilmeyen isteklerini dile getirmekten kaçınabilir ve bunun yerine, benim bile yapmak istemediğini fark ettiğim bu yolculukta ona iyi dileklerde bulunabilirsin. Siz onun sızsız gitmesini ne kadar istemiyorsanız, onun da sizi geride bırakmak istemediğini fark edebilir ve onu buna zorlayan koşulların sizin katkınız olmadan da yeterince ciddi olduğunu kabul edebilirsiniz. Tamamen entelektüel bir egzersiz olarak, ona sevginizi ısrar etmek yerine *gösterebilirsiniz*. Bunu anlamayı beklemiyorum," dedi sertçe, fırçaya uzanarak. "Ama bazen bir erkeğin kelimelerden daha fazlasına ihtiyacı vardır. Şimdi öfke nöbetin bittiyse otur."

Lan oturdu. Fırça, Serafina'nın hızlı ve acımasız darbeleriyle Lan'ın saçlarını yırttı, ta ki gözyaşları tehdit edene kadar.

"Sakın gözlerini olduğundan daha fazla kan çanağına çevirme," diye uyardı Serafina, saldırısını yenilemeden önce gevşek saç tutamını kolların arasından çıkarmak için durakladı. "Bu sabah işim yeterince zor. Berbat görünüyorsun."

* * *

Görünüşe göre tüm saray Azrail'i uğurlamak için büyük fuayeye doluşmuştu. Hizmetkârlar duvarlar boyunca yer yer ikişer hatta üçer kişi halinde durmuş, cinsiyetlerine ve işlerine göre ayrılmış, siyah-beyaz giysileri içinde birbirlerinin yerine geçmişlerdi. Müzisyenler bir köşeye çekilmiş, yumuşak ve neşeli bir şeyler çalıyorlardı; flütçü kız hariç hepsi merdivenlerde Azrail'in diğer bebekleriyle birlikteydi, hepsi de en ince ayrıntısına kadar süslenmiş ve kat kat bir pastanın üzerindeki mumlar gibi bir o basamağa bir bu basamağa dizilmişti. Hortlaklar çoktan dışarı çıkmış, kendilerine tahsis edilen vapurun yanında sıra sıra bekliyorlardı; Deimos ve köpeği en son aralarına girmişti.

dakika talimatları. Bahçıvanlar ve toprak ustaları bile oradaydı, yeni ekilmiş veda çiçeklerinin önünde düzgünce dizilmişlerdi.

Ne yazık ki Azrael bunu görmek için burada değildi.

Lan merdivenlerin dibinde canı ne kadar beklemek isterse o kadar bekledi, ki kuşkusuz bu çok uzun bir süre değildi, sonra kalabalığın içinde Azrail'in kâhyasını buldu ve ona kendisini Azrail'e götürmesini söyledi.

"Lordumuz yolculuğuna çıkmadan önce meditasyon yapmak için özel bir an ayırıyor," dedi ölü adam ama bunu söylerken bile o belirsiz haliyle kıpırdandı. "Rahatsız edilmek istemiyor."

"Benim için bir istisna yapacaktır," diye güvence verdi Lan. "Her zaman yapar, değil mi?"

Kâhya bunu düşündü, sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı ve onu takip etmesini işaret etti.

'Meditasyon' kelimesini kullanması onun iç avluda olduğunu düşünmesine neden oldu ama ölü adam onu kuzey kanadına, daha önce hiç görmediği yepyeni bir odaya götürdü. Azrail odada değildi ama kâhya geri çekilmeden önce ona odanın diğer tarafındaki başka bir kapı setini işaret etti ve onu istediği gibi istila edip etmemeye ve sonuçlarına kendi başına katlanmaya bıraktı.

Kapılar saray için bile oldukça süslüydü, ancak arkasındaki oda nispeten sadeydi. Oda için çok büyük olan devasa bir avize görüşüne hükmediyordu; başka hiçbir mobilya yoktu, pencerelerin üzerinde asılı perdeler bile yoktu. Bir dizi oyma figür (frizler, dedi zihninin Wickhamcı köşesi ve gülümsedi) koyu kırmızı duvarları gülünç derecede özenli tonozlu tavandan ayırıyordu, ama çok ilginç değillerdi, sadece bir grup adam ve at. Sarayın pek çok odasında bulunan fantastik gösteriş burada belirgin bir şekilde eksikti ve yine de Azrail burada durmuş, ayakta kalan tek özelliği sadece iki basamak yüksekliğinde ve bir masa koyacak kadar bile büyük olmayan küçük bir kürsü olan uzak duvara bakıyordu.

Kadın kendini tanıtmadı ve adam da onu selamlamadı, ama kadın yaklaşırken adam tutması için kolunu uzattı. Kadın da öyle yaptı ama adamın bükülmüş dirseğinden kendini kurtarmak yerine kolun altına girdi. Birlikte, arkadaşça bir sessizlik içinde duvarı izlediler.

"Seni uyandırdı mı?" diye sordu uzun uzun. "Eğer uyuyorsan seni uyandırmamasını söyledim ama o gittikten sonra aklıma geldi."

nasıl uyandırabileceğini fark etmeden kapıyı çalabilir. Ölümler uykudan pek anlamazlar."

"Kapıyı çalmadı ve beni uyandırmadı. Zaten giyiniyordum."

"Öyle miydin?" Gözleri huzursuzca duvarın üzerinde gezinirken karardı. "Teşekkür ederim."

"Veda etmeden gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Sen kahvaltıda yokken, olabileceğini düşünmüştüm."

Ona o sırada gideceğini henüz bilmediğini söylemeye başladı ama sonra ona yemek yememesinin gerçek nedenini söylemek zorunda kalabileceğini fark etti ve bunun yerine, "Kızgın değildim, sadece... aç değildim," dedi.

"Son günlerde sabahları pek iştahın yok." "Alışkanlığımı yitirdim," dedi ve yüzünü buruşturdu.

Azrael'in bebekleri ona eşlik ederken önündeki kahvaltılar. "Sen eve dönene kadar bu işe geri dönme zahmetine gireceğimi de sanmıyorum."

"Hayır," dedi ses tonuna gömülü tuhaf bir çift anlamla. "Yapacağını sanmıyorum."

"Ama kızgın değilim," diye güvence verdi ona. "Hiç mutlu değilim ama kızgın da değilim. Öyle olduğumu düşünerek gitmene asla izin vermem."

"Hayır mı?"

"Hayır. Gitmene izin vermemin tek yolu bir öpücük."

Sonunda çarpık da olsa gülümsedi. "Öfkeli öpüşmelerden payımıza düşeni aldık."

"Ve sonra biraz daha," diye kabul etti. "Düşündüm de, bu seni uğurlamak için daha da iyi bir yol."

Sert eli kolunun altından kayarak çıplak omzunu okşadı ama daha ileri gitmeyeceğini belli eden bir dikkat dağınıklığıyla. "Beni bekliyorlar."

"Bırak gitsinler. Sensiz gidecek değiller ya."

"Doğru, ama bu onları rahatsız etmek için iyi bir neden değil. Bunun dışında, seni sorduğumda Vivian senin yerine beni uğurlamayı teklif etti ve eğer o yaparsa, Felicity de kesinlikle yapacaktır ve bu da hepsinin orada olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Lan ona hınzırca bir sırıtış attı. "Tüm gösteriş ve ışıltılarıyla."

Maskesinin altını ovuşturarak alçak sesle ve başka bir dilde mırıldandı.

"Ama bu çok tatlı," dedi daha da sokularak. "Benden sonra sormak ve heps

i." "Son zamanlarda hastaydın." Adam ona baktı ve gözleri kısıldı.

"Sabahları."

Rahatsız bir şekilde omuz silkti, tüm dikkati adamın yan tarafına dikilmiş gümüş halkalara odaklanmıştı. Yaranın kendisi geçen yıl içinde tamamen kapanmıştı ama halkalar hâlâ duruyordu ve bu noktada cerrahi olmaktan çok süs amaçlıydı. Şingirtılarını duymak için onlara bir fiske vurdu. "Serafına somurttuğumu söylüyor. Eğer bu doğruysa, özür dilerim. Her istediğini elde edemediğinde ayağını yere vurup ağlayan bir kızdan daha iyisini hak ediyorsun. Özellikle de böyle bir şey yüzünden."

Cevap vermedi ama vücuduna giren ani gerginliği gizleyemedi.

"Ne yaptığınızı bilmiyorum ve bunun sizin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," diye itiraf etti. "Ama onlar benim için her zaman sadece noktalar olarak kalacak. Yıldızları gören sensin. Ve onları benim görmem için saklayan da sensin, senin gibi değerini bilsem de bilmesem de. Hepsi bu, değil mi? Haven'daki ışıklar mı? Sadece duvara çizilmiş daha fazla yıldız. Belki gerekli değil ama yine de güzel ve saklamaya değer. Öyle değilmiş gibi hissettirdiysem özür dilerim."

Hâlâ cevap vermedi ama onu daha da yakınına çekerek tamamen kucağına aldı.

"Kahvaltıyı kaçırdığım için de üzgünüm," dedi, ama öyle değildi. Yalanı gizlemek için gerçeği söyledi: "Bir süreliğine son olduğunu bilseydim giderdim." Ve aldatmacayı tamamlamak için konuyu değiştirdi, boş duvarlara bakarken büyük bir ilgi duyuyormuş gibi yaptı. "Neredeyiz biz?"

Bir süre sadece homurdanarak cevap verdi ama bir dakika kadar sonra aniden, "Nerede olduğumuzu sanıyorsun?" diye sordu.

Lan odayı tekrar gözden geçirdi, odanın asıl amacına dair ipuçlarını boşuna aradı. Gözü sürekli o küçük kürsüye ve onun üzerinde, boyanın içine gizlenmiş, bir rafın ya da bir şeyin bir zamanlar kırılıp onarılmış olabileceği çizik bir yere takıldı. Wickham'ın çok sevdiği katedraldeki odalar kadar saraydaki başka bir odayı da anımsattığı için belli belirsiz bir aşinalık hissine kapıldı ve "Burası bir kilise mi?" diye sordu.

Bunu düşündü. "Bir çeşit, sanırım." Biraz daha düşündü, sonra sanki kendi kendine, "Dua mı ediyorum?" dedi ve kaşlarını çatarak tavana baktı.

"Burası bana bahsettiğin o odalardan biri mi?" diye merak etti. "Akşam yemeğine kadar bütün gün hiçbir şey yapmadığınız odalardan mı?"

"Hayır. Gerçeği söylemek gerekirse, bu sadece ikinci kez oda."

"Bu her şeyi açıklıyor."

Merakla ona baktı.

"Burası çok boş geliyor. Yani, tabii ki boş," diye ekledi "ama buradaki pek çok oda boş ve burası... bilirsiniz, bunu *hisseden* ilk oda."

"Eskiden burada sandalyeler vardı. Kraliyet hanedanının yüzlerce yıl öncesine dayanan, bu toprakların temeline kadar uzanan tahtları. Onları yok ettirdim. Şimdi bundan pişmanlık duyuyorum." Düşünceli bakışlarını odanın içinde gezdirdi, orada burada boş bir alanda durdu. Belki de onları hatırlıyordu. "Önemli değil," dedi ve arkasını dönerek. "Yıllar geçti... ve bu gün beni beklemiyor. Gel, Lan. Benimle biraz yürü."

Onun yanında adım attı, sarayın yankılanan koridorlarında onu takip etti, yakındı ama artık dokunmuyordu. Büyük fuayeye gitmek için acele etmiyordu, ama dışarı açılan ilk kapıdan girdiler ve oradan da çimenliğe çıktılar. Erken yağın yağmura rağmen çimler yeni kesilmişti ve tüm hava yeşil ve tatlı kokuyordu ama Azrael'in ruh hali duvarların etrafında ilerledikçe daha da karardı.

"Hiç bu kadar kasvetli bir yaz gördün mü?" diye mırıldandı, güneşin altında.

Lan güldü. "Evet, aslında var. Ve eğer ben yaptıysam, o zaman sen."

"Bu lanetli topraklar."

"Güzel bir gün," diye ısrar etti.

"Öyle mi?" Gözlerini gökyüzünde gezdirdi. "Öyle mi olmalı?"

"Şey... çok hoş değil, belki. Bazıları kadar batıl inançlı değilim ama Haven'ın kapısından dışarı adımınızı attığınız anda güneşin altın renginde doğduğunu ve güvercin sürülerinin havayı doldurduğunu görmek istemezsiniz."

"Güvercinler."

"Eh?"

"Güvercin sürüleri demek istediniz, güvercin sürüleri değil."

"Aynı şey."

"Hiç de değil. Biri salgın hastalık anlamına geliyor. Diğeri ise barışı."

"Yine de aynı kuş. Neyi temsil ettiği önemli değil. Sanırım her şeyin bir alamet olduğunu söyleyebilirsin. Şuradaki ağacı görüyor musun?"

Baktı. "Elder."

"Bu artık bir alamet," diye açıkladı Lan.

Adam ona baktı, ağzı isteksiz bir eğlenceyle çarpılmıştı. "Umarım öyle değildir."

"Ve şu kelebeği görüyor musun? Omen."

Son kelime ağzından çıkarken kanatlandı, Azrail'in gölgesine doğru kanat çırpı ve yere ölü olarak düştü.

"Şunu gör-"

"Konuşmayı kes, Lan, sana yalvarıyorum. Ah, işte oradalar," diye mırıldandı son köşeyi döndüklerinde ve vapurlar görüldüğünde. "Kehanetlere inanmamam çok iyi bir şey."

Lan baktı ama sadece uzun bir vapur katarı gördü, tüm gururlu renkleri düz siyaha boyanmıştı. Gördüğü kadarıyla hepsinin farları açıktı, çünkü ölümler yaşayanların yazdığı kanunlara uymaktan başka bir yol bilmiyorlardı; yağmurlar şimdilik durmuş olsa da, gün bitmeden tekrar yağacağı kesindi ve nazik bir sürücü görüş mesafesinin bilincinde olmalıydı. Siyah bedenleri ve parlayan beyaz gözleriyle, biraz hayal gücüyle bir sıra grime benzeyebileceklerini düşündü, ama Azrail'in onlara baktığında gördüğü şeyin bu olup olmadığını sormak istemedi, her şeye rağmen kehanetlere inanma ihtimaline karşı.

Deimos onları fark etmiş ve gemiye binmek için lordunun işaretini beklemek üzere hattaki huzursuz devriyesini durdurmuştu. Azrail işareti verdi ve aynı hareketle Revenant muhafızlarının kaptanını yanına çağırdı. Köpek de kuyruğunu kıstırmış ve sızlanarak geldi. Sahibi diz çöktüğünde, köpek ölü adamın yanına doğru eğildi ve titreyen karnını ortaya çıkarmak için yuvarlandı.

"Vakit geldi Kaptan," dedi Azrael, feribotları daha iyi görebilmek için uzaklaşırken sanki endişeli hayvanla arasına daha fazla mesafe koyduğunun farkında değilmiş gibi. "Haven'ı ve insanlarını size bırakıyorum. Onu iyi korunmuş bir şekilde bırakacağıma eminim."

Deimos bir elini köpeğinin boynuna koyarak onu oturmaya ikna etti ama köpek hâlâ titriyordu ve Azrael'in adımlarını takip eden gözleri etrafındaki beyazlıkları gösteriyordu. "Ben hazırım lordum."

"Peki senin yerine kaptanlığa kim vekalet edecek?"

"Adamlarımdan herhangi biri, eminim, size iyi hizmet edecektir, lordum." "Eminim. Ama siz seçtiniz...?"

"Lelantos."

"Mükemmel." Azrael köpeğe değerlendirici bir bakış attı ve aralarına biraz daha mesafe koydu. "Lan her konuda benim tam yetkime sahip. Bunun anlaşıldığından emin olacaksın."

Deimos başını salladı ve Lan'ın yanına gitti. Köpek de onunla birlikte geldi ve önemli bir şekilde Lan'ın terliğinin üzerine oturdu.

"Gerektiğinde onun aracısı ve danışmanı olarak hareket etmenizi bekliyorum." Azrail gözlerini kaçırdı, aşırı rahat ve ince bir gülümsemeyle. "Ve işlerinde ona yardımcı olmanı."

"İşler, lordum?"

"Evet, Kaptan. Lan benim yokluğumda işlerini halledecek."

"Seni eşek," dedi Lan, ama o da gülümsemek zorunda kaldı.

Kaşlarını çatan Hortlak, Lan'a baktı. "Devlet işleri mi?" "Devlet işleri... lanet olası devlet işleri!"

"Seninle birlikte," diye açıkladı Azrail.

"Anlıyorum." Bunu iyi karşıladı, ancak o belli belirsiz çatıklık hiçbir zaman tam olarak düzelmedi. "Elimden geleni yapacağım, ancak cinsel ilişki belirli bir fizyolojik tepki gerektiriyor ve ben ölü olduğum için yapay araçlar olmadan bunu başaramıyorum." Lan iki elini yüzüne götürdüğünde konuşmayı kesti, ellerini bırakmasını bekledi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Hemen bir cihaz temin edeceğim."

Azrail'in omuzları çok hafif titriyordu, ancak ses çıkarmamaya dikkat ediyordu.

"Buna gerek kalmayacak Kaptan," dedi Lan, iç çekerek. "Yine de teşekkürler."

Deimos bunu ne rahatlamış ne de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallayarak kabul etti ve Azrael'e döndü. "Tüm yoldaşlarınızla ilişkilerinizi ben mi üstleneceğim lordum?"

"Vicdanen bunu tavsiye edemem," dedi kuru bir sesle. "Ancak, boş zamanınız size ait. Şimdilik, eğer isterseniz, lütfen onlara kısa süre içinde ayrılacağımı bildirin. Aralarında ben gitmeden önce benimle özel olarak konuşmak isteyen varsa, onları kabul edeceğim. Umarım bir itirazınız yoktur," dedi Hortlak ayağa kalkıp mız mızmızlanan köpeğini götürürken.

"Sanırım hayır. Onların da en az benim kadar veda etmeye hakları var."

"Ben yokken Deimos'u sizin aracınız olarak atadığımı belirtmek isterim."

"Ah." Bu yanıtın yetersizliği, ardından gelen sessizlikte kendini daha da belirginleştirdi. Lan içindeki coşku deposunun derinliklerine indi ve "Eminim iyi olacaktır" dedi.

"Eminim." Azrail vapurların teker teker kalkışını izledi. "Döndüğümüzden beri Wickham'dan bahsetmedin."

Lan ağzını açtı ama söyleyecek bir şey yoktu, bu yüzden tekrar kapattı ve sadece bekledi.

"Bildiğim kadarıyla, ne derslerinize devam etmek için düzenlemeler yapmak ne de onları sonlandırmayı seçtiğiniz araçlar için özür dilemek amacıyla onu aramak için hiçbir girişimde bulunmadınız. Bu nedenle sadece onun öldüğünü bildiğiniz sonucunu çıkarabilirim."

"Deimos söyledi."

Başını salladı, dikkati avludaki hareketliliğe odaklanmıştı. Sesi sabitti, neredeyse kayıtsızdı ama gözlerindeki ışık öyle değildi, "Ona verdiğim hayattan serbest bırakılmayı istediğini anlamanız benim için önemli. Bu bir ceza değildi. Ve eğer bilseydim, geri döneceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünseydim-"

"Sana inanıyorum."

Birbirlerine yakın durarak ama tam olarak dokunmadan beklediler. Azrail vapurların doluşunu ve uzaklaşmasını izledi. Lan bulutların gökyüzünde süzülüşünü izledi.

"Onu gömdüm," dedi aniden.

Şaşırmış ve memnun bir şekilde etrafına bakındı. "Gerçekten mi? Burada mı?" "Hayır. Doğa Tarihi Müzesi'nde." Ona şöyle bir baktı.

"Sen

Onaylamak mı? Müzeleri sevmediğinizi biliyorum ama o özünde bir bilgindi. Onun anısını onurlandırmak istedim."

"Burası iyi bir yer. Orada harika köşe yazıları var. Köşe yazılarını severdi."

"Onu hayattayken hiç tanımadığınız için üzgünüm. O da doğru kelimelerle dünyayı kurtarabileceğini düşünüyordu." Azrail kısa bir sessizliğe gömüldü ama düşünceli bir sessizlik değildi bu. Bir kıkırdamayla sona erdi. "Ne bu kadar sahtekâr bir adam tanıdım ne de onun kadar saygılı ve ilgi çekici birini. Yalanlarını gizlemedi, onları içeri davet etti ve misafir olarak masaya oturttu, böylece ikimiz de onlara kafa sallayabildik. O zamana kadar bir sanat olarak konuşma konusunda hiçbir deneyimim yoktu ve o kadar yetenekli bir sanatçıydı ki, sadece arkadaşlığından zevk almak için aldatmacalarına sonsuza kadar tahammül edebilirdim." Gülümsemesi

solmuş. "Ama efendilerinin başka planları vardı ve o da bilgeden çok sadık olduğunu kanıtladı. Onu bir öfke nöbetinde öldürdüm ve aynı derecede talihsiz bir pişmanlık nöbetinde yetiştirdim. Ona çok kötü davrandım, Lan."

"Bunu sana karşı kullandığını sanmıyorum."

"Ama o biliyordu. Bunca yıldır bildiğini hiç tahmin etmemiştim," diye düşündü. "Davranışlarımın onu nasıl küçülttüğünü görmekten o kadar korktum ki, ondan mümkün olduğunca uzak durdum ve böylece kendimi bir daha asla sahip olamayacağım kıskanılacak bir arkadaşlıktan mahrum bıraktım. Büyük bir pişmanlık zincirine bir halka daha ekledim." Bir kez daha kendi huzursuzluğunun gölgesine gömülürken gözleri karardı. "Bu insanın cesaretini kırıyor."

"Efendi Wickham'ın buna ne diyeceğini biliyorsun, değil mi?" "Hayır."

Söyle bana."

"Sahip olduğunuz zamanı istemelisiniz."

Azrael alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attı ve "Neden?" diye sordu.

Lan omuz silkti. "Çünkü istesen de istemesen de buna sahipsin. Ve hayat harekettir. Her zaman söylediği bir şey daha vardı. İstedığın şeye doğru ilerleyebilir ya da ondan uzaklaşabilirsin, ama duramazsın, bu yüzden sahip olduğun zamanı istemelisin, çünkü sahip olduğun tek zaman bu."

"Sahip olduğunuz tüm zaman' var olan tüm zaman olduğunda, bu amaçlanan etkisini kaybeder."

"Üstat Wickham bunun sadece sınırsız bir değişim potansiyeline sahip olduğunuz anlamına geldiğini söylerdi."

"Gerçekten de öyle mi?"

"Kimsenin hayatınızı sizin için yaşayamayacağını ve kimsenin onu boşa harcayamayacağını söylerdi. Kendi başarınızın ya da başarısızlığınızın tek sorumluluğunun size ait olduğunu söylerdi." Lan gözlerini hafifçe devirdi. "Sonra da Kraliyet Adalet Sarayı'ndaki mermer galerilerin, Viktoryen dönem sonu gotik canlanma tarzı kemerlerin ayakta kalan en iyi örnekleri olan pervazları en iyi şekilde görebileceğimizi ve gidip bir göz atmamız gerektiğini, çünkü Büyük Salon'daki harçların muhteşem olduğunu söylerdi. Onu özleyeceğim," dedi başını geriye atıp gülerken. "Ama artık iyi bir yerde."

Hâlâ gülümseyen Azrael gökyüzüne bir bakış attı ve soran gözlerle ona baktı.

"Bir müze," diye açıkladı. "Bunun için teşekkür ederim. Onu iyi bir yere koymanız benim için çok anlamlı. Onun da bir taşı olabilir mi? Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Deimos gerekli düzenlemeleri yapabilir. Bir anıt ustası isteyin." Durakladı, sonra duraksayarak "James" dedi.

"James'i sorar mısınız?"

"Hayır. Siz... anıt için onun tam adına ihtiyacınız olacak. James Wickham. Ah, Felicity, bu sabah ne kadar güzel görünüyorsun," diye seslendi birden. Elini kaldırdı ve Deimos'un onları tuttuğu kibar mesafeden bebeklerinden ilkini kendisine doğru çağırdı. "Affedersin, Lan. Uzun sürmeyecek."

Lan onları yalnız bırakmak için uzaklaştı ama fazla uzaklaşmadı. Bebekleri ona istedikleri kadar veda edebilirlerdi ama gitmeden önce gördüğü son yüz onunki olacaktı. Bu arada, Deimos'un yanında, diğer kadınların erkeğinin üzerinde çırpınışını izlerken göze çarpabileceği ama zorba olmayacağı bir pozisyon aldı.

"Anıt ustasının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, çünkü bir süre bu işi yapacakları anlaşıyordu.

"Evet."

"Benim için bir tane bulabilir misin?" "Hemen. Phobos, sıraya gir."

"Hemen olması gerekmiyor," dedi Lan, Hortlak gitmek için dönerken. "Onu uğurlamayı en az benim kadar istediğini biliyorum."

Deimos tereddüt etti, sonra köpeğini bir kez daha oturttu ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Teşekkür ederim."

İlk bebek Lan'a doğru bir koklama fırlatıp kaçtı. İkincisi ellerini arkasında tutmaya özen göstererek öne çıktı ama Azrael'in hayran kalacağı solgun bir gülümsemeyi de ihmal etmedi. O da öyle yaptı.

"Az önce bu sabah da çok güzel göründüğünü mü söyledi?" Lan hoş bir şekilde sordu.

Deimos ona temkinli bir bakış attı, çünkü o da en az onun kadar vedalaşmadan uzaktaydı ve aynı şekilde kulak misafiri olabilirdi. "Evet."

"Bunu bana söylemedi."

Ölü adam derin bir nefes aldı, ancak tekrar vermek için zorladı. "Çok çekicisin."

"Tanrı aşkına Kaptan, bunu yapmak zorunda değilsiniz-"

"Böyle şeyleri fark edebiliyorum, biliyorsun," diye araya girdi, gözlerini Azrail'e doğru uzanan pastel renkli eteklere dikerek. "Bu konuda bir şey hissedemiyorum ama fark ediyorum."

"Kes artık," diye iç geçirdi, ondan çok kendine kızmıştı. "Sadece onları pohpohladığını biliyorum ve ben pohpohlanmak istemiyorum, ne ondan ne de senden."

"Pohpohlanmaktan acizim."

"Ve ben güzel değilim."

"Güzel mi, hayır," dedi askerce bir omuz silkmeye. "Ben sana güzel demezdim. Şuradaki Serena güzel. Aileen güzel. Felicity'yi bile güzel buluyorum, yüzünün derinliklerine bakmadığınız sürece. Sanırım sarışınlara karşı zaafım var," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Neden acaba?"

Lan cevap vermedi ama kendini buruşuk bir fotoğrafı düşünürken buldu; bir kadın ve iki genç kız, hepsi sarışındı.

"Haven'da binlerce güzel yüz olmalı," diyordu Deimos şimdi, asker bakışlarını hem yaşayan hem de ölü, toplanmış seyirciler üzerinde gezdirerek. "Ama pek çoğuna çekici diyemem."

"Kimse için diddle-cob takmazsın, ha?"

"Senden başka kimse."

Adam bunu öylesine ilgisiz bir inançla söylemişti ki, kadın sadece gülebildi. "Çok çekici olduğum için mi?"

O kısa ve gereksiz iç çekişlerinden birini daha çekti. "Çünkü siz efendimizin yönetim hakkına sahipsiniz ve ben de sizin emirlerinize itaat etmek zorundayım."

Yine güldü. Gülmemesi gerektiğini biliyordu -Revenantların mizah anlayışı yoktu ve Deimos içlerinde en az Revenant olduğu için onların kaptanı olmamıştı- ama bu o kadar tuhaf bir sadakat yeminiydi ki kendini tutamadı. "Evet, ama hadi ama! Sana kuklam olmanı emrediyor olurdum!"

"Efendimizin yetkisi sizindir. Bunu nasıl kullandığınızın bir önemi yok."

"Her emre itaat eder misin?"

"Ciddiyim." "Ben her zaman ciddiye alırım."

"Bildğim iyi oldu," diye mırıldandı Lan, dikkati tekrar Azrail'e ve onu uğurlayan güzel yüze kaymıştı. "Bildğim iyi oldu."

Deimos ona araştıran, belli belirsiz sinirli bir bakış gönderdi. "O zaman ben... bir protez edinmeli mi?"

"Bence bu halimizle iyi bir ilişkimiz var, Kaptan. Bunu seksle karmaşık hale getirmek istemem. Ama bağlılığınızı takdir ediyorum."

"Teşekkür ederim," dedi, sözlerinin ikinci yarısına mı yoksa ilk yarısına mı yanıt olarak söylediği belli değildi, ama her halükarda içtendi.

Bundan sonra başka bir şey konuşmadılar ama sessizlik arkadaşçaydı. Deimos Hortlaklarını izliyor ve ara sıra köpeğini okşuyordu. Lan Azrael'i izledi. Sonunda arabaların hepsi gelip gitmiş ve vapurlardan biri hariç hepsi uzaklaşmıştı. Toplanan ölülerin sonuncusu da gemiye bindi ama kapı arkalarından kapanmadı. Azrail şoförle konuşmaya gitti, sonra dönüp Lan'a baktı.

Kendine bunun sadece birkaç günlüğüne olduğunu hatırlattı. En fazla bir ay demişti. Ve bu Haven içindi, son büyük şehrin son ışıklarını açık tutmak içindi.

Lan bir nefes aldı, gülümsemeye zorladı ve ona doğru gitti. Maskenin arkasından onu öpemiyordu ve Lan onun maskeyi çıkaracağını düşünmek yerine, burada bebekleri ona bakarken maskeyi çıkaracağını daha iyi biliyordu ama Lan'ın ellerini sahte ağzının yarığına doğru kaldırdı ve Lan onun iyiliği için bunun yeterli olduğunu düşündü.

"Beni yoluma gönderecek bir kelime söyle," diye emretti, parmaklarını hafifçe sıkarak. "Bu yolculuğa çıkma nedenlerim ve geri dönme nedenlerim üzerine çok derin düşünmek istediğimde bana seni hatırlatacak nazik bir kelime."

"Oh toplar, baskı yok." Düşündü. "Hagioskop," diye karar verdi.

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Ne?"

"Kilisenin iç duvarında, diğer taraftaki mihrabı görebilmek için küçük bir delik açtığınızda kullanılan bir kelime," diye bilgi verdi.

"Ve... bunu bana söylüyorsun çünkü...?"

"Bildiğim en ilginç kelime. Yani, bir düşünün. Bunun bir *kelimeye* ihtiyacı vardı."

Başı geriye eğildi, sonra bir tarafa doğru eğildi. Uzaklaştıkça bakışları kararıyordu. "Bu ilginç," diye mırıldandı.

"Şimdi bana bir tane ver."

"Jentacular," dedi uzun uzun düşündükten sonra. "Kahvaltı ile ilgili olan şeyleri tanımlamak için kullanılır."

"Ne, çiroz ya da yulaf lapası gibi mi?"

"Sanırım sadece gıda maddelerini değil, kahvaltı için kullanılmaları koşuluyla her şeyi ifade edebilir. Örneğin jentacular bir büfe. Jentacular peçeteler. Kahvaltı dışında hiç girilmeyen bir odanın tamamı jentacular olabilir."

Lan içten bir hayranlıkla, "Bu gerçekten harika," dedi.

Konuşmaları, bir görgü kuralları öğretmeninin oldukça kaba bir şekilde bağırmasıyla kesildi: "Derhal buraya gelin! Geri ekilin dedim! Giyinik değılsiniz! Biri şu küçük şeytanı yakalasın!"

Bir sonraki anda, Heather adındaki kız, iki koluyla uzun eteklerini karnına kadar sararak kapıdan avluya fırladı. nne çıkan tüm hizmetkârların ve mızrakçıların ellerinden evik bir hareketle sıyrılarak avluda zikzaklar ızdı, çıplak ayakları taşlara çarptı ve dn gecekı yağımurun birikintilerinden sıçrayarak Lan'ın önünde durdu.

"İşte," diye nefes nefese eteklerini karıştırdı ve bir avuç dolusu ieğı, kökleri ve saplarıyla Azrail'e doğıru itti. "Onları senin için topladım."

Lan ilk kez Azrael'in, sebebi kendisi olmadığı halde şaşırdığını görüyordu. Geride durup gülümseyerek Azrael'in bu ikramı uygun bir ciddiyetle kabul edişini izledi. Alır almaz küçük bir ta yaprağı sürüklenip gitti.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Pasta vardı ama ben yedim." Heather kolunu burnunun üzerinde gezdirdi ve eteklerini indirdi. "Evet, yle. Bana bir sürü hediye getir."

Azrail'in gözleri akmak akmak oldu. Sanki yardım istiyormuş gibi Lan'a, sonra tekrar kıza baktı. "Pekâlâ."

"şerefeye o zaman." El salladı, eteklerini topladı ve saraya geri koştu, Lan'ın gerçekten imrendiğı esnek bir rahatlıkla düğmeden sıyrıldı, ancak sesine bakılırsa tam içeride yakalandı.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Azrael, gözlerini onun ardından dikerek. "Bana şefkat göstermesi için ona verdiğim herhangi bir neden düşünemiyorum."

Lan bunu yapabilirdi ama şimdi ona ocuğun Haven'dan önceki hayatını hatırlatmanın zamanı değıldi. Bunun yerine, elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde, "ocuklar sizi şaşırtabilir," dedi.

"Yapabilirler." Adam konuşacakmış gibi ona baktı, sonra aniden uzaklaştı ve çiçekleri vapura yerleştirmek için gereğinden fazla zaman harcadı. Sırtını dönerek ve ses tonunu onunki kadar dikkatli tutarak, "Yaşadıkça sürprizleri kutlamaya daha meyilli olduğumu fark ediyorum. Sen, şimdi. Dünyanın bana gösterecek yeni bir şeyi olmadığına inandığım yıllardan sonra, yanıldığımı tekrar tekrar kanıtladın. Gitmeden önce bunu bir kez daha yapmanı istiyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne yapacağım? Seni şaşırtmak mı?"

"Lütfen." Doğruldu ve tekrar ona döndü, fazla parlak bakışlarının altında geniş bir gülümseme vardı. "Bir alamet olarak diyebilir miyiz? Hepsinin uğursuz olmasına gerek yok. Önce beni bir tane daha gönder, benimkini ya da seninkini."

Tabii, sanki ceplerinde sürprizler saklıymış gibi. Lan, kendi uğursuz vaadiyle kasılmaya ve yuvarlanmaya başlayan midesini dikkatle ovuşturarak düşündü ve yavaşça, "Pekâlâ, bir tane var. Buraya gel."

Bir anda geldi, kızın iki elini de avuçlarının içine aldı ve bir veda için bile çok fazla sıcak hissettiren bir bakışla ona baktı.

"Daha yakına," dedi ona. "Bu bir sır. Fısıldamak zorundayım."

Eğildi, başını çevirdi, böylece dudaklarını kulağının yırtık kabuğuna değdirebilecekti. Gergin ve sessiz bir şekilde bekledi.

Hiçbiri duyacak kadar yakınında olmasa bile, yaşayanların ve ölülerin ona baktığının bilincinde olarak, sesini bir nefesten daha fazla alçaltmadı ve daha önce hiç yüksek sesle söylemediği, kendisinin de daha önce sadece bir kez duyduğu kelimeleri söyledi, çünkü sırlar bu dünyada 'kaymaktan' daha değerliydi ve bu elinde kalan en değerli şeydi: "Annemin adı Maya'ydı."

Ağzından çıkar çıkmaz kendini aptal gibi hissetti. Onun için başka bir isim ne anlama gelebilirdi ki? Kızardı, kafası karıştı, geri adım atacaktı ama adamın ellerini tutuşu sıkılaştı.

Ona baktı, gözleri maskesinin yuvalarında sönüktü. Lan'a çok uzun süre sessiz kalmış gibi geldi ama gülümsediğinde bu kötü an duman gibi uçup gitti. Başını salladı, ona değil ve usulca güldü, yine ona değil. "Teşekkür ederim," dedi ve onu kısa bir süreliğine kucakladı. "Ah Lan... Lan'ım... teşekkür ederim."

Sonra onu serbest bıraktı, izleyenlere bir kez elini kaldırdı ve başka bir şey söylemeden kendisini bekleyen feribota bindi. Şoförü olarak görev yapan Revenant hemen motoru çalıştırdı ve daha kapı kapanmadan vapur uzaklaşmaya başladı. Azrail'in dolly'lerinden biri yüksek sesle bağırdı ve diğerleri de tıpkı tele takılmış kuşlar gibi tüylerini çırparak ve tiz sesler çıkararak onu takip etti, ancak vapur gözden kaybolduğunda hepsi durdu.

İlk dağılanlar bahçıvanlar oldu, onu evinde karşılayacak olan bitkilere yer açmak için veda için oraya koydukları tüm bitkileri sökmek üzere uzaklaştılar. Yerleşik rutinlerine geri dönmeleri, ölülerin geri kalanı arasında benzer bir hareket dalgası başlattı ve buna rağmen

Yoldan sarayın merdivenlerine kadar uzun bir yürüyüş değildi, Lan oraya vardığında, muhtemelen Deimos'un onları kovmasını bekleyen muhafızlar, Azrael'in oyuncakları ve eğitmeni ona görgü kurallarının inceliklerini öğretirken bir düşmenin ucunda dans eden kız dışında fuaye bomboştu.

"Evet," dedi Lan, sanki okşanarak sakinleştirilebilecek huysuz bir kediymiş gibi karnını bir kez daha ovuşturarak. Tıpkı bir kedi gibi elinin altında hırladı ve pençeleriyle iki büklüm oldu. Bir irkilmeyi bastırmak için elinden geleni yaparak, onu içeri kadar takip etmiş olan ve köpeğiyle birlikte hemen arkasında hazır olda duran Deimos'a döndü. "Sana emir vermem gerekiyor mu yoksa çoğunlukla ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Şimdi emir veriyorum," dedi bebeklerden biri, mırıltı olamayacak kadar yüksek bir sesle.

Deimos'un çelik gibi gözleri Lan'ınkilere dönmeden önce o yöne kaydı. "Şehrin sorunlarını halledebilirim, ancak isteğinizi yerine getirmeye hazırım. Herhangi bir emriniz var mı?"

"Hayır," dedi Lan, arkasındaki fısıltıları duymazdan gelerek. "Sadece Haven'ın tepesi atmadan yatağıma dönüp dönemeyeceğimi bilmek istiyorum."

"Kendini çok beğeniyor, değil mi?" diye mırıldandı biri ve bir başkası da burnunu çekti.

"Herhangi bir emir aldınız mı?" Deimos tekrar sordu, bir elini kılıcının kabzasına koyarken Lan'ın gözlerini kendi gözleriyle tutuyordu.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Lan ve arkasını döndü. "Biliyor muyum?"

Azrael'in geveze kızıl kafası bir bakışla yandaşlarını topladı ve onlar etrafında saf tutarken Lan'a alaycı bir bakış fırlattı. "Bilmediğime eminim," diye burnunu çekti. "Haven gibi bir şehri yönetmek için gereken ilk şeyi bilmiyorum ve biliyormuş gibi de davranmam. Ama sonra, ben sadece bir bebeğim, en son onun emrinde olmanın kendisini ondan önce onun emrinde olanlardan üstün kıldığını düşünen kıskanç bir avare değilim."

Lan bunu anlamak için bir an durmak zorunda kaldı. "Benim bu olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, anladığından emin olduktan sonra. "Bebeği mi?"

Kızıl saçlı gözlerini kırıştırdı, Lan'ın cevabının sakinliği karşısında biraz şaşırmıştı ama hemen toparlandı. "Peki sen ne olduğunu sanıyorsun? Onun karısı mı?"

"Oh hayır. Hayır, ben bir sihirbazım."

Rakibinin beklediği cevap bu değildi. Kibirli yüzünü korumaya çalıştı ama biraz kaydı ve asla tam olarak sabitlenmedi

Geri. "Sen ne?"

"Bir sihirbaz." Lan, Heather'ın dikkatini çekti ve "Beni bir numara yaparken görmek ister misin?" diye sordu. Çocuk merakla başını sallayınca, Lan Deimos'a döndü ve "Kaptan, şuradaki sekiz sürtüğü topla ve Fransa'ya götür" dedi.

Deimos hemen döndü ve eliyle işaret etti. On altı mızraklı asker hep bir ağızdan ayağa kalktı ve soluk soluğa kalmış, itiraz eden sekiz bebeğin üzerine ellerini koydu. Dokuzuncusu flütünü kavradı ve kaşlarını çattı.

"Coo," dedi çocuk, etkilenmiş bir ifadeyle.

Dolaplar avluya çıkarılmak üzere sıraya dizilirken Lan, "Bir dakika bekleyin," diye emretti. Doğruca kızıl saçlı kadının yanına gitti ve yüzünü diğer kadının yüzüne doğru çevirdi. "Bana bir kez daha kıskanç bir serseri dersin ben de öyle davranırım, anlaşıldı mı?"

İnce dudaklı, hafifçe titreyen diğer kadın başını salladı.

Lan geri çekildi ve Deimos'a başını salladı. "Onları serbest bırakın."

Serbest kalınca, o ve arkadaşları ortalıktan kayboldular ve Lan'a uğraşması için sadece flütçü ile kızı bıraktılar.

"Bir tane daha yapmamı görmek ister misin?" Lan kıza sordu. Heather heyecanla başını salladı.

"Bir sonraki numaram için-" Lan, Heather'ın arkasında duran eski görgü kuralları öğretmenine baktı. "-Ben o anahtarı yok edeceğim. Sonsuza dek."

Ölü kadın ağzını birkaç kez açıp kapattı, gözleri elindeki anahtardan Deimos'a ve tekrar Lan'a kaydı ama sonunda hiç konuşmadan teslim oldu.

Heather hayranlıkla, "Bir gün ben de dolly olacağım," dedi.

Lan ona gülümsedi ve hatta o yaşta başının okşanmasından nefret etmesine rağmen başını okşadı. "Hayır, yapmayacaksın. Hadi git o zaman. Derslere git."

"Derslerden nefret ediyorum," diye homurdandı çocuk, ama yine de koridordan aşağıya, öğretmeniyle birlikte kütüphaneye doğru kaz gibi tepinerek gitti.

Şimdi sadece Lan ve flüt çalan adam vardı.

Deimos birinden diğerine baktı, gözlerini devirdi ve tekrar mızraklıları işaret etti. Kısa süre sonra yalnız kalmışlardı.

"Beni diğerlerinin yanına koymadın," dedi flütçü. "Bana bundan sonra ne söyleyeceğinden emin değildim. Olabilirdi

"Sadece seni geri alıp diğerlerini göndermek zorunda kalmak çok garip."

"Senin için kanımı akıttığım için mi?" Flüt çalan kadın sarı buklelerini savurdu. "Hepimiz senin için kan döktük."

"Çünkü senin müziğini seviyor." Sesi bir küfür gibi çıkmıştı. Lan öfkesini yutmak için çaba harcadı ama öfkesi yükselmeye devam etti. "Ama ben sevmiyorum. Ve şu andan itibaren o eve gelene kadar seni görmek istemiyorum, anladın mı?"

Koridora yöneldi ve sessizce, kimsenin memesine yumruk atmadan odadan çıktığı için kendini tebrik etti.

Flütçü yüksek sesle olmasa da, "Cesaretin var, değil mi?" dedi. "Onu terk ettikten sonra bana burun kıvırıyorsun."

Oh...neredeyse.

Lan arkasını döndü. "Ondan kaçtım," diye tekrarladı. "Ben." Ve geri yürümeye başladı. "Onu terk eden sensin, seni soğuk kaltak. Onu bütün cesetlerle birlikte orada bıraktın. Sana sadece bir geceye, bir *saate* mal olacaktı, lanet olası insan merhameti ve sen kaçtın."

İnanılmaz bir şekilde flütçü güldü ama Lan'ın gözleri kırmızıya doğru bir sıçrama yapamadan, "Sence böyle mi oldu?" dedi. Sonra gülümsemesi yerini gerçekten şaşkın ve kızgın görünen bir ifadeye bıraktı. "Sana böyle mi söyledi?"

"Hayır," diye itiraf etti Lan, kaşları çatılmaya başlamıştı. "Ama ben öyle duydum." "Kim öyle dedi?" diye sordu diğer kadın ve gözlerini devirdi.

"Oh, elbette. Batuuli'nin ölü giyinen kızı." Flüt çalan kadın başını sallayarak Lan'a baktı ve sonunda başıyla fuayenin duvarına yaslanmış güzel kanepelerden birini işaret etti. Lan'ın onu takip edip etmediğini görmek için bakmadan oraya gitti. Ve tabii ki Lan da geldi. Yan yana, kolları ve kalçaları birbirine değecek şekilde, her biri önüne bakarak oturdu.

"Beni çağırdığında hepsi çoktan ölmüştü," diye söze başladı. "Sadece ben, hepimiz değil. Bu yüzden kötü olacağını biliyordum ama hiç düşünmemiştim... Her neyse, zaten ölmüşlerdi. Kendisi de orada öylece oturmuş, o ruh halindeyken yaptığı gibi fincanını okuyordu. Bana hiçbir şey söylemedi." Biraz omzunu silkti. "Gerçekten söyleyeceğini düşünmemiştim. Dört yıldır buradayım. En uzununu değil ama çoğundan daha uzun. Onun ruh halini bilirim." Bir an sessiz kaldı, sonra tekrar başını salladı. "Bildiğimi sanıyordum. Bu yüzden onun için oynadım."

Bir sonraki parçayı flütle söyledi, alçak ve yavaş bir şeyler söylüyordu ama bir şekilde üzgün değildi. Havayı doldurdu, önce sesle sonra da duygularla -kendisine ait olmayan ama yine de gerçek olan duygularla-. Lan kendini ondan kopararak

Ama müzik durana kadar dinleyemedi ve tamamen kendisi olamadı.

"Yeterli değildi," dedi diğer kadın flütü indirirken. şu anda bile, sanki müzik hala içinde devam ediyormuş gibi tuşları parmaklamaya devam ediyordu. "Ve belki de onu kendi haline bırakmalıydım, ama bunu da yapamadım. Bizim için yıllar geçti, anlıyor musun? Yıllar. Ve hiçbir zaman... hiçbir zaman... iyi olmadı. Onu isteyemem," dedi ani, vahşi bir çaresizlikle. "O korkunç biri ve ben yapamam! Ama bunca yıldır adil bir adam oldu ve parasını demiş olsa bile ona veremeyeceğim bir şeyi asla almadı, ben de yine de ona gittim. Dediğin gibi, bir saatlik insan şefkati, değil mi? Ben de gittim. Kıyafetlerimi çıkarmama izin verdi. Ellerimi ona koymama izin verdi. Ne yaparsam yapayım bana izin verdi ama hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmadı. Ben de sormak zorunda kaldım. Ona ne istediğini sordum. O da seni dedi."

Flütçü, Lan'a açıklama şansı vermek istercesine durdu, sonra omuz silkip devam etti. "Sanırım başın dik bir şekilde çıkıp gidebilirdin. Kahretsin, kalıp onu yine de ldrebilirdin, bir daha kimseyi istemesin diye ldrebilirdin. Senin için kabadayılık ama ben yapamadım. Giysilerimi giydim... Çoğunlukla giydim... ve kaçtım. Ben porselen bir bebek değilim, hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ama yine de bir kadını ve bir kadının başka hiçbir şeyi olmasa bile gururu vardır."

Flüt çalan kadın ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi, ancak oraya varmadan durdu ve geri döndü. "Aylardır yoktun," dedi, her kelimeyi ayrı ayrı oyarak ve bıçak gibi saplayarak. "Sen gitmiştin ve ben oradaydım, yıllar sonra ilk kez onun lanet kuşağında ırılıplaktım ve o seni istediğini söyledi. Anladın mı?"

Lan başını salladı, karnına sarıldı ve dizlerine baktı. "yle mi?"

"Evet."

"Bu yüzden Tempo'dan kendisi eve gelene kadar bizi provada tutmasını istemekten mutluluk duyduğumu söylediğimde beni anlayacaksın." Sesi hiç yükselmedi, hiç gerilmedi ama yine de sakin değildi. "Beni Fransa'ya götürürseniz çok mutlu olurum. Seni bir daha görmek zorunda kalmayacağım anlamına geldiği sürece her türlü lanet şeyi seve seve yaparım."

"zr dilerim," dedi Lan ve bunu içtenlikle söylemeye çalıştı.

"Bilmiyordum."

"Sormadın, değil mi? Size hikayeler anlatacak l kafalarınız varken gerçeğin ne olduğu neden umurunuzda olsun ki?" Flüt çalan

birkaç adım daha atmayı başardı ve tekrar geri döndü. "Sana bir keresinde hain demiştim ve sanırım özür dilerim. Bunu yapmam için bir sebep yoktu. Hepimiz göbeğimizi göstermek için birine sırtımızı döndük. Ama sen kıskanç bir serserisin. Eğer öyle olmasaydın, onunla birlikte olmanı umursayan tek bir kişi bile olmadığını fark edebilirdin, hatta bazıları bundan memnun bile olabilirdi, ama onu becermek seni bizim üzerimizde kraliçe yapmaz. Sen gelmeden çok önce burada yaşıyorduk ve sana doğru şekilde yalakalık yapmazsak evimizden sürüklenip bir feribota atılma konusunda endişelenmemeliyiz. Kıskanç bir serseri olarak anılmak istemiyorsan, belki de sırf meydan okumak için öyle davranmamayı deneyebilir ve hepimizin senden uzak durmasını beklemek yerine bizim yolumuzdan uzak durabilirsin."

Tekrar yola koyuldu ve bu sefer sonuna kadar gitti, Lan'ı fuayede yalnız bırakarak Azrael'in henüz Haven'ın kapılarına varıp varmadığını ya da o daha teknik olarak gitmeden günün içine etmeyi başarıp başaramadığını merak etti.

* * *

Bir ay demişti. En fazla bir ay. Bir ay hiçbir şeydi.

Kendi kendine öyle diyordu ama Azrail oradayken bile Haven'da zaman farklıydı. O yokken zaman tamamen durmuş da olabilirdi.

Meşgul olmak için elinden geleni yapıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Deimos ona istediği anıt adamını bulmuştu ama ona taşın üzerinde ne yazmasını istediğini söyledikten sonra -arkadaşı ve öğretmeni *James Wickham'ın anısına* ithafen- hiçbir şey yapmasına gerek kalmamıştı. Taşın yerleştirilmesini görmeye ve boş müzede bir süre dolaşmaya gitti; kemiklere, çömleklere ve sütunlara baktı, ta ki biriken zamanın ezici ağırlığı onu ezip geçene kadar. Tehya'nın bahçesinin olduğu yere gitti, aklının bir köşesinde bahçeye çiçek dikmek ve belki de Azrael döndüğünde ona sürpriz yapmak için bahçeyi hazır hale getirmek vardı ama o yanmış çukuru ve kararmış taşları görünce proje için tüm enerjisini tüketti ve bir daha asla geri dönmedi. Bir keresinde duvara doğru yürüdü ve Deimos onu eve getirene kadar bütün gün orada oturup artık Yiyenlerin bile yürümediği çöllere baktı. Lordlarının dönüşünü izlemek isterse onu bir arabaya bindirmeyi teklif etti ama hiçbir koşulda ona tekrar haber vermeden hiçbir yere gitmeyecekti. Ona bunun gerekli olmayacağını söyledi ve öyle de oldu. Bir daha saraydan ayrılmadı.

Akşam yemeklerine gitmedi. Kahvaltıya gitmezdi. Yemeklerini odasında bir tepside yedi. Çoğu zaman da bitirmeden gönderirdi. Serafina'nın söylediğinin aksine üzülüyordu ya da en azından sadece üzülüyordu. Azrail gitmeden önceki kadar kötü olmasa da midesiyle ilgili sorunlar devam ediyordu. Yiyecekleri suçlamak kolaydı -hiçbir şeyin tadı doğru değildi- ama hayatında pek çok kez sıçan, hamamböceği ve şeftali yemişti ve bu yüzden kendini kaybetmemiştir. Kendini iyi hissetmiyordu. Uyandıktan sonraki ilk saatini tencerenin başında hayatın anlamını düşünerek geçirmediği nadir günlerde bile kendini iyi hissetmiyordu. Üzgün, yorgun, ağrılı ve hasta: bu onun yeni normaliydi.

Ama sadece bir ay süreceğini söyledi. En fazla bir ay. O da bekledi.

* * *

Sabah, bu günlerde her zaman olduğu gibi, metal bir çubuk üzerinde kayan perde halkalarının sesiyle geldi. Göz kapaklarının altına mızrak gibi ışık saplandı. Lan inledi ve battaniyeyi başının üzerine çekti, çekip alıncaya kadar işe yaradı.

"Günaydın," dedi Serafina, her zamanki selamlama şeklini tekrarlayarak. "Berbat görünüyorsun."

"Git başımdan."

Öyle yaptı, ya da en azından öyle görünüyordu, ama birkaç dakika içinde bir kahvaltı tepsiyle geri döndü ve Lan'ı oturup kabul etmeye zorladı. Kremalı ve şekerli sıcak kahve, ekmek ve marmelat, sosis, çiroz, siyah puding ve kocaman bir dilim limonlu kek, yani tüm sevdikleri tek bir tepsideydi. Bunları görmek, bugünlerde sahip olmadığı bir iştahı canlandırmak için bu kadar çok çabalayan meçhul, isimsiz aşçılara belli belirsiz bağlı bir suçluluk duygusundan başka bir şey uyandırmadı.

"Aç değilim," dedi.

"Zorluk çıkarma!" diye tersledi Serafina, uygun bir sabahlık bulmak için gardırobu karıştırmaya başlamıştı bile. Birkaç tane getirip teker teker havaya kaldırdı ve Lan'ın yakasına eleştirel bir gözle baktı. "Kayısı mı? Hayır. Lavanta? Hayır. Limon? Hayır. Mercan," diye karar verdi ve boncuklu bir korseye bağlı ağır eteklerden oluşan bir kütleyi havaya kaldırdı.

"Pembeden nefret ederim."

"Pembe değil, *mercan* rengi ve sevmek zorunda değilsin, sadece giymek zorundasın. Yemeğinle oynamayı bırak ve yemeğini ye. Randevuların var."

"Saçmalık." Lan bir dilim puding aldı ve parmaklarıyla yedi. İlk ısırıkta fena değildi ama ağızda hoş olmayan bir tat bıraktı ve midesine kurşun gibi oturdu. "Yapacak hiçbir şeyim yok. Hiçbir şey yapmamak için giyinmek zorunda değilim. İstemezsem yataktan ç ı k m a k zorunda bile değilim."

"Bugün istiyorsun." Serafina nefret ettiği pembe sabah elbisesini koluna geçirdi ve şimdi 'gece' tarafında olan gardırobu incelemeye devam etti.

"Hayır, gerçekten istemiyorum." Lan bir ısırık daha puding aldı, kahve ile bastırdı, ama ağızda kalan tat devam etti, krema ve şekerin eklenmesiyle tiksindirici bir hal aldı. Fincanını yere bıraktı ve tepsisinin kenarına k a d a r itti. "Kendimi pek iyi hissettiğimi sanmıyorum."

"Canın sıkıldığı için hep böyle söylüyorsun." Serafina, Lan'ın görebileceği şekilde gözlerini devirmek için ona baktı, sonra dikkatini önlüklere geri verdi. "Benimle tartışmak yerine neden randevu verdiğimi sormalıydın."

"Çünkü sıkıldın," diye mırıldandı Lan, ama merakı uyanmıştı, lanet olsun. Tüm hatalarına rağmen, ki pek çok hatası vardı, Serafina çok iyi bir hizmetçiydi ve bu yüzden kendisine daha fazla iş çıkarmak için elinden geleni ardına koymuyordu. "Peki, tamam. Neden?"

Serafina kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omzunun üzerinden geriye baktı. "Lordumuz eve döndüklerini söylemek için bir haberci gönderdi. Kendine iyi bak, seni sakar inek!"

Lan ayağa kalkmış, tepsisini itip kakmış ve kahveyi yatak örtüsüne bulaştırmıştı. Peçetesiyle aceleyle sildi, daha fazla dökülmesini önlemek için fincanın geri kalanını yuttu ve mırıldandı: "Bugün mü? Bugün geri mi gelecekler?"

"Hayır, en erken yarın öğleden sonra. Bu da bize sizi düzene sokmak için çok ihtiyaç duyduğumuz bir şans verir." Serafina, Lan'ın eski düşmanı olan boncuklu korseli siyah elbiseyi bir çırpıda gardıroptan çıkardı. "-Randevuları aldım! Bir şey değil. Şimdi acele et ve yemeğini ye."

Lan, o iğrenç ağızda kalan tadı bastırmak umuduyla siyah pudinginin üzerine biraz marmelat sürmeyi denedi. Yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve aslında tadı

oldukça iyiydi. Bir ısırık daha aldı, sonra bir tane daha ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı açık kaldı ve hepsini kucağına havladı.

Lan'ın Serafina'nın şaşkın bakışlarını fark edip kısa, boğucu bir nefes alacak kadar zamanı vardı ve sonra tekrar kustu, sert bir şekilde, burun deliklerinden ikiz yakıcı akıntılar halinde kahve ve safra püskürterek. İki büküm oldu, soluk soluğa kaldı ve üçüncü kez kustu, havlayan bir köpek gibi ses çıkardı ve dehşet içinde parmaklarının arasından inanılmaz miktarda parlak kırmızı kanın çıkıp kahvaltı tepsisine sıçradığını gördü.

"Aman *Tanrım!*" Serafina elbiselerini bırakıp koşarak geldi ve Lan'ın titreyen omuzlarını tutup sabitledi.

"Sanırım yatağa sıçtım," dedi Lan küçük, şaşkın bir sesle. "Ben çok Üzgünüm."

"Boş ver onu. Gel bakalım. Ayağa kalkabilir misin? Neden söylemedin Gerçekten hasta mıydın?" diye sordu ani bir öfkeyle, sonra aynı anda yumuşak ve teselli edici bir tavırla, "Sadece bu taraftan, birkaç adım daha. Seni temizleyip doktor çağıracağım."

"Yapma bunu. Ben iyiyim," dedi Lan ve biraz solgun ve başı ağrıyor olsa da kendini daha iyi hissediyordu. "Sanırım çok hızlı ve çok fazla yedim."

"Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil. Hiç umursamadım ve eğer umursasaydım, bu kesinlikle şimdi olmazdı. Bir doktor çağıracağım. Tanrım," dedi tekrar, geniş, yuvarlak gözlerle yatağa bakarak.

"Sana yalvarıyorum, yapma! Azrael öğrenecek!"

"Oysa ben yapmazsam ve senin hasta olduğunu öğrenirse ve ben hiçbir şey yapmazsam, bunun sonu sadece iyi olabilir!"

"Ama o gittiğinde hastaydım!" Lan feryat etti. "Bunca zamandır hasta olduğumu düşünecek! Asil ve ilgili davranacak ve bana elini bile sürmeyecek ama sonsuza dek gitmiş olacak!"

"Seni ve sıcakkanlı hormonlarını boş ver. Hadi seni temizleyelim. İşte, buna yaslan." Serafina Lan'ı duvara yasladı ve banyoda su akıtmaya başladı, birkaç saniyede bir omzunun üzerinden ona gergin bakışlar fırlatıyordu. "Bugün bana bunu yapacaktın. Yemin ederim böyle şeyleri sen planlıyorsun. İyi misin?"

"Evet."

"İyi görünmüyorsun."

"Bana bir kez daha ne kadar berbat görüldüğümü söylersen ağlamaya başlayacağım," dedi Lan hiddetle.

Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyordu ama Lan banyoya yerleşir yerleşmez Serafina odadan çıktı ve koridordan bir muhafız çağırdı. Lan kendi kendine yıkanmak zorunda kaldı ve bunu da gayet iyi yaptı. Yataktayken onu ele geçiren nöbet her neyse geçmiş gibi görünüyordu, ancak hâlâ bazı yerleri biraz ağrıyordu. Hissettiği şey çoğunlukla utançtı.

Doktor geldiğinde -yine ölü olan, böylece Azrail'in bunu duyacağını garantileyen- banyodan çıkmış, havlulanıyordu ve ağzındaki tat ile boğazında ve burun deliklerinde devam eden yanma dışında kendini yağmur gibi iyi hissediyordu. Yine de onu baştan aşağı süzdü, soğuk ellerini istediği yere koyup kendi kendine mm-hmm yaptı.

"Yemek yiyordunuz, öyle mi?" Doktor, Serafina'nın soyduğu çarşaflara doğru ilerledi ve bir göz attı. "Nedir bu?"

"Kahve ve puding."

"Puding mi? Kahvaltı için mi?"

"Siyah puding," diye güçlendirdi Lan. "Bilirsin işte. Kan sosisi."

"Anlıyorum, anlıyorum. Bunu domuz kanından yapıyorlar, değil mi?" Doktor cevap beklemeden başını salladı ve doktor çantasını toplamaya başladı. "Az pişmiş domuz eti. Standart mide şikayeti. Diğerlerinden birinin de bu sabah sosis yedikten sonra rengi değişti. Mutfakla konuşmalıyım."

Serafina burnunu çekti. "Eğer o korkunç küçük çocuktan bahsediyorsanız, şarap dolabında yakalandı. Tek rengi cabernet kırmızısıydı."

Doktor onun kokusuyla karşılaştı ve mağrur bir kaş kaldırdı. "Hanımınız da dün gece şişeyi devirdi mi, madam?"

"Hayır," dedi Lan.

"İşte bu kadar. Mide şikayeti. Kendilerini efendimizin bahçesinde hava alırken bulmak istemiyorlarsa, standartlarını buna göre ayarlamaları için mutfakı bilgilendirin."

Serafina tekrar burnunu çekerek kirli çarşafları aldı ve sözsüz bir şekilde doktora en kötüsünü, özellikle de artık kahverengiye dönüşen kırmızı lekeleri gösterdi.

"Evet, kanı gördüm. Şiddetli kusma ve... ve benzeri olaylarda nadir görülen bir durum değil, eğer bir doktor olsaydınız bunu bilirdiniz," diye ekledi sivri bir bakışla. "Eminim ki

ürkütücü ama ciddi değil. Aslında bu olayın en önemli yönünün zamanlama olduğunu söyleyebilirim." Şimdi de Lan'a baktı.

"Seni kandırdığımı mı söylüyorsun?" Lan kırılmış olmasına rağmen kırılmaktan çok eğlenerek sordu.

"Hiç de değil, ancak öyle olduğunu düşünseydim, buna karşı çok tavsiyede bulunurdum. Lordumuz, gözdelerinde bile dikkat çekici hilelere müsamaha göstermez. Bu yüzden! Dinlenmesine izin verin ve bol bol çay içmesini sağlayın," dedi, çünkü Azrael buraya Arındırılmış Topraklar ya da Güzel Ölüler Diyarı ya da istediği herhangi bir şey diyebilirdi ama burası her zaman yalnızca İngiltere olacaktı. "Zencefil ya da meyan kökü. Nane olmasın, çok uyarıcı bir şey olmasın." Durakladı. "Bunu yazmalı mıyım?"

"Dinlenmek ve çay," dedi Serafina soğuk bir sesle. "Bunu hatırlayabiliyorum, çok az öyle."

"Pekâlâ. Durumunda bir değişiklik olursa beni ara. İyi gün, madam."

Kapı doktorun kendini beğenmiş kıcının üzerine kapanır kapanmaz Lan, "Ne göt herif," diye mırıldandı.

Serafina burnunu çekerek onayladı ve Lan'a gardırobu işaret etti. "Mercan rengi elbise o zaman. Biliyorsun işte. Burada işimi bitireyim, bağcık bağlamana yardım edeyim."

"Ne, hâlâ gidiyor muyum? Az önce dinlenmem gerektiğini söyledi."

"Terziye yürüyerek gitmeyeceksin, değil mi? Bir arabam olacak! Bütün elbiselerinizi koymak için bir taneye ihtiyacım olacak," diye ekledi yatağı soyarken.

"Daha fazla elbise mi?" Lan homurdanarak gardıroba doğru eğildi ve pembe elbiseye bir göz attı. Lanet olası çirkin şey. Pembeden nefret ederdi. Onun yerine sarı olanı giydi, muhtemelen daha da çirkindi ama korsesi yoktu. "Elimdekiler gayet iyi."

"Sahip olduklarınız artık üzerinize tam oturmuyor. Eminim lordumuz sizi gördüğünde tüm gardırobunuzun değiştirilmesini emredecektir ama bu arada elbiselerinizin içeri alınması gerekiyor. Yanlış elbiseyi giymişsiniz," diye sözlerini tamamladı.

Lan uçuşan eteklerini hızla kalçalarına doğru salladı ve düzleştirdi.

"İmkansızın tekisin." Serafina içini çekti ve fırça almak için makyaj masasına gitti, ama Lan'ın dağınık saçlarının arasından sadece bir iki acı verici geçiş yaptıktan sonra durdu ve saçlarını tutturdu. "Pekâlâ, stilist seni alana kadar böyle idare etmen gerekecek."

"Stilist mi?"

"Sana söyledim, randevular aldım," dedi Serafina, çoğul vurgulayarak. "Ve hepsini yapmak için sadece bir günüm var, bu yüzden zaman kaybetmeyi bırakın."

"Uzun sürecektir mi?" diye sordu Lan.

"Evet."

"Ben-"

Gardırobun arkasındaki Serafina, kucak dolusu elbiseyi aniden yere fırlattı ve gardırobun kapısını sektirerek açacak kadar sert bir şekilde çarptı. "Umurumda değil!" diye tısladı. "İstemediğin her neyse, umurumda değil! Yemek yemek istemiyorsun! Giyinmek istemiyorsun! Yıkanmak istemiyorsun! Hiçbir şey yapmak istemiyorsun ve ben de buna seyirci kalmak zorunda kaldım, ama efendimiz yarın eve geliyor ve seni bu halde görmesine izin vermeyeceğim... bu halde..." Kelimeler kifayetsiz kaldı. Ellerini savurdu.

Lan aynada kendine baktı. İç çekti.

Önce mutfağa gittiler, daha doğrusu Serafina mutfağa giderken Lan salonda durup birkaç termos bulmalarını ve sıcak çay doldurmalarını bekledi. Sonra Serafina'nın bir şoför ayarlaması gerekti, her ne kadar Lan yürüyebileceği konusunda ısrar etse de. Serafina elbette onu görmezden geldi, bu da rahatlatıcı olduğu kadar rahatsız ediciydi. Gerçekten yürümek istiyor muydu? Hayır, istemiyordu. Yağmur yağıyordu, hava soğuktu ve açıkçası temiz hava kimseye hiçbir yerde iyi gelmemişti. Ama terziye de gitmek istemiyordu. Yatağına dönüp baş ağrısı geçene kadar orada kalmak ve belki de Azrael'in eli bacağına kayarken uyanmak istiyordu... ama Serafina'ya bunu söylemek mümkün değildi.

Başlangıçta pek de iyi bir ruh halinde değildi ve Deimos'un bir araçla, hem de herhangi bir araçla değil, onları Azrail'in mağarasına kadar götürüp geri getiren *Dinah Might*'la beklediğini görünce durumu daha da kötüleşti. Üstü açık süslü bir arabaya binmeyi beklememesi gerektiğini düşündü, çünkü Serafina'nın giydirilmesi gereken onca elbisesi vardı ve bunlar bir arabanın bagajında pek de sıkışıp kalmazdı, ama Lan o feribotta ikisiyle birlikte çok fazla zaman geçirmişti ve onu tekrar göreceği için mutlu değildi. Ayrıca, yağmur yağıyordu, yani sadece iki ölü insanla titreşimli bir kutuda dolaşmakla kalmayacak, iki ölü insan ve ıslak bir köpekle titreşimli bir kutuda dolaşacaktı.

Ancak Deimos, Lan için kapıyı açtığı anda, arabanın içi şaşırtıcı bir şekilde köpeksizdi. O şeyin tek bir kılı bile görünmüyordu. Lan gözcülük yaptı

Kendini yerleştirirken ön koltuğu ve zemini kontrol etti, hatta arka ambara bile göz attı ama Phobos ortalıkta yoktu. Deimos motoru çalıştırıp saraydan uzaklaşırken, "En yeni aceminiz nerede Kaptan?" diye sordu.

Gözleri dikiz aynasından ona kaydđ ve bir Revenant'ın takındığı olağan yüz ifadesi olan taş suratlı ifade ilk kez ona yapmacık geldi. "O öldü."

Lan'ın gülümsemesi kayboldu. "Ne? Ne zaman? Onu besledin, değil mi? Her gün?"

"Evet."

"Peki ya su? Sen-"

"Bir çeşit deri hastalığı vardı," diye araya girdi Deimos, hâlâ yüz ifadesi olmadan ve sesini yükseltmeden. "Eminim hatırlıyorsundur."

"şey... evet, ama o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim."

"Ben de öyle. Ama daha da kötüleşti. Doktor bana yaralar için bir şeyler verdi ama iyileşmiyorlardı. Enfeksiyon kapmış gibi görünmüyorlardı ama öyle olmalıydılar." Bir süre sessizce arabayı sürdü, sonra şöyle dedi: "Altı gece önce botlarımı temizlerken yatağından kalktı. İki gündür ilk kez kendi isteğiyle bu kadar uzağa hareket etmişti. İlaçların sonunda işe yaradığını düşünüdüm. Yanıma uzandı ve elimi yaladı. Saçlarını cilaya düşürmesin diye başını ittim. İşim bitene kadar öldüğünü fark etmedim." Belki de yarım dakika geçti, yağmur ve tekerleklerinin altındaki yolun sabit gürültüsü damgasını vurdu. "Onunla ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onu garnizonun yanına gömdüm."

Ne diyeceğini bilemedi ve beceriksizce, "Özür dilerim," dedi.

Serafina ona baktı. "Neden?"

Buna nasıl cevap vereceğini de bilmiyordu. Sempati insanlar için önerildiğinde yeterince tuhaftı; köpekler içinse biraz aptalca geliyordu.

Terziye gittiler, orada Lan'ın kilo kaybı yüksek sesle ve sinirli bir şekilde tartışıldı, Serafina değiştirilmek üzere sadece dört elbise getirmişti ve lanet şeyleri içeri almak dışarı çıkarmaktan daha kolay olmalıydı. Ama bu onu şaşırtmıştı, çünkü terzi kitaplarına göre beslenemediğini ve bir ya da üç kilo kaybetmiş olması gerektiğini bilmesine rağmen, neredeyse ilk giydirildiği zamanki kadar zayıftı. Ölüler elbiselerle uğraşırken, Lan aynaların yanında durdu ve ellerini çıplak vücudunda aşağı yukarı gezdirdi.

kuru, donuk bir cilt. Gür olan cildi zayıflatmıştı; onarılmış olan cildi şimdi harap olmuştu.

Yapacak bir şey yok, dedi kendi kendine. Eve dönüyordu. Bunu görecekti ve kesinlikle duyacaktı, ama bu arada... yapılacak bir şey yoktu.

Altı saat kadar ölçü almak, drape yapmak, iğnelemek ve giydirmek Lan'ın bir günü geçirme yolları listesinde asla üst sıralarda yer almayacaktı ama onu bu kadar bitkin bırakmamalıydı. Terziler onunla işlerini bitirmeden çok önce bu iş için duyduğu tüm hevesi sönmüştü. İzin verdikleri sıklıkta sessizce oturuyor, saat saat, dakika dakika artan baş ağrısını bastırmak için nafîle bir çabayla çayını yudumluyordu, ta ki onu zavallı bir insan kılığına sokup kendi başına dolaşmaya başlayana kadar. Ara sıra midesine kramplar giriyordu ama bunun açlıktan mı yoksa mide bulantısından mı kaynaklandığını kendisi bile anlayamıyor ve bilmek de istemiyordu. Tek istediği uyuyabileceği karanlık bir yerdi ama terziden çıktıktan sonra bile her şey bitmemişti.

Randevular listesinin bir sonraki sırasında kuaföre gitmek vardı çünkü Lan kendini Serafina'nın onaramayacağı derecede bırakmıştı. Onları orada karşılayan ölü kadın bir bakış attı ve Lan'ın saçlarının ümitsiz vaka olduğunu ilan etti. Çok kuru ve çok inceydi ve uçları köklerine kadar yarılmıştı. Bununla başa çıkmanın tek yolu kısa kesmekti, diye ısrar etti, ardından daha fazla yıkama ve sıcak yağ tedavisi ve belki de biraz renklendirme yapılacaktı çünkü Lan'ın teni saçlarına hiç iyi gelmiyordu.

Lan Azrail'in dönüşü için güzel görünmek istiyordu, gerçekten istiyordu ama stilistin hazırladığı şeylerin kokusu doğrudan baş ağrısına saplanmış bir bıçak gibiydi. Ölü kadın makası çıkardığında, doğrama sandalyesine oturmayı kesinlikle reddetti. Kelimeler söylendi. Ses seviyesi arttı. Her şey Lan'ın sağ kulağının üzerinde bir tutam saçla dükkândan hışımla çıkması ve stilistin makası göğsünden çıkarmaya çalışmasıyla sona erdi.

Artık iyice şakası kaçmış olan Lan, Serafina'nın sırayla yalvarması ya da azarlamasıyla en az bir saat vapurda oturdu. Sonunda Serafina pes etti ve Deimos'a onları ayakkabı dükkanına götürmesini söylemek için kendini arabaya attı. Lan itiraz etti, Serafina ısrar etti, bunun üzerine Lan çok mantıklı bir şekilde kapıyı tekmeleyerek açtı ve dışarı atladı.

Deimos salondan daha yeni ayrılmıştı, yani çok hızlı gitmiyorlardı ve bu kesinlikle Lan'ın ilk atlayışı değildi.

Hareket halindeki bir araca çarptı ama surların üzerinde onu yakalamak için kollarını açmış bekçilerin olduğu bir kasaba duvarı yerine Haven'ın asfalt yoluna düşmek bambaşka bir şeydi. Çarptı ve yuvarlandı, sert bir şekilde kaldırıma çıktı ama yine de feribot durmadan önce ayağa kalkmaya çalıştı.

Araba yanında sürünürken ve Serafina açık kapıdan ona nasihat ederken yağmura karşı kamburlaşarak yürümeye başladı ama binaların hepsi azalan ışıktaki aynı görünüyordu ve sokak lambaları henüz yanmamıştı. Yanlış sokağa saptı, ama bunu kabul edip geri dönemeyecek kadar inatçıydı, bu yüzden rotasını başka bir dönüşle düzeltmeye çalıştı... sonra bir tane daha... ve bir tane daha, sonunda feribot durdu ve Deimos indi. Ayakta durdu, sırlıslıkladı, öfkeliydi ve kendini aptal gibi hissediyordu; yağmurun ve kendi yüzen gözlerinin arasından, hiçbirisi ona bir şey ifade etmeyen sokak isimlerine bakarken, adamın botlarının arkasından sıçrayışını dinliyordu.

Üniformasının ceketini çıkardı ve titreyen omuzlarına koydu. "Seni eve götürüyorum." dedi.

"Serafina diyor ki-"

"Seni eve götürüyorum."

Bu yüzden arkasını döndü ve Serafina'nın beklediği feribota kadar ona rehberlik etmesine izin verdi.

"Beş dakika geçmeden elbiseni mahvettin," diye başladı Serafina ve muhtemelen bu şekilde devam edecekti, ancak Deimos feribotun onun tarafına geçti, kapıyı açtı, içeri eğildi ve onu dışarı çekti. Lan ona ne dediğini duyamadı ve bu çok uzun sürmedi ama adam tekrar direksiyona geçtiğinde Serafina yerinden kıpırdamadı.

Onu yağmur altında sokakta bırakmışlar, arabayı sürmelerini izliyormuş.

Uzakta.

Yolculuğun geri kalanı yağmur dışında sessiz geçti. Binalar, Yollar, hatta çimler, her yüzey sarımsı gri gökyüzünü yansıtan bir aynaya dönüşmüştü, böylece Lan çimentodan yontulmuş gibi görünen bir dünyanın merkezinde sıkışıp kalmıştı. Baş ağrısı gözlerinin hemen arkasında zonkluyor ve hava ne kadar kapalı olsa da her şeyin çok parlak görünmesine neden oluyordu. Akşamdan kalma gibi hissediyordu, öyle ki feribot durduğunda ve Lan kaptanın koluna girip indiğinde, eğilip hendeğe kusmayı hiç düşünmedi.

Kusacak fazla bir şey bulamadı, sadece birkaç yudum çay içti ama çay jilet gibi geldi ve başının dönmesine ve nefes darlığına neden oldu.

"İyi misin?" diye sordu, saraya çıkan sığ merdivenleri tırmanmasına yardım ederek. Onun yardımı olmadan bunu yapabileceğinden şüpheliydi. Kendini çok kötü hissediyordu.

Lan başını salladı ama bunu kanıtlayacak kadar sağlam hissetmesi için Deimos'a bir dakikadan fazla tutunması gerekti. "Ben iyiyim. Bu sabah kötü bir kahvaltı yaptım, hepsi bu."

Deimos başıyla onayladı, onu çevirdi ve iş adamı edasıyla kollarına aldı. "Dışarı çıkmamalıydın," dedi ona, merdivenlerin geri kalanını çıkıp sarayın fuayesine doğru yürürken. "Seni yatağına yatırıyorum."

"İyi fikir," diye mırıldandı.

Ölü insanların en güzel yanı, hiçbir şeyin tuhaf olduğunu düşünmemeleridir. Deimos onu bir düzine hizmetkârın ve iki düzine muhafızın yanından kolayca geçirdi ama boynuna sarılıp uyuklarken hiçbiri ona ikinci kez bakmadı. Azrael'in bunu duymayabileceği gibi umutsuz bir düşünceye bile kapıldı. Tek ihtiyacı olan biraz uzanmak, biraz çay içmekti. Yarın turp gibi olacaktı.

Deimos'un kendisini soymasına izin verdi ve uzuvlarını teker teker Azrael'in yatağına katlarken ellerinin tamamen çıplak vücudunda olmasından hiç rahatsızlık duymadı. Yan tarafına doğru kıvrılıp çalkalanan midesini kucaklarken önemli görünen şey, "Phobos için üzgünüm Kaptan. Gerçekten üzgünüm."

Kişiliksiz elleri durakladı, sonra işlerine devam etti. "Değilim. Ama sanırım öyle olmalıyım. Onu tutmamalıydım. Neden sakladığımı bilmiyorum. Sanırım bana bir şey hatırlattı ama ne olduğunu bilmiyorum. O yüzden teşekkür ederim. Teşekkür ederim... benim adıma bir şeyler hissettiğin için."

Başını salladı, gözlerini açamayacak kadar yorgundu ve o daha odadan çıkmadan uykuya dalmıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kötü bir geceydi. Sırılsıklam ve soğuk bir ter okyanusunda titreyerek uyandı, rüyasız uyudu, bağırsakları içinde parçalanırken çılgık atarak uyandı, uyudu ve kendi üzerine kustu ve Deimos'un onu kolundan bir hipodermik iğne çıkaran ölü doktoru bulmak için yatırdığı zamanki kadar bitkin uyandı.

"Bu mide bulantısını kontrol altına almalı ve uyumasına yardımcı olmalı," diyordu Serafina'ya. "Bol bol çay içtiğinden emin ol-"

"Çayının canı cehenneme!" Serafina tıslayarak yatağın yanındaki fincanı aldı ve doktorun en yakınındaki duvara fırlattı. "Lordumuzun gelmesine saatler kaldı ve sen bana çay mı veriyorsun?!" Demliği kaptı ve onu da fırlattı. "Ne yaptığının farkında mısın sen?"

"Öyle mi?" diye tersledi doktor. "Sana onu dinlendirmeni söyledim ve sen onu şehirde gezintiye çıkardın-"

"Gezinti mi?! Bu ne cüret! Onun elbiseye ihtiyacı vardı!"

"Hayır, dinlenmeye ve temiz sıvılara ihtiyacı vardı! Basit bir mide şikayetini alıp büyük olasılıkla gastrite dönüştürdünüz! Hatta muhtemelen akut gastrit!"

"Peki bunu hangi kitapta okudun?" Serafina küçümseyerek sordu.

Ölülerin yüzü kızarmaz ama doktor bir ölünün yaklaşabileceği kadar yaklaştı. Kendini toparladıktan sonra ekipmanlarını çantasına geri koymaya başladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hanımefendinizin bakımını feci şekilde yetersiz buluyorum hanımefendi, feci şekilde ve eğer lordumuz fikrimi sorarsa, ona söyleyeceğim şey tam olarak budur! İyi günler!"

Kapıyı çarparak çıktı ve Serafina peşinden koşarak kapıyı açtı ve daha da yüksek sesle çarptı. Lan onu yatak perdelerinin arasından görebiliyordu, elleri titreyen yumruklar halindeydi ve içinde yüzdüğü sefaletin içinden uzanıp bir avuç sempati koparmayı başardı.

"Eğer bana sorarsa," diye mırıldandı, "bunun kötü bir doktorluk olduğunu söylerim."

Serafina ona, doktora attığı bakış kadar öfkeli bir bakış fırlattı ve paramparça olmuş porselenleri toplamak için hışımla yanına gitti.

"Ne söylediğinin bir önemi yok," diye tersledi. "Berbat görünüyorsun. Bunu saklamanın bir yolu yok. Bu gece burada olacak! Seni görecek ve ben ona ne diyeceğim? Oh, neden bu kadar... bu kadar *zor* olmak *zorundaydın*?"

"Özür dilerim."

"Evet, başka bir şey yapmak için çok geç olduğunda hep üzgün oluyorsun. Bir süpürgeye ihtiyacım var," dedi Serafina, elindeki parçaları daha da küçük parçalara ayırmak için yere atarken. "Sadece yatakta kal. Bunu başarabilirsin, yeterince pratik yaptın."

Kapı çarptığında Ian yüzünü buruşturdu ama ayağa kalkacak, hatta dönecek enerjisi yoktu. Gözlerini olduğu gibi kapattı ve doktorlar söz konusu olduğunda uykunun yerini alan o şifalı karanlık gelene kadar ağrıyan karnına sarıldı.

Pek dinlendirici değildi ama saatleri tüketti ve sonunda üzerindeki etkisi kırıldığında kendini daha iyi hissetti. Serafina'nın siyah akşam yemeği elbisesini ve onunla en iyi giden tüm parlak şeyleri hazırladığını görmek daha da yardımcı oldu. Bu yemeğe gideceği anlamına geliyordu ve bir ay boyunca rutin olarak tepside yemek yedikten sonra bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Burada mı?" diye sordu el yordamıyla komodinin üzerinde mucizevi bir şekilde eski haline dönüp yeniden dolan çaydanlığı ararken. "Evde mi?"

"Nihayet!" Serafina bir anda ona dönerek haykırdı. "Düşündüm ki bütün gece uyursun! Bekle, hasta mı olacaksın?" Lan kendini dikkatli bir şekilde gözden geçirdi. "Hayır."

"Güzel." Serafina hızla yatağa geldi ve yorganı yırttı. "Banyoya gir. Tartışmak yok! Akşam yemeğine bir saatten az var ve berbat görünüyorsun."

"Ama Azrael-"

"Henüz saraya dönmedi ama sizi akşam yemeğinde göreceğini söylemek için haber gönderdi."

"Hâlâ ampulleri değiştiriyor, değil mi? Bir kız nerede durduğunu bilmek ister," diye mırıldandı Lan, kendini yataktan kaldırıp dengesiz ayaklarının üzerinde dururken. Sonra makyaj masasının camındaki yansımasını gördü. "Bir saatten az mı oldu?"

"Ve her dakikaya ihtiyacım olacak, değil mi?"

Banyoda!" Lan banyoya girdi.

Hızlı bir sırayla fırçalandı, suya daldırıldı, çıkarıldı ve kurutuldu. Kokulu losyon kuru cildini yumuşattı ve pudralar düzensiz tonunu düzeltti. Elbise giyildi ve Lan bir kez olsun kıvrımları ortaya çıkaran bir korse olduğu için şükretti

vücudunun boşa harcanmış çizgilerini. Serafina'nın onu saç çizgisinden yakasına kadar ustalıkla boyamasını, çökük gözleri ve çukur yanakları sanki sihirle silmesini aynada oturup endişeyle izledi. Lan'ın saçları için yapabileceği pek bir şey yoktu, ama elmas taraklar ve tüy serpintileri en azından gözleri dalgalı kısımlardan uzaklaştırabilirdi ve geri kalanı dolgunluk yanılsaması vermek için sanatsal bir şekilde yığılmış, tutturulmuş ve cilalanmıştı. Bu sırada Serafina, "Bu işe yaramıyor" ve "Mümkün olduğunca ışıktan uzak durmaya çalış. Seni göremezse, ne kadar kötü görüldüğünü de göremez."

Ne olduğunu anlamadan Azrael'in kâhyası zamanlarının kalmadığını bildirmek için kapıyı çaldı ve Lan aceleyle üst kata, loş koridorlardan geçerek yemek salonuna çıktı ama salonu boş buldu. Azrail'in kâhyası onu sanki ilk değil de son gelenmiş gibi içeri aldı, imparatorluk masasına kadar kolundan tuttu ve hatta onun için sandalyesini çekti.

"Bu gece sadece ben mi varım?" diye sordu, çiçek ve benzeri şeylerle süslenmiş ama tabak ve fincanlarla donatılmamış alt masalara bakarak.

"Lordumuzun emri üzerine. Birazdan burada olur. Ben bir şişe getir-" Kâhya şarapçı kadını işaret etmeye başladı, ama belki de Lan'ın bir ya da beş şişe bahşiş verdiği son olayı hatırladı ve teklifi geri çekmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken o garip pozisyonda donup kaldı. "-Kahve mi?" diye kekeledi sonunda, kahvenin şişede gelmediğine dair kesin bilgisi buruşmuş yüzüne kocaman damgasını vurmuştu.

"Hayır, yine de teşekkürler, ama biraz çay alabilir miyim? Azrail'in başı belaya girdiğinde içtiği türden. Adını unuttum... Beyefendi çayı mı?"

"Gentian?"

"İşte bu."

Kâhya ona şüpheli bir bakış atıp fikrini değiştirme şansı verdikten sonra bir hizmetkâra başını salladı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu ölü adam dışarı çıkarken. "Konsome? Amuse-bouches?"

"Hayır, merci," diye cevap verdi Lan düşünmeden, kapılara bakarak. "*J'attendrai.*"

"Ah... evet... peki o zaman." Kâhya hızla gözlerini kırıştırarak geri çekildi, sonra döndü ve dışarıdaki pozisyonunu almak için uzun koridordan aşağıya doğru koştu.

Çay geldi, hatırladığı kadar iğrençti. İlk yutkunması ona geri dönmek için çok uğraştı, ama o buna karşı koydu ve orada tuttu, titredi ve fincanına umutsuz bir gözle baktı. Önceden uyarmak, önceden tedbir almaktır, denirdi ama başına gelecekleri bilmek ikinci yutkunmayı daha da zorlaştırdı, üçüncüyü ise daha da zorlaştırdı. Yine de midesini sakinleştirdi, ya da en azından fazla kullanılmış ağrısını hafifletti ve gecenin ilerleyen saatlerinde daha fazlasını vaat eden ısrarlı gurultuları susturdu. Yine de kendini daha fazla içmeye ikna edemedi. Bir bebek partisindeki çocuk gibi, bardağı dudaklarına götürdü ve tekrar yerine koydu. Kendi kendine, çayı içmeyi imkânsız kılan şeyin sinirleri değil, çayın tadı olduğunu söyledi ama bunun için kendine işkence edecek zamanı yoktu.

Azrail geldi.

Onun izleyeceğini biliyormuş gibi yemek odasına girdi, kapıları ardına kadar açarak kollarını dışarı çıkardı ve güçlü vücudunu en etkileyici şekilde sergiledi. Onun da bu şekilde durup kendisine hayranlık duymasına fırsat vermek istemiş olabileceğini düşündü - tıpkı kendisinin yaptığı gibi - Ama bu biraz fazla uzun sürdü. Bu mesafeden, maskesini takmamış olsa bile yüz ifadesini okumak imkânsızdı ama vücudu ona daha geniş ipuçları veriyordu. Kapıdan içeri girdiğinde onun burada olduğunu bildiğine dair bir yıllık mahsulüne bahse girebilirdi; o zaman neden onu gördüğüne bu kadar şaşırmıştı? Sadece şaşırmakla kalmamış, gözlerinin parladığını söylemişti, ama telaşlanmıştı.

Adam onun yüz hatlarını onunkinden daha iyi seçemiyordu ve kadın korselerin içinde her zaman çok sıksa görünüyordu, peki geriye ne kalıyordu? Lan başının yan tarafını yoklamaya başladı ama kıpırdanmayı bir dalgaya dönüştürmeyi başardı. Saçlarının durumunu henüz fark etmediyse bile çok yakında fark edecekti.

Bir süre sonra karşılığında bir el kaldırdı ama kapı aralığından ayrılmadı. Başını kâhyasına doğru eğdi. Duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler konuşuldu.

Lan iğrenç çayını içti ve kendine bir fincan daha doldurdu, lezzetli hale getirmek için kaşık kaşık şeker attı ve ortaya çıkan şurubu sütle inceltti. Yarattığı gri çamur, eğer mümkünse, katıksız çaydan bile daha az lezzetliydi. Titremelerini peçetesine saklayarak iki yudumda yuttu ve göğüslerini biraz daha öne çıkarmak için korsesinin önünü karıştırdı, böylece köprücük kemikleri o kadar belirgin olmayacaktı.

"Lan!" Azrail sonunda ona doğru adım atarak seslendi. "Yolculuklar aşıkların buluşmasıyla son bulur!"

"Limonlu kek de var!" Tabağı ona göstermek için havaya kaldırdı, sonra bir kenara koydu ve ağzını kapatıp yüksek sesle, "Jentacular peçeteleri kullanıyorum. Şşşt! Henüz bilmiyorlar!"

"Gerçekten öyle misin?" Azrail güldü. "Ne kadar sinsi!"

İmparatorluk masasında bekleyen hizmetkârlar şaşkın bakışlar attılar. İçlerinden biri peçetelere bakmak için yaklaştı.

Sonunda kürsüye ulaştı ve bir ayağını en alt basamağa koyarak bir süre öylece kadına baktı. Bu, bir aydan uzun bir süredir özlediği kadını görmenin sarhoşluğunu yaşayan bir adamın bakışı değildi.

"Ne?" Lan sordu. Ne olduğunu biliyordu.

Konuşmaya başladı, durdu, sonra bakışlarını cesurca kadının başının yan tarafına çevirdi. "Bu kasıtlı mıydı?"

"Sayılır. O kasıtlı olarak kesti, ben de kasıtlı olarak geri kalanını kesmeden bıraktım." Eli yarı kalktı ve aptalca havada asılı kaldı. "Kötü bir şey mi? En azından eşitlemesine izin vermem gerektiğini biliyorum, ama en başta kesilmesini istemedim ve... gerçekten iyi şartlarda ayrıldım. Kötü, değil mi?"

Kürsüye çıkarken, "Tıraş edilmiş kel bile değilsin," diye güvence verdi. "Her halükarda uzayacaktır."

"Gerçekten sakıncası yok mu?"

"Bütün bu boş geceler boyunca tutmak istediğim senin saçların değildi." Gevşek bir tutamı toplayıp bir iğnenin arkasına sıkıştırdı ama bakışları temiz tabağına kaydı. "Beni mi bekliyordun?"

"Ben yemeğe gelmem-"

"Yemek için," dedi onunla birlikte ve fincanını aldı. "Bu kahve değil." Yudumladı. Kaşlarını çatı. "Gentian çayı."

"Sadece farklı bir şey deneyebileceğimi düşündüm. Daha önce denediğimde tadını beğenmiştim."

"Kimse bu tadı sevmez," dedi ve çayı masanın etrafına götürdü. Otururken bir yudum daha aldı, sonra çayı ona geri uzattı ve içerken onu dikkatle izledi. Bir hizmetkâra şarap getirmesini işaret ederek, fazla rahat bir şekilde, "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyi görünmüyor muyum?"

"Bunu söylemek zor. Senin masken benimkinden daha kalın." Gözleri onun üzerinde gezinirken bir pençesini sahte yüzünün altın yanağına vurdu.

dar ışık, onun soğukkanlı tonunu yalanlıyordu. "Belki de dönüşümü önceden haber vermek bir hataydı. Görünüşe göre huzursuz bir gece geçirmişsiniz."

"Umarım bu gece ben de pek iyi uyuyamayacağım." Ona bir göz kırptı ve fincanının içine saklandı. "Peki, diğer bebeklerine baktın mı yoksa ben dinlenmeye çalışırken onların buraya gelip seni karşılamaları konusunda endişelenmem mi gerekiyor?"

Bir kahkaha attı. "Çok cesursun, değil mi?"

"Bir aydır erkeğimi görmedim. Şu anda tereyağı kabında sırt üstü yatmadığın için şanslısın. Ya sen?"

Azrail tereyağı tabağını incelerken başını kaldırıp temkinli bir ifadeyle baktı. "İtiraf etmeliyim ki, döndüğümde beri gördüğüm ikinci canlı yüz sizinki."

Sözünü geri alması için ona bir an verdi ve geri almadığında, Lan çayından bir yudum daha alıp fincanını yere bıraktı ve ona hoş bir şekilde gülümsedi. "İlginç. Pekâlâ. Bu gece kimin kışını tekmeleyeceğim?"

"Heather'ın."

"Ha? Çocuk mu?"

"Hatırlarsanız, teslim etmem gereken hediyeler vardı. Bunu halletmenin en iyisi olduğunu düşündüm, böylece gecemin tamamını sana ayırabilirim."

"Oh." Ve şimdi meraklanmıştı. "Ona ne aldın?" "Deniz kabukları."

"Güzel," dedi Lan, gerçekten etkilenmişti. "Onları beğendi mi?"

"Öyle dedi ama ona denizin kendisi hakkında anlatacaklarımla daha çok ilgileniyor gibiydi. Burası bir ada," diye ekledi, yüzünde hoşgörölü bir şaşkınlık ifadesi belirmesine izin vererek. "Ve o kadar da büyük değil. Nasıl olur da denizi hiç görmemiş olur?"

Lan diplomatik köklerinden güç alarak kızın hayatının çoğunu duvarların ardında, diğer tarafta uluyan yiyicilerle geçirdiğini söylemedi. Bunun yerine gülümsedi ve "Fransa'ya gidene kadar ben de öyle." dedi.

"Bir dahaki gidişimde ona bir denizkızı getirip getirmeyeceğimi sordu."

"Ve sen dedin ki...?"

"Birini yakalayacak kadar şanslı olursam yakalayacağımı söyledim."

Lan şaşkınlıkla ona baktı ama adam ciddi görünüyordu. "O zaman deniz kızları var mı?"

Omuz silkti. "Çok da uzun olmayan bir süre önce ejderhaların varlığını küçümsüyordum. Artık her şeyin mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ve bu

hatırlatıyor, benim de sana bir hediyem var."

"Gerçekten mi?" diye sordu, memnun ve biraz da temkinli. "Yoksa şu bana-ve-sen-bunu-bana-ver-hediyelerinden biri mi? Onlar da kendi çapında güzel değil ama-"

"Ama bunlar daha çok veren için bir hediye," diyerek şarabına doğru kıkırdadı. "Hayır, paketlenebilecek bir hediye de değil. Ama hoşunuza gideceğini düşünüyorum. Aslında bir zamanlar senin de bana hediyeledi, ya da sana istediğin gibi davransaydım öyle olurdu."

Düşündü ve düşünmesine izin verdi, ama daha fazla zaman sadece kafasını daha da karıştırdı ve sonunda başını sallamak zorunda kaldı. "Veriyorum. Bunun bir seks meselesi olmadığına emin misin?"

"Sana bir kasaba inşa edeceğim," dedi usulca, fincanının kenarından onu izlerken.

Üzerine büyük bir sessizlik çöktü, kar gibi boğucu bir sessizlik. Ona baktı ve konuşamadı.

"Sadece bir kasaba," diye devam etti, şimdi şarabının derinliklerine bakıyordu. "Düzgün sıralar halinde belki iki ya da üç yüz taş ev. Merada inekler olacak. Çatılarda keçiler. Görebiliyor musun?"

Oda bulanıklaştı. Bulanıklığı gidermek için bir kez göz kırptı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüğünü hissetti. Başını salladı.

"İtiraf ediyorum, yapamam." Ona baktı, gözyaşını gördü ve uzanıp başparmağıyla sildi. Çıkardığı boya lekesini inceleyerek devam etti: "Ama bu yüzden mühendisleri tutuyorum. Ve bana tasarımın görece basitliği göz önüne alındığında uzun sürmeyeceğini söylediler. Biz konuşurken eski kalıntılar temizleniyor ve tüm projenin en fazla on yıl içinde tamamlanacağını söylüyorlar. Ama biz o kadar beklemeyeceğiz. Başımızı sokacak bir çatı ve uyuyacak bir yerden başka neye ihtiyacımız var ki?"

Bir nefes aldı. Ve bir nefes daha. Ve sonunda tek bir kelime için yeterli havası vardı: "Ne zaman?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Olası yerleri geziyordum. Ve bir tane buldum. Kuzeyde bir ada. Küçük ve bu amaç için yeterince uzak, güzel kayalık sahilleri ve ziyaretçileri caydıracak resifleri var. Güzel değil," dedi, "ama sanırım belli bir engebeli cazibesi var ve her zaman bakılacak bir deniz var. Evimiz en yüksek kayanın üzerine inşa edilecek. Her pencereden deniz manzarası göreceğiz."

"Ciddisin, değil mi?"

"Ben yaparım. Senin şehrini inşa edeceğim. İnanmadığım ve göremediğim bu yeri... Senin ışığınla inşa edeceğim. Sen de benim yanımda duracak ve bana barışa inanmayı öğreteceksin. Çünkü gerçekten istediğin şey bu, değil mi?" Çarpık bir gülümsemeyle elini uzattı ve kız elini tuttuğunda parmaklarını dikkatle sıktı. "Her şeyden çok değil belki ama her şeyden çok. Barışa inanmamı istiyorsun. Ve eğer gerçekten yapabileceğimi düşünüyorsan, deneyeceğim."

"Ama... Ama Haven ne olacak? Bu yüzden gittin, öyle demiştin!"

Başını salladı. "Cennet'i korumak için, evet. Ve bunu yapmanın tek yolunun oradan ayrılmak olduğuna karar verdim. Tahliye için hazırlıklar çoktan başladı. Şehri nasıl bulduysam öyle bırakmaya niyetliyim. Yaşayanlar geldiğinde, hazinelerini büyük ölçüde bozulmamış bulacaklar. Bana güç istasyonlarının, bilgisi olanların kolayca tekrar çalıştırabileceği şekilde kapatılabileceği söylendi, eğer... şey," dedi ve titreyen gözlerle uzaklara baktı. "Ve eğer olmazsa, her zaman mumlar vardır."

"Emin misin? Sen... Yani... Gerçekten istediğin bu mu?"

Yorgun bir gülümsemeyle birkaç saniye sessizlik içinde onun yüzünü inceledi ve sonra, "Eminim. Yaptığım şeyi asla geri alamam. Sadece hayatıma devam edebilirim. Ve bir zamanlar birinin bana söylediği gibi, her şeyi olduğu gibi bırakırsan bu devam etmek değildir. Bu pes etmektir."

"Teşekkür ederim," dedi Lan, ama bu yeterli değildi, bu yüzden ayağa fırladı ve kendini ona doğru attı, şarabı onun göğsüne ve kendisinininkine dökerek onları birbirine yapıştırdı.

"Peki benim için bir hediyen var mı?" diye sordu, onu dengede tutarken gülümseyerek.

"Bu aslında daha çok veren için bir hediye," diye itiraf etti. "Ama iyi bir hediye. Şimdi şu tereyağı tabağını buraya kaydır."

"Hayır. Burada olmaz. Bu masa bir yıl önce altüst olduğu için daha iyi çıkmadı ve bu karşılaşmadan sağ çıkacağından şüpheliyim." Çenesini kavradı ve maskenin arkasından onu öptü, gözleri onunkilere karşı donuk ve sıcaktı. "Seni yatağıma götüreceğim, Lan'ım ve onu bizim yapacağım."

Gözyaşları tekrar doldu ve bu sefer onları durduramadı. "Ben... Ben iyi görünmüyorum," diye fısıldadı. "Ben... um... somurtkandım ve... biraz kilo verdim ve-"

"Çok güzelsin," diyerek ona güvence verdi, tahtından kalktı ve onu hoş geldin soğukluğuna doğru çekti. "Sen çok güzelsin ve asla

benim gözümde öteki ol. Gel. Bu acı boyalardan arınmama ve senin gerçek tatlılığını tatmama izin ver. Gel, Lan... beni yatağa götür."

* * *

Karanlıkta, Azrael'in kollarında güvende ve biraz fazla üşümüş bir halde uyandı. Bir an için, neden uyanık olduğunu merak ederek öylece yattı. Sonra anladı.

Yuvarlandı, battaniyeden kurtuldu ve acelesiyle Azrail'e en az iki kere vurdu. Azrail'in neyin olduğunu sorduğunu duydu ve oda kabına kusarken çıkardığı sevimsiz sesle cevap verdi. Lan inledi, hava yuttu, tekrar kustu ve yatağa geri düştü, ağrıyan karnına sarıldı ve yaşamayı ya da ölmeyi bekledi.

Bir dakika kadar sonra saksıyı aldı ve odadan dışarı taşıdı. Adamın dışarıdaki muhafızlarla birkaç kelime konuştuğunu duydu ve sonra geri gelip yatağa, onun yanına oturdu. Gözleri donuktu. Eli sırtını hafifçe ovuşturdu, sakindi. "Lan."

"Yemin ederim iyiyim."

"Bana söylemenin zamanı gelmedi mi?"

Bunu düşündü, bunun gerçekten anlamsız olduğuna ve sadece hayal gücü olmadığına karar verdi ve sonunda ona bakmak için yuvarlandı. "Ne hakkında?"

İfadesi belli belirsiz hafif bir kızgınlığa doğru kaydı. "Gerçekten bu kadar kızacağımı mı sanıyorsun? Bunu daha ne kadar saklamayı umuyorsun? Bunun hakkında konuşamaz mıyız?"

Lan gözlerini kısarak ona baktı. "Ne hakkında?" diye tekrar sordu.

Gözlerini kapattı ve birkaç saniye öyle kaldı, dönüşümlü olarak kıkırdıyor ve başını sallıyordu. Sonra elini bıraktı ve arkasını döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" Lan onu izlemek için dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak sordu.

"Giyiniyorum," dedi gereksiz bir şekilde, kemerini takmadan önce ona kemerini göstererek. "Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim."

"Gecenin bir yarısı."

"Öyledir."

"Uyuyorum!"

"Şu anda değil."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Bunun konuyla ne alakası olduğunu anlayamadım." "Giyinmeyeceğim!"

"Bu senin seçimin, ama sevgili çocuğum-" Hoşgörülü bir gülümsemeyle yatağa döndü ve eğildi, yumruklarını kızın iki yanındaki minderlere dayayarak onu gevşekçe kollarının arasına hapsetti. "-bu konudaki tek seçeneğin bu. Şimdi. Giyinecek misin? Yoksa başlayalım mı?"

"Neye başlayayım?" kelimeleri dudaklarından döküldü ama daha ileri gidemedi. Şeftali yiyecek havada değildi. Battaniyeleri geriye atarak kendini yataktan dışarı attı ve homurdanarak temiz bir elbise almak için gardıroba gitti.

Giyindikten sonra onu üst kata ve sarayın karşısındaki garnizona kadar götürdü ve içinde iki sandalye ve ölü bir doktordan başka bir şey olmayan küçük, beyaz bir odaya bıraktı.

"Hay aksi, yine mi o!" Lan inledi.

Dr. Deadhead bunu ifade ederken biraz daha kibar davrandı, ancak "Lordum, emin olun, yaşam koşullarına özgü olağan kırılganlıkların ötesinde onda kesinlikle hiçbir sorun yok" derken onun duygularını paylaşıyor gibiydi.

"Lan'ımın birçok özelliği var. Zayıflık bunların arasında değil. Burada başka bir şey var ve sizin bakımınız altında çok uzun süre devam etti."

Doktor keskin bir nefes aldı ama bu noktayı tartışmanın daha iyi olacağını düşündü. Bunun yerine, belli bir sertlikle, "Eğer teşhislerime güvenmiyorsanız lordum, izninizle meslektaşına danışacağım. Belki onun yaşayanlarla olan deneyimi, eşinizin gizemli semptomlarına biraz ışık tutabilir. Ancak size en güçlü şekilde tavsiye ederim ki, o da gerçek bir hastalık bulamazsa, hastanın dikkatinizi çekmek için çocukça bir girişimden başka bir şey olmadığı ihtimalini göz önünde bulundurabilirsiniz."

Azrail elini sallayarak, "Anlaşıldı," dedi. "Getirin onu Ben."

Doktor başını eğdi ve Lan'a suçlayıcı bir bakış fırlatarak oradan ayrıldı. kapıdan çıkarken.

"Bu nasıl adil olur?" Lan talep etti. "Sana hiçbir sorun olmadığını söylüyorum ve sen beni yine de doktora götürüyorsun. Şimdi o sana bir şey olmadığını söyleyince, ben de yalan mı söylüyorum?"

"Bana söyleyeceği şey bu mu, Lan?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kapı.

Onun pasif saçmalıklarına karşı sabrı hiçbir zaman o anın gerekliliğinin üzerindeki ince bir kaplamadan öteye gidememişti ve gecenin bir yarısı bu kaplama er ya da geç çatlamaya meyilliydi. "Bana başka ne söyleyeceğini sanıyorsun?" diye sordu. "Bir şey bildiğini düşünüyorsan, çıkar ağzındaki baklayı!"

Ama o sadece başını salladı ve bekledi.

Çok geçmeden koridorda sesler duyuldu -ölü doktorunki küskün bir mırıltıya dönüşmüştü, canlı olanınki ise uykusu bölündüğü için boğuklaşmıştı-yaklaştıkça rahatça yıpratıcı bir tavrıyla kelimeleri ileri geri savuruyorlardı.

"Dr. Warmblood, şimdi kapının hemen önündeydi ve ne içeri girmek ne de sesini alçaltmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Ve güldü. "Beni susturmayın, duyması umurumda değil. Eğer bebeği kendi iplerini çekip çıkarıyorsa, eminim bilmek ister. Şimdi bir kez daha, tam olarak anlayıp anlamadığımı görmek için... Bütün bunlar ne zaman başladı? Lord Hazretleri gittiğinde mi?"

"Şey, hayır," diye itiraf etti Dr. Deadhead. "Ondan biraz önceydi."

"Biraz ne kadar uzun? Hayır, hayır, kendini zorlama. En başından başla. Lovey eve geliyor ve onu ilk gördüğünüzde...?"

"Ertesi sabah, güneş yanığı için."

"Güneş yanığı mı?" Dr. Warmblood bunu söylerken sanki kendisine takıldığını düşünmüş gibi yine güldü. "Yazın bunu elde etmek yeterince zor!"

"Seyahat ediyordu, değil mi? Ciddi bir güneş yanığıydı. Kendim gördüm. Ciddi şekilde susuz kalmıştı. O anda çok hastaydı, çok hastaydı."

"Pekala, pekala, tüylerini kabartma, güvercin. O zamandan beri onu kaç kez gördün?"

"Altı."

Azrail, incelemek için lekesiz duvarda ilginç bir nokta bulan Lan'a baktı.

"Her seferinde aynı belirtileri gösteriyor," diyordu ölü doktor, ses tonu onlar hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. "Güneş yanığını saymazsak, ki o da verdiğim istirahat ve sıvılarla hızla iyileşti. Ancak mide bulantısı, belirsiz mide ağrıları ve genel saçmalık şikayetleriyle geri gelmeye devam ediyor. Bir gün iyi olacak

Bir sonrakinde ise sırtüstü yatmış, kıpırdayamadığı için inliyor çünkü efendimiz sonsuz bilgeliğiyle yokluğunda ona tam yetki vermiş ve hizmetçisinin onu şımartmaktan başka bir şey yapamayacağını biliyor."

"Beni uzun zaman önce çağırmalıydın, dostum. Bu saçmalığa bir son verirdim. Tamam! Hadi ona bir bakalım." Kapı açıldı ve kadın, Lan'la göz göze geldiği anda çarpıklaşan geniş bir gülümsemeyle içeri girdi. "Aman Tanrım, korkunç görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Doktor cebinden bir kalem ışığı çıkardı ve Lan'ın oturduğu sandalyeye geldi, ama ışığı yakmak ve etrafı aydınlatmak için acele etmiyordu. Onun yerine bakışları yavaşça Lan'ın başının üzerinde gezindi. "Saçlarına ne oldu, aşkım?"

"Kuaförde kötü bir gün. Büyüyecek."

Dr. Warmblood uzandı ve bir elini Lan'ın kafa derisinde kaş çizgisinden boynuna kadar gezdirdi. Elini geri çektiğinde, parmaklarının arasından bir sürü saç dolanıyordu ama Lan hiçbirinin serbest kaldığını hissetmemişti. "Bu güneş yanığıyla başladı, ha?" dedi, artık gülümsemiyordu. "Nerede?"

"Her yerimdeydi ama şimdi hepsi gitti."

"Kıyafetlerinin altında mı?"

"Evet," dedi Lan şaşkınlıkla.

"Nerelerdeydin canım? Tasfiyeden beri mi?" "Fransa'da."

"Başka bir yerde mi? Son zamanlarda mı?"

Lan Azrail'e baktı. "Aklıma özel bir yer gelmiyor," dedi belli belirsiz.

Doktor başını salladı, yalanı kabul ediyordu ama belli ki bir kuruşuna bile inanmamıştı. "Mide rahatsızlığı mı dediniz?" diye sordu neşeyle, Lan'ın ağzını açıp ışığı ağzının içine tutarak.

"Uh-huh."

"Sabahları daha kötü," dedi Azrael işaret ederek.

"Huh-uh," dedi Lan sinirlenerek.

Dr. Warmblood tekrar başını salladı ve ağzını kapatmasına izin verdi. "İshal mi?"

Lan rahatsız bir şekilde odadaki diğerlerine baktı. "Belki biraz gevşek."

"Baş ağrısı? Eklemleriniz ağrıyor mu? Ağır veya alışılmadık derecede yorgun hissediyor musunuz?"

Lan omuz silkti ve başını salladı. "Hepsi, elbette. Geliyor ve gidiyor. Coğunlukla iyiyim."

"Çürükler? Kızarıklıklar? Yaralar?"

"Birkaç tane," dedi Lan, daha gösterişli olanlardan bazılarını göstermek için eteklerini toplayarak.

Dr. Warmblood daha iyi görebilmek için hemen eğildi. "Onları nereden buldun, tatlım? Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum, ben... uh... bir arabadan atladım." Azrail içini çekti ve gözlerini kapattı.

"Çok hızlı gitmiyordu."

Dr. Warmblood bu gayet makul bir mazeretmiş gibi başını salladı. "Ama en kötüsü tum oldu, değil mi?"

"Evet, ama dediğim gibi, sadece ara sıra."

"Peki Fransa'da bu sizin için bir sorun olmadı mı?" "Hayır, tabii ki olmadı. Ben sera çiçeği değilim."

"Tabii ki hayır." Dr. Warmblood ona gülümsedi ama gözlerine dokunmadı. "Biraz kan alacağım, tatlım. Çok değil, asla kaçırmazsın. Sadece mikroskop altında bir göz atmak istiyorum. Dr. Deadhead, bu şerefe nail olur musunuz?"

"Elbette, ama gerçekten göremiyorum-" "Göreceksin. Oh güven bana, göreceksin."

Lan boyun eğerek arkasına yaslandı ve kolunu uzattı. Bir iğne üretildi. İğne batırıldı, çimdiklendi, sıkıldı ve bandajlandı.

"Sıkı durun bebekler," diye seslendi Dr. Warmblood ve gitti. "Bu hiç de uzun sürmeyecek. Dr. Deadhead? Benimle gelir misiniz lütfen? Bunu görmek isteyeceksiniz."

Ölü doktor Lan'ın kolunu güven verici bir şekilde okşadı ve meslektaşını dışarı kadar takip etti.

Yalnız kaldıklarında Lan, "Pekâlâ," dedi. "Sence bende ne var?"

"Sanırım biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Lan."

"Gülmüyorum!" diye ısrar etti, gülmeye çalışıyordu ama gerçekten çekemeyecek kadar dikenliydi.

Kapalı.

Uzun süre ona baktı, gülümsüyordu ama garip bir şekilde, hüzünlü gözlerle bir şekilde. Sonra konuşmadan uzandı ve elini kadının karnına koydu.

Ona baktı, ona baktı, biraz daha baktı. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Lanet olsun," dediğini duydu uyuşukça. "Hayır, hiç şansı yok."

"Sorun yok, Lan."

"Her şey yolunda değil, çünkü böyle bir şey olmuyor! Kesinlikle olmuyor! Sen!" Adamın göğsüne bir yumruk indirdi ve iki elini yüzüne vurdu. "Seni aşağılık piç! Bunu bana nasıl yapabildin?"

Yarık kaşlardan biri kalktı. "Ben yapmadım."

Çenesi düştü, sonra sıkıca kenetlendi. "Eğer senin olmadığını söylersen, kışına tekme yi basarım, dostum."

"Ben çocuk sahibi olamam, Lan." "Nereden biliyorsun?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. "Ben... Ben hiç yapmadım."

"Bu neyi kanıtlıyor?! Kaç kere denedin?" Durup düşünmek zorunda kaldı. Duvar da bir saat vardı. Saat

işaretli.

"On yedi bin dört yüz on bir."

Bu onu duraksattı, ama sadece kısa bir süre. "Sadece bir kez olur," dedi.

ısrar etti.

Kapı açıldı. Dr. Deadhead içeri baktı. Yüz ifadesi gururlu bir baba adayını tebrik eder gibi değildi. "Lordum."

Azrail onun saçlarını okşamaya çalıştı. Kadın ondan uzaklaştı. Onun yerine kolunu sıkmakla yetindi ve dışarı çıktı.

Lan yatağa oturdu, hâlâ içinde dönüp duran karnını kucaklıyordu. Hamile değildi. Hamile olamazdı. Fransa'da kimseyle birlikte olmamıştı, bir kez bile, yalnızlığın onu kancalara taktığı soğuk bir gecede Henri'yle bile. Azrail'den önceki son erkek neredeyse iki yıl önce Haven'a giderken olmuştu. O halde, eğer hamileyse, ki hamile değildi, onun olmalıydı, çünkü lütfen yüce Tanrım, hamile olamazdı. Berbat bir anne olurdu. Ağzı bozuktu, ahlaksızdı ve kuaförleri makasla bıçaklıyordu. Çocuk sahibi olmamalıydı. Onlara yaklaşmasına bile izin verilmemeliydi.

Hiçbir şey olmuyordu. Tüm dünya durmuştu. Sadece duvardaki saat hâlâ çalışıyordu ve tik takları onu çıldırtıyordu.

Lan yataktan kaydı ve kapıya gitti. Kalbi kulaklarında, gözleri her yerde çınlıyordu, mandalı kavradı ve dikkatle, sessizce bir aralık açtı. Dinledi.

"...suyu içmiş olmalı ya da... hatta sadece içinden geçmiş olmalı," diyordu yaşayan doktor. "Bu sadece birkaç gün, hatta birkaç saat sürerdi. Lordunuzun buraya gelirken izlediği yol boyunca, bundan yüz yıl sonra bile hâlâ sıcak olacak yerler -büyük toprak parçaları- var, eminim biliyorsunuzdur."

"Hayır," dedi Azrail. En azından Azrail olmalıydı, ama sesi tuhaf, boğuk ve boştu. "Hayır, bilmiyordum. Ne..." Bunu uzun bir sessizlik izledi, derimsi bir kazıma sesi duyuldu; Azrael yaralarını ovuyordu. "Ne kadar... hasta?"

Hasta mıydı? Tanrıya şükür, sadece hastaydı. Lan kapıya yaslandı, o kadar rahatlamıştı ki doktorun sözleri ilk başta onu hiç etkilemedi:

"O ölüyor."

"Hayır."

Lan açıkçası Azrael tekrar söyleyene kadar bunu onun mu söylediğinden yoksa sadece duyduğundan mı emin değildi.

"Hayır."

"Lordum-"

"Ben hayır diyorum. Sen... bir şeyler yap. Diğer eşlerimi getir," diye emretti Azrael daha güçlü bir ses tonuyla. "Ona kan verin. Gerekirse her damlasını akıt ama-"

"Bu yardımcı olmaz."

"Ne o zaman?" Azrael neredeyse kükreyerek sordu. Kısa bir sessizlik, Lan'ın kalbinin çarpmasıyla parçalara ayrıldı. Tekrar söyledi, yumuşak bir sesle. "Ne o zaman?"

"Lordum, hiçbir şey yapamam." "Peki ya sen?"

Lan neredeyse Dr. Warmblood'un omuz silkişini görebiliyordu. "İşler daha da kötüye gitmeden onu şimdi gönderebilirim."

"Kabul edilemez."

"Pekâlâ," dedi Dr. Warmblood sakın bir sesle. "Onu hastaneye götüreceğiz ve tedaviye başlayacağız. Sisteminde hâlâ yüzüyor olabilecek bazı partikülleri toplamak için biraz mavi boya ve DTPA. Potasyum iyodür, eğer bulunabilirse, tiroidinden temizlenmesine yardımcı olmak için. Ben bunu yaparken siz de onunla birlikte gelen her şeyi tarayıp bulacak ve onlardan kurtulacaksınız. Kıyafetler, ayakkabılar, sevgili büyük teyzesi Mavis'in değerli fotoğrafı, her şey. Arabayla geldiyse, gömün. Eğer

Lord Hazretleri de dahil olmak üzere herhangi biriyle birlikte olduğunu düşünüyorsanız, onları arındırmam için bana gönderin."

"Ve bu onu iyileştirecek mi?"

"Hayır. Ama bu ona birkaç hafta daha kazandıracak." "Haftalar mı?"

"Belki bir ay. En fazla iki... ve onu bundan daha uzun süre istemezsiniz. Açık sözlü olduğum için beni bağışlayın lordum, ama neyi uzattığınızı tam olarak anlamanız gerekiyor. Diyelim ki onun için elimizden geleni yapıyoruz. İlerlemeyi yavaşlatabilir ve semptomlarının çoğunu tedavi edebiliriz. İştahı düzelecektir. Biraz kilo alacaktır ve bu da yardımcı olacaktır. Saçları dökülmeye devam edecek, ama sadece saç, değil mi? Kendini çok kötü hissetmeyecek, önemli olan da bu. Baş ağrısı ve mide bulantısı gelip geçecek ama genel olarak iyileşiyor gibi görünecek. Bu arada ağız, boğaz, mide ve bağırsak dokuları ölmeye ve kaçınılmaz olarak parçalanmaya devam edecek. Gördüğünüz o 'güneş yanığı' açık yaralarla geri dönecek, bu yaralar iltihaplanacak ve sonunda sıyrılacak. Hiçbir şey yokken moraracak, tüm göğsünde, sırtında ya da kalçasında kocaman siyah morluklarla uyanacak ve kan vücudunda öylece durup septik hale gelecek. Kanayacak-"

"Yeter."

"Kanaması olacak," dedi doktor daha kararlı bir şekilde. "Diş etleri, burnu, kulakları, rektumu. Ve kusma gittikçe kötüleşecek, ta ki kendi mide zarını kusup bağırsaklarını dışarı atana kadar."

"Yeter!"

"Evet," dedi Dr. Warmblood yumuşak bir sesle. "Bu yeterli. İnanın bana, yeterli. Bu kırk yıl önce de olsa, dünyanın en iyi hastanesinde de olsa bir şey fark etmez. Şiddetli radyasyona maruz kaldı ve ölecek. Ne kadar erken ve ne kadar kötü öleceğine siz karar vereceksiniz."

Lan kapıyı açtı. Hepsi

ona baktı.

İlk hareket eden Azrail oldu ama ona doğru bir kolunu uzatmaktan fazlasını yapmadı. "Bilmiyordum."

Gülümsemeye çalışarak, "Biliyorum," diye güvence verdi. "Nasıl fark edebilirsin ki? Bu senin fark edeceğin türden bir şey değil. Ya da Deimos veya Serafina'nın. Yani, bunu anlaması gereken kişi bendim. Duvarın her yerinde insanları uzak durmaları için uyanan tabelalar vardı. Üzerlerine çizilen resimlere bakmak yerine nedenini daha çok düşünmeliydim. Ve köpek öldü, sen

Biliyorum. Phobos. Bu gerçekten bir ipucu olmalıydı. Hepsi orada görülebiliyordu, keşke... keşke bilseydim..."

"Teselli olacaksa, bu son bölümü hiç değıştirmezdı," diye araya girdi Dr. Warmblood, sempatik bir şekilde. "Üzgünüm ama olan oldu ve bundan sonra ne yapacağınızı düşünme zamanı geldi."

"Tedaviye başlayın," diye emretti

Azrael. "Hayır," dedi Lan.

Azrail onunla tartışmadı. Onun yerine doktorlara döndü. "Götürün onu-"

"Hayır dedim. Bu benim hayatım. Bu şekilde ölmeyeceğim." Sözcük boğazına takıldı; biraz boğuldu, sonra balık kılçığı gibi tükürdü. "Nasıl böyle ölmemi istersin?"

Ölü doktor canlı olanı kolundan yakalayıp hızla koridora geri çekerken Azrael yaklaşıp onu kollarının arasına aldı ve Lan ölüyordu. Hamileyken bu kadar çabuk ölmüştü. Bir ayı vardı, belki de iki. Ne kelime ama, *belki*. Başının üzerinde kocaman bir belki vardı ve bu süreyi kan kusarak ve derisi soyularak geçirecekti. Saçları, dişleri dökülecekti. Kendi derisi içinde kuruyup çürüyecek ve sonunda geriye kalan şey, bırakın Lan olmayı, insan olarak bile tanınmayacaktı.

"Beklemeyeceğim," dedi neredeyse kararlı bir şekilde. "Bu şekilde ölmeyeceğim. Eğer sen yapmazsan, kendim yaparım, ama bu şekilde ölmeyeceğim."

"Lan, bu şekilde konuşma." Yüzünü sert ellerinin arasına aldı ve kendisine bakmasını sağladı. "Lütfen doktorlarla git. Bırak sana yardım etsinler."

"Bana yardım edemezler, lanet olsun! Beni dinlemiyor muydun? Daha da kötüleşmek için hayatta kalıyorsam bunun bir faydası yok! Beni bu şekilde mi istiyorsun?" diye sordu, ondan kurtuldu ve bir anda duvara yaslandı, titreyen bacakları artık onu tutmaya yetmiyordu. "Sahip olduğun zamanı istemelisin. İstemem gereken şey bu mu? Benim için istediğin bu mu?"

Gözleri parladı, ışıkları neredeyse tamamen sönmeden önce yuvalarından alevler fıskırdı. "Hayır."

"Sanki... sanki bir şans varmış gibi! Bir şans olsaydı, farklı olurdu, ama yok! Bana korkak deyin, umurumda değil! Ama yapamam... Bunu yapamam..." Ve bir anda ağlamaya başladı. Titreyen her nefeste, duvardan aşağıya doğru daha da kayıyordu.

yere uzandı, bükülmüş dizlerine sarıldı ve kendini daha sıkı bir düğümün içine çekti, sanki ölüm yeterince küçük olursa saklanabileceği bir şeymiş gibi. Azrael önünde diz çöküp onu kendine doğru çekerken, "Yapamam," diye hıçkırdı. "Bir ay boyunca olmaz!"

"Bana bu zamanı ver Lan'ım, sana yalvarıyorum." Koluna, yanağına, saçlarına dokundu ve onu kollarının arasına aldı. "Ve eğer bana her şeyi veremiyorsan, o zaman verebileceğin her şeyi ver. Bu gece beni nasıl bırakabilirsin? Kollarında sadece birkaç saat geçirmişken nasıl? En azından biraz zamanımız olması gerekiyordu."

Tartışmak istedi ama tartışacak bir şey kalmamıştı. Sadece başını sallayabildi ve onun omzuna yaslanıp ağladı. Gözyaşları teninden onunkine kaydı ve yaralarının arasında kayboldu.

"Korktuğunu biliyorum. Biliyorum. Acıdan, zayıflıktan korkuyorsun. Bilinmeyenin eşiğinden korkuyorsun. Ama bunların hepsi geçici, Lan'ım. Bu gece hissettiğiniz korkunun sizi yarınlarınızdan mahrum etmesine izin vermeyin. Unutma..." Eli boğazına gitti, oradaki yara izini bir uçtan bir uca takip ettikten sonra çenesini kavradı ve ona bakması, onu görmesi için başını geriye doğru itti. "Hayat değerlidir," diye mırıldandı. "Biterken daha da değerlidir."

Onu öptü. Tadı acıydı. Merak etti, öyle miydi?

"Yağmuru bekle. Çok güzel bir gece, serin ve berrak. Sadece buradan görebilseydin, böyle boyalı bir gökyüzünün altında asla ölemeyeceğini bilirdin. Yağmuru bekle." Gülümsemeye çalıştı. "Bu lanetli ülkede uzun bir bekleyiş değil, değil mi? Ve yağmur yağmak zorunda, Lan. Beni terk etmene izin vermeden önce yağabildiği kadar çok yağmalı. Lütfen. Bekleyeceğini söyle."

"Yağmur için," diye fısıldadı.

Onun gözyaşlarını sildi. "Yağmur için."

Söz vermedi ama başını onun omzuna yasladı ve kendisine sarılmasına izin verdi. Bunun önümüzdeki belki bir ay için yeterli olup olmayacağını bilmiyordu ama şimdilik yeterliydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Doktor onu hastaneye götürdü ve günlerce orada tuttu. İğne olması gerekti. Hap almak zorunda kaldı. Kötü içecekler içmek zorunda kaldı. Ve bunun bir faydası oldu. Sabahları hasta olmayı bıraktı. En azından çoğu sabah. Ağrısı azaldı. Daha iyi uyudu. Biraz kilo aldı. Randevularından kaçarken edindiği morluklar önce karardı, sonra soldu... sonra tekrar karardı. Sıyrıkları kapandı ve açıldı, kapandı ve açıldı, ama asla iyileşmedi. Saçları dökülmeye devam etti, bu yüzden sadece saç olduğunu kanıtlamak için Lan ilk gözetimsiz anında hepsini kesti ve tıraş etti. Serafina onu görünce aklını kaçırdı ama Azrael sadece çıplak başını ellerinin arasına alıp soğuk kafa derisini öptü ve onu evine, yatağına götürdü.

Saraya döndüğünde, zamanı huzursuz bir hareketsizlik bulanıklığı içinde geçti. Bekliyormuş gibi hissetmemeye çalışıyordu ama bekliyordu ve geçen her gün, ne kadar harcanmış olursa olsun, sonsuza dek yok oluyordu. Eğer evde kalırsa, değerli bir gün deposunu boşa harcamış gibi hissediyordu ve suçluluk duygusu dayanabileceğinden daha fazlaydı, ama dışarı çıktığında, gözleri her şeyi sadece onları ilk ya da son kez görecekmış gibi görebiliyordu ve keder de suçluluk duygusu kadar deliciydi. Bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğünde kaybını hissetmeyeceği kadar sıradan hiçbir şey yoktu. Giydiği her elbise, hatta kolları kaşındıran ve sıkı korsesiyle nefret ettiği mavi elbise bile

-O çarşafı giyerken yaşadığı her an onun için çok önemliydi. Hizmetçiler çarşafı değiştirdiğinde, 'Bir daha asla o çarşafalarda uyumayacağım' diye düşündü ve çirkin olsalar bile onları özleyeceğini düşünerek ağladı. Yemekler en kötüsüydü, çünkü her şeyin tadı zaten çok kötüydü; son limonlu kekini, son kuzu pırzolasını, hatta son kötü şarap kadehini içmişti ve bunu hiç bilmiyordu.

Hâlâ her gün doktora gidiyor, iğnelerini oluyor ve haplarını yutuyordu ama bunlar zaman geçtikçe daha az yardımcı oluyordu. Amansız bir şekilde, birkaç kötü gün geçirirken birkaç iyi gün geçirmeye başladı. Sonra 'iyi' bir gün geçirmeye devam edebilmek için koşulları değişmeye başladı. Her zaman ağrı olacaktı, bu yüzden karnındaki donuk ağrı onun yeni normal haline geldi ve sadece ara sıra onu parçalayan kramplar

onun semptomları oldu. Yeni çürükleri olmadığı sürece eskileri sayılmıyordu. Azrail nasıl hissettiğini sorduğunda, sadece sabahları hasta olduğu sürece iyi olduğunu söyleyebilirdi ve Azrail de ona inanırdı çünkü yeni standartlarına göre bu doğrudu.

En zor kısmın acıma duygusuyla baş etmek olacağını düşünmüştü ama hiç acıma duygusuyla karşılaşmadı. Ölülerin pek bir şey hissetme kapasitesi yoktu, en azından acıma. Serafina bile sadece Lan'ın ölüm sürecinin ten rengini ne hale getirdiğiyle ilgileniyordu ve Lan'ın ağladığı nehirler için iyi bir nedeni olduğunun farkında gibi görünse de, her işi bittiğinde Lan'ın yüzünü yeniden boyamak zorunda kalmasından duyduğu rahatsızlığı gizleyemiyordu. Doktor, Lan'ın her gün iletişim kurduğu tek kişiydi ve üzüntüsünü en iyi, içinde farklı türlerde üç hap bulunan küçük bir şişeye ifade etti. "Bunları birlikte alın," diye şefkatli bir tavsiyede bulundu. "Boş mide en iyisi, ama bir içki içmen gerekiyorsa, sadece bir tane iç, böylece onları tekrar hasta etmezsin."

Lan şişeyi önce yatağın kendi tarafındaki şiltenin altına koydu, sonra çıkarıp komodinin üzerine koydu; uyumadan önce gördüğü son şey ve uyandığında gördüğü ilk şey oydu. Kramplar onu pençelediğinde ya da açıklayamadığı bir çürük bulduğunda veya lazımlıkta kan gördüğünde, hapların orada olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Kötü günlerde şişeyi tutmayı severdi. Çok kötü günlerde ise şişeyi açıyor ve hapları avucunun içinde tutuyordu. İlk başlarda sadece bir ya da iki saniyeliğine, hafif ağırlıklarını hissedecek ve hafif, şifalı kokularını duyacak kadar uzun süre tutuyordu. Diğer tesellileri bulmak zorlaştıkça, bu çalıntı anlar giderek daha uzun zaman dilimlerine yayıldı, ta ki kaçınılmaz olarak Azrail yanına gelene kadar.

Onları avuçlayabilirdi. Ama yapmadı. Kısa, gergin bir sessizlikten sonra yatağa geldi ve yanına oturdu.

"Yemek vakti mi?" diye sordu kayıtsızca, parmaklarının ucunda hapları yuvarlayarak. "Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Henüz erken. Ama güzel bir öğleden sonra. Benimle yürüyüşe çıkmak isteyebileceğini düşündüm."

"Hava güneşli mi? Işık... beni rahatsız ediyor."

"Hayır. Hava sıcak ama bulutlu. Daha sonra yağmur yağabilir." Elini tuttu, öpmeden önce parmaklarını hapların üzerinde koruyucu bir kabuk haline getirdi. "Gelmeden önce benimle yürü."

Böylece saraydan uzaklaşıp nehir kıyısı boyunca, dinlenmek zorunda kalmadan önce gidebildiği kadar yürüdüler. Güneş kalınlaşan bulutların ardında batarken suyu izlediler, sonra Haven'ın sönen ışıkları yanarken dikkatli bir şekilde seviştiler. Daha sonra ona yaslandığında ilk damlalar sırtına düştü ve çıplak teninde adamın göz ışığı sönükken elini elbisesinin kundağına sokup hap şişesini buldu.

Elinde gevşekçe tutuyordu. Adam da onu sıkıca tutuyordu. "Yorgunum," dedi kadın.

"Seni eve götürüyüm mi?" Yüzü, giysileriyle birlikte yanlarında duran maskeden daha fazla duyguyu ele vermiyordu ama sesi gizli bir gerginlikle sertti. "Bana ne yapacağımı söyle, Lan. Eğer hazırsan söyle."

"Ben değilim."

Adamın nefesini bıraktığı o ana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Vücudu onunkinin altında gevşedi ama tam olarak değil ve kucaklaması hafifledi.

"Bu sadece sen hazır olduğunda olan bir şey değil Azrael. Annemin ölmesine hazır değildim ama öldü. Norwood'da hayatımı kaybetmeye hazır değildim ama ayrıldım. Senin yatağında olmaya hazır değildim-"

Boğazındaki iyileşmekte olan yaradan tendonları gıcırdadı.

"-ve şimdi onu terk etmeye hazır değilim," diye bitirdi. "Kahretsin, her şeye hazır olmayı bekleseydim, Yiyenler duvarda ulurken hâlâ şeftali topluyor olurdum. Şu anda Elvie'nin sümüklü küçük veledinin kıcını siliyor ve bir ahmak gibi Eithon lanet Fairchild'in peşinde dolanıyor olabilirdim. Bunun iyi bir hayat olduğunu düşünebilirdim, çünkü başka neler olduğunu görmeye hazır değildim." Şişeyi tutmayan eliyle ağrıyan karnını ovuşturdu. "Hayat senin hazır olmanı beklemez."

Elini kendi eliyle kapatarak onun huzursuz yoğurma hareketini susturdu.

"Çok güzel bir gece," dedi ona yağmur yağarken. "Şu yıldızlara bak, tamam mı?"

Başını geriye doğru eğdi. Su gözlerine damlarken tısladı ve buhar bulutları yükseldi. "Onları görüyorum."

"Onları seninle birlikte izlemek isterim. Daha önce hiç sadece yıldızlara baktığımı sanmıyorum. Doğru baktığında çok güzeller. Sence de öyle değil mi?"

"Evet."

"Ama geç oluyor. Yıldızlar çok güzel ama eve gitmeden önce çok fazla beklemek istemiyorum. Beni çok geç saate kadar tutmazsın,

Yapacak mısın?"

Cevap vermedi.

"Şu anda ayrılmak istemiyorum. Hiç gitmek istemiyorum. Ama yorgunum. Ve bu çok güzel bir gece." Şişeyi elbisesinin yanına koydu ve yanaklarından süzülen yağmuru gözyaşıymış gibi sildi. "Burada uyuyakalmamın bir sakıncası var mı? Uyumaktan bahsetmiyorum. Kollarında uykuya dalmayı özledim. Ve eğer bu son kezse-"

"Sus."

Denedi.

"Son kez seninle olmak istiyorum," dedi.

"Lütfen, Lan."

"Tüm iyi gecelerim sona erdi. Bu..." Yağmuru tekrar sildi. "...uzun zamandır geçirdiğim en güzel gece. Daha iyiye gideceğini sanmıyorum. Eğer bu son uykuya dalışım olacaksa, lütfen senin kollarında, yıldızların altında, güzel bir gecede olsun."

Garip kalbinin çamurlu ritmi bozuldu ama atmaya devam etti.

"Azrael?"

"Pekala." "Tamam mı?"

"Pekâlâ." Onu daha yakına çekti. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdi ama adam düşünmüştü. "Uyumaya git. Gitme vakti geldiğinde seni uyandıracam. Şimdi dinlen."

* * *

Gerçekten de uyuyabileceğini sanmıyordu - tüm sevecen duyguları bir yana, yağmur yağıyordu - bu yüzden onun nazik dokunuşuyla uyandığında ve karanlığın etraflarını sardığını gördüğünde şaşırdı. Yağmur durmuş ve bulutlar açılarak ay ışığının ona fırtınayla kabarmış bir nehri göstermesine yetecek kadar süzülmesine izin vermişti. Suyun coşkusu ve gürültüsü kafasını hatırlayamadığı rüyalarından arındırmasına yardımcı oldu ama vücudu kendine gelmekte yavaştı. Nem iliklerine kadar işlemişti, o kadar ki Azrael'in ürpertisini bile kendi ürpertisinden ayrı hissedemiyordu. Sanırım bu sayede uyuyabilmişti, onun bedeninin korkunçluğu daha hafif acıları ve rahatsızlıkları gölgede bırakıyordu. Şimdi, ağırlı ve üşümüş olmasına rağmen, en azından günlerdir uyandığı yorgunluktan geçici olarak kurtulmuştu.

Ve gerçekten de, durup düşündüğünde, ağrılar ve soğuk da geçiciydi. Bütün gece ıslak çimenlerde yatmaya gelince, ne yapacaktı, ölüme mi yakalanacaktı?

"Günaydın," dedi kararsızca, ipucu bulmak için gökyüzüne bakarak. "Sabah mı oldu?"

"Saatlerin hesaplayabildiği gibi. Şafağa kadar daha saatlerimiz var." Bir an sessiz kaldı, parmak uçları kadının çıplak sırtının düzlemlerinde hafifçe gezindi. "Hayatımın çoğunu dün ya da yarın, şimdi ya da daha sonra gibi zaman kavramlarından yoksun yaşadım. Ama bir kez saatleri anladığımda, onları hissetmeyi asla bırakamadım."

"Özür dilerim."

Ona bakmak için kıpırdandı. "Üzülme. Her ne kadar bir yük olsa da, yine de İnsanların bunu neden yaptığını anlıyorum. Zaman doluyken ne bir ağırlığı ne de bir önemi vardır. Değeri ancak kırılarak ölçülebilir." Onu daha yakına kaydırıp ve istikrarlı okşamarına devam etti. "Her şey... parça parça satın aldığımda daha değerli hale gelir. Ama hayır, Lan, henüz sabah olmadı. Sadece gitmeden önce yıldızları görmek isteyebileceğini düşündüm, çünkü yağmurlar geri dönebilir."

Bunun onları son görüşü olabileceği düşüncesi yüreğine bir değirmen taşı gibi ağır geliyordu ama tek söylediği, "Bu lanetli ülkede asla uzun süre bekleyemem," oldu. Gücünü toplayarak ve onun yardımıyla ayağa kalktı ve hemen ona doğru yığıldı, uzun tırmanış için güçlerini topladı. Yukarı baktı ve gökyüzünü lekeleyen hava bulutlarının arasından, kırık su üzerindeki güneş parıltısı ya da kış çimenleri üzerindeki buz parçaları gibi parlak ama soğuk bir ışık saçılımı gördü. Yine de güzeldi ve baktıkça daha da güzelleşiyordu.

Hiç beklenmedik bir anda aklına bir anı geldi; henüz tedirgin ve yeniyken onun masasında oturmuş, ona güzelliğin sadece kalıcı olmadığı için güzel olduğunu söylemişti. Yıldızlar sonsuza dek sürecekti. Şimdi sadece güzellerdi çünkü o gidiyordu.

Azrael onun gözlerini sildiğini görmemiş gibi davrandı. Kolunu ona doladı, üşüyen tenini dalgınca ovdu ve "Çok üşümüşsün. Yağmurda bu kadar uzun süre yatmana izin verdiğim için kendimden utanıyorum. Hizmetçin ne diyecek?"

"Sana mı? Hiçbir şey. Beni arayacak ve yine zorluk çıkardığımı söyleyecek. Bu saçmalıkları nereden buluyor bilmiyorum," diye ekledi Lan.

zayıf bir gülümseme. "Ben harikayım. Tam bir zevk abidesiyim. Ve buna daha fazla katlanmak zorunda değil."

Ona sarıldı ve hiçbir şey söylemedi.

Lan yıldızları izledi. Çocukken bir tanesinin düştüğünü gördüğünde bir dilek tutabileceğini ve bunun gerçekleşeceğini bir şekilde kafasına sokmuştu ama gerçekten bir tanesinin düştüğünü hiç görmemişti. Hiç hareket ediyor gibi görünmüyorlardı. Biraz titriyorlardı ama oldukları yerde kalıyorlardı. Ve dilekler zaten bir şeyleri değiştirmiyordu, gözyaşlarından daha fazla değil. Yine de bu onu onları izlemekten alıkoymadı, ara sıra gözlerini silmekten alıkoymadığı gibi.

Zaman saat saat akıp gitti. Gökyüzü şafağın sarı-gri lekesini aldı ve aydınlandı. Yıldızlar bir tanesi bile düşmeden kayboldu. Lan doğarken güneşe dilek diledi ve onu tutacak hiçbir şey kalmadığı için eve gitmek üzere kalktı. Islak giysilerini toplarken ilaç şişesi düştü ve sekerek uzaklaştı. Dik beton sete ulaşmış kendini nehirde kaybetmeden önce ayağıyla engellemiş, sonra da devam edip tekmelemiş. Azrail yorum yapmadı ama görmüş olmalıydı, çünkü kızın istediği kadar durmasına izin verdi, suyun köpürüp köpürüp son umudunu da alıp götürmesini izledi ve nedenini hiç sormadı.

Saraya dönüş yolundaki uzun yürüyüşte birlikte konuşmuş olmalıydılar. Adamın sesinin yükselip alçaldığını, kendisinin de cevap verdiğini, sorduğunu ve bazen güldüğünü hayal meyal hatırlıyordu ama kelimelerin kendilerine dair hiçbir şey yoktu. Avluya vardıklarında bahçıvanlar gelip gitmişti ve kesilmiş otların kokusu taşların üzerinde dün geceki yağmurun kokusundan bile daha güçlüydü. Kokuyu içine çekmek için bir an durdu (çünkü o nefret dolu fısıltı ona bunun son kez olduğunu söylüyordu), sonra elinde çamurlu terlikleriyle adamın koluna girdi.

Koridorun yarısındaki ince zeminde ıslak ayak izlerinden oluşan ikiz izler bıraktılar. Adamın kısa sürede kurudu ama kızın etekleri arkasından sürüklenerek hizmetkârların odasının kapısına kadar temizlemesini sağladı. Orada, elbisesini çıkarmasına ve kuru yatağına girmesine yardım etti ama ona katılmadı.

"Kahvaltıya gidiyor musun?" diye sordu, ona eşlik etmeyi teklif etmesi gerektiğini düşünüyordu, her ne kadar onu çoktan yatırmış olsa da ve böyle bir şey yapmaya niyeti olmadığı çok açık olsa da. Önemli olan düşüncesiydi.

"Aç mısın?"

Bunu düşündü ve biraz öyle olduğunu fark edince hoş bir şaşkınlık yaşadı. Bir gece önce akşam yemeğini kaçırdığı için (ve öğle yemeğini mide bulandırıcı bulduğu için), iştahı olmasa bile yemek düşüncesinin belli belirsiz bir çekiciliği olacak kadar boştu. Ama yatak zaten buradaydı ve kahvaltayı içinde tutmak için savaşıması gerektiğini bildiği gibi kendini içinde tutmak için savaşıması gerekmiyordu. "Yeterli değil," dedi sonunda.

Azrael başını salladı ve soğuk elini kızın alnının üzerine koyarak, saçları varken saçlarını düzeltmek için kullandığı okşama hareketini yaptı. "Sonra görüşürüz o zaman. Daha sonra seninle bir şeyler alırım."

"Beni beklemek zorunda değilsin."

"Yemeğe yemek için gitmiyorum." Ona bir öpücük vermek için eğildi; elinden geldiğince öpücüğü aldı, tadının nasıl olduğunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Bir süre öyle kaldı, dudakları onunkilerin üzerindeydi, kıpırdamadı ve sonunda doğruldu, arkasını döndü ve kız yüzüne iyice bakamadan kendini gizledi.

İyi olup olmadığını sormak istedi ama bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu biliyordu, bu yüzden onun uzaklaşmasına izin verdi. Uykuya dalmak istemiyordu -eğer bu son seferiyse, yalnız kalmak istemiyordu- ama karanlıkta, sessizlikte uyku onu yine de aldı.

Gözlerini bir sonraki açışında, kendi cesedinin onu öpmek için yaklaştığı bir kâbus gördüğünü sandı ama kadavra ikizi havaya yuvarlanıp gözden kaybolmadan önce bunu algılayacak zamanı bile olmamıştı, Serafina'yı elinde bir aynayla yatağın yanında bıraktı.

"Oh iyi," dedi Serafina, açıkça rahatlamıştı. "Sen... ah... uyandın."

"Ne yapıyorsun sen?" Lan hıçkırığa hıçkırığa sordu, ayağa kalkmaya minderlerin üzerine çökmeden önce dirseklerini kırdı. "Yemek vakti geldi mi?" Serafina tereddüt etti ve sonra, "Seni hazırlamam için gönderildim," dedi.

Ayağa kalkıp yürümek için harcadığı çabadan daha fazlasını harcamak zorunda kalacağı hiçbir yere gitmek istemediğini söylemek dilinin ucundaydı ama bu son kez olabilirdi. Lan kendini yataktan kaldırıp ayağa kalktı, başı dönüyordu ve Serafina'nın kolunda banyoya doğru sendeleyerek ilerledi.

Çok geçmeden suyun içinde uyuyakaldı, bütün gün ve bütün gece uyuduktan sonra bu ne kadar imkânsız olsa da, Lan kendini uyuklarken bulunduğu buna karşı koymadı. Yıkanmanın iyi bir yolu yoktu, hele Serafina'nın yaptığı gibi hiç yoktu, ama uyumak çoğu şeyden daha iyiydi. Bu yüzden uyudu ve başına gelenler hakkında sadece belli belirsiz izlenimler edindi

önemsiz vücudu ovuldu, durulandı, kaldırıldı, kurutuldu, cilalandı, losyonlandı. Lan ancak giydirilirken gerçekten uyanması ve hizmetçisine biraz yardım etmesi gerektiğini düşündü.

Kendini içinde bulduğu elbise tanıdığı bir elbise değildi ama başkası için dikilmiş olamayacak kadar da üzerine oturuyordu. Üzerinde ne boncuklar, ne işlemeler, ne de korse vardı; sadece ince kumaştan kesilmiş, göz kamaştırıcı beyazlıkta sade bir elbise. Karın engebeli zemini yumuşattığı gibi yumuşatıyordu zavallı bedenini, ama bu yumuşaklık sadece saklayamadığı kısımlarını daha bitkin gösteriyordu. Başka bir kadının üzerinde, hatta belki de sadece birkaç ay önce kendisinin olduğu kadının üzerinde bile, bir gelinlik gibi görünebilirdi; Lan'ın üzerinde, bu gün, bir kefen gibiydi.

"Sakin buna cüret etme," dedi Serafina, Lan'ın yanan gözlerini belirgin bir siyahla çizerken, şimdiye kadar büyük ölçüde dökülmüş olan kirpikleri taklit ederek. "Her an burada olabilir. Seni ağlarken görmesini mi istiyorsun?"

Hayır. Lan gözyaşlarını sildi ve yansımasına bakmamaya çalıştı.

Serafina, hanımının teselli edilmesi gerektiğine karar verene kadar, resmettiği tuvalin altındaki kişiye hızlı bakışlar atarak çalışmaya devam etti. "O kadar da kötü görünmüyorsun. Tedavilerinizden önce çok daha kötü görünüyordunuz."

"Teşekkürler."

"Dürüst olmak gerekirse, en iyi günlerinde bile asla harika bir güzel olmadın, bu yüzden en iyi özelliğini kaybetmiş gibi görünmüyorsun."

Ve her şeyin sonunda bile Lan'ın şirret bir tarafı olduğu için, "Ne gibi?" dedi ve hizmetçisinin işi aniden durduğunda yorgun bir memnuniyetle hissetti.

"Şey... yani... eminim çok, çok... çok..." "Birini söyle."

Serafina Lan'ın kafa derisine bir kat pudra sürdü, uzun uzun düşündü ve sonunda, "Hâlâ caziben var," dedi.

Kapı açıldı. Azrael'in yansıması aynada insan şeklindeki gölgenin üzerinde altın parıltıları olarak belirdi. Serafina'nın pudra fırçasıyla Lan'ın açıkta kalan teninin her santimini son kez kontrol etmesini konuşmadan izledi ve sonra ölü kadını yanına çağırdı.

Lan aralarında geçen birkaç kelimeyi dinlemiyormuş gibi yaptı ama Serafina'nın sonunda söylediği "Evet, lordum," dışında hiçbir şeyi net olarak anlayamadı.

"Bir sorun mu var?" Hizmetçisi geri çekilirken Lan sordu.

Azrail ona baktı, gözlerinin ferî sönüktü ve altın maskesinin yuvalarından süzülüyordu.

"Başka bir şey yani."

Yine de yüksek sesle cevap vermedi ama makyaj masasına geldi ve onu nazıkçe sandalyesinden çekti. Yanağına dokundu, pudralı parmak uçlarını birbirine sürttü, sonra onu banyoya götürdü ve diz çökerek havlularından birini suya batırdı.

"Serafina bunun üzerinde çok çalıştı," dedi Lan bir saatlik çalışmayı saniyeler içinde silerken.

"Gereksiz yere."

Gülmeye çalıştı.

"Çok güzelsin," dedi havluyu kel başının üzerinde gezdirirken.

"Değilim."

"Çok güzelsin."

"Beni kandırmaya çalışmayı bırak. Neye benzediğimi biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi, siyah göz kalemini ve parıltılı renk lekelerini silerek çökmüş, solgun gerçeği ortaya çıkardı. "Yoksa ne kadar güzel olduğunu bilirdin."

Lan hâlâ inatla gülümsüyordu ama sesi titreyerek, "Evet, buna gerçekten inansaydın en başta beni boyatmaya başlamazdın," dedi.

"Benden başka kimse senin gerçek yüzüne bakamasın diye." Bezi yavaşça, bir öpücük gibi dudaklarına sildi. "Ama bu gece maske olmamalı."

Yukarı uzandı.

Hemen geri adım attı ama sonra boynunu eğdi ve boynuzlu maskesini tutan kayışları çözmesine izin verdi. Maskenin ağırlığını kaldırırken kolları titredi; maskeyi kaldırıp diğerleriyle birlikte rafa koyarken bileklerini yakalayıp sabitledi.

Birbirlerine baktılar.

Kadın adamın elinden havluyu alıp temiz bir köşe bulduğunda, adam yanağını hafifçe ona doğru çevirdi ama bakışları kadınınkinden hiç ayrılmadı. "Bu neredeyse iyileşmiş," dedi kadın, yaranın kenarlarını silerken.

"Neredeyse kapalı demek

istiyorsun." "Ne fark eder ki?"

"Her zaman bir yara izi olacak."

"O da iyileşecek. Zamanla."

"Dışarıdan belki," dedi, dosdoğru önüne bakarak ve genellikle yüzeyin hemen altında korkunç bir duygu fırtınası anlamına gelen o uzak, dalgın tarzda konuşarak. "Bunu her zaman hissedeceğim."

"Ama her zaman acıtmayacak." Havluyu yere bıraktı ve ona gülümsedi. "Yemeğe gidelim mi?"

Gülümsemesine karşılık vermedi ama kolunu uzattı.

Onun yanında, mızraklı askerlerin arasından geçerek merdivenlere doğru yürüdü, kendisini yukarı taşımasına izin vermedi ama sarayın altındaki karanlık zeminden ışıkla parlayan mermer salonlara tırmanırken ona destek olacak gücü için minnettardı.

Bu gece yemek salonunun dışında muhafızlar yoktu, içeride duvarlara dizilmiş mızraklı askerler yoktu, onları bekleyen hizmetkârlar yoktu, sadece Azrael'in kâhyası kendini beğenmiş bir şekilde eğilerek her şeyin yolunda olduğuna dair güvence mırıldanıyordu. Azrael'in el sallamasıyla mutfığa doğru koşturarak uzaklaştı ve onları imparatorluk masasına kadar olan uzun, çok uzun yürüyüşü gözlenmeden yapmaları için yalnız bıraktı. Yüksek pencerelere vuran yağmur, yankılanan salondaki ayak seslerini örtüyor ve Lan'ın sert nefes alışlarını yumuşatmaya yardımcı oluyordu. Bir zamanlar Kanal'dan Norwood'a kadar tüm yolu yürümüşü; şimdi ise tek yapabildiği bu odanın diğer tarafına geçebilmektir.

Azrail onu acele ettirmedi, taşımayı teklif etmedi ya da iyi olup olmadığını sormadı. Sadece onu tuttu ve kendi hızını onunkine uydurmak için yavaşlattı. Sonunda dar kürsü basamaklarına ulaştıklarında, önce kendisi çıktı ve onun da çıkmasına yardım etti, sonra onu sandalyesine kadar getirdi ve yere yığılmadan oturabilmesi için son bir kez kolunun gücünü ona verdi. Bir hanımefendi asla sandalyesine yığılmaz, diye hatırlattı kendine. Görgü kuralları çok önemliydi.

Alışkanlıkla peçetesine uzandı ama peçetesi yoktu. İmparatorluk masası akşam yemeği için kurulmamıştı. Aslında, mumlar, altın sarmaşık ve beyaz krepten yapılmış birkaç çelenk ve her birinde bodur ve son derece çirkin bir bitki bulunan yarım düzine kâse dışında masa tamamen boştu - birkaç kalın yeşil yapraklı, soğanlı, sarımsı bir yumru ve güdük saplarından sarkan tümörlü görünümlü çiçekler.

"Adenia," dedi Azrael, onu izlerken. "Çarkıfelek ailesinin bir üyesi."

Lan çiçeklerden birini parmakladı ve tereddütlü bir şekilde kokladı. Güçlü bir kokusu yoktu ama rahatsız edici de değildi. Onun deyimiyle

tutkulu bir koku, ama kötü değil. "Daha önce hiç görmemiştim."

"Hiç şaşırtıcı değil. Doğduğu topraklar bu topraklardan çok uzakta." Azrael bir pençesini kolunun iç kısmındaki derinin derinliklerine soktu ve kanıyla siyaha boyanmış pençesini çıkardı. En yakınındaki bitkiye sapındaki yarıktan iki kalın damla damlattı ve yapraklarının yavaşça kıvrılmasını ifadesiz bir şekilde izledi. "Bunlar kızımın özel koleksiyonundan."

Lan orada olmayan peçeteye tekrar uzandı, sonra ellerini kucağında kavuşturdu ve önünde hiçbir tabağın doldurulmadığı boş yere anlamlı anlamlı baktı. Azrael bitkisini öldürmeyi bitirdi ve tahtında arkasına yaslanıp pencere camından aşağı süzülen yağmuru izledi. Konuşmadı, kadına bakmadı, ona dokunmadı.

Aralarında hiçbir şey geçmeyen birkaç dakikanın ardından Lan çirkin çiçeklerden birini koparıp ona fırlattı. Göğsünden sekti.

"Sabırlı ol," dedi ve çiçeği alıp çanağının kumlu toprağına yerleştirdi.

"Gerçekten açım," dedi her kelimeyi vurgulayarak. İştahlı olduğu günler son zamanlarda çok azdı. Bunu boşa harcamak istemiyordu, hele de bu büyük boş odada oturup gezegendeki en çirkin süs eşyasına bakmak için hiç istemiyordu.

"Biliyorum," dedi Azrael ve garip bir şekilde bunu gerçek bir sempatiyle söylüyor gibiydi, ama yaptığı tek şey buydu.

"Neyi bekliyoruz?" "Hazırlıklı olmayı. Sabır."

İçini çekti ve kendini cılız sandalyesine geri atıp yağan yağmuru izledi. "En azından benimle konuşabilirsin," diye mırıldandı.

"Hayır, Lan. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Mutfağın kapısı gürültüyle açıldı ve Azrail'in kâhyası, üzerinde tek bir kapalı tabak olan bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Lan onun bir hizmetçiye ellerini çırpma yerine gerçekten bir şey taşıdığını ilk kez görüyordu ve bunu o kadar abartılı bir sonuç izlenimiyle yapıyordu ki, o kubbenin altında her ne varsa sadece yemeğin bu tarafı olduğunu biliyordu. Yine de, adam tepsiyi önüne koyarken öne doğru eğildi, sadece boyun eğmekle kalmadı, *bir şeyler* yiyebildiği sürece *bir* tabak altın tozlu yer mantarı ya da kızarmış ekmek üzerine balık yumurtası yemeye de hevesliydi.

Azrail'in kâhyası tepsinin kapağını çırparak kaldırdı ve ortaya bir kahve servisi çıktı. Krema, şeker, bol miktarda aroma, ama yiyecek yok, bisküvi bile yok.

Lan'ın gizlemediği hayal kırıklığından habersiz olan ölü adam her şeyi yerleştirdikten sonra tepsiyi kolunun altına sıkıştırdı ve bir kez daha tahtın önünde eğildi. "Hepsi bu kadar mı lordum?"

"Olmasa iyi olur," diye mırıldandı Lan, sürahiye uzanırken.

"Şimdilik. Bizi yalnız bırakın." Azrael kâhyasının çekilmesini bekledi, sonra kendi kadehini çevirip doldurması için uzattı. "Eğer isterseniz."

Lan şaşkınlıkla ona baktı. "Kahve sevdiğini sanmıyordum."

"Belki de hiç doğru dürüst hazırlamadım, tadını bilen biri tarafından bunun için."

Gıdıklanmak için aptalca bir şeydi ama yine de gıdıklandı.

Gülümseyen, Lan

Ona tam sevdiği gibi bir fincan hazırladı, krema ve şekeri karıştırmak için bir çubuk tarçınla karıştırdı ve uzattı. Kendisi için bir tane hazırlarken, onun bardağı incelemesini, koklamasını ve sonunda yudumlamasını izledi.

"Bunu çok tatlı buluyorsun," dedi.

"Özür dilerim. Bugünlerde her şeyin tadı bana yanlış geliyor." Kendi fincanını denedi ve artık hep yanında olan o ekşi tadı zihninde filtrelemek için elinden geleni yaptı. Bunun her zamanki karışım olmadığını düşündü. Süslü fasulyeleri açmışlardı, aromalı bir şeydi ama ne olduğunu söyleyemiyordu. Her neyse, tarçın onu harekete geçiriyordu. Kötü bir şekilde değil belki ama kesinlikle farklı bir şekilde. "Korkunç değil, değil mi?"

"Hayır." Bunu kanıtlamak istercesine bir yudum daha aldı, ardından fincanı doldurup şekeri incelterek kendini yalancı durumuna düşürdü. Kız tekrar özür dilemeden önce, "Konuş benimle" dedi.

"Ne hakkında?"

"Hiçbir şey. Her şeyi. Sesini duymak istiyorum." Biraz daha kahve içti, içmekten çok vücuduna döktü ve önündeki kâsedeki bitkiye baktı. "Sesini duymaya ihtiyacım var."

Lan'ın hayatı sefalet ve sıkıntıdan ibaret değildi ama ona güzel anılarla dolu okyanuslar da sunmamıştı. Kahvesini yudumlarken hayatının parçalarını düşünüyor ve bir kenara bırakıyordu.

"Lan?"

"Annem ve ben şeftali yetiştirirdik," diye başladı ve oradan devam etti. Ona serada çalıştığı uzun günlerden, topraktan, terden ve bunun vücudunun her kıvrımında yarattığı çamurdan, şeftaliler için kan akıttıktan sonra tatlarının nasıl değiştiğinden söz etti. Sera hakkında konuşmak her zaman Goode ikizleri hakkında konuşmaya dönüşüyordu, küçük Lan ve annesi kendi işlerini yapmaya başlamadan önce sıralarında çalışmak zorundaydılar ve

Bu da onları her sabah uğurlayan ve her gece eve alan Muggs Ana'dan bahsetmesine yol açtı ve bu da bir şekilde Fairchild'lara geldi. Ona belediye başkanının hayvanlarını beslediğini ve karısının mutfağını temizlediğini anlattı ve sonra, çok belirsiz bir şekilde, ona Eithon'dan bahsettiğini duydu, mavi gözlü ve kazanan gülümsemeli adam, el yordamıyla çalışan ellere, tepinen ayaklara ve Norwood'un kırık duvarından sarkan yıpranmış kıyafetlere sarılmış kemiklere dönüşmeden önce.

Bunların kötü anılar olduğu yavaş yavaş aklına geliyordu ama konuşmaya başladığından beri iyi ve kötü arasındaki çizgi oldukça incelmış ve bulanıklaşmıştı. Daha iyilerini düşünmeye çalıştı ama nedense bir tanesini bile tutturmakta zorlanıyordu. Bir hikayeye başlıyor ve bir şekilde onu oraya götüren zinciri hatırlamadan başka bir hikayede son buluyordu. Azrael ne zaman düşüncelerinin izini kaybetse sorular soruyor ve fincanını doldurmaya devam ediyordu ama hikâyelerini sadece sesinden dinliyor gibi görünmüyordu. Kız anlatırken tökezledikçe, basit kelimelerde takılıp kaldıkça ve diğerlerini tekrarladıkça Azrael daha sessiz ve dikkatli oluyordu.

Dikkati dağıldıkça, kendini ona hiç kimseye ve en çok da ona anlatmaması gereken şeyleri anlatırken buldu; hasat balosunun olduğu gün kimsenin sormayacağını bildiği için belediye başkanının ineğinin sıcak tarafına ağıladığını, belediye başkanının domuzlarını beslemeye giderken gübre kovaşından yiyecek çaldığını, annesinin çıplak ayaklarıyla duvara doğru sendeleyerek geri döndüğü o ilk görüntüyü, Lisah Tuttle'ın saçlarının her zaman nasıl temiz ve buklelerle dolu olduğunu, Mal Henri'nin onu Anglais-en-Port'taki panayıra götürüp gezici gösteriyi izlettiğini ve ona bir glace ısmarladığını (ondan bahsederken bilmeden Fransızca konuşuyordu ve Azrael de aynı şekilde karşılık veriyordu), Efendi Wickham'ın onu Haven'daki neredeyse her bacaya götürdüğünü, çünkü bir keresinde bacaları sevdiğini söylediğini anlattı.

Sadece soluklanmak için durdu, on bin hikayenin parçaları zihninde kar gibi yuvarlandı ve tek bir su birikintisinde eridi, sonra aniden, "Hiçbir anlam ifade etmiyorum, değil mi?" dedi.

İçkisinin son parçasını da onunkine döktü ve "Özür dilerim" dedi.

"Hayır, özür dilerim. Eğer bu son kez olacaksa, bunu hatırlamanı istemiyorum.

Bir hiç uğruna saatlerce aptal gibi gevezelik etmemi. Beni iyi yönlerimle hatırlamanı istiyorum. İyi yönlerim de vardı," diye araya girdi.

"Orada değil miydi? Her Şey kavga ve sikiŐten ibaret değildi, değil mi?"

"Hayır."

"Annemi dűŐűnűp duruyorum. Onunla ilgili en iyi anım ne biliyor musun? Beni ilk kez ava gűtűrdűęű zaman. On yaŐından fazla deęildim. Tűfeęin ne kadar aęır olduęunu ve ilk ateŐledięimde beni nasıl yere serdięini hatırlıyorum ama ilk atıŐımda bir coney vurmuŐtum ve geri dűnmeden űnce űc tane daha vurmuŐtum. Omzumu sıktı ve bana kızım dedi. Hayatımda bir daha hię bu kadar geniŐ gűlűmsedięini gűrmemiŐtim, hele de bana bakarken. Beni sevdięini sűyledięini duymak kadar gűzeldi, ki bunu daha űnce hię duymamıŐtım. İŐte bu kadar," dedi Lan kahvesine biraz daha krema koyarak. "Benimle yaptıęı her Őey, sűyledięi her Őey... ve bana bıraktıęı en gűzel anı bu. Coney'leri vurmak. Sence bunun olmasını mı istiyordu? Hayır. Zamanı olduęunu dűŐűnűyordu. Bana son sűzleri, Posey Goode'a dűęmeler ięin fazladan bir saat borcumuz olduęunu hatırlatmak ve Pat Morgan'ın ona sűz verdięi pastırmayı almaktı. Bunların son sűzleri olduęunu bilseydi, eminim daha farklı olurdu, sence de űyle deęil mi? Elimde," dedi ona cevap verme fırsatı vermeden, hatta bir soru olduęunu bile hatırlamadan, "burada altın bir fırsat var. űleceęimi biliyorum. Biliyorum, bu benim son gecem olabilir. Bunlar benim son sűzlerim olabilir."

Gűzleri ęakmak ęakmak oldu.

"-ve ben ne diyorum, ha? İŐemek ve skittles, iŐte bu. Seni seviyorum. űnemli olan bu. Sonsuza dek hatırlaman gereken Őey bu. Seni seviyorum ve ayrılmak istemiyorum. Sen benim en iyi gűnlerimdin... ve en kűtű gűnlerimin de ęoęuydun, ama sorun deęil. En kűtűleri baŐka biriyle olabileceęinden daha kűtű deęildi, ama en iyileri ęok daha iyiydi. Seni seviyorum."

Yaęmur pencerelere dűŐűyordu. Azrail bir Őey bekliyor gibiydi ve zaman geętikęe gűzleri daha da kararsızlaŐıyordu. Sonunda bir elini kaldırdı - gűzlerinin titremesi ve oluk oluk akan mumlar arasında sıkıŐmıŐ, titriyor gibiydi- ve onları űrttű.

"Sorun nedir?" Lan sordu. "Yani... biliyorsun... başka ne var?" "Neden bana sormadın, Lan?" Sesi duygusallıktan gerginleŐmiŐti,

Fısıltının űtesine geğemiyordu ama yine de kulaklarında değil, kemiklerinde hissediyordu; iğini siyah bir ıŐıkla dolduruyordu. "Bunun yanlıŐ olduğunu biliyorum ve

Yine de reddetmelisin, ama beni söylediğin gibi seviyorsan, kalmak istemez misin? Bunca zaman, bunca korkunç gün... Bana sormadın."

"Ah." Çiçeklerden birini rahatsız edici bir şekilde okşadı ve yanlışlıkla bir taç yaprağını kopardı. Birkaç saniye onu tekrar tutturmaya çalıştıktan sonra, çiçeklerin bu şekilde çalışmadığını hatırladı ve onun yerine saksısının kumuna gömdü.

"Lan. Lütfen. Zamanımız tükeniyor ve nedenini bilmem gerek."

"Başka bir kavga başlatmak istemedim," dedi iç çekerek. "Yani, buraya kadar, değil mi? Eğer beni istemiyorsan-"

Kalkan elini yumruk yaptı ve masaya büyük bir gürültüyle bıraktı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü bilmiyorsun. Yani yukarı kaldırmadın. Beni canlı istediğini biliyorum," diyerek ona güvence verdi ve sert kolunu okşamak için uzandı. "Sadece ölü halimi mahvetmekten korkuyorsun."

Bakışlarını kaçırdı ve onun yerine kolundaki eline baktı. "Sanırım ben de bundan biraz korkuyorum," diye itiraf etti. "Belki de Aynı sebeplerden değil ama korkuyorum. Bir gün bana bakıp yaptığın bir hatayı görmek istemediğin kadar... ben de sana bakıp pişman olduğunu görmek istemiyorum. Benden pişmanlık duymanı."

Uzaklara baktı. Yağmur yağdı. Kenarına kanı bulaşmış çirkin bitki bir yaprak düşürdü.

"Pekala." Lan elini geri çekti ve asık suratla kahvesini aldı. "Artık çok geç zaten."

Adam onun içişini izledi, yüzü çizilmiş ve gerilmişti.

"Yani, bana baksana. Biliyorsun, daha önce bir kez teklif ettiğimde gerçekten ciddi değildim. Onu sadece Yiyenlere karşı takas olarak sundum, çünkü en çok istediğin şeyin bu olduğunu düşünmüştüm."

"Biliyorum."

"Ama çok net bir şekilde düşündüğümü hatırlıyorum... düşündüğümü..." Lan kaşlarını çattı ve birkaç saniye önce elmas kadar berrak olan anılarını el yordamıyla aradı. Bir içki daha içmeye başladı ve belki de kafeinin yardımı oldu, çünkü ilk yudumda aniden buldu. "Ah! Bunun en iyi zaman olduğunu düşünüyordum!"

"Nasıl yani?"

"Yani..." Ne demek istedi? "Beni öldürmek için. Beni yükseltmek için. En güzel zamanlardı. En iyisiydi..." Doğru kelimeyi bulana kadar bocaladı ve sessizce göğsünü okşadı. "...ben!"

Ona biraz daha kahve doldurdu. "Bana nedenini söyle."

Lan özenle yüzünü buruşturdu ve fincanına biraz daha şeker attı. "Beni küçümsemeyin ama gerçekten, neden bir insan sadece bir kez yirmi yaşında olmayı ve sonsuza dek altmış yaşında kalmayı seçer ki? Evet, yaşın sadece bir zihin durumu olduğunu söylediklerini biliyorum, ama yaşlı insanlar gördüm ve bana dizlerin de bununla çok ilgisi varmış gibi geliyor. Gözlerim bozulursa ya da romatizma olursam, bu benim yeni sonsuzluğum mu olur? Bu nasıl bir ödül böyle, cidden? İkimiz için de! Diyelim ki ölmeden önce elli yıl daha yaşadım ve sen beni dirilttin. Sonsuza kadar kırıksıklıklarına ve sarkık yerlerime bakmaktan başka ne kazanacaksın?"

Cevabı, çatlak pençelerinden birini yüzünü boydan boya kesen yara izinin en üst kenarına dokundurmak ve onu aşağıya, ateş saçan gözünün üzerinden, yanağındaki açık delik boyunca, açıkta kalan çene kemiğinin üzerinden hafifçe sıyrarak ve yara tekrar göğsünün üzerinde kapanana kadar boynundan aşağıya doğru takip etmek oldu. "Daha kötü manzaralar da var."

"İyileşeceksin, eğer şansın olursa. Ama o gece? O gece olabileceğimin en iyisiydi." Kendisine, başlangıçta hiç de adil olmayan vücudunun harabesine garip bir şekilde baktı. Serafina haklıydı; tedavilerden önceki halinin yarısı kadar bile kötü görünmüyordu ama yine de bir çiftçinin vücuduydu bu, her nasırında ve yara izinde onunla ne kadar uğraştığını gösteren bir vücut. Çizgileri cilasızdı; rengi düzensizdi. "Şimdi bana bak," dedi kendi küçük göğsünün sıkılığını test ederken. "Şimdi bana bak."

Bir pençesini çenesine dokundurdu ve bakışlarını yüzen baş boşluğu ve gölgeler arasından yukarı kaldırarak çok parlak gözleriyle buluşturdu. "Seni görüyorum," dedi usulca. "Eskiden olduğun gibi. Olduğun gibi. Ve onlar bir bütün."

"Ve bu komik değil mi?" dedi Lan, onlarla birlikte gülerken kelimeleri biraz geveleyerek. "Gerçekte neye benzediğimi bilen tek kişi sensin. Ben de senin gerçekte neye benzediğini bilen tek kişiyim. Mesela... mesela gözlerinin renkleri olduğunu biliyor muydun?"

Kaşları hafifçe kalktı ve yavaşça çatıldı. "Hayır. Hangi renkler?"

"Çoğunlukla yeşiller. Bazı griler ve kahverengiler. Biraz mavi.

Yapmak zorundasın

Onu ara. Beyazın altında. Bilirsiniz, insanlar beyazın renksiz olduğunu düşünür, ama sizin gözünüzde sanki tüm renkler var. Her... olasılık. Gözlerini seviyorum," dedi ona, başını sallayarak. "Özellikle karanlıkta. Bunu seviyorum." Elini kaldırdı, içinde kahve olmayan elini ve sanki onun göz ışığını yakalamak istercesine avucunun içine aldı, her ne kadar hâlâ yanında oturuyor ve karanlıkta arkasında yatmıyor olsa da. Yine de avucunun içine baktı ve ışığın yansımasını gördü.

orada değildi. "Umarım gittiğim yer karanlık değildir. Sence... Sence..."

"Hayır, Lan," dedi, henüz aktığını fark etmediği gözyaşlarını silerek. "Karanlıkta kaybolmayacaksın."

"Kastettiğim bu değildi," dedi ama öyle miydi? Hatırlayamıyordu, bu yüzden muhtemelen hissetmesi gerektiği kadar güçlü hissetmediği utancını örtmek için güldü. Ses kulağına garip bir şekilde çarptı; tiz olduğunu ve sarsıcı olması gerektiğini biliyordu, ama kulağına ulaştığında, sadece garip bir şeye dönüşmüştü. Oda gibi, diye karar verdi, etrafına bakarak. Çok parlak olması gereken mumlar, çok büyük olması gereken salon, gerçekten çok çiçekli olması gereken çiçekler - odaya ilk girdiğinde bunların hepsi vardı ve hala öyle olduğundan şüpheleniyordu, ama artık o şekilde göremiyordu. Neredeyse sarhoş olmak gibi hissediyordu, sadece kafası yüzmüyordu ya da uykuya dalmak gibi, ama yorgun değildi. Aslında bunu düşündükçe, düşünmek daha da zorlaşıyordu. Kahve fincanına baktı ve tekrar güldü. "Kendimi tuhaf hissediyorum. Bunu neyle karıştırdın?"

Bu bir şakaydı. Gülümsemedi. "Adenia," dedi ve cezvedeki son kahveyi Adenia'nın fincanına doldurdu.

"Ah." Masayı süsleyen çirkin bitkilere baktı ama onları tam olarak odak noktasına getiremedi. "Efendi Wickham... çok fazla çiçek yiyebileceğinizi söyledi, ama ben..." Düşüncesi uçup gitti. El yordamıyla aradı, "...ek onları..." dedi, sonra vazgeçti ve bıraktı. İki elini kullanarak fincanını aldı ve havada miller çizerek dudaklarına götürdü. İçti ve yüzünü buruşturdu; krema ve şeker eklemeyi unutmuştu.

Azrail ona doğru eğildi, bardağı itmeye çalışırken onu sabitledi.

Uzakt

a. "Bu acı," diye itiraz etti.

"Evet." Boynunun arkasını kavradı ve suyu içmesine yardım etti.

Dinlen. "Her zaman öyledir."

Buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi, o yüzden tekrar güldü. Sonrasında nefesini tutmakta zorlandı. Nefes nefese falan değildi, sadece nefes almaya devam etmek o kadar da önemli görünmüyordu, ama bunun dışında kendini iyi hissediyordu. "Buraya gel, Lan. Yanıma otur" dediğinde, oturduğu sandalyeden kalkıp onun yanına gitmekte hiç zorlanmadı.

Kız onun kucağına oturdu ve adam kollarını ona dolayarak göğsüne doğru çekti.

"İşte beni bıraktığın yer, Lan," diye fısıldadı, başının yumuşak kıvrımını eskiden saçlarını okşadığı gibi okşayarak. "Ve eğer daha iyi bir adam olsaydım, asla paylaşamayacağım o mükemmel huzura sahip olman için seni takip edemeyeceğim bir yere bile bırakırdım. Eğer seni sevmeyi hak ettiğin gibi sevseydim, seni güzel bir yere gömerdim ve üzerine de "*Burada yatıyor, onu ancak Tanrı diriltebilir*" yazılı bir taş dikerdim. Ben de yas tutar ve yalnız devam ederdim."

Sözcükler, yağmur gibi, ona hiç dokunmadan düşüp kayboldu, ama bunları söylerkenki yüzü onu hüzünlendirdi. Kalın mesafenin kulaçları arasından uzandı ve onun yanağına dokundu. Adam elini onunkinin üzerine koydu ve bu sorun değildi. Kadın gülümsedi.

Eli başını tutup onu öpecek kadar yaklaştırmak için yukarı kaydı ama yapmadı. "Ben o adam değilim," dedi, dudakları her kelimedede onunkilere değiyordu. "Yapmak üzere olduğum şey için beni affet, Lan'ım. Affet beni. Artık asil olamayacak kadar uzun süredir yalnızım."

Onun sıcaklığına karşı gözlerini kapadı ve bir kez başını salladı, çünkü kelimelerin kendileri büyük ölçüde anlamsız bir şekilde içinden geçse de, sesinin tınısı rahatlatıcıydı. Yorgun olmamasına rağmen şimdi uyuyabileceğini düşündü, bu yüzden gözlerini tekrar açmaya zahmet etmedi.

Sonunda onu öptü. Sadece bir kez. Bir kraliyet fermanının üzerindeki balmumu damgası gibi, bir sözün üzerindeki mühür gibi ve daha fazlası değil. Bir daha konuşmadı ya da konuştuysa bile, kadının nefesinin olması gereken yerde büyüyen karanlığa nüfuz etmedi ama ona sarıldı. O kadarını hâlâ hissedebiliyordu. Uyuyana kadar ona sarıldı.

* * *

Lan'a uzun süre uyumamış gibi geldi ama Azrail adını söylediğinde hemen uyandı ve odanın sadece Azrail'in gözleriyle aydınlandığını gördü. Mumlar kütük kütük yanmış, balmumu kurdeleler halinde ince tutucularından masaya doğru süzülüyordu. Yağmur karanlık pencerelere düşüyordu. Lan, Azrael'in kucağında garip bir şekilde yayılmış yatıyordu; başı sallanıyor, kolları tahtın bir yanından sarkıyor, sol bacağı diğerinin üzerine atılmış, sağ bacağı ise yerde duruyordu. Elbisesinin bağcıkları gevşemiş (ya da kesilmişti, onu tanıyanlar bilir), göğsünü uygunsuz değilse bile kesinlikle utanmaz bir şekilde açıkta bırakmıştı.

Lan şaşkın bir halde (ama bu günlerde uyandığında sık sık olduğu gibi sersemlememişti) korsesini çekti ve kendini düzeltmek için harcayacağı yorucu çabaya karşı kendini desteklemek için derin bir nefes aldı. Ama Azrael'in geniş omuzlarında tutunacak bir yer bulduğunda, hiç mücadele etmeden doğruldu. Azrail'in sırtındaki eli bile bir destek değil, sadece bir rehberdi. İsteseydi muhtemelen hemen ayağa kalkabilirdi. Bunun yerine bacaklarını yukarı kıvrıdı ve Azrail'in tahtının sınırlarına daha rahat yerleşti, başını onun omzuna yasladı ve gözlerini tekrar kapattı. Kolları onu sarmaladı ve sessizlik içinde tuttu. Uyuklamadı; yorgun değildi.

Dışarıda yağmur camlara vuruyordu. İçeride Azrael'in nefesi başının çıplak tepesine üflüyor, kalbi kulağına çarpıyordu. Lan sonunda, "Sanırım akşam yemeğini kaçırdık," dedi. pişmanlık duyması çok zordu. Bu odaya girdiğinde sahip olduğu iştah artık yoktu. Mutlu bir değişiklik olarak midesi bulanmıyordu, sadece artık aç değildi. "Yatmak ister misin?"

"Bir dakika içinde."

Hemen geri çekildi, adamın sesindeki gergin sessizlikten hoşlanmamıştı ve gözlerindeki neredeyse ışısız nitelikten daha da az hoşlanmıştı. "Sorun nedir?"

Kısa bir süre sessizce onun yüzünü inceledi, sonra yine aynı gergin, sert üslubuyla, "Nasıl hissediyorsun, Lan?" dedi.

"İyiim," diye cevap verdi otomatik olarak, sonra durup düşündü. Gerçekten de iyi hissediyordu. Ve iyi olmak uzun zamandır hissetmediği bir şeydi. Sakinleşen sadece hassas tum'u değildi. Aralıklı mide bulantısını gölgeleyen sıkıcı kramplar da geçmişti. Baş ağrısı yoktu. Kas ağrıları yok. Herhangi bir ağrı yoktu. Yorulmamıştı, acıkmamıştı, susamamıştı. Azrail'in etinin rahatsız edici soğuğu bile hafıflemiş görünüyordu - mevcuttu ama tamamen tolere edilebilirdi.

Lan hemen eteklerini topladı ve daha birkaç dakika önce çürüklerle dolu olan bacağına şaşkınlıkla baktı ya da zihni öyle ısrar ediyordu. Şimdi bütündü. Solgun ama bütündü. Bacağının yan tarafında, daha o sabah bir altın elması büyüklüğünde bir yaranın açık ve enfeksiyonla sıcak olduğu yere dokundu ve ne bir çukurluk hissedebildi ne de yara izinin pembe lekesini görebildi.

Ama onarma gücüne sahip olduğu sadece ölü bedendi.

Ona baktı.

O da ona baktı.

"Ama nefes alıyorum," dedi sonunda. Düşünebildiği tek şey buydu

Söy

le. Cevap olarak uzandı ve elini kızın ağzının üzerine koydu, nazıkçe burun deliklerini kapattı. Yüz ifadesi hiç değişmedi.

Bekledi, gözlerini kırptırdı ve sanki biri masanın altından çıkıp ona işaret edecek ve numaranın nasıl yapıldığını açıklamadan önce gülecekmiş gibi aptalca etrafına baktı. Ama ortada bir numara yoktu. Nefes almıyordu ve ciğerleri buna hiç aldırmıyordu çünkü nefes almasına gerek yoktu. Muhtemelen göz kırpmasına da gerek yoktu.

Azrail elini çekti.

Lan alışkanlıktan dolayı tekrar nefes almaya başladı. Tereddütle kendini durdurdu. Sonra tekrar başladı, mecbur olduğu için değil, sadece ihtiyaç duymamak çok rahatsız edici olduğu için. O izlerken, kolunu yukarı çekti ve kendine temkinli bir çimdik attı. Biraz acıttı ama iz bırakmadı. "Kendimi farklı hissetmiyorum," dedi belli belirsiz.

"Değilsin."

"Ama ben...

Ben..." "Bunun dışında."

Adamın kucağına oturdu, dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı, sonra uzanıp boynunun yan tarafında nabzını yokladı.

Saniyeler dakikalara karışırken Azrael de onunla birlikte bekledi.

Boynunun diğer tarafını yokladı ve yara izinin kabarık, sevimsiz çizgisiyle karşılaştı. Şaşkınlıkla ona baktı.

"İstersen tamir ederim," dedi.

"Neden onu bıraktın? Diğer tüm yara izlerini yok ettin."

"Çünkü o..." Parmak uçlarıyla izini sürmek için uzandı, sesi sertleşti.

"Bu benim için çok değerli. Ama onu onaracağım. Eğer istersen."

Bir yara izini -özellikle bir tanesini- saklama fikrini tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldu ve ona bunu söylemeye başladı, ancak karanlıktan çıkıp derinlere inen yeni bir düşünceyle tekrar sessizliğe gömüldü. Bunu rahatlatıcı buluyor muydu? Gerçekten buluyor muydu? Yoksa o mu?

Eli göğsünün üzerinden aşağıya inerek kemerinin tokasını kopardı.

"Bana bunu çıkarmamı söyle."

Gözleri çakmak çakmaktı ama şaşkınlıktan değil. "Beni soyun" derken sesinde tutku yoktu.

"Hayır."
Başını salladı, yüz ifadesi değişmemişti. "Ben emrediyorum.
sen." Emrediyorum

"Hayır," dedi tekrar ve işaret parmağını arada bir yere vurarak oturdu Tokaya karşı, efendilerinin iradesi üzerlerindeyken ölümlerin hissettiği o ezici dürtüyü hissetmeyi bekledi.

Azrael onunla birlikte bekledi, bir eli kucığında tünerken onu sabitlemek için sırtının alt kısmındaydı ve diğeri hafifçe yara izinin üzerinde geziniyordu. "Hem lordun hem de sevgilin olamam," dedi Azrael, sonunda ona baktığında. "Ve sen de beni terk etmekte özgür olmasaydın benim Lan'ım olamazdın."

Adam daha fazlasını söylemeye çalıştı ama kadın onu susturdu
Öpücük.

Elleri büküldü, pençeleri kadının derisini on farklı noktadan kazıdı. Neredeyse acı çekiyordu, onu sertçe kendine doğru çekiyordu. Gözlerinin sıcaklığını -eskisi kadar sıcak değildi- ve teninin soğukluğunu -eskisi kadar soğuk değildi- ve aralarındaki her yara izinin kabarık çizgisini daha önce hiç hissetmediği şekilde hissedebiliyordu. Uyandırıldığı berraklık her hissi yeni ve heyecan verici kılıyordu. En ufak bir dokunuş sinirlerini canlandırıyor; çenesine sürttüğünde dudağındaki yarığı, keskin dişlerinin sıyrığını, onu geri itmeden hemen önce adını inlediğinde nefesinin düzensiz yanışını hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi, sanki kız kucığında değilmiş de her yanının 'evet' diye bağırdığını hissediyormuş gibi. "Zamana ihtiyacın var. İhtiyacın var-"

"Evet, evet. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Buraya gel." Kaçmasını önlemek için yüzünü sıkıca ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü, yavaşça, onun aç kucığında rahatladı ve onları ayrı tutan her kumaş parçasına kızdı. "Ah, bunu özlemişim," diye nefes aldı onun ağzına. "Uzun zamandır o kadar kötü hissediyorum ki, nasıl olması gerektiğini unuttum. Senin tadına bakıyorum. Tadının tüm küçük yollarını. Daha önce tattığın gibi... şey, daha önce." Dudaklarını yaladı, sonra çenesini, sonra ağzını onunkine yapıştırdı ve kaşlarını çatarak geri çekmeden önce dilini onunkinin üzerinde gezdirdi. "İyi miyim?"

Adamın cevabı onu bir öpücüğe daha çekmek oldu ama kimin fetheden, kimin sahiplenene olduğu belli değildi. Adam onun dudaklarına dokunduğunda, kadın da onunkileri morartıyordu; o ısırды, adam ısırды; adam keşfetti, kadın işgal etti. Her yeni saldırıda aralarındaki engellerin zayıfladığını hissediyordu, ta ki adam vahşi bir hırıltıyla ayağa kalkıp onu kendisiyle birlikte kaldırırsa ve sertçe

Masayı, kolunun bir hareketiyle ve kırık porselenlerin çarpışmasıyla temizledi. Onu yere yatırdı, elleri onun ve kendisinin giysilerini yırtıyor, ağzı her hareket ettiği yerde cennet ve cehennem gibi birleşiyordu.

Kalbi hızlı atmıyordu ve nefesi kesilmiyordu ama önemli olan her şey eskiden olduğu gibiydi. Vücudu bir yabancıydı ve verdiği tepkilerin gücüyle onu şok ediyordu. Her dokunuş çok daha büyük bir cinsel heyecanın tetikleyicisiydi. Bacaklarını kalçalarının etrafına çekerken pençeleri kalçalarına batıyor, yan tarafındaki gümüş halkalar aralarında oluşturdukları ritme uyuyor, ağzını göğsünden boynundaki yara izini öpmek için hareket ettirirken çenesi sadece çenesine değiyordu - hepsi ihtiyaç duyuyordu, hepsi mutluluktan. Bu en saf haliyle zevkti, dayanıklılık ya da gerginlik gibi önemsiz şeylerle sınırlandırılmamıştı ve ne kadar çok alırsa, kendisi de o kadar çok tüketiliyordu.

Vücutları bir araya geldi ama bir süre ayrı kaldılar, her biri kendi his ve arzu dünyasına hapsedildi. Yavaş yavaş, kadının açgözlülüğü ve adamın aceleciliği azaldı ve zevk diğerini de kapsayacak şekilde büyüdü. Adamın hararetli hamleleri yavaşladı ve yumuşadı, kadının umutsuz çırpınışları okşamaya dönüştü ve adam hayatta kalan son çiçek saksısını, koluyla karşılaştığında fayansların üzerinde paramparça bir ölüme fırlatmış olsa da, daha sonra kadına koyduğu el şefkatliydi.

"Lan'ım," diye inledi, iliklerine kadar hissettiği sessiz bir gök gürültüsüyle. "Benim ışığım. Benim hayatım. Sevgilim. Şimdi benimle. Benimle."

Ve bir kez daha öldü ve geri döndüğünde onu alan ışık artık karanlık değil, gözleri gibi kör edici beyaz ve renklerle doluydu.

Kadın onun altında, dalgaların çekilmesini izleyen sessizlikte yatıyor, hiçbir şey düşünmüyor, sadece hissediyordu. Adam kalkmaya çalıştığında, onu geri çekti ve üzerine yerleşene kadar tutundu. Onun ağırlığını hissetmek ama onun tarafından ezilmemek garipti.

Belki Azrail, kırılmış sarmaşık çelenkleri ve dökülmüş şekerlerin arasında birlikte yatarlarken geçen saatleri saymıştır ama Lan denememişti bile. Ne kadar zamandır orada olduklarını ancak pencerelerin dışındaki gökyüzü aydınlanmaya başladığında anladı. Sarı-gri şafak onlarla birlikte odanın içine süzülürken, Lan sonunda adamın vücudunun onunkine son kez titreyişinden beri giderek daha da kaçınılmaz hale gelen soruyu sordu: "Tekrar gidersek bu masayı kıracak mıyız?"

Azrael omzuna doğru homurdandı ve deneysel bir sallanma hareketi yaptı. Onun gülümsediğini görecektir durumda olmasa da, gülümsemenin teninde kıvrıldığını hissedebiliyor ve "Muhtemelen" dediğinde sesinde duyabiliyordu.

"Sanırım beni yatağa götürmelisin, çünkü yorgun değilim."

Yer değiştirdi ama yüzünü görecektir kadar geri çekildiğinde hem gülümsemesi hem de gözlerindeki ışık solmuştu. "Bir daha asla yorulmayacaksın, Lan. Bir daha asla uyumayacaksın."

Bir daha asla kızarmayacaktı ve bundan memnundu, çünkü bu o zaman olacaktı. Ölülerin uyumadığını gayet iyi biliyordu ama artık onlardan biri olduğunu tam olarak anlamasının biraz zaman alacağını tahmin ediyordu. Hiç irkilmeden Azrael'e baktı, ona bunun önemli olmadığını ve zaten rüyalarını hiç hatırlamadığını söylemek istiyordu ama bunun yerine, planlamadan, "O zaman bir kez yaşadığımıza sevindim," dedi.

"Ben de öyle." Parmaklarının tersiyle başının yan tarafını okşadı ve bir daha asla uzamayacak saçlarını düzeltti. "Lan..."

"Ben iyiyim," dedi o sormadan önce. "Olacağım zaten. Yapacak mısın? İstedığinin bu olmadığını biliyorum."

Bunu söyledi, iyi bir cevap olmadığını biliyordu, ne 'Evet, öyle,' ne de 'Hayır, gerçekten değil,' ama tereddüt etmedi.

"Hayatım boyunca seni istedim, Lan. Tüm hayatım boyunca."

Ona baktı, şimdi neredeyse hâlâ kızarabilmeyi diliyordu. "Tamam," dedi, pek de kararlı olmayan bir sesle ve kollarını ona doladı. "Bu masayı kıracağız."

EPILOG

Sis gece yarısı çöktü ve şafakla birlikte daha da yoğunlaştı, öyle ki saray beyaz bir hiçlik okyanusunda yüzüyor gibiydi.

Yine de, güneş yoğun bulutların ardında bir yerlerde yükselirken, vapurlar geldi. Ön avluya bakan yüksek bir pencereden izleyen Lan, motorlarının gürültüsünü duyamıyordu ama bu bile yeterince ürkütücüydü. sisin içinde farlarını gördüler, bedensiz, parlayan gözler gibi, ve sonra sis dağılmadan önce iri cüsselerinin belirsiz lekelerini görebiliyorlardı ve sadece minibüslerdi.

Azrael'in kâhyası onları karşılamak için telaşla dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra kâhyanın itirazlarına rağmen görevi devralan Deimos onu takip etti. Onun yönetiminde, Cennet'in son sakinleri dışarı çıkarıldı, gruplar halinde dizildi ve taşınmak üzere yüklendi. Bu uzun sürmeyecekti. Cennet'in çoğu, havanın seyahat için en uygun olduğu yaz mevsiminde tahliye edilmişti. Geride kalanlar saraya yerleşmiş, böylece bir süre için burası tam anlamıyla hareketlenmişti ama sonra onlar da gitmeye başlamıştı. Artık neredeyse hiç kimse kalmamıştı; sadece evi kapatacak hizmetkârlar, araziye ve seraları düzenleyecek bahçıvanlar, nöbet tutacak bir avuç Hortlak ve Azrael'in müzisyenleri. Ne de olsa insanın müzisyenleri olmalıydı.

Lan izlerken, Tempo'nun önderliğinde ve Azrael'in artık günlerini iğrenç bir şekilde ayak altında dolaşmak için yeni yollar bulmaktan başka bir şey yapmayan kâhyası tarafından her yandan kuşatılmış bir şekilde ortaya çıktılar. Yükletiler

en büyük feribota, herkesin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla aletle bindiler, ancak Lan evleri olacak adada daha fazlasını bulamayacaklarını biliyordu. Bulabildiklerinin hepsini isteyeceklerdi, bu gayet doğaldı ama hepsini koyabilecekleri tek bir feribotları vardı ve bu da bazı acı gerçekleri ortaya koyuyordu. Sonunda pes etmeden önce piyanoyla en az yarım saat uğraştılar. Piyanoyu tekrar içeri taşırlarken flütçü uzanıp Tempo'nun çökmüş omzunu kısa bir süre için kavradı

İyi niyetle kabul edilmiş gibi görünen bir sempati jesti.

O, Cennet'te yaşayan son flütçüydü. Azrail'in diğer bebeklerinin hepsi, dünyanın herhangi bir yerinde hoş karşılanmalarını sağlayacak kadar işe yaramaz ışıltılı şeyle paketlenmişti ve umarım hiçbir

en ufak bir fikri bile yoktu. Hepsinin bildiği kadarıyla, Lord Azrael'in artık onlara ihtiyacı kalmadığı için gidiyorlardı ve Lan, onu bu konuda ikna ettiğini düşünmelerine izin vermekten son derece mutluydu. Onlar için doğru olanı yapmaya çalışıyordu, hepsi bu, doğru olanı yapmanın aynı zamanda alıştıkları lükslerden çok uzakta bir adada onlarla birlikte sıkışıp kalmak anlamına gelmemesi şartıyla. Şahsen Lan, Azrael'in yıl bitmeden buraya geri döneceklerini düşünmüyorsa kendini kandırdığını düşünüyordu, içeri alınıp kendileriyle ilgilenilmesini istiyorlardı ve şehri boş bulduklarında çok şaşıracaklarına şüphe yoktu, ama yine de onlar Felicity ve diğerleri gittiğine göre çok hızlı hareket ediyorlardı, yani belki de hiç de aptal değildi.

Heather'a gelince, onun hâlâ burada olması gerekiyordu ama yeni yeri öğrendikten sonra, kız çocuğu tüm gücüyle oraya gitmeye karar verdi. O ve Azrael Le Morte D'Arthur okuyorlardı ve onun için herhangi bir ada Avalon olabilirdi. Kızın bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi, Haven boşaldıkça Azrael'in dikkatini çekmek isteyen ufak tefek şeylerin sayısındaki artışla birleşince, sonunda Azrael'i yıprattı ve yaz sonunda resmen razı olup kızı Dr. Warmblood, mürebbiyesi, özel öğretmeni ve kapıya varmadan bozulduğundan şüphelenilen uslu duracağına dair verdiği ciddi sözle birlikte gönderdi. Onsuz burası çok daha sessizdi ve bu pek de iyi bir şey sayılmazdı. Lan, küçük afacanı gerçekten özlediğini fark edince biraz şaşırdı ve onu tekrar ayaklarının altına almayı, en az sonunda gerçek evine, o yeni yere kavuşmayı dört gözle beklediği kadar dört gözle bekliyordu hiç görmemişti ama yine de tüm kalbiyle özlem duyuyordu.

"Leydim?"

Azrail'in kâhyası, ona kıpırdanmaya geldi. Aşağıdaki vapurlar çoktan hareket etmeye başlamıştı - ölülerin yola çıkması asla uzun sürmezdi ve son aylarda yaptıkları onca pratikten sonra prosedürü bir saatin imreneceği bir hassasiyetle işliyordu ve Azrail hâlâ avluda görünmüyordu.

"Nerede o?" diye sordu gülümseyerek.

"Rahatsız edilmek istemediğini söyledi, görüyorsunuz," dedi ölü adam, ellerini tam olarak sıkmadan ama kavuşturarak. "Araçlar dolduğunda ve yola çıkmaya hazır olduğunda hemen haber vermemi söyledi, ben de verdim. Sonra da binişler başlar başlamaz haber vermemi söyledi, ben de verdim. Sonra rahatsız edilmek istemediğini söyledi ve sabah odasına gitti."

"Tabii ki öyle," dedi Lan, pencereden uzaklaşarak. "Beni ona götür."

Bariz bir rahatlamayla onu bir tarafında pencereleri tahtayla kapatılmış, diğer tarafında tablolar ve mobilyalarla örtülmüş sessiz koridorlara götürdü. Perdeler indirilmiş ve tüm halılar toplanmıştı. Kalan birkaç Hortlak'ın çizmelerinden içeri giren kumlar düştüğü yerde kaldı. Asılı ışıkların üzerinde örümcek ağları vardı, sonbahar Köşelerde yapraklar, her yerde toz. Eğer dışarıyı görebilseydi. boş seraları, yatakları çıplak ve makineleri sessiz görüyorlardı. Yeni yere henüz gönderilmemiş olan tohumlar özenle etiketlenmiş ve depoya yerleştirilmişti, eğer gelen kişi elektrik ve su tesisatına aşina değilse, fanların ve sulamanın nasıl çalıştırılacağına dair dikkatli talimatlarla birlikte. Hayvanların hepsi kesilmiş ve yetiştiriciler yeni yerlerine gönderilmiş, eski ağılları temizlenmiş ve bir sonraki sakinler için iyi bir şekilde onarılmıştı. Dışarıdaki bahçeler, yeni sakinleri gelmeden önce

O zamandan beri biraz büyümüş olsalar da bahçıvanların hepsi gitti. Daha iyi bilmeyen biri sarayın çoktan terk edildiğini düşünebilirdi, ama ihmal edilmemişti. Terk edişin her parçası birilerinin geri döneceği düşünülerek yapılmıştı, ancak bunun onun için hiç de kolay olmadığını biliyordu.

Onunla bu konu hakkında konuşmasını diledi. O güne yaklaştıkça daha huzursuz ve içine kapanık hale geliyordu, ta ki onunla konuşmasını sağlamak yeterince zor olana kadar. Onun beceriksiz girişimlerini öylesine ustalıkla savuşturabiliyordu ki, basit bir şeyi fark etmesi için saatler geçmesi gerekebiliyordu,

"Nasılsın, gerçekten mi?" sorusu bir şekilde geyik tazısının evrimi ve evcilleştirilmesi üzerine hareketli bir derse dönüşmüştü ve o köpekleri sevmezdi bile. Şimdi buradaydılar ve dünyadaki tüm kelime oyunları bu günü daha fazla geriye itemezdi. Gitme vakti gelmişti.

Azrael'in kâhyası onu bir kapıya getirip hızla yanından ayrıldı ama köşeyi döndükten sonra gölgesinin koridorun sonunda oyalandığını, efendisi ortaya çıktığında kendisine ihtiyaç duyulmasını beklediğini görebiliyordu. Lan iç geçirerek (şimdi gereksiz ama çok tatmin edici) kapıyı çalma zahmetine girmeden açtı. Ötedeki oda boştu, bugünlerde hepsinde olduğu gibi, ama boşluğun kendisi tanıdık bir türdendi. Örtülmesi gereken hiçbir tablo yoktu, sadece bir çarşafın altında tek bir sandalye ile tek bir masa olabilecek soluk bir yumru ve Azrael boynuzlu maskesiyle tahtalı pencerenin önünde, sanki içini ve meditasyon bahçesine kadar görebiliyormuş gibi ahşabın damarlarına bakıyordu.

Belki de zihninde, yaşıyanlar çiçek gibi dikilmişti ve ölüer kıvranıp yanıyordu.

Etrafına bakmadı ama kadın kapıyı arkasından kapattığında, "Lan. Beni mi bekliyorlar?"

"Hayır."

Şimdi döndü.

"Sensiz gidiyorlar," dedi hafifçe, küçük odayı geçip pencerenin önünde ona katılmak için. "Gidip gitmeyeceğime henüz karar vermedim, o yüzden gelip hangisini tercih edeceğini sorayım dedim."

Boğazının arkasından, sadece kızın sinirlendiğini düşünmesini istediğinde kullandığı ama aslında sinirlenmediği o alçak yarı hırıltılı sesi çıkardı ve kolunu uzattı.

Azrael'in yüzüklerinin şingirtısı salonda duyulur duyulmaz kâhyası ortaya çıktı ve Lan, Cennet'teki son günün acı verici bir şekilde kapsamlı bir muhasebesini yaparken bir süre ayakta durmak zorunda kaldı ve Kaptan Deimos bunu denetleme görevini üstlendiği için ayrılış konusunda daha fazla rapor verecek bir şeyi olmadığını söyleyerek oldukça huysuz bir özürle bitirdi.

"Çok iyi," dedi Azrael, kendi iç çekışı de yok değildi. "Buradaki görevlerinizden azledildiniz. Rıhtımda tekrar konuşuruz... uzun uzun, eminim."

Lan kolunu sitem dolu bir şekilde sıkarken, bir yandan da Gülümse.

"Kaptana Lan ve benim için bir araba tutmasını söyle. Orada olacağız. doğrudan."

Ölü adamın arabayı paylaşmaya davet edilmediği için yaşadığı hayal kırıklığı belliydi ama yine de saygılı bir şekilde, "Başüstüne lordum," dedi ve başını eğerek uzaklaştı.

Azrael kâhyasının gidişini izlerken kulağa kaba gelen başka bir dilde bir şeyler mırıldandı, sonra maskesinin altını ovuşturdu. Lan'a tekrar baktığında, teninden daha derine inmeyen geniş bir gülümsemeyle baktı. "Seni elbiseler içinde görmeyi özleyeceğim," dedi, seyahat kıyafetlerini işaret ederek. Sesi gülümsemesiyle uyumluydu. "Onları hiç sevmediğini biliyorum, ama ne kadar kullanışsız ya da rahatsız olursa olsun, sanatın giysi olarak kullanıldığını görmek harikulade bir şeydi ve seni bir daha böyle giyinmiş göremeyeceğim için üzgünüm tekrar."

Bekledikleri arabada pilleri biterken, korsenin tarihi üzerine bir saatlik bir sohbe sürüklenmeyecekti.

"Asla uzun bir zaman değil," dedi. "Yüz yıl sonra ne giyeceğimi kim bilebilir? Ayrıca, Serafina'ya özel bir gün için birkaç tane hazırlattım. ve istediğiniz zaman ödünç alabilirsiniz. Sadece onları uzatmamaya çalış. Şimdi gel bakalım," dedi gülümsemesi gerçek bir mizahla çarpıklaştırken. "Gitme vakti geldi."

"Her şeyin bir mevsimi vardır," diye mırıldandı bakışlarını boş salonda gezdirirken. "Ve cennetin altındaki her amaç için bir zaman."

Lan bekledi.

"Ayeti biliyor musun?" diye sordu sonunda yola çıkarken.

"Hayır. Hiç şiir okuyan biri olmadım. Ama sanırım buna inanabilirim. Norwood'da böyle yaşıyordum. Herkes böyle yaşırdı, gerçekten. Ekeriz ve biçeriz. Çalışırız ve dinleniriz. Dışarı çıkarız-" Dostça bir tavırla onun kolunu dürttü. "-ve eve dönüyoruz. Her şey kendi zamanında, Azrael."

"Peki şimdi bizim zamanımız mı, Lan?"

"Bir şey için her zaman bizim zamanımızdır." "Kusursuz mantık."

"Ama ancak eve varırsanız eve dönmüş olursunuz."

Adam cevap vermedi, bu kötüye işaretti, ta ki kadın bir bakış atma riskini göze alıp derinlerde titreyen tefekkür ışığını görene kadar maskesinin yuvaları.

"Buraya ne isim vereceğiz ki?" diye sordu. "Hiç kimse bulamasa bile, bir kasabanın bir adı olmalı ve muhtemelen New Haven demek iyi bir fikir değil. Sakın Lanachee ya da onun gibi aptalca bir şey demeye cüret etmeyin."

"Hayır," dedi alışılmadık bir tereddütle. "Lanachee değil. Ama aklımda bir isim var, eğer... eğer uygun olduğunu düşünöyorsanız."

"Hadi alalım."

Ama hemen yapmadı, büyük fuayenin merdivenleri görünene kadar düşünceli bir sessizlik içinde yürüdü ve sonra aniden, "Maya," dedi.

Nefesi kesilmiyor, kalbi yerinden fırlamıyor, yanakları telaşlı bir kızarıklıkla yanmıyordu ama yine de onu tokatladığını biliyordu.

"Maya," dedi tekrar, dümdüz önüne bakarak. "Evimize Maya demek istiyorum."

Duygularının düğümlenmiş karmaşası daha da düğümlendi. Omuz silkmek, iyi hissetmek için ne duyması gerekiyorsa onu söylemek istedi.

Haven'dan ayrılmak istiyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Annesinin adını herkesin görmesi ve duyması için tüm dünyaya duyurma düşüncesi kafasının içinde dönüp duruyor ve sessiz kalmıyordu.

"Neden?" diye sordu sonunda, hayır dememeye kararlıydı... henüz değil.

"Bana bir keresinde sana geldiği kasabanın adını verdiğini söylemiştin. geçmişinin anısına. Bence çemberi kapatıp kasabamıza onun adını vermemiz çok yerinde olur." Ona şöyle bir baktı. "Yine de adının ölümler için bir kasabaya verilmesini onaylayacağını sanmıyorum ve onun anısına hakaret ederek sizi incitmek istemem."

İşte bu, hayır demek için mükemmel bir bahaneydi. Eğer hayır derse, adamın bu konuyu bir daha asla açmayacağını ve yeni evinin adının muhtemelen Avalon olacağını biliyordu. Ama yapmadı.

"Pekala," dedi. "Emin misin?"

"Evet. Annemi çok iyi tanı mıyordum," diye itiraf etti Lan. "Bir insan olarak yani. Ama onun sahip olduğundan daha iyi bir hayata sahip olmamı isterdi, biliyorum. Yiyenlerin olmadığı bir dünya. Duvarları olmayan bir kasaba. Bana bunu verebilecek biriyle birlikte olduğum için mutlu olacağını düşünmek hoşuma gidiyor. Yani, evet. Benim için sorun yok."

Merdivenlerden inerlerken ona baktı, ayak sesleri davul vuruşları gibi yankılanıyordu ve dibe vardıklarında, "Ya sonuçta sana veremeyeceğim ortaya çıkarsa? Bu çabanın mahvolması annenin mirası mı olacak?"

"Annem fedakârlığın ne demek olduğunu bilirdi. Bana her zaman hiçbir şeyin garantisi olmadığını söylerdi. Her şeyi doğru yapabilirsin, tüm ödemeyi yapabilirsin, tüm işi yapabilirsin ve yine de kışına tekme yiyebilirsin."

"Kelimelerle aranızın nasıl olduğunu şimdi anlıyorum."

"Bana söylenene göre çenem de öyle. Ama aynı zamanda tekrar denemenize engel olmasına izin vermediğiniz sürece bunun başarısızlık olmadığını söylerdi. Eğer yüz kasabaya onun adını vermek zorunda kalsaydık, o daha da gururlanırdı."

"Çeneni seviyorum."

"Teşekkür ederim. Halkın iyi niyet hakkında ne dediğini biliyorum, ama siktir et onları. Bir şeyi neden istediğin önemlidir. Bu önemli, Azrael. Bu yüzden

Bunu istediğini biliyorum."

Adımları duraksadı.

"Buna inandığını bilmem gerek ve bunu sadece

Ben."

Yürümeyi bıraktı ve büyük fuayede öylece durdu, boynu bükük ve gözleri çok parlaktı.

"Lütfen," dedi usulca.

"En iyi niyetlerin ve en saf inançların bile ne kadar kolay kedere yol açtığını benden daha iyi kimse bilemez. Bunu söyledikten sonra..." Sessizliğe gömüldü, gözlerini avluya dikti ve tekrar konuştuğunda, bu en kötü günahın itirafı gibiydi: "Ben umutluyum."

"Her zaman iyi hissettirmiyor, değil mi?"

Gülmüş olabilirdi, ama güldüyse bile tam o anda elini yaralı boğazında gezdirdi ve kuru derisinin birbirine sürtünmesinden çıkan ses diğer tüm sesleri bastırdı. "Hayatımın en kötü hatalarını bu temel üzerine inşa ettim. Lan, bunu istiyorum ama... korkuyorum."

"Sorun değil," dedi ona ve omuz silkti. "Dünya böyle işte."

Deimos açık arabanın yanında beklerken ve yağmur esip kimsenin silmeyeceği mermer zeminlerde birikirken ona baktı. Sonra gülümsedi. "Hepsi bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Ve bizi beklemiyor. Küçük evimiz şu anda dışarıda, Maya'da," diye ekledi, ismin tadını test ediyor ve acı-tatlı buluyordu. "En yüksek kayanın üzerinde, her penceresi denize bakıyor ve biz buradayız, onu görmüyoruz. Seralarımızın hepsi boş yataklar ve Tohum torbaları ve biz buradayız, ekmiyoruz. Hayatımız orada," dedi ona, boş bir elini içinde durdukları boş salona doğru uzatırken gülümseyerek. "Bu bitti."

"Peki bu ne zaman bitecek?"

"Devam ediyoruz." Uzandı ve maskesini çözdü, böylece onun gerçek yüzüne gülümseyebildi. "Ve devam. Ve devam."

Maskeyi ondan aldı ve salona bakarken uzun süre tuttu - karanlık lambalar ve perdeli pencereler, özenle rulo yapılmış ince halılar ve son bir kez cilalanmış mermer zeminler, tuvalerle kaplı tablolar ve heykeller - ve gözleri sonunda altın maskenin boş yuvalarına geldiğinde, düşmesine izin verdi. Maske fayanslara çarpıp yan yattı ve Azrael arkasını döndüğünde suçlayıcı bir ifadeyle ona bakıyor gibiydi. Bir adım attı, durakladı ve ona kolunu uzattı.

Onun yerine elini tuttu ve birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Orada, aniden Lan'ı ayaklarından kaldırıp kollarına aldı. Onu eşikten geçirip yağmurun içine taşıdı. Gökyüzü sisle doluydu.

Arkasındaki güneş her şeyi tek bir renge dönüştürüyordu - tam olarak beyaz değil, ama soluk

ve umut verici, her şeyin yazılabileceği boş bir sayfa gibi. Her şeyin.

SON

Nisan 2014 - Ekim 2015

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

